

Giới thiệu Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương

Truyện Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương với mở màn là một cuộc hôn nhân được đánh đổi một trong hai nhân vật chính trong ngày lễ trọng đại đó!

Và sau ngày hôm đó tất cả mọi tình cảm tốt đẹp nhất đều trở thành trò đùa và lòng hận thù sâu sắc.

Mời các bạn theo dõi truyện để biết rõ thật ra nhân vật nam hay nữ đã làm điều đó nhé! Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Hôn lễ biến thành tang lễ

Thành phố này có tên rất hay : Mộng thành .

Thời gian , được định vào ngày mừng 7 tháng 7 , vào lễ tình nhân lãng mạn .

Tại một khách sạn hạng Top trong thành phố , đang chuẩn bị cử hành một hôn lễ đặc biệt xa hoa.

Bên trong hội trường , các phương tiện truyền thông sớm đã phấn khởi có mặt, không chỉ vì có mặt ngày hôm nay gồm rất nhiều vị khách có tiếng trên thương trường bình thường khó phỏng vấn.

Mà hơn thế là bởi vì nhân vật chính của tiệc cưới xa hoa ngày hôm nay, đám cưới của con gái độc nhất chưa từng lộ mặt của chủ tịch tập đoàn Tô thị và người tiếp quản trong tương lai của tập đoàn Hàn thị.

Từ một tiếng trước khi hôn lễ cử hành , tất cả các vị khách thương nhân có tiếng hầu hết đã đến đủ , tất cả mọi người đều tò mò về nữ nhân vật chính từ nhỏ đã sống ở nước ngoài này.

Dựa vào bối cảnh thân thế của cô, không nghi ngờ gì , chính là người hạnh phúc nhất thiên hạ.

Trong phòng nghỉ của cô dâu, Tô Noãn Noãn một thân áo cưới trắng được nhà tạo mẫu có tiếng thiết kế đang ngồi trên ghế, cứ nghĩ tới bản thân sắp là cô dâu của Hàn Cảnh Thần, cảm giác hạnh phúc cứ thế không ngừng sinh sôi.

“Cốc cốc cốc ... “ tiếng gõ cửa lịch sự vang lên.

Hàn Dật Thần một thân tân lang lễ phục trắng xúng xính đôi với Tô Noãn Noãn bước vào, cách cắt may khéo léo càng lộ rõ thân hình cao ráo của anh.

Tô Noãn Noãn nhìn thấy anh từ trong gương, cười ngọt ngào, nhân viên lễ nghi của công ty lập tức lui ra, nhường cho đôi tân nhân (tân lang và tân nương) không gian riêng cuối cùng.

Hàn Dật Thần bước đến sau lưng Tô Noãn Noãn, nhìn vào hai người xúng xính đôi trong gương trang điểm, miệng hơi nhếch lên, nhưng lại thành nụ cười quý mị.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Noãn Noãn, trong gương cô một thân áo cưới trắng, nổi bật làn da màu tường vi hồng nhạt, con ngươi trong suốt lóe ra tia sáng thiêu người, ánh sáng như một hồ bích thủy, làm anh sau khi nhìn thấy, chỉ muốn lập tức hủy đi sự tinh khiết của cô!

Tô Noãn Noãn từ trong gương nhìn vào người đàn ông mà bản thân đã yêu từ ba năm nay, ánh đèn âm áp chiếu lên ngũ quan cương nghị trên mặt anh, tựa như điêu khắc nên một tác phẩm nghệ thuật, con mắt đen quen thuộc lại lộ ra một tia nhìn có phần xa lạ, làm cô không khỏi có một khắc ảo giác, người này là anh chăng ?

Hàn Dật Thần nhận thức ra sự thất thần của bản thân , nhanh chóng thu ánh mắt về, trên mặt đổi thành ý cười sùng nịnh.

Anh không thể để cô biết , hiện tại đứng sau lưng cô không phải tân lang thực sự của cô Hàn Cảnh Thần, mà là em trai song sinh của anh ta Hàn Dật Thần, đứa em trai đã bị Hàn gia lãng quên trong suốt mười sáu năm.

“ Còn hơn bốn mươi phút nữa là hôn lễ bắt đầu rồi, có căng thẳng không? “ Hàn Dật Thần nhàn nhạt mở miệng, cố gắng để giọng nói của bản thân thấp xuống một chút, mà Noãn Noãn nghe ra tuyệt đối là giọng điệu ôn nhu.

“ Ân , có một chút.” Noãn Noãn đứng lên, đối mặt với Hàn Dật Thần, tay tự nhiên ôm lấy eo của anh, miệng hơi hơi cười, đưa môi mình lên.

Động tác này đối với cô là rất tự nhiên, nhưng lại làm tim Hàn Dật Thần hơi hơi gấp lên, tiếp đó là nụ cười tà bất chấp hết thảy, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, mạnh mẽ hôn xuống.

Đôi môi như cánh hoa hồng này, vừa rồi ngay từ lúc đầu nhìn thấy, đã muốn được thưởng thức ...

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 2: Hôn lễ biến thành tang lễ – Phần 2

Đôi môi như cánh hoa hồng này, vừa rồi ngay từ lúc đầu nhìn thấy, đã muốn được thưởng thức ...

Đôi cánh môi mềm mại của cô còn ngọt ngào hơn cả trong tưởng tượng của anh, mùi vị hấp dẫn này làm anh dù lần đầu nếm cũng đã thấy nghiện, vòng tay ôm eo cô không chịu được mà tăng thêm lực đạo, như muốn hòa cô vào cơ thể mình.

Noãn Noãn cảm giác được sự nhiệt tình không như ngày thường của anh, nụ hôn của Hàn Cảnh Thần trước giờ đều nhẹ nhàng tinh tế, trước giờ đều không nhiệt liệt như hôm nay, thậm chí là bá đạo.

Nhưng cô chỉ cho đây là biểu hiện của tình cảm khi đến lúc nồng đậm, suy cho cùng hôm nay là ngày kết hôn của hai người, nghĩ đến đây Noãn Noãn không dừng nhắm mắt lại, say sưa trong nụ hôn nhiệt liệt này ...

“Nghe anh, tay nắm tay cùng bước với anh ... hôm nay em sẽ gả cho anh” (Hôm nay em sẽ gả cho anh – Jolin & David). Tiếng nhạc tươi vui của di động vang lên, làn điệu hạnh phúc nhanh chóng dạt khắp cả không gian, làm ngắt quãng nụ hôn của hai người.

Tô Noãn Noãn giật mình một chút, tò mò cô muốn nghe điện thoại.

Hàn Dật Thần buông cô ra, tùy ý nhìn di động một cái, trong mắt lóe qua một tia âm hận, cách hôn lễ chính thức còn nửa tiếng nữa, cuộc điện thoại này nhanh hơn so với dự tính của anh là mười phút.

Hàn Dật Thần bình tĩnh nhìn cô, nhìn cô đột nhiên lệ tuôn như mưa, nhìn cô đột nhiên lại thần tình đờ đẫn, nhìn điện thoại của cô từ tay cô rơi xuống mặt đất.

Tất cả phản ứng của cô đều nằm trong dự liệu của anh, nhưng duy nhất không lường được, là nhìn thấy bộ dáng thương tâm của cô, anh lại có chút đau lòng mà không thể giải thích.

“Sao vậy? Noãn Noãn, đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Dật Thần dịu dàng nắm tay cô, quan tâm hỏi.

Mặc dù anh thừa biết đã xảy ra chuyện gì, mặc dù tất cả chuyện này đều là anh cẩn thận lên kế hoạch, nhưng anh đương nhiên phải hỏi.

Bởi vì từ hôm nay anh phải đóng giả Hàn Cảnh Thần, đóng giả chồng cô, giả vờ – quan tâm cô ...

Tô Noãn Noãn vẫn đang đờ đẫn đứng ở chỗ cũ, cảm nhận lòng bàn tay đột nhiên truyền đến hơi ấm, ngốc nghếch nhìn Hàn Dật Thần, tiếng nói nhỏ nhẹ líu ríu: “Cha gặp tai nạn lớn trên đường, sao lại có thể như thế? Bên người cha trước giờ luôn có rất nhiều người bảo vệ cơ mà!”

Noãn Noãn nói xong, đột nhiên như phát điên chạy ra ngoài, nhưng lại vì sợ hãi quá lớn mà bị dọa đến nỗi chân nhũn ra, lập tức ngã trên nền đất.

Hàn Dật Thần bước qua đỡ cô dậy, nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ hãi, có anh ở đây, có thể không nghiêm trọng như vậy, chúng ta tới bệnh viện trước xem xem”

Nhưng chỉ ông trời mới biết anh hi vọng cha của Noãn Noãn, cái người tên Tô Trác Thiên mau mau chết đi, hi vọng khi bọn họ đến nơi, ông ta tốt nhất là đã tắt thở.

Hai người ngồi trên xe, Tô Noãn Noãn co quắp trong lòng Hàn Dật Thần, không ngừng run rẩy, tuy nhiên Hàn Dật Thần thời khắc đó lại bình tĩnh hẳn.

Anh vừa rồi đối với người con gái này vô tình mềm lòng, thứ hàng sắc Hàn Cảnh Thần đã để mất đến, anh không thể nào mềm tay được, người con gái này anh còn phải hao hao lợi dụng!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: Hôn lễ biến thành tang lễ – Phần 3 (End)

Anh vừa rồi đối với người con gái này vô tình mềm lòng, thứ hàng sắc Hàn Cảnh Thìn đã để mắt đến , anh không thể nào mềm tay được, người con gái này anh còn phải hao hao lợi dụng!

Một đường vô thanh (không nói chuyện) đưa con người run rẩy kia đến bệnh viện, ở phòng bệnh riêng trên đỉnh lầu dành cho phú thương, Tô Trác Thiên trên giường đã được đắp khăn trắng.

Tô Noãn Noãn xông vào trong, không dám tin vào mắt mình, cô như phát điên lay người đang nằm trên giường bệnh, Hàn Dật Thìn chạy theo sau, nhìn thấy người phụ nữ mê hoặc đang đứng ở đầu giường, không một ai nhận thức được cái nháy mắt với cô ta.

An ủi Tô Noãn Noãn vài câu xong, hai người một trước một sau nhẹ nhàng lùi ra ngoài, để mặc Noãn Noãn một mình khóc với cái xác đã lạnh buốt.

Đi tới một góc khuất của hành lang, Hàn Dật Thìn nhìn người phụ nữ mê hoặc trước mắt, nhẹ nhàng nói : “Mấy tháng nay , ừy khuất em rồi.” (mình dịch theo mối quan hệ của các nhân vật , nếu thấy có gì bất hợp lý , các bạn cứ đóng góp nhé. Thanks !)

Hạ Vi Diễm thu lại bộ mặt khóc lóc lúc này, con người màu băng lam (xanh lạnh lẽo) có vẻ mê hoặc linh hồn người, vẻ mặt lại rất nghiêm trọng, “Dật Thìn, động thủ không phải là người của chúng ta.”

Nghe xong câu này, Hàn Dật Thìn thân thể rõ ràng cứng lại một chút, “Em có ý gì ? không phải người của chúng ta ? “

“Vâng, em lúc đó đang tìm lí do để xuống xe, còn chưa kịp thông báo cho bọn chúng động thủ, thì đã lập tức xảy ra tai nạn rồi.”

Hàn Dật Thìn trầm mặc mấy giây, trong mắt có tia tàn nhẫn, cười rằng : “Bất luận là ai, ít nhất mục đích của họ cũng giống chúng ta, đều biết Tô Trác Thiên hôm nay vì lễ thành hôn của con gái mà vội vã, vệ sĩ cũng vì thế mà lơ lỏng, mới chọn để ra tay, người này , xem ra cũng là tính mưu đã lâu.”

Hạ Vi Diễm nhìn thần tình trong mắt anh, trong tim không dừng được có chút đau buồn, nghe đến cô vừa xuống xe, anh liền không có lấy một chút lo lắng sao?

Nếu như người đó động thủ chỉ trước mấy phút thôi, bản thân hiện tại e là cũng đã thành một xác chết lạnh lẽo rồi, mà anh ấy không hề hỏi thêm một câu.

Cô đang cầu xin xa xỉ cái gì thế này? Người đàn ông này trước giờ đều tàn nhẫn như vậy, trước đây đã , bây giờ lại càng hơn, mà bản thân cũng chỉ là một loại người giống như anh ta mà thôi.

“Vi Diễm, từ hôm nay trở đi , em không cần làm người tình của Tô Trác Thiên nữa rồi.” Hàn Dật Thìn cười nói, tất cả những gì người con gái này làm vì anh, anh đều xem là lẽ đương nhiên, vì cô ta yêu anh, cho nên phải vì anh mà làm những việc này.

Quan hệ giữa bọn họ, chỉ là lợi dụng và bị lợi dụng.

“Đi thôi.” Hạ Vi Diễm trên môi kéo ra một nét cười khổ, không tiếp lời của anh nữa.

Trong phòng bệnh Tô Noãn Noãn vẫn đang khóc âm ỉ, qua tấm kính Hàn Dật Thìn nhìn cô vì khóc mà thân thể run rẩy kịch liệt, trong mắt thoáng qua chút thương xót, nhưng rất nhanh lại chuyển thành ý cười âm lãnh.

Vào thời khắc cô hạnh phúc nhất, mất đi tất cả, sự đau khổ của cô, anh rất hài lòng.

Cầm di động lên lệnh cho thủ hạ không được cho giới truyền thông vào, bởi vì anh hiện không thể cho mọi người nhìn thấy bộ dạng của Tô Noãn Noãn.

Anh biết cái chết của Tô Trác Thiên sẽ làm kinh động đến tất cả mọi người, giới truyền thông sẽ tìm mọi cách để phỏng vấn người con gái mất cha ngay trong hôn lễ này, nhưng anh còn có việc quan trọng hơn muốn cô làm.

Từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, trong nước căn bản không có người từng gặp cô, có bối cảnh gia đình như thế, làm anh vui mừng điên lên được.

Hạ Vi Diễm thu vào trong đáy mắt biểu tình vừa rồi của anh, cô đột nhiên thấy sợ hãi, con người trước giờ đều lạnh lùng này, cũng xuất hiện tình thương xót sao ?

“Tôi nay anh ... ? “ Dù cho trong tim biết rằng anh không có bản thân mình, cô vẫn muốn biết đáp án, anh từ bắt đầu từ hôm nay sẽ lưu lại bên người con gái đó làm chồng cô ta sao?

Q.1 - Chương 4: Ép buộc – Phần 1

“Tối nay anh ... ? “ Dù cho trong tim biết rằng anh không có bản thân mình, cô vẫn muốn biết đáp án, anh từ bắt đầu từ hôm nay sẽ lưu lại bên người con gái đó làm chồng cô ta sao?

“ Ặn .” Hàn Dật Thìn gật gật đầu, mặc dù lời của cô chưa nói hết, nhưng anh biết cô muốn hỏi điều gì. Anh thường rất dễ dàng biết được suy nghĩ của cô.

Anh đương nhiên cần tiếp tục, trò chơi này mới bắt đầu mà thôi, di chúc của Tô Trác Thiên còn chưa thực sự rơi vào tay anh.

“Vậy hai người ... ? “ Hạ Vi Diễm áp ứng, cô cảm thấy sự hèn nhát trong bản thân thật làm người khác chán ghét.

Hàn Dật Thìn hơi nở nụ cười, cười rất vừa ý, “ Anh sẽ không đụng vào cô ta, lại càng không thể để cô ta ở bên cạnh mình quá lâu.” Chỉ là khi nói những lời này, nhớ tới cánh môi của Tô Noãn Noãn, trong tim anh bỗng có loại hưng phấn không kìm xuống được.

“ Vậy sao ?” Hạ Vi Diễm giãn ra nụ cười xinh tươi, thái độ lúc xa lúc gần của người đàn ông này, làm cô càng lúc càng yêu đến điên cuồng.

Đêm khuya, ánh đèn nê-ông trong đô thị vẫn sáng lên nhấp nháy, dệt nên vẻ đẹp của đêm.

Tô Noãn Noãn một thân đau thương quá độ được Hàn Dật Thìn đưa về biệt thự tân hôn của bọn họ, cả đường cô đều im lặng.

Căn phòng mới to như thế, giường tân hôn hình trái tim màu đỏ đến nhức mắt, Tô Noãn Noãn bạc nhược ngồi trên giường, không rơi lệ, không nói, chỉ có ánh mắt dò dẫm nhìn về phía trước.

Tối nay vốn dĩ là đêm tân hôn của cô, áo cưới trắng tinh khiết vẫn đang mặc trên người, đối với cô vào thời khắc này, lại là một loại châm biếm.

Vào thời khắc con người ta hạnh phúc nhất, lại mất đi người thân của mình, nỗi đau này, đã đau đến cực điểm.

“ Noãn Noãn, đừng suy nghĩ gì nữa em, em như thế này, anh rất đau lòng.” Hàn Dật Thìn hơi ngồi xổm xuống, nắm lấy bàn tay cô, tay còn lại cho vào túi áo, lấy ra một chiếc hộp hình trái tim màu đỏ.

Mở ra bên trong là một đôi nhẫn cưới bạch kim, khảm nam hạt kim cương được xếp thành hình chữ M và hình trái tim, ánh sáng nhấp nháy chói mắt lóe ra ý nghĩa hạnh phúc.

“Tất cả còn có anh đây, hãy để anh chăm sóc em nhé ?” ánh mắt ấm áp, câu nói dù bình thường nhưng lại cảm động biết bao.

Tô Noãn Noãn lệ tuôn như mưa, cô của hiện tại, chỉ còn một chỗ dựa duy nhất là người đàn ông trước mắt, ít nhất, anh vẫn còn đây.

Gật gật đầu, đưa tay cho anh, người đàn ông dịu dàng như thế này, xứng đáng để phó thác đến cuối đời.

Chiếc nhẫn được đeo lên ngón tay vô danh của cô, cô lại không biết, cô đeo lên , không phải hạnh phúc , mà là một loại vực sâu không đáy, ẩn dấu âm mưu sâu đến không lường được.

Gục trên vai anh khóc, cô hạnh phúc, vào lúc cô thương tâm nhất, người đàn ông vẫn nguyện bảo vệ cô, ở bên cô.

Trên người anh thoang thoảng có mùi tuyết tùng, làm cô có cảm giác lạ lẫm, cô biết đây là loại nước hoa mới của Amani mới ra.

Trong tâm cô bỗng chợt thoáng qua tia nghi ngờ nhỏ, anh ấy đổi nước hoa sao? Chỉ là trong lúc này, loại mùi vị này lại giải thích rõ ràng cái nam tính kiên cường trong anh, làm cô càng có cảm giác an toàn.

“ Anh muốn cho em xem một thứ hay hơn nữa.” Hàn Dật Thìn trong mắt mang ý cười, dịu dàng nói, nhưng lại đem theo rõ ý lạnh.

Anh thật muốn xem xem, từ thiên đường rớt xuống địa ngục, sức chịu đựng của một người con gái mạnh mẽ được đến đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5: Ép buộc – P2

Anh thật muốn xem xem, từ thiên đường rớt xuống địa ngục, sức chịu đựng của một người con gái mạnh mẽ được đến đâu.

Anh đứng dậy lấy ra một cái đĩa cho vào đầu DVD.

Trên màn hình TV cỡ lớn, bắt đầu chạy đoạn băng kia.

Đủ để Tô Noãn Noãn toàn thân run lên.

Trên màn hình, một căn phòng tối, ánh đèn vàng nhạt càng làm lộ rõ vẻ kì dị.

Một thân hình gầy ốm đang cuộn tròn trên mặt đất. Đầu anh ta giấu trong đầu gối, cả thân hình đang co giật, dường như rất lạnh, lại dường như đang chịu đựng đến tận lực cái gì đó.

Mắt Tô Noãn Noãn đã dính chặt trên màn hình, tư tưởng trống rỗng.

Cái người đó, cái người đang cuộn tròn trên mặt đất đó, mặc dù không hề lộ mặt cô cũng biết được đó là Hàn Cảnh Thìn, là Hàn Cảnh Thìn chồng cô.

Nhưng, hình ảnh này nghĩa là gì, Hàn Cảnh Thìn không phải đang ở bên cạnh mình sao?

Mà anh trên màn hình kia, lại là đang phát sinh chuyện gì?

Máy vẫn đang phát tiếp, một bóng dáng thon dài đi tới trước mặt Hàn Cảnh Thìn, từ trên cao nhìn xuống anh.

Hình dáng người đó, Noãn Noãn rốt cuộc cũng nhìn rõ được hình dáng người đó, cô chỉ cảm thấy ý thức vù vù vỡ ra.

Hai người đó, hai người đó giống hệt nhau!

Đây là chuyện gì? Cô đã không phân biệt được ai là ai nữa.

Mà đáng sợ hơn nữa là, cái người đang đứng đó trong tay còn cầm một ống tiêm, đang mỉm cười nhìn người nằm trên mặt đất, sự thù hận trong mắt anh ta lộ ra rõ ràng.

Cái người nằm trên mặt đất đó ngày càng đau khổ, anh ta đang co giật, như một con cá mất đi nguồn nước, đang gãy trước khi chết, biểu tình của anh ta dù được giấu kín trong lòng, mà mồ hôi trên trán thì lại rất rõ ràng.

Cô đau lòng, mặc dù không rõ được tình hình, nhưng nhìn thấy hình ảnh trước mắt, cô rất đau lòng.

Mắt cô đã không thể rời khỏi màn hình, cô thậm chí đã quên đi suy xét, quên là có thể hỏi người đàn ông đang ở bên cạnh, đây rốt cuộc là chuyện gì.

Ống kim kia cắm vào da thịt anh ta, mà anh ta lại đột nhiên như được giải thoát.

Phảng phất, có tiếng rên từ cổ họng, từ loa phát ra.

Anh ta đang khóc? Đó là tiếng khóc kim chế, đau thương, lại cũng như đang hưởng thụ, tiếng khóc đến từ trong linh hồn.

Dù cho ngây thơ đến đâu, cô cũng hiểu được ống kim tiêm đó là gì.

“Em đoán xem, tôi là người nào? Đang nằm? Hay là đang đứng kia?” Giọng nói như là ác quỷ làm người khác phát run vang lên.

Tô Noãn Noãn lúc đó mới phát hiện trên mặt mình lạnh băng, trên mặt sớm đã đầy lệ.

Cô quay đầu lại, nhìn Hàn Dật Thìn đang ngồi bên cạnh, tư tưởng đóng băng.

Biểu hiện của anh ta âm u đáng sợ, làm cô muốn trốn, nhưng chân lại như đã bị buộc chặt vào, bị cố định ở chỗ này.

“Anh là ai?” run rẩy nói ra ba chữ này, giọng nói bởi vì sợ hãi và khóc lóc mà đã biến thành khàn khàn không như chính cô nữa.

“Ha ha ha ha ...” Hàn Dật Thìn đột nhiên cười lớn, giọng cười tà mị, đem theo châm biếm và thù hận.

Tô Noãn Noãn rút cục tỉnh ra, giọng cười xa lạ của anh ta, làm cô cảm giác bản thân đã rơi vào một vực sâu không đáy, sợ hãi, bất lực.

“Anh là ...” Hàn Dật Thìn hơi hơi cúi người xuống, đến gần tai cô, hơi thở có chút ấm nóng làm tai cô thấy ngứa, “Anh là tân lang của em mà.”

Tô Noãn Noãn toàn thân cứng đờ, giọng nói của anh ta, mê hoặc như âm trầm của đàn piano, nhưng rất rõ ràng không phải giọng nói của Hàn Cảnh Thìn, anh ta là ai?

Đoạn băng đó rốt cuộc là chuyện gì?

“Ha ha ha ha ... “Hàn Dật Thìn nhìn vẻ mặt sợ hãi của cô, lại cười giễu lẫn nữa, ngón tay thon dài lướt qua trên mặt cô rồi dừng lại trên cánh môi, cố ý lưu lại đó mấy phút trên đầu cô.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Ép buộc – P3

“Ha ha ha ha ... “Hàn Dật Thìn nhìn vẻ mặt sợ hãi của cô, lại cười giễu lẫn nữa, ngón tay thon dài lướt qua trên mặt cô rồi dừng lại trên cánh môi, cố ý lưu lại đó mấy giây trên đầu cô.

“Anh rốt cuộc là ai? Hàn Cảnh Thìn đang ở đâu?” Noãn Noãn hỏi, chồng cô đâu? Tại sao người này lại có bề ngoài giống hệt anh!

Hàn Dật Thìn nhìn Tô Noãn Noãn đang run rẩy, con ngươi màu đen thoáng qua ánh nhìn tàn nhẫn, “Hàn Cảnh Thìn, cái đồ phế vật đó đã bị tôi đưa đi rồi!”

“Đưa đi đâu! Đoạn băng vừa rồi là sao? “Tô Noãn Noãn lắc lắc đầu, không dám tin lời nói của anh ta, ai có thể nói cho cô với, đây là chuyện gì?

Hàn Dật Thìn nhẹ cười, Tô Noãn Noãn theo bản năng định tặng anh ta một cái tát, song lại bị anh ta nắm được cổ tay, “Cái thằng phế vật đó không nói cho cô sao? Hắn có một người em trai ruột, đứa em bị Hàn gia bỏ rơi suốt mười sáu năm nay.”

“Em trai ruột ? Các anh là anh em song sinh sao? “Tô Noãn Noãn nhìn khuôn mặt quen thuộc của anh ta, nhưng vẫn không dám tin mà hỏi, chỉ có anh em song sinh mới giống được đến thế!

Hàn Dật Thìn không phủ nhận, nhìn bộ dạng đang phát run lên kia, anh cười đến không còn gì tà ác hơn.

Anh phát hiện anh thích nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của cô.

“Sao anh lại đối xử với tôi như thế này?” Tô Noãn Noãn cắn môi dưới, nhìn anh ta, sự sợ hãi trong mắt đã bị thay thế bằng một loại kiên cường, thời khắc này , cô biết bản thân phải bình tĩnh, cô muốn biết rõ, đây rốt cuộc là chuyện gì.

“Tại sao lại đối xử với cô như thế này à?” Hàn Dật Thìn cười lạnh, liền đó tắt tivi , bỏ đĩa vào trong két khóa an toàn, cơ thể thon dài duyên dáng ngồi xuống sofa trắng. (hix , tả anh này mảnh mai duyên dáng như người mẫu ý nhì)

“Muốn trách thì phải trách Hàn Cảnh Thìn, sau này những gì của anh ta, đều là của tôi, bao gồm cả cô! Anh ta đã bao nhiêu năm làm thiếu gia nhà họ Hàn, cũng đến lúc nghỉ ngơi rồi!”

“Anh rốt cuộc đã đem anh ấy đưa đi đâu? Vừa rồi anh đối với anh ấy như thế, là phạm pháp anh có biết không? Anh ấy là anh trai ruột của anh cơ mà! “Tô Noãn Noãn kêu to...

“Cái này cô không cần phải biết, cô chỉ cần biết, tôi là Hàn Dật Thìn, nhưng, trước mặt người khác tôi là chồng cô – Hàn Cảnh Thìn, đã hiểu rõ chưa?” Hàn Dật Thìn dùng giọng điệu không có chút nghi ngờ gì nói, đứng dậy lại gần bên cô, lại lần nữa dùng tay vuốt qua má cô, ngón tay lạnh lẽo mang theo hàn ý lạnh đến xương, làm Noãn Noãn một trận run rẩy.

“Hiện giờ mạng sống của hắn đang trong tay tôi, vừa rồi cô cũng nhìn thấy rồi đấy, tôi muốn hắn đau khổ – hắn sẽ đau khổ.” Hàn Dật Thìn hoàn toàn không quên nhắc nhở, anh là muốn biến cô thành một con cò của anh ta.

Mới vài phút trước, còn đối với cô trăm phần dịu dàng, người đàn ông muốn chăm sóc cô đến cuối đời này, thời khắc này, đã biến thành ác quỷ, đẩy cô vào trong địa ngục vô biên.

Một ngày hôm nay, cô đã trải qua chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời một con người, mất đi người thân, chồng bị bắt mất, hiện giờ lại còn có một người đàn ông như Tu La đe dọa.

Mà cô chỉ có thể, một mình chiến đấu.

Hàn Dật Thìn chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, má cô đỏ hồng như một quả đào vừa chín tới, lông mi cong kia phủ xuống trên hốc mắt tạo thành một hàng bóng râm rất đẹp, mặc dù lúc này cô sợ hãi như thế, nhưng ánh sáng trong đôi mắt cô vẫn có lực thiêu người như thế.

“Phải làm thế nào anh mới đồng ý bỏ qua tôi?” Tô Noãn Noãn vô lực nói ra mấy chữ này.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Ép Buộc – P4

“Phải làm thế nào anh mới đồng ý bỏ qua tôi?” Tô Noãn Noãn vô lực nói ra mấy chữ này.

Hàn Dật Thìn cười lạnh, tiếp đó nhấc cô từ sofa đứng lên, trên mặt bàn làm việc rộng kia, đang đặt một tập văn kiện màu trắng.

Tô Noãn Noãn run rẩy mở ra, cô đã dự cảm thấy điều gì đó rồi.

Quả không ngoài dự đoán, dòng chữ rõ ràng đập vào mắt : Giấy tờ sang nhượng quyền cổ phần.

“Ký vào đó.” Ba chữ lạnh lùng đó, mang theo giọng điệu không được phép phản kháng.

Mà Noãn Noãn lúc đó nhìn vào văn kiện này, tư tưởng đột nhiên tỉnh ra vài phần, hóa ra cổ phần của cha cô tại tập đoàn Tô thị chiếm tới sáu mươi phần trăm, mà tất cả đều để lại cho cô.

Hiện giờ người đàn ông này, mục đích cuối cùng của anh ta là gì? Toàn bộ cổ phần của cô? Hay là nhiều hơn nữa?

Nghĩ đến những điều này Tô Noãn Noãn đã bình tĩnh hơn, tâm huyết của cha cô, cô nhất định không thể cứ thế này dâng lên cho người khác, nhưng mà người đàn ông này, nắm đằng chuôi của cô, cái đằng chuôi đủ để đe dọa cô.

Cô xoay người nhìn trực diện vào Hàn Dật Thìn, lúc này anh ta đang ngồi thành thói hút thuốc lá trên sofa, dường như rất chắc chắn.

“Cái anh muốn là những thứ này?” Tô Noãn Noãn nỗ lực kìm xuống sự sợ hãi đối với anh ta, nhẹ nhàng mở miệng.

“Cô không có tư cách để hỏi!” Hàn Dật Thìn thái độ đột nhiên đối với cô thay đổi có chút kinh ngạc, phải biết rằng, rất ít người dám nhìn thẳng vào anh như thế.

“Nếu như tôi không ký, anh định sẽ làm gì tôi? Giết tôi chăng?” Tô Noãn Noãn giả vờ bình tĩnh hỏi, ngón tay nắm chặt lòng bàn tay, móng tay như muốn đâm xuyên vào thịt, cô phải nỗ lực để bản thân mình bình tĩnh.

“Hàn Dật Thìn hơi hơi ngậy ra, sau đó nở nụ cười, trong mắt hiện lên một chút đùa cợt đi tới trước mặt cô, ghé đầu vào tai cô, dùng giọng nói thì thầm rằng:” Cô đang run rẩy? cô rất sợ tôi sao? Ân ? “

“Tôi không ... “ Tô Noãn Noãn bác bỏ, lời còn chưa nói hết, giây tiếp theo, một tiếng “xì xèo“, lòng bàn tay xuất hiện một trận đau đớn.

Đầu thuốc lá cứ thế ở trong lòng bàn tay cô tắt lửa, Noãn Noãn muốn kêu, còn chưa kịp mở miệng, môi đã bị niêm phong, lưỡi anh luồn vào trong khoang miệng cô, niêm phong lại tiếng kêu của cô.

Đau! Đau đến xương tủy, lan truyền khắp thân, mà lại không thể phát tiết ra.

Mồ hôi lạnh chảy xuống thấm qua áo cô, cả người dường như đau đến muốn bất tỉnh, anh ta thật đáng hận!

Có điều Hàn Dật Thìn thời khắc này lại không hề cảm thấy vui gì, ôm lấy thân thể mềm mại của cô, hơi thở ấm thổi lên trên mặt cô, “ Nếu cô không ký, tôi không giết cô đâu, tôi chỉ ... “

Nói đến đây Hàn Dật Thìn cố ý dừng lại một lúc, khoe miệng hiện lên nụ cười độc ác, sau đó nói tiếp: “ Tôi chỉ lấy mạng Hàn Cảnh Thìn thôi!”

Anh ta thừa hiểu điểm yếu của cô là gì.

“Anh ấy là anh trai ruột của anh!” Noãn Noãn không dám tin khi nhìn vào mắt anh ta, sự sợ hãi trong mắt đã không thể che giấu nữa.

Người đàn ông như Tu La này , cô biết rằng bản thân mình đã không chạy thoát được nữa.

“Hắn vốn dĩ đáng chết!” Hàn Dật Thìn nổi giận, đối với cách gọi anh trai này, anh rất bài xích, thậm chí là ghê tởm!

Im lặng một lúc lâu, Tô Noãn Noãn không có phản ứng gì, cuối cùng , lông mi đen dày kia vẫn là không chống đỡ được sức nặng của giọt nước mắt,

giọt nước mắt pha lê kia rơi xuống, cũng như tuổi hai mươi thanh xuân của cô, vào thời khắc đẹp nhất, bị đổi thành địa ngục.

“Được, tha cho tôi, tôi nghe lời.” Tô Noãn Noãn mỉm cười trả lời, trong mắt cô đã không còn cái vẻ đáng thương như vừa nãy, mà thay bằng sự kiên cường trong vẻ ngoài yếu đuối.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Ép buộc – P5 (end)

“Được, tha cho tôi, tôi nghe lời.” Tô Noãn Noãn mỉm cười trả lời, trong mắt cô đã không còn cái vẻ đáng thương như vừa nãy, mà thay bằng sự kiên cường trong vẻ ngoài yếu đuối.

Chính là vào lúc này, cô đã hiểu ra một chuyện, Hàn Dật Thìn đóng giả làm chồng cô, vậy thì, bản thân sẽ có cơ hội tiếp cận anh ta, có cơ hội, tra ra nơi giữ Hàn Cảnh Thìn, lại càng có cơ hội, báo thù!

“Rất tốt!” Hàn Dật Thìn vẫn ôm lấy cô như cũ, con ngươi màu đen nhìn chăm chú vào mắt cô, dường như muốn nhìn cho rõ sự chuyển biến bất ngờ của cô.

Đây chỉ mới là bắt đầu, muốn ở trước mặt anh chơi bất kỳ trò chơi nào, đều là không thể, còn cuộc chơi này, mới bắt đầu thôi ...

Tô Noãn Noãn giãy giụa thoát ra từ lòng anh ta, nỗi đau trong lòng bàn tay làm cả cánh tay phải của cô không dám cử động mạnh.

Hàn Dật Thìn nhìn được ra sự đau đớn của cô, nhìn rõ vết nước mắt vẫn còn trên mặt cô, đột nhiên có chút hối hận, nhưng lại lạnh lùng nói: “Ký ngay bây giờ, tôi còn có việc quan trọng muốn cô làm!”

Tô Noãn Noãn hơi ngầy ra, quả nhiên, cái anh ta muốn không chỉ là những thứ này, song cô lại chẳng còn cách nào phản kháng.

Noãn Noãn giờ tay phải lên, cầm bút trong lòng bàn tay thử mấy lần, vẫn là thất bại, cái đau trong lòng bàn tay, làm cô không thể nào nắm chặt nắm tay lại được.

“Dùng tay kia!” Hàn Dật Thìn không kiên nhẫn ra lệnh, chỉ cảm thấy cô đang câu giờ.

Noãn Noãn không biết làm sao, đành nhấc tay trái lên, ký tên mình vào đó.

Những điều khoản đó, cô còn chưa kịp xem, đã bị Hàn Dật Thìn giật mất.

Vừa ý nhìn qua một cái chữ ký của cô, đóng tài liệu vào, Hàn Dật Thìn cười tà ác.

Tô Noãn Noãn nhìn biểu hiện của anh ta, biết là anh ta còn có bước tiếp theo, đợi anh ta nói tiếp, một xấp ảnh đã được vớt ra trước mặt cô.

Trên các bức ảnh đều là một người đàn ông, một người đàn ông trẻ tuổi.

Nhìn vào góc chụp thì các bức ảnh này có lẽ là được chụp trộm, nhưng người trong mỗi tấm hình động tác đều rất thanh lịch, ăn mặc cũng đẹp, lại xuất hiện ở những nơi sang trọng.

Nhìn anh ta từ trong ảnh xem ra rất cao, ngũ quan tinh tế khiến người khác chỉ nhìn một lần là đã nhớ được.

Tô Noãn Noãn xem những bức ảnh này, đang không hiểu được dụng ý của Hàn Dật Thìn, thì tiếng nói lạnh lẽo của anh ta cũng đúng lúc cất lên.

“Lấy sự tín nhiệm của người đàn ông này.”

Không muốn! Tô Noãn Noãn trong thâm tâm hét lên, đầu tiên là muốn từ chối, song cuối cùng lại chỉ cười lạnh một cái, đem tâm tình không tốt kia đè xuống, lãnh đạm nói một câu, “Được.”

Cô biết, tình hình hiện nay, cô căn bản không thể nào chống lại anh ta, anh ta nắm quá nhiều nhược điểm của cô, chỉ còn cách bước một bước tính một bước.

“Cô đúng là có bản tính để làm nô lệ!” đối với sự ôn thuận của cô, Hàn Dật Thìn bày tỏ sự khinh miệt, chỉ cảm thấy cô bẩm sinh đúng là nô lệ.

Anh muốn từ từ hủy hoại cô, đúng, từ từ!

Q.1 - Chương 9: Dạ sắc khuynh thành – P1

Âm nhạc điên cuồng, đèn neon nhấp nháy hỗn loạn, “Dạ sắc khuynh thành” là PUB xa hoa bậc nhất của thành phố này.

Khói thuốc lượn lờ khắp không khí, cũng vẫn có thể ngửi thấy mùi rượu ngoại đầy rẫy, trên sàn nhảy nam nữ đang điên cuồng nhảy đến xoắn cả vòng eo.

Trong không khí mê loạn đó, đủ các loại nam nam nữ nữ khoác vai kẻ má, động tác thân mật.

Tô Noãn Noãn một thân váy hai dây hoa đẹp ngọt ngào, trong cái vẻ dễ thương ngoan ngoãn lại có thêm chút gợi cảm, phần ngực áo được thiết kế hoàn hảo để làm lộ ra vòng một ẩn tượng, dưới chân được kết hợp với một đôi giày hở mũi màu son vàng (ủa giờ, sao mà tởm ghét cái phần miêu tả chất liệu này thế, hix , chả biết dịch sao, hehe may mà nhanh trí, lên baidu soát hình về là ra) , trong cái ngọt ngào lại thêm cả sự năng động đáng yêu, toàn thân cô nhìn qua như một cô bé mười bảy mười tám tuổi.

Sự xuất hiện của cô, không hề ăn khớp với không khí xung quanh đây chút nào, mọi người đều nhìn vào cô gái thanh tân động lòng người này.

Tô Noãn Noãn cảm nhận được ánh mắt như thiêu đốt xung quanh, biết rằng cách trang điểm này, đã đạt được hiệu quả như cô muốn.

Một mình bước vào hành lang, nhìn ngó như đang tìm kiếm gì đó, rồi cuộc cũng dừng lại trước cửa một căn phòng.

Tô Noãn Noãn điều chỉnh lại hô hấp, xoay tay nắm cửa, may quá, cửa không khóa.

Đẩy cửa bước vào, bên trong ánh đèn êm dịu, một nam một nữ đang ngồi uống rượu.

Suốt mấy phút, Tô Noãn Noãn vẫn ngây ngốc đứng ở cửa phòng, vì cô muốn nhìn cho rõ hình dáng của người đàn ông kia, cô muốn chắc chắn có phải anh ta hay không?

Có điều ánh đèn mờ tối, trong mắt bọn họ lại dường như chỉ có đối phương, cô không nhìn rõ được, không tránh khỏi có chút nôn nóng.

Đứng vào lúc này, giọng trêu đùa của đàn ông cất lên: “Cô chưa nhìn đủ sao? Có muốn cùng uống không ?”

Ninh Nam từ lúc cô mở cửa ra, đã nhìn thấy cô rồi, một bộ dạng trang điểm ngoan ngoãn, hình dáng thanh tịnh thế kia, không hề ăn nhập với môi trường nơi đây.

Song điều làm anh không ngờ tới là, phản ứng của cô ta có phần kì lạ, một đôi mắt trong vắt, đem theo hứng thú cứ thế đứng nhìn bọn họ.

Tô Noãn Noãn theo giọng nói mà tìm vào, trong tìm không tránh khỏi thờ phào một cái, quả nhiên là anh ta, dưới ánh đèn âm u, con ngươi của anh ta đen láy, nhưng lại ánh lên màu xanh thẳm, thẳm như hải dương, mũi cao miệng mỏng, phác thảo rõ ràng, ngũ quan, so với trong ảnh còn tinh tế hơn.

Lúc này cả hai người bọn họ đều đặt cốc rượu xuống, nhìn cô.

“Sao vậy? có muốn uống cùng không ?” Ninh Nam một lần nữa hỏi, đối với phản ứng của cô lại thêm vài phần tò mò.

Tô Noãn Noãn lúc đó mới có phản ứng, có chút lúng túng, cười rằng: “không cần, hai người cứ tiếp tục.”

Đóng cửa lại xong, mới hít thở sâu một chút, bước nhanh ra phía ngoài.

Ninh Nam cười thầm nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, Dạ sắc khuynh thành đều biết đây là phòng riêng của anh, không nghĩ tới còn có người dám tự ý xông vào, lúc này anh đối với cô gái bên cạnh sớm đã không còn nửa điểm hứng thú, nhanh chóng đứng dậy, không quay đầu lại rồi ra khỏi phòng.

Cô gái đó làm hỏng chuyện vui của anh, anh phải đem cô tìm lại ...

Q.1 - Chương 10: Dạ sắc khuynh thành – P2 (end)

Cô gái đó làm hỏng chuyện vui của anh, anh phải đem cô tìm lại ...

Trong PUB mê loạn sớm đã không còn hình bóng cô nữa, Ninh thiếu nhìn đông nhìn tây, khẩn trương tìm kiếm.

“Ninh thiếu (cậu chủ Ninh) , có gì phân phó không? “ giám đốc Quách của PUB nhìn thấy anh như đang tìm người, mau lẹ chạy đến, chau mày hỏi.

Anh ta vốn là chủ của anh, nhất định phải biết cách nịnh nọt, xem sắc mặt cho tốt.

“Có nhìn thấy một cô gái , thân mặc váy hai dây hoa không?”

Váy hoa? Giám đốc Quách một lát đã nghĩ ra, cô gái đó quá thu hút mọi ánh mắt chú ý, không muốn nhìn thấy cũng khó.

“Cô ấy đã đi rồi.” Cung kính đáp lời, cẩn thận nhìn sắc mặt của Ninh thiếu, thấy anh hai chân mày cau lại, lại thử hỏi :” Có phải đuổi theo tìm về không ạ ?”

“ Bao lâu rồi? “

“Vừa mới đi.”

Giọng giám đốc Quách còn chưa tan hết, Ninh thiếu đã như gió thổi ra ngoài.

Cái lạnh của con đường bên ngoài hoàn toàn tương phản với không khí trong PUB, lúc này đã là về khuya, Tô Noãn Noãn một mình bước trên đường, thân thể mỏng manh dưới ánh đèn đường phản chiếu, lại càng thêm cô đơn.

Ninh thiếu đuổi đến nơi, nhìn thấy bóng cô đơn của cô, không lí do mà thấy một trận thương tâm, nhanh chóng đuổi đến nơi, kéo cánh tay mảnh của cô lại.

“Anh làm gì thế?” Tô Noãn Noãn mở to mắt nhìn anh ta, trong mắt đầy phòng bị.

“Cô vừa mới làm hỏng việc tốt của tôi, lại cứ muốn là đi hay sao?” Ninh thiếu cười mê hoặc nhìn cô.

“Anh bỏ tay ra, tôi không quen anh.” Tô Noãn Noãn bản năng muốn gạt tay anh ta ra, song lại bị anh ta nắm chặt hơn.

Anh ta xem ra còn cao hơn cả trong ảnh đã nhìn, xem ra ít nhất phải đến 1.85m , làm cô có chút e sợ, người đàn ông cũng to cao như Hàn Dật Thìn, liệu có phải cũng nguy hiểm như thế không?

“Cô – cô không quen tôi? Vừa rồi cô đứng ở cửa nhìn chúng tôi lâu như vậy, cô lại còn nói cô không quen tôi.” Ninh thiếu có chút không vừa lòng, phải biết rằng những người con gái bình thường đều khó mà quên được anh ta.

“Oh ~ là anh à.” Tô Noãn Noãn có chút lúng túng cười, “ Tôi không có ý, tôi đi tìm bạn, vào nhầm phòng anh thôi.” Noãn Noãn lè lưỡi, tiếp đó cúi đầu, biểu thị nhận lỗi.

“Thế cô dự định làm thế nào để đền bù cho tôi?” Ninh thiếu cười hi hi hỏi cô, quyết định trên cô gái thú vị này.

“Đền bù gì cơ?” Noãn Noãn không hiểu, tiếp đó lại là bộ dạng như đã hiểu ra, “ Thật là ngại quá, tôi trước giờ không gọi trai bao.”

“ What? Trai bao? “ Ninh thiếu cảm thấy như sét đánh giữa hè, anh lại còn bị người ta nhận nhầm là trai bao ngay trong chính PUB của mình.

Nha đầu này lẽ nào là đồ ngốc? cô ta không có kiến thức thông thường thì cũng phải hay xem TV chứ.

Anh đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Ninh thị, lại có thể bị coi là trai bao!

“Xin lỗi, tôi là vì đi nhầm phòng mới làm hỏng công việc của anh, bao nhiêu tiền , tôi đền cho anh nhé?”

Ninh thiếu nhìn bộ dạng thành khẩn của cô, không còn gì để nói, càng tệ hơn nữa là, trong mắt cô lại xuất hiện ánh mắt thương hại.

“Trên người tôi chỉ còn từng này tiền, đều đưa anh.” Noãn Noãn ngại ngùng lấy tiền từ ví ra nhét vào tay anh ta, sau đó đi nhanh như bay, một bộ dạng như sợ lại bị anh làm phiền.

Ninh thiếu nhìn theo bóng người đã đi xa của cô, lại nhìn hai trăm tệ trong tay, thật đúng là chỉ có thể đau khổ hỏi trời xanh ...

Q.1 - Chương 11: Đấu giá ngàn vàng

Thị trường đấu giá đen, ở đây có đủ mọi loại đồ đáng kinh ngạc, chuyên dành cho những người có tiền.

Ninh Nam bị Lam Mặc kéo đi, bức bối ngồi xuống ghế, đối với những đồ đấu giá hôm nay đều không có hứng thú.

“Đợi chút nữa, nghe đồn hôm nay hàng của áp trực rất được.”, Lam Mặc cố sức kéo Ninh Nam mấy lần định rời đi, hần hôm nay cái gì cũng không nhìn trúng, đang chán đời đây.

“Muốn đợi cậu tự đợi đi, tôi chẳng muốn lãng phí thời gian tí nào.” Ninh Nam không hề khách khí nói.

Lam Mặc lập tức mặt dày bám lấy cánh tay hần, để đầu dựa lên vai không để cho hần đi, diễn ra một bộ dáng đáng thương.

“Cậu làm cái gì thế? Lại diễn trò này? Người khác thật sẽ tưởng cậu là con gái mất.”

“Xi ~ tôi đường đường nam nhân bảy thước, ai dám xem tôi như con gái!” Lam Mặc dùng đôi mắt như hoa đào trừng với hần một cái.

Ninh Nam không biết làm gì hơn, đành ngồi xuống ghế, không quan tâm đến hần nữa.

Đúng vào lúc này, người chủ trì cất cao tiếng nói.

“Tiếp sau đây, là món hàng đấu giá cuối cùng.”

Tiếp đó, đèn tắt.

Đèn trên sân khấu cũng dần chuyển thành màu đào hồng, sân khấu kia dần dần hiện lên một bức nhỏ, Tô Noãn Noãn quỳ gối trên chiếc bục đang hiện lên đó, chỉ bọc thân thể trong một tấm voan dẹt màu đen mỏng.

Ánh đèn màu đỏ chiếu trên người cô, làm khi ẩn khi hiện, trên gương mặt trang điểm nhạt, là một đôi mắt mang đầy sợ hãi và bất lực.

Mặc dù lúc này biểu hiện của cô không hề hợp với cách phục trang này, trong con mắt mọi người, lại đặc biệt có sức hút.

Lúc đó, tiếng kêu, tiếng huyết gió, âm thanh ồn ã nổi lên, từ đó mà thấy, những người có tiền ngồi bên dưới đều rất hài lòng về “món hàng” này.

Giọng nói cao của người chủ trì lại cất lên, “Đây là món đấu giá áp trực hôm nay của chúng tôi, giá khởi điểm là năm mươi vạn Mỹ kim.”

Lập tức, có người bắt đầu trả giá, “năm mươi lăm vạn.” “sáu mươi vạn.”...

Lam Mặc đập đập Ninh Nam bên cạnh, hưng phấn nói: “Cô gái này tôi muốn chắc rồi, thực sự là quá tuyệt.” Tiếp đó cũng không để ý tới phản ứng của hần, cao hứng ra giá cùng mọi người.

Ninh Nam không rời mắt khỏi Noãn Noãn, anh không hề nhìn nhầm, đây chính là cô gái làm hỏng việc tốt của anh lần trước, mặc dù không còn sự đơn thuần kia, nhưng cô ấy như thế này, lại càng đẹp đến khiến con người ta nghẹt thở.

Mấy ngày này, anh đều không ngừng nghĩ đến cô, anh không hiểu, chỉ trong mấy ngày, làm sao cô lại đến nông nổi này?

Nhìn thấy trong mắt cô là vẻ bất lực và sợ hãi, anh không ngần ngại đưa ra quyết định, đấu giá cô về!

Trong hội trường tiếng gọi giá ngày càng quyết liệt, giá đã đạt tới một trăm tám mươi vạn rồi.

Ninh Nam lười nhác giơ thẻ trong tay lên, nói: “Ba trăm vạn.” Một tiếng nhẹ nhàng như thế, đủ để chấn động toàn hội trường.

Mất một lúc, hội trường là một phen chết lặng, mọi người đều nhìn về phía người giơ thẻ, thấy là Ninh thiếu, lập tức rút ánh mắt về, không dám đấu giá nữa.

Ninh thiếu trên thương trường thủ đoạn ác liệt, mọi người đều đã tai nghe mắt thấy, chỉ vì một người con gái đắc tội với hần, trừ phi là đồ ngốc.

“Woa, Ninh thiếu, nghĩa khí đấy, bỏ ra số tiền lớn như vậy vì anh em.” Lam Mặc vui vẻ nhìn Ninh Nam, trong tâm cảm động đến phát khóc, hần cứ nghĩ là Ninh Nam đấu giá cho hần.

Ninh Nam trừng mắt nhìn hắn, đứng dậy ưu nhả rồi đi, chỉ bỏ lại một câu lạnh lùng: “Người con gái này, cậu nghĩ cũng đừng nghĩ tới.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Bí mật của Victoria – P1

Trang viện nằm cạnh bờ biển, căn biệt thự ba căn xếp liền, phong cách Tây Ban Nha.

Tô Noãn Noãn ngồi ở trong phòng khách tầng hai căn nhà giữa, cô biết đây là chỗ ở của Ninh gia, căn phía trước là nơi mẹ anh ta ở, căn phía sau là của em gái anh ta, chỉ là hiện tại hai người đó đều đã phân biệt ở nước ngoài.

Buổi trưa và chiều đều có người hầu mời cô xuống phòng ăn ăn cơm, nhưng không nói nhiều hơn một câu, thời gian còn lại cô đều ở trong căn phòng này chờ đợi.

Tiếng mở cửa lớn vang lên, Noãn Noãn không dừng được thót tim, nhón chân bước đến bên cửa sổ, cẩn thận hé một mép rèm cửa sổ xem động tĩnh phía dưới.

Sau đó hình bóng ưu nhả kia rơi vào mắt cô, cho đến khi biến mất ở chỗ cửa nhỏ, cô biết anh ta vào nhà rồi.

Cái gì đến sẽ đến, vậy thì tôi nay phải đối mặt với điều gì đây?

Dựa vào điều tra trước đây, cô biết được rằng nhân tình của Ninh thiếu mấy ngày lại đổi một lần, tất cả chỉ vì vị thế của anh ta, mỗi ngày đều có con gái chủ động hiến thân làm nhân tình trong vài ngày cho anh ta.

Vậy thì tôi nay, bản thân phải dùng thân mình để đổi sao? Hàn Dật Thìn đưa cho cô nhiệm vụ, nhưng lại không nói thật tính chất nội dung, chỉ đơn giản mấy chữ: “Lấy về sự tín nhiệm của hắn.” Nói dễ hơn là làm.

Cô chưa từng nghĩ đến có một ngày bản thân bị biến thành một món đồ để người ta đấu giá, lại nhớ đến ánh mắt của những con người đó, sự thèm thuồng trong ánh mắt, mỗi ánh mắt đều như muốn ăn nuốt cô.

Đó là cô đã cắn răng bỏ qua biết bao nhiêu lòng tự tôn cùng tập hợp hết mọi dũng khí, mới có thể đứng lên trên sân khấu đó.

Có điều chỉ có hoàn thành nhiệm vụ anh ta giao mới có thể lấy được sự tín nhiệm của anh ta, mới có thể lấy lại cái đĩa phim kia, mới biết được chỗ của Hàn Cảnh Thìn, mới lấy lại được cổ phần đã mất.

Con đường này, rất dài, bắt đầu từ lúc đáp ứng Hàn Dật Thìn kia, cô đã biết, thân là một con cò, trừ sự hăng hái quên mình, đã không còn con đường khác có thể đi.

Tiếng động ở tay nắm cửa làm cô giật mình, cả thân mình cứng ngắc ngồi trên sofa, đem đầu cúi xuống thật thấp.

Đôi chân dài lọt vào trong tầm mắt cô, sau đó dừng lại, không có động tác tiếp theo, chỉ là có thể nhẹ nhàng cảm thấy, ánh mắt mạnh mẽ ở trên đỉnh đầu kia, đủ để làm loạn cảm xúc mà cô vừa khó khăn điều khiển.

Ninh Nam quan sát cô, đầu cô cúi thấp, cơ thể có chút run rẩy, xem ra là đang sợ hãi, anh cười, tiếng cười khinh miệt, ngày hôm đó biểu hiện to gan của cô ở Dạ sắc khuynh thành không giống như hiện tại, anh lại càng muốn xem, cô thấy anh đấu giá được cô, sẽ có phản ứng gì.

Tiếng cười của anh rõ rệt cũng là cô không nhìn được mà ngẩng đầu.

“Anh cười cái gì?” giọng điệu nghi ngờ phát ra từ nội tâm, tiếng cười khinh miệt vừa rồi, làm cô cảm thấy lòng tự trọng một lần nữa vỡ vụn.

Nhưng mà kịch này, vẫn phải diễn tiếp.

Ninh Nam nhìn sự thay đổi trong mắt cô, từ phần nộ chuyển sang ngạc nhiên lại chuyển sang không thể tưởng tượng nổi, phản ứng này, nằm trong dự liệu của anh.

“Sao? Không nhận ra tôi sao? Hai trăm tệ cô đưa ngày hôm đó không đủ để đền bù cho tôi đâu.” Giọng nói đùa cợt, trên miệng lộ ra vị trêu đùa.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13: Bí mật của Victoria – P2

“Sao? Không nhận ra tôi sao? Hai trăm tệ cô đưa ngày hôm đó không đủ để đền bù cho tôi đâu.” Giọng nói đùa cợt, trên miệng lộ ra vị trêu đùa.

“Anh đầu giá tôi về, chỉ vì thế sao? Nhưng mà làm thế này không phải anh bị thiệt à?” nhìn thẳng vào mắt anh ta, Noãn Noãn đột nhiên lo lắng một chút, trong mắt anh ta tràn đầy ý trêu đùa, lại làm cô tạm thời quên đi nguy hiểm.

“Thiệt ư? Ba trăm vạn Mỹ kim, không đủ để em bồi thường?” Ninh Nam tiến lên giữ lấy cằm cô, thu lại nụ cười trêu ghẹo vừa rồi, dùng thái độ chăm chú nhìn cô, thân thể cao lớn bao lấy cô, vô tình làm cô có một loại áp lực không tên.

“Tôi ...” “Noãn Noãn nhất thời không nói được, không biết phải trả lời làm sao.

Giấy tiếp theo, đã bị Ninh Nam bẻ lên, ném lên trên chiếc giường mềm mại.

“A !” Noãn Noãn bản năng kêu to, Ninh Nam thân thể đã bao phủ xuống.

“Bắt đầu từ hôm nay, em sẽ phải bồi thường tôi cho tốt.” Giọng nói trầm thấp, giọng nói mỉa mai hoặc, giọng nói đủ làm Noãn Noãn run rẩy.

“Tôi không muốn.” Thực sự đến lúc này đây, tất cả các quyết định trước đây đều trong thời khắc này sụp đổ, một người cô không hề yêu đang đè lên thân mình, sự sợ hãi này cùng với bài xích là không thể che giấu được.

“Em không muốn?” giọng điệu nghi ngờ, nháy mắt con ngươi sắc nét nhìn xuống đáy mắt cô.

“Cha mẹ tôi bệnh nặng qua đời, tôi mới phải mượn tiền người ta, tôi không phải là loại con gái như anh nghĩ đâu ...” giấy giữa , phản kháng, tất cả đều vô ích, lại càng bị anh ta ép chặt.

“Những cái này tôi không cần biết, em đã bị tôi đầu giá về, thì là người của tôi!” Anh lạnh đạm cắt ngang lời, không để cho cô có cơ hội nói thêm, đem hai tay cô đặt lên phía trên đầu, nụ hôn long trời lở đất đã rơi xuống trên môi cô.

Nụ hôn đau đớn, bạo lực, bá đạo, như đang cắn nuốt, không hề tiếc thương.

Noãn Noãn không thể phản kháng, chỉ có thể để mặc anh ta cạy mở răng mình, tùy ý cướp bóc trong thành trì của cô.

Mùi tanh của máu lây lan trong không trung, trong ý thức còn sót lại, cô cắn anh ta, là hành động không kìm chế được.

Ninh Nam nhanh chóng rời môi cô ra, ngạc nhiên nhìn cô, sự giận dữ trong ánh mắt như muốn nuốt chửng cô, làm cô run rẩy.

Nếu như trước đây anh chỉ đơn thuần cảm thấy cô là một cô gái thú vị, muốn có được cô, vậy thì phản ứng hiện tại của cô, làm anh lập tức muốn chinh phục cô.

Thân thể lại lần nữa đè lên, sức lực toàn thân đều đặt trên mình cô.

Không như lúc này, sau những động tác thô bạo, là nụ hôn tình tế, quấn quít kéo dài, kết hợp uyển chuyển, chỉ dừng lại trong chốc lát, quyết không để cho cô lại có cơ hội cắn anh.

Nụ hôn như thế này, làm cô quên đi, thậm chí, bắt đầu say ...

Đột nhiên, việc không khí và da thịt tiếp xúc trực tiếp làm cô không thể thích ứng, khiến cô bỗng nhiên tỉnh lại.

Trong đầu cô bắt đầu xuất hiện một bóng dáng, Hàn Cảnh Thìn, anh đang ở đâu?

Thời khắc như thế này, cô thật sự không thể hợp hoan mà không có tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **WwW.EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Bí mật của Victoria – P3 (end)

Trong đầu cô bắt đầu xuất hiện một bóng dáng, Hàn Cảnh Thìn, anh đang ở đâu?

Thời khắc như thế này, cô thật sự không thể hợp hoan mà không có tình yêu.

Nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, rơi vào tấm ga giường màu cà phê, nhìn như không có thực.

Không có giấy giũa, cũng kiềm chế để không có phản ứng lại.

Ninh Nam dừng lại động tác, nhìn gương mặt lạnh lẽo của Tô Noãn Noãn.

Con mắt của cô thiếu đốt người ta rõ ràng, bên trong đầy những giọt nước mắt pha lê, lại làm cho anh bỗng thấy có một loại cảm giác như phạm tội ác.

Anh đứng dậy nhìn cô thân chỉ còn mặc nội y nằm trên giường, ánh mắt không rời khỏi vùng ở áo ngực màu tím nhạt của cô.

Thiết kế hoàn nữ đó bao trọn lấy nửa ngực cô, mặc dù là đang nằm, cảnh đẹp thiên nhiên đó tuy nhiên vẫn làm người khác ngẹt thở.

Trước cảnh sắc này, anh lại bình tĩnh lại được.

Tô Noãn Noãn đón lấy ánh mắt tự phụ của anh, lập tức kéo chăn che đi thân thể, cẩn thận nhìn sắc mặt của anh.

Những thứ trong mắt anh ta quá phức tạp, cô không đoán ra được, lại càng hoảng loạn không an tâm.

Anh ta hi vọng vô thường, làm cô khó mà ứng phó, anh ta so với trong suy nghĩ của cô lại càng nguy hiểm.

“Em tên là gì?” Lại gần cô, nhìn sâu vào đáy mắt cô, hơi thở ấm nóng phả trên mặt cô, có vị bạc hà nhàn nhạt.

“Mạc Thất Thất.” Tô Noãn Noãn thuận theo đáp, nhìn lên đôi mắt anh ta.

Cái tên này là tên trước đây đã nghĩ kỹ rồi, thất thất (77), cái ngày mừng 7 tháng 7 đó, vận mệnh của cô từ đó mà thay đổi.

“Thất Thất? Em từ giờ đã là người của tôi rồi, từ sau đừng phản kháng tôi nữa, biết chưa?”

“Tôi đúng là đã bị anh đầu giá về, thì sẽ cam tâm vì anh mà làm mọi việc, chỉ là liệu có thể nào không làm việc ban này không ...? Noãn Noãn thử hỏi, lời còn chưa nói xong, đã bị cắt ngang.

“Im ngay! Em không có tư cách bàn điều kiện với tôi!” Ninh Nam lạnh lẽo phủ định, xem ra đối với cô gái này không thể dùng giọng điệu thương lượng được, phải trực tiếp ra lệnh.

Những cô gái trước đây của anh, trước giờ đều là đối với anh chủ động mời mọc, cô lại còn định đàm phán điều kiện này với anh. Thật đúng là nực cười!

Noãn Noãn đúng là không nói thêm gì, nội tâm lại đang ra sức tranh đấu tư tưởng.

Nếu như anh ta muốn, cô thực sự phải cho sao? Chỉ là cô hình như đã không còn có đường khác để chọn nữa.

Đã bước trên con đường này, chắc chắn là phải mất rất nhiều, đã định là sẽ đầy vết thương mệt mỏi.

“Sau này em sẽ ngủ tại căn phòng này, quần áo và đồ đạc của em, tôi sẽ giao người đi mua cho em, nhiệm vụ của em chỉ có ngoan ngoãn nghe lời, vào lúc tôi cần thì lấy lòng tôi, đã hiểu chưa?” Ninh Nam cố ý dùng giọng điệu ôn hòa, song sự bá đạo trong lời nói lại dễ dàng bị nhìn ra.

Trong lúc nói, anh vẫn chăm chú nhìn Tô Noãn Noãn, nắm bắt từng biểu tình trên khuôn mặt cô.

Nói xong, anh đứng dậy, đóng cửa về lại phòng mình, nhớ lại sự việc vừa diễn ra.

Loại áo nịt ngực đó, anh nhận ra loại áo nịt ngực đó, là bộ bí mật của Victoria thuộc dòng DreamAngels , mà bộ màu tím nhạt này lại thuộc loại số lượng hạn chế, em gái của anh Ninh Mạnh từng yêu cầu anh tặng sinh nhật đúng loại áo này làm quà.

Loại hàng số lượng hạn chế không phải cứ có tiền là mua được, thứ đồ xa xỉ như thế này một người bình thường như cô làm sao mà có được.

Hồi tưởng lại lần đầu gặp cô sau đó là đến hội chợ đầu giá, thân phận của cô, làm anh có nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Giam cầm –P1

Noãn Noãn nằm trên chiếc giường lớn xa lạ, chỉ đến khi nghe thấy tiếng cửa phòng bên cạnh đóng lại, cô mới yên tâm hơn.

Những chuyện vừa xảy ra, cứ như một giấc mơ vậy, trong tim như có con ác mộng kéo dài.

Tối nay, có thể tính là qua cửa rồi chẳng? Liệu có phải bản thân tạm thời đã được an toàn?

Cô không biết được.

Hồi tưởng lại ánh mắt vừa rồi của Ninh Nam, không giống sự hứng thú như hai lần trước, ánh mắt nhìn trực diện đó, đem theo tín hiệu nguy hiểm, dường như muốn nhìn thấu cô.

Ánh nhìn đó, làm cô chột dạ, mặc dù đã hết sức che giấu, nhưng cô không biết được, anh ta rốt cục đã nhìn ra bao nhiêu.

Điều chỉnh lại hô hấp, đứng dậy đi vào buồng tắm, để bản thân được ngâm mình trong bồn tắm lớn, giảm bớt sự căng thẳng vừa rồi.

Dòng nước ấm, mùi hương thơm của hoa hồng, làm cô bắt đầu bình tĩnh lại, chỉnh lý lại suy nghĩ.

Bắt đầu từ đêm nay, có đúng là sẽ phải chấp nhận số phận làm tình nhân ở đây của anh ta?

Mà người đàn ông này, so với trong suy nghĩ của cô thì nguy hiểm hơn rất nhiều, cô không chắc chắn, anh ta liệu sẽ làm gì với cô, sẽ ép buộc cô chẳng?

Sợ hãi, thật sự sợ hãi, mà lại không có đường nào để lùi.

Trừ thân thể mình cô thật không nghĩ ra mình còn gì để lợi dụng, từ nhỏ đã được cha đem giấu ở nước ngoài bảo vệ, cô giờ mới phát hiện bản thân hình như không còn có chỗ dung thân.

Đứng lên lau khô người, nằm trên giường, chiếc giường xa lạ, rất mềm mại, vẫn còn có mùi vị của nắng.

Không thể đàn áp được tư tưởng, dòi nui lấp biển vậy.

Hàn Cảnh Thìn, anh hiện giờ ở đâu? Đã bị Hàn Dật Thìn làm gì rồi? Tại sao anh ta lại hận anh trai mình đến vậy?

Cô muốn gặp Hàn Cảnh Thìn, đây là mong muốn duy nhất của cô, đây cũng là điều ngay lúc đầu đã nói rõ với Hàn Dật Thìn, nếu như cô có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ anh ta giao, vậy thì, cô sẽ được an bài gặp mặt Hàn Cảnh Thìn.

Chỉ là, nếu như để gặp Hàn Cảnh Thìn mà bản thân lại phải rơi vào bước khó khăn này, anh ấy có trách cô không? Còn muốn cô nữa không?

Cô không dám chắc, nhưng không hối hận.

Đêm khuya, cô mới ngủ thiếp đi, có lẽ do quá mệt, giấc ngủ này thật nặng nề.

Khi tỉnh lại, đã là buổi trưa.

Rửa mặt chải tóc xong xuống lầu, chỉ có hai người giúp việc đang bận rộn, nhìn thấy Noãn Noãn đã dậy, liền mau lẹ gọi.

“Mặc tiểu thư, cô tỉnh rồi, tôi sẽ lập tức chuẩn bị bữa trưa cho cô.” Người giúp việc nói một cách tôn trọng.

“Được, cảm ơn.” Noãn Noãn ngồi ở phòng ăn đợi.

“Mặc tiểu thư, quần áo của cô và đồ dùng hàng ngày chúng tôi đều đã chuẩn bị xong, bây giờ đem lên phòng cho cô, có được không ạ?” “Người giúp việc Mary bước đến, chỉ vào những vali da xếp đầy trong phòng khách rồi nói.

“Được, cảm ơn.” Noãn Noãn cười đáp, đối với thái độ khách sáo của hai người giúp việc này, đối đáp lại đúng mực.

Ăn xong cơm, lên lầu, bên trong tủ quần áo khổng lồ, đầy ắp những bộ áo váy đắt tiền, cùng với quần áo chip đồng bộ đều có đủ.

Bàn trang điểm và phòng tắm cũng xếp đầy đồ dưỡng da cao cấp, Noãn Noãn đối với những thứ này lại không có mấy cảm giác, cũng do từ nhỏ cô đều dùng đồ tốt cả.

Đổi một bộ váy liền thân màu vàng định ra ngoài, cô chỉ là muốn thử xem, cô có được tự do không.

Quả nhiên, chưa đến cửa lớn, không biết từ đâu đã xuất hiện hai người đàn ông mặc đồ đen đi ra ngăn cô lại.

“Mặc tiểu thư, không có sự cho phép của Ninh thiếu, cô không thể ra ngoài.” Âm thanh lạnh lẽo, cứ như bức tượng không có cảm tình.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Giam cầm – P2

“Mặc tiểu thư, không có sự cho phép của Ninh thiếu, cô không thể ra ngoài.” Âm thanh lạnh lẽo, cứ như bức tượng không có cảm tình.

Noãn Noãn trong tâm cười lạnh, anh ta thật sự đem cô nhốt vào như chim vành khuyên rồi.

“Nếu như tôi cứ muốn ra ngoài thì sao?” Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của hai người đó, Noãn Noãn thể hiện thái độ cứng rắn, cô muốn biết, Ninh Nam đã bảo bọn họ thế nào.

“Nếu như Mặc tiểu thư nhất định muốn đi ra ngoài, chúng tôi chỉ có thể không khách sáo mời cô quay lại.” Nói lời này, một trong hai người đã giơ tay ra chặn đường phía trước của cô.

Quả nhiên không khách khí! Xem ra Ninh Nam không hề bảo bọn họ cần phải hạ thủ lưu tình với cô, vậy thì cô việc gì phải chuốc khổ vào thân?

“Các anh không phải chặn nữa đâu, tôi không đi nữa.” Cô nhún nhún vai làm như không có chuyện gì, còn cười với họ một cái, không hề tức giận.

Bây giờ phiền hà nhất là, cô bị Ninh Nam cách ly, như thế này xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không liên lạc được với Hàn Dật Thìn, làm sao còn có thể bảo đảm an toàn cho Cảnh Thìn đây.

Cô ngồi trước gương, trang điểm, để cho bản thân nhìn vào có tinh thần một chút, sau đó đợi Ninh Nam trở về.

Cô quyết định, không thể ngồi chờ chết được, mà phải chủ động tấn công.

Ít nhất, cũng phải giành được quyền tự do ra vào của mình.

Để lấy được sự tin nhiệm của anh ta cần bao lâu? Một tháng, hai tháng? Hay thậm chí một năm, hai năm?

Nhưng cô có kiên nhẫn để đợi, vì Cảnh Thìn, cô nhất định phải nhẫn nại.

Đến lúc cơm tối, anh ta mới về.

Cô như một cô bé ra đón anh, cầm lấy túi xách và áo khoác ngoài, cố hết sức làm tròn bổn phận của một tình nhân, mặc dù cô còn chưa là tình nhân thực sự.

Ninh Nam đối với biểu hiện của cô rất hài lòng, sủng nịnh vuốt mũi cô một cái, con gái ngoan ngoan thường hay làm người khác đỡ lo lắng.

Hành động này ngay lập tức làm không khí nhẹ nhàng hẳn đi.

Đến lúc ăn cơm, hai người không mặn không nhạt nói chuyện, Noãn Noãn chủ động xới cơm chan canh cho anh.

Biết là thời cơ để mở lời một cách tự nhiên không nhiều, cô không muốn để chuyện này lên phòng mới nói, quá nguy hiểm.

“Hôm nay tôi muốn ra ngoài, nhưng bọn họ nói là anh không cho phép, tôi không được ra ngoài sao?” dùng đôi mắt như không hiểu nhìn anh ta, đợi anh trả lời.

“Em muốn ra ngoài làm gì?” Ninh Nam tự nhiên tiếp lời, dùng đũa lại, nghiêm túc nhìn cô, đổi lại là anh chờ cô trả lời.

“Tôi muốn ra ngoài đi lại, cũng không thể nào mỗi ngày đều ở trong nhà được mà, con gái ai mà chẳng thích đi dạo với shopping.” Noãn Noãn cố hết sức làm như một cô bé, miệng tru nhẹ, một bộ dạng có chút không vừa ý.

Những đồ trong phòng không đủ sao? Em còn thiếu gì? còn muốn gì nữa, để hạ nhân đi mua.” Ninh Nam đáp lại lưu loát, chỉ là anh ta rõ ràng đang nín nhịn gì đó, vốn dĩ là không khí đang rất tốt, anh lại cố tình dập lại cô, anh thực sự không có nhiều nhẫn nại như thế.

“Tôi chỉ muốn ra ngoài đi lại thôi ... “ giọng nói cô nhỏ nhẹ, tội nghiệp nhìn Ninh Nam.

Ngữ khí tội nghiệp này làm Ninh Nam trong chốc lát không nổi, song cuối cùng lại đặt mạnh đũa xuống, chỉ nói hai chữ lạnh lùng: “không được!”

Mặc dù đã điều tra ra cô chỉ là con một gia đình bình thường vì cha mẹ lâm trọng bệnh qua đời mới bị bán như thế, nhưng anh đối với những thứ này không tin tưởng, nếu như đúng là có người cố tình an bài cô bên cạnh anh, vậy thì cũng dễ dàng xóa đi thân phận thật của cô, cho nên đối với cô, anh trước sau đều phải giữ thái độ này.

“Tôi không phải là vật nuôi của anh!” Noãn Noãn cũng không chịu thua kém nữa, cũng có lẽ là do từ nhỏ cô đã được mọi người chiều chuộng, giọng điệu bá đạo như thế làm cô lập tức có phản ứng, hoàn toàn quên đi vai diễn hiện tại của mình.

Hai người cứ bế tắc như vậy, không khí cũng đột nhiên trầm hẳn xuống ...

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17: Giam cầm – P3 (end)

Hai người cứ bế tắc như vậy, không khí cũng đột nhiên trầm hẳn xuống ...

“Cô bé, tôi khuyên em không nên thách thức sự bình tĩnh của tôi.” Ninh Nam từng câu từng chữ, hai con mắt sắc nhọn nhìn thẳng vào mặt cô.

“Lẽ nào làm tình nhân của anh đến điều cơ bản nhất là tự do cũng không có hay sao?” Noãn Noãn không hề khách khí phản kháng lại, cô nhất định phải giành được tự do, nhưng mà, cô quá không hiểu người đàn ông này, chỉ với mấy lời nói đó, cô đã cách ngày càng xa mục tiêu của mình.

Ninh Nam đứng dậy, đến gần cô.

Hai người giúp việc sớm đã tự giác lui ra, trong phòng ăn yên lặng đến phát sợ.

Noãn Noãn nhìn anh ta tiến đến gần, trong thâm tâm bắt đầu lo lắng, thăm ân hận vừa rồi sao lại xúc động như vậy, bây giờ muốn thu lại những lời nói đó đã không kịp nữa rồi, cô đã đắc tội với anh ta rồi.

“Em muốn tự do sao? Ân?” Ninh Nam miết lấy cằm cô, đánh giá khuôn mặt cô lúc đó đang hơi hơi cau mày lại, trang điểm rất nhạt, ánh đèn chiếu trên làn da trắng mịn của cô, đôi môi hồng kia vì bị anh miết lấy cằm mà hơi mở ra.

“Đúng ... tôi muốn tự ...” lời còn chưa nói hết, đã bị nụ hôn của anh nuốt mất.

Nụ hôn có kỹ thuật, chiếc lưỡi săn đuổi cô, kết hợp uyển chuyển.

Thành trì của cô, vẫn thơm ngọt như tối qua, vẫn mê người như tối qua, vẫn như tối hôm qua, làm anh không bỏ xuống được ...

Lần này, cô không hề phản kháng, mà hình như lại còn say mê trong nụ hôn này.

Sự cẩn thận của anh, sự tập trung của anh, làm cô đột nhiên gia tăng nhịp tim và có phần ảo giác, dường như là người yêu lâu năm, làm cô say mê.

Cô bắt đầu đáp lại, chiếc lưỡi ngọt ngào như kẹo bông cũng kết hợp uyển chuyển cùng anh.

Trong không khí, dường như có vị chocolate, tuy đắng đấy nhưng cũng ngọt ngào.

Một lúc lâu sau, Ninh Nam mới buông cô ra.

Noãn Noãn thở gấp, không ngờ là hôn một người mình không yêu cũng có cảm giác này.

“Kỹ thuật hôn tệ.” Bốn chữ trên đầu, không hề có ý tức giận và trách móc.

Lời của anh chỉ có một nửa, kỹ thuật hôn của cô chính xác là không lưu loát, nhưng lại đáp lại rất nhiệt tình, kết quả này làm anh không thể không mừng thầm, ít nhất, điều này rõ ràng là cô ấy trước đây không hề có nhiều đàn ông.

“Bây giờ có thể cho tôi tự do chưa?” Cô nhìn thấy trong mắt anh là sự thỏa mãn, cho nên, cô cho rằng vừa rồi là điều kiện để đổi lấy tự do.

Nhưng, cô sai rồi. Anh ta không hề cảm thấy đủ.

“Đội kỹ thuật hôn của em làm tôi vừa lòng, tôi sẽ trả tự do cho em.” Ninh Nam vuốt nhẹ lên môi cô, cười rồi quay đi, chuẩn bị về phòng.

Nụ hôn vừa rồi, anh rõ ràng cảm thấy sự khát vọng của anh đối với thân thể cô, như một con quỷ hút máu tìm thấy được loại máu ngọt nhất, tham lam không rời.

Anh dường như không muốn bỏ qua từng hơi thở của cô.

Nhờ lý trí nhiều năm nay mới mạnh mẽ giúp anh không lập tức muốn cô, anh không muốn, đối với thân thể một cô gái mà bị nghiền, sự tồn tại của loại cảm quan đó, là sự đe dọa đối với anh.

“Ninh Nam!” Noãn Noãn gọi giật anh. Điều kiện vừa rồi của anh ta đối với cô rõ ràng là rất vô lý.

Lẽ nào muốn cô mỗi ngày đi tìm anh ta luyện tập cho tới khi anh ta vừa lòng sao?

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 18: Nhiệm vụ

Điều kiện vừa rồi của anh ta đối với cô rõ ràng là rất vô lý.

Lẽ nào muốn cô mỗi ngày đi tìm anh ta luyện tập cho tới khi anh ta vừa lòng sao?

Ninh Nam dừng bước, đứng trên cầu thang từ trên cao nhìn xuống cô.

Cô gái này thật đúng là không biết tốt xấu gì cả...

“Lại đây!” hai chữ lạnh lùng, giọng điệu không cho phép phản kháng.

Noãn Noãn đi lên, từng bước từng bước lên cầu thang, đôi mắt không có sợ hãi nhìn vào anh.

Lúc này, cô nhất định phải vì bản thân mình mà giành lại gì đó.

“Liệu có thể nào dùng điều kiện khác không? Đội kỹ thuật hôn của tôi làm anh vừa ý, tôi sợ tôi ngu lắm, học không được...”

“Học không được? Tôi không ngại làm lại vài lần đâu.”

Hai người đứng cách nhau một bậc cầu thang, chiều cao của cả hai xem ra lại chênh lệch càng lớn.

Ninh Nam nói xong lời này đầu đã hạ thấp xuống, Noãn Noãn cho là anh lại muốn hôn cô, bản năng mà quay đầu đi.

Hô hấp của anh dừng lại ở vành tai cô, ngứa ngáy, giọng nói như mê hoặc,” Nụ hôn vừa rồi của tôi làm em rất mê say, không phải sao? Quá trình này lẽ nào em lại không hưởng thụ?”

Cô bản năng định gạt đầu, song chính vào khắc ấy, đột nhiên tỉnh ra, cắn chặt môi dưới, không nói một lời.

Cô không thể nào thừa nhận, cô có cảm giác với nụ hôn của anh, đó là một loại phản bội của tâm linh.

“Tôi nay ở phòng em? Hay là, sang phòng tôi? Chúng ta có thể luyện tập cả đêm.”

Giọng nói đùa cợt, ánh mắt lại nghiêm túc.

Noãn Noãn không đoán được, anh ta rốt cuộc muốn làm gì, trong đầu ong ong một mảng, giọng điệu dịu dàng của anh ta cùng hơi thở quanh vành tai cô làm cô không thể suy nghĩ như bình thường.

Ninh Nam thấy cô không nói gì, cũng không tức giận, chỉ là đối với phản ứng sợ hãi của cô, rất có hứng thú.

“Tin rằng qua đêm nay rồi em nhất định sẽ làm tôi vừa lòng? Ân?” tiếp tục thôi miên cô nhẹ nhàng, anh ta cũng đã nhìn xuống cả một bụng ý cười.

Suy nghĩ trì trệ mất hai giây, Noãn Noãn mới hồi được thần lại.

“Haiz ~ thôi vậy, tôi vừa rồi còn chưa ăn no, a ~ a , anh nghỉ ngơi sớm đi.”

Nói xong lê đôi dép trong nhà xuống lầu, nhưng xem ra bộ dáng lại giống như hoảng loạn mà chạy trốn.

Vấn này, anh ta thắng.

Noãn Noãn lại ngồi vào bàn ăn chỉ biết ngơ ngẩn, thậm chí đến việc đi lên lầu cũng có chút sợ hãi.

Người giúp việc Shopie không biết lúc nào đã quay lại phòng ăn, cẩn thận hỏi, “Mặc tiểu thư còn muốn ăn gì? Để tôi đi làm.”

Tô Noãn Noãn đối với sự thăm dò sắc mặt của bọn họ mà cảm thấy khâm phục.

“Pha giúp tôi một cốc cà phê nhé.”

“Mặc tiểu thư thích uống khẩu vị gì ? Blue mountains cà phê? Cà phê Latte? Cappuccino cà phê? Espresso coffee?” hỏi một cách rất chuyên nghiệp, nụ cười thân thiện.

Noãn Noãn lập tức đối với cô sinh ra vài phần hảo cảm, cô ấy cũng chưa quá ba mươi, thân thể hơi mập, trên mặt luôn nở nụ cười, đúng là đào tạo có bài bản.

“Espresso coffee đi.”

Cảm giác như bản thân đã đến tiệm cà phê vậy, những loại cà phê này đều phải dùng các loại hạt cà phê từ những vùng khác nhau cũng như cách làm khác nhau, hương liệu thêm vào cũng khác, xem ra Ninh Nam đối với cuộc sống hàng ngày cũng rất tỉ mỉ.

“Mặc tiểu thư xin lên lầu chờ, có lẽ pha sẽ mất một chút thời gian, lát nữa tôi sẽ mang lên phòng cho cô.”

Noãn Noãn suy nghĩ, cũng đúng, Espresso coffee đặc biệt phức tạp, vẫn là nên về phòng đợi.

Hai mươi phút sau, cà phê đã được mang lên, nhanh hơn so với suy nghĩ của cô.

Shopie lui ra xong, Noãn Noãn cầm cốc cà phê lên, tay lại chạm vào một thứ được gắn dưới đáy cốc, trong tim lập tức căng thẳng.

Cô nhìn cửa đã đóng, không an tâm lại đi ra khóa lại, lúc đó mới rút ra mảnh giấy gắn ở đáy cốc — Nghĩ cách để lấy được tài liệu đầu thầu của Ninh thị tại công trình Ích Dương, đằng sau còn có thêm một địa chỉ email.

Noãn Noãn cười lạnh, lúc trước còn lo không biết làm sao để liên lạc với Hàn Dật Thìn, hóa ra anh ta đã có tai mắt trong Ninh gia này, Shopie nhìn hiền lành như vậy , thật đúng là không thể xem mặt mà bắt hình dong.

Mỗi người đều đeo mặt nạ mà sống, dưới mặt nạ đó, là bạn hay thù, cô không nhìn thấy được.

Tài liệu đầu thầu, nhiệm vụ đầu tiên của cô, song chưa biết bắt đầu từ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Yêu nghiệt Barbie -P1

Ánh nắng tháng bảy êm đềm và thanh nhả, biệt thự vì nằm ở ngoại ô, cho nên không có bầu không khí ồn ào.

Tô Noãn Noãn cả đêm vì nghĩ tới việc làm sao để lấy được tài liệu đầu thầu, đến gần sáng mới chợp mắt.

Lúc đó đã là giữa trưa, cô vẫn ngủ rất say.

Trong phòng hình như có tiếng động và còn có cả tiếng cười nhẹ nữa.

Trên mặt có gió nhẹ thổi, như mùi vị của một cô gái.

Tô Noãn Noãn mơ màng mở mắt ra, thấy một khuôn mặt được phóng đại lên rất nhiều lần đang ở trước mặt mình, lớp da trên khuôn mặt đó như là gốm sứ không có thời gian , như một con búp bê vậy, đôi mắt to kia đến chớp cũng không chớp.

Ngẩn ra mất ba giây, Noãn Noãn mới ngồi dậy phát ra tiếng kêu ngạc nhiên:

“Cô là ai? Sao lại ở trong phòng tôi?”

“Hách hách hách ... “Búp bê đó phát ra một chuỗi âm thanh cười, đôi mắt vô tội hứng thú nhìn cô.

Chuôi môi nhỏ ra, “ Cô tên là Mạc Thất Thất sao? Cô rất đẹp, còn đẹp hơn cả tôi nữa.”

Noãn Noãn vẫn còn đang trong trạng thái mơ hồ chẳng hiểu gì cả.

Cô gái trước mắt xem ra chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, tóc xoăn lộn to, tóc mái cắt bằng, đôi mắt lo lúng liếng, lông mi vừa dài vừa cong, đôi môi nhỏ đỏ hồng, làn da mềm như có thể bóp được ra nước vậy, cả người nhìn vào khiến ta nghĩ đến búp bê Barbie.

Noãn Noãn nhìn cô mà mất hồn, búp bê đó miệng lại càng cong lên.

“Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy, cô sao lại đẹp hơn cả tôi thế.”

Noãn Noãn hồi thần, cuối cùng kinh ngạc, cô ta làm sao mà lại có thể xuất hiện ở đây, búp bê này nhìn thì thấy rất vô hại, cho nên cô quyết định kiên nhẫn xem.

“Vậy cô trả lời câu hỏi của tôi trước, cô làm sao mà lại ở trong phòng của tôi, cô là ai?”

“Đây là nhà tôi a, tôi đương nhiên có thể đi vào.”

“Cô là Ninh Manh? “Noãn Noãn sực nhớ ra, cô ta nhất định là Ninh Manh không sai được, được lưu truyền là Barbie Châu Á.

“Đúng rồi, anh trai đã nói về tôi với cô rồi?” Ninh Manh nhảy dựng lên, tiếp theo sà xuống bên cạnh cô, bộ dạng như đã thân quen từ mấy trăm năm nay rồi.

Noãn Noãn đối với một cô gái xa lạ đột nhiên có hành động thân mật như vậy cảm thấy không được tự nhiên, đang lúc không biết phải làm sao, cửa phòng lại bị mở ra.

Một người con trai yêu kiều xuất hiện ở cửa phòng

, “Yêu nghiệt, em làm người ta thức giấc rồi đấy, mau xuống đây, cẩn thận anh trai em đánh cho.”

Giọng nói rất từ tính, Noãn Noãn lại lần nữa ngẩn ra, nếu không phải đã nhìn kỹ yết hầu của anh ta, cô thật sẽ nghĩ anh ta là con gái mất, người đầu mà yêu nghiệt thế.

“Hi , người đẹp, tôi là Lam Mặc, cô có lẽ không biết tôi, nhưng mà chúng ta đã từng gặp mặt một lần rồi. Lần trước ở hội đấu giá, nếu không phải là Ninh Nam, cô đáng lẽ đã thuộc về tôi.”

Cách nào đầu trắng tuột như vậy, làm Noãn Noãn rơi vào trạng thái bất bình thường.

Buổi sáng hôm nay sao thế này?

“Yêu nghiệt, xuống lầu với anh, đừng làm phiền giấc ngủ của người khác.” Lam Mặc đối với Ninh Manh một bộ dạng mặt mày chán ghét.

Ninh Manh lè lè lưỡi, song lại ngoan ngoãn nhắc đôi giày bầy phân của cô lên rồi xuống lầu.

Lam Mặc thấy Ninh Manh đã xuống lầu, cũng không quan tâm Noãn Noãn phản ứng thế nào, trước khi đi còn không quên trêu đùa, “ Người đẹp, áo ngủ của cô gọi cảm quá đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tôi Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: Yêu nghiệt Barbie -P2

Lam Mặc thấy Ninh Manh đã xuống lầu, cũng không quan tâm Noãn Noãn phản ứng thế nào, trước khi đi còn không quên trêu đùa, “ Người đẹp, áo

ngủ của cô gọi cảm quá đầy.”

Lúc đó mới đóng cửa lại.

Trong phòng rốt cục cũng được yên tĩnh, Noãn Noãn nhanh chóng chỉnh lý lại suy nghĩ, rốt cục cũng kéo được mình từ trạng thái phức tạp về lại trạng thái bình thường.

Lại cúi xuống nhìn vào áo ngủ của mình, váy ren lụa màu tím, chỉ che đến chỗ nịt hoa.

Trên mặt lập tức một phen hồng, một phen trắng, vừa rồi thật đúng là xấu hổ quá.

Đứng dậy rửa mặt thay quần áo, hai con người kì lạ vừa rồi, sớm đã làm cô hoàn toàn không còn ý muốn ngủ.

Ninh Manh nhún nhảy xuống lầu xong, lập tức nũng nịu túm lấy người đang nhả nhai ngồi uống coffee trên sofa là Ninh Nam, phát ra một tràng tiếng thở dài.

“Woa ~ Nam Nam, người tình của anh sao lại còn xinh đẹp hơn cả em thế, không được, em ghen tị!”

“Đã nói với em đến trăm lần rồi, không được gọi anh là Nam Nam, khó nghe chết được.” Ninh Nam bỏ tay cô ra, lườm một cái, giọng điệu lại vô cùng sùng nịnh.

Ninh Manh cuộn lại ở một góc khác của sofa, rất không hài lòng, “Được đấy cái đồ Nam Nam chết dẫm kia, có người tình là quên cả em gái, anh chính là đồ trọng sắc khinh muội, em coi thường anh.”

Nói xong ném một cái gối ôm sang bên kia, liền bị Ninh Nam đang uống coffee tóm lấy.

“Yêu nghiệt, em ~ em đã lớn như thế này rồi, có thể bình thường chút không? Người ngoài toàn gọi em là Barbie Châu Á, anh xem em rõ ràng là một nòi tai họa.”

Đối với cô em gái suy nghĩ luôn khác với người bình thường này, Ninh Nam đúng là không có cách nào với cô, nhất là việc cô thường xuyên gọi anh là Nam Nam, làm anh nghiến răng ken két.

Ninh Manh không chịu thua kém, ngay lập tức bác bỏ tanh tách, “Em cũng nói qua với anh một trăm lần rồi, đừng có giống như Lam Mặc gọi em là yêu nghiệt, anh ta mới đúng là yêu nghiệt thực sự, còn nữa, em ở ngoài chưa bao giờ làm gì mất mặt Ninh gia cả, anh có thể quản việc em ít đi, anh xem xem anh, toàn thích uống coffee đen gì đó, rõ ràng đáng chết đi được còn giả vờ là có phẩm chất, bây giờ đã ghen chưa? Khó chịu chưa? Đáng đời!”

Hai anh em anh một câu em một câu cãi nhau, Lam Mặc buồn cười đứng ở một bên chiến trận, đối với chuyện này anh đã không có gì làm lạ nữa rồi.

“Eh, Ninh thiếu của tôi, người tình của cậu làm sao thế? Wow sai ~ tôi vừa rồi nhìn thấy cách cô ấy mặc áo ngủ, yo~, thân thể thật không tệ.”

Lam Mặc nhìn không được thêm miệng, biểu tình lại còn một vẻ đang hỏi hươu, hoàn toàn mặc kệ vẻ mặt ảm đạm của Ninh Nam lúc đó, không biết sống chết mà nói tiếp:

“Àn, lúc nào cậu chơi chán rồi, thì tặng cho tôi nhé, nói gì thì nói, cậu đây cũng là lần đầu tiên nuôi người tình trong nhà nhì, cô gái này chắc chắn có chỗ hơn người.”

Noãn Noãn mới xuống lầu vừa hay nghe được câu này của Lam Mặc, trong tim lúng túng không tương, quan hệ của cô và Ninh Nam thân mật nhất cũng chỉ mới đến hôn nhau, nhưng trong mắt người ngoài, cô rõ ràng chỉ là một tình nhân.

Ba người thấy cô đi xuống, ánh mắt đều khóa trên người cô.

Lam Mặc không hề vì câu nói vừa rồi mà thấy khó xử, mà lại còn dùng đôi mắt hoa đào của mình xem xét Noãn Noãn.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tôi Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 21: Yêu nghiệt Barbie -P3

Lam Mặc không hề vì câu nói vừa rồi mà thấy khó xử, mà lại còn dùng đôi mắt hoa đào của mình xem xét Noãn Noãn.

Noãn Noãn tránh ánh mắt soi xét lồ lộ của Lam Mặc, nhẹ nhàng ngồi xuống sofa, cố ý chọn chỗ ngồi cách Ninh Nam xa một chút.

Ninh Nam đương nhiên đối với hành động này của cô rất không vừa lòng, lạnh lùng nói: “Ngồi lại đây.”

Noãn Noãn ngán ngại, cuối cùng vẫn là không tình nguyện đứng lên, song lại bỗng nhiên bị Lam Mặc kéo một cái, ngồi vào trong lòng anh ta.

“Tiểu mỹ nhân, hấn hung dữ lắm, theo anh tốt hơn, anh dịu dàng hơn hấn, nhé?”

Ôm Noãn Noãn ở trong lòng, còn cố tình lợi dụng lúc cô giãy giụa để tranh thủ sờ mó, dùng âm thanh chỉ có Noãn Noãn mới nghe được nói: “Làn da trơn bóng, hách hách, cảm giác thật không tệ.”

Noãn Noãn lập tức vừa thẹn vừa tức, lại không thể phát ra, càng muốn thoát ra khỏi vòng tay anh ta, lại càng bị anh ta âm thầm dùng lực giữ lại.

Một loạt những hành động này, làm hai người xem ra lại càng giống như đang thân mật.

“Cậu đủ rồi đấy!” một cánh tay to bỗng nhiên dùng lực kéo lấy tay Noãn Noãn, làm cô có chút đau.

Ninh Nam dùng mắt cảnh cáo Lam Mặc, trong mắt bùng bùng hận ý.

Lam Mặc lại rất biết điều, bỏ tay đang ôm Noãn Noãn ra, nhún nhún vai như không có việc gì, cười nói: “Chơi đùa thôi mà.”

Noãn Noãn lần này ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Ninh Nam, cái người gọi là Lam Mặc đó, mặc dù là đẹp trai, nhưng bộ dáng phù phiếm vừa rồi của anh ta, làm ấn tượng về anh ta trong cô hoàn toàn mất đi.

Ninh Nam cuộn ở một góc sofa xem chuyện vừa xảy ra, không dừng được đối với Noãn Noãn càng thêm hiếu kỳ, anh trai lại vì một cô gái mà tức giận, thật đúng là hiếm thấy.

Cô bước hai ba bước từ đầu sofa này sang đầu sofa kia, trực tiếp nhảy vào trong lòng Ninh Nam, ôm lấy cổ anh, cả người đều đeo trên người anh, làm đáng nói: “Ninh đại thiếu gia, ngài không định giới thiệu với chúng tôi tình nhân mới chăng?”

Cô cố ý nói nhấn mạnh ba chữ tình nhân mới, là muốn xem phản ứng của Noãn Noãn, xem cô ta có để ý đến anh trai cô không.

Tiếc là không như nguyện ước của cô, Noãn Noãn lại chẳng để ý chút nào, ngược lại đôi mắt lại cứ nhìn cô mãi, bộ dạng như đang suy nghĩ mơ hồ.

Đối với lời vừa rồi của cô ta, cô thật sự không chú ý chút nào, cô vừa rồi nhìn Ninh Nam nhảy nhót trên sofa mới phát hiện ra, cái gì gọi là khuôn mặt thiên thần, thân thể ác quỷ.

Khuôn mặt búp bê kia, trên cơ thể lại mặc một chiếc váy bó sát thân siêu ngắn, vừa rồi khi nhảy trên sofa, cái mông cong nảy dựng lên trông rất sống động, làm cô là con gái còn phải thấy kinh ngạc cảm thán.

Mà lúc này cô ta đang đeo trên mình Ninh Nam, bởi vì động tác này, thậm chí còn nhìn thấy rõ bên trong cô đang mặc gì.

“Em ngồi từ té đã, em như thế này có giống một cô gái không? Em ở nước ngoài đến nửa năm rồi, mà sao vẫn không bình thường thế hả?” Ninh Nam đối với hành động gần gũi quá mức này của em gái đương nhiên không vừa ý, cái vị trí này, đúng là làm cho người khác dễ tưởng tượng.

“Em cứ không đấy.” Ninh Nam đối với việc này chẳng hề để ý, ở nước ngoài, cô chỉ học được có một cái đó là cái gì gọi là cời mớ, lúc đó chẳng quan tâm đến sắc mặt của Ninh Nam, cười hi hi với Noãn Noãn nói: “Hey hey, tôi gọi là Ninh Manh cô biết rồi nhỉ? Nam Nam nói cô tên là Mạc Thất Thất? cái tên này có vẻ quê chút nhỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 22: Yêu nghiệt Barbie -P4 (end)

“Hey hey, tôi gọi là Ninh Manh cô biết rồi nhỉ? Nam Nam nói cô tên là Mạc Thất Thất? cái tên này có vẻ quê chút nhỉ.”

Đối với cô em gái quý quai này, đúng là nằm ngoài dự liệu của Noãn Noãn, cô nói chuyện dù là rất trực tiếp, nhưng thẳng thắn, Noãn Noãn không tránh được có vài phần cảm tình với cô.

“Quê lắm sao? Tôi cảm thấy vẫn không tệ a.” mỉm cười nói với Ninh Manh đang đeo trên người Ninh Nam, cô không hề cho là có ý gì, chỉ khổ cho

người đang bị đeo bám kia.

“Yêu nghiệt, anh cảnh báo em lần cuối cùng, em mau xuống cho anh, mặc dù em là em gái anh, nhưng anh cũng là đàn ông, người đàn ông bình thường, em cẩn thận mà anh không khổng chế được lại làm ra chuyện gì với em đấy.”

Âm thanh khàn khàn, rõ ràng là đang nhìn nhin gì đó, Noãn Noãn lần đầu thấy anh ta xấu hổ như vậy, không khỏi trong thâm tâm cười thầm.

Bọn họ đều coi như không có gì, bọn họ là anh em ruột, nhưng mà lại là con trai và con gái, cái kiểu nóng bỏng này của Ninh Manh, làm ai cũng khó mà tự chủ được.

“Đúng đấy yêu nghiệt, em mau xuống đi, em tuần sau là đính hôn rồi, cái kiểu không biết xấu hổ của em, cẩn thận Tấn Tịch không cần em nữa đâu.”

“Xi, em thân mật với anh trai em thì làm sao, anh ấy là anh trai em, anh ít ở đấy thêm cái miệng quạ của anh vào đi, Tấn Tịch yêu em còn không kịp đấy.” Ninh Manh chu mỏ kháng nghị, có điều lời thì nói như thế, nhưng cô lại từ từ nhảy từ lòng Ninh Nam xuống, cô hiểu rằng có một số lúc đùa chỉ nên có mức độ, làm người khác này sinh lúng túng là không tốt lắm rồi.

“Tấn Tịch lúc nào thì về, anh phải quay lại toàn bộ hình ảnh thô lỗ này của em cho cậu ta xem, em lần nào trước mặt cậu ta cũng vờ như chim cun cút, anh không thể nào để cậu ta bị lừa vì vẻ ngoài thanh tịnh đấy của em được.”

Lam Mặc nhạo báng, mắt lại như cố ý như vô ý đảo qua đảo lại trên người Noãn Noãn, khiến cô không hề thoải mái tí nào.

Một cái gối ôm bay đến, “Lam Mặc, cái đồ yêu nghiệt nhà anh, im miệng cho em!”

Ném xong Ninh Manh như vẫn chưa hết giận, đem toàn bộ gối ôm trên sofa đều ném qua, đột nhiên lại nhảy đến ngồi bên Noãn Noãn, con người đảo lên.

Ninh Nam hiểu rõ cô nhất, nhìn bộ dạng này của cô, là biết cô lại nghĩ ra ý tưởng tồi tệ gì đó.

“Thất Thất, tuần sau tôi đính hôn rồi, cô làm phù dâu cho tôi nhé, nhưng mà lễ phục của cô không được đẹp hơn của tôi đấy.” Ninh Manh tương đối nghiêm túc mở lời.

Lời còn chưa nói xong, ba người còn lại đều cười rộ lên.

“Yêu nghiệt, em làm anh cười chết mất, em là họ nhà Lừa đúng không? Đây có phải là kết hôn đâu, cần gì phù dâu, em thiếu hiểu biết quá đấy.”

“Hug, em đây là chưa từng đính hôn qua, không có kinh nghiệm mà! Cười cái gì mà cười, đều không được cười nữa.” Ninh Manh hò hét với cái gạch lát nền nhà.

Ba người kia lại còn cười to hơn, bầu không khí cũng hài hòa đi.

Người giúp việc Shopie đem lên một cốc cà phê cho Noãn Noãn, Noãn Noãn nhận lấy cà phê, lại nghĩ đến mảnh giấy tối qua, đột nhiên lại có cảm giác chột dạ của kẻ trộm.

Cố gắng để biểu hiện bình tĩnh, nhìn Shopie thêm lần nữa, cô ta vẫn nở nụ cười như bình thường, không thể nào nhìn ra có điểm nào kì lạ.

Noãn Noãn trong tim thần phục, xem ra là diễn xuất của bản thân kém quá rồi.

“Ninh thiếu, lần này Ninh Manh đính hôn, cậu có muốn mời Hàn Cảnh Thìn không, dạo này hành động của anh ta không ít, hạng mục đầu thầu ở công trình Ích Dương, anh ta hình như cũng có hứng thú.”

Chỉ một câu của Lam Mặc, lập tức làm Noãn Noãn căng thẳng, Hàn Cảnh Thìn mà họ đang nói đến là Hàn Dật Thìn, xem ra anh ta thực sự đã lừa được tất cả mọi người.

Hạng mục đầu thầu ở công trình Ích Dương, đó không phải là nhiệm vụ Hàn Dật Thìn đưa cô sao, nghĩ đến đây, Noãn Noãn bắt đầu chăm chú lắng nghe lời họ nói, hi vọng có thể nghe thấy đầu mối gì đó có ích.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 23: Mạo hiểm –P1

Hạng mục đầu thầu ở công trình Ích Dương, đó không phải là nhiệm vụ Hàn Dật Thìn đưa cô sao, nghĩ đến đây, Noãn Noãn bắt đầu chăm chú lắng nghe lời họ nói, hi vọng có thể nghe thấy đầu mối gì đó có ích.

“Hàn đại tổng giám đốc gần đây rất lên giọng khoác lác a, liên tiếp đầu thầu mấy lô đất, công trình Ích Dương lần này, anh ta sẽ là địch thủ lớn nhất của chúng ta rồi.” Ninh Nam nói một cách khinh bỉ, mặc dù gọi đối phương là kẻ địch, nhưng rõ ràng không hề đem Hàn Cảnh Thìn đặt vào trong mắt.

“Tôi vẫn thấy kì quái, dạo này phong cách làm việc của anh ta so với trước đây có chỗ không giống, anh ta ngày trước đều rất đơn điệu, gần đây các phương tiện truyền thông áp đảo đều là tin tức về anh ta, nghe nói anh ta cách đây mấy ngày còn gặp mặt các quan chức chính phủ, xem ra lần này, anh ta cũng đã chuẩn bị đủ công phu để giành công trình này với cậu đấy.” Lam Mặc tiếp lời anh nói, đem tình hình phân tích một lần nữa.

“Hừm...” “Ninh Nam khinh bỉ hừm một tiếng, “Tô Trác Thiên chết rồi, hóa ra lại có lợi cho anh ta, bây giờ cả một tập đoàn lớn như vậy nằm trong tay, anh ta không khoác lác mới lạ.”

“Chát” một tiếng, cốc cà phê của Noãn Noãn rơi xuống sàn, chất lỏng màu nâu đỏ đầy trên quần áo cô, ướt một mảng lớn.

Ánh mắt cả ba người còn lại đều nhìn vào cô.

Cô biết, bản thân đang run rẩy, cô biết lẽ ra cô phải tỏ ra bình tĩnh, nhưng cô không thể khống chế được.

“Cái chết của Tô Trác Thiên, hóa ra lại có lợi cho anh ta.” Câu nói này, Noãn Noãn nghe thấy lại là một đả kích rất lớn.

“Cô sao thế, Thất Thất? Cô không sao chứ? Có bị bỏng không?” Ninh Manh chuyển đến bên cô, thấy sắc mặt cô trắng bệch đến dọa người, thân thể lại còn đang run rẩy, không tránh khỏi có chút lo lắng.

“Shopie, lên lầu mở nước.”

“Thất Thất, tôi cùng cô lên lầu lau sạch người đi, sau đó đổi bộ quần áo mới.” Ninh Manh nhẹ nhàng kéo cô nói, rồi lại quay ra mắng hai người còn lại trong phòng, “Các anh đừng có bàn chuyện công nữa, này, Nam Nam, Thất Thất của anh bị bỏng rồi, anh cũng không quan tâm một chút đi.” Sau đó trợn mắt với anh.

Noãn Noãn cố gắng điều hòa tâm trạng, cô đã cảm nhận thấy sự chú ý đặc biệt của Ninh Nam, ngẩng đầu, nhìn vào trong mắt anh ta, ánh mắt anh ta lạnh lẽo, biểu tình thâm sâu, chăm chú nhìn khiến cô nổi da gà.

Hoàng loạn nhìn đi chỗ khác, cô nghĩ thời khắc này bản thân thật lúng túng lắm, cô không biết anh ta đã nhìn ra được bao nhiêu, nhưng, phản ứng bất thường thế này, tất cả hẳn đều nhất định thấy kì quái.

“Không sao không sao, vừa rồi là cốc nóng làm bỏng tay, mới để rớt trên áo thể này, Ninh Manh, tôi không sao.” Noãn Noãn cố gắng nặn ra một nụ cười, đồng thời cũng quay ra Ninh Nam cười nhẹ một cái, song cô không biết rằng, nụ cười của cô lúc này so với khóc còn khó coi hơn.

“Ninh Manh đưa cô ấy lên thay quần áo đi.” Ninh Nam lãnh đạm nói, đồng thời sùng nịnh vuốt vuốt đầu cô, “Vừa rồi bị bỏng rồi hả, lần sau đừng uống vội thể nhé, ần?”

“Ấn.” Noãn Noãn cứng nhắc gật đầu, đứng lên đi lên lầu.

“Lam Mặc, cậu vừa nói Hàn Cảnh Thìn cách đây mấy ngày đi gặp các quan chức chính phủ à? Anh ta hiện giờ đã nắm được thế lực của hai nhà Hàn Tô, lần đầu thầu này, xem ra chúng ta phải đổi kế hoạch một chút.”

Giọng nói lười nhác của Ninh Nam có ý nâng cao vài phần âm lượng, lời nghe ra thì là nói với Lam Mặc, ánh mắt lại chăm chú nhìn vào lưng Noãn Noãn, anh nhìn thấy bước chân cô dừng lại một chút, nhìn thấy lưng cô đang run rẩy, về cơ bản, trong tâm anh đã có đáp án, nhưng anh không hi vọng, đó là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 24: Mạo hiểm—P2

Đúng mười hai giờ trưa, Shopie và Mary đã chuẩn bị xong một bữa trưa gồm toàn món ăn tây phong phú.

Tô Noãn Noãn thay xong y phục, bước xuống lầu, vừa hay nghe thấy Ninh Nam nói với Lam Mặc, “Sửa xong, tối nay gửi bản kế hoạch cho tôi.”

Trong tâm thầm ghi nhớ câu nói này, Noãn Noãn nhẹ nhàng nở một nụ cười, cùng Ninh Manh đi đến chỗ bọn họ.

Thay xong rồi, vậy ăn cơm thôi.” Ninh Nam xem xét một thân váy trắng của Noãn Noãn, trên mặt nở nụ cười, ưu nhã đứng dậy.

Bốn người ngồi ở phòng ăn.

Một tiếng “Cheers” (Chúc mừng) , bốn người cùng chạm cốc rượu vang, đem lại không khí hòa hợp cho bữa ăn trưa này.

Vì có thêm Ninh Manh và Lam Mặc, trên bàn ăn không ngừng tiếng cười.

“Đúng rồi, Ninh Manh, cô tuần sau đính hôn rồi, vậy hôn phu tương lai của cô ở đâu? “

Noãn Noãn hiếu kỳ hỏi, vừa rồi Ninh Manh đối với cô quan tâm, làm hai người thêm gần bó không ít, với lại, cô hiểu tính cách của Ninh Manh từ trước đến nay là thân thiện , lại thêm khuôn mặt vô hại kia, làm người ta không thích cũng khó.

Ninh Manh bỏ dao đĩa xuống, nhìn Noãn Noãn, đột nhiên lại quay sang lườm Lam Mặc, “Đều trách ông nội anh ta, đem Tân Tịch chuyển ra nước ngoài lâu như vậy, còn không cho anh ấy quay về, lại còn đợi đến trước lễ đính hôn của chúng tôi một ngày mới thả người, cô xem có tức mình không?”

“Ông nội anh ta?” Noãn Noãn lẩn lộn rồi, xem ra quan hệ của bọn họ hơi phức tạp chút.

“Hôn phu tương lai Tân Tịch của con bé là cháu đỡ đầu (cháu nuôi) của ông nội tôi, cũng được tính là người của Lam gia rồi.” Lam Mặc giải thích, nói xong còn nháy mắt với Noãn Noãn, bày ra bộ dạng mờ ám.

“Haiz ...” Noãn Noãn không hiểu nổi anh chàng Lam Mặc này là có ý sao? Rõ ràng biết cô là người của Ninh Nam, lại vẫn như có ý lại vô ý chọc ghẹo cô, hay là, anh ta đối với ai cũng như vậy?

“Thất Thất, cô mặc kệ anh ta đi, anh ta chính là kiểu không biết xấu hổ như thế đấy, cứ gặp gái đẹp là muốn dụ dỗ.” Ninh Manh cười hi hi lật tẩy bản chất anh ta.

“Àn.” Noãn Noãn chỉ nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì thêm, cô đối với vấn đề này không hề có hứng thú.

Cô lén lút nhìn Ninh Nam một cái, anh ta lúc này đang chăm chú ăn bò bít tết của mình, thái độ chăm chú, như thể trước đây chưa từng thưởng thức mỹ vị này.

Nhưng Noãn Noãn lại cảm giác được, khi mắt cô không nhìn anh ta nữa, ánh mắt của anh ta lại dừng lại trên người cô, đó là một loại soi xét, mạnh mẽ đến nỗi làm cô không thể làm ngơ.

Anh ta có phải là đã phát giác ra điều gì rồi không?

Cứ như vậy, suốt một buổi chiều Noãn Noãn trải qua trong trạng thái lo lắng, mà cứ mỗi khi chạm mắt với Ninh Nam, ánh mắt của anh ta trước sau đều mang theo ánh sáng ấm áp.

Cô nghĩ, hay là bản thân chột dạ nghĩ quá nhiều rồi.

Sau bữa tối, bốn người cũng chia tay, trước khi đi, Ninh Nam còn không quên nhắc Lam Mặc chuyển bản kế hoạch.

Ninh Manh về căn biệt thự của cô ấy.

Cả không gian dường như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Noãn Noãn, lần đầu tiên chủ động đi tìm Ninh Nam, trong tim thấp tha thấp thỏm.

Sau khi thấp thỏm gõ cửa xong, đón cô, là khuôn mặt tươi cười của Ninh Nam.

Điều này làm Noãn Noãn vốn đang lo lắng trấn tĩnh lại được phần nào.

“Em lần đầu tiên đến gõ cửa phòng ngủ của tôi đấy, sao thế ? đến tìm tôi luyện kỹ thuật hôn sao?”

Nói xong, Ninh Nam vòng tay ôm lấy eo cô đem vào trong lòng, nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 25: Mạo hiểm–P3

Nói xong, Ninh Nam vòng tay ôm lấy eo cô đem vào trong lòng, nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Anh ta ép cô lại giữa cánh cửa và thân mình, nhìn chăm chăm vào cô, mắt sáng như đuốc.

Mùi vị bạc hà mát lạnh sáng khoái trên người anh ta làm cô chóng mặt, đây là mùi vị mà cô thích.

Trong phòng, chỉ còn nghe thấy nhịp đập của hai người bọn họ.

“Tôi ... “ Tô Noãn Noãn mở miệng, cô đã cảm thấy được mặt mình đang nóng lên, cô sợ cái nhìn chăm chăm này.

Cái nhìn chăm chăm đó, như muốn đem tim cô mở ra.

“Em? Ân? “ giam cầm cô không thể chuyển động, khoảng cách giữa bọn họ đã gần như bằng không.

“Tôi cảm thấy , tôi nên đến xem anh thế nào.” Tô Noãn Noãn nhỏ giọng nói, hơi thở của hai người bọn họ như đang giao quyện.

Ninh Nam bỏ cô ra, giọng nói lười nhác, cười nói: “ Tại sao?

”

Noãn Noãn sau khi lấy lại được tự do không tránh được thở ra một hơi, điều chỉnh cảm xúc.

Lúc này Ninh Nam đã đi đến bên sofa, ưu nhã ngồi xuống.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy phòng ngủ của anh ta.

Căn phòng rất to, phong cách màu cà phê, làm ta liên tưởng đến sự tao nhã và trang trọng.

Trọng điểm là, trong phòng sách nội các, trên một chiếc bàn làm việc rất to, máy laptop đang để mở nửa, bên cạnh bày đầy văn kiện, rõ ràng anh ta vừa rồi đang làm việc.

Tô Noãn Noãn trấn tĩnh tinh thần, đứng ở bên đó, nhẹ nói: “Tôi cảm thấy, anh đã đầu giá tôi về như thế, quan hệ của chúng ta ... ít nhất tôi cũng nên quan tâm đến anh. “

“Em cảm thấy , chúng ta là quan hệ gì?” Ninh Nam hứng thú hỏi.

« Tôi nhớ chứ, anh đã nói, nhiệm vụ của tôi là ngoan ngoãn nghe lời anh, vào lúc anh cần thì lấy lòng anh. » Cô nhỏ giọng trả lời, cô hi vọng với đáp án này, có thể làm vừa lòng anh ta.

« Hiếm khi em chủ động như tối nay. » Ngữ điệu của anh trêu đùa, xem ra, trả lời như vậy, làm tâm tình anh ta rất tốt.

« Ngồi lại đây. » Không còn là giọng điệu ra lệnh như trước đây, mà là một loại giai điệu nhẹ nhàng, làm Noãn Noãn không thể từ chối.

Ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh ta, tâm tình lại đặt lên máy laptop kia.

« Anh ngày nào cũng phải làm việc đến rất muộn sao ? Có mệt lắm hay không ? » Cô nhẹ nhàng nhìn Ninh Nam, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Lúc cô dịu dàng như thế này, làm Ninh Nam thật sự có chút hoảng hốt.

« Em biết là tôi đang làm việc, em rất quan tâm đến chuyện này sao ?

»

« Tôi chỉ lo anh quá mệt. » Noãn Noãn lẩn tránh, bình tĩnh trả lời.

« Có cần uống một cốc cà phê để tỉnh ra không ? Anh thích uống cà phê đen, tôi vừa nhờ Mary dạy tôi cách pha rồi, có cần bây giờ tôi đi pha cho anh một cốc không ? »

« Được. » Ninh Nam gật gù đầu.

« Ân, vậy anh đợi tôi nhé. » Cô như một đứa bé nhận được kẹo, tung tăng đứng dậy, nhấc dép đi trong nhà xoẹt xoẹt xuống nhà.

Ninh Nam nhìn cánh cửa đã đóng lại, lại lạnh lùng nhìn máy laptop trên bàn một cái, con ngูoi đen nháy biến thành sắc lạnh.

Nếu như sự quan tâm của cô là vì có mục đích khác, anh nhất định sẽ làm cho cô rơi vào cái gọi là muôn đời muôn kiếp không quay lại được !

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26: Mạo hiểm–P4 (end)

Nếu như sự quan tâm của cô là vì có mục đích khác, anh nhất định sẽ làm cho cô rơi vào cái gọi là muôn đời muôn kiếp không quay lại được !

Mười lăm phút sau, Tô Noãn Noãn quay lại phòng Ninh Nam.

Cốc cà phê nóng hổi bay ra mùi hương đặc trưng của cà phê đen, hấp dẫn vị giác con người.

Ninh Nam lúc đó đang ngồi ở thư phòng, chuyên tâm nhìn vào máy vi tính.

Điều này làm Noãn Noãn có chút kinh ngạc, anh không hề tránh trước mặt cô làm việc, rõ ràng là, anh ta không hề hoài nghi cô điều gì cả.

Cô đi đến, làm như vô tình nhìn vào màn hình vi tính, dòng chữ « Kế hoạch đầu tư của tập đoàn Ninh Thị vào công trình Ích Dương. » đập vào mắt cô.

Lập tức, trong tâm là một phen căng thẳng.

« Cà phê của anh được rồi. » Noãn Noãn ôn nhu nói, Ninh Nam chỉ tùy ý nhìn cô một cái, nhận lấy cốc cà phê từ trong tay cô.

Rất chuẩn xác, trước khi anh ta nhận được cốc cà phê, tay Noãn Noãn khẽ run, cà phê đã đổ ra cổ tay cô.

Mặc dù đã có dự liệu chuẩn bị từ trước, song nhiệt độ nóng đến như vậy, cô vẫn là bị bỏng đến chảy cả nước mắt.

Ninh Nam thấy từ mu bàn tay đến cổ tay cô đều là một mảng ửng đỏ, cô dù đã nhẫn nại đến cực độ nhưng vẫn là không ngừng rơi lệ, làm anh hoảng hốt hết cả tay chân lên.

« Em đi ngâm vào nước lạnh trước đi, tôi đi lấy hộp thuốc. » nhanh chóng kéo cô đến nhà tắm, mở vòi nước ra để tay cô được rửa dưới dòng nước lạnh, thấy vẻ mặt cô có vẻ hơi hơi thả lỏng ra, lúc đó anh mới xuống lầu đi tìm Shopie lấy thuốc.

Nghe thấy cửa bị đóng lại, Tô Noãn Noãn lập tức nhin đau lau khô tay mình, chạy về phía thư phòng.

Thời gian của cô, chỉ có mấy phút, Shopie chắc là sẽ tìm cách kéo dài thời gian khi tìm hộp thuốc.

Tim, dường như muốn bay từ trong cổ họng ra, lần đầu tiên làm ăn trộm, quy định đạo đức mâu thuẫn với nội tâm, làm bàn tay đang cầm chuột của cô không ngừng run rẩy.

Tại, lúc đó biến thành mất cảm vô cùng, cô nhất định phải để ý đến động tĩnh ngoài cửa kia.

Nhanh chóng xem qua bản kế hoạch, dưới cùng có giá đầu thầu của Ninh thị, đây mới là điểm quan trọng nhất của toàn bộ bản kế hoạch, cô nghĩ, chắc chắn là bản kế hoạch này không sai được.

Đánh xong địa chỉ email đã học thuộc, gửi bản kế hoạch đi, lại xóa đi nhật ký làm việc.

Lúc cô về đến phòng tắm, cũng là lúc cửa phòng mở ra.

Tô Noãn Noãn trong tim thở phào một cái, mặc dù bàn tay đang bị bỏng đến phát đau, nhưng cũng đã hoàn thành được nhiệm vụ này.

Cô không biết làm như vậy là đúng hay sai, nhưng, cô cho rằng rất đáng.

« Sao rồi ? còn đau hay không ? có để nguyên tay ở vòi nước lạnh không thể ? »

« Vẫn tốt, cũng không đau lắm. » Noãn Noãn đáp lời. Song rõ ràng là cô đang đau đến nỗi hai đầu lông mày chụm lại một chỗ.

« Đừng có miễn cưỡng. » anh có chút hơi giận nói bốn chữ này, cũng không đợi cô trả lời đã mở hộp thuốc ra, cầm ra thuốc Shopie vừa đưa cho anh, cùng với bông băng, cẩn thận bôi thuốc lên.

« Việc này, để Shopie làm là được rồi. » Không biết vì sao, khi nghe anh nói câu vừa nãy, cô lại xúc động muốn khóc.

Cô lừa anh như thế này, anh lại quan tâm cô đến vậy.

« May mà xử lý kịp thời, chắc sẽ không bị mọng nước đâu, cái đồ ngốc này, lần sau đừng pha coffee cho tôi nữa, nếu em còn bị bóng nữa, tôi sẽ đau lòng lắm, biết chưa ? »

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 27: Thiển thường (tạm dịch : Ném sơ qua) -P1

« May mà xử lý kịp thời, chắc sẽ không bị mọng nước đâu, cái đồ ngốc này, lần sau đừng pha coffee cho tôi nữa, nếu em còn bị bóng nữa, tôi sẽ đau lòng lắm, biết chưa ? »

Một câu nói, tuy trách móc nhưng lại mang theo sùng nịnh.

Tô Noãn Noãn không thể khống chế hơn được nữa, nước mắt vốn dĩ đã thu lại, nay từng giọt từng giọt to rơi xuống, rơi xuống mu bàn tay Ninh Nam đang giúp cô bôi thuốc kia, nóng đến bỏng người.

“Tôi không thích phụ nữ khóc, em phải nhớ kỹ.” Nhìn vào con người cô, giọt nước mắt như pha lê đó làm loạn tư tưởng lòng anh, tình cảnh này, làm anh thực sự không thoải mái.

Tô Noãn Noãn hơi ngẩng ra, đôi mắt đỏ kia nhìn anh, nhẹ nhàng gạt đầu, khắc phục âm thanh đã nghẹn ngào của bản thân, nhỏ giọng nói: “Tôi biết rồi.”

Khi này sau lúc email đã gửi đi rồi, cô cảm thấy cô đã cách mục tiêu của mình gần hơn được một bước, cô càng biết rõ lúc này phải làm một người tình biết nghe lời.

Làm xong nhiệm vụ Hàn Dật Thìn đưa cho, mới gặp được Cảnh Thìn.

Nghĩ tới Hàn Cảnh Thìn, trong tim cô không ngừng được có tia đau đớn, đoạn băng đó không ngừng tua đi tua lại trong não cô, những cảnh tượng không thể xóa mờ được đó, không ngừng nhắc nhở cô rằng, Hàn Cảnh Thìn đang chịu khổ sở, anh đang đợi cô đến cứu.

“Em đang nghĩ gì thế?” Ninh Nam miễn cưỡng nắm giữ được sự thương tâm trong đôi mắt cô.

Sự lo lắng không tên đó, làm tim anh có chút chấn động, anh có thể nhìn ra được, mặc dù ngày nào cô cũng nở nụ cười, nhưng cô vẫn là đang cố ép xuống một loại cảm xúc tinh thần nào đó.

Tô Noãn Noãn nhanh chóng khôi phục tinh thần, trên mặt lại lãnh đạm như những ngày trước, nụ cười ôn thuận.

“Không sao a, tôi chỉ đang nghĩ là, thật khó có dịp anh lại dịu dàng như thế này.”

“Vậy sao? Hóa ra trong mắt em, tôi rất dữ sao?” Ninh Nam hứng thú hỏi.

“Không phải, thì là...” Tô Noãn Noãn áp a áp ứng.

“Thì là cái gì?”

“Thì là có chút không đứng đắn.”

“Ha ha ha ha...” Ninh Nam cười to, nắm lấy cằm cô, trêu đùa nói: “Em là người tình của tôi, tôi đối với em đứng đắn, em lẽ nào đang trách tôi không yêu thương em? Ân?”

Tô Noãn Noãn trên mặt đã ngượng chín, hoảng loạn đem ánh mắt rời đi.

“Được rồi, thuốc bôi xong rồi, để tôi thu dọn đồ.”

Ninh Nam cũng không trêu cô nữa, hai người một trước một sau về đến trong phòng ngủ, Ninh Nam nhìn vì tính trong thư phòng một cái, cười nói: “Đi giúp tôi tắt vì tính, tôi nay em ngủ ở đây đi.”

“A ?” là phản ứng đầu tiên của Noãn Noãn, cô đâu có đến đây hiến thân đâu?

“Anh hiểu nhầm rồi, cái kia ~ tôi đến ~ chỉ là muốn xem anh thế nào, không có ý khác đâu, ân ~ tôi vẫn là nên về phòng mình ngủ thôi.”

Tô Noãn Noãn hoảng loạn giải thích, cô nghĩ nhất định là do cô đến tìm anh ta vào buổi tối nên anh ta mới hiểu lầm như vậy.

“Ân, không phải em dự định đêm nay đến lấy lòng tôi cho tốt sao? Tôi lại cứ nghĩ là em đã chuẩn bị xong cả rồi chứ?”

“Không phải ... không phải ... anh hiểu nhầm rồi.”

“Em có biết là, thân là tình nhân, em đến yêu cầu sinh lý cơ bản nhất cũng không đáp ứng tôi, sự nhẫn nại của tôi chỉ có giới hạn thôi.”

Ninh Nam từng bước từng bước tiến lại gần cô, làm cô kẹt giữa giường và anh.

Ngữ khí nghiêm túc, cho cô biết, anh ta không phải đang đùa.

Tô Noãn Noãn nhìn vẻ mặt anh ta nghiêm lạnh, một trận mồ hôi lạnh, chỉ có thể dùng tay cẩn thận đặt lên trước ngực anh ta, lo sợ anh ta thực sự sẽ ra tay.

Nếu như anh ta cố tình làm, cô căn bản là không thể kháng cự được!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 28: Thiến thường (tạm dịch: Ném sơ qua) – P2 (end)

Noãn Noãn nhìn biểu tình lạnh lẽo của anh ta, một trận lạnh hết cả tim, chỉ có thể dùng đôi tay nhỏ bé đặt lên trước ngực anh ta, lo sợ anh ta thực sự sẽ làm tiếp hành động kế tiếp.

Nếu như anh ta cố tình làm, cô căn bản là không thể kháng cự được!

Ninh Nam cười nhẹ, cái miệng mỏng hơi mở, độ cong của cái môi kia lại làm người khác run sợ.

“Em sợ tôi sẽ cưỡng ép? Ninh Nam tôi không bao giờ cưỡng ép phụ nữ, đối với em cũng như vậy. “

Nói xong, anh đẩy nhẹ cô một cái, làm cô ngã trên chiếc giường mềm mại.

Anh đổ xuống người cô, hai người đều dính vào trong chiếc giường mềm mại kia.

Anh áp vào bên tai cô, cắn nhẹ vành tai, chiếc lưỡi vẽ nên dáng dấp cô.

Đôi môi anh nóng bỏng giống như chiếc bàn là, làm hô hấp của cô dường như ngưng đọng.

Không thể phủ nhận, anh ta đúng là cao thủ tình trường.

Từ vành tai đến má cô đến chiếc cổ đến xương quai xanh.

Mỗi cái cắn của anh đều nhẹ nhàng mà tê dại.

Suy nghĩ của cô, bắt đầu mơ hồ ...

Lý trí còn sót lại, cũng dần tan rã ...

Bỗng có tiếng gõ cửa rộn rã, vang lên đúng lúc như vậy.

“Mở cửa Nam Nam, mở cửa ... “Ninh Manh ở bên ngoài gõ cửa ầm ầm,

“Anh khóa cửa làm gì, anh ở bên trong làm gì thế hả?”

Tô Noãn Noãn như vừa tỉnh giấc mộng, nhìn Ninh Nam đang trên người mình.

Trong tim thầm nghĩ : “Nguy hiểm quá, vừa rồi lại say mê như thế, bị anh ta ăn mà cũng không biết.”

Ninh Nam trong tim tiếc rẻ liếc một cái cánh cửa kia, thật đúng là chỉ muốn mặc kệ bà em chết tiệt đó, tiếp tục việc đang làm.

Hạ thân của anh đã hoàn toàn bị đốt nóng, không thể phủ nhận, cái cảm giác mềm mại nơi cô, là anh lưu luyến.

Buồn bực đứng dậy, ra mở cửa, Ninh Manh lập tức đeo lên người anh.

“Anh làm gì mà đến nửa ngày mới mở cửa thế, đang làm cái gì ? A ~ sao người anh nóng thế ... “

Ninh Manh ba la bỏ lô một hồi, giờ mới để ý đến vẻ mặt giận dữ của anh trai , lại còn cái mặt đỏ kỳ lạ .

“A~ Nam Nam, anh đỏ mặt rồi .”

Lúc này Tô Noãn Noãn đã nhanh chóng chỉnh lại y phục, cái cô Ninh Manh này đến thật đúng lúc.

Ninh Manh cuối cùng cũng nhận thức được trong phòng còn một người nữa, lập tức cười:

“Ha ha ~ hóa ra là em làm phiền hai người rồi, haha ... thật là ngại quá! Nam Nam đáng chết, vừa rồi sao anh không nói gì thế hả.”

Ninh Manh nói liên hồi một lúc rồi từ lòng Ninh Nam nhảy ra, lại nhảy đến bên Noãn Noãn.

“Hix hix ... tôi hôm nay đang buồn bực đây, vì chuyện hai người làm sao lại chia phòng ra ngủ thế, hóa ra , là giả vờ à.”

“A a ~ ... không phải đâu, tôi cũng đang chuẩn bị về phòng ngủ đây.” Tô Noãn Noãn ngượng ngùng giải thích.

“Yêu nghiệt, em không nghĩ là em đến tìm anh lúc này, lại còn làm ảnh hưởng đến cuộc sống riêng tư của anh, thật quá đáng lắm sao?”

Ninh Nam bộ dáng uất hận nghiêng răng treo treo, con bé làm phiền thì có thể bỏ qua, đã vậy lại còn định tìm hiểu sâu chuyện riêng tư của anh...

Ninh Manh không thêm để ý, bĩu môi ra, đi một vòng quanh giường, muốn tìm kiếm ít thông tin, xem xem vừa rồi họ đã đến bước nào ...

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 29: Bại lộ – P1

Ninh Manh không thêm để ý, bĩu môi ra, đi một vòng quanh giường, muốn tìm kiếm ít thông tin, xem xem vừa rồi họ đã đến bước nào ...

“Nói đi yêu nghiệt, em đến tìm anh là có chuyện gì?” Ninh Nam cực kì không hài lòng với thái độ ngang ngạnh của cô em gái, nhìn cô một cái chán ghét.

“Vây, tôi về phòng trước đây.” Tô Noãn Noãn tìm đúng thời cơ, lợi dụng lúc anh em họ đang trong chiến đấu, mau mau rời đi. Dù sao, nhiệm vụ cũng đã làm xong rồi.

Cửa bị đóng lại xong, Ninh Nam trợn mắt với Ninh Manh, đang chuẩn bị phát hỏa, thì Ninh Manh mở lời:

“Hai ~ anh đừng mắng em vội, em cũng biết em làm hỏng việc tốt của anh, nhưng mà, em đến tìm anh đúng là có việc cần. “

“Việc gì ?” Ninh Nam bực mình nhìn cô một cái, tự mình đi đến bên quầy bar, rót ít rượu.

Lửa nóng vừa rồi trong anh vẫn chưa hoàn toàn hạ xuống, cần dùng rượu để điều hòa trở lại.

“Haiz ~ cái đồ Lam Mặc kia vừa mới gọi điện thoại đến, nói là có việc gấp cần tìm anh, điện thoại của anh lại không gọi được, bèn gọi đến bên em, bảo em báo với anh. ”

Ninh Nam bỏ cốc rượu xuống nhìn cô một cái, không thể nhìn ra biểu tình trong mắt, chỉ lãnh đạm nói: “Biết rồi, em về trước đi.”

“Các anh có việc quan trọng gấp gì? Sao mà bí mật thế, nói cho em biết với.”

Ninh Mạnh rất không vừa lòng đi đến bên quầy bar, đổ ra một cốc rượu, nhắm một ngụm, bỗng yên lặng hẳn.

Một lúc lâu sau, cô mới trầm mặc nói: “Rượu Latour năm 73, là rượu vang mà bố thích uống.”

“Ngoan, về đi ngủ đi. Anh với Lam Mặc còn có công việc cần bàn bạc.” Ninh Nam vỗ vỗ đầu cô.

Hai anh em, đã không còn âm ỹ như lúc ban ngày, cả hai đều trầm lặng, thực ra lại là đang an ủi đối phương.

Mỗi lần nhắc đến người bố đã qua đời của hai người bọn họ, đều là bầu không khí này.

Nỗi đau buồn làm người ta không thờ được.

Ninh Mạnh chần chờ một lúc, rất ngoan ngoãn gật gật đầu, cũng không làm loạn lên nữa, yên lặng đứng dậy, bước ra khỏi phòng.

Ninh Nam một ngụm uống hết chỗ rượu còn lại trong cốc, cái người cứ mỗi lần nghĩ đến lại làm tim anh đau đớn đó, đã rời xa bọn họ rất lâu rồi.

Cái ngày mừng 7 tháng 7 đó, anh cũng có thể coi là đã trả thù được cho ông rồi, song cứ nghĩ đến, trong tim anh lại chỉ có hận thù.

Cầm di động lên nhìn một cái, đổi cục pin khác, gọi điện cho Lam Mặc.

Bên kia truyền đến tiếng nói yêu nghiệt, “Ninh thiếu của tôi, cậu rất ít khi tắt máy mà, vừa rồi có phải đang làm gì không muốn để người khác làm phiền hay không? Cùng với cô tình nhân mới của cậu à?”

“Có việc gì? Nói mau.” Ninh Nam không để ý đến câu hỏi nhiều hàm ý của Lam Mặc, trực tiếp hỏi vào trọng điểm.

“À~ sự việc bị cậu đoán trúng rồi, tối nay vì tính của cậu đúng là đã gửi đi một văn kiện, chính là tập văn kiện về dự án đầu thầu của Ninh thị ở công trình Ích Dương.”

Nghe đến đây, bàn tay cầm di động của Ninh Nam nắm chặt lại, cô ấy rốt cuộc không vượt qua được thử nghiệm này.

“Có điều.” Lam Mặc cắt lời cắt đứt dòng suy nghĩ của Ninh Nam.

“Có điều cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 30: Bại lộ – P2

“Có điều cái gì?”

“Có điều địa chỉ IP nhận văn kiện đó không phải là tập đoàn Hàn thị cũng không phải tập đoàn Tô thị, mà là một đối tác khác trong lần đầu tư này của cậu, tổng bộ của tập đoàn Hoàn Vũ.”

“Hoàn Vũ?” Ninh Nam có chút không tin được, lẽ nào không phải là do Hàn Cảnh Thìn làm, anh vẫn cứ nghĩ là ân oán mười sáu năm về trước, Hàn Cảnh Thìn rút cuộc cũng đang tay báo thù với anh.

Đáng tiếc, đây lại là một vòng tròn khác.

“Được rồi, tôi biết rồi, hẹn gặp lại ở hội nghị bỏ thầu ngày mai.” Ninh Nam nói xong, lạnh lùng cắt điện thoại.

Anh có chút phiền não vứt di động ra giường, cởi quần áo ra, đi vào phòng tắm.

Anh muốn để bản thân tỉnh táo một chút.

Dòng nước hơi lạnh chảy trên vòng ngực to lớn của anh, nhiệt độ hợp lý trong tiết trời tháng bảy này.

Nghĩ đến bản thân mình vừa rồi, rõ ràng là biết cô gái đó có thể là dùng khổ nhục kế cố ý đổ cà phê nóng ra tay, thật không biết là tại vì sao, anh lại nguyện ý tin cô.

Mà cô, cuối cùng vẫn là bán đứng anh, kỹ thuật diễn của cô, thật đúng là không hề tầm thường.

Buổi sáng ngày thứ hai, Tô Noãn Noãn còn đang ngủ, đột nhiên cảm thấy có ánh sáng chói mắt tràn vào phòng.

Mơ màng mở mắt, rèm cửa đã bị kéo lên, một bóng dáng cao to đứng trước giường.

“Anh làm sao mà vào đây được?” Tô Noãn Noãn nhìn kĩ là Ninh Nam, bèn kéo chăn lên kín đầu, trốn vào trong chăn nói.

Cô vẫn nhớ, tối qua cô rõ ràng có khóa cửa.

“Đây là nhà tôi, tôi đương nhiên được quyền đi bất cứ đâu.” Ninh Nam đáp lời, giọng điệu như thể đang trả lời một vấn đề ngớ ngẩn nhất.

“Anh đến làm gì?” Tô Noãn Noãn vẫn vùi đầu vào chăn như trước.

“Đây là thái độ của em đối với chủ nhà sao?” Ninh Nam có chút bực mình kéo chăn cô ra, lộ ra đầu của cô.

“Tôi cho em hai mươi phút làm vệ sinh buổi sáng và trang điểm, hai mươi phút sau, tôi phải thấy em trong phòng ăn ăn sáng rồi.”

Ninh Nam mệnh lệnh xong, cũng mặc Noãn Noãn phản ứng thế nào, rồi khỏi đó, đến phòng ăn đợi cô.

Noãn Noãn ngây ra mấy giây, đến khi tai đã xác định cửa đóng rồi mới ngồi dậy.

Anh ta muốn đưa cô ra ngoài? Đi đâu? Đến nơi nào?

Cô hoàn toàn không biết, đến việc chọn quần áo để đến nơi thích hợp cũng không biết nên chọn loại nào.

Không quan tâm nhiều thế nữa, có thể ra ngoài đi lại cũng là tốt rồi, nghĩ lại cô bị nhốt trong khu biệt thự này làm chim vành khuyên cũng đã một tuần rồi.

Dùng tốc độ nhanh nhất đánh răng rửa mặt, sau đó đổi y phục, trang điểm.

Khi bước xuống lầu, Ninh Nam đã đang ngồi trong phòng ăn uống sữa rồi.

Nhìn thấy cô đi xuống, anh chỉ hơi hơi ngẩng đầu, ánh mắt so với thường ngày dừng lại lâu hơn một chút, sau đó lại không có biểu hiện gì tiếp tục ăn bữa sáng của mình.

Tô Noãn Noãn hôm nay, mặc một chiếc váy nhung màu vàng tươi dài đến đầu gối, bên trên kết hợp một chiếc áo khoác ngắn màu phấn tím hồng, vừa hay lộ ra vòng eo thon nhỏ của cô, một đôi boots đen cao, càng làm tôn lên thân hình hoàn hảo của cô.

Mái tóc đen nhánh với độ xoắn tự nhiên xoa trên vai cô, trên khuôn mặt trắng trẻo lộ ra chút sắc hồng, kiểu trang điểm này thích hợp để đi bất cứ đâu.

Cầm lên cốc sữa đã được chuẩn bị sẵn trên mặt bàn ăn, Tô Noãn Noãn bị hơi thở lạnh lẽo của anh ta hôm nay làm cho có chút lạnh, rốt cục cẩn thận mở miệng :

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Đến hội bỏ thầu.” Anh đơn giản nói mấy chữ, giọng điệu lạnh lẽo.

Tô Noãn Noãn trong tim đánh thịch, hội bỏ thầu, lẽ nào là bị phát hiện rồi?

“Sao thế ? Sợ hãi ? Sợ gặp phải người quen? “Ninh Nam ngẩng đầu, cười nhìn cô, hai con ngươi lại lạnh lẽo như băng hàn, cái nhìn làm tim cô lo lom nóp.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 31: Bại lộ – P3

“Sao thế ? Sợ hãi ? Sợ gặp phải người quen? “Ninh Nam ngẩng đầu, cười nhìn cô, hai con ngươi lại lạnh lẽo như băng hàn, cái nhìn làm tim cô lo lom nóp.

Tô Noãn Noãn cố gắng điều hòa tâm tình, lần nữa nhìn vào mắt anh ta, đã là gương mặt nở nụ cười.

“Sợ hãi gì cơ?” Khuôn mặt rõ ràng là không hiểu chuyện gì.

Nếu không phải Ninh Nam đã xác định rõ, e là thật sự sẽ tin cô một lần nữa.

Lúc này đây, anh chỉ cảm thấy cô giả dối vô cùng.

Cô càng giả vờ , anh càng cười, bởi vì đợi đến lúc sự thật được phơi bày, anh có thể tàn nhẫn đâm cô vào cái gọi là không còn có đường về.

“Rất tốt.” Đơn giản hồi đáp hai chữ, khóe miệng hơi nở nụ cười lạnh lẽo, tiếp tục ăn sáng.

Tô Noãn Noãn cũng vờ như không có việc gì, cúi đầu uống sữa.

Trong tâm lại thầm ước đoán, cô dường như đã cảm nhận được điều gì đó.

Đột nhiên đưa cô đi tham gia hội bỏ thầu, thực sự làm cô trở tay không kịp, trong lời nói của anh ta mang hai hàm ý, làm cô lạnh hết cả tâm.

Trực giác mách bảo cô rằng, đằng sau nụ cười của người đàn ông này, đều là nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 32: Bại lộ-p4

Hai người ăn sáng xong, chiếc Maserati của Ninh Nam đã được tài xế đỗ ở cửa đợi.

Ngồi trong chiếc xe hào nhoáng, hai người đều không nói câu gì.

Ninh Nam, trước sau đều nắm chặt tay Noãn Noãn, dường như muốn tìm thấy tin tức gì từ trong bàn tay ấm của cô.

Tay cô hơi hơi ra mồ hôi, anh sờ thấy lòng bàn tay cô có một vết lõm nhỏ.

“Đây là cái gì?” Ninh Nam cầm tay cô lên xem xét, sau đó chau mày lại.

Anh cũng hút thuốc, cho nên cái vết tích tròn tròn kia, anh căn bản có thể đoán được là do gì tạo thành.

Tô Noãn Noãn hơi đỏ mặt, lông mày khẽ nhíu lại, cười đáp: “trước đây lúc viết bài không cẩn thận bị nắp bút mực cứa vào.”

“Vậy sao?” Ninh Nam hỏi ngược lại, ánh mắt nhìn sâu vào mắt cô, dường như muốn nhìn thấu cô.

Đáng tiếc, trong đáy mắt cô không có tia dao động nào, vẫn cứ là trong vắt đến đáy như thế, ánh sáng đến đốt người kia, ung dung trả lời anh: “Vâng.”

Hai người lại không nói gì nữa, cả đường đều trầm mặc cho đến lúc đến nơi.

Hội đấu thầu nằm ở phòng hội nghị của một khách sạn năm sao cao cấp.

Ninh Nam xuống xe, đưa cánh tay vòng ra, nhìn cô.

Noãn Noãn hiểu ý, tự nhiên vòng tay vào cánh tay anh, hai người song song bước vào hội trường.

Lập tức, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía hai người họ, có ghen tị, có quan sát, có ngưỡng mộ, cũng mang theo cả những ý xấu.

Tô Noãn Noãn không có tâm trạng nào quan tâm, ánh mắt không ngừng tìm kiếm, muốn tìm bóng dáng của Hàn Dật Thìn.

Cô đoán, có lẽ anh ta sẽ đến, cô đã hoàn thành nhiệm vụ của anh ta, vậy cô cũng nên dùng cơ hội này để nói với anh ta vài câu, hỏi thăm tình hình của Hàn Cảnh Thìn.

“Đang tìm ai sao?” Một câu lạnh lùng của Ninh Nam cất lên làm lạnh sống lưng cô, đã vờ bình tĩnh lâu như vậy, song đến hội trường lại quên mất phải diễn xuất.

“Không ... không có.” Tô Noãn Noãn hoảng lên giải thích, lại càng làm lộ ra.

“Hei ~ Ninh thiếu , tiểu mỹ nhân, hai người đến rồi.” Lam Mặc khuôn mặt yêu nghiệt kia xuất hiện trước mặt hai người.

Ninh Nam vừa cau mày lại , Lam Mặc cũng ngay lập tức đứng đắn lại, nhìn Tô Noãn Noãn một cái, nhún vai nói: “Anh ta hôm nay sẽ không đến đâu.”

Đầu lông mày của Ninh Nam cau lại càng sâu, một câu cũng không nói.

Tô Noãn Noãn thấy tình hình như thế, trong tâm cũng bất an, anh ta không đến, anh ta đó lẽ nào là ?

Dự cảm không tốt dâng lên trong tim, cô không dám nghĩ nữa ...

Ninh Nam không muốn hỏi tiếp, một người đàn ông to béo chợt hướng bước đến chỗ bọn họ.

Mồm miệng ngọt xớt: “Hội bỏ thầu bé tí thế này, mà Ninh đại tổng giám đốc cũng trực tiếp đến đây.” Trong giọng điệu đo rõ, Noãn Noãn là của anh.

Lục Hoa nhìn người Noãn Noãn dán trên người Ninh Nam, chiếc cổ trắng ngần lúc ẩn lúc hiện trong cổ áo, đôi mắt ông ta càng thêm thèm thuồng.

“Hôm nay Ninh tổng đưa người tình mới đến, xem ra là tâm tình rất tốt, có điều chỉ sợ là, hội nghị bỏ thầu ngày hôm nay, sẽ làm Ninh tổng thất vọng.”

Không vừa mắt khi người đẹp nằm trong tay kẻ khác, Lục Hoa quyết định công kích anh, Hàn Dật Thần đã nói sẽ giúp ông lấy được bản kế hoạch đấu thầu của Ninh thị, tối qua quả nhiên là nhận được email.

Cho nên, thời khắc này, ông ta cho rằng bản thân nhất định đã đạt được.

“Kết quả sẽ sớm thấy thôi.” Ninh Nam cười khinh thị, ôm lấy Noãn Noãn ngồi vào vị trí, anh chính là muốn nhìn thấy cái vẻ tự mãn của ông ta.

Trên hội trường, những khắc yên lặng.

Các nhà tổ chức cuối cùng đã thông báo kết quả đấu thầu, tập đoàn Ninh thị là người cuối cùng đạt được công trình Ích Dương.

Ninh Nam nhìn vẻ mặt kinh tởm và không thể tin được của Lục Hoa, ôm lấy Noãn Noãn bước đến trước mặt ông ta.

“Lục đại tổng giám đốc, để ông thất vọng rồi, kế hoạch đấu thầu của ông không phải niêm yết giá sàn là hai nghìn vạn sao? Sao rồi? không đấu thầu đến à? “

“Anh ... anh làm sao mà biết được? cái bản kế hoạch đó là giả sao?” Lục Hoa kinh ngạc, hóa ra là bị rơi vào bẫy của Hàn Cảnh Thìn.

“*****” vút lại mấy câu chửi, Lục Hoa không cần để ý đến hình tượng đi thẳng.

Ninh Nam thu lại nụ cười, lạnh lùng nhìn Tô Noãn Noãn.

“Hàn Cảnh Thìn đúng là rất thông minh, nghĩ ra đủ mọi kế sắp đặt em bên cạnh tôi, lại còn ở bên ngoài đặt bom khói, làm tôi cứ ngỡ rằng Hàn thị mới là đối thủ lớn, tối qua em làm tôi thất vọng lắm, em có biết không?”

Ninh Nam giọng điệu bình thản, nghe không ra được ẩn ý bên trong, nhưng mỗi câu mỗi chữ, lại đủ để làm Tô Noãn Noãn run rẩy.

Hóa ra, Hàn Dật Thìn căn bản không hề dự định tham gia vào hội bỏ thầu lần này.

Anh ta chỉ là muốn thử nghiệm sự sức nhẫn nại của cô, thành công được, đạt lợi cho Lục Hoa, anh ta cũng có thể kiếm được một khoản tiền, thất bại rồi, đã có Lục Hoa gánh lấy.

Mà Ninh Nam cũng đã biết cô sẽ để lộ bản kế hoạch đó ra ngoài, cho nên cố ý để một bản giả ở đấy.

Hóa ra, bản thân mới chính là đũa ngọc nhất, bị cả hai người đó coi như là đồ ngọc mà đùa giỡn.

Bi thương, kéo dài ra từ trong tim.

Bản thân đã ngốc như thế này, muốn trừng phạt thì cứ trừng phạt đi.

Cô nhận rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 33: Cường Thượng –P1

Tô Noãn Noãn cũng lạnh lùng nhìn lại anh ta, đối diện với con người của anh ta, mặt không hề chuyển sắc.

Bản thân đã ngốc như thế này, muốn trừng phạt thì cứ trừng phạt đi.

Cô nhận rồi!

Ninh Nam hơi ngầy ra trước phản ứng của cô, trên mặt lại không có chút gợn sóng nào.

Anh lạnh lùng nói bốn chữ : “Lên xe với tôi.”

Lam Mặc nhìn hai người mà chẳng hiểu gì cả, muốn gọi bọn họ lại, lại cảm thấy không khí có vẻ không đúng.

Cuối cùng, vẫn là thu lại bộ dạng cười cợt, lấy xe rồi đi về.

Tô Noãn Noãn cùng Ninh Nam lên xe, anh ta mặc dù là không nói gì, mặc dù không thể nhìn ra tâm tình hiện tại. Nhưng đằng sau sự trầm mặc của anh ta ẩn giấu nguy hiểm, càng làm cho cô phát run.

Cửa xe đóng lại, Ninh Nam nói với tài xế vòng một vòng thành phố rồi mới về.

Tô Noãn Noãn có phần không hiểu, nhìn thấy tám ngăn cách trong xe hạ xuống, ngăn cách chỗ ngồi của tài xế và ghế sau.

Sự sợ hãi không tên chiếm lĩnh trái tim, cái không gian bé tí riêng tư này.

Cô chỉ cách anh ta một vài phân, cô rút cuộc cũng nhìn ra tín hiệu nguy hiểm trong mắt anh ta.

Anh ta như thể một con thú ăn thịt đang rình mồi, nhìn chăm chăm vào cô.

“Cô là thế nào với Hàn Cảnh Thìn?” Anh ta hỏi cô, bất đồng với ánh mắt của anh ta, là giọng điệu ôn nhu, song lại mang theo hàn ý đậm đặc.

Tô Noãn Noãn lắc đầu, theo bản năng mà lùi về phía sau, lưng dựa vào cánh cửa xe, không thể trốn đâu được.

Anh ta cười nhẹ, miết lấy cằm cô, “không, cô có biết hậu quả của việc phản bội tôi không?”

“Tôi không có ...” Tô Noãn Noãn vẫn lắc đầu, trong lúc hoảng loạn, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Bởi vì, cô nhìn thấy trong mắt anh ta, ngoài hận ý ra, còn có ...

Bóng của anh bao trùm lên cô, cô dưới ánh mắt của anh, không còn nơi nào để ẩn thân.

“Tôi đã nói, không thích phụ nữ khóc lóc.”

Nói xong, anh ta phủ thân xuống, đôi môi mềm mại rơi xuống trên mặt cô, rất nhẹ nhàng, hôn đi những giọt nước mắt của cô.

Vị mặn mặn thấm vào vị giác anh, làm anh khẽ cau mày.

Anh tiến đến sát tai cô, hơi thở ấm nóng làm tai cô cảm thấy ngứa ngáy.

Cô sợ hãi, đối với hành động đột nhiên ôn nhu của anh ta, đọng đầy hoảng sợ, toàn bộ sức lực sau lưng đều dồn vào trên cửa, như vậy đến phát đau.

Anh nói, “Nước mắt của cô trong mắt tôi chẳng đáng một xu.” Ngực khí lạnh lẽo không hề còn chút ôn nhu nào trong đó.

Sau đó, anh cứ áo mũ chỉnh tề như vậy mà hôn cô, như dã thú chiếm lấy cô.

Phản kháng, song đều vô hiệu.

Vật nóng của anh, như một hung khí sắc nhọn, như đang giết sống cô.

Trong không gian có mùi tanh của máu lan tỏa, do không gian nhỏ hẹp, mà càng ngày càng nồng đậm.

Tô Noãn Noãn cắn chặt môi, chịu đựng nỗi đau vô bờ này.

Nước mắt, từ khóe mắt chảy ra, không tiếng động, không hơi thở.

Không phải vì đau đớn, mà là vì bi thương.

Tại vì sao, mà lại để bản thân rơi vào bước đường này, đã không thể quay về được nữa rồi.

.....

Trong sự điên cuồng cướp bóc đó, ý thức của cô, cũng dần mờ mịt.

Rất cuộc thời khắc khi cảm thấy đất trời mù mịt, lại bị một nỗi đau như đâm vào tim làm tỉnh lại.

Cứ như vậy mà tiếp diễn, dường như không có điểm dừng nữa ...

.....

Xe, vẫn là đang chạy trên đường, những cảnh hào nhoáng bên ngoài, nhanh chóng bị bỏ lại đằng sau.

Quãng đường này, với cô mà nói, chỉ có đau thương! Chỉ có đau thương!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 34: Cường Thương –P2 (end)

Xe, vẫn là đang chạy trên đường, những cảnh hào nhoáng bên ngoài, nhanh chóng bị bỏ lại đằng sau.

Quãng đường này, với cô mà nói, chỉ có đau thương! Chỉ có đau thương! ~

.....

Rất lâu rất lâu sau, anh ta rốt cục cũng mệt, tách ra khỏi cô, ngã xuống cạnh cô, thở gấp.

Hồi phục lại hơi thở, chỉnh đốn lại quần áo xong, anh mới nhìn cô.

Mặt cô trắng bệch, đôi môi sưng đỏ, đầu tóc rối loạn, toàn thân, đều ướt mồ hôi.

Trong mắt anh quét qua một tia không hài lòng, dùng ngón tay nhẹ chạm vào đôi môi vì bị anh cắn phá mà sưng đỏ lên kia.

Tô Noãn Noãn thở yếu ớt, cô quá đau, đau đến nỗi không dám cử động dù chỉ một tác trên cơ thể.

Chiếc xe, dừng lại cũng thật đúng lúc.

Cửa xe bị mở ra, mùi máu tanh lập tức tràn ra ngoài.

Ninh Nam dùng áo khoác che lên thân thể cô, bế cô xuống xe.

Quay đầu lại, ánh nắng chiếu rọi vào bên trong xe.

Lúc này anh mới nhìn rõ, ở ghế ngồi sau đó nơi quần áo rách và máu hỗn loạn vào nhau, như hiện trường một vụ giết người, trông thấy mà ghê sợ.

Phân phó cho người giúp việc lập tức đi rửa xe, Ninh Nam ôm cô, về đến phòng tắm của mình.

Trong bồn tắm to lớn đó, hơi nước phả nhẹ trên mặt nước ấm nóng kia, anh cẩn thận đặt cô vào bồn tắm, cô nhẹ kêu một tiếng, tiếng kêu đặc biệt nhỏ, lại làm cho tim anh đột nhiên lo lắng.

Dòng nước ấm nóng, bao lấy cơ thể cô, làm cô dần thích ứng.

Nỗi đau, lại lần nữa kéo đến, lan ra toàn thân.

Đặc biệt là nơi mềm mại nhất đó, dường như là bị dao rạch xé, đau đến khiến cô run rẩy, cũng là nỗi đau đó mà làm ý thức cô dần rõ ràng.

Cô nhìn người đàn ông vừa mới điên cuồng chiếm hữu mình, nỗi hận trong tim, từng chút từng chút tăng lên.

“Đừng đụng đến tôi, anh đi ra đi!” Dùng hết sức lực toàn thân nói ra từng chữ từng câu, cứng rắn nhìn anh ta, như muốn đối kháng anh ta đến cùng.

Ninh Nam trầm mặc mất ba giây, ánh sáng nơi khóe miệng khẽ mở, sau đó nâng lên thành một đường cong, khinh bỉ cười cô: “Cô lại nghĩ là tôi sẽ giúp cô tắm rửa sao?”

Nói xong đứng dậy, xoay đôi chân dài của anh ta, ra khỏi phòng tắm.

Tô Noãn Noãn nhìn anh ta đi ra, gương mặt tuyệt mỹ kia xuất hiện nụ cười mê hồn, cô không thể nhìn thấy giọt máu đầu tiên của cô, lại mất dưới tay một người đàn ông mà cô không hề yêu.

Nước, thế giới này, chỉ có nước, là thuần khiết nhất.

Hãy để nước, đến rửa sạch tội lỗi cuối cùng này của cô.

Cơ thể mềm mại hoàn toàn thả lỏng, cô để mặc cơ thể mình chìm xuống trong bồn nước to kia.

Ý thức, bắt đầu mơ hồ. Đại não, dần dần trống rỗng ...

Đúng vào lúc Tô Noãn Noãn cảm thấy bản thân đã được giải thoát, da đầu bỗng cảm thấy một trận đau tê dại, sau đó cả cơ thể cũng bị lôi dậy.

Cô hóp từng hóp khí to, bởi vì Ninh Nam đang dùng lực kéo căng da đầu cô, cô bị dựng dậy, cả người cũng cong lại.

“Cô muốn chết? ư?” Ninh Nam từ trên cao nhìn xuống cô, con ngươi sâu thẳm kia càng ngày càng âm lãnh.

“Kẻ đã phản bội tôi, không thể chết dễ dàng thế được!”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 35: Giết chết –P1 (R 16+)

“Kẻ đã phản bội tôi, không thể chết dễ dàng thế được!”

Tô Noãn Noãn kinh sợ nhìn anh ta, ánh sáng tàn nhẫn trong mắt anh ta như một con rắn độc quấn lấy cô.

Cảm giác kinh hoàng bao phủ lấy cơ thể, cô dường như nhìn thấy địa ngục đang vẫy gọi.

“Anh muốn làm gì?” Run rẩy nói ra mấy chữ này.

Tay anh ta đã đặt đến chỗ cổ cô, nhẹ nhàng miết nó, sự va chạm nhẹ nhàng này, làm cô đông đờy sợ hãi.

Toàn thân cô vô lực, dây thần kinh căng lên, hai mắt nhìn anh ta, như một con cừu non mặc người xâu xé.

“Tôi nên để cô nhớ lâu một chút.” Ninh Nam nhếch miệng lên, nhưng lại không hề mang ý cười.

Tay anh tăng lực đạo, nắm lấy cái cổ mảnh mai của cô, chậm rãi, năm ngón tay như muốn hòa quyện vào trong da thịt cô.

Không khí, trở nên mỏng dần, dòng máu toàn thân dường như đang đi ngược lên đến đỉnh.

Tô Noãn Noãn bản năng mà giãy giụa, như một con cá mất nước giãy giụa trong tay anh ta.

Anh thường thức sự đau khổ của cô, vào trước lúc cô tắt thở, mới bỏ cô ra.

Cô giống như một con rối không có sinh khí, yếu ớt ngã vào trong nước, lại dùng chút sức lực cuối cùng bò lên trên thành bồn tắm, không quan tâm đến chuyện chút vải mỏng trên thân.

Cô thở mạnh từng ngụm từng ngụm, cảm giác được giải thoát khỏi cái chết làm cô biết rằng, hóa ra, chết vì ngạt thở, lại khủng khiếp như thế.

Ninh Nam hạ thấp người xuống, vuốt ve mái tóc sáng lấp lánh của cô, dùng ngón tay thay lược chải, động tác nhẹ nhàng khác hẳn với con người tàn bạo lúc trước, dường như rất vừa ý với bộ dạng luống cuống của cô lúc này.

“Sau này còn dám nữa không?” Anh ta nhẹ nhàng hỏi, trên miệng hiện ra nụ cười thực sự.

Tô Noãn Noãn trừng mắt nhìn anh ta, cương quyết quay đầu đi, không nhìn anh ta nữa.

Cô hận anh, hận anh ta làm cô không thể nào hoàn toàn thuộc về Hàn Cảnh Thìn được nữa, cô đã dơ bẩn rồi.

Ninh Nam không ngờ đến cô lại cứng đầu như thế, anh ta cứ nghĩ rằng sự trừng phạt vừa rồi đủ để dạy dỗ cô.

“Được lắm! Tôi sẽ làm cô khuất phục mới thôi.” Anh ta nắm chặt lấy tóc cô, bàn tay to đan vào trong sợi tóc cô, cố định không cho đầu cô cử động.

Tô Noãn Noãn lập tức lạnh cột sống, cô đã cảm nhận thấy tín hiệu cực kì nguy hiểm.

Quả nhiên, vào trước lúc cô có phản ứng, bàn tay nắm giữ tóc cô kia đã ấn đầu cô vào trong nước.

Lập tức, nước nóng tràn vào trong cổ họng cô, chẹn lại khí quản, nóng rất , làm cô thật khó chịu.

Cô vùng vẫy, muốn thoát ra khỏi tay anh ta, cô không ngừng đập nước, như muốn bám víu vào nơi nào đó mà cứu bản thân, song, bất kì sự giãy giụa nào cũng chỉ là vô ích, tay anh ta trước sau vẫn là ấn cô giữ chặt trong nước.

Sức lực của cô, hoàn toàn không thể chống lại anh ta.

Nước, liên tục đi vào miệng cô, không hề thương xót.

Cô dần dần mất đi sức lực, bóng tối vô lực đang kéo đến với cô, còn có hơi thở của cái chết.

Cô dần dần phục trong tay người này dưới làn nước, cho rằng cuối cùng bản thân cũng đã được giải thoát.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 36: Giết chết –P2 end (R 16+)

Cô dần dần phục trong tay người này dưới làn nước, cho rằng cuối cùng bản thân cũng đã được giải thoát.

Đột nhiên, bàn tay to kia lại kéo cô từ nước lên.

Lại một lần nữa hít thở được không khí, Tô Noãn Noãn từng ngụm thở mạnh, từ yết hầu đến phổi đều như bị lửa đốt, thiếu đốt đến đau đớn.

Cô ngồi xổm, dựa vào thành bồn tắm, kịch liệt ho, muốn đem số nước đi vào ban nãy đều ho ra, nhưng, ho cho đến khi nước mắt rơi ra, lại không thể thay đổi được gì.

Còn chưa đợi cô hoàn toàn điều chỉnh được hô hấp, Ninh Nam lại lần nữa nắm lấy tóc cô, đem đầu cô ấn vào trong nước.

Nước, lại lần nữa vào đầy trong cổ họng cô, trong mũi cô.

Phổi, cảm giác nóng rát như muốn phát nổ.

Anh ta không ngừng lặp lại hành động này, cứ trước khi cô tắt thở, kéo cô lên, rồi lại chìm xuống.

Cách mỗi lần, anh ta đều đợi, đợi cô khiêm nhường cầu xin sự tha thứ của anh ta.

Nhưng, anh ta không hề được như ý nguyện, cho đến cuối cùng, cô thực sự không chịu được nữa, lúc cô ngất đi, anh ta mới tha cho cô.

Còn cô trước sau, không có đến nửa câu cầu xin.

Thật đúng là một cô gái cứng đầu, trong tâm anh ta cảm thán.

Nhìn cô khóa thân nằm trên sàn gạch lạnh, như sắp chết, anh ta cuối cùng cũng tỉnh ngộ.

Đề trừng phạt sự phản bội của cô, để nghe được sự cầu xin của cô cùng sự thuần phục, những việc vừa rồi có phải là đã quá tàn nhẫn hay không?

Hay chính là vì cô cứng đầu như thế, đã khuấy động sự chinh phục chưa từng có trong anh.

.....

Tô Noãn Noãn tỉnh lại lần nữa, đã được nằm trên giường êm đệm ấm.

Trong phòng, tầm tối không nhìn thấy vật gì, sự hoảng sợ vô tận lại lần nữa xuất hiện trong tim cô, cô muốn xác định rõ, đây là đâu? Là phòng cô sao?

Ngồi dậy, định đi tìm công tắc bật đèn, mới phát hiện, toàn thân như bị vỡ vụn, không có chỗ nào là không đau.

Trên mu bàn tay, không biết là có vật gì, cắm vào da thịt cô, đau âm ỷ.

Cô giật dữ giật ra, dùng chút sức tàn còn lại sờ đến công tắc bật đèn.

Ánh sáng chói mắt, mạnh mẽ chiếu sáng căn phòng, cô chớp chớp mắt thích ứng, lúc đó mới an tâm được, đây là phòng của cô, chứ không phải là của Ninh Nam.

Nhìn khắp một lượt bốn phía, hóa ra thứ vừa rồi cắm trên mu bàn tay mình, là chai truyền nước muối.

Trong tâm cười lạnh một tiếng, Ninh Nam, đã muốn để tôi đến chết như thế, sao lại còn thừa thời gian mất công cứu tôi làm gì.

Yếu ớt đi đến trước bàn trang điểm, trước chiếc gương to kia, trên người cô đã được thay một bộ váy ngủ bông.

Dưới ánh đèn, trên cổ, xương quai xanh, vùng đùi, còn có những chỗ đã bị y phục che đi, đều lưu lại vết tích bị cướp bóc, hoặc thăm hoặc nhạt, đều là bằng chứng của màn nhục nhã đó.

Cái người trong gương đó, khuôn mặt trắng bệch, nhìn chằm chằm vào chính mình trong gương.

Đây có còn là cô không? Thiên kim tiểu thư vô ưu vô phiền chờ đợi sự sùng ái của cả thế giới.

Vào lúc sắp được tất cả mọi người chúc phúc, cái khắc chuẩn bị bước vào lễ đường đó, sinh mệnh, xuất hiện sự lật đổ chí mạng.

Hàn Dật Thìn, Ninh Nam, đều là nguyên nhân gốc rễ sự thù hận của cô!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 37: Mất tiếng – P1

Hàn Dật Thìn, Ninh Nam, đều là nguyên nhân gốc rễ sự thù hận của cô!

Đang suy nghĩ, thì Tô Noãn Noãn nghe thấy tiếng mở khóa cửa.

Không biết vì sao, mà phản ứng đầu tiên của cô là muốn mau mau quay về giường giả vờ vẫn ngủ, có lẽ là, vì không muốn nhìn thấy ai đó ...

Song, hành động luôn là bị chậm một bước, trong lúc hoảng loạn, bởi vì toàn thân vô lực mà ngã xuống nền nhà.

Lúc đó, cửa mở ra.

Ninh Nam và Ninh Manh bước vào, nhìn thấy cô nằm sõng xoài trên nền nhà, đều giật mình.

“A... Thất Thất cô tỉnh rồi, sao cô lại ngã trên nền nhà thế này, cô có phải là muốn lấy gì không, để tôi giúp cô lấy...”

Ninh Manh mau chóng chạy lại đỡ cô đứng dậy, ngồi lên trên giường.

Tô Noãn Noãn cảnh giác nhìn cô ta, lẽ nào hiện giờ cô bệnh thành ra như thế này, Ninh Manh không biết đều là do Ninh Nam làm sao ?

Tại sao phải ở đây giả vờ làm người tốt thế này?

“Sao cô lại rút kim ra? Cô còn phải tiếp nước mà.” Ninh Manh nhìn ống kim trên nền nhà, không giải thích được ánh mắt phòng bị của cô.

Ninh Nam thấy thế, đi tới bên giường, không nói tiếng nào, đưa tay ra, định xem xem nhiệt độ trên trán cô thế nào.

Tô Noãn Noãn thấy thế tránh đi, nắm tay nắm chặt lại, ương bướng nhìn anh, trong mắt còn thoáng qua một tia hoảng sợ.

Trải qua mấy lần suýt chết đuối trước, cái cảm giác ngạt thở đó, vẫn làm cô sợ hãi.

Ninh Nam hơi cau mày, nắm lấy cánh tay cô, “Tôi chỉ muốn xem xem em có còn sốt hay không.” Nói xong, bèn lấy tay đặt lên trán cô.

(Ở đây, vì trước mặt Ninh Manh không biết gì, mình vẫn để Ninh Nam gọi Noãn là em, nhưng khi chỉ có hai người, thì nên đổi cô – tôi, như vậy thấy hợp với tình trạng hiện tại hơn)

Nơi đó, vẫn là nhiệt độ nóng bỏng tay.

“Em vẫn chưa hết sốt đâu, nằm xuống trước đã, tôi gọi điện thoại báo bác sĩ Trần đến xem xem.” Lời của Ninh Nam còn chưa nói hết, Ninh Manh bỗng đột nhiên kêu to lên.

“A ~ Nam Nam, trên người cô ấy, sao mà lại... ? Là anh làm sao? “Ninh Manh kinh ngạc kêu lên khi thấy những vết tích rõ ràng của cuộc hoan ái trên người Noãn Noãn, anh trai cô trước giờ vốn ôn nhu, hóa ra trước sự việc này, lại bạo lực như vậy.

“Không phải anh nói cô ấy trong lúc tắm bị ngất đi sao? Tại sao trên người cô ấy lại có những vết tích này? Có phải là anh cưỡng bức cô ấy không?”

“Yêu nghiệt, chuyện của hai bọn anh, em tốt nhất đừng có quan vào.” Ninh Nam rất ít khi phát hỏa với cô, làm Ninh Manh ngây ra.

“Anh dữ như thế làm gì! “Ninh Manh cũng tức lên, tròn mắt nhìn Ninh Nam, đỡ Tô Noãn Noãn lên giường, đắp chăn cho cô.

Noãn Noãn giờ mới biết, hóa ra Ninh Manh không biết chân tướng sự việc.

“Yêu nghiệt, em đi ra ngoài trước, anh có chuyện muốn nói với cô ấy.” Ninh Nam mệnh lệnh, đã không còn tính khí tốt như bình thường.

“Nam Nam ~ cô ấy vẫn chưa khỏe đâu, anh không phải là lại định...” Ninh Manh nhắc nhở anh, sợ là Noãn Noãn không thể chịu được một lần nữa.

Cô cũng là con gái, biết rõ những vết tích đó, phải bạo lực thế nào mới rõ ràng như thế.

“Em ra ngoài trước đi!” Ninh Nam có chút thiếu nhẫn nại, hét lên với cô.

Tô Noãn Noãn thấy hai anh em có vẻ như sắp cãi nhau đến nơi, vốn dĩ cơ thể yếu ớt tim lại như bị tàn phá.

Cô muốn ngăn họ lại, ít nhất là muốn Ninh Manh tạm thời ở lại, cô mới có thể tạm thời được an toàn.

Nhưng vừa muốn mở lời, thì lại ho kịch liệt, cổ họng như bị nghẹn một cục bông trong đó.

Cô khăn trương mở miệng a a nấy tiếng, chỉ có thể bập bẹ những âm thanh nhỏ.

Ý thức trong khoảnh khắc này bùng nổ, cô không dám tin nữa, lẽ nào cô bị câm rồi ?

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 38: Mất tiếng – P2 (end)

Ý thức trong khoảnh khắc này bùng nổ, cô không dám tin nữa, lẽ nào cô bị câm rồi ?

Hai người đang cãi nhau kia, cũng đã phát hiện ra điểm bất thường của cô, đều dừng lại.

Tô Noãn Noãn vẫn đang cố gắng hết sức mở miệng, song lại không thể phát ra bất cứ tiếng nào, cổ họng càng ngày lại càng đau, cứ như bị lửa đốt vậy.

Cô hoảng sợ nhìn hai người trước mặt, không ngừng lắc đầu, cô không muốn tin, đây lại là sự thật!

“Thất Thất, cô đừng có dọa tôi, cô không nói được sao?” Ninh Manh cũng bị dọa đến cứng đờ, khó khăn lắm mới phản ứng lại được, lúc đó mới thử hỏi cô.

Noãn Noãn vẫn là lắc đầu, nước mắt không thể không chế được chảy từ khóe mắt, không nói được, đây là biểu thị cho điều gì, biểu thị rằng sau này bản thân sẽ trở thành tàn phế sao?

“Nam Nam, anh đã làm gì cô ấy thế hả? cô ấy bây giờ không nói được nữa rồi!” Ninh Manh quay ra khiển trách Ninh Nam, “Còn không mau gọi điện thoại cho bác sĩ Trần, bảo ông ta mau mau qua đây xem thế nào.”

Ninh Nam không hề để ý đến sự khiển trách của em gái, chỉ có ánh mắt nhìn chằm chằm vào Noãn Noãn, như đang suy nghĩ.

Anh ta bây giờ lo lắng nhất là, nếu như cô thật sự mất tiếng rồi, vậy thì đèn tiệc đính hôn của Ninh Manh, anh làm sao có thể đưa cô đi kích thích Hàn Cảnh Thìn đây.

“Em đi ra ngoài gọi điện thoại đi, anh tự biết làm gì.” Ninh Nam mệnh lệnh cho Ninh Manh, giọng điệu lạnh lẽo, không cho phép phản kháng.

Ninh Manh liếc liếc anh một cái, sau vẫn là ngoan ngoãn ra ngoài gọi điện thoại, bây giờ trước tiên vẫn là phải tìm bác sĩ đến xem cho cô ấy, mới là quan trọng.

Theo tiếng đóng cửa, Tô Noãn Noãn trong tim cũng lo lắng theo.

Cô lau khô nước mắt của mình, không muốn trước mặt anh ta biểu hiện ra nửa phần yếu ớt, ngay cả khi, trong tim cô lúc này đang đầy hoảng loạn.

Ninh Nam ngồi xuống mép giường, kẹp lấy cằm cô, xem xét một lượt khuôn mặt cô, đùa cợt nói: “ Cô rốt cuộc cũng đã học được ngoan ngoãn rồi, biết là tôi không thích phụ nữ khóc lóc, biết tự mình lau nước mắt rồi, tôi vẫn cứ nghĩ là cô khóc, là muốn tôi hôn khô nước mắt đấy.”

Noãn Noãn cau mày, muốn thoát ra khỏi bàn tay anh ta, lại bị anh ta kẹp chặt hơn.

“Cô câm thật rồi?” Ninh Nam thì thầm, ánh mắt nhìn cô, trong giọng điệu, dường như muốn xác thực việc cô mất giọng có phải sự thật không.

Tô Noãn Noãn lúc đó thật muốn cho anh ta một cái tát, anh ta hại cô mất tiếng rồi, bây giờ còn nghi ngờ cô đang diễn nữa.

Lợi dụng lúc anh ta không chú ý, cô lập tức thoát ra khỏi bàn tay kim kẹp của anh ta, dùng tay nắm lấy, mạnh mẽ cắn xuống mu bàn tay anh ta.

“Cô!” Ninh Nam hai mắt phát hỏa, nhanh rút tay về, cắn răng nói: “Lá gan của cô lớn thật !”

Tô Noãn Noãn nhìn anh ta, không thể nói, song miệng lại đang cười.

Cô không hề đối với sự phẫn nộ của anh ta mà hoảng sợ, mà là dùng nụ cười để tuyên bố thắng lợi vừa rồi của cô.

Dù sao, chết cũng đã không sợ, còn sợ xúc phạm anh ta sao?

Ninh Nam nhìn nụ cười sạch sẽ của cô, ôn nhu như mặt trời trong tiết trời mùa Đông vậy.

Anh đột nhiên hoảng hốt, cứ cảm thấy điều tốt lành như thế này, chỉ là ảo tưởng.

Anh ta đột nhiên tiến sát lại gần tai cô, giọng nói mê hoặc, trầm giọng nói: “Tôi biết, cô không sợ chết, nhưng cô có sợ làm lại một lần nữa chuyện trên xe kia không?”

Sau đó, anh đắc thắng nhìn cô nắm chặt chặn lại, thân thể có chút run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tôi Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 39: Bức vắn

Sau đó, anh đắc thắng nhìn cô nắm chặt chân lại, thân thể có chút run rẩy.

“Thật không nghĩ là Hàn Cảnh Thìn lại rộng lượng như vậy, tôi còn nghĩ là anh ta đã dùng qua rồi, hóa ra là lần đầu của cô.”

Hơi thở của Ninh Nam nhẹ nhàng bên tai cô, đem giọng điệu ám muội kia đưa vào tai cô.

Anh ta gần cô như vậy, hương thơm nhẹ nhàng trên người cô, kích thích giác quan của anh.

“Cô thơm quá ... “

anh ní non, để đầu dụi vào trong tóc cô, môi có chút chạm nhẹ.

Hóa ra có một loại phụ nữ, như thuốc phiện vậy, ném qua một lần là nghiện.

Cũng như bây giờ, chỉ là ngửi thấy hơi thở trên người cô ấy, cũng đã có qua nhiều cảm xúc không đè nén xuống được.

Tô Noãn Noãn vẫn đang run rẩy, cô cố gắng trốn về phía sau, lại bị Ninh Nam dùng lực đủ để không làm đau cô giữ lấy hai vai, lưng bị dựa vào phần đầu giường mềm mại, không thể cử động.

Cô không có sức lực kháng cự, muốn kêu muốn nói, lại không thể phát ra tiếng.

Cảm nhận được nụ hôn nhẹ của anh ta đang di dần xuống dưới, cô ngày càng lo sợ, nước mắt, đang chạy quanh hốc mắt, mà cô thì cố gắng khống chế không để nước mắt rơi xuống.

Ninh Nam bỗng dừng lại, ngẩng đầu lên xem phản ứng của cô.

Con mắt đen của anh, thâm sâu như biển vậy, đang nhìn cô, cười mà lại như không cười.

Cuối cùng, anh ta nhấc tay lên, nhẹ nhàng lau đi sự ẩm ướt nơi khóe mắt cô.

“Cô sợ hãi đúng không? Cô không sợ chết, nhưng cô sợ tôi đụng đến cô đúng không?”

Tô Noãn Noãn gật đầu, cô không thể nào không thừa nhận, cô là đang sợ hãi, cực kỳ sợ hãi.

Ninh Nam thấy cô gật đầu khẳng định như vậy, thở dài một cái, lại nhanh chóng dùng nụ cười che giấu, một nụ cười đẹp đẽ.

Tô Noãn Noãn không hiểu, cái thờ dài đó, là từ anh ta phát ra sao? Còn nụ cười của anh ta nữa, bên trong còn che giấu sự cay đắng nào đó, là ảo giác sao?

Còn đang trong suy nghĩ bối rối, Ninh Nam lại đến gần tai cô, ngữ điệu mơ hồ:

“Cô yên tâm, tôi bây giờ sẽ không đụng đến cô. Chúng ta ... vẫn còn rất nhiều thời gian phía trước. “

Anh mạnh mẽ kìm nén xuống sự xúc động trong tim mình, anh không muốn, chịu sự khống chế của loại cảm giác này, đối với anh mà nói, đó chính là một tín hiệu nguy hiểm.

Đứng dậy, lấy ra giấy và bút, đưa cho cô, cô bây giờ không thể nói, chỉ có thể dùng cách này để giao tiếp.

“Bây giờ, cô nói cho tôi biết, quan hệ của cô với Hàn Cảnh Thìn là như thế nào?”

Tô Noãn Noãn lắc đầu, bối rối.

Cái người mà anh ta nói đến đó, có lẽ chẳng ai biết rằng anh ta là Hàn Dật Thìn. Mà cô, lại không thể nói, đó là sự đe dọa đối với Hàn Cảnh Thìn.

“Không thể nói?”

Ninh Nam có chút thiếu kiên nhẫn, trực tiếp nói rõ ý định,

“Tôi muốn biết quan hệ của hai người, là chủ và tớ, hay là anh ta đã dạy dỗ cô rất lâu rồi?”

Não bộ Tô Noãn Noãn nhanh chóng hoạt động, tránh né câu hỏi này, viết trên giấy,

“Tôi không biết gì hết, tôi chỉ là quân cờ của anh ta, là anh ta muốn tôi đi lấy trộm kế hoạch đấu thầu ở công trình Ích Dương về.”

Cô cho rằng anh ta chắc chắn muốn biết rõ mục đích cô được đưa đến bên anh ta, mà lí do này, không chỉ hợp lí, mà lại có thể làm giảm tội của cô xuống nhẹ nhất.

Ninh Nam nhìn qua chữ trên giấy, cười lạnh, khinh miệt nhìn Tô Noãn Noãn.

“Cô đang trốn tránh câu hỏi của tôi, mục đích anh ta an bài cô đến bên người tôi, tôi không cần biết nữa, bởi vì ân oán giữa chúng ta quá nhiều rồi, sớm muộn cũng phải giải quyết. Cái tôi muốn biết là, quan hệ của cô và anh ta!”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 40

Tô Noãn Noãn dưới cái nhìn bức bách của anh ta, có chút chột dạ, nhưng, đến chính cô cũng không biết, cô và Hàn Dật Thìn là có quan hệ gì.

Kẻ đe dọa và người bị lợi dụng? cô cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

“Vẫn không nói?”

Âm thanh của anh ta rất nhẹ, song lại đem theo hàn ý nồng đậm.

“Bố mẹ tôi mất vì trọng bệnh, anh ta vừa hay mua tôi về, muốn tôi tiếp cận anh.”

Tô Noãn Noãn viết ra giấy. Khi anh ta đưa cô đến hội đấu giá đó, đã an bài tốt cho cô một thân phận như vậy.

Ninh Nam cầm lấy giấy đọc qua, suy nghĩ một lúc, lại nhìn vào mắt cô, muốn từ đó mà nhìn ra chân tướng thật sự.

Cô không hề sợ hãi nhìn lại anh ta, trong con mắt trong veo đó vẫn là ngọn lửa thiêu đốt người khác.

Anh không thể không suy nghĩ, bị người ta đem làm quân cờ, còn bị anh cưỡng bức, lại muốn tự sát, lẽ ra cô phải tiêu cực theo hướng cảm thấy cả thế giới này như đã sụp đổ chứ?

Tại sao lúc này đôi mắt cô ấy vẫn trong veo như một hồ bích thủy, để người ta sau khi nhìn thấy, lại muốn hủy đi sự tinh khiết của cô.

Tô Noãn Noãn không thể hiểu được sự biến đổi cảm xúc khôn lường trong mắt anh ta, chỉ là vẫn nhìn lại anh ta như trước, mặc dù, trong tim cô, đang là sóng lớn cuộn cuộn.

Cô nghĩ, bản thân đúng là đã tiến bộ hơn rồi, có thể nhìn trực tiếp vào mắt người khác nói dối như vậy, mà, đây lại còn là một người đàn ông nguy hiểm nữa.

Rất lâu sau, Ninh Nam mới mở miệng, giọng điệu lãnh đạm,

“Tôi tạm thời tin cô một lần, nếu như cô lại lừa dối tôi, tôi nhất định sẽ làm cho cô chết rất đau đớn. Còn nữa, nếu sau này cô còn muốn tự sát nữa, tôi đảm bảo sẽ đem vứt xác cô ra giữa đường, cho tất cả mọi người chiêm ngưỡng, tôi nói được là sẽ là được!”

Anh ta cố ý nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng, là muốn nhắc nhở cô, anh ta không hề nói chơi.

Tô Noãn Noãn lập tức gật gật đầu, biểu thị ý thỏa hiệp.

Cô đã cảm nhận được, sự nguy hiểm trong lời nói lãnh đạm của anh ta, cho nên cô cũng tin những lời anh ta nói là sự thật, trong tim vô cùng khiếp sợ.

Còn có gì đáng sợ hơn là chết đi rồi mà còn không có chút phẩm giá nào, thật là quá thảm!

Cái người đàn ông này khi đã tàn bạo lên, thì cũng chẳng kém gì Hàn Dật Thìn, thậm chí còn ác quỷ hơn cả anh ta.

Anh ta có thể rất dịu dàng, cũng có thể rất tàn nhẫn, sự hi nộ vô thường của anh ta, làm cô phải rất thận trọng.

Điều cô lo lắng là, bước tiếp theo phải làm gì, Ninh Nam đã biết cô là người của Hàn Dật Thìn, nhiệm vụ của cô cũng thất bại rồi, nhưng Hàn Dật Thìn lại không hề biết sự việc đã bị bại lộ. Cô đột nhiên lo sợ, nếu như bị anh ta biết được, liệu Hàn Cảnh Thìn có gặp nguy hiểm hay không?

“Cô đang lo lắng điều gì?”

Ninh Nam lại nhìn thấy sự lo lắng vô cùng trong ánh mắt cô.

Dường như cô ấy luôn phải nỗ lực để áp chế xuống một loại cảm xúc nào đó, lại lúc nào cũng luôn luôn lo lắng.

Điều đó rõ ràng là, đang lo lắng cho ai đó?

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 41

Điều đó rõ ràng là, cô đang lo lắng cho ai đó?

Tô Noãn Noãn lập tức thu lại tâm tình, đầu lắc như trống bỏi (*), phủ nhận lời của anh ta.

“Không có?”

Ninh Nam rất tò mò, nội tâm cô ấy rút cuộc đang cất giữ bao nhiêu bí mật.

“Nam Nam, bác sĩ Trần đến rồi.”

Ninh Manh cửa cũng không gõ, trực tiếp xông vào, đi đằng sau là bác sĩ của gia đình họ.

Ninh Nam đành chịu tính cách của cô em gái này, trước mặt người ngoài, cũng không tính toán nhiều làm gì, nhường chỗ cho bác sĩ.

“Xin chào, tôi là Trần Tiểu Dương, là bác sĩ của Ninh gia.”

Trần Tiểu Dương lễ phép giới thiệu bản thân, một cách nghề nghiệp dùng giọng nói nhẹ nhàng của mình để gần gũi với bệnh nhân hơn.

Tô Noãn Noãn cười cười gật đầu với anh ta, biểu thị có phản ứng, lúc này mới quan sát kỹ.

Anh ta nhìn qua chưa quá ba mươi tuổi, đeo cặp kính cận, đáng vẻ nhã nhặn, còn trẻ như thế này mà đã được Ninh gia trọng dụng, xem ra y thuật rất tốt.

Trần Tiểu Dương kiểm tra một loạt cơ thể cô, tiếp nước lại từ đầu cho cô.

Ninh Nam ở bên cạnh rút cuộc không nhịn được nữa bèn mở miệng hỏi:

“Thanh âm của cô ấy thế nào? Có thể chữa khỏi được không?”

“Thanh âm của cô ấy bị thương rồi, mới gây nên tình trạng tạm thời không thể nói được, uống thuốc đều đặn, điều dưỡng một thời gian, là có thể dần dần khôi phục được.”

Bác sĩ Trần chậm rãi trả lời.

“Nhanh nhất là bao giờ bình phục được?”

Ninh Nam hỏi tiếp.

“Nhanh nhất phải mất hơn một tuần.”

“Nếu tăng thêm liều lượng thuốc liệu có nhanh hơn được không?”

Bàn tay đang ghi chép của bác sĩ Trần bỗng dừng bút lại, nhú mày nhìn anh ta, nghiêm khắc nói:

“Tăng liều lượng thuốc đúng là sẽ nhanh khỏi hơn, nhưng tác dụng phụ cũng sẽ lớn hơn.”

“Nam Nam, anh điên rồi, sao lại phải cưỡng lên thế, là thuốc đều có ba phần độc, đạo lý này đến em còn hiểu.”

Ninh Mạnh không vừa ý nhìn Ninh Nam, giận anh ta sao lại ác thế.

“Yêu nghiệt, năm ngày nữa là em đính hôn rồi, anh sợ đến lúc đó mà cô ấy vẫn không nói được, sẽ làm em mất vui.”

Ninh Nam đột nhiên giọng điệu ôn nhu đi rất nhiều.

Đương nhiên, chỉ có mình anh hiểu, anh là muốn ngày hôm đó đưa Tô Noãn Noãn đi công kích Hàn Cảnh Thìn, tiện thể làm rõ mối quan hệ của bọn họ.

“Em xem là anh đang sợ, sợ cô ấy không nói được, làm mất mặt anh thì có.”

Ninh Mạnh không hề bị anh qua mặt, tức giận phản kháng lại, đột nhiên lại ý thức ra lời nói vừa nãy sẽ làm tổn thương đến Tô Noãn Noãn, lập tức nhìn sang cô.

Tô Noãn Noãn an tĩnh nhìn ba người, trên mặt không hề có biểu hiện nào, cô không thể nói, không ai biết được suy nghĩ của cô.

“Tăng liều lượng thuốc, đúng là mau khỏi hơn, nhưng tôi cũng không thể đảm bảo trong năm ngày là khỏi, hơn nữa, tôi nhất định cần phải hỏi ý kiến bệnh nhân.”

Trần Tiểu Dương không hề e sợ Ninh Nam là ông chủ của mình mà làm ảnh hưởng đến đạo đức công việc, mà hình như Ninh Nam cũng đã quen phong cách làm việc này của anh ta, không hề phản đối.

“Mặc tiểu thư, tôi có đề nghị là, cứ dựa vào lượng thuốc bình thường là được, ý kiến của cô thì sao?”

Trần Tiểu Dương nhìn Tô Noãn Noãn, nụ cười ôn hòa, đem theo ánh mắt hỏi han.

Tô Noãn Noãn không hề do dự, dùng khẩu hình nói ra hai chữ :

“Tăng liều.”

~

(*)

Trống bỏi

:

Trống bằng giấy cho trẻ con chơi, hai bên có hai sợi dây, đầu buộc một hạt nặng, đập vào mặt giấy thành tiếng khi xoay nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 42: Món quà

Tô Noãn Noãn không hề do dự, dùng khẩu hình nói ra hai chữ :

“Tăng liều.”

Điều này đúng là nằm ngoài dự đoán của ba người kia, đặc biệt là Ninh Nam, anh vẫn cứ nghĩ là cô sẽ cự tuyệt vì sợ chịu tác dụng phụ.

Nhưng không ai biết là, cô cũng có toan tính của mình, nếu như mau chóng bình phục, ít nhất hôm đó có thể tìm được cơ hội nói chuyện với Hàn Dật Thìn, hỏi được tình hình của Hàn Cảnh Thìn.

“Một lát nữa tôi sẽ cho người mang thuốc tới.”

Trần Tiểu Dương lúc này không phản đối nữa, chỉ là tò mò nhìn Tô Noãn Noãn một cái, rồi thu dọn đồ đạc rời đi.

*** **

Những ngày tiếp theo đó, bên cạnh việc dưỡng bệnh, là phải cùng Ninh Manh đi thử lễ phục.

Nhìn thấy bộ dạng Ninh Manh mỗi ngày đều vừa hi vọng vừa căng thẳng, Tô Noãn Noãn không dừng được nghĩ về hôn lễ của bản thân, cái hôn lễ vạn người mong đợi đó, còn chưa thành hiện thực, đã bị phá vỡ.

Đến đêm trước lễ đính hôn, căn phòng lớn chuyên để mở tiệc tại Ninh gia, đã bắt đầu được Hôn Khánh công ty tổ chức chuyên nghiệp sắp xếp.

Mà Tô Noãn Noãn cũng được Ninh Nam kéo đi gặp vị được gọi là mẫu thân đó.

“Mẹ, đây là Thất Thất, là bạn đồng hành của con ngày mai.”

Ninh Nam dẫn Noãn Noãn đến trước mặt Hình Tuệ (mẹ anh Ninh) giới thiệu.

Hình Tuệ lúc đó đang thúc giục người của Hôn Khánh công ty sắp xếp đồ đạc, nhìn thấy Ninh Nam dẫn Tô Noãn Noãn bước đến chào hỏi, chỉ hơi hơi gật đầu, biểu thị hồi đáp, trên mặt lại không có mấy biểu hiện.

Tô Noãn Noãn vì không thể nói nên không thể chào hỏi, chỉ có thể nở nụ cười, đối với sự lạnh nhạt của Hình Tuệ, cô không hề có mấy bất ngờ, ai mà thích được con trai mình đem theo người tình dốt ra cho mọi người xem, không phản đối anh ta, đã là tốt lắm rồi.

Hình Tuệ xem xét Noãn Noãn trên dưới một lượt, ánh mắt soi xét, ánh mắt sắc sảo.

Cuối cùng, lại dời ánh mắt đến trên người Ninh Nam, giọng điệu yêu thương :

“Mẹ nghe người làm nói rồi, cô ta đã ở đây một thời gian dài rồi, trông cũng tương đối đẹp, ngày mai cũng không làm con mất mặt được.”

Đối với lời nói này, Tô Noãn Noãn trong tim vẫn là có chút không chịu được, bà mẹ mà nhìn qua đều thấy rõ thân thể và làn da được bảo quản một cách kỹ lưỡng này, bề ngoài xem ra ôn nhu như nước, lời nói ra lại sắc như dao.

Tô Noãn Noãn có đơn thuần đến đâu, cũng có thể từ mắt bà mà nhìn ra bà là một bà mẹ nội tâm rất thâm sâu.

“Mẹ, thân thể cô ấy không tốt, con đưa cô ấy về phòng nghỉ trước đây.”

Lời nói của Ninh Nam đối với Hình Tuệ thái độ tương đối tôn kính, không có cảm giác gần gũi như gia đình bình thường.

Tô Noãn Noãn không dừng được ở một bên nghĩ, lẽ nào Ninh Nam và Ninh Manh từ nhỏ đã chịu không khí nghiêm khắc này mà lớn lên hay sao? Khó trách được tính cách của Ninh Manh lại sôi nổi như thế, nghĩ cũng biết là do bị dồn ép quá nhiều.

Hai người quay trở về khu biệt thự của Ninh Nam, Tô Noãn Noãn đang chuẩn bị về phòng mình, thì bị Ninh Nam gọi lại.

“Tôi có món quà muốn tặng cô.”

Anh ta cười nói, không để ý gì kéo cô vào phòng mình.

Trên giường là một hộp quà tặng tinh tế, ánh mắt Ninh Nam biểu thị rõ ràng muốn Tô Noãn Noãn đi mở ra, trên miệng ngập đầy ý cười trêu đùa.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 43

Tô Noãn Noãn không hiểu thâm ý trong ánh mắt anh ta, hiếu kì mở nắp hộp ra, một bộ lễ phục màu xanh dương cực kì lấp lánh đập vào mắt.

Lúc này Ninh Nam đã bước tới sau lưng Noãn Noãn, ôm lấy eo cô, nhẹ nhàng nói bên tai cô:

“Đây là lễ phục tôi tặng cô để mặc vào ngày mai, có thích không?”

Tô Noãn Noãn bị động tác thân mật của anh ta làm cứng hết cả người, cánh tay đang cầm y phục cũng vì thế mà run rẩy.

Bộ lễ phục này được thiết kế quá “to gan”, cổ chữ V khoét sâu, hở lưng, chất liệu trong suốt, chiều dài váy lại ngắn đến dọa người, anh ta rõ ràng là cố ý đây mà.

“Tôi thật rất kì vọng, bộ dáng cô khi mặc lên bộ lễ phục này.”

Anh ta cười nhẹ, giọng điệu đặc ý như một đứa trẻ giành được đồ chơi vậy.

Tô Noãn Noãn giãy ra khỏi vòng tay anh ta, trên mặt đã thành hai màu xanh đỏ đan xen, hai mắt không vừa ý nhìn anh ta, kiên quyết lắc đầu.

Bất cô ngày mai phải mặc cái này, đi đón lấy ánh mắt của tất cả mọi người sao!

“Không đồng ý?”

Ninh Nam hơi nhướn mày lên, nụ cười nhẹ trên môi biến mất, ánh mắt nhấp nháy nhìn cô.

“Đây là tôi đã vì cô mà lựa chọn rất kĩ càng, đảm bảo để cô làm kinh ngạc toàn hội trường.”

Ninh Nam cố ý tiến sát vào cô.

“Đúng rồi, ngày mai Hàn Cảnh Thìn cũng sẽ đến, vừa hay để anh ta xem xem, cô ở bên cạnh tôi, tôi không hề đối tệ với cô.”

Anh nâng cằm cô lên, ánh mắt sâu thẳm, giọng điệu ảm ảm áp áp, song lại mang hàm khí bức người.

Tô Noãn Noãn cuối cùng cũng hiểu được dụng ý của anh ta, mục đích của anh ta chỉ vì Hàn Dật Thìn.

Ân oán giữa hai người bọn họ, cô không hề muốn xen vào, song lại phát hiện, cô đã không thể nào không dính líu đến họ nữa rồi.

“Cô tốt nhất là ngoan ngoãn phối hợp, ngày mai mặc bộ y phục này lên, nếu không tôi sẽ tự tay mặc cho cô.”

Ninh Nam từng chữ từng câu, mang theo ý cười nồng đậm.

Dưới nụ cười của anh ta, cô không thể không gật đầu.

Cô phát hiện ra, không biết là bắt đầu từ khi nào, cô đã rất sợ nhìn thấy nụ cười của anh ta, bởi vì anh ta cười càng dịu dàng, thì sự nguy hiểm ẩn giấu đằng sau nó lại càng làm cô sợ hãi.

*** **

Đến chiều ngày hôm sau, Tô Noãn Noãn còn đang trong lúc mệt mỏi, thì đột nhiên bị ánh sáng chói mắt vào phòng đánh thức.

Sau một lúc thích ứng với ánh sáng, cô mới nhớ ra, cô đang nằm trên giường Ninh Nam, tối qua, cô ngủ ở đây.

“ Tỉnh rồi chứ?”

Ninh Nam sùng nịnh hôn lên trán cô một cái, trong miệng là mùi bạc hà nhẹ, giống như một liều thuốc tươi mát, thấm vào lòng người.

Tô Noãn Noãn mở to mắt, trong đáy mắt đều là tơ máu, tối qua quả thực là ngủ quá muộn.

“Dậy đi nào, hôm nay từ giờ cho đến tối đều rất bận rộn.”

Anh ta bước qua, lúc cô đang mệt mỏi dậy, lại đẩy cô vào trong phòng tắm, đem lễ phục ấn vào tay cô.

“Mau tắm rửa đi, rồi mặc lễ phục vào, người trang điểm sắp đến rồi.”

Anh ta cứ như một người chồng dịu dàng gọi vợ dậy vậy.

Tất cả, nhìn qua thấy thật bình thường và ảm ảm, Tô Noãn Noãn bất chợt có giây phút hoảng hốt.

Cho đến khi đứng trong phòng tắm nhìn kĩ bộ dạng của bản thân, cô mới bừng tỉnh ngộ, sự dịu dàng của anh ta đều là giả tạo, anh ta chỉ muốn cô mau mau nhìn thấy bộ dạng của mình.

Q.2 - Chương 44: Lễ Đính Hôn – P1

Cho đến khi đứng trong phòng tắm nhìn kĩ bộ dạng của bản thân, cô mới bừng tỉnh ngộ, sự dịu dàng của anh ta đều là giả tạo, anh ta chỉ muốn cô mau mau nhìn thấy bộ dạng của mình.

Trên người cô những vết tích xanh đỏ còn lại rất rõ ràng, quá rõ ràng là do anh ta cố tình lưu lại, anh ta cố tình gây rắc rối cho cô đây mà.

Tô Noãn Noãn cười khổ, kí ức về tối qua vẫn chỉ có đau khổ, dưới sự cướp bóc đó, Hàn Cảnh Thìn, dường như đã ngày càng rời xa cô hơn.

Tên cô là Tô Noãn Noãn, song thế giới của cô, lại càng ngày càng lạnh lẽo vô vọng.

Dùng nước vỗ nhẹ lên khuôn mặt mình, buộc tư tưởng bản thân có thể tỉnh táo hơn.

Nhìn bộ lễ phục treo trên mắc kia, cô cắn răng, vẫn là phải mặc vào người.

Bộ lễ phục màu xanh dương mặc dù được thiết kế rất “to gan” nhưng cắt may lại rất hợp người, mặc lên người Tô Noãn Noãn rồi, lại không hề hở hang quá đáng, ngược lại lại phác thảo ra những đường nét hoàn hảo của cô, màu sắc của lễ phục, càng làm nổi bật làn da như ngọc của cô.

Tô Noãn Noãn sửa sang xong từ phòng tắm đi ra, thấy Ninh Nam đã mặc xong y phục đang đứng trước bàn trang điểm chỉnh trang lại rồi.

Anh ta một thân tây phục màu nhung đen, bên trong là chiếc áo sơ mi lụa màu tuyết trắng, trên áo sơ mi thêu hình hoa cỏ (tranh Hoa cỏ TQ) với đường chỉ xanh lam trang điểm, nhìn vào lại thấy cùng bộ của Tô Noãn Noãn như là cặp áo tình nhân.

Ninh Nam thấy cô bước ra, ánh mắt nóng bỏng hướng tới trên người cô, đem theo sự mê mẩn ngấm trong đó, xem xét cô từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt cuối cùng cũng dừng lại ở vết tích do anh cố ý tạo ra, miễn nguyện cười.

Chùng đó về tích đủ để chứng minh anh đã điên cuồng như thế nào, cũng đã đạt đến hiệu quả mà anh mong muốn.

Anh bước qua, nhẹ nhàng chạm vào mái tóc hơi quăn của cô, cười nói:

“Rất hợp với cô.”

Từ trong mắt anh ta cô nhìn thấy sự tán thưởng, thực tâm tán thưởng, làm cô bối rối.

“Giọng của cô vẫn chưa khỏi sao? Thử xem có nói được không?”

Tô Noãn Noãn vừa rời trong phòng tắm đã thử qua N lần, lúc này chỉ có thể vô lực lắc lắc đầu. Điều này không nghi ngờ gì lại còn là thử thách lớn hơn đối với cô, không thể nói, cho dù có cơ hội gặp riêng Hàn Dật Thìn, thì cũng không biết làm cách nào để biểu đạt ý của mình.

“Không sao đâu, không nói được cũng không sao, thợ trang điểm đã đến rồi, ở bên biệt thự của Ninh Manh, chúng ta đi qua thôi.”

Ninh Nam sùng nịnh vuốt vuốt mũi cô, giọng điệu ôn nhu làm cô bối rối.

Hai người đi đến biệt thự của Ninh Manh, Ninh Manh lúc này đã mặc xong lễ phục đang ngồi ở đó trang điểm, nhìn thấy Noãn Noãn đi vào, suýt nữa thì nhảy lên.

“Thất Thất, lễ phục của cô cũng quá cách điệu đấy, mặc dù là rất đẹp, nhưng mà sẽ nổi bật hơn tôi mất, không chịu không chịu, cô đi thay đi.”

“Yêu nghiệt, em yên tâm đi, dựa vào cái “Chân không thượng trợn” như em, ai cũng không nổi bật hơn em được.”

Ninh Manh cúi đầu nhìn thân hình mà bản thân vốn rất tự hào này, bộ lễ phục màu trắng, cũng đúng là chỉ có “Chân không thượng trợn” mới thể hiện được các đường nét của cô, không thể không gật đầu hài lòng, cũng không tính toán nhiều nữa.

“Ninh Nam.”

Một giọng nam hay, âm thanh như đã được nước rửa sạch cất lên.

Tấn Tịch bước đến trước mặt hai người, trước tiên là cùng Ninh Nam ôm một cái

Q.2 - Chương 45

“Tôi vừa rồi còn muốn hỏi yêu nghiệt, là cậu đi đâu rồi?”

Ninh Nam cười nói.

“Tôi đi lấy đồ cho cô ấy ...”

Còn chưa đợi Tân Tịch nói hết, đã bị Ninh Manh cắt ngang.

“Anh trai, không được gọi em là yêu nghiệt nữa, nhất là trước mặt anh ấy.”

Ninh Manh cắn răng cắn lợi, giọng điệu lại giả vờ như thực nữ.

“Bây giờ biết gọi anh trai rồi.”

Ninh Nam đắc ý cười, lại nhớ ra còn có Noãn Noãn, kéo cô đứng lên, giới thiệu với Tân Tịch.

“Giới thiệu với cậu, đây là bạn đồng hành hôm nay của tôi, Mạc Thất Thất.”

Tô Noãn Noãn nhìn người con trai trước mắt, lịch sự mỉm cười với anh ta.

Anh ta thân mặc lễ phục trắng, tay tùy ý để vào trong túi quần, chân mày tiết lộ một tính cách ngẫu nhiên, ngũ quan tinh tế như gốm sứ, ánh mắt sạch sẽ như nước thanh lịch đang nhìn,

“Xin chào , Mạc tiểu thư.”

Anh ta cũng lịch sự giơ tay ra, giọng nói như đến từ âm thanh của thiên nhiên, làm trái tim Noãn Noãn suýt nữa trật mắt một nhịp.

Tô Noãn Noãn cũng giơ tay ra đáp lại, chỉ là cái chạm nhẹ nhàng, nhiệt độ trong lòng bàn tay anh ta đã nhanh chóng sưởi ấm cho cô.

“Cô ấy tạm thời không nói được.”

Ninh Nam cười cười ở bên cạnh giải thích.

“Tôi nghe Ninh Manh nói rồi, chắc là sẽ nhanh khỏi thôi.”

Anh ta như đang an ủi, nụ cười trên khuôn mặt như mặt trời giữa mùa Đông, ôn nhu ấm áp.

Tô Noãn Noãn cười gật đầu, trên người anh ta, cô cảm thấy được một cảm giác thân thiết trước nay chưa từng có.

Trong lúc nói chuyện, bốn người tiếp tục trang điểm. Bởi vì con gái trang điểm tương đối phức tạp, Ninh Nam và Tân Tịch bèn ở bên cạnh tán gẫu chờ đợi.

Mà Tô Noãn Noãn cũng không hiểu là vì lý do gì, đối với vị hôn phu của Ninh Manh lại có sự hiếu kỳ đến kỳ lạ.

Từ cuộc nói chuyện của bọn họ cô được biết, Tân Tịch mặc dù là người trong Lam gia, nhưng lại không có quan hệ huyết thống với Lam gia, là cháu nuôi mà ông nội Lam Mặc hơn mười năm trước nhận về, trước giờ đều ở nước ngoài quản lý sản nghiệp của Lam gia.

Còn về hôn sự của anh ta và Ninh Manh, cũng là ý kiến của Lam lão gia, nhưng Noãn Noãn nhìn ra được, đây không hề là hôn nhân thương mại, bởi vì nhìn mắt Ninh Manh, cô có thể nhìn thấy, cô ấy rất yêu Tân Tịch.

Một giờ sau, hai người họ cũng trang điểm xong, Ninh Nam bước đến sau Noãn Noãn, nhìn hai người xứng đôi trong gương kia, xem xét tổng thể một lần, cuối cùng nhẹ nhàng uốn cong một lọn tóc của cô đến sau tai.

“Anh trai, sao chưa từng thấy anh đối xử với em dịu dàng thế kia vậy.”

Ninh Mạnh kéo lấy Tấn Tịch, cố ý ở bên cạnh làm bộ tui thân.

Ninh Nam trừng mắt với cô, lại xem qua đồng hồ đeo tay.

“Cũng sắp đến lúc rồi, bọn anh đi ra trước nhé.”

Anh ta cười cười tay để ra thành hình vòng cung.

Noãn Noãn thuận theo để tay khoác vào tay anh ta, hai người, giống như là ân ái rồi đi.

Màn đêm đã dần buông xuống, các nhân vật nổi tiếng sẽ có mặt, các phương tiện truyền thông cũng đã tìm được chỗ ngồi ổn định.

Tô Noãn Noãn rất tự nhiên khoác tay Ninh Nam bước vào phòng dạ tiệc lớn.

Đột nhiên, trong phòng ánh đèn flash nháy lên, sự xuất hiện của bọn họ, lập tức trở thành tâm điểm của căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 46: Lễ Đính Hôn – P3

Đột nhiên, trong phòng ánh đèn plash nháy lên, sự xuất hiện của bọn họ, lập tức trở thành tâm điểm của căn phòng.

Vô số đôi mắt quay ra nhìn bọn họ, chính xác hơn là nhìn Tô Noãn Noãn.

Có kinh ngạc, có ghen tuông, có nhìn soi xét, có ánh nhìn thú vị... Tô Noãn Noãn trước sau đều mang nụ cười trên khuôn mặt, thật bình tĩnh, cô không phải là chưa từng thấy qua những nơi đông người như thế này.

“Biểu hiện tốt lắm.”

Anh ta nói nhẹ bên tai cô.

Vốn cho rằng, đối mặt với nhiều người như thế này, cô ấy nhất định sẽ e ngại hay lo lắng, chỉ là thái độ bình tĩnh của cô ấy, làm anh thật ngưỡng mộ.

Tô Noãn Noãn cười nhẹ, tùy ý chọn lấy hai chiếc cốc chân cao tinh tế, đưa cho anh ta, ánh mắt lưu động.

Ninh Nam hiểu ý, cầm lấy cốc rượu, chuyển động chất lỏng màu hổ phách bên trong, chạm cốc với cô.

Hương vị của rượu, ngọt ngào mang theo chút vị chát, êm dịu cổ họng.

“Rất ngọt.”

Anh trầm giọng nói.

Cánh tay cầm cốc rượu của Tô Noãn Noãn vòng qua cổ anh ta, cố ý không để anh ta nhìn thấy mặt mình, đôi mắt bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Động tác thân mật này trong con mắt những người bên cạnh, cũng chỉ là sự ân ái giữa cặp tình nhân. Cô biết, đây cũng là hiệu quả mà Ninh Nam muốn có.

“Đang tìm người sao? Anh ta chưa đến đâu.”

Giọng nói lạnh lẽo của anh ta không hề phòng bị truyền đến bên tai cô, làm cô cứng hết cả người.

Ninh Nam cảm nhận thấy phản ứng của cô, cười càng tự tin:

“Vội vàng tìm chủ nhân của cô như vậy, quan hệ của hai người, lẽ nào không chỉ có thế?”

Tô Noãn Noãn rời đi cánh tay vừa choàng qua cổ anh ta, cũng không hề có thêm bất kì phản ứng nào, chỉ là lại lần nữa chạm cốc với anh ta, sau đó, một hơi uống sạch.

Anh cười, hóa ra người con gái không nói được lại có mê lực lớn như vậy, anh đã không thể nào đoán được suy nghĩ lúc bình thường của cô nữa rồi. Lúc này, lại càng không biết được cô đang nghĩ gì, người con gái khó nắm bắt như thế này, càng làm anh có ý muốn chinh phục mạnh mẽ.

Bên ngoài cửa ánh đèn plash lại lóe lên, làm người khác không thể không chú ý đến.

Hạ Vi Diễm khoác tay Hàn Dật Thìn bước vào, trên đường đi không biết đã mưu sát biết bao hoa cỏ đẹp. (ý chỉ sự ghen tị của các cô gái khác với chị Diễm)

Từ lúc Tô Trác Thiên mất đi, Hàn Dật Thìn gần như đã tiếp quản doanh nghiệp của Tô thị, mà cô thư kí đang dính lấy bên cạnh anh ta lúc này Hạ Vi Diễm đã trở thành đối tượng scandal chính rồi.

Câu trả lời chính thức của Hàn Dật Thìn là, Tô Noãn Noãn sau cái chết của Tô Trác Thiên vẫn đang trong thời kỳ đau khổ, Tô thị tạm thời do anh ta tiếp quản, còn Hạ Vi Diễm chỉ là một trợ thủ đắc lực của anh ta mà thôi.

Nhưng, trong tim ai cũng hiểu rõ, Hàn Dật Thìn dù xuất hiện ở bất kì nơi đâu cũng đều đem theo Hạ Vi Diễm, cũng có thể hiểu rõ vị trí của cô ta không chỉ đơn giản là thư kí đơn thuần.

Hai người bọn họ không quan tâm đến ánh mắt những người khác, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Ninh Nam và Tô Noãn Noãn.

Lúc này Noãn Noãn nhìn thấy người mà cô đã đợi cả nửa ngày trời, toàn thân sớm đã cứng đờ, cánh tay khoác trên tay Ninh Nam, cũng bắt đầu không thể khống chế mà run rẩy.

Anh ta và cô ta!

Người phụ nữ đó vốn là tình nhân bí mật của bố cô, hôm nay lại có thể cùng anh ta thân mật như vậy đến đây.

Trong giây lát, dường như đã hiểu rõ tất cả. Hóa ra, cái chết của cha cô, cũng là có người cố ý sắp đặt, Hạ Vi Diễm hóa ra là người mà Hàn Dật Thìn sớm đã gài bên người cha cô.

Đây thật đúng là sét đánh ngang tai !

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 47: Lễ Đính Hôn – P4

Lễ nào ông trời, muốn thử thách năng lực nhẫn nại của cô hay sao?

Tô Noãn Noãn cảm thấy như toàn thân muốn sụp đổ, toàn bộ sức nặng cơ thể đều đặt vào cánh tay quàng trên tay Ninh Nam kia.

Nếu không vì có anh ta ngăn dùng lực giữ lấy, thì lúc này có lẽ cô đã sụp ngã dưới đất rồi.

Ninh Nam đối với phản ứng của cô, cũng là hoàn toàn nằm ngoài dự liệu. Anh không ngờ tới, cô lại sợ Hàn Cảnh Thìn đến vậy, sợ hãi trong đôi mắt cô, làm anh nghi ngờ.

Hai người họ rốt cuộc là quan hệ gì?

Tất cả mọi người đều dõi theo cử động của hai con người kia, mặc dù không nghe thấy họ đối thoại, nhưng không ai nỡ bỏ qua tiết mục đặc sắc trước mắt kia.

Mười sáu năm trước, Ninh gia đánh vào Hàn gia, hại Hàn gia suýt nữa cửa nát nhà tan, may mà có Tô Trác Thiên đứng ra cứu giúp, mới bảo toàn được cho Hàn gia, song vẫn làm Hàn gia mất đi một người con trai.

Trận chiến thu mua thương mại đó, đến hôm nay vẫn là tồn không biết bao nhiêu nước bọt của mọi người. Còn bí mật ẩn giấu đằng sau cuộc chiến thương trường đó, cũng không ngừng bị người ta đào bới.

Phiên bản hay nhất trong đó là : vì một người con gái.

Đến hôm nay, mọi người đều nhìn thấy mười sáu năm sau, con cháu của hai nhà đối đầu, đương nhiên ai cũng không thể bỏ lỡ cơ hội này được.

“Ninh tổng giám đốc, lâu quá không gặp.”

Hàn Dật Thìn mở lời trước, nở nụ cười của một quý ông, giờ tay ra.

Ninh Nam cũng nở cười như thế, giờ tay ra hồi đáp lại.

Cách gặp mặt lần này cả hai đều trang trọng phong độ, nhưng chỉ có hai người phụ nữ bên bọn họ mới nhìn rõ, nụ cười của họ đều không chạm đến đáy mắt.

“Tiểu thư Mạc Thất Thất, người anh quen rồi, không cần tôi phải giới thiệu lại nữa.”

Ninh Nam ôm lấy eo Noãn Noãn, kéo cô lại gần mình hơn.

Sau đó, anh đắc thắng nhìn nụ cười của Hàn Cảnh Thìn có nửa giây đình trệ.

Ánh mắt Hàn Dật Thìn dừng lại trên người Tô Noãn Noãn, sâu sa ác liệt, có ngọn lửa nguy hiểm đang chuyển động.

Anh ta không hề kinh ngạc vì Ninh Nam biết Noãn Noãn là người mà anh ta phải đến, bởi vì từ hôm kết thúc hội bỏ thầu lần trước, anh ta đã đoán được sự việc bị bại lộ.

Trong mắt anh ta bây giờ chỉ có những vết tích thâm có nhọt có trên cơ thể cô, những vết tích như cố ý làm ra đó đang vô thức làm xuất hiện sự thịnh nộ bên trong anh ta, không tài nào kiềm chế được.

“Cảm ơn món quà anh gửi đến, cô ấy thật là mỹ vị (thơm ngon)”

Ninh Nam nói xong, hôn thật sâu vào môi của Noãn Noãn.

Xung quanh có tiếng xuyết xoa, dường như mọi người chưa từng thấy qua Ninh Nam thân mật như vậy với một cô gái ở nơi công cộng.

“Anh thích là tốt rồi, môi của cô ấy, thực sự là rất mỹ vị.”

Trên mặt Hàn Dật Thìn lại xuất hiện nụ cười như trước, đáp lại sắc sảo.

Nghĩ đến đôi môi của Tô Noãn Noãn, nghĩ đến sự ngọt ngào trong đó, Hàn Dật Thìn trong âm thầm bàn tay đã nắm chặt lại, đến chính anh ta cũng không hiểu được, anh ta sao lại có thể mất kiểm soát như vậy.

Ninh Nam nghe xong, trên mặt vẫn giữ nụ cười, cái nhìn có ý nghĩa nhìn sang Tô Noãn Noãn, ánh mắt dò hỏi mang theo hàn ý lạnh thấu xương, làm cô không tránh được rung mình một cái.

“Sắc mặt em không tốt thế? Lạnh à?”

Anh ta dịu dàng hỏi.

Tô Noãn Noãn lắc đầu, trên miệng miễn cưỡng giữ lại nụ cười.

Ý thức của cô dần dần tỉnh táo, cô đã cảm nhận thấy rõ ràng tín hiệu nguy hiểm từ dưới ánh mắt của hai người này.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 48: Lễ Đính Hôn – P5

Ý thức của cô dần dần tỉnh táo, cô đã cảm nhận thấy rõ ràng tín hiệu nguy hiểm từ dưới ánh mắt của hai người này.

“Quên mất không giới thiệu với hai người bạn gái đồng hành của tôi, tiểu thư Hạ Vi Diễm.”

Giọng nói nhẹ nhàng của Hàn Dật Thìn bay vào tai Noãn Noãn.

Hạ Vi Diễm giờ tay ra, trước tiên là chào hỏi Ninh Nam, sau lại cười nhẹ hướng về phía Noãn Noãn.

Cô ta nhìn qua đường như chưa quá hai mươi lăm tuổi, mái tóc hơi quăn màu rượu vang đỏ đỏ xuống vai, bộ lễ phục hở vừa phải để lộ ra thân thể hoàn mỹ của cô, lại cực kì phong nhã, vùng giữa lông mày kia có sự tuyệt vời và cao quý vượt qua độ tuổi hiện tại của cô ta.

“Xin chào, Mạc tiểu thư.”

Hạ Vi Diễm mở miệng, nụ cười cũng đẹp như người, giọng nói cũng mê hoặc như người vậy.

Tô Noãn Noãn run rẩy, nhìn vào đôi mắt của cô ta, sợ hãi.

Đôi mắt của cô ta phát ra ánh sáng kì lạ như ánh sáng của đôi mắt mèo đen, ẩn giấu biết bao âm mưu trong đó, làm cô run sợ.

Cô trước giờ đều không biết, hóa ra kẻ giết người đang ở bên cạnh mình, mà cha cô khi còn sống đối với Hạ Vi Diễm luôn là yêu thương hết mực.

Cô giờ tay ra, chạm nhẹ vào tay cô ta, cảm nhận được nhiệt độ đến từ trong lòng bàn tay đó, là hàn ý lạnh lẽo, cô đột nhiên tỉnh ngộ.

Tại sao phải sợ cô ta? Cô ta chính là kẻ đã giết chết cha mình, là kẻ thù của cô!

Tô Noãn Noãn lộ ra một nụ cười ảm áp, độ cong của đôi môi hoàn mỹ như trăng lưỡi liềm, làm người ta vừa cảm thấy ảm áp lại vừa thật khó nắm bắt được.

Trong đôi mắt trong veo của cô, cũng đang đầy ảm áp, biểu tình trên khuôn mặt, giống như một thiên thần, đánh bại tất cả u ám.

Hạ Vi Diễm ngẩn ra, gương cười rút tay về.

Lúc này, tiếng vỗ tay như sấm vang lên, mọi người đều dừng bàn tán, ánh mắt của tất cả mọi người đều dừng trên trung tâm cầu thang kia.

Ninh Manh khoác tay Tần Tịch, nụ cười khéo léo linh động, bước trên tấm thảm đỏ, chậm rãi bước xuống.

Ông nội của Lam Mặc, Lam Quân Kỳ bước lên bục tròn trong phòng tiệc, nói những lời chúc phúc.

Tần Tịch, trước con mắt làm chứng của mọi người, đeo lên tay Ninh Manh chiếc nhẫn đính hôn.

Ninh Manh nhìn ánh mắt thành kính của anh, gần như rơi lệ, run rẩy khi chiếc nhẫn được đeo lên, trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

Ánh đèn thay đổi, âm nhạc nổi lên.

Tần Tịch đưa Ninh Manh bước ra sàn nhảy, là đôi nhảy đầu tiên mở màn cho bữa tiệc đính hôn.

Điệu Van trang nhã, bước nhảy tình tứ.

Bộ lễ phục màu trắng của Ninh Manh, tầng váy bay bay. Bộ tây phục trắng của Tần Tịch, phi vũ xoay quanh.

Hai bóng dáng màu trắng đỏ đang đưa dưới ánh đèn lộng lẫy, đẹp đến hoàn hảo.

Hai người họ dưới ánh mắt ngưỡng mộ và chúc phúc của mọi người, kết thúc điệu nhảy đầu tiên.

Tô Noãn Noãn vẫn đi sau Ninh Nam, cùng anh ta đi xã giao, song cuối cùng vẫn là không thể chịu được ánh mắt nhìn chằm chằm của những người đó vào cô.

Còn Ninh Nam cũng hối hận vì đã chọn bộ lễ phục này cho cô, lại để cho đám đàn ông này được cơ hội miễn nhãn, thỏa mãn hoang tưởng của bọn họ.

“Em đi tìm chỗ ngồi trước đi.”

Anh lộ ra vẻ quan tâm hiếm có.

Tô Noãn Noãn lập tức tìm ra một chỗ ngồi tương đối khuất để ngồi xuống, nhìn các đôi nam nữ đang diu nhau trong tiếng nhạc trên sàn nhảy kia.

Ngón tay cô, còn đang định cầm lấy một chiếc ly pha lê đựng dung dịch rượu màu đỏ kia, còn chưa chạm đến, đã bị một bàn tay với những ngón dài đoạt trước.

Tô Noãn Noãn ngẩng đầu.

Hàn Dật Thìn đã đứng trước mặt cô, nhấp nhẹ một ngụm rượu, mới đặt ly rượu xuống.

Sau đó, đối với cô bày ra một tư thế mời khiêu vũ

Q.2 - Chương 49: Đính hôn - P5

Tô Noãn Noãn ngẩn ra, chỉ cảm thấy như máu trong người đang trào lên.

Sau khi biết anh ta và Hạ Vi Diễm là cùng hội với nhau, cô đã không thể nào bình tĩnh đối mặt với người đàn ông này.

“Mặc tiểu thư, không nề mặt sao?”

Hàn Dật Thìn vẫn giữ nguyên nụ cười của một quý ông trên mặt, song Tô Noãn Noãn lại có thể nhìn rõ sự giả dối trong mắt anh ta.

Suy nghĩ trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, cuối cùng, Noãn Noãn không e ngại gì nhìn một vòng xung quanh, thấy Ninh Nam đang nói chuyện với vài người khác, dường như không để ý đến tình hình bên này của cô. Vì thế, cô giờ tay ta đặt vào trong lòng bàn tay của Hàn Dật Thìn.

“Ai ~ Hàn đại tổng giám đốc, anh cũng có bạn gái của mình, để người ta lạnh lẽo thế kia, chạy đến đây để mời bạn gái của Ninh thiếu sao.”

Một giọng nói thanh cao cất lên ngăn bước vào sàn nhảy của hai người họ.

Tô Noãn Noãn đối với sự xuất hiện bất chợt này của Lam Mặc cảm thấy ngạc nhiên, Hạ Vi Diễm cũng đột nhiên bước đến, vòng lấy tay của Lam Mặc.

“Lam thiếu hôm nay không đưa bạn gái đến sao?”

Nói xong ôm lấy cổ anh ta, ý tứ rất rõ ràng.

“Hạ tiểu thư thật là phóng khoáng.”

Lam Mặc cười nịnh, đưa một ánh nhìn có ý nghĩa sâu sắc cho Hàn Dật Thìn, cũng không quan đối phương có phản ứng thế nào, ôm lấy Hạ Vi Diễm xoay người bước ra cửa.

Hàn Dật Thìn nhìn bóng lưng của Hạ Vi Diễm, sự thất vọng trong mắt trước khi cô ấy quay đi, anh thu hết vào trong đáy mắt, cô ta là muốn anh giữ lại đây mà.

Có điều, anh sẽ không!

Ninh Nam từ xa nhìn hai người đang đi ra cửa kia, trong tâm chửi rủa Lam Mặc một trăm lần. Nếu không phải vì có quan khách ở đây, anh bắt buộc phải xã giao, anh cũng không để cái tên Lam Mặc không có chút đáng tin ấy đi gần gần. Kết quả hần ta vừa gặp mỹ nhân liền chạy rồi.

Hàn Dật Thìn tiếp tục đưa Tô Noãn Noãn bước vào sàn nhảy, hai người bắt đầu nhảy nhẹ theo tiếng nhạc, song tâm tưởng lại không đặt vào điệu nhảy.

“Cô thật đúng là vô dụng, nhanh như vậy đã bị Ninh Nam nhìn ra.”

Giọng nói lạnh lẽo của Hàn Dật Thìn khác hẳn vẻ mặt đang cười của anh ta kia.

Song, trừ Noãn Noãn ra, không có ai nghe được lời anh ta nói.

“Anh ta đối với cô tốt đấy chứ, có phải là đêm nào cũng thêm phần sủng nịnh hay không?”

Lời nói của anh ta mang đầy hàm ý.

Mà cô thì trước sau vẫn không có bất kì phản ứng nào.

“Cô không nói gì có phải đang biểu thị là mặc nhận? Tô Noãn Noãn, sự nhẫn nại của tôi chỉ có giới hạn, đừng quên Hàn Cảnh Thìn đang ở trong tay tôi.”

Ánh mắt sâu sa của Hàn Dật Thìn chăm chú nhìn vào cô.

Tô Noãn Noãn lắc đầu, cô rất muốn giải thích, sự an toàn của Hàn Cảnh Thìn, là điều mà cô quan tâm nhất, song cô lại không thể nói được.

“Cô không nói được sao? Cô ... mất tiếng rồi?”

Hàn Dật Thìn dường như nhìn thấu được tín hiệu trong mắt cô, nghi ngờ hỏi.

Tô Noãn Noãn liền mau lẹ gạt đầu.

“Là hần ta làm sao?”

Hàn Dật Thìn hứng thú trở lại,

“Vì hần ta biết cô là người tôi phải đến sao?”

Tô Noãn Noãn lại gạt đầu lần nữa, không thể hiểu sự hứng thú trong mắt anh ta.

“Nếu không muốn Hàn Cảnh Thìn xảy ra chuyện gì, bây giờ đi vào trong toilet với tôi, tôi còn có chuyện chưa tính sổ với cô.”

Anh ta ra lệnh.

Cô hiểu ý của anh ta, cô sợ mối đe dọa của anh ta.

Vì vậy hai người một trước một sau lặng lẽ đi về hướng toilet. ~

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 50: Lễ Đính Hôn – P7

Vì vậy hai người một trước một sau lặng lẽ đi về hướng toilet. ~

Hàn Dật Thìn thấy bốn phía không có ai, bèn kéo cô vào toilet nam, kéo cô vào trong một phòng toilet riêng biệt, nhanh chóng đóng cửa lại.

Anh ta giam chặt cô giữa cửa và thân mình, hơi thở nóng bỏng áp xuống tai cô.

Tô Noãn Noãn kinh sợ, muốn giãy giụa, lại bị anh ta trấn áp, muốn kêu, lại không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Cô thật hối hận, vì đáp ứng anh ta vào trong này.

Lúc này, Hàn Dật Thìn đột nhiên buông cô ra, đứng ở nơi cách cô khoảng nửa mét, xem xét cô, đôi mắt đẹp kia tràn đầy nguy hiểm.

Đột nhiên, anh ta tiến lại, nắm lấy cổ áo cô, dùng lực.

“Xoẹt “ một tiếng, tiếng lễ phục bị xé rách.

Anh ta nhìn các vết tích trên người cô, cười khinh bỉ.

Tô Noãn Noãn kinh sợ kéo lấy y phục nhằm che đi cảnh Xuân chột lộ ra kia, trong lúc hoảng loạn, nước mắt đã tự ý tràn ra.

Anh ta lại lần nữa giam cầm cô vào trên cửa, mùi vị thuần ngọt của rượu vang phủ trên mặt cô.

“Đây chỉ là một sự trừng phạt nhỏ với cô mà thôi, thật không ngờ cô lại dám chơi tôi, cái bản chuyển nhượng cổ phần đó, cô không hề dùng chữ ký như mọi khi cô thường ký, cô cố ý để luật sư nghi ngờ tôi có ý định biến thủ tài sản của Tô gia sao.”

Anh ta dùng mu bàn tay có ý đánh vào mặt cô, như thể đối xử với một con vật nuôi, không có chút thương tình.

“Thu lại nước mắt của cô!”

Giọng điệu anh ta ác ý nói.

Tô Noãn Noãn vì không khống chế được nên nước mắt rơi loạn lên, nắm lấy cánh tay anh ta, tuyệt vọng dùng khẩu hình trên miệng hét lên:

“Anh ấy có khỏe không? Anh ấy có khỏe không?”

“Hắn ?”

Hàn Dật Thìn cười khinh bỉ.

“Cô dám giờ chút thông minh ra với tôi, tôi đương nhiên phải bắt hắn chịu chút khổ đau rồi.”

Hàn Dật Thìn coi như đó là điều rất tự nhiên nói.

Tô Noãn Noãn buồn rùn trên nền đất lạnh, không còn để ý đến y phục bị rách nữa, chỉ có ánh mắt trống rỗng nhìn anh ta, không còn cả sự kích động như lúc ban đầu.

Lúc trước, cô buộc phải mạo hiểm, không ký chữ ký thật của mình.

Đến hôm nay, đổi lại lại là sự đau khổ của Hàn Cảnh Thìn, cô tự mình trách mình đến trăm lần.

“Cô có muốn biết tôi trừng phạt hắn ta thế nào không?”

Anh ta cũng cúi người xuống, vuốt vuốt mũi cô, như đối với con vật nuôi của mình, vui vẻ đùa giỡn.

“Tôi tăng liều thuốc cho hắn, sau đó hai ngày không cho hắn dùng thuốc, hắn đau khổ tự tra tấn bản thân mình trong phòng, còn cắt cổ tay tự tử, thật đúng là thẳng đần ông vô dụng!”

Từng câu từng chữ của Hàn Dật Thìn như một con dao sắc cắm vào tim Noãn Noãn, cô thật mong bản thân mình, không chỉ có miệng bị câm đi, tốt nhất tai cũng điếc đi, như vậy sẽ không thể nghe thấy cái việc tàn khốc này.

“Cô bây giờ ở bên cạnh Ninh Nam, rất được sung cơ mà, có điều, tôi có một việc mà cứ quên không nhắc nhở cô.”

Khóe miệng anh ta nhếch lên thành ý cười cợt nghiêng bên tai cô nói.

“Ngàn vạn lần cũng đừng để Ninh Nam biết được, cô là Tô Noãn Noãn con gái của Tô Trác Thiên, cho dù anh ta có bức vắn cô, cô cũng ngàn vạn lần đừng có nhận, bởi vì cái thân phận này, có thể làm cô muôn đời muôn kiếp cũng không quay lại được. Đến lúc đó, anh ta có lẽ không chỉ là làm cô bị câm điếc, tôi đoán, có lẽ sẽ muốn lấy mạng của cô nữa đấy.”

Giọng nói của anh ta mềm mại nhẹ nhàng, song lại như một con dao sắc, vút vào tim Noãn Noãn, hoảng loạn đến cực độ.

Cô không hiểu nổi ân oán ở đây, song trực giác nói với cô rằng, lời anh ta nói là sự thật.

Sự hoảng loạn của cô khiến anh ta vừa ý, cười rồi đứng dậy mở cửa bước ra ngoài, để lại cô một mình bối rối rúc trên sàn đá lạnh.

Y phục rách rồi, cô không dám ra ngoài, chỉ còn sự bất lực và sợ hãi bám chặt lấy cô

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tôi Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 51: Lễ Đính Hôn – P8 (end)

Y phục rách rồi, cô không dám ra ngoài, chỉ còn sự bất lực và sợ hãi bám chặt lấy cô

Trong căn phòng tắm lạnh lẽo đó, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy tí tách, yên tĩnh đến kì lạ.

Tô Noãn Noãn cuộn tròn, run lấy bầy.

Ngoài cửa, không hề nghe thấy có tiếng người đi vào, mà cho dù là có, cái bộ dạng luống cuống của cô lúc này xuất hiện trong toilet nam, chỉ sợ là ngày mai sẽ trở thành tí lớn trên các báo trong thành phố này.

Hàn Dật Thìn đã đẩy cô rơi vào hoàn cảnh như thế này, là cốt để cô không thể chịu đựng được mà.

Tô Noãn Noãn cười khổ, nỗ lực để tìm mình trấn tĩnh lại.

Thời gian, một phút lại một giây trôi qua, mỗi phút trôi qua trong lúc cô bất lực này đều là đau khổ.

Bỗng có tiếng bước chân hướng bên này đi tới, bước chân nhẹ nhàng.

Tô Noãn Noãn tìm đập thỉnh thoảng, vểnh tai lên nghe ngóng âm thanh bên ngoài, cho đến khi xác định được tiếng bước chân là dừng lại ở ngoài cửa phòng tắm của cô.

Cô nín thở lắng nghe động tĩnh bên ngoài, cô không phát ra tiếng nói được, lại không dám cứ như thế này mà mở cửa cầu cứu, ai mà biết được, bên ngoài là đang như thế nào.

“Cốc cốc cốc cốc ... “

tiếng gõ cửa lịch sự vang lên, tim cô gần như nhảy ra khỏi cổ họng.

Là ai đây ?

“Y phục cô cần thay đây.”

Một giọng nam rất hay, như nhuộm thêm cả thời gian, làm người ta có cảm giác như được đem đến từ một thế giới hư ảo cách biệt với nơi đây, mờ mịt, đầy sương mù.

Giọng nói thực cốt này, Tô Noãn Noãn nghe một lần là nhớ ra, là Tần Tịch.

Cô có chút không tin được mở cửa ra, từ khe cửa nhìn ra thấy Tần Tịch một thân tân lang lễ phục chỉnh tề đứng đó, nụ cười trên khuôn mặt như đắm chìm trong gió Xuân.

Trong một khắc cô hoảng hốt, Tần Tịch đã đưa một bộ váy áo nữ vào qua khe cửa cho cô, nụ cười trên khuôn mặt càng rạng rỡ, như nắng giữa trưa, tưởng như có thể đánh bại mọi điều đen tối.

Tô Noãn Noãn chỉ nhìn qua, trong tim liền trấn tĩnh hẳn, cô cũng không thể hiểu phải làm sao, khi mà nụ cười của Tần Tịch lại có mê lực lớn đến vậy.

Cô đón lấy y phục nhanh chóng thay vào, đợi đến lúc mở cửa ra, trong toilet đã không còn ai khác.

Những việc vừa xảy ra như một giấc mơ vậy, vào lúc cô không có sự giúp đỡ nào khác, thì thiên thần đến cứu.

Nhưng cô biết, đó không phải là hoang tưởng, bởi vì cô nhớ rất rõ nụ cười như ánh nắng trên môi anh ta.

Tô Noãn Noãn vớt bộ y phục bị rách vào thùng rác, lại từ cửa sau trực tiếp đi về biệt thự của Ninh Nam.

Cô không biết bây giờ bản thân phải bắt đầu từ đâu hay bắt đầu đi đâu. Nhà, vào ngày kết hôn đó đã mất rồi.

Cô bước vào phòng mình, chuẩn bị thu dọn đồ.

Cô muốn rời xa Ninh gia, đi tìm Hàn Dật Thìn, đi hỏi cho rõ tung tích của Hàn Cảnh Thìn.

Dù sao, Hàn Dật Thìn cũng đã biết cô bị Ninh Nam nhìn thấu, cô lưu lại Ninh gia cũng đã không còn giá trị sử dụng nữa rồi.

Nhưng, lúc cô chuẩn bị dọn dẹp đồ, mới phát hiện ra, tất cả mọi thứ đều là của Ninh Nam đưa cho.

Cô thậm chí, không một xu dính túi.

Muốn đi, vậy thì đi cho sạch sẽ.

Vặn tay nắm cửa, lại có một lực khác đồng thời mở cửa ra.

Bộ ngực vạm vỡ của Ninh Nam chặn cô lại, ánh mắt sáng như đuốc, như một vị thần.

“Cô vừa rồi đã đi đâu? Sao cô lại thay y phục rồi?”

Trong giọng điệu của anh ta, lấp đi lấp lại sự lo lắng, song cũng có nộ ý nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 52: Gây xích mích

“Cô vừa rồi đã đi đâu? Sao cô lại thay y phục rồi?” Trong giọng điệu của anh ta, lấp đi lấp lại sự lo lắng, song cũng có nộ ý nghiêng răng nghiêng lợi.

Tô Noãn Noãn nhìn lên hai mắt anh ta, kiên định dùng khẩu hình trên miệng nói :

“Tôi muốn rời đi.”

Đôi mắt Ninh Nam quét qua, đẩy cô vào lại trong phòng, đem cửa đóng một cái rầm.

“Mệnh lệnh của hần ta sao? Cô vừa mới ở cùng với hần xong? Hai người sau khi nhảy xong đã đi đâu? Cô có biết , cô là bạn gái của ai !”

Anh ta miết chặt lấy cằm cô, hơi hơi dùng lực, song cũng đủ để cô đau đến rớt nước mắt.

“Hai người đã làm gì cùng nhau? “

Anh ta từng bước gần hơn, hàn ý trong mắt tăng thêm.

Tô Noãn Noãn lắc đầu, lại bị anh ta càng miết chặt, ngón tay anh ta dường như đã ấn sâu vào trong da thịt cô, làm cô đau đến muốn ngất.

Lúc này, điện thoại reo lên.

Ninh Nam cau mày, tay vẫn miết lấy cằm cô, một tay kia cầm di động lên, nhìn qua số gọi đến, trong mắt quét qua một tia sát ý, nhận cuộc gọi.

Điện thoại truyền đến tiếng nói lười nhác của Hàn Dật Thìn :

“Ninh đại tổng giám đốc, đang thẩm vấn Mạc Thất Thất của anh sao?”

“Hàn tổng, anh đúng là thừa thời gian thật, từ lúc nào lại thích quan tâm đến chuyện riêng của người khác thế!”

Ninh Nam khinh thị bác bỏ.

“Ah ~ không phải việc riêng của người khác, tôi cứ quên không nói với anh, Mạc Thất Thất mà bây giờ anh đang thẩm vấn, không phải là tên ban đầu của cô ấy. Cô ta là Tô Noãn Noãn, là vợ của tôi, cũng là con gái của Tô Trác Thiên. Anh bây giờ đang thẩm vấn vợ tôi, anh nói xem tôi có nên quan tâm hay không?”

“Anh nói cái gì ! “

Ninh Nam không thể tin được, chỉ là nắm chặt lấy tay Noãn Noãn, vô thức nắm càng chặt lại.

Lời nói của Hàn Dật Thìn như một hòn đá tảng ném vào Ninh Nam, cũng đồng thời có thể thổi bay mất xác người bên cạnh anh ta.

“Tôi nói rằng cô ta là vợ tôi Tô Noãn Noãn, có điều tôi tạm thời chưa cần đến cô ta, để cho anh chơi vậy. Oh đúng rồi, bộ lễ phục hôm nay anh mặc cho cô ta thực sự là xấu quá, cho nên tôi hủy đi rồi!”

Hàn Dật Thìn nói xong, nhẹ nhàng cắt điện thoại, đây là sự trừng phạt đối với những vết tích trên người cô ta.

Anh biết rằng, Ninh Nam chắc chắn sẽ bức hỏi thân phận thật sự của Tô Noãn Noãn. Cô ta tối nay, không thể thoát được.

Anh thật muốn xem xem, Ninh Nam sau khi biết được thân phận thật sự của cô ta, còn muốn đụng vào cô ta nữa không!

Tô Noãn Noãn nhìn Ninh Nam vút di động lên giường, không hiểu gì cả, chỉ có điều sự phẫn nộ trong mắt anh ta, cô nhìn thấy rất rõ.

“Lễ phục tôi đưa cho cô đâu?”

Đôi mắt của anh ta dường như là muốn nuốt sống cô vậy.

Tô Noãn Noãn hoảng sợ lắc đầu, lực đạo của anh ta lại ngày càng mạnh thêm.

Cô cố sức giãy giụa, chỉ sợ không cẩn thận, cô sẽ chết trong tay anh ta.

“Crack “

một tiếng.

Anh ta dùng lực quá mạnh, cảm cô bị trật khớp rồi.

Anh ta vẫn không bỏ tay ra, vẫn giữ lấy cô như trước, chỉ là tay nhẹ nhàng di động đến cổ họng cô.

“Tên cô có phải là Tô Noãn Noãn, có đúng không?”

Giọng nói như ác quỷ của anh ta truyền vào trong tai cô.

Đồng tử Tô Noãn Noãn mở lớn, não bộ nhanh chóng nhớ lại lời nói của Hàn Dật Thìn, nếu Ninh Nam biết cô là con gái của Tô Trác Thiên, nhất định sẽ làm cô chết mà không có chỗ chôn thân.

Cô lắc đầu, kiên định phủ nhận, cả thân người lại bị anh ta bóp cổ kéo lên.

Không khí dần dần rút khỏi hơi thở của cô, hai chân cô theo bản năng đá loạn lên trong không trung.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 53: Trút Rượu –P1 (16+)

Không khí dần dần rút khỏi hơi thở của cô, hai chân cô theo bản năng đá loạn lên trong không trung.

“Được lắm, cô không nhận, tôi sẽ làm cho cô nhận mới thôi.”

Anh ta buông tay, con người đen đặc ánh lên hận ý nồng đậm, đi tới bên tủ rượu.

Tô Noãn Noãn sụp xuống nền nhà, toàn thân cảm giác như đã bị vắt kiệt, không còn chút sức lực nào.

Ninh Nam quay trở lại, đem đủ các loại rượu bày trên mặt bàn.

“Tôi hỏi cô một lần nữa, tên cô có phải là Tô Noãn Noãn không. Không nói được, thì cô gật đầu hoặc lắc đầu để trả lời tôi, đừng có giả vờ chết.”

Anh ta nhìn cô nhắm hờ mắt nằm trên sàn nhà, không chút động đậy, bộ dạng như người chết vậy, song trong mắt anh ta đến nửa điểm thương xót cũng không có.

Anh ta chỉ muốn mau chóng có được đáp án, muốn biết đến điên cuồng.

Anh không chút ngần ngại, mở nắp một chai Vodka, bóp lấy hai bên má cô, đem rượu rót vào trong cổ họng cô.

Tô Noãn Noãn phun ra, lại bắt đầu ho kịch liệt.

Cái loại hương vị cay nồng trên mũi này nhắc cô nhớ đến lần bị Ninh Nam dìu xuống nước, chỉ là lúc này biểu hiện của anh ta và thứ đạo cụ này không biết đã man hơn trước biết bao nhiêu lần!

“Đã chịu trả lời chưa? Cô có phải Tô Noãn Noãn không?”

Dưới sự bức hỏi sát khí của anh ta, cô lại càng khẳng định là không thể, nếu không, cô cảm chắc cái chết.

Cô không hề sợ chết, mà chỉ là khi phải chịu đựng hết tất cả những sự tra tấn này, cô biết rằng bản thân còn rất nhiều nhiệm vụ chờ mình!

Cô không những phải cứu Hàn Cảnh Thìn, mà còn phải trả thù cho cha cô.

“Vẫn là không chịu nói?”

Về mặt Ninh Nam nghiêm lạnh, không nhìn thấy nộ ý, song lại còn làm người ta khiếp sợ hơn cả khi tức giận.

“Cô thật đúng là phí của trời, bình cô vừa nôn ra là Vodka Bereginika, có điều cô cứ an tâm, tôi vẫn còn nhiều rượu lắm, bây giờ để cô nếm thử hương vị bộ sưu tập thể kỷ Bisquit của Brandy! “

Anh ta nói xong, mở chiếc cằm đã trật khớp của cô ra, ép cô phải mở hàm răng, đem cái chai tinh tế kia dùng lực ấn vào miệng cô, cho đến khi miệng bình nằm trong cổ họng.

Con buồn nôn ùn ùn kéo đến với cô, song lại không thể nào nôn ra. Chỉ có thể cảm nhận cái vị cay xè của chất lỏng đó đi xuống miệng, cho đến khi rượu ngập đầy trong miệng cô.

Tô Noãn Noãn không còn sức kháng cự, chỉ đành để anh ta hung hăng giữ lấy , trút rượu.

Mùi vị cay xè đó kích thích từ miệng cô đến cổ họng thậm chí đến cả toàn bộ thực quản.

Đến người thường cũng không thể chịu được lượng rượu lớn như vậy, đừng nói đến cô là người đang mang vết thương ở cổ họng!

Tô Noãn Noãn không ngừng nôn ra rượu, Ninh Nam lại cương quyết mỗi lần trút rượu lại lấy tay giữ chặt lấy miệng cô, ép cho đến khi cô nuốt hết xuống.

Cứ liên tục như thế, anh ta dường như cũng đã mệt, đứng dậy, từ trên nhìn xuống bộ dạng thống khổ của cô, vẫn tiếp tục ép hỏi.

Song cô, vẫn là lắc đầu phủ nhận.

Anh ta cầm lên một chai Whisky và Tequila , mở hết ra.

Chất lỏng lạnh băng mang theo vị cay xè tràn ra trên mặt cô.

Cổ họng của cô, dạ dày cô, đều như đang bị lửa đốt vậy.

Toàn thân từ trên xuống, từ trong ra ngoài, đều là nỗi đau vì bị thiêu đốt.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 54: Trút Rượu – P2

Toàn thân từ trên xuống, từ trong ra ngoài, đều là nỗi đau vì bị thiêu đốt.

“Tôi không phải Tô Noãn Noãn , không phải!”

Tô Noãn Noãn phát ra tiếng nói, đến chính cô cũng phải thấy ngạc nhiên.

Cô lại trong tình trạng kích động này mà có thể hồi phục giọng nói.

Khóe miệng Ninh Nam nhếch lên nụ cười quỷ mị, lại cúi người xuống, nhìn người sống dờ chết dờ là cô kia, cười nói:

“Cô nói được rồi, như vậy càng tốt! Nói cho tôi biết, cô là ai?”

“Tôi là Mạc Thất Thất”

Tô Noãn Noãn khóc đến hồ đồ, la hét như điên dại.

“Không đúng, cô là ai! “

“Tôi là Mạc Thất Thất !”

“Được lắm! Giọng cô vừa hồi phục, có điều tôi sẽ làm cô sau này cũng không thể nói được nữa! “

Anh ta cầm tất cả rượu lên, không ngừng trút vào cổ họng cô.

Cô dường như sắp bị vị chất nóng của rượu thiêu chết.

Cuối cùng, Tất cả chai rượu trên bàn đã biến thành bình rỗng.

Ninh Nam , vẫn là chưa có được đáp án mà anh ta mong muốn.

“Cô ! Cô là ai !”

Anh ta tiếp tục hỏi.

Tô Noãn Noãn bò trên mặt đất đau khổ quằn quại, dùng chút sức tàn còn lại của mình yếu ớt nói:

“ Anh nói tôi là ai, tôi là người đó! “

Cô thực sự, không thể chịu đựng thêm được sự tra tấn của Ninh Nam, cô đầu hàng.

“Tôi nói cô là Tô Noãn Noãn, cô có phải không !”

“Tôi là , anh nói tôi là, tôi chính là!”

“Được lắm, tôi muốn cô tự mình nói lại một lần nữa, cô là Tô Noãn Noãn.”

Anh ta dùng ngón tay nhẹ nhàng miết lên trên khuôn mặt bị rượu tưới ướt đầm kia, dùng thái độ của một kẻ chiến thắng đối đãi với cô.

“Tôi là ... “

Cô sợ hãi, cô sợ sau khi xác nhận, cô sẽ rơi vào sự đau khổ hơn gấp vạn lần.

Chỉ là trong khắc do dự đó, Ninh Nam đã lập tức đứng dậy, đi tới bên tủ rượu, lấy ra nhiều chai rượu hơn nữa.

Anh ta đem những chai rượu đó lần lượt bày ra trước mắt Tô Noãn Noãn, mỉm cười nhìn cô, độ cong của khuôn miệng khiến người khác run rẩy.

“Đừng ...”

Cô dường như đã tuyệt vọng, run rẩy cầu xin.

“Sao thế ! Cô cũng biết sợ sao, cô không phải rất cứng đầu sao?”

Ninh Nam dùng ngón tay luồn vào trong tóc cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Động tác này, làm các dây thần kinh đã căng cứng trong cô, không biết lúc nào sẽ đứt ra mất.

Đột ngột, anh ta dùng ngón tay cuộn lấy một lọn tóc của cô, nâng đầu cô lên cao.

Toàn bộ trọng lượng đầu cô đều đặt trên lọn tóc kia.

“Tôi nay cô cùng Hàn Cảnh Thìn khiêu vũ vui thể cơ mà, nhảy không tệ đâu.”

Anh ta như đang đánh giá cao cô, song giọng điệu lại tràn đầy mỉa mai.

“Hắn nói cô là vợ hắn, cô nói xem hắn nói có đúng hay không ?”

Anh ta đổi cách hỏi, nhưng lại lộ ra càng nhiều sát ý nồng đậm.

“Anh nói phải thì là phải !”

Cô yếu ớt trả lời.

Cô đã không còn hiểu được nội tình trong mắt anh ta, lấp đầy trong đó —— đều là hận!

“Cô vẫn là không chịu tự mình thừa nhận.”

Biểu tình của anh ta có chút đáng tiếc thú vị, cầm lên một bình rượu hươu hươu trước mắt Tô Noãn Noãn.

“Để tôi giúp cô xem xem bình cô sắp uống là loại gì nhé.”

Anh ta chăm chú nhìn vào nhãn hiệu vỏ rượu.

“ Oh ~ là Vermouth, thích hợp với cô nhất đấy.”

Lời nói của anh ta như ác quỷ, làm Tô Noãn Noãn cảm thấy tuyệt vọng hoàn toàn.

Rượu Vermouth , đó là loại rượu mạnh nhất.

Bóng đêm vô tận đang đến với cô. Cô đã hoàn toàn tuyệt vọng đến mức không thể kháng cự lại được , bản thân như ngất đi.

Cô thấy Ninh Nam mở bình rượu ra, chuẩn bị trút rượu.

Mí mắt ngày càng nặng hơn, ý thức ngày càng mơ hồ hơn, bóng đêm phía trước, cô dùng chút sức tàn cuối cùng, mắng anh ta :

“Ninh Nam, anh là đồ khốn nạn ! “

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 55: Lần đầu tỉnh lại

Mí mắt ngày càng nặng hơn, ý thức ngày càng mơ hồ hơn, bóng đêm phía trước, cô dùng chút sức tàn cuối cùng, mắng anh ta :

“Ninh Nam, anh là đồ khốn nạn ! “

Trời tối rồi sao? Hay là đã chết rồi?

Nỗ lực để mở mắt, song càng ngày lại càng mơ hồ.

Chỉ có thể cảm nhận thấy toàn thân như bị lửa thiêu đốt, cổ họng và dạ dày lại càng bị đốt đến không thể chịu đựng nổi.

Bây giờ đang là ở đâu đây? Vẫn đang nằm trên sàn nhà sao? Nhưng lưng hình như lại có lớp chăn bông ở bên dưới, rất dày.

Toàn thân đều không có đến chút sức lực nào, cứ như đang trôi trong không khí vậy, lại như bị chìm đắm vào trong biển lớn.

Trong lúc hôn mê, cô dường như nghe thấy có tiếng cãi nhau.

“Cổ họng cô ấy vốn dĩ đã bị thương, bây giờ dạ dày cũng đang xuất huyết nhiều như vậy, nhất định phải nhập viện, nếu không cô ấy sẽ chết mất!”

“Không được! Tiểu Dương, cứ chữa ở đây, tôi vẫn còn chưa hỏi được đáp án mà tôi muốn biết!”

“Ninh thiếu, từ lúc nào anh lại biến thành tàn nhẫn như thế này! Lẽ nào anh muốn làm cho cô ấy chết thật?”

“Tôi đã nói qua rồi, tôi vẫn chưa hỏi được đáp án mà tôi muốn biết!”

“Không cần biết anh muốn hỏi cái gì, cũng không thể đối xử với một cô gái như vậy, tôi vẫn giữ vững ý kiến của tôi, cô ấy nhất định phải nhập viện ngay!”

Tô Noãn Noãn nằm trên giường, nghe bọn họ nói chuyện.

Hóa ra , Ninh Nam vẫn không muốn tha cho cô.

Mệt , rất mệt, thân thể mệt mỏi, tim càng mệt hơn, cô không còn sức lực để hỏi bọn họ định làm gì nữa, cô chỉ muốn nghỉ ngơi ...

*** **

Trên cánh tay có cái đau âm ỷ, Tô Noãn Noãn mở mắt ra lần nữa, nhìn thấy một nữ hộ lý trẻ đang lấy máu trên cánh tay cô.

Ngó nghiêng bốn phía, căn phòng sạch sẽ, chiếc giường màu trắng, trên đầu giường, đặt hai chiếc máy trị liệu.

Xem ra , đây là phòng bệnh trong bệnh viện rồi, Tô Noãn Noãn đang nghĩ như vậy, cô hộ lý đó đã kích động nói :

“Mặc tiểu thư, cô tỉnh rồi.”

Tô Noãn Noãn nhìn kĩ cô ta một cái, muốn mở lời, lúc này mới phát hiện toàn thân đau nhức không tưởng, đến nỗi không còn có sức lực để động đậy, mà cổ họng thì lại giống như đã bị thứ gì đó chặn lại, đau như thiêu đốt.

“Mạc tiểu thư, xin chào, tôi họ Luru, là hộ lý ở đây. Hôm qua dạ dày cô bị xuất huyết, đã hôn mê cả ngày rồi, bây giờ tôi đang giúp cô rút máu đi xét nghiệm.”

“Cả ngày sao?”

Tô Noãn Noãn mở miệng nói, mỗi chữ nói ra, cổ họng lại phát ra đau đớn, mà giọng nói phát ra, lại càng khàn khàn làm bản thân cũng thấy sợ hãi.

“Đúng vậy, cô có cần ngồi dậy không, tôi giúp cô đặt đằng sau cho tốt?”

Hộ lý Luru quan tâm hỏi han.

Tô Noãn Noãn gật gật đầu, để cho hộ lý giúp cô ngồi dậy.

“Có muốn uống nước không? Tôi đi gọi bác sĩ Trần đến giúp cô kiểm tra nhé.”

Tô Noãn Noãn vội vàng gọi cô ấy lại, khó khăn nói :

“Đừng đi.”

Nói xong lại bắt đầu ho kịch liệt, tạm thời lúc này cô, không muốn gặp bất cứ người nào có quan hệ với Ninh gia.

Hộ lý Luru tò mò nhìn cô, cuối cùng cũng không hỏi gì, chỉ lưu lại nói :

“Được.”

“Cám ơn.”

Cô đáp lại.

“Vậy để tôi đi lấy cho cô ít cháo uống, cổ họng cô bị thương, không được ăn quá nhiều, mấy ngày này, chúng tôi sẽ truyền cho cô đường nho (một loại nước dung dịch để bồi bổ cơ thể) , để cô đủ dinh dưỡng.”

Hộ lý nhún vai giải thích.

Tô Noãn Noãn hơi hơi gật đầu, cô nặn ra một nụ cười khô cứng đáp lại, sau đó thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cửa, đột nhiên bị mở ra, không được như ý nguyện của cô, Ninh Nam và bác sĩ Trần đang vác đồ một trước một sau đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 56: Quan Tâm – P1

Cửa, đột nhiên bị mở ra, không được như ý nguyện của cô, Ninh Nam và bác sĩ Trần đang vác đồ một trước một sau đi vào.

“Cô tỉnh rồi, Mạc tiểu thư.”

Trần Tiểu Dương rõ ràng rất vui mừng, bước nhanh đến bên Tô Noãn Noãn, bắt đầu làm kiểm tra cho cô.

Tô Noãn Noãn trước sau vẫn là ánh mắt không hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, như một con rối mặc người ta định đoạt, để mặc cho Trần Tiểu Dương kiểm tra cô.

“Em thế nào rồi?”

Ninh Nam đặt đồ xuống, lộ ra giọng nói quan tâm hỏi han, chỉ là khi Tô Noãn Noãn nghe được, lại thấy cực kỳ đạo đức giả.

“Tình trạng của cô ấy đã ổn định rồi, có điều vẫn phải ở lại bệnh viện điều dưỡng một thời gian nữa.”

Ninh Nam như suy nghĩ gì đó rồi gật gật đầu, tiếp đó bước đến trước mặt Tô Noãn Noãn.

“Em bây giờ cảm thấy thế nào?”

Anh ta hỏi, ánh mắt thâm sâu nhìn cô.

“Hộ lý Luru, tôi muốn thêm tôm vào trong cháo có được không?”

Tô Noãn Noãn cố ý không thêm đề ý đến sự tồn tại của anh ta, chỉ nói chuyện với hộ lý Luru.

Ninh Nam nghe thấy giọng nói khàn đặc của cô, trong mắt thoáng qua tia giật mình và ân hận, nhưng chỉ là thoáng qua mà thôi, nhanh đến nỗi làm Tô Noãn Noãn cảm thấy như đó là ảo giác.

“Em vẫn giận tôi sao?”

Anh ta không giận mà còn cười, ngó ý để Trần Tiểu Dương và hộ lý Luru ra ngoài.

Trần Tiểu Dương lo lắng nhìn Tô Noãn Noãn một cái, cuối cùng vẫn chỉ dặn dò lại mấy câu, rồi cùng hộ lý Luru đi ra.

Cửa bị đóng lại, Ninh Nam bước đến bên bàn cảm ra thứ anh ta vừa mang đến, bên trong có đến mười mấy tô cháo.

“Tiểu Dương nói em chỉ có thể ăn đồ loãng thôi, cho nên tôi mua cháo cho em đây. Em thích ăn cháo tôm đúng không? Để tôi tìm xem, chắc là có.”

Sự dịu dàng của anh ta đến quá đột ngột, làm cô không thể đoán được là thái độ này của anh ta là vì sao.

“Anh không phải muốn bức vắn xem tôi là ai sao?”

Cô vẫn là không nén được tức giận, sự dịu dàng của anh so với sự tàn khốc, lại càng làm cho cô bối rối.

“Em là ai đã không quan trọng nữa, tôi bây giờ đã không muốn biết nữa rồi.”

Ninh Nam vừa tìm cháo, vừa đưa cho cô một đáp án mơ hồ. Ngữ khí thoải mái này so với con người tàn bạo bức vắn kia, đúng là hai người khác nhau.

Tô Noãn Noãn không nói lên lời, vẫn là không thể quen được với sự hỉ nộ vô thường của anh ta.

“Tìm thấy rồi, nào ăn cháo thôi.”

Ninh Nam như tìm thấy được bảo vật, cẩn thận mở nắp hộp cháo ra, cầm lấy thìa khuấy khuấy lên, miệng thỏ nói :

“Thật may, cháo này không đặc quá.”

Tô Noãn Noãn vẫn không thể hiểu được, đầu lông mày cứ thế nhíu lại, muốn tìm thấy chút thông tin từ trong mắt anh ta.

“Em hiện giờ không được tùy tiện cử động cơ thể, tôi đút cho em.”

Anh ta tỏ ra rất quan tâm, lại còn sắp xếp lại gối của cô ấy, điều chỉnh cho thật thoải mái. Sau đó mới cầm thìa lên khuấy khuấy cháo, đưa lên miệng thổi nhẹ mấy cái rồi mới đưa đến miệng cô.

Mặt Tô Noãn Noãn trắng bệch, biểu tình trên mặt lạnh như băng, dưới hàng mi đen rợp kia là ánh mắt không ngừng cảnh giác, phần nộ nhìn người đàn ông trước mặt.

“Đừng sợ, tôi chỉ không muốn em đói mà thôi.”

Anh ta nói chân thành.

Tô Noãn Noãn trầm mặc hồi lâu, sau đó cũng không biết lấy đâu ra sức lực, đột nhiên cầm lên con dao gọt hoa quả trên mặt bàn, không hề do dự đâm thẳng về phía anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 57: Quan Tâm – P2

Tô Noãn Noãn trầm mặc hồi lâu, sau đó cũng không biết lấy đâu ra sức lực, đột nhiên cầm lên con dao gọt hoa quả trên mặt bàn, không hề do dự đâm thẳng về phía anh ta. ~

Ninh Nam nhanh chóng phản ứng, không hề nghĩ tới cô lại có hành động cực đoan như vậy, bản năng dùng tay mà đỡ lấy.

Cổ tay anh ta lật qua, tránh đi lưỡi dao gây hại, lưỡi dao cắt qua mu bàn tay anh ta.

Máu , mặc sức rơi xuống, rơi trên ga giường kia, bát cháo cũng rơi xuống đất.

Màu đỏ tươi của máu làm Tô Noãn Noãn thấy váng vất,

“Keng“

một tiếng, dao đã rơi trên nền nhà.

Cô nhìn biểu tình của anh ta, đôi mắt anh ta thậm chí còn chẳng có một gợn sóng.

“Tôi đi nhờ người ta thu dọn.”

Anh ta đứng dậy, nắm chặt lấy bàn tay bị thương của mình.

Cô lại nói:

“Tôi muốn ăn cháo.”

Ninh Nam dừng bước, nhẹ thở dài, xoay người nhìn cô,

“Tôi cũng phải xử lý vết thương xong thì mới bón cho em ăn được chứ?”

Tô Noãn Noãn cười , nụ cười sáng lạng như ánh nắng, nụ cười ý nghĩa sâu sắc.

Cạm bẫy ôn nhu, cô hiểu rồi.

Cô gật đầu, biểu thị đồng ý.

Sau khi Ninh Nam đi ra, đã có hộ lý đi vào dọn dẹp nơi bừa bộn kia, đợi sau khi Ninh Nam quay lại, hộ lý cũng đã thu dọn xong lui ra rồi.

Ninh Nam bước đến trước mặt Tô Noãn Noãn, biểu tình đáng tiếc nói :

“Cháo tôm hết mất rồi, hoặc là em đợi hộ lý nấu xong, hoặc là ăn khẩu vị khác.”

“Bình thường anh thích ăn vị gì?”

Tô Noãn Noãn cười nhạt.

Ninh Nam ngần ra, từ trong hộp kia tìm ra cháo bách hợp đậu đỏ, mở ra hươ hươ,

“Vị bách hợp đậu đỏ, cô thích không?”

Tô Noãn Noãn gật đầu, ánh mắt lại dừng lại trên bàn tay đã băng bó xong của anh ta.

Cô đột nhiên nghĩ, vừa rồi cô thật sự muốn anh ta chết hay sao?

Chỉ một khắc hoảng hốt đó, Ninh Nam đã đem một thìa cháo đặt đến bên miệng cô, trong mắt chỉ có ý cười ấm áp.

Tô Noãn Noãn ngoan ngoãn mở miệng, ngậm cháo vào trong miệng, nhai nhai, cẩn thận nuốt xuống.

“Ngon lắm”

Cô khen ngợi, nụ cười trên khuôn mặt thuần khiết sạch sẽ.

“Em thích ăn là được rồi.”

Anh cũng cùng nở nụ cười, nụ cười vui vẻ.

Hai người họ, ăn ý làm như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì, song trong tim, lại mỗi người một tâm tư.

Rất nhanh, bát cháo dưới sự quan tâm chăm sóc của Ninh Nam đã được bón ăn hết.

“Còn muốn nữa không?”

Tô Noãn Noãn lắc đầu:

“No rồi.”

“Vậy em nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi nhiều một chút mới mau khỏe được.”

“Không cần, tôi nằm cả một ngày rồi, muốn ra ngoài đi lại.”

Cô nắm lấy cơ hội, làm nũng.

“Cơ thể em bây giờ không thuận tiện cử động, đợi qua mấy hôm nữa khỏe hơn, tôi sẽ cùng em ra ngoài đi lại.”

Anh ta nhẫn nại khuyên bảo.

Cô trầm mặc mấy giây, biểu tình có chút tiếc nuối, song vẫn thuận theo đáp,

“Được.”

Anh ta cẩn thận giúp cô để lại gối, lại nhẹ nhàng giúp cô đắp chăn lên, hôn nhẹ một cái trên trán cô.

“An tâm ngủ đi, tôi ngày mai sẽ lại đến thăm em.”

Anh ta xoay người định rời đi, song lại bị cô đột nhiên nắm lấy cổ tay.

“Ngày mai, Ninh Manh có đến không?”

Mặt cô đầy vẻ kỳ vọng.

Anh có chút xúc động, bị sự đáng thương sâu sắc trong mắt cô làm loạn tim lên.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 58: Quan Tâm – P3 (end)

Song ân oán Ninh gia ở bên ngoài, anh trước giờ đều không để Ninh Manh dính vào.

“Con bé vừa dính hôn, cả ngày đều dính lấy Tấn Tịch, tôi chưa nói với con bé.”

Anh ta bịa ra một lý do quang minh chính đại.

Tô Noãn Noãn hiểu được lý do bên trong đó, Ninh Manh vừa dính hôn xong lại đến bệnh viện, sẽ đem lại điềm không may cho cô ấy.

“Àn.”

Cô hiểu rõ nằm trong chần gật gật đầu, vốn dĩ đáp án này cũng sớm đã đoán được.

“Yên tâm, qua mấy hôm nữa. em sẽ được về nhà rồi.”

Anh ta sùng nịnh an ủi.

Tô Noãn Noãn nhắm mắt lại, nhìn như đã đi vào trạng thái nghỉ ngơi.

Cô biết, anh ta vẫn chưa đi, cô thậm chí có thể cảm nhận được ánh mắt của anh ta vẫn dừng lại trên mặt mình.

Cô âm thầm nắm chặt bàn tay lại trong chăn, sự tra tấn ngày hôm qua vẫn như đang ở trước mắt, làm sao có thể vì sự dịu dàng bất chợt này của anh ta mà xóa đi được?

Sự dịu dàng đó trong mắt cô, đều là giả vờ, chỉ là biểu hiện của đạo đức giả.

Ninh Nam nhìn gương mặt trắng bệch của cô, mi mắt cô nhẹ nhàng rung động, lông mày hơi nhíu lại, biểu tình phòng bị như thế, anh biết cô vẫn chưa ngủ.

Anh đứng dậy bước ra khỏi phòng, để cô ấy có thể được thực sự nghỉ ngơi. Bởi vì, vẫn còn rất nhiều việc phải chờ cô ấy hồi phục lại rồi mới có thể từng việc từng việc giải quyết được, anh phải nhẫn nại chờ đợi.

*** **

Bầu trời tháng tám rất trong xanh, mặt trời, chiếu xuống làm mặt đất nóng bỏng lên.

Tô Noãn Noãn một thân mặc y phục bệnh nhân màu trắng, ngồi chờ dưới bóng mát của tán cây, bên cạnh luôn có hộ lý Lưu như hình với bóng đi theo cô.

Cô nghĩ, đây có lẽ là mệnh lệnh của Ninh Nam, là chăm sóc, thực ra cũng là xem chừng cô.

Những ngày này quan hệ của cô và Ninh Nam, nhìn trong mắt những người khác thật đúng là ân ái, đến Trần Tiểu Dương cũng nghĩ là bọn họ làm hòa rồi.

Thực ra là chưa lúc nào tốt đẹp cả, làm hòa thế nào được, chỉ là Tô Noãn Noãn cũng không đi bóc trần lớp vỏ bọc đó ra, đó cũng là sự giả dối đến hài hòa của bọn họ, cô nhất định phải nắm chặt lấy cách thức này.

Trước mắt có một cặp nam nữ bước qua, xem ra là người con trai đến đón người con gái xuất viện, dáng vẻ thực hạnh phúc.

Tô Noãn Noãn không dừng được nghĩ đến Hàn Cảnh Thìn, nhớ đến thời gian bọn họ còn học bên Canada, lúc yêu đương, cô bị bệnh phải nằm viện, anh ấy cũng đến đón cô như thế này.

Bọn họ lúc đó, mặc dù không thiếu thốn gì cả, nhưng ở nước ngoài, cũng chỉ có hai người chăm sóc lẫn nhau.

Tình cảm ba năm đó, bây giờ cảnh còn mà người đã không còn.

Những tình cảm ngọt ngào của ngày trước vẫn như đang ở trước mắt, mà anh ấy bây giờ, chắc cũng chẳng dễ chịu hơn cô bao nhiêu.

Hút heroin, đối với người quật cường như anh, lại càng là một loại tra tấn tinh thần, cái thứ đen tối hủy diệt đó, dùng lên người anh, anh ấy nhất định là còn đau đớn hơn cả cái chết.

Tô Noãn Noãn vui đầu vào trong đầu gối mình, trong lúc còn chưa nhìn thấy chút hi vọng nào như thế này, cô vẫn là không dám khóc, cô biết mọi động tĩnh của cô bây giờ, thậm chí là cái về cơ quắp sau lưng cũng là bị người ta theo dõi.

Phải giấu đi những tình cảm không đáng có đó, cô nhắc nhở bản thân.

Ngẩng đầu, hít thở sâu, ánh nắng vẫn chói mắt như thế, có một cặp nam nữ bước vào trong tầm mắt của cô.

Người con trai dương quang soái khí (đẹp trai sáng lạn), người con gái như chú chim nhỏ dựa dẫm vào.

Là Ninh Mạnh và Tấn Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 59: Sự quyến rũ của ma quỷ – P1

Là Ninh Mạnh và Tấn Tịch.

“Woa ~ tình thân cô xem ra không tệ nhỉ, Nam Nam bây giờ mới nói cho chúng tôi biết cô bị bệnh, sao rồi, bây giờ đã đỡ hơn chưa? Nói một câu cho chúng tôi nghe xem nào?”

Ninh Manh vừa đến đã kéo lấy tay cô, hỏi ngắn hỏi dài quan tâm cô.

“Tôi có lẽ đã khá hơn nhiều rồi, giọng nói cũng đã hồi phục.”

Tô Noãn Noãn cười nói, nhìn khuôn mặt của Ninh Manh dưới ánh mặt trời, chiếu đến đỏ hồng lên, như một thiên thần dễ thương, có nụ cười thuần khiết nhất.

Cô nghĩ, những chuyện không vui giữa cô và Ninh Nam, có lẽ cô ấy không biết chút gì cả.

Đây có lẽ cũng là một loại bảo hộ của người làm anh trai đối với em gái.

“Đúng thật là đã hồi phục rồi.”

Ninh Manh ha ha cười lớn, lại quay ra Tấn Tịch ở bên cạnh,

“Chồng à, em đã nói cô ấy nhất định sẽ khỏe mà.”

“Đúng vậy, lời em nói có bao giờ không linh nghiệm đâu.”

Tấn Tịch sùng nịnh trả lời, chuyển qua nhìn Tô Noãn Noãn, ý cười trên mặt, như những tia nắng mặt trời khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Nhìn nụ cười trong sạch kia của anh ta, Tô Noãn Noãn dần thấy an tâm, cô rất sợ chuyện xảy ra trong toilet tối hôm đó, sẽ bị người khác biết được, lại càng sợ hãi không biết phải làm sao đối diện với người đàn ông đã thấy được cô lúc xấu hổ như thế.

Song hôm nay gặp lại anh ta, mới phát hiện ra tất cả sự lo lắng đó đều là dư thừa, không cần quá nhiều lời, cô cũng có thể nhìn ra anh ta không phải loại người hay đi truyền bá bốn phương.

“Thất Thất, chúng tôi đến để đón cô xuất viện đây, cái bộ quần áo bệnh nhân này thực sự là khó nhìn chết được, làm gương mặt cô nhìn lại càng trắng bệch ra.”

Ninh Manh chỉ chỉ y phục của cô, bữu môi nói.

“Đón tôi xuất viện?”

Tô Noãn Noãn có phần kinh ngạc.

“Đúng vậy, Nam Nam bảo chúng tôi đến đón, vừa rồi tôi cũng đã đi hỏi Trần Tiểu Dương rồi, anh ta nói cô đã có thể xuất viện.”

“Vậy anh ấy đâu?”

“Nam Nam có việc, cho nên sai tôi với chồng yêu đến đây, anh ấy không phải là không thương cô nữa đâu.”

Tô Noãn Noãn có phần không hiểu, bảo Ninh Manh và Tấn Tịch đến, bọn họ đều là không phải những người đa nghi, Ninh Nam bây giờ không định đối với cô tiến hành theo dõi nữa sao?

Hay là , có thể có người bí mật theo dõi rồi, nghĩ lại, vẫn là nên cẩn thận.

“Chúng ta lên trên thu dọn trước đã, ở đây ánh nắng gắt quá, tia cực tím không có lợi cho da đâu.”

Tấn Tịch quan tâm nói.

Ba người họ về đến phòng bệnh, đem đồ đạc đơn giản thu dọn lại, sau đó về Ninh gia.

Ngồi trong chiếc Maybach của Tấn Tịch, Ninh Manh trên đường luôn trò chuyện với Noãn Noãn, song cô lại không có tâm trí nào để nghe.

Cô hiện giờ vẫn chỉ nghĩ đến chuyện làm sao để có thể gặp riêng Hàn Dật Thìn.

Cô bây giờ có thể nói rồi, cô muốn đem những gì cần hỏi đều nói rõ ràng ra, lưu lại bên Ninh Nam, cô đã không còn chút giá trị nào nữa rồi.

“Thất Thất, chúng ta ngày mai đi shopping nhé? Cô bệnh lâu như vậy rồi, cũng phải mua quần áo mới thôi nhỉ?”

“Shopping?”

Tô Noãn Noãn tâm tình chuyển biến, có lẽ , đây chính là cơ hội, chỉ không biết là Ninh Nam liệu có đáp ứng hay không

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 60: Sự quyến rũ của ma quỷ – P2

“Shopping?”

Tô Noãn Noãn tâm tình chuyển biến, có lẽ, đây chính là cơ hội, chỉ không biết là Ninh Nam liệu có đáp ứng hay không

“Sao thế? Không đồng ý đi sao? Chồng tôi sẽ lái xe đưa đi đấy.”

Ninh Manh nhìn Tô Noãn Noãn cười hi hi nói, tiếp đó lại hướng ra Tấn Tịch nói,

“Chồng à, anh sẽ đưa chúng em đi, đúng không?”

Tấn Tịch không cách nào đành gật đầu, anh ta dường như là luôn đáp ứng tất cả các yêu cầu của Ninh Manh.

Xe, đã vào đến Ninh gia, vừa dừng xe xong thì chiếc Maserati của Ninh Nam cũng về đến.

“Không phải anh có việc không đi đón được cô ấy sao? Sao lại về sớm thế này?”

Ninh Manh chạy qua, còn chưa đợi Ninh Nam xuống xe, đã hỏi liên tục.

“Có một cuộc họp đến phút cuối thì hủy bỏ.”

Ninh Nam đầu cũng không ngẩng lên, khóa xe xong bèn đi đến bên Tô Noãn Noãn.

“Sao rồi? Giọng nói đã khôi chưa? Nói một câu cho tôi nghe xem nào?”

Sự quan tâm của anh ta có chút khẩn cấp.

“Đã khôi rồi.”

Cô lãnh đạm trả lời.

Ninh Nam nghe thấy giọng cô đã hồi phục lại như trước, lúc này mới hướng về Tấn Tịch bên cạnh, chào hỏi anh ta.

“Bữa tối ăn ở đây đi, tôi sẽ bảo hạ nhân đi thu xếp.”

“Không cần đâu, ông nội bảo tôi về nhà ăn.”

Tấn Tịch cười từ chối, người đòi đều biết, anh ta rất nghe lời Lam Quân Kỳ.

“Ah ~ anh không ở lại ăn cơm à, vậy mai anh nhớ đến sớm đón em và Thất Thất nhé, ngày mai em muốn dốc hết tâm huyết một ngày.”

Nói xong, bèn hướng mặt lên.

Tấn Tịch hiểu ý bèn đặt một nụ hôn xuống mặt cô, xem ra đây là cách tạm biệt quen thuộc của bọn họ.

“Àn, chồng à tối nhớ điện thoại cho em nhé.”

Ninh Manh bắt đầu gợn tay byebye không nỡ rời, cho đến khi nhìn thấy chiếc Maybach của anh ta đi ra khỏi Ninh gia.

“Yêu nghiệt, em có chưa không chứ, còn chưa kết hôn mà đã luôn miệng chồng à, làm con gái phải dè dặt chứ.”

Ninh Nam vừa thấy anh ta đi khỏi, lại bắt đầu giảng dạy.

“Bọn em thế này gọi là ân ái, em tập dượt trước cũng không được hay sao? Dù sao sớm muộn gì cũng phải gọi.”

Ninh Manh không lấy thế làm phiền, khoác tay Tô Noãn Noãn đi vào.

“Hai người ngày mai muốn đi mua sắm sao?”

Ninh Nam giọng điệu thoải mái, cùng họ đi vào trong nhà.

Tô Noãn Noãn đột nhiên dừng bước, thấp thỏm nhìn anh ta, cẩn thận hỏi:

“Có được không?”

Ngữ khí của anh ta mặc dù dừng dừng, song ý đồ trong câu nói lại rất dễ nhìn ra, anh ta không phải chỉ đang hỏi Ninh Manh, mà là đang hỏi cô.

Còn chưa đợi Ninh Nam đáp lại, Ninh Manh đã cướp lời, phát biểu ý kiến, :

“Không phải chứ, đến đi shopping cũng phải được anh đồng ý sao, đây có phải là xã hội phong kiến đâu, Nam Nam anh làm cái gì thế? Em luôn cảm thấy Thất Thất rất sợ anh.”

“Đương nhiên không phải rồi, cô ấy trước giờ đều rất tự do, có điều ngày mai các em định đi đâu mua sắm, có cần anh sai người đi xách đồ giúp không?”

Ninh Nam bộ mặt tươi cười, Tô Noãn Noãn lại không thể nhìn ra chút chân thật nào.

“Không cần, ngày mai Tấn Tịch đưa bọn em đi. Mà những nhãn hàng em chọn đều chuyển đồ về nhà, ai còn quê mùa như anh chứ.”

Ninh Manh không giữ thể diện phản ứng lại, nói đến đó, Ninh Manh đã về đến biệt thự của mình.

“Thất Thất, ngày mai nhớ phải dậy sớm đấy nhé.”

Hô hào xong, Ninh Manh làm mặt xấu với Ninh Nam, rồi vụt về biệt thự của mình.

Lúc này đình viện rộng rãi chỉ còn có Ninh Nam và Tô Noãn Noãn.

“Chúng ta cũng về thôi, em đã lâu không về nhà rồi, tôi đã chuẩn bị một món quà tặng em”

Ninh Nam ôm lấy eo Noãn Noãn, giọng điệu sủng nịnh tự nhiên.

Món quà? Nghe đến hai từ này, trực giác của Tô Noãn Noãn không lạnh mà cũng đông cứng lại, lần trước là một bộ lễ phục cực kỳ hờ hang, còn lần này, liệu là gì nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 61: Sự quyến rũ của ma quỷ – P3 (end)

Món quà? Nghe đến hai từ này, trực giác của Tô Noãn Noãn không lạnh mà cũng đông cứng lại, lần trước là một bộ lễ phục cực kỳ hờ hang, còn lần này, liệu là gì nữa đây?

Ninh Nam dường như đã nhìn ra sự sợ hãi của cô, buồn cười vồ vồ vai cô.

Hai người bước vào biệt thự, Maria và Shophie lập tức đi đến đón lấy đồ của họ.

Tô Noãn Noãn cẩn thận nhìn Shophie một cái, trên mặt cô ta vẫn là nụ cười chuyên nghiệp đón tiếp họ, chỉ là trong mắt kia có thêm mấy phần dò xét.

“Quà đã được để trong phòng em rồi, đi xem xem có thích không.”

Tô Noãn Noãn vừa thay xong dép đi trong nhà, Ninh Nam đã thúc giục cô, kéo cô lên lầu.

Trong phòng, vẫn là sạch sẽ ngăn nắp như thế, cứ như là Noãn Noãn trước nay chưa hề rời đi vậy.

Trên giường, đặt một hộp quà tặng kiểu dáng đẹp mắt.

Tô Noãn Noãn thăm nghĩ, hộp quà nhỏ như vậy, bên trong chắc cũng không thể có gì làm người khác khó xử được.

Bản khoăn mở ra, một sợi dây chuyền pha lê màu tím rơi vào trong mắt cô.

Kiểu dáng thiết kế không quá xa hoa, cũng không sáng chói mắt như đá quý, song lại có sự đặc biệt mà chỉ pha lê mới có, cảm giác ảo mộng.

Mà loại màu tím nhạt này, lại càng làm lộ rõ hơn một nét thơ mộng huyền bí.

Sợi dây chuyền này, chỉ nhìn qua một cái, Tô Noãn Noãn đã thích rồi.

“Có thích không? Tôi đeo lên cho em nhé?”

Ninh Nam rất vừa ý với sự phản ứng của cô trước chiếc vòng cổ này, cầm lấy vòng cổ muốn đeo lên cho cô.

Tô Noãn Noãn lại đột nhiên hồi tỉnh, cảnh giác lùi lại hai bước,

“Tại sao anh lại đột nhiên tốt với tôi như vậy?”

“Đột nhiên sao? Tôi trước giờ vẫn rất tốt với em mà.”

Nụ cười của anh ta đọng đầy ý trêu đùa.

Tô Noãn Noãn tức nghẹn thở, anh ta rõ ràng là nói dối không chớp mắt mà.

“Được rồi, không trêu em nữa, tôi tặng em sợi dây chuyền này, là hi vọng em có thể tha thứ những hành động trước đây của tôi.”

Anh ta bước tới, ôm lấy eo cô, hơi thở ấm áp phả trên mặt cô, vẫn là hương vị bạc hà nhàn nhạt ấy.

Tha thứ? Tô Noãn Noãn trong tâm thầm đánh giá hai chữ này.

Sự giả dối thâm tình của anh ta, sự ôn nhu đạo đức giả của anh ta, đều làm cô càng thêm căm ghét.

Song biểu tình trên mặt cô lại là nụ cười như hoa nở, vòng tay ôm lấy cổ anh ta,

“Từ lúc anh đầu giả tôi về đó, sinh mệnh của tôi đã là của anh rồi, cho nên, tôi sẽ không trách anh đâu.”

Không trách anh? Ninh Nam trong tâm cũng đang suy nghĩ, thực sự trên đời này có người thiện lương đến vậy sao? Thiện lương đến mức không đi trách móc cái người đã từng không từ thủ đoạn để hành hạ bản thân cô ấy sao.

Anh không tin, sự ôn nhu của cô, sự phối hợp của cô, đều chỉ là một loại tự bảo vệ mà thôi. Nhưng, cô gái này thật thông minh, ít nhất, cô ấy đã chọn cách thức sống chung tương đối thông minh, mà không phải là đối kháng lại anh.

“Tôi đeo lên cho em.”

Anh đem sợi dây chuyền mát lạnh đó đeo lên cổ cô, rất thuận lợi, đã móc xong đầu móc của sợi dây.

Giống như, anh đã có thể dễ dàng nắm giữ được một người con gái.

“Rất hợp với em.”

Anh nói.

Tô Noãn Noãn cười nhẹ, vô tình cầm lấy hộp quà muốn xem xem nhãn hiệu món hàng này.

Mỗi một món trang sức đắt giá người thiết kế đều sẽ đặt một cái tên riêng cho nó, mà cái tên của sợi dây chuyền này lại được gọi là :

Sự quyến rũ của ma quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 62: Chạy trốn – P1

Mỗi một món trang sức đắt giá người thiết kế đều sẽ đặt một cái tên riêng cho nó, mà cái tên của sợi dây chuyền này lại được gọi là :

Sự quyến rũ của ma quỷ.

Tô Noãn Noãn bị cái tên này làm hoảng sợ, trong tim ngấm ngầm nổi lên nỗi bất an.

Anh ta như người đứng đầu một trò chơi.

Mà trong trò chơi này, đối với cô, đã không còn đường để lùi.

Còn đối với anh ta, mới chỉ là bắt đầu.

“Lúc nào em cũng phải đeo nó đấy nhé, biết không? Tôi thích nhìn người phụ nữ của tôi đeo đồ mà tôi tặng.”

Mấy chữ

“ người phụ nữ của tôi”

anh ta cố ý nhấn mạnh lên, lời vừa hết, anh ta đã cúi người xuống, nụ hôn tình tế rơi trên môi cô, hơi thở thơm mát mang theo chút lạnh lẽo.

Lưỡi của anh ta về theo khuôn môi cô, nhẹ nhàng kéo dài, cảm dỗ mờ hằm răng của cô ra, hút lấy sự ngọt ngào của cô.

Cô rất hoảng loạn, không còn tâm tình đầu mà chống lại sự cưỡng đoạt này, nụ hôn nhẹ nhàng như vậy, lại làm cho trái tim thẳm lạnh của cô, có chút rung động.

Cô nhắm mắt lại, đón nhận cảm giác mà anh ta đem lại, trong đầu, lại đem anh nghĩ thành một người khác.

Nụ hôn kéo dài, cứ tiếp tục, Ninh Nam cảm nhận được lông mi của cô dính trên mặt mình, ngửa ngửa, làm anh có chút run nhẹ.

Chậm rãi cởi áo ngoài của cô ra, song hơi thở có chút hỗn loạn kia đã làm cô đột nhiên tỉnh lại.

Cô mở mắt, có chút sợ hãi nhìn anh ta, đôi mắt của anh ta như ánh trăng không gợn chút sóng nào, làm người khác không nhìn ra được cảm xúc trong đó.

“Em không đồng ý?”

Anh ta thử hỏi, tiếp đó lại biến thành nụ cười tươi, cánh tay đang ôm eo cô cũng buông ra.

“Trước đây tôi đối với em như vậy, làm em sợ tôi rồi?”

“Àn.”

Tô Noãn Noãn rất thành thật gật đầu.

Nói không sợ đều là lừa dối, cứ nghĩ tới những gì phải chịu đựng ngày hôm đó, nỗi hận của cô đối với Ninh Nam lại càng tăng thêm.

“Được, tôi không miễn cưỡng em, để em có thời gian thích ứng. Nhưng! Đừng để tôi chờ lâu quá.”

Anh ta sủng nịnh ôm lấy đầu cô đặt lên vầng trán kia một nụ hôn nhẹ, trong lời nói lại là giọng điệu ép buộc dịu dàng.

“Àn.”

Tô Noãn Noãn thuận theo gật đầu,

“Vậy tôi về phòng nghỉ trước nhé.”

“Tôi muốn ôm em ngủ.”

Anh ta ngăn cô lại.

Tô Noãn Noãn cúi đầu, không lập tức đáp ứng.

Cô biết, anh ta rất nguy hiểm.

“Yên tâm, tôi sẽ không cưỡng ép em”

Ngữ khí ôn nhu của anh ta vang lên bên tai cô.

Tô Noãn Noãn rơi vào trong suy tưởng, cô nghĩ, chỉ cần nhìn một ngày nữa thôi, chỉ cần ngày mai cùng Ninh Manh ra ngoài có thể tìm được cơ hội chạy trốn, cô đã có thể rời xa thế giới của anh ta.

Mà hiện giờ, chỉ cần thuận theo anh ta, mới có thể có được sự tin tưởng của anh ta.

“Àn.”

Cô nhẹ nhàng gật đầu biểu thị đồng ý.

*** **

Đêm khuya, không hề có dự báo trước, đổ xuống một trận mưa rào.

Ninh Nam nhìn Noãn Noãn nằm trong lòng, cô ấy như một con mèo nhỏ vòng tay ôm lấy ngực, cuộn lại trong lòng anh.

Tư thế phòng bị đó, đến trong lúc đã ngủ say, đầu lông mày vẫn dính lại một chỗ.

Có những lúc, anh thật sự cảm thấy cô đúng là một người phụ nữ bí ẩn. Cô ấy dường như rất nhẹ nhàng rơi vào trong thế giới của anh, thực ra lại là đã được cố ý sắp xếp trước.

Nếu như cô ấy thật sự là Tô Noãn Noãn, vậy tại sao Hàn Cảnh Thìn lại đưa cô ấy đến bên anh, bọn họ không phải rất ân ái sao?

Hay là nỗi hận của Hàn gia đối với anh, đã vượt qua tất cả, cho nên mới không quan tâm đến người con gái này nữa.

Anh tuyệt vọng muốn biết câu trả lời, song lại không thể nào không nhẫn nại chờ đợi.

“Àm”

một tiếng sầm to nổi lên, inh tai nhức óc, Ninh Nam cảm nhận thấy Noãn Noãn trong lòng hoảng sợ rúc sâu vào lòng anh, miệng nhẹ kêu một tiếng.

Mặc dù giọng nói của cô rất ngắn và nhẹ nhàng, song anh vẫn nghe rất rõ ràng.

Cô ấy gọi tên một người đàn ông:

Hàn Cảnh Thìn

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 63: Chạy Trốn – P2

Mặc dù giọng nói của cô rất ngắn và nhẹ nhàng, song anh vẫn nghe rất rõ ràng.

Cô ấy gọi tên một người đàn ông:

Hàn Cảnh Thìn

Ninh Nam trong tâm có chút chấn động, dường như đã không còn cần phải đi làm rõ nữa rồi, anh đã biết được đáp án.

Song tại sao, trong tâm lại vạn phần không cam tâm như vậy.

Người con gái đầu tiên, nằm trong lòng anh, lại đi gọi tên một người đàn ông khác.

Tô Noãn Noãn, hoặc cũng có thể gọi là Mạc Thất Thất.

Cô ấy, đã khơi dậy ngọn lửa chinh phục mãnh liệt trong anh.

*** **

Buổi sáng ngày hôm sau, Tô Noãn Noãn tỉnh dậy, nhìn người đàn ông trước mắt với ngũ quan tinh tế song lại đem đến cho cô biết bao thống khổ này.

Nếu hôm nay thuận lợi là sẽ có thể thoát khỏi xiềng xích của anh ta rồi.

Rửa mặt chải tóc xong, Ninh Nam cũng dậy.

“Thật sự không cần bảo ai đi cùng các em sao? Ở đó loạn lắm.”

Anh ta đi vào phòng tắm, nhìn qua Tô Noãn Noãn đang chuẩn bị đi ra cửa, biểu tình trên khuôn mặt có chút lơ đãng.

“Không cần đâu, Ninh Manh, Tần Tịch đều đến đón mà.”

“Àn.”

Ninh Nam đáp lại một tiếng, lại từ phòng tắm đi ra, cười nói:

“Bộ y phục em mặc hôm nay rất hợp với chiếc vòng tôi tặng đấy.”

“Đúng vậy.”

Tô Noãn Noãn cười phụ họa, di động của cô cũng kêu lên thật đúng lúc.

“Thất Thất a, cô đã xong chưa, chồng tôi sắp đến rồi, đừng để anh ấy đợi lâu quá nhé, chúng ta còn phải ăn sáng nữa đấy.”

Ninh Manh vừa mới sáng sớm ra mà tinh thần đã rất phấn chấn.

“Àn, tôi sẽ xuống ngay.”

Noãn Noãn cúp điện thoại, nhún nhún vai nói với Ninh Nam:

“Tôi đi trước nhé, Ninh Manh Tần Tịch đều đến rồi, chúng tôi còn phải ăn sáng nữa.”

“Àn.”

Ninh Nam đáp lại, nhìn cô xách túi đi ra.

Vào lúc mà cánh cửa đóng lại, bộ mặt vừa nãy còn là sùng nịnh của Ninh Nam, phút chốc biến thành lạnh băng.

Cái kiểu mau mau chóng chóng muốn rời đi của cô ấy, thật sự làm anh muốn nghiền nát sự xúc động đó ra!

*** **

Tô Noãn Noãn xuống lầu cùng Ninh Manh nhanh chóng ăn sáng, Tần Tịch đã đến rồi.

Xe, êm ru chạy ra khỏi khu biệt thự Ninh gia, Tô Noãn Noãn có chút ỉu xiu, cuối cùng cũng có thể rời khỏi cánh cổng này, song cô hiện tại lại vẫn chưa nghĩ ra cách để trốn đi.

Bởi vì cô không thể biết chắc được, Ninh Nam liệu có thật sự cứ thế này mà để cô ra ngoài, hay là, anh ta sẽ cho người theo sát phía sau, muốn cô cứ thế rơi vào bẫy.

Cho nên, suốt trên đường cô đã không còn có sự bình tĩnh như lúc đầu, thi thoảng lại nhìn lại phía sau xem xem có chiếc xe khả nghi nào không, cả người có chút suốt ruột.

Ninh Manh lại rất hưng phấn, không ngừng kể chuyện cười ha ha , cùng Tần Tịch cứ cười suốt.

Rốt cục cũng đã đến địa điểm mua sắm — Thượng Phẩm.

Địa điểm mua sắm cao cấp nhất ở Mộng Thành, nằm trong khu vực thịnh vượng nhất của thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 64: Chạy Trốn – P3

Rốt cục cũng đã đến địa điểm mua sắm — Thượng Phẩm

Địa điểm mua sắm cao cấp nhất ở Mộng Thành, nằm trong khu vực thịnh vượng nhất của thành phố.~

Tấn Tịch đưa hai bọn họ đến cửa lớn trước, sau khi đỗ xe xong sẽ đi tìm họ.

Tô Noãn Noãn cảm thấy bản thân đúng là đã rất lâu không được đi ra ngoài, thậm chí đã rất lâu rồi không được nhìn thấy nơi đông người như thế này.

Ninh Manh khoác tay cô, hai người như hai chị em gái thân thiết cùng đi vào Thượng Phẩm

Tầng một — nơi bày bán đồ mỹ phẩm của phụ nữ là nơi bắt mắt nhất, Ninh Manh đi từng gian để xem hàng, chọn trái chọn phải, quay sang Tô Noãn Noãn nói:

“Thất Thất, cô thích gì thì cứ mua nhé, tiêu tiền của anh tôi thì không cần phải thương xót.”

“Àn.”

Tô Noãn Noãn phụ họa gật đầu, nhưng lại chẳng có thời gian để ý đến những thứ rực rỡ kia, mà lại bắt đầu quan sát cấu trúc của toàn bộ khu mua sắm này, nhất là xem cửa sau nằm ở đâu.

Tấn Tịch sau khi đỗ xe xong, điện thoại cho Ninh Manh, rất nhanh đã đến chỗ bọn họ.

Tô Noãn Noãn lại càng lo lắng, thêm một người theo phía đằng sau, muốn đi cũng không đi được.

Cô không có tâm trạng nào để mua sắm nữa, Ninh Manh lại hoàn toàn ngược lại, nhiệt tình lôi kéo cô, thảo luận kiểu dáng cũng như ưu nhược điểm của từng món hàng, đôi lúc cũng quay ra hỏi ý kiến của Tấn Tịch nữa.

Không lâu sau đó, đã mua được khá khá đồ.

“Thất Thất, cô có muốn thử bộ y phục này không? Tôi cảm thấy rất hợp với cô.”

Ninh Manh chỉ chỉ một bộ váy hai dây tôn ngực đang được mặc trên người manocanh, rất hứng thú hỏi.

Tô Noãn Noãn lắc đầu, làm gì còn tâm tình mà thử quần áo chứ.

“Thất Thất, cô làm sao thế, suốt cả buổi sáng đều không thấy cô mua gì cả, chỉ thấy bụng dạ để đâu đâu ý.”

“Không có đâu, có lẽ là tại lâu lắm rồi không đi ra ngoài, cảm thấy không khí ở đây có chút bí bức.”

Tô Noãn Noãn hoảng loạn giải thích.

“Chúng ta lên tầng 4 ăn cơm trước vậy, quán cơm ở đó không tệ đâu, hai người đã đi suốt cả buổi sáng rồi, cũng nên nghỉ ngơi chút đã.”

Tấn Tịch bộ dáng chu đáo, cười nhẹ với Tô Noãn Noãn một cái, sau đó ánh nhìn dừng lại trên người Ninh Manh, không chuyển đi nữa.

“Được đấy, em cũng thấy đói rồi, đi thôi.”

Ninh Manh cười hi hi mỗi tay khoác tay một người. Ba người đi lên quán cơm ở tầng 4.

So sánh với sự náo nhiệt ở bên ngoài, thì quán ăn này mặc dù đầy khách, nhưng môi trường lại rất yên tĩnh.

Ba người họ ngồi ở một chỗ sát bên cửa sổ, vừa hay có thể nhìn được toàn bộ quang cảnh của khu mua sắm.

Ninh Manh một bên xem thực đơn, một bên nói chuyện với hai người.

“Tầng hai và tầng ba còn có rất nhiều chỗ có thể mua sắm, Thất Thất, cô chẳng mua mấy gì cả, đừng có tiết kiệm tiền cho anh tôi làm gì.”

“Àn.”

Tô Noãn Noãn cười nhẹ đáp lại, trong tim biết là không thể trì hoãn được nữa, bây giờ nếu còn không nghĩ ra cách để đi, thì đã lãng phí hôm nay mất

rồi.

“Tôi đi vào toilet .”

Cô đứng dậy, cảnh giác nhìn khắp bốn phía một cái.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 65: Chạy Trốn –P4

“Tôi đi vào toilet .”

Cô đứng dậy, cảnh giác nhìn khắp bốn phía một cái. ~

“Oh, tui cứ để đây đi, tôi giúp cô trông.”

Ninh Manh nhìn Noãn Noãn một cái, lại tiếp tục nhìn thực đơn.

“Không cần đâu, tôi quen cầm theo rồi.”

Cô cầm túi lên, bình tĩnh rời khỏi chỗ ngồi, tim vì lo lắng mà đập nhanh hơn.

Toilet của cửa hàng ăn này lại nằm sâu bên trong, mà cửa ra vào lại nằm ở hướng ngược lại.

Tô Noãn Noãn hướng về phía toilet, quay đầu lại nhìn một cái Ninh Manh và Tần Tịch đang ngồi đằng kia, thấy hai người bọn họ đang cúi đầu nói chuyện, lại giả vờ bình tĩnh bước lên trước mấy bước, rồi lập tức quay lại, hướng đến cửa chính bước đi.

Cô hơi hơi cúi đầu, cố gắng để bước chân của mình không quá vội vàng.

Trước mắt đã sắp đến cửa , Tô Noãn Noãn vui mừng, đột nhiên lại va phải một khuôn ngực.

Ngẩng đầu nhìn, là khuôn mặt của Tần Tịch.

Tô Noãn Noãn trong tâm lo lắng, ngây ngốc nhìn anh ta.

“Định đi đâu thế? Toilet trong nhà hàng đông người lắm sao?”

Tần Tịch hỏi, trên mặt không có chút nghi ngờ nào, ánh mắt phát sáng nhìn cô, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt.

“Àn ~ đúng vậy, đông người lắm, cho nên tôi mới muốn ra ngoài tìm xem.”

Tô Noãn Noãn thở phào một cái.

“Thế này, tôi cũng định đi, để tôi dẫn cô đi.”

Một câu nói rất bình thường, song âm thanh lại ẩn dấu ý đồ khác, nói xong tự mình đi lên trước dẫn đường.

Tô Noãn Noãn ngoan ngoãn đi đằng sau, biết là lần này không chạy được nữa rồi.

Lúc hai người về đến chỗ ngồi, các món ăn đã được bày lên, Ninh Manh cũng đã bắt đầu động đũa.

Tô Noãn Noãn ngồi ở ghế sát bên trong cửa sổ, miếng ăn miếng không, ánh mắt lại rơi ra ngoài cửa sổ.

Ở tầng hai đang dựng đài treo biểu ngữ, lại để thêm một số thiết bị video.

Tô Noãn Noãn trong tim đập một cái, ánh mắt dính chặt vào chỗ đó.

“Hình như hôm nay khu mua sắm có hoạt động, còn mời ca sĩ đến hát nữa.”

Tấn Tịch hình như đã nhìn ra cô đang nhìn cái gì, mở lời giải thích.

“Vậy sao? Lát nữa chúng ta đi xem xem.”

Ninh Manh hưng phấn hẳn lên, cô vẫn là rất thích những nơi náo nhiệt.

“Được đấy, tôi cũng muốn đi xem xem.”

Tô Noãn Noãn quay đầu lại, cười phụ họa.

“Àn, lát nữa có lẽ sẽ đông lắm, chú ý đừng đi lạc nhé.”

Tấn Tịch nhẹ nhàng nhắc nhở, tiếp đó tiếp tục ăn.

Câu nói này, lại làm Tô Noãn Noãn nhìn thấy được hi vọng, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 66: Chạy Trốn –P5

Câu nói này, lại làm Tô Noãn Noãn nhìn thấy được hi vọng, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng rồi.

Ba người ăn cơm xong, Ninh Manh tiếp tục kéo Noãn Noãn đi mua sắm tiếp, đi tiếp lên tầng hai.

Sân khấu đặt phía bên này đã bị các fan bao vây kín, đang giờ cao các tấm biển đề tên ca sĩ cũng như các biển có gắn đèn màu, chiếm lĩnh hết hơn một nửa chỗ ngồi.

Ninh Manh kéo Noãn Noãn đi đến đó, Tấn Tịch ở phía sau bảo vệ hai người bọn họ.

Lúc này, ngôi sao cũng đã bước ra, người chủ trì bắt đầu điều khiển không khí chương trình.

Sau lưng có rất nhiều người xông đến, mà càng ngày lại càng nhiều, mọi người đều cố sức chen lên phía trước để nhìn cho rõ dáng vẻ ngôi sao này.

Tiếng hát của cô ta thật sự rất truyền cảm, làm bầu không khí sôi sục hẳn lên, đám đông đã có chút không khống chế được.

Lòng bàn tay Tô Noãn Noãn ra mồ hôi, lặng lẽ đợi cơ hội, ngó đằng sau một cái, Tấn Tịch vẫn là đứng đằng sau dùng thân anh ta bảo hộ cho họ.

Một bài hát được hát xong, cảm xúc của mọi người đã lên đến cao điểm, người chủ trì tuyên bố tiếp sau đây là phần trò chơi có quà tặng.

Lập tức, đám đông xô lên, mọi người đều xô nhau mà chạy đến gần sân khấu hơn, các fan phía đằng trước lại càng hò hét ầm ỹ.

Đột nhiên có người xông vào giữa Tô Noãn Noãn và Ninh Manh, làm tay bọn họ bỗng rời nhau ra, Tô Noãn Noãn lại nhìn ra phía sau, đã thấy có hai người lạ mặt đứng chen đằng sau cô rồi.

Cô đứng trong đám người đó nhìn Ninh Manh một cái, thấy cô đang tìm mình, lại bị người ta chèn ép không đi hay lùi được.

“Thất Thất ... “

Tô Noãn Noãn thấy khuôn miệng cô ấy đang hét gọi, song lại bị tiếng gào hét của đám đông nuốt mất.

Đám đông người cứ từng đợt từng đợt, Tô Noãn Noãn thấy bản thân càng ngày càng bị đẩy xa khỏi Ninh Manh, mà Tấn Tịch thì đang ôm lấy Ninh Manh bảo hộ cho cô.

Cơ hội cuối cùng đây, cô tự nói với bản thân, bắt đầu cố ý theo đám đông để bản thân mình hướng ra phía bên cạnh.

Đợi đến khi sắp đến được phía ngoài, xác định rõ đám đông đã che kín không còn nhìn thấy hình dáng của Ninh Manh với Tấn Tịch nữa, cô mới bắt đầu cố sức chen ra khỏi đám đông, hướng ra phía ngoài.

Cuối cùng cũng đã ra được, cô thở sâu một cái, nhìn một lượt qua xung quanh, rồi nhanh chóng theo đường cầu thang thoát hiểm chạy ra.

Cô dùng vận tốc nhanh nhất để xuống lầu, đi ra khỏi cửa lớn của khu Thượng Phẩm, nhanh chóng chặn một xe taxi lại, nói với tài xế muốn tới tập đoàn Hàn thị.

Xe bắt đầu chạy, Tô Noãn Noãn lúc này mới thở hắt hắt, vẫn còn choáng váng!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 67: Chạy Trốn – P6

Cảnh vật phía bên ngoài nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô càng lúc càng cảm thấy bất an.

Cô cứ liên tục ngoái lại phía sau, xem xem liệu có chiếc xe khả nghi nào không. Cuối cùng vẫn là không an tâm được, bảo tài xế giữa đường cho cô xuống xe, nhanh chóng đi vào một trung tâm mua sắm khác, lại từ cửa sau lên một chiếc taxi khác, lúc này tâm lý mới bình tĩnh được phần nào.

Tổng bộ của tập đoàn Hàn thị, Tô Noãn Noãn xuống xe, nhìn tòa nhà cao tầng sừng sững này.

Hít thở sâu, cô bước đến quầy tiếp tân hỏi rõ tầng làm việc của Hàn Cảnh Thìn, lại bị nhân viên tiếp tân ngăn lại, lí do là vì không có hẹn trước.

Tô Noãn Noãn cau mày, có chút nóng nảy,

“Nói với Hàn Cảnh Thìn, có người tên Mạc Thất Thất tìm anh ta.”

Hai người nhân viên ở quầy tiếp tân đều bị giọng điệu của Tô Noãn Noãn dọa đến, lại nghe thấy cô gọi trực tiếp tên của Hàn Cảnh Thìn, trong tâm do dự không quyết được, chần chờ một lúc, không biết là thân phận của cô liệu có thể nào đặc tội hay không?

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Một giọng nói điểm mũi thấu đến xương cốt lên, đem theo lạnh lẽo và khí phách phát ra từ phía sau lưng.

Tô Noãn Noãn quay đầu lại, Hạ Vi Diễm một thân y phục nghiệp vụ đang đứng sau lưng cô.

“Hạ tiểu thư.”

Hai người nhân viên tiếp tân rụt rè đáp,

“Vị Mạc tiểu thư này khẳng định muốn gặp Hàn tổng giám đốc.”

Hạ Vi Diễm nhìn Tô Noãn Noãn, trong tâm có chút kinh ngạc, song không hề để lộ ra, tươi cười bước lên, Tô Noãn Noãn đã mở lời trước,

“Tôi muốn gặp Hàn Cảnh Thìn, lập tức!”

Trong mắt Hạ Vi Diễm thoáng qua một tia choáng váng, dừng bước, giọng điệu chuyên nghiệp hỏi cô:

“Mạc tiểu thư, tìm Hàn tổng có việc gì, có thể trực tiếp nói với tôi.”

“Việc giữa chúng tôi, cô không làm chủ được.”

Tô Noãn Noãn cũng tươi cười, đối mặt với kẻ thù giết cha, cô ta giả vờ, cô càng phải giả vờ hơn.

Nụ cười của Hạ Vi Diễm hơi héo đi, không ngờ đến Tô Noãn Noãn không còn là cô gái yếu ớt ngày nào còn khóc bên thi thể cha cô nữa rồi.

“Đi theo tôi.”

Cô ta do dự một chút, vẫn là đưa cô đi gặp anh ta.

Đúng như những gì Tô Noãn Noãn nói, việc giữa hai người bọn họ, cô không thể làm chủ được (quyết định)

Tô Noãn Noãn theo Hạ Vi Diễm đi vào cầu thang máy, hai người không nói gì thêm, chỉ là qua việc vừa rồi, cô đã có thể nhìn ra, Hạ Vi Diễm nhất định là có địa vị ở công ty này.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 68: Anh ta cười, Cô run rẩy – P1

Tô Noãn Noãn theo Hạ Vi Diễm đi vào cầu thang máy, hai người không nói gì thêm, chỉ là qua việc vừa rồi, cô đã có thể nhìn ra, Hạ Vi Diễm nhất định là có địa vị ở công ty này.

“Ding dong”

một tiếng, tầng mười sáu, tầng lầu chuyên dụng của Hàn Dật Thìn.

Hạ Vi Diễm bước từng bước nhịp nhàng, Tô Noãn Noãn cũng bước ra theo sau, trong tim bắt đầu “dong dong” đập loạn lên.

Cô tự nói với bản thân, đây là đến để đàm phán, không phải đến để người ta chi phối mình được, cô nhất định phải bình tĩnh lại.

Đứng trước cánh cửa gỗ khổng lồ, ba tiếng gõ cửa lịch sự, cho đến khi người ở bên trong đáp lại, Hạ Vi Diễm mới mở cửa ra, dẫn Tô Noãn Noãn vào theo.

Căn phòng làm việc này rất lớn, phân thành hai tầng, tầng một xem ra là để cho thư ký chuyên dùng, tầng hai được cách ly bằng lớp kính đặc biệt, bên ngoài không thể nhìn rõ bên trong được, song bên trong lại nhìn được rất rõ bên ngoài.

(ta nghĩ chỗ này là hai gian phòng , song tác giả dùng từ “tầng” –

层

céng – nên ta giữ nguyên)

Hạ Vi Diễm không đi gõ cửa kính kia, mà lại cầm điện thoại trên bàn lên, gọi vào đường dây nội của Hàn Dật Thìn,

“Dật Thìn, có người muốn gặp anh.”

Cô biết, không cần tên người gặp, anh ta cũng biết là ai. Bởi vì toàn bộ động tĩnh của tầng này, anh ta đều thu hết vào trong mắt.

“Để cô ấy vào.”

Hàn Dật Thìn nhìn hai người ở dưới lầu lãnh đạm trả lời.

Từ lúc cô bước vào đây, cô đã luôn ở trong tầm mắt của anh ta, cho dù cô có nỗ lực trấn tĩnh thế nào, thì bước chân hoảng loạn của cô, cũng vẫn không thể thoát khỏi ánh mắt của anh ta.

Anh ta biết cô nhất định sẽ tìm cách để ra ngoài gặp anh ta, chỉ có điều không ngờ tới là, tốc độ lại nhanh hơn so với anh nghĩ đến, cô gái này, cũng không quá ngốc.

Hạ Vi Diễm ngắt điện thoại, khóe miệng cong lên thành một độ cong mê hồn, giả vờ bình tĩnh nói:

“Cô có thể lên rồi.”

Không biết vì sao, cô không hề muốn thua kém khí thế so với cô gái trước mắt này.

Cô lại càng không muốn để cô ta đi gặp Hàn Dật Thìn, đây là một nỗi lo sợ đến từ sâu trong tim cô. Sự gặp gỡ của bọn họ, luôn làm cô có nỗi bất an mơ hồ.

Còn Tô Noãn Noãn dù cho thế nào, đối mặt với Hạ Vi Diễm, cô cũng không muốn để lộ ra nửa điểm yếu ớt.

Cánh cửa kính kia được mở ra, Tô Noãn Noãn không gõ cửa mà trực tiếp đi vào, Hàn Dật Thìn đang ngồi trên sofa ưu nhã hút thuốc.

Anh ta nâng mắt lên nhìn cô một cái, trên mặt là nụ cười xấu xa, vồ vồ chỗ ngồi bên cạnh, lãnh đạm nói một chữ:

“Ngồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 69: Đàm phán với Hàn Dật Thìn – P2

Anh ta nâng mắt lên nhìn cô một cái, trên mặt là nụ cười xấu xa, vồ vồ chỗ ngồi bên cạnh, lãnh đạm nói một chữ:

“Ngồi.”

Tô Noãn Noãn thở sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái, theo nhịp điệu chuyển động trên đôi giày cao gót đến bên anh ta, bình tĩnh ngồi xuống.

“Muốn uống gì? Caffe ? Sinh tố? hay là trà sữa ?”

Anh ta thuận miệng hỏi, đem điều thuốc còn một nửa kia dụi tắt trong gạt tàn.

“Không cần. “

Cô lạnh nhạt trả lời, giọng nói lại bởi vì lo lắng mà có chút mất kiểm soát.

Một tay của cô nắm lấy mép váy, tay kia vô thức vẽ vòng tròn trên đầu gối.

Hàn Dật Thìn đối với những hành động nhỏ đó của cô đều đem thu vào trong tầm mắt, con mắt đen kia ngày càng phát ra ánh nhìn âm u, khóe miệng chỉ hơi nhếch lên không thể nhìn ra được độ cong của nó.

Anh ta đột nhiên lại gần cô, toàn thân đều chuyển động qua, đem tay mình đặt lên trên bàn tay đang vẽ vòng tròn trên đầu gối của cô, đầu tiên đến sát tai cô, giọng nói mỉa mai:

“Xem ra cô vẫn chưa có chuẩn bị tốt, tay đang ra mồ hôi đây này. “

Giọng nói của anh ta đặc biệt nhẹ nhàng, mùi khói thuốc trên người cùng với hương nước hoa nhàn nhạt kích thích khứu giác thậm chí là cả thần kinh của cô, song lại dễ chịu ngoài ý muốn.

Cô hoảng loạn muốn rút tay về, lại bị anh ta nắm chặt lấy.

“Anh ! “

Cô chỉ nói ra một chữ anh đó, lại bị khí thế áp đảo đó làm cho thỏa hiệp.

Cô phát hiện, anh ta dường như đang đợi cô đến tìm anh ta.

Cô còn chưa mở lời, anh ta đã biết cô muốn gì, thậm chí, đến cả nỗi lo lắng mà cô nỗ lực để che giấu, trước mặt anh ta vẫn là bị hiện lên rõ ràng.

Cô cảm thấy bản thân thật thất bại, lần đàm phán này còn chưa bắt đầu, cô đã thất bại trong trận đầu tiên.

“Muốn nói chuyện gì ?“

Anh ta đột nhiên buông tay cô ra, đến bên bàn cầm một điều thuốc lên châm lửa, đi đến bên cửa sổ, nhìn ngắm cảnh vật phía bên ngoài.

Thân ảnh thon dài của anh ta đứng ở nơi đó, lại như hiện ra chút cô đơn.

Tô Noãn Noãn không nhìn thấy được biểu tình của anh ta, lại bị lời nói ra của anh ta làm cho kinh ngạc.

Anh ta quả nhiên là biết được cô đến tìm anh ta để đàm phán.

“Tôi muốn anh thả Hàn Cảnh Thìn ra. “

Cô nói ra từng chữ từng câu, giọng điệu kiên định.

“ Thả hán ra ? “

Trong giọng điệu của Hàn Dật Thìn như nghe được một chuyện cực kỳ buồn cười.

Anh ta hít sâu một hơi thuốc, quay lại, trực tiếp vút điếu thuốc xuống mặt thắm mềm tự nhiên kia, dùng mũi giày da dụi tắt không thương tiếc.

“ Thả hán ra ? Tô Noãn Noãn, cô có hiểu được tôi hận hán đến mức nào không ! “

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 70: Đàm phán với Hàn Dật Thìn – P3

“ Thả hán ra ? Tô Noãn Noãn, cô có hiểu được tôi hận hán đến mức nào không ! “

Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi, Tô Noãn Noãn cảm thấy biểu tình lúc này của anh ta thật hung ác.

“Tôi không cần biết có nỗi hận gì, lại làm anh đối xử như thế với anh trai của chính mình, anh ấy là anh ruột anh cơ mà !“

Tô Noãn Noãn có phản kích động, hơn thế lại vì Hàn Cảnh Thìn có một người em trai như thế này mà tê tái lòng.

Bị người thân mình hãm hại, nỗi đau trong tim đó còn vượt xa hơn nỗi đau thể xác kia.

“ Anh ruột ? Cô có nghe thấy Hàn Cảnh Thìn nhắc đến việc anh ta có một người em ruột chưa ? Có một đứa con trai là tôi đây ?“

Anh ta cười mỉa mai, trong lời nói lại mang nặng cay đắng.

Tô Noãn Noãn không nói được tiếp nữa, cô đứng là chưa từng nghe qua, nếu không phải vì bọn họ giống hệt nhau, cô cũng sẽ không bao giờ tin rằng Hàn Cảnh Thìn còn có một người em trai ruột.

Hàn Dật Thìn thấy phản ứng trầm lặng của cô, lạnh lùng hux một tiếng, nâng cằm cô lên.

“ Tô Noãn Noãn, sao tôi lại nói với cô nhiều như thế chứ ? Ân ? “

Ngữ khí của anh ta như đang hỏi cô lại cũng như đang tự hỏi chính mình.

Tô Noãn Noãn đối diện với cặp mắt của anh ta, cái nhìn bình tĩnh không tránh né. Nghĩ tới Hàn Cảnh Thìn, cô luôn có thể có thêm chút dũng khí.

“ Ý của anh là, anh không thể thả Hàn Cảnh ... “

Lời nói của Tô Noãn Noãn còn chưa hết, Hàn Dật Thìn đã dùng tốc độ làm cô không kịp phòng bị, hôn xuống đôi môi cô, niêm phong lại lời nói của cô.

Không có chút lí do nào cả, chỉ là khi nhìn thấy cánh môi phồng hồng kia của cô lúc đóng lúc mở, anh ta bèn có hành động này, thậm chí là, không hề chịu sự khống chế của đại não.

“ Uhm ... “

Lời nói còn chưa nói hết kia biến thành tiếng rên rỉ này, lưỡi của anh ta đã ở trong miệng cô cướp bóc bừa bãi, đem theo mùi khói thuốc nồng đậm.

“ Ngọt thật. “

Chỉ là mấy giây ngắn ngủi, anh ta lập tức buông cô ra, đứng từ trên cao nhìn xuống cô.

“ Nói tiếp đi. “

Anh ta lại ra lệnh, cái mà anh ta có hứng thú là thẻ của cô cơ. (ý là cổ phần trong tài khoản của chị Noãn)

“Nếu như anh không đồng ý thả anh ấy ra, ít nhất cũng để tôi gặp anh ấy một lần.”

Tô Noãn Noãn từng bước thỏa hiệp, song lại cũng vô tình từng bước đi vào trong cuộc chơi đã được anh ta định sẵn.

“Gặp hần ? dùng gì để đổi lại ?”

Khóe miệng anh ta nhếch lên thành nụ cười mỉ hoặc lòng người.

“Dùng hai mươi lăm phần trăm cổ phần của tập đoàn Tô thị.”

Cô đáp.

Hàn Dật Thìn nghe xong, nụ cười trên khuôn mặt lại càng thêm vẻ mê hoặc khôn lường, nhìn sâu vào Tô Noãn Noãn, chỉ nói ra hai chữ :

“Quá ít. “

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 71: Đàm phán với Hàn Dật Thìn – P4 (end)

Hàn Dật Thìn nghe xong, nụ cười trên khuôn mặt lại càng thêm vẻ mê hoặc khôn lường, nhìn sâu vào Tô Noãn Noãn, chỉ nói ra hai chữ :

“Quá ít. ”

“Anh không phải muốn có tập đoàn Tô thị sao ? Cổ phiếu của tập đoàn Tô thị trên tay tôi nếu không có chữ ký của tôi, anh đến một xu cũng không nắm được. ”

“Vậy thì cô có thể không đưa, nhớ lấy, không phải là tôi cầu xin cô, mà là cô hiện tại đang đàm phán với tôi. ”

Anh ta tùy ý, cơ thể thon dài thả trên sofa, ngón tay gõ gõ nhịp trên chỗ gác tay ở sofa, một bộ dạng tự đắc nhàn nhả.

Tô Noãn Noãn có chút thất vọng, cô không nhìn rõ được, anh ta rốt cuộc có hứng thú với cổ phần của cô hay không, cô chỉ đành đánh cược.

“Để tôi gặp anh ấy, nếu không, việc anh mạo nhận là Hàn Cảnh Thìn sẽ bị bại lộ.”

“Vậy sao ?”

Hàn Dật Thìn nhìn cô hứng thú,

“ Cô cho rằng cô nói ra rồi, có người tin cô sao ?”

“Có ! Dấu vân tay của Hàn Cảnh Thìn đã được bảo lưu trong bệnh viện. Mặc dù hai người là anh em ruột, nhưng dấu vân tay cũng không thể nào giống nhau hoàn toàn. Nếu như tôi bán tin cho giới truyền thông biết là anh mạo nhận, để giới truyền thông ép anh đi bệnh viện xác minh, đến lúc đó, việc của anh đương nhiên sẽ bị bại lộ. ”

Hàn Dật Thìn nhìn cô chăm chú, trong ánh mắt tăng thêm phần đánh giá cao cô, sau đó lại chuyển ngay thành sắc màu âm u.

“Đến lúc đó, trước khi sự việc bị bại lộ, Hàn Cảnh Thìn cũng sẽ mất mạng !”

Lời nói của anh ta luôn trực tiếp đánh vào điểm yếu của Tô Noãn Noãn.

Tô Noãn Noãn trong tim giật mình, song trên khuôn mặt lại không lộ ra chút biểu tình lo lắng nào.

“Cho nên chúng ta mỗi người lùi một bước, anh để tôi đi gặp Hàn Cảnh Thìn, tôi sẽ tiếp tục giữ bí mật này cho anh.”

“Tôi cá là cô không dám. ”

Anh ta cười nhẹ, giọng điệu tự tin.

“Chúng ta cứ thử xem ”

Cô cũng không hề yếu đuối.

Trong văn phòng, đột nhiên tĩnh lặng.

Hai người bọn họ, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng của đôi phương.

Tô Noãn Noãn nhìn chăm chú vào cái nhìn chăm chăm của anh ta, không lùi bước, cô không thể để anh ta nhìn ra sự yếu đuối của mình.

“Được, tôi có thể để cô gặp hắn. ”

Sau một lúc lâu mắt đối mắt, Hàn Dật Thìn cuối cùng cũng mở miệng, lại thêm một điều kiện,

“Nhưng cô phải tiếp tục ở lại bên Ninh Nam. ”

Tô Noãn Noãn không hiểu,

“Không thể nào, anh ta đã biết tôi là người được anh phái đến, tôi ở lại bên anh ta còn có ích gì ! ”

“Cô có chỗ để đi hay không ? Hay là cô lưu lại bên tôi, làm vợ tôi ? ”

Anh ta khoác lấy vai cô, hơi thở ấm nóng phả ra trên mặt cô, đôi mắt tà ác kia, ánh mắt lạnh lẽo trực tiếp đi thẳng vào trong mắt cô. ~

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 72: Bắt Gặp – P1

Anh ta khoác lấy vai cô, hơi thở ấm nóng phả ra trên mặt cô, đôi mắt tà ác kia, ánh mắt lạnh lẽo trực tiếp đi thẳng vào trong mắt cô.

Tô Noãn Noãn toàn thân cứng đờ, không phải vì Hàn Dật Thìn đột nhiên tiến lại gần, mà là vì lời nói của anh ta đã đạt đến trọng tâm.

Cô đúng là không có nhà mà về!

Nếu như Hàn Cảnh Thìn không ở trong tay anh ta, cô đã có thể rời khỏi Ninh Nam, đem theo chỗ cổ phần sáu mươi phần trăm đó, mở cuộc họp cổ đông.

Song cô lại không thể, cho nên đành nghe theo sự định đoạt của anh ta.

“Sau khi cô ra viện, hắn không phải đối với cô rất tốt sao?”

Anh ta thấy cô trầm lặng, hỏi một cách đầy ý nghĩa.

Tô Noãn Noãn thu lại tư tưởng, nhìn khuôn mặt đang tiến lại gần sát kia.

Khuôn mặt giống hệt Hàn Cảnh Thìn, lại chính là căn nguyên hủy hoại hạnh phúc của cô.

“Được , tôi đáp ứng anh, bây giờ dẫn tôi đi gặp anh ấy.”

Cô cuối cùng cũng quyết định, vẫn là đáp ứng với điều kiện của anh ta.

“Tốt lắm.”

Anh ta buông vai cô ra, đứng dậy, đến bên bàn làm việc cầm điện thoại lên.

“Vi Diễm, đánh một bản chuyển nhượng cổ phần, hai mươi lăm phần trăm cổ phần của Tô Noãn Noãn.”

Tô Noãn Noãn đột nhiên từ sofa đứng dậy, nhanh chóng bước đến bên bàn làm việc, ngắt điện thoại.

“Tôi nhất định phải gặp được anh ấy mới ký tên!”

“Hôm nay cô không gặp được, tôi phải sắp xếp đã.”

Anh ta không bằng lòng với hành động vừa rồi của cô, ánh nhìn rơi trên mặt cô càng lúc càng nặng nề.

“Sắp xếp, nhanh nhất là đến lúc nào.”

Cô cũng không lùi bước, lại lo lắng về bên Ninh Nam rồi sẽ khó mà đi đâu được.

“Cô lo lắng điều gì? Ninh Nam bây giờ không phải đã trả lại tự do cho cô rồi sao?”

“Cho nên anh sớm nhất là bao giờ thì xong?”

“Buổi chiều ngày kia, cô ký tên xong sẽ đi, quyết không nuốt lời.”

Anh ta nghiêm túc nói.

“Được, chiều ngày kia gặp.”

Cô cầm lấy túi xách, xoay người muốn rời đi, lại đột nhiên bị anh ta giữ lấy, kéo quay trở lại, va vào ngực anh ta, eo bị anh ta giữ chặt.

“Cô vẫn chưa thực hiện nghĩa vụ làm vợ, ít nhất thì cũng có một cái KissGoodbye chứ.”

Anh ta cười cợt, đầu đã cúi xuống.

Tô Noãn Noãn muốn tránh, nhanh chóng quay đầu đi, lại bị anh ta ép đến nằm xuống sofa.

Nụ hôn bá đạo, bừa bãi cướp bóc, kỹ thuật điêu luyện.

Tô Noãn Noãn chỉ cảm thấy trần trần hân ý rơi trên môi cô, kéo dài đến tận sâu trong tim.

“Dật Thìn, tài liệu anh ... “

Hạ Vi Diễm ngậy ra, tim, phút chốc nứt ra một vết lớn.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 73: Bắt Gặp – P2(end)

“Dật Thìn, tài liệu anh ... “

Hạ Vi Diễm ngậy ra, tim, phút chốc nứt ra một vết lớn.

Cô vốn dĩ là lên đưa văn kiện chuyển nhượng cổ phần, song lại nhìn thấy một màn này.

Hàn Dật Thìn nghe thấy giọng của cô, thân thể có chút cứng lại, song rất nhanh đã hồi phục, tiếp tục việc của anh ta.

Tô Noãn Noãn vẫn đang giãy giụa, tiếng rên rĩ trong cổ họng bị anh ta nuốt gọn.

Dần dần, cô không phản kháng nữa, mà lạnh lùng chờ anh ta kết thúc.

Hàn Dật Thìn dường như cảm thấy đã không còn ý nghĩa nữa, lại càng tức giận vì phản ứng này của cô chẳng khác nào người chết.

Tức giận đứng dậy, biểu tình trên khuôn mặt lại như đang cố ẩn dấu nhấn nại.

Hạ Vi Diễm vẫn đang đứng ở cửa, tim dường như đang chảy máu, cô không hề muốn xem tiếp cảnh trước mắt này, song chân lại như bị đóng đinh tại chỗ, không thể dời đi.

Cô không hề ngờ tới, Hàn Dật Thìn cho dù biết sự tồn tại của cô, cũng không hề để ý đến cảm xúc của cô, tiếp tục hôn một cô gái khác.

Cô đang cầu xin điều gì đây? Anh ta trước giờ vẫn là người không vì người khác mà dừng lại việc mình đang làm.

Hơn nữa, anh ta cũng chưa từng đưa cô bất kỳ lời hứa nào.

“Dật Thìn, văn kiện anh cần đây.”

Cô bước qua, trên mặt cố gắng giữ nụ cười, nỗ lực kiểm soát giọng nói đang run rẩy của mình.

Cô không muốn dựa vào thân phận là người phụ nữ của anh ta mà khóc náo lên hỏi, cô biết, như vậy sẽ chỉ gây phản cảm mà thôi.

Tô Noãn Noãn lúc này đã chỉnh lại trang phục do vừa rồi mà bị lộn xộn.

Cô nhìn Hạ Vi Diễm đang đi qua một cái, ánh mắt của cô ta dường như đang có nước mắt trong đó, cố sức ẩn giấu đi biểu tình, song ánh mắt thù địch kia lại đang nhìn mình.

Trong một khắc, cô đột nhiên đã hiểu được, cô ta đang ghen, sự thù hận trong mắt cô ta rõ ràng có thêm ghen tị.

Cô đột nhiên cảm thấy có một loại cảm giác báo thù, Hạ Vi Diễm, tình cảm mà cha tôi đã bỏ ra với cô, cô cũng nên ném thử xem mùi vị bị tình yêu làm tổn thương là như thế nào.

“Vi Diễm, tiền cô ấy xuống lầu.”

Hàn Dật Thìn chăm chú nhìn tài liệu chuyển nhượng cổ phần, lạnh nhạt nói.

Hạ Vi Diễm nắm chặt tay lại, móng tay như muốn cắm sâu vào trong da thịt, song lại chỉ lãnh đạm nói :

“Vâng.”

Cô ta quay người nhìn Tô Noãn Noãn, lúc này đã thu hết nước mắt về, duyên dáng mỉm cười nói:

“Tô tiểu thư, mời.”

Tô Noãn Noãn cũng hơi hơi cười lại, cầm lấy túi đi ra trước.

Tiếng giày cao gót của hai người phụ nữ vang lên, trong không gian rộng lớn của tầng lầu, thật rất chói tai.

Tô Noãn Noãn đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn Hạ Vi Diễm cười nói:

“Không cần tiền nữa, anh ta vừa rồi còn chưa mãn nguyện đâu, có lẽ vẫn cần đến cô dập lửa mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 74: Nghĩa Trang

Tô Noãn Noãn đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn Hạ Vi Diễm cười nói:

“Không cần tiền nữa, anh ta vừa rồi còn chưa mãn nguyện đâu, có lẽ vẫn cần đến cô dập lửa mới được.”

Tô Noãn Noãn nói xong, không đợi cô ta có chút phản ứng nào, tự mình bước tới cửa thang máy, chỉ lưu lại một Hạ Vi Diễm đã mất hết cả tôn nghiêm chết lặng đứng đó.

Ánh nắng cuối hạ vẫn có chút nóng gắt.

Tô Noãn Noãn rời khỏi tòa nhà tập đoàn Hàn thị, lại lên một chiếc taxi, đi đến nghĩa trang nơi cha cô nằm.

Nghĩa trang ở Mộng Thành như một hoa viên. Trên mộ được bao phủ bởi cỏ xanh và đầy những bông hoa sắc màu, ánh nắng chói mắt chiếu sáng trên bề mặt bia đá, làm chữ khắc màu trắng trên đó đặc biệt chói mắt.

Tô Noãn Noãn đứng trước bia mộ, nhìn di ảnh của cha, để cho tất cả mọi suy nghĩ trong lòng trấn tĩnh lại.

Ánh mặt trời chiếu có chút gay gắt làm người cảm thấy chóng mặt, Tô Noãn Noãn im lặng rất lâu, cuối cùng khi chuẩn bị rời đi, lại không nghĩ đến nhìn thấy một chiếc xe đặc biệt quen thuộc đi vào trong nghĩa trang.

Là xe của Ninh gia, Tô Noãn Noãn trong tâm lo lắng, ý thức sau đó quỵ ngay xuống, tâm nghĩ Ninh Nam lẽ nào nhanh như vậy đã tìm được cô?

Xe chạy đến trước nghĩa trang, chỉ có một người phụ nữ xuống xe, là mẹ của Ninh Nam : Hình Tuệ.

Tô Noãn Noãn có chút nghi ngờ, thấy chỉ có bà ta một mình từ xe bước xuống, trong tay cầm một bó hoa, xem ra là đến thăm mộ, có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi, lúc này mới an tâm được, quỵ ở một bên, nhìn bà ta đi đến trước một ngôi mộ nào đó.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Tô Noãn Noãn từ xa nhìn lại, bà ta một thân y phục đen đứng ở nơi đó, sau lưng có chút lên xuống, là đang khóc sao?

Gặp một cô nhân nào sao? Hay là cha của Ninh Nam, cô đoán mò, lại không dám tùy ý đi ra, sợ bị người nhà Ninh gia trông thấy, chỉ dám quỵ ở nơi đó chờ Hình Tuệ rời đi.

Rất lâu sau đó, Hình Tuệ mới rút khăn giấy ra để lau khô nước mắt, đeo kính mát lên, khi đi qua ngôi mộ ở bên cạnh, bước chân có chút dừng lại, song lại chỉ là lãnh đạm nhìn một cái rồi quay về xe.

Chiếc xe, đã rời khỏi nghĩa trang.

Tô Noãn Noãn đứng dậy, chân đã có chút tê dại, cô nghi ngờ đi theo hướng ngôi mộ mà Hình Tuệ đã đứng đó, hóa ra chủ của ngôi mộ này chính là cha của Ninh Nam, Ninh Chính Phong.

Tô Noãn Noãn tôn trọng làm lễ với người đã mất chuẩn bị rời đi, song khi đi qua ngôi mộ bên cạnh, lại dừng bước chân.

Bức ảnh người phụ nữ trên ngôi mộ này, làm cô kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 75: Nghe Trộm

Bức ảnh người phụ nữ trên ngôi mộ này, làm cô kinh ngạc.

Hoá ra người phụ nữ này tên là Sử Nhu, cô vẫn nhớ ng phụ nữ này, lúc cô giúp cha sắp xếp lại di vật, đã nhìn thấy ảnh của bà ta, là 1 tập ảnh bị cha cô cất giấu kỹ trong góc trong cùng của ngăn bàn.

1 ng phụ nữ trên khuôn mặt luôn có nụ cười dịu dàng, lúc đó cô còn thấy kì lạ, từ trước đến giờ k hề nghe cha cô nhắc đến ng phụ nữ này, song cha cô dường như là rất thương nhớ và trân trọng bà ta, nếu k tập ảnh đó cũng k bị giờ đến rách ra như thế.

Tô Noãn Noãn lại nhìn dòng chữ khắc trên bia mộ, "Mộ ái thê Sử Nhu", mà ng viết lại là Ninh Chính Phong.

Vợ của ông ta k phải là Hình Tuệ sao? Tại sao 2 ngôi mộ này lại đc mai táng cạnh nhau.

Tô Noãn Noãn k hiểu đc, chỉ cảm thấy dường như trong này có rất nhiều bí mật, mà những bí mật này có thể có quan hệ vs việc vì sao Ninh Nam lại hận cô như thế, hận vì cô là con gái của Tô Trác Thiên!

Ninh gia.

Ninh Nam ngồi trên bộ sofa to trong phòng anh ta, 2 mắt dán vào thiết bị trong tay, trên tai gắn 1 đôi tai nghe cực nhỏ.

Sợi dây chuyền pha lê tím đỏ, Tô Noãn Noãn nhất định không ngờ tới, sợi dây chuyền pha lê tím đỏ là do anh đặt làm, bên trong mặt dây chuyền có giấu 1 thiết bị theo dõi rất nhỏ thuộc công nghệ nano và máy nghe trộm.

Vừa rồi những nơi cô đi, những lời cô nói vs Hàn Cảnh Thìn, anh đều biết rất rõ ràng.

Ninh Nam cầm lên cốc coffee trên bàn, nhẹ hóp 1 ngụm.

K còn chút hoài nghi nào nữa, anh đã xác định đc cô ấy chính là Tô Noãn Noãn, chỉ là không ngờ tới, lần này lại nghe đc nhiều bí mật đến vậy.

Hàn Cảnh Thìn vốn dĩ lại còn có 1 ng em trai song sinh nữa, hoá ra tập đoàn Hàn thị hiện nay lại bị 1 ng khác nắm giữ, Tô Noãn Noãn bất quá cũng chỉ là 1 con cò cái j cũng không biết mà thôi.

Mà bọn họ hôm sau còn muốn đi gặp Hàn Cảnh Thìn.

Ninh Nam nghe động tĩnh trong tai nghe, biết là cô ấy đã lên taxi rồi khỏi nghĩa trang trên đường quay về Ninh gia.

Cô ấy cuối cùng vẫn là quay lại, vs thân phận 1 ng bị lợi dụng.

Tô Noãn Noãn, nếu như cô chỉ là 1 quân cờ bình thường, có lẽ tôi có thể thả cho cô đi.

Đáng tiếc, cô lại là con gái của Tô Trác Thiên.

Anh ta đặt tai nghe và bộ thiết bị xuống, đem cốc coffee trên bàn uống hết, bước đến bên cửa sổ, nhìn thấy cửa lớn đã mở ra, Tô Noãn Noãn đang bước vào.

Đôi mắt của Ninh Nam thu hẹp lại 1 cách nguy hiểm, đôi mắt đen sâu đó theo sát bóng hình cô.

Tô Noãn Noãn, trò chơi này, bởi vì thân phận của cô, mà biến thành càng vui hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tôi Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 76: Dấu ấn đặc quyền – P1

Tô Noãn Noãn về đến biệt thự của Ninh Nam, thấy Tấn Tịch và Ninh Manh vẫn đang ngồi đấy chờ.

“Cô đã đi đâu thế? Vừa rồi bị lạc trong trung tâm mua sắm, gọi vào di động của cô cũng không được, chúng tôi còn nghĩ cô đã đi mất rồi.”

“Oh ~ di động của tôi hết pin rồi, vừa rồi bị lạc trong đám đông, tôi lâu quá rồi không được ra ngoài, nên mới đi dạo trong trung tâm mua sắm, song chẳng gặp được hai người, nên tôi đoán hai người về trước rồi.”

Tô Noãn Noãn cười giải thích, đem lí do đã nghĩ kỹ khi còn trên xe nói lại một lần nữa.

Thật không ngờ đến, đi một vòng, cuối cùng vẫn là quay về.

“Vậy sao, cô cũng phải nghĩ cách để gọi một cuộc điện thoại chứ, Tấn Tịch nói chúng tôi để lạc mất cô, nhất định muốn ở đây đợi cô về, còn suýt nữa điều người đi tìm cô đấy.”

Tô Noãn Noãn vào trong nhà, nhìn Tấn Tịch đang ngồi trên sofa, mỉm cười xin lỗi với anh ta, lại quay sang Ninh Manh.

“Tôi không ở đấy không phải vừa vụn là thế giới của hai người sao, cho nên mới không muốn làm phiền hai người.”

“Thế giới hai người cái gì chứ, Tấn Tịch không thấy cô đâu, chúng tôi cũng chẳng còn tâm trí đâu mà đi mua sắm nữa ...”

Ninh Manh vô ý nói ra, làm Noãn Noãn không nhịn được lại nhìn Tấn Tịch mấy lần, trên mặt anh ta vẫn là nụ cười ấm áp, ánh mắt nhìn vào Noãn Noãn, dường như có chút ý an tâm.

“Cô đã về rồi, chúng tôi cũng về đây, Ninh Manh, ông nội bảo em tối nay đến nhà anh ăn cơm đấy.”

“À, được ạ, cái đồ yêu nghiệt Lam Mặc cũng đến rồi, lâu lắm rồi không được cãi nhau với anh ta, đúng rồi, Thất Thất, Nam Nam đang ở trong phòng đây, cô đi báo với anh ấy đã về bình an đi.”

Qua một hồi nói chuyện đơn giản, Tân Tịch đưa Ninh Manh rời khỏi Ninh gia.

Tô Noãn Noãn nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở Shopie đang dọn dẹp ở phòng khách.

Cô ta nhìn qua thì có vẻ cái gì cũng không quan tâm, song thực ra lại là một kẻ tai mắt nguy hiểm.

Quan hệ của cô và Ninh Nam, nhất cử nhất động ở Ninh gia, có lẽ mỗi ngày đều được báo cáo với Hàn Dật Thîn, nếu không anh ta cũng không thể biết được việc cô nằm viện rõ ràng như vậy.

Trong tâm thầm thờ dài một cái, có lẽ quãng đường đi sau này đều như vậy, lúc nào cũng lo lắng thấp thỏm.

Cô lên lầu gõ cửa phòng Ninh Nam, trong tâm đoán mò không biết lí do cô bịa ra đó liệu Ninh Nam có tin hay không.

“Về rồi à.”

Ninh Nam mở cửa phòng ra, nhìn Tô Noãn Noãn đang có chút lo lắng, ánh mắt dừng lại trên cánh môi hồng phấn của cô.

Đôi môi vừa bị một người đàn ông khác thương thức qua.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 77: Dấu ấn đặc quyền – P2

“Về rồi à.”

Ninh Nam mở cửa phòng ra, nhìn Tô Noãn Noãn đang có chút lo lắng, ánh mắt dừng lại trên cánh môi hồng phấn của cô.

Đôi môi vừa bị một người đàn ông khác thương thức qua.

Tô Noãn Noãn bị anh ta nhìn đến nỗi tim có chút hoảng lên, vừa mới định mở miệng, lại bị Ninh Nam kéo vào phòng ngủ.

“Em đã đi đâu?”

Anh ta đẩy cô ra giường, song lại không tiến đến gần cô, mà là đứng từ xa, vẫn nhìn chăm chú vào khuôn miệng cô.

Tô Noãn Noãn điều chỉnh lại tư thế ngồi, không muốn bản thân mình thể hiện ra quá bối rối.

“Tôi và Ninh Manh trong lúc đi xem hàng ở trung tâm mua sắm bị lạc nhau, di động lại hết pin nên không tìm được bọn họ, vậy nên tôi đành tự mình đi dạo một vòng.”

“Vậy sao? Đi dạo một vòng thế đã mua gì chưa?”

Ngữ khí của anh ta không giống như đang thăm dò, song Tô Noãn Noãn vẫn là cẩn thận trả lời.

“Lúc đi với Ninh Manh có mua quần áo rồi, lúc đi một mình vì không có ai tham khảo cùng, nên không mua được.”

Ninh Nam như đang suy nghĩ gât gât đầu, cười nói:

“Em không mua gì, thì để tôi giúp em chuẩn bị thứ mà em cần.”

Thân hình thon dài của anh ta bước tới bên ngăn tủ ở đầu giường, từ đó rút ra một cái hộp hình vuông nhỏ.

Tô Noãn Noãn nhìn bóng lưng anh ta, chỉ cảm thấy từ bốn phía đều có hàn ý bốc lên, làm người ta hoảng sợ.

Từ thái độ vừa rồi của anh ta, dường như là anh ta đã tin lời cô nói, lại cũng có vẻ như đang hoài nghi, thậm chí trong ánh mắt nhìn cô lại có mấy phần

chán ghét.

Anh ta và Hàn Dật Thìn đều là người nguy hiểm, không thể thấy rõ được.

Chỉ khác là, sự lợi dụng và tra tấn mà Hàn Dật Thìn đối với cô đều lộ ra rõ ràng.

Còn Ninh Nam, trên miệng luôn mang theo nụ cười làm người khác không cưỡng lại được, cho dù biết rằng nụ cười đó là cạm bẫy, thì cũng không thể không chế được mà bị mê hoặc.

“Cái gì thế?”

Cô nhìn anh ta bước lại gần, chiếc hộp nhỏ trong tay còn có thêm một đầu dây cắm điện.

Anh ta cười cười hươu hươu mở chiếc hộp trong tay, đưa đến trước mặt Tô Noãn Noãn.

Đó là một con dấu, bên trên còn khắc chữ Ninh.

Tô Noãn Noãn không hiểu, lại bị sự tập hợp thù địch trong ánh mắt anh ta giây phút đó làm sợ đến đờ người ra.

Để che giấu sự bối rối trong tim, cô miễn cưỡng nhếch khóe miệng lên thành nụ cười, song thân thể run rẩy kia lại bán đứng cô hoàn toàn.

“Có biết không? Chữ này là để chứng minh em chỉ có thể là của tôi!”

Ninh Nam nhìn vào trong mắt cô, lại có một cảm giác sở hữu mà bản thân cũng không nhận ra.

“Là ý gì?”

Cô nhìn anh ta đứng dậy đem giắc cắm cắm vào ổ điện, sau đó từng bước từng bước tiến gần cô.

Trong giây phút đó, cô đã hiểu ý của anh ta, chỉ cảm thấy dòng máu toàn thân đều đã đông lại.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 78: Dấu ấn đặc quyền – P3

Trong giây phút đó, cô đã hiểu ý của anh ta, chỉ cảm thấy dòng máu toàn thân đều đã đông lại.

Ninh Nam từng bước từng bước bức lại gần Tô Noãn Noãn, cô theo bản năng mà lùi lại phía sau, cho đến khi thân thể chạm đến bên cạnh giường.

Trên mặt anh ta không nhìn ra chút biểu tình gì, vẫn lại là ý cười ôn nhu đó, lại càng làm cho cô hoảng sợ hơn.

“Đừng đến gần đây ... “

Tô Noãn Noãn run rẩy, bảo vệ toàn thân, giọng điệu như đang cầu xin.

Cái con dấu nho nhỏ đó, cô thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực của nó.

Ninh Nam một tay bắt lấy cổ tay cô, đẩy mắt lộ ra màu đỏ thẫm kỳ lạ,

“Em có biết hay không, tôi đã đầu giá em về đây, em chỉ có thể là của tôi!”

Tô Noãn Noãn giãy giụa lắc đầu, không thể hiểu được đôi mắt đột nhiên trở nên độc ác và khát máu kia.

Lúc này trên mặt cô cất không còn một giọt máu, đôi môi run rẩy không phát ra được chút âm thanh nào, giọt lệ to như hạt đậu rơi xuống liên tiếp.

Cô không muốn bị ấn lên cái thứ kia, đó rõ ràng là sự hỗ thẹn đối với tôn nghiêm của cô!

“Đừng sợ hãi, sẽ qua rất nhanh thôi, đây không phải là trừng phạt em, chỉ là để em hoàn toàn thuộc về tôi mà thôi.”

Ninh Nam như đang an ủi, có điều giọng điệu lại mang nặng hàn ý nồng đậm.

Cổ tay trắng mảnh của Tô Noãn Noãn vì bị anh ta khống chế mà hiện lên màu đỏ, cái con dấu nóng rực kia cũng càng ngày càng đỏ thêm.

“Tôi không phải là của anh ... tôi không phải ... “

Cô dùng chút sức lực cuối cùng để phản kháng lại, song lại không thành lời được.

“Em chỉ có thể là của tôi!”

Đôi mắt Ninh Nam đột nhiên biến thành màu đỏ thẫm, kéo cổ áo cô ra, con dấu nóng rực kia ấn xuống.

“A ..... ! “

Tiếng kêu thảm thiết từ miệng Tô Noãn Noãn phát ra, kinh động cả đất trời!

Miếng sắt nóng kia rơi xuống ngực cô, mùi khét đốt cháy cả mũi, đốt cháy da thịt.

Tô Noãn Noãn mở miệng ra, song lại chẳng thể nào phát ra được âm thanh, sự đau đớn sắc nét kia thấm vào từng lỗ chân lông của cô.

Ninh Nam buông bàn tay đang khống chế cô ra, để ngón tay mình vào cái miệng đang mở của cô.

“Cần nó, sẽ không đau nữa.”

Tô Noãn Noãn nghĩ cũng không nghĩ liền cắn xuống, dùng sức lực còn lại của cô, để đáp lại nỗi hận của anh ta!

Trong phút chốc ngón tay bật ra máu tươi, lông mày Ninh Nam nhíu lại, nhìn ngón tay mình lưu lại vết răng màu hồng tươi của cô.

“Em đã mang theo dấu ấn của tôi, em chỉ có thể thuộc về tôi ... “

Ninh Nam cúi người xuống, hơi thở ấm nóng dường như đang ở chỗ vết thương của cô, như loại độc được mê hoặc, làm người ta toàn thân run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 79: Dấu ấn đặc quyền – P4 (end)

Ninh Nam cúi người xuống, hơi thở ấm nóng dường như đang ở chỗ vết thương của cô, như loại độc được mê hoặc, làm người ta toàn thân run rẩy.

Tô Noãn Noãn vẫn đang run rẩy, trong mắt đã không còn chảy ra nước mắt được nữa.

Cô khi đã bị người ta in dấu lên như thế này, đã không thể nào thuộc về Hàn Cảnh Thìn nữa rồi!

Bóng tối vô tận nuốt gọn linh hồn cô, mí mắt càng ngày càng trĩu nặng xuống ...

Ninh Nam bế cô đã có phản ngất đi lên, để cô nằm lên trên giường.

“Nhẹ thật . “

Anh ta thì thầm, nhìn sinh mệnh yếu ớt trong lòng mình.

Hơi thở của cô ấy rất nhẹ, dấu ấn đặc quyền mang chữ “Ninh” kia, in nổi bật trên làn da trắng nõn, khắc ra bông hoa mê hoặc.

Ninh Nam nhếch miệng lên, ngón tay nhẹ nhàng lau đi mồ hôi dính trên tóc cô, trong tim sinh ra một loại cảm giác mất ngủ.

Con gái của Tô Trác Thiên mang trên mình dấu ấn đặc quyền thuộc về Ninh gia, chỉ điều này thôi cũng đủ làm anh hưng phấn rồi.

Cúi đầu hôn lên cô đang hôn mê, liếm lên cánh môi vì đau đớn mà có chút khô nứt ra của cô, nụ hôn ướt át mạnh mẽ.

Dường như thế này, sẽ có thể xóa đi mùi vị của một người khác.

Nghĩ đến sự mất kiểm soát vừa rồi của mình, cái loại cảm giác chinh phục mãnh liệt đó, đến bản thân anh cũng không thể khống chế được .

Hóa ra cái mà anh muốn, không chỉ có người của cô ấy, mà còn muốn , trái tim cô ... ..

*** **

Tô Noãn Noãn tỉnh lại lần nữa, đã đang ở trong phòng mình rồi.

Trong phòng tối tăm, rèm cửa đóng rất kín, làm Tô Noãn Noãn không nhìn ra được bây giờ là lúc nào, bản thân đã hôn mê bao lâu rồi.

Cố gắng ngồi dậy, toàn thân đều đau nhức, sự đau đớn ở trên ngực lập tức đánh vào ý thức của cô, nhắc nhở cô, về sự tui hổ trước khi ngất đi kia.

Cô xuống giường mở rèm cửa ra.

Ánh sáng mãnh liệt làm cô trong chốc lát không thích ứng được.

Bước đến trước gương, kéo cổ áo xuống, nhìn vào dấu ấn kia.

Vết thương đã đóng vảy, chữ Ninh màu đỏ thẫm kia trong mắt cô vô cùng hung dữ đến khó chịu.

Vết lõm sâu trên đó lại càng nhắc nhở cô về sự tồn tại sâu sắc của dấu ấn này.

Có lẽ, nó sẽ theo cô suốt cả cuộc đời.

Ác cảm để y phục che đi, nhìn đồng hồ thấy đã là mười hai giờ trưa ngày hôm sau.

Tô Noãn Noãn cười khổ một cái, Ninh Nam đúng là có bản lĩnh thật, lần nào cũng làm cô ngất đi lâu như vậy.

Vốn cứ nghĩ là anh ta sẽ tiếp tục giả vờ dịu dàng như vậy, có điều sự bá đạo và chiếm hữu ngày hôm qua của anh ta làm cô có chút ảo giác.

Anh ta lẽ nào đang để ý đến cô sao?

Lắc lắc đầu làm vệ sinh rồi xuống lầu.

Cô đói rồi, phải ăn cơm.

Ngày mai còn phải nghĩ cách để đi gặp Hàn Cảnh Thìn.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 80: Đánh vào tinh thần trước tiên – P1

Tô Noãn Noãn bước xuống đến đầu cầu thang, thì nghe thấy tiếng cãi nhau truyền đến từ phòng khách.

Là Ninh Nam và mẹ anh ta.

”Mẹ đã nói rồi, nếu con chỉ là tùy ý chơi bởi mẹ không có ý kiến gì, song cô gái này con còn muốn giữ lại bao lâu nữa.”

”Con không hề chơi bởi, con cũng không hề muốn để cô ấy đi, cô ấy là do con mua về từ hội đấu giá.”

”Mua ? Nghe ý của con, con còn muốn lưu cô ta lại đây cả đời sao! ”

”Đúng, cả đời này!”

”Chát ”

tiếng vang của một cái tát.

”Mẹ đã tìm giúp con một đót tượng tốt rồi, cô gái này hãy nhanh chóng đuổi cô ta đi.”

Hình Tuệ nói xong, giận dữ đi ra khỏi biệt thự của Ninh Nam, bà trước giờ chưa có lúc nào lại cùng con trai náo ra chuyện khó xử như thế này, hôm nay lại chỉ vì một cô gái.

Ninh Nam nhìn bóng lưng rời đi của Hình Tuệ, trong tâm thâm nhủ,

”Mẹ, sau này mẹ sẽ hiểu việc con làm.”

”Ninh Nam.”

Tô Noãn Noãn đứng trên cầu thang gọi anh ta, không hiểu sao, âm thanh lại có chút nghẹn ngào.

Có lẽ là vì lâu lắm rồi không được ai quan tâm đến, thấy Ninh Nam vì bảo vệ cô, cãi nhau với cả mẹ của anh ta, làm cô có chút cảm động.

”Em tỉnh rồi.”

Ninh Nam có chút vui mừng.

”Àn.”

Tô Noãn Noãn lãnh đạm đáp lại một tiếng.

Mặc dù cảm động vì anh ta, cô cũng không thể hiện ra ngoài, so với những việc mà anh ta đã làm, thì chút cảm động này làm sao có thể làm tan chảy trái tim cô.

”Còn đau không? ”

Anh ta bước đến gần cô, chỉ vào dấu ấn trước ngực cô.

Không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến là Tô Noãn Noãn lại càng thêm giận.

Cái thứ này, rõ ràng là anh ta cưỡng ép cô in lên, đau đến mức nào, anh ta thừa biết.

Con người này chỉ toàn sau khi đối xử bạo tàn với cô xong mới biến thành cực kỳ ôn nhu, Tô Noãn Noãn thực sự thấy không nhìn thấu được.

Chỉ có cảm giác sự ôn nhu của anh ta mang theo mục đích nào đó, song lại không rõ là cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 81: Đánh vào tinh thần trước tiên – P2 (end)

Chỉ có cảm giác sự ôn nhu của anh ta mang theo mục đích nào đó, song lại không rõ là cái gì.

”Đang trách tôi?”

Thấy cô không có phản ứng, Ninh Nam lại hỏi.

Tô Noãn Noãn ánh mắt quét qua bên mặt bị đánh của anh ta, trong tim đột nhiên lại thất lại, trên miệng lại chỉ lãnh đạm nói:

”Anh không phải đến công ty sao?”

”Tôi sợ em sẽ tỉnh dậy bất cứ lúc nào.”

Anh ta nói chân thành, giọng điệu cực kỳ quan tâm.

Tô Noãn Noãn cười lạnh, đã quen sự hỉ nộ vô thường của anh ta.

”Có phải là có thể ăn bữa trưa rồi không, tôi đói rồi.”

Cô đi vào bàn phòng ăn nhìn một cái, Shopie và Maria đã dọn đồ ăn lên.

”Mặc tiểu thư, thiếu gia nói thân thể cô còn yếu, đặc biệt yêu cầu chúng tôi làm một bát tổ yến để cô bổ thân.”

Shopie chuyển thức ăn trong tay, vui vẻ nói, nụ cười thành thật, song mắt lại nhanh chóng nháy với Tô Noãn Noãn một cái.

Tô Noãn Noãn trong tim lập tức hiểu được, là Hàn Dật Thìn bảo cô ta đem tin cho cô.

Hai người họ ngồi xuống ăn cơm, không nói thêm lời nào.

Chỉ có Ninh Nam thường xuyên gấp thức ăn vào bát cô, biểu thị quan tâm.

Lúc sắp ăn xong, Tô Noãn Noãn mới mở miệng nói.

”Mấy ngày này tôi muốn ra ngoài đi lại.”

Cô nghĩ, để việc đến lúc đó lại bị anh ta nghi ngờ, còn không bằng nói trước với anh ta một tiếng, quang minh chính đại vẫn hơn.

”Ra ngoài đi lại, đi đâu?”

Ninh Nam dừng đùa lại, ánh mắt chăm chú nhìn cô, trên mặt vẫn là ý cười ôn nhu thanh nhẹ.

”Đi đâu cũng được, chỉ là không muốn ngọt ngào ở nhà.”

”Oh, để tôi bảo xe đưa em đi.”

”Không cần!”

Tô Noãn Noãn lập tức từ chối, cố ý dùng giọng điệu trêu đùa nói:

”Anh chẳng dễ dàng gì trả lại tự do cho tôi, tôi nghĩ vẫn là một mình thì hay hơn.”

”Àn.”

Ninh Nam gật đầu, có vẻ như đồng ý với suy nghĩ của cô,

”Có điều nhớ là phải đeo chiếc vòng tôi tặng khi ra ngoài, tôi rất thích thấy em đeo nó.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 82: Yêu kiều – P1

“Yêu kiều“

, hộp đêm nổi tiếng ở Mộng Thành.

Ý nghĩa gọi cảm của Yêu kiều không phải để chỉ phụ nữ, mà là đàn ông, những người đàn ông còn yêu kiều hơn cả phụ nữ.

Nơi đây, chỉ đón tiếp một lượng nhất định những nam nhân có ảnh hưởng, mà tất cả phục vụ nơi đây, đều là nam.

Vào lúc chạng vạng tối, bồi bàn nam ở Yêu Kiều từng người đang vẽ nên kiểu trang điểm khó thuốc ở Yêu Kiều, để chuẩn bị cho công việc làm ăn sắp bận rộn tới đây.

Căn phòng chuyên dụng sang trọng nhất, phục vụ cho ông chủ của Yêu Kiều, Lạc Phong chuyên sử dụng.

Trong phòng, trên chiếc giường lớn mềm mại.

Hàn Cảnh Thìn đột nhiên cảm thấy trên người có chút ngứa ngứa, trên mặt hình như cũng có cái gì đó ấm nóng đang đến gần.

Bàn năng gạt ra, gạt ra thứ đang dính trên khuôn mặt, anh thực sự mệt mỏi quá.

“Cảnh Thìn.”

Một giọng nam nhân dịu dàng đến xương cốt lên.

Dưới giường, Lạc Phong bị Hàn Cảnh Thìn một đánh lăn xuống dưới, dùng ánh mắt cực kỳ đau buồn ảm ức nhìn anh ta.

Có điều Hàn Cảnh Thìn vẫn là quay lưng lại phía hắn ta ngủ tiếp, không nhìn đến hắn một cái.

“Cảnh Thìn ... “

Lạc Phong không cam tâm lại trèo lên giường, đầu thoa vào trong lòng anh ta, nở nụ cười quyến rũ như hoa sen.

“Tôi muốn với anh ... “

“Không tốt.”

Lạc Phong còn chưa nói hết, Hàn Cảnh Thìn đã dứt khoát ngắt lời hắn ta, không chút do dự.

Về mặt Lạc Phong đang cười hi hi trầm hắc xuống, thay vào đó là cái bóng đáng sợ.

“Anh có phải vẫn đang nghĩ tới con đàn bà kia không! Anh đã là người của tôi rồi!”

“Tôi không phải là người của anh! Đều là anh dùng những thứ chết tiệt kia ép tôi.”

Hàn Cảnh Thìn đột nhiên mở mắt ra, uất hận nhìn chằm chằm vào người đàn ông yêu kiều đến cực độ trước mắt!

“Tôi ép anh?”

Lạc Phong cười đến yêu kiều, ngón tay quét qua hình dáng mảnh mai mà khỏe mạnh của hắn ta.

“Là em trai ruột của anh bán anh cho tôi, còn nữa, tôi đã nói rồi, chỉ cần anh trong ba ngày không cầu tôi tìm cho anh một mũi, tôi sẽ trả tự do cho anh, là tự anh không làm được đấy chứ!”

Lời của hắn ta, như một mũi dao, nhấn vào chỗ đau của Hàn Cảnh Thìn.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 83: Yêu kiều – P2

Lời của hắn ta, như một mũi dao, nhấn vào chỗ đau của Hàn Cảnh Thìn.

Trong chốc lát con người của Hàn Cảnh Thìn biến thành âm u, đứa em trai anh thấy tội lỗi trong bao năm, vừa gặp mặt, đã đem anh đi bán vào nơi đây.

Anh thậm chí không thể hiểu được nguyên nhân, cũng không biết được tình hình bên ngoài kia như thế nào, cả ngày đều bị giam cầm trong cái hộp đêm này.

“Anh đã là do Lạc Phong tôi mua về, thì vĩnh viễn cũng không thể nào thoát khỏi tôi được.”

Lạc Phong thay đổi bản mặt dày trước đó, trầm trầm thờ dài một cái.

Suốt hơn một tháng tiếp xúc, Hàn Cảnh Thìn cơ bản đã rất hiểu rõ hắn.

Hắn ta hàng ngày, đối với anh đều là có yêu cầu bắt buộc, thậm chí là cầu xin một cách bí ối.

Nhưng chỉ cần nghĩ tới việc tìm anh vẫn còn nghĩ đến người khác, hoặc là về vấn đề anh muốn rời đi.

Là hắn ta sẽ biến thành ác quỷ tàn bạo bất nhân, dùng đủ mọi thủ đoạn đến cực điểm với anh.

“Anh lúc nào cũng thích hát lạc điệu với tôi, anh không thể nào ngoan ngoãn nghe lời sao? Cũng là để bớt chịu khổ đi.”

Lạc Phong oán giận nói, trong con ngươi màu tro nhạt kia, đã lóe lên ánh nguy hiểm.

“Tôi không thích đàn ông!”

Hàn Cảnh Thìn nhấn mạnh một lần nữa, đây là lời mà mỗi ngày anh đều phải lặp lại đến mười mấy lần

“Anh phải tiêm rồi.”

Lạc Phong nhắm mắt làm ngơ, đẩy mắt lại quét qua một tia thương tổn, đứng dậy, phân phó cho thuộc hạ đi lấy đồ.

“Tôi không cần những thứ đó!”

Hàn Cảnh Thìn phản kháng, sự phản kháng từ trong đáy tim.

“Anh không muốn? Lần nào anh cũng như vậy, song cuối cùng vẫn là cầu tôi muốn đấy thôi.”

Tay Lạc Phong đã cầm kim tiêm, như một dã thú nhìn thấy con mồi nhìn anh ta.

Con nghiện phạm rồi thì là phạm rồi.

Lúc này thân thể Hàn Cảnh Thìn bắt đầu run rẩy, toàn thân từ trên xuống dưới không tự chủ được mà phát lạnh, thân thể như thể có móng mèo đang cào lên da thịt anh, cái loại cảm giác ngứa ngáy đau khổ đó theo lỗ chân lông thấm vào đến tận xương cốt anh, muốn gãi mà không gãi đến được.

“Còn muốn nữa không? Anh có biết không? Tôi lại cứ thích cái vẻ khó bị thuần phục này của anh đấy.”

Lạc Phong đặt tay lên làn da đang run rẩy của anh, cảm nhận nỗi đau của anh, cười đến tà mị.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 84: Yêu kiều – P3 (end)

Lạc Phong đặt tay lên làn da đang run rẩy của anh, cảm nhận nỗi đau của anh, cười đến tà mị.

Hàn Cảnh Thìn cắn chặt đôi môi, trên mặt vì đau đớn mà đã biến thành trắng bệch.

Trong đầu đều là tiếng cánh muỗi đập, âm thanh vu vù.

Từ từ, anh cảm thấy mạch máu của bản thân đang được vắt ra ngoài, dường như làm thân thể anh nứt ra, người trước mặt kia cũng thành lác lư biến dạng dần.

“Đưa tôi... “

Anh khàn khàn cầu xin, tay hướng về phía Lạc Phong, ánh mắt ảm đạm, tất cả mọi ý nghĩ đều tập trung ở ống tiêm kia.

Lạc Phong mỉm cười lùi ra sau hai bước, cầm ống kim tiêm hươ hươ, cười nói:

“Cố gắng thêm một lúc nữa, tôi thích nghe thấy tiếng anh cầu xin tôi.”

Hàn Cảnh Thìn nằm trên giường đau khổ lẫn lộn, dùng sức lực còn lại muốn bò đến hướng Lạc Phong.

Nỗi đau khổ khó nói thành lời xâm chiếm anh, trong lúc giây giũa, anh rơi từ trên giường xuống, ngã trên nền đất, bắt đầu co giật.

Lạc Phong biết là anh đã chịu đến cực điểm, cảm lấy ống tiêm đi tới, điện thoại trên người bỗng kêu lên.

Lạc Phong hoài nghi, số di động của anh rất ít người biết đến, cảm di động lên, nhìn một cái số máy gọi đến, hiện lên là : Ninh thiếu.

Cười cười cảm ống kim tiêm vút đến trước mặt Hàn Cảnh Thìn, Lạc Phong đi ra ngoài trước để nghe điện thoại.

Một lúc sau, Lạc Phong cầm rượu vang đỏ bước vào, Hàn Cảnh Thìn đã tự mình giải quyết xong, nằm lên trên giường.

Lúc này, cơ thể của anh ta đang hưởng thụ khoái cảm mà ống tiêm đó mang lại, trong tim lại không ngừng lên án chính mình.

“Uống chút rượu vang sẽ thấy dễ chịu hơn đây.”

Lạc Phong đưa rượu cho anh, thấy anh không hề phòng bị mà uống xuống, trên mặt thoáng qua nụ cười kì lạ.

*** **

Hàn Dật Thìn và Tô Noãn Noãn gặp nhau, là vào lúc buổi chiều.

Song mãi đến khi sắp tối, Hàn Dật Thìn mới đưa Tô Noãn Noãn đến “ Yêu kiều”.

Bảng hiệu nền đen, hai chữ Yêu Kiều màu hồng đào, biểu lộ hết được vẻ quý mị của hộp đêm này.

“Một lát nữa cô phải theo sát tôi đây, nơi đây là địa bàn của người khác, tôi không có quyền nói đâu.”

Trước khi bước vào, Hàn Dật Thìn nhắc nhở Noãn Noãn.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 85: Tuyệt Vọng – P1

Trước khi bước vào, Hàn Dật Thìn nhắc nhở Noãn Noãn.~

Thật ra đúng là như vậy, anh ta mặc dù đã đem bán Hàn Cảnh Thìn cho Yêu Kiều, dựa theo quy tắc của nghề này, anh cũng không có quyền can thiệp nữa.

Đi vào nội địa, hộp đêm này không có không khí cuồng loạn bất ổn như những hộp đêm khác, cũng không có âm nhạc ngồng cuồng quá mức.

Tô Noãn Noãn có chút bối rối, cứ cảm thấy hộp đêm này rất kỳ quái.

Khắp nơi đều là các phòng bao riêng, đôi khi mới có hai người đàn ông đi qua, đều là dáng vẻ rất mờ ám.

Nhìn thấy từng người đàn ông với đàn ông kề vai áp má, cô đột nhiên hiểu ra được tại sao, hộp đêm này không có phụ nữ, đây là hộp đêm...

Ngoài bị sốc ra, Tô Noãn Noãn lại càng lo sợ, Hàn Dật Thìn đưa cô đến chỗ như thế này tìm Hàn Cảnh Thìn, điều này có nghĩa là gì.

“Hàn tổng, thật hiếm có khi được tiếp đón, cần phục vụ gì đây?”

Một giám đốc người gầy gầy bước tới, trên mặt là nụ cười tươi.

“Tôi muốn gặp ông chủ Lạc.”

“Điều này ... “

Giám đốc có chút do dự.

Lạc Phong và Hàn Cảnh Thìn ngày nào vào giờ này cũng là đang ở trong phòng, ai cũng không dám tới làm phiền.

“Anh đi vào thông báo một tiếng, có chuyện gì, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Hàn Dật Thìn nói dứt khoát, trên thực tế, anh đã đến trước một ngày tìm Lạc Phong để gặp Hàn Cảnh Thìn, có điều với tính cách của Lạc Phong, nhân vật càng lợi hại, anh ta càng không chịu lép vế.

Cho nên Hàn Dật Thìn cứ thế mà đến, dù biết là sẽ có nguy hiểm.

“Xin đợi.”

Giám đốc cân nhắc một chút, vẫn là quyết định đi thông báo với Lạc Phong.

Xét cho cùng thì anh trai của Hàn Dật Thìn bây giờ đang là đại hồng nhân trước mặt ông chủ, ông ta nào dám đắc tội.

“Ai muốn gặp tôi?”

Không đợi giám đốc đến thông báo, Lạc Phong đã từ bóng tối âm u đi ra, trên mặt là nụ cười tán tỉnh, đi đến trước mặt Hàn Dật Thìn và Tô Noãn Noãn.

Tô Noãn Noãn ngẩng ra, lần đầu tiên biết được, thì ra đàn ông cũng có thể sinh địa như yêu nghiệt thể này.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 86: Tuyệt Vọng – P2

Tô Noãn Noãn ngẩng ra, lần đầu tiên biết được, thì ra đàn ông cũng có thể sinh địa như yêu nghiệt thể này.

“Hàn đại tổng giám đốc, sao lại rảnh rỗi thế này.”

Lạc Phong bước đến trước mặt Hàn Dật Thìn, ánh mắt lại dính chặt vào trên người Tô Noãn Noãn, như cười mà không cười.

“Yêu Kiều của chúng tôi không hoan nghênh nữ giới.”

Anh ta rất bình tĩnh, song trong giọng điệu lại mang theo khí thế sắc nét không thể xem thường.

“Ông chủ Lạc, lâu lắm không gặp.”

Hàn Dật Thìn nhẹ nhàng mở lời, giọng tay ra ...

Lạc Phong cười khinh miệt một cái, bước qua Hàn Cảnh Thìn tự mình ngồi xuống, không hề nề mặt chút nào.

“Cô ta là ai?”

Lạc Phong hếch hếch cằm, ý chỉ Tô Noãn Noãn, biểu tình rõ ràng thể hiện ra sự bất mãn vì có phụ nữ ở đây.

“Cô ấy là bạn tôi, ông chủ Lạc, chúng ta vào thẳng vấn đề nhé, tôi hôm nay đưa cô ấy đến đây để gặp Hàn Cảnh Thìn.”

Trên mặt Hàn Dật Thìn không có chút sắc giận dữ nào, lúc đầu khi anh ta đem Hàn Cảnh Thìn bán vào nơi này, thì đã biết thủ đoạn và quy tắc của Lạc Phong, như vậy mới cắt đứt được đường lùi của bản thân, tránh sau này mềm lòng.

“Gặp Hàn Cảnh Thìn?”

Lạc Phong ngược mắt, nhìn khuôn mặt Tô Noãn Noãn, trong con mắt hẹp dài đó lộ ra sắc âm lãnh khó mà nhận thức được.

“Tôi ghét nhất là người đàn ông của tôi cứ lằng nhằng mãi với người phụ nữ khác !”

Tô Noãn Noãn trong tim run rẩy, việc cô lo sợ nhất đã xảy ra rồi, Cảnh Thìn, là người đàn ông của hần ta ?

Cô thực sự là không dám nghĩ ...

Hàn Dật Thìn nắm lấy tay Tô Noãn Noãn, siết chặt lấy, trước mặt một kẻ có thể lực lớn, anh lại xốc nổi muốn bảo vệ cô như vậy.

“Sao thế ông chủ Lạc, vẫn lo người của anh sẽ chạy theo người khác sao ?”

Hàn Dật Thìn khiêu khích nói.

“Tôi thì không sợ, chỉ có điều, anh ta vừa mới phục vụ tôi xong, còn đang nghỉ ngơi.”

Lạc Phong chậm rãi nói, ánh mắt lại chăm chú nhìn vào vẻ mặt của Tô Noãn Noãn.

Không ngoài dự liệu, sắc mặt cô đột nhiên nhợt nhạt, thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

“Hàn Cảnh Thìn, hóa ra đây chính là người con gái mà anh vẫn một lòng nhớ đến ?”

Lạc Phong trong tâm thâm nhủ, thật muốn lập tức nắm nhỏ cô ta ra !

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 87: Tuyệt Vọng – P3

“Hàn Cảnh Thìn, hóa ra đây chính là người con gái mà anh vẫn một lòng nhớ đến ?”

Lạc Phong trong tâm thâm nhủ, thật muốn lập tức nắm nhỏ cô ta ra !

“Có điều đây là người em trai Hàn Cảnh Thìn đưa đến, tôi đương nhiên sẽ cho gặp mặt, có điều, chỉ cho mình cô ta gặp.”

Lạc Phong chuyển giọng, trên mặt lại chỉ có nụ cười yêu mị vô hại.

Tô Noãn Noãn đi theo Lạc Phong, trong tim vẫn là nỗi lo lắng như trước, cô không muốn tin vào những gì hắn ta nói, Hàn Cảnh Thìn lại cùng đàn ông ...

Trong căn phòng rộng lớn kia, một người đàn ông hơi gầy đang nằm thẳng trên giường.

Tô Noãn Noãn chạy qua.

Anh ta đang ngủ say, hoàn toàn khóa thân, vòm ngực có đầy những vết tích hoan ái màu đỏ, trên cánh tay lại là dấu vết kim đâm dày đặc.

Đó là cái gì, Tô Noãn Noãn đều hiểu, cô thật không ngờ đến, cách có mấy tháng gặp lại, lại là tình cảnh như thế này.

Anh ấy ngủ rất nặng nề, thậm chí Noãn Noãn đang ở trước mặt cũng không hề biết.

“Cảnh Thìn ... “

Cô gọi anh, đã không cất nổi tiếng nữa rồi.

Lông mày Hàn Cảnh Thìn hơi hơi nhíu lại, song lại không hề mở mắt, anh nghĩ rằng mình đang nằm mơ, trong mơ mới có thể có giọng nói của cô ấy.

Tô Noãn Noãn khóc nức nở, hai tay run rẩy phủ lên mặt anh, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Cảnh Thìn ... “

Cô tiếp tục gọi, gương mặt quen thuộc, mùi vị quen thuộc, chỉ có điều gầy đi quá nhiều.

Hàn Cảnh Thìn mở to mắt, trong lúc ý thức còn lơ mơ, khuôn mặt mà anh ngày đêm mong nhớ đã xuất hiện trước mặt anh.

“Noãn Noãn ... “

Anh không thể tin được, mạnh mẽ ngồi dậy, nắm lấy tay cô.

“Sao em lại ở đây?”

Anh nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô, bản năng dùng ngón tay giúp cô lau đi, lại ý thức được bản thân bây giờ đang lỏa thể, trên ngực còn có những dấu vết kia.

Anh ngưng ngừng cúi thấp đầu, đang định hỏi Tô Noãn Noãn xảy ra chuyện gì, lại đột nhiên cảm thấy thân thể phát nóng lên.

Nghĩ đến nụ cười quý mị của hắn ta, trước khi anh ngủ còn đưa anh uống rượu vang, đột nhiên, anh hiểu ra là chuyện gì.

Hắn ta đã tính toán trước cả rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 88: Tuyệt Vọng – P4

“Cảnh Thìn, anh sao thế?”

Tô Noãn Noãn phát giác ra trên mặt anh xuất hiện hai đốm hồng kì lạ.

“Em mau đi đi!”

“Cảnh Thìn, anh rốt cuộc sao thế? Bọn họ có làm hại anh không?”

Tô Noãn Noãn thương tâm nhìn anh, lại bị anh miễn cưỡng đẩy ra!

“Em đi mau, ở đây nguy hiểm lắm!”

Anh ta đã có chút mất khống chế, tác dụng thuốc đến nhanh quá, anh không muốn làm ra việc đáng hổ thẹn với cô, hơn nữa Lạc Phong lại còn đang ở đây.

Tô Noãn Noãn nhìn anh đang phát điên, ôm chặt lấy eo anh, phủ lên ngực anh khóc.

“Đừng đuổi em đi, em phải khó khăn lắm mới gặp được anh, Cảnh Thìn, anh rốt cuộc sao thế này?”

“Anh không sao! Em đừng đụng vào anh ... “

Anh ta gào lên như một con thú bị nhốt, một tay đẩy cô ra trên sàn.

Tô Noãn Noãn ngã ra trên sàn, thương tâm nhìn Hàn Cảnh Thìn, không hiểu nổi tại sao anh lại kháng cự lại cô thế này.

“Cảnh Thìn, anh không còn yêu em nữa sao?”

Yêu? Hàn Cảnh Thìn ngây ra, nhìn cô đang ngã trên nền nhà mà vạn phần thương tâm.

Người đã không còn khống chế được ý thức của bản thân nữa rồi, liệu còn tư cách yêu không ?

“Cảnh Thìn bảo cô đi, cô có thể đi rồi.”

Lạc Phong bước tới, lạnh lùng nhìn cô.

Tô Noãn Noãn không nhìn hắn ta, bò dậy muốn tiếp tục tiến đến bên Hàn Cảnh Thìn, lại bị Lạc Phong tiến tới dùng hai tay giữ lại.

“Mời cô ta ra.”

Lạc Phong ra lệnh.

Giây tiếp theo, Tô Noãn Noãn đã bị hai thủ hạ của Lạc Phong giữ lấy.

“Đừng có hại cô ấy! Đừng có ép tôi phải hận anh!”

Hàn Cảnh Thìn đột nhiên hét lên với Lạc Phong.

“Tôi sẽ không làm hại cô ta đâu.”

Đáy mắt Lạc Phong lướt qua một tia tổn thương, lại phân phó hai thuộc hạ,

“Cẩn thận mời cô ta ra ngoài.”

Hai người thủ hạ hiểu ý, mỗi người nắm một bên tay cô đưa cô ra ngoài.

Tô Noãn Noãn tuyệt vọng nhìn theo Hàn Cảnh Thìn, anh ấy thực sự không quan tâm cô nữa.

Cô không tin, anh đã không còn yêu mình nữa.

Hai người thủ hạ chỉ đưa cô đến cửa, Hàn Dật Thìn lập tức đi đến, Tô Noãn Noãn lại leo lên cửa sổ, cô phát hiện, ở đây lại hoàn toàn trong suốt, có thể nhìn thấy rõ tình hình bên trong.

Lạc Phong thấy Tô Noãn Noãn đã bò lên cửa sổ, tà mị cười một cái, quay lại nói với Hàn Cảnh Thìn,

“Cô ấy đang nhìn chúng ta đấy.”

Hàn Cảnh Thìn nhìn về phía cửa sổ, đột nhiên hiểu ra được dụng ý của anh ta.

“Đồ ma quỷ nhà anh, đồ điên!”

Anh không tài nào chịu được, cơ bản là không thể nào tưởng tượng được cô nhìn thấy anh và một người đàn ông, sẽ như thế nào!

“Tôi cứ muốn cô ta thấy anh mất kiểm soát, thấy chúng ta ...!”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 89: Tuyệt Vọng – P5 (end)

“Tôi cứ muốn cô ta thấy anh mất kiểm soát, thấy chúng ta ...!”

"Tôi sẽ vĩnh viễn hận anh, cả đời này tôi đều nguyên rủa anh!" Hàn Cảnh Thìn phần nộ gầm lên, ý thức lại càng lúc càng k nghe lời nữa.

"Tôi k để ý anh hận tôi đâu! Anh tốt nhất là vĩnh viễn hận tôi đi! Như thế ít nhất anh còn nhớ đến tôi!"

Lạc Phong cũng bị kích động lên, vừa rồi nhìn ánh mắt anh ta nhìn Tô Noãn Noãn, cái nhìn thương xót đó, ánh mắt hàm tình dịu dàng, làm hắn ta ghen tị đến phát điên.

Song tim của hắn ta, lại vì lời của anh, mà đang đau nhức nhối.

Có lẽ, hắn thực sự lo sợ, lo sợ lời anh nói là sự thật, sẽ hận hắn cả đời này!

"Anh cứ việc hận!" Hắn ta đột nhiên như kẻ điên, k biết bản thân làm sao nữa, đè anh xuống.

*****

Tô Noãn Noãn nhìn cảnh trong phòng kia, căn môi chặt lại, cô k tin, Cảnh Thìn mà cô yêu nhất, lại cùng vs 1 ng đàn ông.

Nếu như là anh ấy bị ép buộc, tại sao anh ấy lại còn lao vào như thế.

"Hàn Cảnh Thìn..." Tô Noãn Noãn cố sức đập vào cửa sổ.

Tại sao! Tại sao! Cảnh Thìn, lẽ nào a k biết em đang nhìn anh sao? Anh đem em đuổi ra ngoài, chỉ vì muốn cùng anh ta sao!

Đau lòng, tuyệt vọng, ùn ùn kéo đến! Cô vẫn cố sức đập vào cửa sổ, cố sức hét gọi tên anh.

Cho đến khi tay đã tê dại, cho đến khi k còn sức lực nữa, cho đến khi tuyệt vọng đến sắp ngất thở.

Hoá ra, chúng ta đều đã vậy bản rồi.....

Thân thể Tô Noãn Noãn dần trượt xuống, ù rũ trên sàn, giấu đầu trong lòng mình, 2 tay ôm chặt lấy.

cô chỉ muốn trốn đi, trốn tới 1 thế giới u tối, k nhìn thấy nữa, k nghe thấy nữa, có như vậy tim mới k còn đau.

Mà anh ở trong phòng kia, thân thể lại k thể theo ý mình, tất cả mọi ý thức đều bị tác dụng thuốc chi phối.

Hàn Dật Thìn cũng đứng mãi ở cửa sổ nhìn Hàn Cảnh Thìn ở trong kia.

Anh cũng đã từng, phải chịu nỗi đau như vậy, lúc còn thiếu niên anh cũng đã từng bị bắt đi làm những việc này.

16 năm, chịu khổ nhục để gánh trọng trách.

Đến hôm nay nhìn thấy Hàn Cảnh Thìn cũng phải chịu khổ đau như vậy, anh lẽ ra phải vui mừng. Song ngoài ý muốn, lại k có khoái cảm báo thù nào hết.....

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 90: Huyết hồng khắp nơi – P1

Đến hôm nay nhìn thấy Hàn Cảnh Thìn cũng phải chịu khổ đau như vậy, anh lẽ ra phải vui mừng.

Song ngoài ý muốn, lại không có khoái cảm báo thù nào hết ...

Cô ngồi trên nền nhà, cơ thể run rẩy kịch liệt, hàn ý trong đáy tim lan tràn ra toàn cơ thể, đối với việc này, cô đã hoàn toàn không thể nào có sức lực để trấn tĩnh lại nữa.

Anh ta biết, sự dă kích của việc này đối với cô, gần như là giết cô, song anh ta có ý đồ riêng, cái anh ta muốn là để cô từ bỏ hi vọng, để cô không còn nghĩ tới Hàn Cảnh Thìn nữa.

Nhìn đáng vẻ hoàn toàn tuyệt vọng của cô, anh ta lại chút kích động muốn sau này bỏ qua cho cô.

Hàn Dật Thìn kéo cánh tay cô, buộc cô phải đứng lên.

Mái tóc của cô ấy dường như đều dính hết lên mặt, không nhìn thấy rõ về mặt, như một con rối không có sinh khí, ánh mắt dờ dẫn nhìn anh ta.

“Đi về!”

Anh ta lạnh lùng ra lệnh, không hài lòng với biểu hiện không hề có chút tiến bộ nào của cô.

Tô Noãn Noãn bị anh ta kéo đi, không hề có chút phản kháng.

Khi đi qua một cánh cửa một phòng bao riêng, Tô Noãn Noãn đột nhiên đứng khựng lại, tay nắm lấy tay của Hàn Dật Thìn, đem anh ta lôi vào trong phòng.

Hàn Dật Thìn không hề phòng bị, cũng không hiểu được hành động này của cô.

“Cảnh Thìn ... “

Cô ní non, trong bóng tối ôm lấy Hàn Dật Thìn, đem môi mình đưa lên, chủ động như lần đầu họ gặp gỡ.

Hàn Dật Thìn ngây ra, đôi môi đã bị cô niêm phong lại.

Cô là thương tâm quá độ, không thể thừa nhận sự thật này, cho nên mới lại lần nữa coi anh như Hàn Cảnh Thìn sao?

Hàn Dật Thìn suy nghĩ, lưỡi của cô đã vào đến bên trong.

Mặc kệ là do xuất phát từ nguyên nhân gì, anh ta hoàn toàn đã bị lúng túng vì nụ hôn của cô.

Đôi môi của cô ấy, từ lần đầu tiên nếm thử, đã gây nghiện rồi.

Hàn Dật Thìn đáp lại cô, nụ hôn không lưu loát của cô, làm anh ta say mê.

Tô Noãn Noãn quần lấy anh ta như rắn, tay lại quý thần không hay đang cho vào bên trong túi xách.

Trước khi cô ra khỏi cửa, vì sợ sẽ xảy ra chuyện gì, đã giấu một con dao găm trong túi xách.

Hàn Dật Thìn, nếu không phải là vì anh, Cảnh Thìn cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh này, chúng tôi cũng sẽ không thành ra như thế này!

Trong tâm cô cười lạnh một cái, nắm chặt lấy con dao găm, đâm về hướng tim anh ta.

Hàn Dật Thìn chỉ cảm thấy có sự tiếp xúc lạnh giá xuyên vào trong ngực anh ta.

Đột nhiên, máu tươi trào ra

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 91: Huyết hồng khắp nơi – P2

Đột nhiên, máu tươi trào ra

Hàn Dật Thìn gầm lên một tiếng, đẩy vội cô ra, con dao găm đã đâm vào thân thể, chỉ còn lại cán dao lộ ra ngoài.

“Cô muốn tôi chết!”

Anh ta nắm lấy ngực, kinh hoàng nhìn cô.

“Lẽ nào anh không đáng chết sao?”

Tô Noãn Noãn nhìn áo sơ mi trước ngực anh ta lập tức bị máu nhuộm thấm ướt cả, lại bước lên trước mấy bước.

Cô nhất định phải nắm lấy cơ hội, hiện giờ là lúc Hàn Dật Thìn bị thương, nếu như có thể, anh ta tốt nhất là nên chết trên tay cô!

Giết người! Cô không hề sợ, Hàn Cảnh Thìn đã làm cô hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

Lúc này, cô chỉ muốn hủy hoại hoàn toàn kẻ thù ác đã làm cô hoàn toàn tuyệt vọng!

“Tô Noãn Noãn!”

Hàn Dật Thìn con người đột nhiên thu hẹp lại, chứa đầy hận ý nhìn cô, sự thương xót đối với cô ban nãy, trong một khắc đã hoàn toàn biến mất.

Tô Noãn Noãn xông đến, muốn rút dao ra đâm thêm phát nữa.

Hàn Dật Thìn một tay nắm chặt lấy hàm dưới của cô, tất cả sức lực đều tập trung trên tay, vết thương trước ngực bởi vì dùng lực, máu tươi tuôn ra càng nhiều.

Tô Noãn Noãn giãy giụa, cô không ngờ tới là anh ta đã bị thương mà vẫn có sức khỏe như vậy.

Một tay anh ta nắm chặt lấy hàm dưới cô, một tay chạm đến chuôi dao găm, cắn răng, rút dao ra.

Toàn thân đều bị sự đau đớn kiềm chế, tay cũng vì thế mà buông lơi, Tô Noãn Noãn ngã ra trên nền nhà.

Anh ta bước tới, cười lên người cô, sát ý trong ánh mắt hiện lên, giơ tay lên tát một cái vào má trái của cô.

Tô Noãn Noãn đau quá, song vẫn là không bỏ cuộc, trong lúc giây giụa, cô dùng tay ấn vào vết thương của anh ta.

Máu tươi trào ra trên mặt cô, thấm ướt cả áo cô.

Trong lúc vương vís đó, Hàn Dật Thìn dần thấy vô lực, hành động kịch liệt lại càng làm cho máu của anh ta chảy ra ngày càng nhiều.

Song động tác trên tay anh ta vẫn là không ngừng lại, nắm lấy mái tóc cô, trên tay dính đầy máu, uất hận tát cho cô mấy cái nữa.

Lúc này, trong ngực anh ta chỉ có sự giận dữ vô tận.

Tô Noãn Noãn trên mặt lúc này đã bị sưng lên như cái bánh bao, cô cắn môi cảm nhận thấy cái thứ ấm nóng tanh tanh kia, cuối cùng bị anh ta đánh đến nổi hết lên

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 92: Huyết hồng khắp nơi – P3

Tô Noãn Noãn trên mặt lúc này đã bị sưng lên như cái bánh bao, cô cắn môi cảm nhận thấy cái thứ ấm nóng tanh tanh kia, cuối cùng bị anh ta đánh đến nổi hết lên

“Cô muốn giết tôi! Tôi sẽ để cô chết trước!”

Anh ta túm lấy tóc của cô, nhấc đầu cô lên, hai mắt đỏ ngầu nhìn cô.

Chỉ bởi vì cô muốn giết anh, mà mới tức giận đến vậy sao?

Hay là, vì lí do mà cô muốn giết anh, là bởi vì Hàn Cảnh Thìn.

Cái đồ phế vật đó, dựa vào cái gì mà được cô ta coi trọng như vậy.

Vừa rồi, anh ta gần như đã mềm lòng, dự định từ nay về sau sẽ bỏ qua cô, song người con gái này, lại chẳng biết tốt xấu là gì cả.

“Đồ mà quý nhà anh! Tôi nguyện rửa anh không được chết dễ chịu.”

Tô Noãn Noãn la hét, áo của hai người đều đã bị nhuộm đỏ.

“Được, tôi sẽ để cô nguyện rửa, để cô đến địa ngục mà nguyện rửa!”

Anh ta cười tà mị, trong bóng tối âm u, xuyên đến sự hoảng sợ kinh khủng.

“Pa!”

một tiếng, cửa bị mở ra, ánh sáng đột ngột làm hai người họ đều dừng tay lại.

Nhanh chóng, một tốp nam nhân cao to đã xông vào, bao vây lấy bọn họ.

Lạc Phong chậm rãi bước vào, nhìn tình cảnh trên mặt đất, cười nhẹ một cái.

“Tôi còn đem bao nhiêu người đi thế này để giải quyết hai người, xem ra không cần nữa rồi, các người cũng đã dờ sống dờ chết rồi.”

Hàn Dật Thìn đứng dậy, ôm lấy ngực, trải qua sự kích động ầu đả vừa rồi, hiện giờ đã bình tĩnh lại, trên mặt không chút huyết sắc, thân thể cũng có chút dao động.

“Anh muốn làm gì đây!”

Hàn Dật Thìn cảnh giác nhìn một vòng xung quanh, nhân phẩm của Lạc Phong hẳn ta trước giờ chưa từng khen ngợi, lúc này thấy hẳn ta đem nhiều người

như vậy xông vào, cơ bản là đã hiểu được ý đồ của hắn.

“Có gì đâu? Tôi nghĩ qua rồi, người mà cứ dây dưa không dứt với nam nhân của tôi, tôi không thể bỏ qua được.”

Lạc Phong tùy ý nói, đi một vòng quanh Tô Noãn Noãn đang nằm trên nền nhà, lại nhìn về phía Hàn Dật Thìn.

“Hàn đại tổng giám đốc sao lại không cẩn thận như thế, lại bị một đứa con gái làm bị thương, có phải là muốn giết cô ta không, để tôi làm thay là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 93: Huyết hồng khắp nơi – P4 (end)

“Hàn đại tổng giám đốc sao lại không cẩn thận như thế, lại bị một đứa con gái làm bị thương, có phải là muốn giết cô ta không, để tôi làm thay là được rồi.”

Lạc Phong nói nhẹ nhàng, đôi mắt lại như mắt chim ưng rơi trên người Tô Noãn Noãn.

“Cô ta là người tôi đưa đến, anh không có tư cách đụng vào cô ấy.”

Hàn Dật Thìn khản trương ngăn lại, sắc mặt càng ngày lại càng trắng bệch ra.

Anh ta biết Lạc Phong là kẻ rất đáng sợ, hắn ta nói được là làm được, mà hiện tại, thực sự là đang muốn lấy mạng của cô ấy, anh nhất quyết không cho phép.

Cô gái đáng chết này, anh ta thậm chí, lại còn vào lúc này làm anh bị thương.

Tô Noãn Noãn bò từ dưới sàn lên, trên mặt, trên tay, đều là máu.

Cô thật không thể ngờ, mới chớp mắt một cái, mà cô và Hàn Dật Thìn đã từ kẻ địch biến thành cùng chiến tuyến.

Lạc Phong muốn lấy mạng cô, Hàn Dật Thìn đứng ra ngăn cản, điều này đúng là ngoài dự liệu của cô.

Lúc này, cô lại cực kỳ bình tĩnh, đối mặt với Lạc Phong cùng một lũ thuộc hạ, lại không hề thấy sợ hãi.

Trong đầu cô bây giờ chỉ còn dừng lại ở nỗi tuyệt vọng về Hàn Cảnh Thìn.

“Hách hách, anh đã là kẻ bị thương rồi, lại còn muốn bảo vệ cô ta, cô gái này có mê lực gì, làm cho hai anh em anh đều không tiếc tính mạng thế. Đừng có nghĩ anh là em trai của Hàn Cảnh Thìn thì tôi sẽ nương tay.”

Lạc Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói, nghĩ đến sự thương nhớ không quên được của Hàn Cảnh Thìn đối với cô ta, hắn thực hận không thể lập tức giết chết cô.

Hàn Dật Thìn ho nhẹ hai tiếng, đã có chút đứng không vững nữa rồi, song trên mặt vẫn là nụ cười không có chút biến đổi.

“Lạc Phong, nếu hôm nay anh giết tôi, tôi đảm bảo, chỉ cần tôi chết đi, toàn bộ cái Yêu Kiêu này của anh sẽ bị hủy diệt!”

Hàn Dật Thìn nói từng câu từng chữ, ánh mắt lạnh băng.

“Vậy sao?”

Lạc Phong không thể không nhướn lông mày, tay lại vuốt vuốt cằm, trầm tư một lúc, cười nói:

“Tôi trước giờ chưa bao giờ không tin tưởng năng lực của Hàn đại tổng giám đốc, thế này nhé, nếu hôm nay mà anh đánh lại được thủ hạ của tôi, các người đều có thể đi.”

Hàn Dật Thìn nhìn một vòng những người này, ai nấy đều thân cao vạm vỡ, người đang bị thương nặng như anh, cơ bản là không thể nào là đối thủ của bọn họ!

“Được!”

Cho dù không có cơ hội chiến thắng, anh ta vẫn đáp ứng.

“Không được!”

Lúc này Tô Noãn Noãn này giờ vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng.

“Tôi không cần anh cứu tôi, tôi không muốn nợ gì anh!”

Qua cuộc nói chuyện vừa rồi của bọn họ, cô đã tỉnh ra không ít.

“Hàn Dật Thìn, hôm nay cho dù anh có dùng tính mạng để bảo vệ tôi, tôi cũng sẽ không cảm kích anh đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 94: Cuộc đấu sinh tử (Cảm động trong tuyệt vọng)

“Hàn Dật Thìn, hôm nay cho dù anh có dùng tính mạng để bảo vệ tôi, tôi cũng sẽ không cảm kích anh đâu.” ~ Cô nói rất chắc chắn, ánh mắt lại chăm chú vào vết thương trước ngực anh ta, một dao đó không phải là sâu, nhưng cũng đủ làm trọng thương, đó không phải kết quả cô muốn hay sao? Vì sao hiện giờ nhìn thấy anh ta máu chảy không ngừng, lại đụng vào lòng trắc ẩn trong tim. “Không muốn chết ở đây, thì cô im miệng!” Hàn Dật Thìn hét lên với cô, song trong mắt lại là ý lo lắng. Tâm trạng con người thay đổi thật là nhanh, sự căm hận vừa rồi đối với cô chỉ vì hoàn cảnh mà đột nhiên chuyển biến, lại biến thành sự lo lắng vô hạn. Đến bản thân anh ta cũng không biết được, đây là vì sao? “Động thủ!” Lạc Phong không có dư thừa sự nhẫn nại để xem họ lằng nhằng. “Là ai muốn động vào người phụ nữ của Ninh Nam tôi?” Còn chưa đợi thủ hạ của Lạc Phong xông lên, đột nhiên có bóng người từ cửa bước vào. Ninh Nam bước vào phòng bao, nhìn qua một lượt tình hình, đi tới bên người Tô Noãn Noãn, ôm lấy cô, vuốt đi đám tóc đang dính trên mặt cô. “Chảy nhiều máu như thế này.” Anh ta có chút trách móc, nhìn vào khuôn mặt bị đánh đến sưng lên của cô, hơi cau mày, từ túi áo lấy ra khăn giấy, xem như chỗ không người mà lau cho cô. Tô Noãn Noãn thần thái vẫn là đang ngây ra, Ninh Nam sao lại đột nhiên đến đây? Liệu có phải là sẽ không cần Hàn Dật Thìn vì cô mà đứng ra rồi, như vậy cô sẽ không phải nợ anh ta nữa rồi. Hàn Dật Thìn nhìn hành động thân mật như vậy của bọn họ, nhìn thấy biểu tình nhu thuận của Tô Noãn Noãn, trong tim đau đớn. Tầm nhìn của anh ta càng lúc càng mờ hồ, dường như sắp ngất đi rồi, chỉ có thể miễn cưỡng bước đến cạnh bàn, dùng tay chống đỡ cơ thể. “Ninh thiếu, tôi không nhìn lầm người đấy chứ, anh hôm nay đến cũng là vì cô gái này sao?” Lạc Phong vỗ vỗ tay, như thể phát hiện ra một trò chơi rất thú vị, trên miệng lộ ra vị tươi cười, bước đến trước mặt Ninh Nam. “Cho nên sao đây?” Ninh Nam không nhìn hấn ta, vẫn đang giúp Tô Noãn Noãn lau mặt, động tác ôn nhu. “Cho nên anh nghĩ là có thể an toàn rời khỏi nơi đây sao?” Lạc Phong bất mãn với kiểu phớt lờ của anh ta, giọng điệu lại càng thêm mấy phần hận. Ninh Nam dừng động tác lại, đem khăn giấy đưa cho Tô Noãn Noãn, lại liếc nhìn một cái Hàn Dật Thìn đang đứng không vững kia, cười nói: “Lạc Phong, anh không phải cho rằng tôi đến một mình đấy chứ?” “Hux ... Người mà Lạc Phong tôi đã muốn giết, muốn sống mà bước ra khỏi đây, không dễ như vậy đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 95: Cuộc đấu sinh tử (Cảm động trong tuyệt vọng) – P2

“Hux ... Người mà Lạc Phong tôi muốn giết, muốn sống mà bước ra khỏi đây, không dễ như vậy đâu.” ~ Lạc Phong rõ ràng một bộ dạng không hề đem người anh ta mang đến để vào trong mắt chút nào. “Vậy thì mọi người đành dựa vào bản lĩnh chính mình!” Ninh Nam gầm nhẹ một tiếng, lời còn chưa nói hết, đã ôm lấy Tô Noãn Noãn lùi ra phía ngoài cửa. Lúc này, thủ hạ của anh lập tức xông vào, trong đó có hai người nhanh chóng đến bên Hàn Dật Thìn bảo hộ anh ta ra ngoài. Hàn Dật Thìn có nửa khắc ngạc nhiên, suy tư chút nữa, là anh ta đã không thể nào chống cự được nữa rồi. Trong phòng, một màn hỗn loạn, tiếng đánh nhau không ngừng vang lên bên tai. Ninh Nam kéo Tô Noãn Noãn nhanh chóng ra khỏi Yêu Kiều, tay nắm chắc lấy cô, âm thầm truyền sức mạnh cho cô. “Đừng sợ, có anh đây.” Anh ta thì thầm vào tai cô, “Lên được xe, là sẽ an toàn rồi.” (Ở đây ta thay đổi cách xưng hô của cặp NN – NN thành anh/ em nhé, để tăng độ romantic nha) Tô Noãn Noãn gật đầu, quay lại nhìn một cái Hàn Dật Thìn đang theo sát phía sau, trong tim lại không biết là có vị gì. Vừa rồi, Hàn Dật Thìn vì cô mà đứng ra, hiện tại Ninh Nam cứu cô, thì cũng đã coi như là hai người không ai nợ ai rồi. Cô sẽ không vì thế mà cảm động đến rớt nước mắt đâu, xét cho cùng, so với những gì anh ta đã làm trước đây, những điều này không thể đủ làm cô cảm động. Cục diện trong phòng dần dần rõ ràng, người của Lạc Phong lại không hoàn toàn ra tay, đã có những người khác đuổi ra ngoài rồi. “Cẩn thận.” Hàn Dật Thìn gọi một tiếng, đã thấy bốn năm người của Lạc Phong xông ra. Hai người đang bảo vệ Hàn Dật Thìn lập tức ứng chiến với bọn họ,

nhìn ra còn có mấy người xông đến người đang bị thương là Hàn Dật Thìn và Tô Noãn Noãn, rõ ràng là muốn đánh người bị thương trước nhanh chóng giành thắng lợi. Ninh Nam nhanh chóng ôm lấy Tô Noãn Noãn, đem cô bảo vệ trong lòng mình, “Ôm chắc anh.” Tiếng vừa mới dứt, bèn một cước đá về phía ngực đối phương. Trong lòng có thêm một người, lại còn muốn bảo vệ cô an toàn, Ninh Nam rõ ràng thân thủ không thể linh hoạt được, trong lúc đánh nhau, vẫn là bị dính vài vết thương nhẹ. Tô Noãn Noãn vẫn đeo trong lòng Ninh Nam, ánh mắt chăm chú nhìn anh ta. Lần đầu tiên cô thấy khuôn mặt này không đáng ghét như thế, lần đầu tiên, cô cảm thấy vòm ngực của anh cũng rất ấm áp. Mà lúc này Hàn Dật Thìn cũng đang vất vả đánh nhau, xương cốt toàn thân như bị gãy ra vậy, đau đớn không tưởng. Đột nhiên, một thủ hạ của Lạc Phong nhân lúc Ninh Nam không chú ý, một tay tóm lấy cổ áo Tô Noãn Noãn đem cô kéo ra. Hàn Dật Thìn qua khoeo mắt nhìn thấy, không kịp nghĩ gì, từ trong túi áo lấy ra di động hướng theo mắt người đó mà đập vào. Lúc hắn ta bị đau, Ninh Nam đã giơ nắm đấm lên đấm một nhát khốc liệt vào hắn. Ninh Nam hướng về Hàn Dật Thìn trao đổi một cái nhìn, lần đầu tiên hai người đàn ông vốn là đối thủ lại liên kết chỉ bởi một cô gái. Những thủ hạ khác của Lạc Phong đều đã bị người của Ninh Nam đánh gục, còn lại rất nhanh đã bị giải quyết ổn. Hàn Dật Thìn với Ninh Nam thờ phào một cái, Ninh Nam lúc này mới buông Tô Noãn Noãn xuống, vuốt vuốt cằm cô, khen ngợi : “Nha đầu, biểu hiện bình tĩnh lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 96: Cuộc đấu sinh tử (Cảm động trong tuyệt vọng) – P3 (end)

Hàn Dật Thìn với Ninh Nam thờ phào một cái, Ninh Nam lúc này mới buông Tô Noãn Noãn xuống, vuốt vuốt cằm cô, khen ngợi :

“Nha đầu, biểu hiện bình tĩnh lắm.”

~

Tô Noãn Noãn không nói gì, chỉ nhìn bọn họ một cái, lãnh đạm nói:

“Đi thôi, đến bệnh viện.”

Ninh Nam khoác qua vai Noãn Noãn, hai mắt tươi vui,

“Đi.”

Ba người họ thêm hai người thủ hạ cùng đi ra khỏi Yêu Kiều, đi về phía ô tô.

Hàn Dật Thìn cùng hai người khác lên một chiếc xe, Tô Noãn Noãn và Ninh Nam lên một chiếc xe khác, chuẩn bị đến bệnh viện.

Vào lúc cuối cùng cho rằng đã được an toàn, khi cánh cửa sắp đóng lại vào giây phút đó, một tiếng nổ to vang lên.

Một viên đạn với vận tốc của tia sét hướng về phía Tô Noãn Noãn.

“Cẩn thận!”

Lời của Ninh Nam còn chưa nói hết, thân thể đã phản ứng trước, đem Tô Noãn Noãn ép xuống dưới thân mình.

“A ... !”

Ninh Nam đau đớn rên một tiếng, Tô Noãn Noãn vẫn còn đang trong lúc hoảng loạn, Ninh Nam đã nhanh chóng đóng cửa xe lại, phản phó cho tài xế lái xe đi.

“Anh làm sao rồi? Ninh Nam! Anh nói một câu đi ... “

Phản ứng đầu tiên của Tô Noãn Noãn là xem anh có còn sống hay không.

Tiếng nổ đó, cô biết là tiếng súng, mà mục tiêu của viên đạn đó là cô, lại bị anh ngăn lại.

Cô đột nhiên rất sợ hãi, sợ rằng anh cứ như vậy mà chết đi.

“Anh bị thương ở đâu rồi? Anh nói một tiếng đi a ... ?”

Tô Noãn Noãn gào lên, âm thanh có chút nghẹn ngào, cố sức đẩy ra người đang ép lên người cô.

Tay chạm vào vết thương của anh, là ở trên vai, Tô Noãn Noãn nhìn xem, thấy tay đã dính đầy máu tươi.

“Anh nói một tiếng đi a, Ninh Nam!”

Noãn Noãn đã không nói thành lời được nữa. Sự thương tâm, tuyệt vọng, lo lắng, cảm động, tất cả đều ở giây phút này bộc phát ra.

“Khụ ... đừng khóc.”

Ninh Nam ho một tiếng, nặng nề thở, cố gắng nói.

Nghe thấy tiếng của anh ta, Noãn Noãn mới thở phào được một cái, vừa khóc vừa cười,

“Tốt quá rồi, anh không chết, đáng chết, anh thực sự là không chết.”

“Em rút cuộc là hi vọng anh chết hay là không chết, nha đầu độc ác.”

Anh cố sức gượng dậy nhìn biểu tình trên khuôn mặt cô, trên mặt lại tràn đầy nụ cười sùng nịnh.

“Sao anh lại phải đỡ đạn cho em, sao anh lại phải vì em mà không để ý đến mình như thế, sao anh lại cứu em! Ninh Nam, em là nên hận anh mà!”

Tô Noãn Noãn gào thét âm ỹ, cô không muốn cảm động người đã dùng đủ mọi cách tra tấn mình chút nào.

“Đừng nói nữa, giờ hãy để anh ôm em”

Anh không hề đáp lại, mà đem Tô Noãn Noãn ôm vào trong lòng, thân mình hơi nghiêng sang, giấu đầu trong cổ cô, hơi thở vẫn là nặng nề như thế.

Tô Noãn Noãn không hề phản kháng lại, để mặc cho anh ôm mình, nước mắt không nghe lời rơi xuống, vì tình yêu tuyệt vọng của cô, cũng là vì hành động mà Ninh Nam đã không hề do dự vì cô mà làm.

“Noãn Noãn, em âm thật.”

Anh thì thầm nói, âm thanh rất nhỏ.

“Anh nói gì cơ?”

Cô khóc nói.

“Anh không thích con gái khóc lóc, em không nhớ rồi sao?”

Anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô, cười nói:

“Nha đầu, em có động tâm chút nào không?”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 97: Trêu Ghẹo – P1

“Anh không thích con gái khóc lóc, em không nhớ rồi sao?”

Anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô, cười nói:

“Nha đầu, em có động tâm chút nào không?”

Noãn Noãn ngây ra, ý thức sau đó là cơ thể bỗng cứng lại, nước mắt vòng quanh nhìn anh ta.

Động tâm sao? Không có thì phải, chỉ là vào lúc tuyệt vọng không có sự giúp đỡ nào nhất, anh ta đã bảo vệ cô, dùng sinh mệnh của anh ta, làm rung động trái tim cô.

Đó là cảm động thôi, Noãn Noãn nhắc nhở bản thân, đúng, chỉ là cảm động.

Cảm động vì anh ta bị thương, làm trái tim cô cũng nhói lên mà không giải thích được.

Lúc đến bệnh viện, tài xế đã gọi trước cho đội cấp cứu, đã có bác sĩ đón ở cửa lớn rồi.

Hai phòng phẫu thuật đều sáng đèn.

Hình Tuệ, Ninh Manh, Tân Tịch, Lam Mặc còn có Hạ Vi Diễm đều nhanh chóng đến nơi.

Không nói câu nào, Hình Tuệ vừa đến đã tát Noãn Noãn một cái như trời giáng, còn muốn đánh tiếp, Ninh Manh và Tân Tịch đã ngăn lại.

“Cô cút cho tôi!”

Chỉ vào mũi của cô, Hình Tuệ đã hận cô vô cùng.

“Cháu muốn chờ anh ấy tỉnh lại.”

Noãn Noãn có chút bối rối, mặt không chút biểu cảm nhìn bà ta, nói rõ ràng.

“Cô hại con trai tôi bị thương, cô còn muốn đợi nó tỉnh lại à, cô là cái đồ gì chứ, lập tức cút cho tôi!”

“Thất Thất, cô đi trước đi vậy.”

Ninh Manh khó xử nháy mắt với cô một cái, lại nhìn Lam Mặc, ý bảo anh ta đưa cô đi.

Noãn Noãn hiểu ý, hiện giờ cô ở đây, chỉ e là sẽ càng làm cho mọi người phần nộ thêm.

“Tôi đưa cô đi thay quần áo trước.”

Lam Mặc bước đến bên cô, lại cúi thấp xuống nói thầm với cô:

“Đi trước đã, tình hình của Ninh Nam, chúng tôi sẽ thông báo với cô bất cứ lúc nào.”

“Ân.”

Noãn Noãn nhìn y phục trên người mình, gật gật đầu, cùng anh ta đi ra.

“Cô đợi đã.”

Sắp đến cửa thang máy, Hạ Vi Diễm đột nhiên gọi giật cô lại, đi về phía cô, trên mặt là hàn ý âm lạnh.

Tô Noãn Noãn đứng lại, cô hiểu, Hạ Vi Diễm cũng là hận cô lắm.

Tay giờ lên, lại là một cái tát, có điều tay còn chưa đến được trên mặt Noãn Noãn, đã bị Lam Mặc ngăn lại.

“Người đẹp, xinh xắn như thế này mà lại biến thành loại đàn bà đánh đá là không được rồi, nói thế nào thì chúng ta cũng đã từng có quan hệ tình cảm, đừng làm cho mọi người đều khó xử.”

Lam Mặc trên mặt là nụ cười yêu nghiệt, giọng điệu lại vô cùng uy phong, thật khó mà thấy được vẻ nghiêm trọng của anh ta như thế này.

Hạ Vi Diễm giật tay ra khỏi anh ta, ánh mắt đầy lửa giận nhìn chằm chằm vào Noãn Noãn,

“Nếu như anh ấy có chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu.”

Quyết liệt vút xuống câu đó xong, Hạ Vi Diễm mới trở về ghế ngồi chờ.

“Đi thôi.”

Lam Mặc kéo Noãn Noãn vào trong thang máy.

“Cám ơn.”

Noãn Noãn nhỏ giọng nói.

“Đừng khách sáo.”

Lam Mặc nhìn cơ thể cô yếu ớt, trên y phục lại toàn là vết máu, còn có gương mặt bị sưng lên kia, bản năng thương hoa tiếc ngọc làm anh ta đối với cô có chút đau lòng, đột nhiên kích động muốn đem cô ôm vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 98: Trêu Ghẹo – P2 (end)

Lam Mặc nhìn cơ thể cô yếu ớt, trên y phục lại toàn là vết máu, còn có gương mặt bị sưng lên kia, bản năng thương hoa tiếc ngọc làm anh ta đối với cô có chút đau lòng, đột nhiên kích động muốn đem cô ôm vào trong lòng.

Đem áo khoác của mình đưa cho cô mặc, lấy xe đưa cô đến chỗ mua sắm.

Đi trên đường, mở nhạc lên, ngâm nga một bài hát, một bộ dạng nhàn nhã đắc ý, hoàn toàn không còn bộ dạng nghiêm trọng như lúc ở bệnh viện.

Ninh Nam đỡ đạn cho cô ta, hành động này, đúng là làm anh ta có chút kinh ngạc.

Noãn Noãn không dừng được có chút hoài nghi, anh ta xem ra, không hề có bộ dạng lo lắng cho thương thế của bạn mình.

“Chúng ta đi mua quần áo trước, lát nữa tôi sẽ đưa cô đi ăn.”

“Àn, Ninh Nam phẫu thuật xong, họ sẽ lập tức gọi điện thoại đến chứ?”

“Tất nhiên.”

Anh ta nhìn vẻ lo lắng của cô, giơ tay ra, vuốt vuốt má cô.

Động tay động chân, là bản năng của anh ta rồi.

“Anh làm gì thế!”

Noãn Noãn kinh hoàng tránh đi, đột nhiên phát hiện ra việc đi ra ngoài với Lam Mặc đúng là một việc nguy hiểm.

“Đừng tức giận, tôi chỉ là thương khuôn mặt cô bị sưng lên thôi.”

Lam Mặc cố ý ám muội nói, nhìn thấy cô biểu tình nghiêm túc, lại tự giác không còn hứng thú, tiếp tục lái xe.

Đến nơi mua sắm, Noãn Noãn đi thử y phục, điện thoại của Lam Mặc vang lên.

“Yêu nghiệt, gọi Thất Thất nghe điện thoại.”

Ninh Manh trong điện thoại nhỏ giọng nói, cuộc điện thoại này, là cô giấu giếm ra một góc để gọi.

“Cô ấy đang thử y phục.”

“Vậy anh nói với Thất Thất một tiếng, Nam Nam đã được lấy đầu đạn ra rồi, tạm thời không sao cả, nhưng mẹ em vẫn chưa đi đâu, bảo cô ấy đừng đến vội.”

“Oh, biết rồi.”

Lam Mặc bình tĩnh nói, chuẩn bị ngắt điện thoại.

“Đợi đã ... còn có Hàn Dật Thìn kia nữa, phẫu thuật của anh ta cũng thành công rồi, anh cũng nói với Thất Thất một tiếng nhé.”

“Oh. “

Lam Mặc ánh mắt lóe lên, ngắt di động.

“Sao rồi, có phải là có tin tức rồi không? Ninh Nam thế nào rồi?”

Noãn Noãn vừa ra khỏi phòng thử đồ thì nhìn thấy anh ta ngất đi động, không nhận được hỏi.

Lam Mặc cười tình quái, đôi mắt hoa đào nhìn vào Noãn Noãn đã thay đồ xong, ánh mắt không rời đi.

“Sao rồi, có phải có chuyện rồi không? Anh ấy thế nào rồi?”

Noãn Noãn cho rằng anh ta không trả lời tức là tin xấu, bắt đầu nãy lên.

Lam Mặc hồi thần lại, nhìn biểu tình đầy sợ hãi của cô, trong đầu đột nhiên lướt qua một ý nghĩ.

“Là Ninh Manh điện đến, Ninh Nam đã không có chuyện gì nữa rồi, nhưng con bé nói Mami con bé còn đang ở đây, cho nên bảo em đến nhà tôi ở tạm, sau đó bảo tôi ngày mai đợi Mami con bé đi rồi, sẽ đưa cô đến thăm anh ta.”

“Không có việc gì có phải là đã an toàn rồi không? Phẫu thuật thành công đúng không?”

“Ân, con bé bảo tạm thời không sao, em về nhà với tôi trước, ngày mai chúng ta đi thăm là biết, Ninh Manh bảo tôi phải bảo vệ em cho tốt.”

Lam Mặc khuôn mặt nở nụ cười vô hại, trong đầu lại toàn là ý đồ đen tối.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 99: Chụp Ảnh – P1

Lam Mặc khuôn mặt nở nụ cười vô hại, trong đầu lại toàn là ý đồ đen tối. ~

Xe của Lam Mặc là một chiếc xe kiểu thể thao Lamborghini màu trắng, rất phù hợp với cá tính sành điệu của anh ta.

Noãn Noãn ngồi trong xe, ánh mắt lại dán ra cửa sổ xe.

Tốc độ xe không hề nhanh, Lam Mặc dường như đang để ý đến hành động của cô, cố ý để xe chạy chậm lại, có thể nhìn thấy cảnh vật dọc đường.

Đêm ở Mộng Thành, rất yên tĩnh.

Không có quá nhiều sao sáng, không có ánh trăng rực rỡ, bầu trời chỉ là đêm đen mịt mù, cũng như tâm linh con người, mỗi người đều không cách nào nhìn rõ được con người thực sự của mình.

Những chiếc xe đôi khi lướt qua đem theo làn gió nóng, Noãn Noãn nhìn thành phố xa lạ này, trong bóng đêm, tất cả mọi cảnh vật dường như đều là ảo ảnh.

Trước mắt, chỉ có hai khuôn mặt mờ ảo không ngừng hiện lên, một khuôn mặt là của Hàn Cảnh Thìn, một khuôn mặt là của Ninh Nam.

Trong đầu, không xóa đi được, là bức họa về Hàn Cảnh Thìn và Lạc Phong, còn có sự cứu rỗi như thần thánh của Ninh Nam.

Trong tim, dường như có một loại cảm xúc tình tế đang sản sinh.

Trái tim con người nếu như bị người thương yêu nhất thương tổn, vết thương đó không nhìn thấy được vết tích, song lại sắc nét hơn bất cứ vết thương trên da thịt nào, càng đau đến rõ ràng.

Noãn Noãn không biết phải làm sao để tưởng niệm đoạn tình yêu tuyệt vọng này.

Nghĩ lại những điều không đáng đó, nghĩ lại sự chủ động của Cảnh Thìn với một người đàn ông, ý thức sau đó, là chỉ muốn quên anh ta đi, muốn hoàn toàn quên đi thiên đường mà mình đã từng có ấy.

Chỉ có điều muốn quên đi một người đã từng yêu, quá trình này thật đắm máu.

*** **

Đến biệt thự nhà Lam Mặc, Noãn Noãn vẫn nghĩ là sẽ giống như Ninh gia, sẽ có ba biệt thự của ba người phân ra ở riêng.

Kết quả, nơi này chỉ có một ngôi nhà nhỏ màu trắng.

“Anh không ở cùng gia đình sao?”

Noãn Noãn đợi Lam Mặc đỗ xe xong, hoài nghi hỏi.

Nhìn quanh bốn phía, địa điểm hẻo lánh, trong phòng cũng là tối đen, đến một người giúp việc cũng không có, Noãn Noãn không thể không bắt đầu hỏi hân.

Đây không phải là cô nam quả nữ ở chung một phòng sao.

“Tôi không thích sống với đàn ông.”

Anh lông bông nói, một tay đặt lên trên vai cô, nụ cười cực kỳ ám muội nói :

“Đi vào nào.”

Tô Noãn Noãn hoảng loạn bỏ tay anh ta ra, lại nhìn nụ cười toàn ý định xấu xa của anh ta, lập tức có cảm giác như đang đi vào ổ sói.

“Đừng sợ, tôi nói rồi, tôi sẽ bảo vệ em mà.”

Anh ta cười tinh quái, chăm chăm nhìn vào con mồi không thể thoát được này.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 100: Chụp Ảnh – P2

“Đừng sợ, tôi nói rồi, tôi sẽ bảo vệ em mà.”

Anh ta cười tinh quái, chăm chăm nhìn vào con mồi không thể thoát được này. ~

Noãn Noãn bị nụ cười quỷ mị của anh ta làm cho không thoải mái, song lại nghĩ đến là Ninh Manh nhờ anh ta bảo vệ mình, chắc là sẽ không có vấn đề gì.

Hai người bước vào trong nhà, Noãn Noãn nhìn khắp bốn phía, lãnh đạm nói:

“Tôi muốn đi nghỉ rồi, phòng của khách ở đâu?”

Cô thật không hề muốn ở cùng anh ta thêm một giây nào, ấn tượng về sự phù phiếm của anh ta lần đầu gặp mặt, đã làm cô không có chút ấn tượng tốt nào.

Lam Mặc kéo khuỷu tay cô lại, ánh mắt đẹp đẽ nhìn khuôn mặt cô, đột nhiên đưa tay lên,

“Khuôn mặt em vẫn còn sưng kia kìa, để tôi giúp em xoa xoa nhé.”

“Xin anh tự trọng chút!”

Noãn Noãn rốt cục cũng bộc phát, gạt tay anh ta ra, lùi ra sau mấy bước.

Người đàn ông này đúng là khiến người ta không hiểu gì cả.

Ánh mắt Lam Mặc lóe lên tia thất vọng, song vẫn là không chịu thôi, lại giả vờ thương tâm nói:

“Nam Nam bị thương, em chắc chắn rất lo lắng hả, đến phòng khách ngồi đã, tôi sẽ nói chuyện cùng với em.”

Anh ta kéo cô ra sofa, Noãn Noãn đang muốn giãy ra, anh ta bèn lập tức đứng dậy ra ngồi bên đầu kia sofa, biểu thị như không có ý gì xấu.

“Thất Thất ... em xinh thật đấy.”

Ánh mắt anh ta nhìn cô không chớp mắt, tỉ mỉ quan sát ngũ quan của cô.

Mặc dù khuôn mặt vẫn hơi sưng lên, song đã không còn rõ rệt nữa, một đôi mắt mờ đi vì ánh nước mắt, nhìn thật đáng thương vô cùng.

Có thể nhìn ra được, cô rất lo lắng cho Ninh Nam, rất lo sợ anh ta sẽ gặp chuyện.

“Nam Nam sẽ không sao đâu ... “

Anh ta an ủi, giọng nói nhẹ nhàng, đôi mắt sắc sáng kia nhìn liên tục trên dưới người cô, cuối cùng dừng lại ở đôi môi cô.

Đôi cánh môi phồng hồng, làm anh ta có cảm giác ngứa ngáy trong tim.

Noãn Noãn liếc một cái về phía đồng hồ trên tường, sắp nửa đêm rồi, cô không còn lòng dạ nào để dây dưa cùng anh ta nữa.

“Tôi muốn đi nghỉ, phòng cho khách ở đâu?”

Cô đứng dậy, ánh mắt nhìn vào mắt anh ta, biểu tình cực kỳ nghiêm túc lại còn đem theo chút tức giận.

“Cô đợi một lát.”

Lam Mặc thấy cô đứng dậy, suy nghĩ chuyển đổi, nhanh chóng chạy vào bếp nện nện một trận, mang ra một cốc sữa nóng.

“Tôi nay có lẽ sẽ khó ngủ, uống cốc sữa vào sẽ giúp ích cho việc ngủ đây.”

Anh ta cười hi hi đưa cốc sữa cho cô, trên mặt là nụ cười ôn hòa, làm cô không thể chối từ.

Nhìn cô uống sạch cốc sữa rồi, anh ta mới đưa cô đến phòng nghỉ cho khách.

Lúc cánh cửa đóng vào, anh ta cực kỳ tự nhiên kéo tay cô lại, đem cô ôm vào trong vòng tay của mình, lại hôn một cái sừng nịnh lên trán cô, cứ như cách chúc ngủ ngon của một cặp tình nhân vậy.

“Ngủ ngon, Thất Thất của tôi, mơ giấc mơ đẹp nhé.”

Anh ta nhanh chóng buông cô ra, lùi ra ngoài phòng, nhìn biểu tình lúc trắng lúc hồng trên mặt cô, cười đến vô cùng sáng lạn, trong tim lại thầm nói:

“Tôi nay, nhất định cô sẽ “có “ giấc mơ đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 101: Chụp Ảnh – P3(end)

“Ngủ ngon, Thất Thất của tôi, mơ giấc mơ đẹp nhé.”

Anh ta nhanh chóng buông cô ra, lùi ra ngoài phòng, nhìn biểu tình lúc trắng lúc hồng trên mặt cô, cười đến vô cùng sáng lạn, trong tim lại thầm nói:

“Tôi nay, nhất định cô sẽ “có “ giấc mơ đẹp.”

~

Noãn Noãn đóng cửa phòng lại, lập tức khóa cửa lại, kiểm tra kỹ càng, lúc này mới bước vào trong phòng.

Bồn tắm trong phòng tắm rất to, mở nước cũng phải mất một lúc lâu, trong lúc chờ đợi, Noãn Noãn đã cảm thấy mí mắt nặng nề.

Miền cưỡng lại ý muốn ngủ bước vào trong bồn tắm, trên cơ thể vẫn còn lưu lại vài vết tích của máu dính qua quần áo vào trong người.

Không tránh được, cô lại nghĩ đến Ninh Nam vì cô mà đỡ một đạn đó, cú sốc tinh thần đó, đến giờ vẫn chưa dịu lại được.

Bồn tắm đầy những bong bóng xà phòng mang hương Lavender có loại mùi vị làm an thần, dòng nước ấm áp bao lấy cô.

Dần dần, càng lúc càng thấy buồn ngủ.

Noãn Noãn có cảm giác dường như có gì không đúng, không thể nào lại một tối mức bản thân lại không kháng lại được mí mắt cứ nhắm xuống.

Song, cuối cùng, vẫn là không chống lại được một môi, ngủ thiếp đi trong bồn tắm.

Cửa phòng bị mở ra, tiếp đó là cửa phòng tắm.

Lam Mặc tay cầm một chiếc máy ảnh nhỏ, nhìn Noãn Noãn trong bồn tắm, cười quý mị đến không tưởng.

Anh ta bước qua, quỳ xuống cạnh bồn tắm, nhìn đôi môi hơi hé mở của cô, cảm nhận hơi thở nhẹ nhàng của cô, hướng về môi cô mà hôn xuống.

Tay anh ta, đặt lên vai cô, sự tiếp xúc trơn mềm đó, làm anh ta có chút không làm chủ được bản thân.

Môi của cô ấy, mềm mại, ấm nóng, như một thỏi chocolate thơm ngon. Lam Mặc nhẹ nhàng hôn, cảm nhận loại mùi vị làm anh ta mê mẩn đến xương tủy.

Anh ta đã từng hôn rất nhiều người con gái, song có cảm giác như thế này, đây là lần đầu.

Có điều, đáng tiếc là, cô gái này, chỉ có thể trong lúc cô ta mất đi ý thức mà hôn cô ấy, cho nên cô ấy không thể hỏi đáp lại anh được.

Lam Mặc tiếc nuối rời khỏi môi cô, cầm lấy khăn tắm bao lấy cô, lại nhìn thấy dấu ấn trên người cô.

Anh ta đột nhiên đông cứng người lại, trên miệng nở nụ cười chế nhạo.

Thật không ngờ tới, Ninh Nam lại có sở thích này, dùng cách này để trói buộc một cô gái.

Xem ra, là đã động tâm với cô ta rồi, Ninh Nam, cô gái này liệu có phải điểm yếu của anh hay không?

Nụ cười của anh ta lại càng thâm sâu hơn, cẩn thận ôm lấy cô, đặt lên giường, bản thân cũng chui vào trong chăn.

Ngón tay thon dài lướt lên khuôn mặt cô, vòng cung hoàn hảo đó, làm anh ta có chút không nhịn được.

Nhìn dung nhan đang say ngủ của cô, đôi môi mỏng của Lam Mặc cong lên thành một nụ cười tà ác, nhẹ giọng như nói mê,

“Cô có biết vì sao tôi lại có hứng thú với cô như thế này không? Bởi vì cô là người đàn bà của Ninh Nam.”

Anh ta cười, lật chăn ra, ôm thật chặt lấy cô, cầm lấy máy chụp ảnh, ngắm chuẩn bản thân và cô trên giường.

*** ** Hoàn quyển 3 *** **

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 102: Tiếp cận – P1

Anh ta cười, lật chăn ra, ôm thật chặt lấy cô, cầm lấy máy chụp ảnh, ngắm chuẩn bản thân và cô trên giường.

Ánh dương buổi sáng sớm, mang theo hơi sương mờ nhạt đi vào từ cửa sổ, ảm áp trải ra trên mặt giường.

Noãn Noãn mở đôi mắt còn ngái ngủ, mông lung nhìn bốn phía lạ lẫm, cô nhẹ nhàng chớp chớp hai mắt, một khuôn mặt yêu mị liền xuất hiện trước mắt cô.

“A ... ..!”

Noãn Noãn phát ra thanh âm cao nhất, mới sáng sớm, bên cạnh gối đã có người đàn ông nằm đó.

Sau kinh ngạc, là sự hoảng sợ hơn nữa, lập tức kéo chăn lên xem.

Thật là sét đánh ngang tai! Không những trên người mình không một tác vãi, cái người đàn ông nằm cạnh cũng như vậy!

“Thất Thất, chào buổi sáng, tư thế nằm ngủ của em dễ thương thật đấy.”

Lam Mặc hoàn toàn không để ý đến phản ứng của cô, bàn tay đặt lên đầu cười tà mị nhìn cô.

“Anh ... anh làm sao lại ở đây, làm sao mà anh vào được, còn ... còn nữa chúng ta tối qua sao lại ngủ cùng một chỗ thế này.”

Noãn Noãn nói không mạch lạc, giọng nói đã có chút lắp bắp, phòng bị mà nắm chặt lấy chăn cuộn tròn người lại, lại làm cho người đàn ông bên cạnh lộ hết cả ra.

“A! Anh đi ra ngoài!”

Cô lại hét lên lần nữa.

“Chúng ta đã như thế này rồi, em còn đuổi tôi ra ngoài?”

Lam Mặc biểu tình vô tội, cũng không hề để ý đến việc thân thể lỏa lồ của mình bị người trước mặt nhìn thấy.

“Cái gì mà đã thế này rồi, anh đã làm gì tôi hả!”

Noãn Noãn càng nghe lại càng thấy sợ hãi.

“Thất Thất, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, hai bên đều có tự nguyện, không việc gì phải ngại cả.”

Lam Mặc nói từng câu từng chữ, đôi mắt phượng ướt ướt nhìn cô, như thể phải chịu đựng ủy khuất lớn lắm vậy.

“Cái gì mà hai người đều tự nguyện, tôi nhớ rõ ràng là mình đã khóa cửa rồi, đang tắm trong bồn mà.”

Noãn Noãn nỗ lực nhớ lại, chỉ có điều những việc xảy ra sau đó, cô lại chẳng nhớ được chút nào.

Cô bắt đầu hoảng lên, lo sợ bản thân thật sự đã làm điều gì đó không nên làm với anh ta.

“Thất Thất, tối qua em đâu có như thế này, em không nhớ nữa sao?”

Lam Mặc chớp chớp mắt, rất thâm ý nhìn cô.

“Không phải như thế này, thì là thế nào, chúng ta đã làm những gì!”

“Chúng ta ... “

Lam Mặc nghe đến đây hưng phấn hẳn lên, thân thể chồm qua, ép cô sát vào đầu giường.

Ánh nắng buổi sớm chiếu lên khuôn mặt hai người, đến cả những sợi lông tơ trên mặt của bọn họ cũng có thể dễ dàng bị nhìn thấy.

Lam Mặc cười quỷ mị, nói:

“Vậy chúng ta làm lại lần nữa nhé.”

Nói xong bèn hướng đến môi cô mà hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 103: Tiếp cận – P2 (end)

Lam Mặc cười quỷ mị, nói:

“Vậy chúng ta làm lại lần nữa nhé.”

Nói xong bèn hướng đến môi cô mà hôn xuống.

“Anh muốn làm cái gì!”

Noãn Noãn nhìn khuôn mặt đột nhiên vì tiến đến gần mà phóng to lên, nhanh chóng lấy tay che miệng lại, ngăn chặn sự xâm nhập của anh ta.

Môi của Lam Mặc rơi trên lòng bàn tay Noãn Noãn.

“Tay em cũng mềm mại như vậy.”

Anh ta hôn liếm lòng bàn tay cô, đáng vẻ như đang hưởng thụ đến cực độ.

Noãn Noãn cảm thấy cái người này rõ ràng là một tên biến thái, nhân lúc anh ta không chú ý, một cước đá thẳng vào bộ phận trọng yếu của anh ta.

“A! Thất Thất, em...!”

Lam Mặc bị đau lăn xuống giường, ôm lấy hạ thân, không dám tin nhìn cô, trong mắt có ý phẫn nộ.

“Anh đi ra!”

Noãn Noãn lớn tiếng ra lệnh, mang theo giọng điệu không kiêng nể.

“Đây là nhà anh, là phòng trong nhà của anh.”

Lam Mặc bò từ dưới sàn lên, các đường nét phân rõ trên cơ thể hoàn mỹ, trên mặt không có chút biểu tình, tay nắm chặt lại, khớp ngón tay đã có chút trắng bệch ra.

Có thể nhìn ra, anh ta đang cố nhịn tức giận, dù sao, cũng không có cô gái nào dám như thế này với anh ta.

Noãn Noãn không hề kiêng nể nhìn lại anh ta, dù là rất ghét anh ta, song nhìn thấy thân thể như được tạc ra trước mắt mình, cô vẫn là có chút ngây ra.

Không thể không thừa nhận, thân thể của anh ta thật hoàn mỹ, khác biệt ở chỗ Ninh Nam thì cứng rắn, anh ta lại thuộc loại đường nét nhu mỹ, nhất là làn da như tuyết kia, xem ra lại còn trắng trẻo tinh tế hơn cả làn da phụ nữ.

Lam Mặc từ trong mắt cô mà tìm lại được chút tự tin, nắm tay đang nắm chặt cũng buông lỏng ra, nụ cười trên mặt cũng nở ra.

“Được rồi, anh ra ngoài trước, em mặc quần áo xong rồi xuống dưới ăn sáng nhé, lát nữa anh sẽ đưa em đến bệnh viện thăm Ninh Nam, đã được chưa?”

Anh ta quyết định đối với Noãn Noãn không thể vội vàng được, cô gái cá tính như thế này, chinh phục quá nhanh sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa, anh còn muốn ngày rộng tháng dài.

Noãn Noãn nhìn anh ta bắt đầu mặc y phục, không ngừng cảm thán, da mặt người đàn ông này đúng là đã đạt đến một độ nhất định, có thể bình tĩnh như thế trước mặt cô.

Đợi cửa đóng lại xong, cô lập tức thờ dài một hơi, lật chăn ra nhìn trái nhìn phải, cuối cùng xác định được bản thân không hề bị anh ta ăn, mới an tâm được, mặc quần áo xong xuống lầu.

Ninh Nam, anh ta có lẽ đã tỉnh rồi nhỉ? Còn có Hàn Dật Thìn nữa, không biết sống chết thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 104: Tiệm Tính – P1

Trên đường đến bệnh viện, Noãn Noãn hầu như không nói lời nào với Lam Mặc.

Chỉ có lúc anh ta hỏi han, cô mới đôi lúc gật đầu nửa vờ.

Noãn Noãn quyết định, chỉ cần đến bệnh viện, cô sẽ vĩnh viễn giữ khoảng cách với người đàn ông này.

Không chọc vào được, thì vẫn tránh được!

Lầu trên cùng của bệnh viện là phòng cao cấp chuyên dành cho phú thương, Noãn Noãn đã từng ở đây, cái lần mà bị Ninh Nam chuốc rượu đó.

Bác sĩ điều trị chính của Ninh Nam lại chính là Trần Tiểu Dương.

Lúc Noãn Noãn đến phòng bệnh, Ninh Nam vừa mới thức dậy, Trần Tiểu Dương đang kiểm tra cho anh ta, Ninh Manh cùng Tần Tịch còn đang ở bên cạnh anh ta, mà Hình Tuệ, đã được bọn họ khuyên nhủ về trước rồi.

“Thất Thất, cô đến rồi.”

Ninh Manh thấy cô đến, nhanh chóng ra đón.

“Vừa rồi Nam Nam tỉnh lại, câu đầu tiên là hỏi cô đang ở đâu đấy.”

Cô ấy kéo cô đến bên giường, nháy nháy mắt với Ninh Nam,

“Này, Thất Thất của anh đến rồi đây, bọn em lui ra trước nhé.”

Noãn Noãn nhìn Ninh Nam trên giường bệnh, vết thương trên vai đã được băng bó cẩn thận, trên mu bàn tay còn có ống truyền, cả người mặt mũi trắng bệch, đôi mắt lấp lánh kia lại đang đối diện với mình.

Noãn Noãn hơi nở nụ cười, trao đổi với anh một ánh nhìn, những người khác bèn tự giác lui ra.

“Lúc nào tỉnh dậy thế? Có muốn ngồi dậy không?”

Cô bỏ túi xách xuống, bước qua giúp anh điều chỉnh lại tư thế ngồi thoải mái.

Cơ thể bọn họ cách nhau rất gần, chỉ cách có mấy xăng ti mét, cô lại ngửi thấy mùi bạc hà nhàn nhạt trên người anh, kể cả ở bệnh viện, cũng không vì thế mà bị mùi thuốc át đi, cứ như thể là bẩm sinh đã có vậy, mê hoặc tâm trí người ta.

“Em đến đây cùng Lam Mặc à?”

Anh ta hỏi, ánh mắt nhìn biểu tình của cô.

Noãn Noãn có chút hoảng hốt, ngồi thẳng dậy, cười nói:

“Đúng vậy.”

Ninh Nam cau mày, ánh mặt trời hôm nay rất gắt, toàn bộ đều rơi trên gương mặt anh.

Khoảng cách gần như vậy, Noãn Noãn có thể tỉ mỉ nhìn anh, màu môi trắng như phấn, đầu lông mày cau lại, các đường nét trên khuôn mặt như được khắc một cách rất rõ ràng khỏe mạnh.

Anh ấy như thế này, làm tim cô không lý giải được thót một cái.

“Tôi qua em ngủ ở đâu?”

Anh ta lại hỏi, sự nguy hiểm của Lam Mặc anh ta đã hiểu quá rõ, nhất là khi gặp phải mỹ nhân, hẳn ta sẽ chẳng cách nào tự khống chế bản thân được.

“Ở nhà Lam Mặc.”

Cô nhỏ giọng trả lời, đối mặt với anh, có cảm giác như đã làm việc có lỗi với lương tâm vậy.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, trong đầu cô luôn nhớ đến câu nói của Ninh Nam:

“Em đã bị tôi đầu giá về, thì là người đàn bà của tôi.”

Từ lúc nào, lời lẽ bá đạo đó của anh ta lại ngấm ngấm khắc sâu trong đầu cô như vậy !

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 105: Tiệm Tính – P2 (end)

Từ lúc nào, lời lẽ bá đạo đó của anh ta lại ngấm ngấm khắc sâu trong đầu cô như vậy !

Toàn bộ không gian có chút tĩnh lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng nước chảy tí tách trong ống truyền.

Noãn Noãn cẩn thận nhìn sắc mặt Ninh Nam, ánh mắt của anh ta dường như không có tiêu cự, đáy mắt thâm trầm đọng đầy bình tĩnh.

“Tại sao lại phải đến nhà người đàn ông khác ở?”

Anh ta chất vấn, hơi nghiêng người qua, làm ảnh hưởng đến vết thương có chút đau đớn âm ỉ, đầu lông mày hơi cau lại một chút, song lại không kêu lấy một tiếng.

Khoảng cách giữa bọn họ lần nữa lại được kéo gần, hơi thở của hai người như hòa nhập vào.

Noãn Noãn đón lấy ánh mắt của anh ta, từ con ngươi anh ta nhìn thấy bản thân đang đỏ mặt lên.

“Em lẽ nào không biết tính cách của Lam Mặc, em đã là người phụ nữ của tôi rồi.”

“Em... là Ninh Manh bảo em đi mà.”

Noãn Noãn cúi đầu, nhỏ giọng giải thích, cô nhìn thấy ánh mắt của anh ta càng ngày càng nóng bỏng.

Anh ta không nói gì nữa, chỉ có cơ thể là càng tiếp cận gần với cô hơn, đầu gác lên trên vai cô, nhắm mắt lại.

Anh ta dường như đang hít lấy hương vị trên người cô, liệu có mùi vị nào không nên có chăng.

Noãn Noãn không dám cử động, chỉ sợ sẽ động vào vết thương trên người anh ta.

“Sao anh lại đỡ đạn cho em?”

Cô cuối cùng vẫn là không nhịn được mà hỏi, hơi thở của anh ta động trên cổ cô, ngura ngúra, làm cô có chút muốn tránh đi.

“Đừng động.”

Anh bỏ qua câu hỏi của cô, gờ tay ôm lấy cô, không quản đến mu bàn tay còn đang cảm kim truyền.

“Anh làm gì thế?”

Cô hoảng lên, muốn giãy ra, lại bị anh ôm càng chặt.

Anh ôm cô một lúc, mới buông cô ra, rất nghiêm túc nhìn cô, bỗng nhiên nói:

“Hãy tha thứ cho những hành vi trước đây của anh nhé.”

Noãn Noãn ngậy ra, nhìn vào biểu tình của anh ta, khuôn mặt anh ta, dịu dàng đến nỗi cô cứ nghĩ đó chỉ là hư ảo.

Cô không nhìn thấy trái tim anh, chỉ có thể đi cảm nhận, anh không do dự vì cô đỡ viên đạn đó, đó có lẽ chính là phản ứng trực tiếp.

Có phải là, anh ta thực sự rất quan tâm đến mình?

Ninh Nam vẫn cứ nhìn cô, ánh mắt sáng như đuốc, đợi chờ đáp án của cô.

Thời gian, dường như ngừng lại.

Rất lâu sau đó, cô mới cúi đầu xuống, trốn tránh ánh mắt đầy áp lực của anh, nhẹ giọng nói:

“Không sao cả.”

Sau đó, cô nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhõm của anh.

Có lẽ, đây chính là cái được gọi là tiện tính của con người.

Khi một con người luôn đối tốt với bạn, đôi khi lại không tốt với bạn, bạn sẽ nhớ nỗi hận anh ta. Song khi một người luôn luôn đối với bạn không tốt, đôi lúc lại tốt với bạn, bạn sẽ cảm kích anh ta.

Noãn Noãn chỉ là một con người bình thường, cho nên, cô cũng không thể tránh được.

Q.4 - Chương 106: Thuốc Giảm Đau

Noãn Noãn chỉ là một con người bình thường, cho nên, cô cũng không thể tránh được.

“Noãn Noãn, sau này không được rời xa anh nữa.”

Ninh Nam bỗng nhiên thấp giọng nói, ánh mắt nóng rực nhìn cô.

“Anh biết, em chính là Tô Noãn Noãn, là Hàn Dật Thìn bảo em tới bên anh, không sao cả, anh không để ý, ít nhất hiện giờ em đã là người phụ nữ của anh.”

Anh ta nâng mặt cô lên, ép cô phải đối diện với ánh mắt anh.

Noãn Noãn nhìn anh ta, ánh mắt anh ta đã không còn hận ý như trước đây nữa, đã ôn hòa, sâu như đầm đen, song lại đem đến cho người ta một cảm giác xa vời.

Ân oán giữa Tô gia và anh ta, cô không hiểu được. Ân oán giữa Hàn gia và anh ta, cô cũng không hiểu được. Cho nên, cô không thể nhìn ra được thâm ý trong ánh mắt anh ta.

Cô giống như đóa hoa trong nhà kính, được người ta bảo vệ, tận tâm chăm sóc, song lại chẳng thể nhìn thấy thế giới bên ngoài.

Những nỗi hận đó, những ân oán đó, như không có quan hệ gì với cô, song lại rõ ràng là, cô cũng không thể rút lui được.

Noãn Noãn không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn vào anh ta, gương mặt làm điên đảo chúng sinh này, lúc này đây nhu tình có thể làm cho người ta tan chảy.

Ninh Nam cúi đầu, cắn lấy cánh môi của cô, bờ môi mỏng đẹp đẽ kia nhẹ nhàng cọ sát với môi cô.

Noãn Noãn tránh đi, anh lại giữ lấy cô, lực đạo mạnh mẽ chẳng giống như người bị thương chút nào.

“Em đừng có cử động linh tinh, không là vết thương của anh sẽ rách ra đấy.”

Anh phủ lên môi cô, nỉ non, yếu ớt nói, cái lưỡi lại bá đạo mà tách mở hàm răng cô, đùa giỡn với lưỡi của cô.

Noãn Noãn nghe thấy lời anh ta, quả nhiên không cử động linh tinh nữa, mặc cho anh cướp bóc đi sự ngọt ngào của cô.

Một nụ hôn, từ ôn nhu đến dữ dội, như sóng to gió lớn.

Cô hơi khép mắt lại, lông mi khẽ động, biểu tình, như đang âm thầm hưởng thụ, lại như đang phải nỗ lực đè nén xuống một loại phản ứng.

Thứ duyên dáng đó khẽ gắn vào trên mặt, đẹp đến làm anh kinh ngạc.

Vì vậy, anh cũng không thể nào nhẫn nại được nữa, đôi môi rời môi cô ra, hôn xuống cằm cô, lại dần dần hướng xuống ...

“Anh làm gì thế?”

Hơi thở dồn dập trên mũi anh, làm cô đột nhiên tỉnh táo lại, mở mắt ra, anh ta đã đến cổ cô rồi.

“Không được.”

Cô bản năng mà đẩy anh ra, lí trí còn sót lại nhắc nhở cô, vẫn là không được, cô vừa rồi trong tâm đã có chút tiếp nhận anh ta rồi.

Ninh Nam bị cô đẩy ra, dựa vào đầu giường, vết thương trên vai rách ra, rất nhanh máu lại nhuộm đỏ mặt băng.

“Vết thương của anh ... đau lắm hả ... “

Noãn Noãn chân tay luống cuống, hối hận vì đã dùng lực quá mạnh, muốn đi ra ngoài tìm bác sĩ.

Ninh Nam lại giữ cô lại, không hề để ý đến vết thương trên người mình, ôm cô vào trong lòng, nghiêm túc nói:

“Em chính là thuốc giảm đau hữu hiệu nhất.”

Nói xong bèn tiếp tục động tác ban nãy

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 107: Hàn Dật Thìn VS Ninh Nam – P1

Noãn Noãn dùng tay chống lên ngực anh ta, khẩn cấp la ngừng lại.

Nền giáo dục nhiều năm mách bảo với cô rằng, cảm kích một con người, cũng không thể công hiến thân thể mình được.

Nếu như trước đây sự thân mật về thể xác giữa bọn họ, là do Ninh Nam ép buộc, vậy thì lần này, trong lúc cô hoàn toàn tỉnh táo, lại còn trong tình huống có quyền chủ đạo, cô còn không kêu ngừng lại, vậy đúng là phạm tiện (tương đương với bán rẻ) mất rồi.

Cô chỉ tha thứ việc trước đây của Ninh Nam, còn chưa thể đối với anh ta tốt đến mức độ như vậy, mặc dù thân phận hiện tại của cô, là người phụ nữ của anh ta.

Nhưng, cô vẫn muốn giữ vững chút nguyên tắc lý trí còn tồn tại lại đó.

Nghĩ đến những việc này, cô lập tức đưa ra một lý do vô cùng đường hoàng:

“Trên người anh còn đang bị thương!”

Ninh Nam ngừng động tác lại, tay vẫn là ôm chặt lấy cô như thế, tia sáng trong đôi mắt thâm sâu kia, khóa chặt lấy cô không rời.

“Không đồng ý? Ân?”

Anh ta cười hỏi.

Rõ ràng biết là trong tim cô ấy còn nghĩ tới một người đàn ông khác, anh vẫn cứ muốn động tay động chân đối với cô.

Anh chính là muốn xem xem phản ứng của cô, cô gái có nguyên tắc, rất có tính thách thức, vào lúc mà cô mất đi nguyên tắc của mình, thì cô cũng sẽ cách nơi rơi xuống vực thẳm chẳng còn bao xa nữa rồi.

“Trên người anh còn có vết thương!”

Cô lặp lại lời này, nghe ra, lại như là vì anh ta vậy.

Ninh Nam buông cô ra, trên mặt vẫn là nụ cười ôn nhu làm người ta không nhìn ra được thật giả.

Noãn Noãn vừa được giải thoát, lập tức ấn vào nút cấp cứu ở đầu giường, rất nhanh, Trần Tiểu Dương đã đi vào.

Đằng sau còn có Ninh Manh, Tần Tịch, Lam Mặc theo sau.

“Nam Nam, anh sao rồi? A ~ vết thương rách ra rồi sao ?”

Ninh Manh hoảng hết cả lên, nhìn vết băng dính máu của anh có chút thấy kì quái,

“Tiểu Dương nói anh không vận động mạnh sẽ không sao mà, Thất Thất cũng cẩn thận a, sao anh lại còn ... ?”

Ninh Manh nói xong suy nghĩ một lúc, tiếp đó lại rất hiểu biết cười to,

“Oh ~ hai người vừa rồi ... ? haha ... Nam Nam, anh cũng vội vàng quá đấy!”

Nói xong còn nháy nháy mắt với Tần Tịch, Tần Tịch lại chỉ cười gượng gạo.

Ninh Nam không thèm để ý đến cô ấy, cũng không quan tâm đến việc cô trước mặt bao nhiêu người nói chuyện này, để mặc cho Trần Tiểu Dương kiểm tra cho anh, ánh mắt lại như vô ý nhìn về phía Lam Mặc.

Tôi qua Noãn Noãn ở nhà hán ta, điều này thực sự làm tim anh có một cái gai.

Lúc này phản ứng của Lam Mặc, cũng nằm ngoài dự liệu của anh ta, con người trước giờ khinh đời như anh ta, trên mặt lại xuất hiện biểu tình trầm trọng.

Ninh Nam lúc này đã hiểu ra, trong tim cảm thấy thật mỉa mai, Tô Noãn Noãn, mị lực thật không nhỏ, đến cái người lẳng nhăng như thế này, cũng vì em mà động tâm sao?

“Cốc cốc cốc ... “

Tiếng gõ cửa lịch sự vang lên.

Mọi người đều nhìn ra hướng ngoài cửa, Hạ Vi Diễm đứng ngoài, nhìn vào những người trong phòng, tôn trọng nhưng lại mang theo uy lực đáng kể nói:

“Ninh Nam, Cảnh Thìn muốn gặp anh, không biết có thuận tiện cho anh hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 108: Hàn Dật Thìn VS Ninh Nam – P2

Mọi người đều nhìn ra hướng ngoài cửa, Hạ Vi Diễm đứng ngoài, nhìn vào những người trong phòng, tôn trọng nhưng lại mang theo thể lực đáng kể nói:

“Ninh Nam, Hàn Dật Thìn muốn gặp anh, không biết có thuận tiện cho anh hay không.”

~

Cái gì mà thuận tiện với chả không, Ninh Nam cười lạnh, đang bóng gió rằng anh bị thương thế này đến Hàn Dật Thìn kia cũng không ứng phó nổi hay sao!

“Nam Nam ... “

Ninh Manh nhỏ giọng gọi anh một tiếng, cô không hiểu rõ lắm chuyện ân oán giữa hai nhà Ninh – Hàn, nhưng cô cũng biết rằng anh cô trước giờ đều không thích Hàn gia.

“Chẳng có gì không tiện cả.”

Ninh Nam đưa Ninh Manh một ánh mắt an ủi, nói với phía ngoài cửa.

Hạ Vi Diễm lấy được hồi đáp, lập tức đi về gọi Hàn Dật Thìn.

“Ninh Manh, Tần Tịch, hai người đưa Thất Thất đến biệt thự của tôi ở đường XX , mẹ đang ở nhà, cô ấy về đó không tiện.”

Ninh Nam phân phó xong, lại hình như cảm thấy những lời này không lịch sự lắm, nhìn Noãn Noãn, bổ sung thêm:

“Đợi anh xuất viện rồi, sẽ đón em về.”

“Ninh thiếu.”

Lam Mặc ở bên cạnh ngáp ngừng một lúc, trong mắt đều là sắc lo âu.

“Cậu cũng về đi, tôi có thể ứng phó được.”

Anh nói rất tự tin, thần tình lãnh ngạo (lạnh lùng kiêu ngạo), đồng tử đen trong mắt sáng lấp lánh.

Noãn Noãn có chút lo lắng nhìn anh ta một cái, song vẫn là cùng Ninh Manh đi ra, lúc đi ra cửa, vừa hay gặp Hàn Dật Thìn đi vào.

Noãn Noãn nhìn anh ta, một thân quần áo bệnh nhân màu trắng, sắc mặt không phải quá trắng bệch, song người lại gầy đi không ít, xem ra một dao đó cũng làm anh ta phải chịu đựng rất nhiều đau khổ.

Hiện giờ người đã không sao, cứ cho là hai người đã hòa, đối với anh ta, cô trước giờ đều không tồn tại cảm giác tội lỗi, ai bảo anh ta là người khởi xướng ra tất cả.

Hàn Dật Thìn mỉm cười nhìn cô, trong mắt lại ẩn chứa nộ ý Noãn Noãn không thể hiểu được, đột nhiên cúi người xuống tiến đến sát tai cô, dùng giọng điệu trêu đùa nhất song lại mang theo châm biếm nói với cô:

“Nghe nói vừa rồi Ninh Nam đến miệng vết thương cũng bị rách ra, hai người cũng thật là biết tận dụng thời gian a.”

Âm thanh của anh ta không to, song cũng đủ để mấy người bên cạnh nghe thấy.

Không khí đột nhiên có chút gượng gạo, Tấn Tịch và Lam Mặc đều nắm chặt tay lại, Ninh Manh cũng ở bên cạnh trừng mắt với Hàn Dật Thìn.

Noãn Noãn xấu hổ đến đỏ mặt, trên mặt đều là nộ ý nhìn anh ta, đột nhiên hiểu ra được giọng điệu trong câu nói của anh ta.

“Đúng vậy, tôi là người phụ nữ của anh ấy, có gì mà không được đây?”

Cô cười cười đáp lại, giọng điệu cực kì khiêu khích.

Trước đây, vì Hàn Cảnh Thìn đang ở trong tay anh ta, cho nên cô mới luôn bị anh ta đe dọa, hiện giờ, cô đã hoàn toàn tuyệt vọng đối với Hàn Cảnh Thìn, thì chẳng còn gì phải sợ anh ta nữa rồi.

Hàn Dật Thìn ngậy ra một lúc, không nghĩ đến cô lại dám nói như vậy, nhìn Ninh Nam đang ở trên giường kia một cái, đột nhiên tà mị cười lên.

Sau đó, anh ta làm một việc mà tất cả mọi người đều không ngờ tới được, ôm lấy eo Noãn Noãn.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 109: Hàn Dật Thìn VS Ninh Nam – P3

Sau đó, anh ta làm một việc mà tất cả mọi người đều không ngờ tới được, ôm lấy eo Noãn Noãn.

“Đừng quên, em là vợ tôi.”

Anh ta tiến sát đến bên tai cô, thấp giọng nói, lại là giọng nói đặc biệt quyến rũ như tiếng đàn dương cầm.

Noãn không giãy giụa, ngược lại rất bình tĩnh, nhìn một cái Lam Mặc cùng Tấn Tịch ở hai bên dường như đang muốn động thủ, ý bảo bọn họ đợi một chút đừng có vội vàng, lại nhìn một cái sắc mặt đang xấu đến cực độ của Ninh Nam, hơi hơi cười một cái, dường như đang nói, hãy tin em

Cô ngẩng đầu lên, hướng lên Hàn Dật Thìn, trên mặt đầy ý cười, nhẹ giọng đáp lại:

“Anh lại không nhớ rồi, là anh tự tay tặng tôi cho Ninh Nam, sao mà lại thành vợ anh được chứ.”

Ngữ khí của cô không hề có chút lên xuống nào, như thể đang nói một câu trần thuật vậy, song Hàn Dật Thìn vẫn nghe hiểu được oán giận trong câu nói của cô.

Đúng như những gì cô nói, là chính anh tự tay đẩy cô đến với một người đàn ông khác, anh thừa biết rằng, cái mà cô phải trả là cái gì.

Nếu như nói lúc đầu lợi dụng Noãn Noãn là để báo thù anh trai anh, báo thù Ninh Nam, để đạt được cổ phần của cô ấy. Vậy mà hiện giờ, nghe thấy cô nói cô là người phụ nữ của người khác, mục đích của anh lại không thể nào đơn giản như thế nữa rồi.

Cô lúc này, gần anh đến như vậy, trong mắt cô cũng không nhìn đến anh, thậm chí là sự ghê tởm.

Do vậy, những mục đích trước đây, đều không thể so sánh được với sự sở hữu đột nhiên nảy ra trong tâm trí này.

Mục tiêu của anh đã không thể nào chỉ là lợi ích đơn giản như thế nữa, còn muốn—— có được cô ấy!

Xác định được ý nghĩ này rồi, Hàn Dật Thìn cũng cười lên, buông Noãn Noãn ra, trong mắt đều là sắc thương thức, cô càng ngày càng có gan hơn, hiểu

được công nhân tâm trí (đánh vào tâm trí người khác)

Lần đầu tiên, anh lại muốn đi chinh phục một người con gái đến vậy.

Không biết rằng có một câu nói như thế này:

“Lúc mà bạn muốn chinh phục một người là lúc bạn đã bị người đó chinh phục rồi! “

Noãn Noãn không nói gì, chỉ bước đến bên Ninh Nam, không nhìn ai khác nữa, lãnh đạm nói:

“Đi thôi!”

Ba người kia đều trầm ngâm đi sau lưng cô, một màn vừa rồi, có người hiểu được, có người không hiểu, chỉ là mỗi người đều tự hiểu trong lòng song chẳng ai nói ra cả.

Hàn Dật Thìn bước vào phòng bệnh, Ninh Nam đã ngồi dậy đi giày vào, mặc dù sau lưng có vết thương, làm anh đứng dậy có chút khó khăn. Có điều, trước mặt kẻ địch, nhất là kẻ địch có thực lực tương đương với mình, anh nhất định không thể để mình thua chút khí thế nào.

“Không đứng dậy được thì không cần phải miễn cưỡng, tôi e đến lúc anh lại biến thành tàn phế thôi!”

Hàn Dật Thìn giấu cười, đi đến trước giường Ninh Nam, nhìn anh ta đang cúi xuống đi giày, trong mắt đều là địch ý.

Không thể không thừa nhận, Noãn Noãn làm cho anh ta đối với người đàn ông này có cảm giác khủng hoảng rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 110: Hàn Dật Thìn VS Ninh Nam – P4

Không thể không thừa nhận, Noãn Noãn làm cho anh ta đối với người đàn ông này có cảm giác khủng hoảng rất lớn.

Ninh Nam lãnh đạm nhìn anh ta một cái, không đáp lại lời anh ta, chỉ bước đến bên ban công phòng bệnh, nhìn ánh dương bên ngoài, quay đầu lại chỉ chỉ hai chiếc ghế, ý bảo anh ta ngồi xuống.

Hàn Dật Thìn cũng không khách khí, bước qua ngồi xuống.

Hai người bị thương, cùng mặc bộ quần áo bệnh nhân như nhau, đều là vì một cô gái mà bị thương.

Có điều không giống là, Hàn Dật Thìn bị thương là do Noãn Noãn chủ động tấn công, còn mang theo hận ý. Mà Ninh Nam bị thương là do bị động, mang theo cảm kích cùng cảm động.

Cho nên nhìn từ lý luận thấy được, Ninh Nam trong tim Noãn Noãn đương nhiên đã chiếm thế thượng phong.

Ánh mặt trời chiếu trên người hai bọn họ, Ninh Nam ánh mắt hơi nheo lại, trên mặt mang theo vẻ lười biếng song còn có nụ cười nhạt thoải mái, một bộ dạng nhàn nhã như thể không hề có người nào bên cạnh.

Hàn Dật Thìn cũng không vội vã, đón lấy ánh nắng, từ túi áo lấy ra một bao thuốc lá, động tác gọn nhẹ.

“Vết sẹo trên lòng bàn tay cô ấy là do anh làm?”

Ninh Nam mở lời trước, vẫn là giọng điệu lười biếng như thế, âm thanh nhẹ nhàng như gió, ánh mắt lại chăm chú nhìn vào dấu thuốc trên ngón tay anh ta.

Hàn Dật Thìn hít sâu một hơi, đôi mắt sắc như chim ưng nhìn Ninh Nam, khói thuốc làm mờ tầm nhìn của anh ta, làm anh ta không nhìn rõ được tình cảm trong mắt Ninh Nam.

“Anh đau lòng sao?”

Hàn Dật Thìn cố ý hỏi, âm thanh thấp trầm lạnh lẽo, lại như đang cảm thán.

Nghĩ lại sự ngoan cố lúc đầu của Noãn Noãn, cùng với nụ hôn sâu lúc tạo ra vết sẹo đó, khóe miệng không ngừng được lại nhếch lên một nụ cười, nụ cười hời hợt.

Ninh Nam không nói gì, con ngươi đen thẳm kia mang theo tia màu xanh, như đang suy nghĩ.

Anh đột nhiên thấy hân hoan, Noãn Noãn hiện tại là ở bên cạnh anh, ít nhất trên cơ thể cô ấy đã lưu lại dấu ấn có chữ “Ninh” kia, ít nhất dấu ấn đó so với vết sẹo trên lòng bàn tay kia sâu sắc mà chứa đựng hàm ý hơn nhiều.

“Phát súng này của anh cũng chuẩn thật, vừa hay bắn vào vị trí trên vai, không hề tổn thương đến bất cứ động mạch nào.”

Hàn Dật Thìn lạnh lùng mở miệng, lời nói mang theo dụng ý khác.

Ninh Nam nghiêng mặt nhìn anh ta, khóe miệng nhếch lên như cười mà không cười,

“Một nhát dao này của anh cũng thật không chuẩn, rõ ràng đã cắm vào trong tim, thế mà lại không chết.”

Lời nói của anh như đang giễu cợt, song ý nghĩa rõ ràng là, anh đang tiếc nuối, anh ta vậy mà lại không bị Noãn Noãn giết chết.

Hàn Dật Thìn khinh thị hừ một tiếng, đột nhiên cười lớn chế nhạo:

“Anh với Lạc Phong thật đúng là phối hợp thiên y vô phong (phối hợp hoàn hảo) thật, dùng khổ nhục kế, xem ra, cô ta đã bị anh làm cảm động rồi.”

Ninh Nam sắc mặt hơi biến, có một khắc bất ngờ, hàn quang trong mắt phát sáng, nhìn thẳng vào Hàn Dật Thìn,

“Không hiểu anh đang nói gì!”

“Không hiểu sao?”

Hàn Dật Thìn hơi hơi nhướn mày, một bộ dạng rất tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 111: Hàn Dật Thìn VS Ninh Nam – P5

“Không hiểu sao?”

Hàn Dật Thìn hơi hơi nhướn mày, một bộ dạng rất tự tin. ~

“Ninh thiếu mà tôi quen biết từ lúc nào đã biến thành rùa rụt cổ thế, dám làm không dám nhận sao, dựa vào tài bắn súng của Lạc Phong, hẳn ta muốn anh chết, liệu anh còn có cơ hội sống không?”

Anh ta nói cực kỳ khiêu khích, ánh mắt dán trên mặt Ninh Nam, xem xét phản ứng của anh.

Ninh Nam trong tim thầm than, khóe miệng khẽ động, trên mặt vẫn là ý cười lười biếng.

Lúc này, anh đối với Hàn Dật Thìn có mấy phần ngưỡng mộ, anh ta đúng thực là một kẻ suy nghĩ cẩn thận.

Hàn Dật Thìn thấy anh không phủ nhận, trong tâm đã có kết luận, khóe miệng cong cong lên thành độ cong đầy ý vị.

“Tôi đúng là đã coi nhẹ anh rồi, lại có thể theo sát bọn tôi đến Yêu Kiều, mà trên đường đi tôi đã rất cẩn thận.”

Anh ta nói có chút tự ti, cũng thăm ngưỡng mộ năng lực nhìn thấu suốt của Ninh Nam, lại không biết rằng, Ninh Nam đã đem máy định vị cùng nghe trộm cài đặt trên chiếc vòng cổ của Noãn Noãn rồi.

Ninh Nam ngược nhìn bầu trời, không lập tức đáp lời, chỉ là ngược lên một lúc.

Ánh nắng tràn đầy trên mặt anh, làn da trên mặt bởi vì trắng bệch mà lại như tuyết trắng phủ thêm u quang. Lông mày anh rất đẹp, hơi hơi nhếch lên, câu dẫn hồn người.

Khác biệt với sự mỉa lãnh(mê hoặc lạnh lẽo) của Hàn Dật Thìn, Ninh Nam lúc nào cũng là một bộ dạng lười biếng thoải mái cười, âm thanh ôn hòa, càng

là ôn nhu, lại càng ảm giầu nguy hiểm to lớn.

“Tôi cũng xem nhẹ anh rồi, rõ ràng mang người theo, đến cửa cuối cùng, lại không gọi bọn họ ra, muốn dùng khổ nhục kế, anh động tâm với cô ấy rồi sao?”

Anh thu lại tầm mắt, nhìn Hàn Dật Thìn, mang theo sự cố ý dễ dàng nhận thấy.

“Thật đáng tiếc, lại bị anh cướp trước một bước mất.”

Hàn Dật Thìn không tỏ rõ ý kiến, giọng điệu lại như khá là tiếc nuối.

Trước mặt Ninh Nam, anh ta không hề muốn giấu diếm làm gì ý muốn sở hữu đối với Noãn Noãn.

Đối lập lại, anh lại càng muốn anh ta biết được, anh là muốn tranh giành cô gái này với anh ta.

Ninh Nam không hề nghĩ tới anh ta lại công nhận một cách nhanh chóng như thế, đối mặt với sự thẳng thắn của anh ta, anh lại có chút ghen tị, ghen tị đến làm cho anh thấy khó chịu.

Ninh Nam đứng dậy, miễn cưỡng cười một cái, ý bảo cần nói cũng đã nói rồi, anh ta có thể đi rồi.

Hàn Dật Thìn lại không hề vội vàng, tiếp tục nói:

“Anh nói xem nếu cô ấy biết được, anh chính là hung thủ hại chết cha cô ấy, anh đoán xem cô ấy có còn bị anh làm cảm động không?”

Lời nói của anh ta, đã thành công ngăn lại bước chân của Ninh Nam.

Ninh Nam lại ngồi xuống, thái độ đối với Hàn Dật Thìn đã đạt tới mức phòng vệ cao nhất.

“Việc không có chứng cứ, tốt nhất là không nên nói bừa.”

Ninh Nam cười càng lúc càng thâm ý, con người màu đen đã mang theo sát ý, đối thủ trước mắt đã biết quá nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 112: Hàn Dật Thìn VS Ninh Nam – P6(end)

Ninh Nam cười càng lúc càng thâm ý, con người màu đen đã mang theo sát ý, đối thủ trước mắt đã biết quá nhiều rồi.

“Chứng cứ thì không khó tìm, chỉ sợ anh ... “

“Hàn Dật Thìn ... “

Hàn Dật Thìn còn chưa nói hết , đã bị ba chữ này của Ninh Nam đột ngột làm gián đoạn.

Ba chữ này làm Hàn Dật Thìn ngây ra, anh ta hóa ra đã biết thân phận thật sự của mình.

Ninh Nam nhìn phản ứng của anh ta, cực kỳ mãn nguyện, anh ta có bí mật của mình, song, anh cũng có của anh.

“Tôi có thể biết được thân phận thật sự của Tô Noãn Noãn, đương nhiên cũng sẽ biết được về anh.”

Anh ta nói nhẹ nhàng, như thể đã rất dễ dàng lấy được bí mật này vậy.

Lần này, đến lượt Hàn Dật Thìn trầm lặng. Rất lâu sau, mãi đến khi điều thuốc trong tay anh ta đã cháy hết, anh ta cũng hoàn toàn không hề biết.

Suy nghĩ đang quay lại mười sáu năm về trước.

Lúc đó, anh mới tám tuổi, là lúc lẽ ra phải được hưởng thụ sự thương yêu của cha mẹ.

Anh vẫn nhớ, ngày hôm đó, thời tiết rất đẹp, sáng sớm, anh và anh trai cùng đi học.

Song bố mẹ không đưa hai anh em họ đi học như ngày thường, mà lại đưa bọn họ đến phi trường.

“Mẹ, chúng ta đến đây làm gì?”

Hai đứa trẻ cùng đồng thanh mở miệng hỏi.

“Đừng hỏi nhiều như thế, hai anh em con hiện giờ phải tạm thời phân khai một thời gian, mẹ muốn gửi hai con đến hai đất nước khác nhau.”

Người mẹ trẻ tuổi ôn nhu an ủi.

“Tại sao, con không muốn phân khai với em trai đâu.”

Cậu bé Hàn Cảnh Thìn kháng nghị nói.

“Mẹ, con cũng không muốn!”

Hàn Dật Thìn vừa nghe đến cũng cuống lên, hai cậu bé đều nắm lấy áo mẹ,

“Con muốn đi học cùng anh trai mà.”

“Không kịp nữa rồi, tìm máy bay nào đi nước ngoài nhanh nhất để đi.”

Bố của bọn họ, cái người có gương mặt đẹp trai song vĩnh viễn lại rất nghiêm nghị, lúc đó cũng biến thành lo lắng không yên.

Vì vậy, bọn họ theo hai người hầu cận có thể tin nhiệm được, anh trai bị đưa đi Canada, em trai bị đưa đi Colombia.

Hàn Dật Thìn vẫn nhớ rõ hình ảnh mẹ khóc lúc đó, như thể mưa đang rơi trong trái tim anh vậy.

Rất nhiều năm sau, cho dù anh cuối cùng cũng đã ở đất nước đó làm ra rất nhiều chuyện động trời, cứ nghĩ đến nước mắt của mẹ lúc đó, anh vẫn có một cảm giác như mưa đang rơi trong tim mình, chỉ là lúc này, trong tim anh đã có thêm một cảm xúc nữa, đó là thù hận.

Lúc mới sang, người hầu đưa anh đi bỗng mất tích không giải thích, bỏ lại anh một mình ở nước ngoài, không nơi nương tựa. Anh đã từng là côn đồ, từng làm phục vụ, thậm chí còn làm cái loại kĩ nam để lấy lòng đàn ông như ở Yêu Kiều, anh vẫn sống sót được.

Cũng có thể nói nhờ vào sự tin tưởng mà sống sót được, chính là anh muốn quay về nước tìm cha mẹ mình, anh không biết năm anh lên tám tuổi đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà bố mẹ lại bỏ rơi anh như vậy.

Lớn lên một chút anh cuối cùng cũng đã không quá đối vô dụng, nhưng anh cũng đã nhìn thấy cha mẹ anh trên truyền hình, còn có anh trai mình nữa, bọn họ hạnh phúc như vậy, còn là chủ tịch và tổng giám đốc của Hàn thị, hoàn toàn quên mất còn có một người em trai đang phải chịu khổ ở nước ngoài.

Sự thù hận của anh bắt đầu từ lúc đó, bọn họ càng hạnh phúc, anh lại càng có cảm giác mình bị bọn họ bỏ rơi. Tại sao sau nhiều năm như vậy, bọn họ không hề đến tìm anh, dựa vào năng lực hiện tại của họ, lẽ nào lại không tìm được sao?

Anh bắt đầu đấu tranh, bắt đầu nỗ lực để xuất thân đầu địa (vượt trội hơn hẳn người khác), anh phải về nước, trả thù bọn họ thật khác nghiệt, đặc biệt là kẻ gọi là anh trai đã lấy mất một nửa sủng ái của anh kia, anh muốn lấy được tất cả của hắn, thậm chí nhiều hơn nữa ...

“Anh đã biết tôi là Hàn Dật Thìn, chuyện của chúng ta, sẽ không kết thúc sớm thế này được, mười sáu năm trước, là Ninh gia nhà các người hại gia đình tôi li tán!”

Mở miệng lần nữa, giọng điệu của Hàn Dật Thìn đã không còn bình tĩnh được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 113: Êm Dịu

“Anh đã biết tôi là Hàn Dật Thìn, chuyện của chúng ta, sẽ không kết thúc sớm thế này được, mười sáu năm trước, là Ninh gia nhà các người hại gia đình

tôi ly tán!”

Mở miệng lần nữa, giọng điệu của Hàn Dật Thìn đã không còn bình tĩnh được nữa.

Ninh Nam hơi hơi cười, đối với phản ứng của anh ta đúng là nằm ngoài dự liệu. Mặc dù mười sáu năm trước, anh vẫn chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện, song Hình Tuệ đã nói với anh đại khái chuyện năm đó, bọn họ đã đánh vào Hàn gia, còn có chuyện bố anh là Ninh Chính Phong tự sát, chính là do Tô Trác Thiên gây ra, còn Tô gia và Hàn gia trước giờ quan hệ đều rất tốt.

Vì vậy, từ nhỏ anh đã luôn có suy nghĩ, Tô gia – Hàn gia đều là kẻ thù!

“Ân oán của đời trước, đã định là phải tiếp tục ở đời chúng ta, chúng ta cứ chờ xem”

Con mắt đen thẳm của Ninh Nam lóe ra tia sáng sắc nét, kẻ địch trước mắt, nhất định là người so với anh có sức lực ngang nhau.

Hàn Dật Thìn đứng dậy, ánh mắt sắc như dao tương tự nhìn anh một cái, lúc sắp đi, còn nói lại một câu:

“Tô Noãn Noãn cô gái này, tôi muốn chắc rồi!”

Ninh Nam vẫn là nụ cười như thế, ngồi trên ghế mây, tiếp tục hưởng thụ ánh nắng.

Trong đầu, đã bắt đầu suy xét.

Hai kẻ kỳ phùng địch thủ, mỗi người đều nắm giữ bí mật của đối phương, cho nên anh biết, bọn họ sẽ ngầm thỏa thuận giữ kín bí mật này, sau đó, công bằng mà cạnh tranh.

Ba ngày nằm viện, Noãn Noãn mỗi ngày đều đến bệnh viện để báo cáo.

Trò chuyện với anh, dứt cho anh ăn, đôi khi lại còn bị anh trêu đùa, những điều này cứ dần dần biến thành thói quen, quan hệ của bọn họ ảm áp lên không ít, không giống như lần trước, lần này, Noãn Noãn đã không còn cảnh giác nữa, cũng không còn cảm thấy sự ôn nhu kia của Ninh Nam là giả vờ nữa.

Ngày thứ tư, vẫn là như thế.

Trên ban công, Noãn Noãn đang gọt vỏ cam cho Ninh Nam, Ninh Nam ngồi nghiêng trên ghế mây chăm chú nhìn cô gọt, đôi lúc lại dùng ngón tay vuốt vuốt lên khuôn mặt cô.

Dưới ánh nắng, làn da của cô bị chiếu càng thêm trong suốt, cảm giác chạm vào mềm mại, làm Ninh Nam càng yêu không muốn rời tay.

Noãn Noãn cắt cam đặt xuống trước mặt anh, mỉm cười với anh.

Ninh Nam lại không dùng tay đón lấy, mở miệng ra, ý bảo cô dứt.

Noãn Noãn cũng đã quen, đem miếng cam dứt vào miệng anh, ngón tay lại bị anh cắn lấy.

Động tác này, quá khiêu khích, làm khuôn mặt Noãn Noãn phút chốc biến thành đỏ ửng, muốn rút tay về, Ninh Nam lại cứ ngậm lấy không buông, còn nhẹ nhàng mút lấy nó.

Chiếc lưỡi cuộn lấy ngón tay cô, đem theo hương vị đặc biệt thơm của cam.

Noãn Noãn chỉ cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, ngón tay lại càng thấy tê tê ngứa ngứa.

Mà trong mắt anh, lại là sự ảm áp đột ngột không kịp đề phòng.

Lúc này, cô đã hoàn toàn không có năng lực kháng cự lại.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 114: Bán Nguyệt , Nam – P1

Tình yêu là gì ?

Tình yêu, đến từ khát vọng trong tim, anh vừa mới ăn xong miếng cam còn lưu lại hương thơm trên ngón tay kia, anh quên không cạo râu mà đâm đau khuôn mặt bạn ... tất cả những điều này là cảm giác rõ ràng dưới tác dụng của thần kinh, chính là cái gọi là tình yêu đó ... ..

Mà trong mắt anh, lại là sự ảm áp đột ngột không kịp đề phòng.

Lúc này, cô đã hoàn toàn không có năng lực kháng cự lại.

Ninh Nam mút lấy một lúc, nhìn khuôn mặt càng lúc càng đỏ của cô, càng cảm thấy có ý nghĩa, vì vậy, anh quyết định đưa cô thêm.

Mở miệng ra, anh cười hi hi hướng cô nói,

“còn muốn ... “

Noãn Noãn miễn cưỡng nhìn anh một cái, anh lại tiếp tục nói :

“Còn muốn em ... dùng miệng đút cho anh.”

Anh nhìn cánh môi của cô, màu hồng nhạt mềm mại, như giọt nước tươi mát.

Đột nhiên nhớ ra, đã mấy ngày nay không được hôn cô, cứ nhìn như vậy, lại làm anh ngứa ngáy trong lòng, lúc này lại càng không chờ được nữa.

“Mau lên.”

Anh thúc giục, như một đứa trẻ đang làm nũng.

Noãn Noãn xấu hổ nhìn anh, cách ăn đậu hũ của anh cũng thật là nhiều đi.

Ninh Nam không chịu nổi sự do dự của cô nữa, nhanh chóng đứng dậy, cắn lấy miếng cam trong tay cô, tiếp đó đưa lên môi cô.

Dùng lực mở hàm răng cô ra, buộc cô cũng phải cắn lấy nửa miếng.

Sau đó, một nửa miếng cam, hai người cùng ăn.

Sau đó nữa, ăn miếng cam lại biến thành nụ hôn nồng nhiệt, râu của anh cọ sát làm cô ngứa ngứa, chiếc lược công kích thành trì của cô, như đang cướp bóc vậy.

Noãn Noãn muốn đẩy anh ra, lại lo sợ sẽ đụng đến miệng vết thương của anh.

Vì vậy, tất cả mọi động tác của cô trong mắt Ninh Nam lại biến thành chào đón nồng nhiệt, lại càng không kiềm chế được mà điên cuồng hút lấy vị thơm ngọt của cô.

Tay lại càng ôm lấy cô chặt hơn, hận không thể đem cô hòa nhập vào trong cơ thể mình.

Hai người lúc đó, quá nhập tâm, thậm chí trong phòng bệnh lúc này, di động của Ninh Nam kêu lên liên tiếp, bọn họ cũng không hề nghe thấy.

Ninh Manh ở dưới lầu bệnh viện liều mạng gọi vào di động cho Ninh Nam, đều không có ai nghe, cô thấy lần này to chuyện rồi.

Hình Tuệ mang theo cái người là vị hôn thê được bà chọn cùng Lam Mặc đang đi về hướng phòng bệnh, Ninh Manh cùng Tần Tịch cố ý nói muốn đi vào toilet, tìm cơ hội để điện thoại cho Ninh Nam, muốn thông báo cho anh trai một tiếng, bởi vì cô biết lúc này, Noãn Noãn thường thường đều ở đây.

Ba tiếng gõ cửa, Ninh Nam căn bản không để ý đến, tiếp tục sự cướp bóc của anh ta, anh vẫn nghĩ là Trần Tiểu Dương đến làm việc công, cho nên cũng không để ý đến việc anh ta trông thấy.

Chỉ là không nghĩ tới, đi vào lại là Hình Tuệ, đằng sau còn có một cô gái lạ mặt và Lam Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 115: Bán Nguyệt , Nam – P2

Chỉ là không nghĩ tới, đi vào lại là Hình Tuệ, đằng sau còn có một cô gái lạ mặt và Lam Mặc.

“Các người đang làm cái gì!”

Tiếng nói giận dữ cất lên, Hình Tuệ nhìn hai người đang dính vào nhau trên ban công kia, nổi giận đùng đùng.

Hai người họ dừng lại động tác, có chút kinh ngạc, Ninh Nam phản ứng lại được trước tiên, nhìn sắc mặt Hình Tuệ xanh mét, cùng người con gái đằng sau lưng, trong tâm là một trận không vui về gì.

Bất kể là ai, làm phiền đến việc tốt của anh ta, anh ta đều không vui vẻ.

“Ai cho phép cô đến đây, đi ra!”

Hình Tuệ đi tới trước mặt Noãn Noãn, lên án cô.

Noãn Noãn nhất thời cũng không biết phải làm sao, hướng đến Ninh Nam cầu cứu.

Ninh Nam vừa định mở lời giải thích giúp Noãn Noãn, Hình Tuệ lại bỗng nhiên cười lên, nói:

“Có điều cô ta hôm nay ở đây cũng tốt, cũng vừa hay để cô ta xem xem thân phận của bản thân là gì, có tư cách gì mà bám lấy con.”

Bà nói xong, bèn đem cô gái đằng sau kéo đến trước mặt Ninh nam, từng câu từng chữ nói:

“Vị này là tiểu thư Y Bán Nguyệt, sau này cô ấy sẽ là vị hôn thê của con, đợi con xuất viện rồi sẽ lập tức mở hạp báo, sau đó kết hôn.”

Hình Tuệ dùng giọng điệu không thể cưỡng lại với giọng điệu bắt buộc, lại lần nữa làm hai người họ ngáy ra.

Noãn Noãn nhìn cô gái lạ mặt trước mắt, chỉ cảm thấy đột nhiên có một loại ám ảnh không thể giải thích ra được xuất hiện trong tim.

“Mẹ ... “

Ninh Nam gọi một tiếng, không khí có phần gượng gạo, anh hiểu chuyện mẹ anh chỉ định hôn nhân, nhất định là cùng với lợi ích thương nghiệp có quan hệ.

Anh ghét nhất đến hôn nhân cũng bị người khác sắp đặt, lại còn không được quan tâm đến những thứ này, ít nhất cũng phải làm rõ thân phận của đối phương trước đã.

“Y tiểu thư là ... “

Ninh Nam nhìn Hình Tuệ, ý hỏi gia thế cô ta là như thế nào.

“Cô ấy là con gái độc nhất của Y Nghĩa Trường.”

Ninh nam hiểu ý, hóa ra là con gái của quan chức chính phủ, trong tim lại càng có tính toán.

“Xin chào.”

Y Bán Nguyệt mở miệng, âm thanh ngọt ngào, nụ cười rộng lượng, không vì bởi vì chuyện vừa rồi mà để lộ ra bất kì chút bất mãn hay oán giận nào.

“Xin chào.”

Ninh Nam lãnh đạm đáp lại, cẩn thận đánh giá cô gái này.

Phản ứng của cô ta thật đúng là ngoài dự liệu của anh, là dạng con gái ngoan ngoãn điển hình, một thân váy liền màu vàng nhạt, trông rất dễ thương ngoan ngoãn, thái độ cũng rất nhã nhặn, bề trên chưa nói xong, cô ta cũng không thêm lời vào.

Sau khi đơn giản giới thiệu bản thân xong, chỉ còn lại mình Noãn Noãn lúng túng.

Không thể không thừa nhận, cô Y Bán Nguyệt này bất luận là dáng vóc hay là tính cách đều rất được yêu thích.

Noãn Noãn đột nhiên cảm thán, bất giác mà đem bản thân ra so sánh với cô ta, bởi vì thân phận của cô ta là vị hôn phu của Ninh nam sao?

Q.4 - Chương 116: Bán Nguyệt , Nam – P3 (end)

Noãn Noãn đột nhiên loại cảm thán, bất giác mà đem bản thân ra so sánh với cô ta, bởi vì thân phận của cô ta là vị hôn phu của Ninh nam sao?

Ninh Nam dường như nhìn ra được tâm tư của cô, bước qua, không để ý tới ánh mắt giết người của Hình Tuệ, ôm lấy bờ vai cô.

“Y tiểu thư, vị này, là người phụ nữ của tôi, hi vọng cô suy nghĩ cho rõ ràng, còn muốn hay không cuộc hôn nhân này.”

Ninh Nam nói rõ ràng đình đặc, ánh mắt đen thẳm kia sừng nịnh nhìn Noãn Noãn một cái, tay trên bờ vai cô nhẹ vỗ vỗ.

Chính vào lúc này, khi nhìn thấy sự thất vọng cùng tủi thân trong mắt cô, anh lại có một mong muốn được bảo vệ cô, anh lại có chút không đành lòng thấy cô buồn như vậy.

“Ninh Nam!”

Hình Tuệ tức giận điên cuồng, thật muốn qua cho Noãn Noãn hai cái tát, có người ngoài ở đây, lại không thể phát tác ra được, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên con trai!

“Mẹ, con không hề nói muốn từ chối cuộc hôn nhân này a, tất cả đều xem ý tứ của Y tiểu thư như thế nào, nếu như cô ấy có thể nhẫn nhịn con có người phụ nữ khác!”

Ninh Nam nói xong, bèn trước mặt mọi người, hôn một cái lên trán Noãn Noãn.

Lúc này Ninh Manh cùng Tần Tịch vừa vận đi vào, nhìn thấy một màn này.

“Woa sai~ tuyệt quá, Nam Nam!”

Ninh Manh trong tim thầm chúc mừng cho Ninh Nam, cô thật sự lo sợ Thất Thất sẽ vì mẹ cô mà phải chịu thiệt thòi.

Ninh Manh hưng phấn kéo tay Tần Tịch bước đến bên Lam Mặc, nhìn dáng vẻ nghiêm trọng của anh ta, trên trán còn có chút mồ hôi, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh xem ra lại còn lo lắng hơn cả anh trai em thế?”

“Uh, không có a ... “

Lam Mặc có chút hoảng loạn, tiếp đó lập tức điều chỉnh lại, hồi phục bản sắc công tử đào hoa của anh ta,

“Anh là đang thấy một đại mỹ nhân như thế này, anh trai em cũng nhẫn tâm thật, cho anh thì tốt rồi.”

“Đúng, Lam Mặc nói đúng đấy, Y tiểu thư, tôi đề nghị cô có thể xem xét vị này, anh ấy rất hiểu thương yêu phụ nữ đấy.”

Ninh Nam vừa hay nghe thấy lời nói của Lam Mặc, chỉ vào Lam Mặc, đá quả bóng về phía anh ta.

Sắc mặt Lam Mặc hơi biến, thậm chí có chút bối rối, nhìn Y Bán Nguyệt, đưa cô một cái nhìn quý mị đầy ý nghĩa.

Y Bán Nguyệt lặng lẽ nhận thông tin trong mắt anh ta, trên mặt vẫn là nụ cười theo phong cách đại tiểu thư.

Nếu đổi lại là những cô gái khác, có lẽ sớm đã không chịu nổi sự xúc phạm này mà đi rồi, song cô ta vẫn rất bình tĩnh, bình tĩnh vượt qua cả người bình thường.

“Ninh Nam, tôi thấy anh đối với cô ấy rất tốt, tôi cảm thấy anh chắc chắn cũng là người biết thương yêu nữ nhân, cho nên cuộc hôn nhân này, tôi không phản đối, nam nhân bên ngoài có nhân tính là rất bình thường, tôi sẽ không can thiệp quá sâu vào chuyện của anh đâu.”

Cô nói trôi chảy, như thể trước đây đã biết là sẽ có tình cảnh này vậy, hào phóng không giống một nữ nhân tí nào.

Q.4 - Chương 117: Nước Hoa Có Độc

Cô ta nói trôi chảy, như thể trước đây đã biết là sẽ có tình cảnh này vậy, hào phóng không giống một nữ nhân tí nào.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Ninh Nam lại càng không ngờ tới, anh vốn cho rằng qua chuyện vừa rồi, cô gái này nhất định sẽ thấy khó mà lùi bước, lại không ngờ rằng cô ta lại trả lời chắc chắn như vậy.

Y Bán Nguyệt cười ngọt ngào, một chút cũng không thấy gượng gạo, bước qua trước mặt Noãn Noãn còn đang ngây ra, bước lên ôm cô một cái.

Giọng nói nhỏ nhẹ cất lên:

“Hi vọng chúng ta sau này có thể chung sống trong hòa bình.”

Cô ta nói rất chân thành, mái tóc ép thẳng suột qua mặt Noãn Noãn, động tác nhẹ nhàng, như đang ôm một người bạn lâu năm vậy.

Noãn Noãn ngửi thấy mùi nước hoa trên người cô ta, có mùi của mật cam ngọt và cô dịu thương người ra rất quyến rũ.

Nước hoa thường sẽ thể hiện được tính cách của một người con gái, Noãn Noãn hoài nghi, cô gái này, dùng loại nước hoa quyến rũ như vậy, một chút cũng không phù hợp.

“Thể này là tốt nhất.”

Ninh Nam ôm lấy Noãn Noãn đang có chút run rẩy, ánh mắt chăm chú nhìn Y Bán Nguyệt, trong mắt đã có ý cảnh cáo.

Chỉ là một sự chuyển hướng trong suy nghĩ, anh có thể đoán ra được, người con gái bình tĩnh như thế này, sợ rằng đã biết trước sẽ xảy ra chuyện gì.

Hoặc là cũng như Noãn Noãn, lại là ai đó đem cô ta an bài đến làm người con gái bên cạnh mình.

Noãn Noãn lúc này, trong tim là cảm động.

Ninh Nam trong lúc có hai người phụ nữ đồng thời đứng bên cạnh cô, vẫn luôn để ý đến cảm nhận của cô, lại không sợ cãi nhau với Hình Tuệ, làm cô có cảm giác đang được bảo vệ.

“Thể này đúng là vạn sự cát tường rồi, ha ha ha , tốt a ... “

Lam Mặc đột nhiên cười khan giã hòa, lại nháy nháy mắt với Ninh Manh, ý bảo cô phối hợp với mình.

“Ah ah , đúng đấy, anh trai thật có phúc a.”

Ninh Manh cũng cười khan theo.

Trên thực tế, trong mắt cô, Thất Thất sớm đã vào vị trí chủ, cô cơ bản đã coi cô ấy như chị dâu rồi, còn cái cô Y Bán Nguyệt đột nhiên xuất hiện, diễn xuất phong cách, làm cô đều tự than không bằng được, vẫn là có so sánh.

“Mẹ đã đưa người đến bệnh viện rồi, nói thế nào cũng là lần đầu tiên gặp mặt, để bọn con nói chuyện cho thoải mái, mẹ về trước đi.”

Ninh Nam vui vẻ nói, lắc lắc đầu với Ninh Manh, ý bảo cô mau đưa Hình Tuệ đi về.

“Đúng đấy, mẹ, mẹ xem Ninh Nam đã đồng ý rồi, chúng ta cũng về trước đi thôi, để bọn họ có thể ở cùng nhau thêm một lúc.”

Ninh Manh vừa nói vừa làm nũng, nhẹ nhàng kéo bà đi ra.

Hình Tuệ không làm gì được cô, đưa Ninh Nam một cái nhìn cảnh cáo, bèn cùng Tấn Tịch và Ninh Manh đi về.

Lúc này, trong phòng bệnh chỉ còn lại Ninh Nam, Noãn Noãn, Lam Mặc và Y Bán Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 118: Thăm Dò Trái Tim Cô – P1

Lúc này, trong phòng bệnh chỉ còn lại Ninh Nam, Noãn Noãn, Lam Mặc và Y Bán Nguyệt.

Không khí lại lần nữa trở nên gượng gạo, tay Ninh Nam vẫn chưa rời khỏi eo của Noãn Noãn, Bán Nguyệt đều nhìn thấy cả, chỉ là im lặng không nói gì.

“Ngaoan, đi hỏi giúp anh Trần Tiểu Dương, anh còn phải nằm viện bao lâu nữa.”

Ninh Nam thổi hơi thở vào tai Noãn Noãn nói.

“Oh.”

Noãn Noãn đáp lại một tiếng, rời khỏi vòng tay anh, đi ra phía cửa.

Cô hiểu rõ ý của anh, anh ta đang tách cô ra.

Tim, đột nhiên có chút đau đớn khó hiểu.

Bắt đầu từ lúc biết được Y Bán Nguyệt là vị hôn phu của anh, nhịp tim của cô lại vô tình nhanh hơn, dường như đang sợ hãi gì đó.

Cứ như sắp mất đi một chỗ dựa đảm, lại như đang bị vứt bỏ.

“Tôi đi với em.”

Lam Mặc cười hi hi đuôi theo, một bộ dạng anh biết đấy, tôi là vì để cho hai người không gian riêng mới đi ra ngoài.

Noãn Noãn nhìn anh ta một cái, cũng không tìm được lý do để từ chối, chỉ có thể cùng anh ta đi tìm Trần Tiểu Dương.

Trong phòng bệnh, Ninh Nam lười biếng ngồi trên sofa, nhìn Y Bán Nguyệt đang đứng đắn đứng kia, lại lần nữa đánh giá cô ta.

Lần này đã không còn là ánh mắt sắc bén như ban nãy nữa, mà lại mang theo ý vị trêu đùa, từ trán, đến mắt, đến môi, đến ngực, lại đến chân.

Cuối cùng, Ninh Nam thu lại tầm nhìn, ánh mắt dừng lại ở đôi mắt cô ta.

“Được đấy, nhìn như vậy mà cô vẫn trấn tĩnh như thế, không hổ là thiên kim tiểu thư.”

Ninh Nam có chút đùa cợt nói, trên miệng là nụ cười hư hỏng, nhìn Y Bán Nguyệt có chút hoảng lên kia.

Người đàn ông thẳng thắn như thế, bất chấp việc quyền lực của cha cô trực tiếp đưa cho người đàn ông mà cô thấy lúng túng này, cô đã cảm thấy rất có hứng thú rồi.

Ninh Nam vẫy vẫy tay với cô ta, ý bảo cô đi lại gần.

Y Bán Nguyệt bước đến trước mặt anh, hành động của anh cứ như là có mê lực vậy làm cô tự nguyện nghe theo, cô nhìn người đàn ông trước mặt, trong tâm thật sự rất mãn nguyện, mặc dù, cô cũng biết được người đàn ông này có bao nhiêu nguy hiểm.

“Cộc cộc cộc ...”

tiếng giày cao gót tiến lại càng lúc càng gần.

Ninh Nam cười tà mị một cái, đột nhiên đứng dậy, ôm lấy đầu cô ta, ngón tay tiến vào trong tóc cô, đem cô tiến lại gần mình, hai người đều ngã xuống sofa.

Sau đó, anh ta nhanh chóng hướng đến môi cô, chỉ là mạnh mẽ ấn lên trên môi cô ta, song lại không hề có thêm chút xâm lấn nào.

Cửa, lúc này được mở ra.

Noãn Noãn nhìn hai người trên sofa, đang trong tư thế cực kỳ ám muội hôn nhau.

Trước một giây, anh ta còn xem cô như vật báu, lúc này đây, lại đang ôm hôn một người con gái khác.

Tim, như đang bị một thứ vũ khí gì đó mãnh liệt đâm vào, đau đớn, song lại không thấy được dấu vết.

Tầm nhìn của Ninh Nam dừng lại trên Noãn Noãn đang đứng ngây ra ở cửa kia, nhìn sương mù đang tập trung trong mắt cô, trên miệng nhếch lên, mằn nguyện cười.

Noãn Noãn, em cuối cùng cũng vì tôi mà đau lòng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 119: Thăm Dò Trái Tim Cô – P2 (end)

Noãn Noãn, em cuối cùng cũng vì tôi mà đau lòng rồi.~

Noãn Noãn đứng ngây ra ở cửa, chân đã có chút mềm ra, trong đầu loạn lên thành một mớ hỗn độn.

Hai người đang dính lấy nhau kia, làm cô nhớ tới lúc ở Yêu Kiều, Hàn Cảnh Thìn và Lạc Phong ở cùng một chỗ ấy.

Cô cảm thấy trong tim nổi từng đợt sóng từng đợt sóng đau đớn, làm cô đứng cũng không vững nữa.

Lam Mặc đứng sau lưng cô, thường thức một hồi, trên miệng âm thầm nở nụ cười.

Sau đó, anh ta lại nhìn tấm lưng Noãn Noãn đang run rẩy trước người mình, trong tim càng thêm đắc ý.

“Hei ... “

Lam Mặc nhẹ kêu một tiếng, nhắc nhở hai người trên sofa kia, cùng lúc, anh ta lập tức nhẹ nhàng đẩy Noãn Noãn một cái.

Noãn Noãn vốn dĩ chân đã mềm nhũn, lại bị anh ta đẩy một cái, thân thể lập tức dao động, thuận thế mà ngã vào trong lòng Lam Mặc.

Lam Mặc cười quý mị, ôm lấy eo Noãn Noãn, đôi mắt hoa đào kia quan sát sắc mặt Ninh Nam.

Quả nhiên, Ninh Nam đẩy cô gái trên người ra, ánh mắt lạnh lẽo hướng về phía bọn họ.

Nữ nhân đáng chết, hắn ta ôm em, em không biết tránh đi sao, còn ngây ngốc trong lòng hắn ta!

Ninh Nam nguyên rủa trong lòng, trong mắt đều là lửa giận mà bản thân cũng không phát giác ra được.

“Hei ~ làm phiền đến hai người rồi.”

Lam Mặc nói đầy ý tứ, tránh khỏi ánh mắt sắc bén của anh ta,

“Hai người tiếp tục, tôi đưa Thất Thất về trước.”

Nói xong bèn muốn đóng cửa lại.

“Đợi đã !”

Ninh Nam ngăn Lam Mặc lại,

“Cậu đưa Y tiểu thư về trước, cô ấy ở lại.”

Lúc anh ta nói, ánh mắt chăm chú nhìn vào Noãn Noãn, trong con mắt lạnh lẽo kia lóe qua một tín hiệu nguy hiểm.

Lại còn dám ngang nhiên như vậy ôm ấp một người đàn ông khác, anh ta nhất định phải trừng phạt cô cho tốt!

Lam Mặc cùng Y Bán Nguyệt trao đổi nhau một ánh nhìn, Y Bán Nguyệt từ sofa đứng dậy, bình tĩnh chỉnh lại y phục, bước đến trước mặt Ninh Nam, kiễng chân lên, hôn nhẹ trên má anh ta một cái.

“Tạm biệt, Ninh Nam...”

Cô ta cười ngọt ngào, lại hướng ánh nhìn về Noãn Noãn,

“Tạm biệt.”

Noãn Noãn chỉ cảm thấy bản thân đã bị đóng đinh ở chỗ này rồi, nụ hôn nhẹ vừa rồi, lại làm cho cô có chút lo lắng, cái loại cảm xúc phức tạp làm cô đổ mồ hôi lạnh.

Đội cửa được đóng lại xong, Ninh Nam bèn kéo cô qua, đẩy cô ngã trên sofa, lại đè thân mình lên, giam cô giữa sofa và anh ta.

“Hắn vừa rồi ôm em, em không biết phản kháng lại sao!”

Cô nhìn lửa giận trong mắt anh ta, cười nhẹ.

Anh ta có thể hôn một người con gái khác, còn cô lại không thể có bất cứ sự tiếp xúc thân mật nào với người đàn ông khác, thật là mỉa mai, mỉa mai đến địa vị nhỏ bé của cô.

Ninh Nam không ngờ tới trong hoàn cảnh này mà cô còn cười được, lúc này lửa giận bùng lên, giữ lấy đầu cô hướng môi cô hôn xuống.

Noãn Noãn cực lực phản kháng, cô không muốn đôi môi vừa hôn một người con gái khác lại hôn cô, bên trên đó vẫn còn lưu lại mùi vị của một người khác.

Mà sự phản kháng của cô, chỉ làm cho anh ta thêm thô bạo, đánh lấy môi cô, dữ dội cắn lấy!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 120: Lửa ghen đáng sợ – P1

Mà sự phản kháng của cô, chỉ làm cho anh ta thêm thô bạo, đánh lấy môi cô, dữ dội cắn lấy!

Hai tay của cô đặt lên lồng ngực của anh, cố sức muốn ngăn anh lại.

Ninh Nam đột nhiên dừng lại động tác, con mắt đen trầm xuống, cắn chặt lấy môi của cô,

“Không được chống lại anh!”

Lời nói xong, anh lại lần nữa giữ chặt lấy đầu cô, bàn tay to luồn vào trong sợi tóc của cô cố định cô lại.

Anh ta dùng cách thức bá đạo nhất để đi vào trong miệng cô, chiếc lưỡi như cái gai đâm vào sâu tuốt trong cổ họng cô.

Noãn Noãn nức nở, cổ họng từng trận từng trận không chịu được, khó chịu bất thường.

Anh ta lần đầu tiên, hôn cô một cách điên cuồng như thế này, cô dường như cho rằng đây không phải một nụ hôn nữa, mà là muốn hủy hoại khoang miệng của cô.

Nhưng, chính là trong lúc bị cướp bóc một cách bá đạo như vậy, cô đã cảm nhận được sự quan tâm của anh ta đối với cô.

Cô quá căng thẳng, nhắm chặt mắt lại, hai tay ôm lấy lưng anh ta, móng tay như muốn cắm vào trong da thịt anh.

“Mở mắt ra, nhìn anh!”

Anh ta ra lệnh, ánh mắt mạnh mẽ khóa chặt lấy đôi mắt của cô.

Noãn Noãn theo phản ứng có điều kiện mà mở mắt ra, nhìn anh ta.

Trong mắt anh ta, có dục vọng, có mong muốn, còn có một chút sắc màu nguy hiểm mà cô không thể hiểu được.

“Đừng có dùng đôi môi anh đã hôn người khác đến hôn tôi ... ..”

Noãn Noãn dốc hết dũng khí, giọng nói rất nhỏ, song lại mang đầy kiên định.

Ninh Nam có chút cứng lại, con ngươi màu đen nhìn sâu đến đáy mắt cô, rồi, lại ngậm lấy môi cô bắt đầu nhẹ cắn lấy.

“Đây không phải là hôn, là trừng phạt ... Sau này đừng có để anh lại nhìn thấy em cùng người đàn ông khác ôm ấp nữa.”

Anh ta bá đạo ra lệnh, nắm lấy tay cô, càng dùng thêm lực để ôm lấy cô.

Dường như chỉ có như thế này, anh ta mới có thể cảm thấy thiết thực.

Lại một lần nữa trừng phạt, lại là sự cướp bóc thành trì.

Noãn Noãn chỉ cảm thấy bản thân sợ rằng sẽ ngạt thở mất, mở to hai mắt, trên mặt bị ngạt đến đỏ cả lên.

Anh ta nói đúng, đây không phải là hôn, mà là trừng phạt, sức lực trên răng của anh tồn tại chân thực như vậy, hương vị bạc hà nhàn nhạt quen thuộc quần quanh miệng hai người, sự ấm nóng của chiếc lưỡi kia làm cô bắt đầu mất đi lý trí.

Rất lâu sau, nụ hôn của anh ta mới bắt đầu biến từ sự cướp bóc thành ôn nhu, bắt đầu để ý phối hợp cùng cô, đến cảm nhận của cô nữa.

Noãn Noãn đôi khi đáp lại anh ta, lại không nhìn được mà nửa xả bản thân, toàn là đánh mất bản thân mình trong sự ôn nhu của anh ta.

Như đã qua được mấy thế kỷ rồi, bọn họ cuối cùng cũng rời nhau ra.

Ninh Nam lười biếng dựa vào trên sofa, đem đầu của cô ấn vào trên ngực mình.

“Tim anh đập nhanh quá ...”

Noãn Noãn ngược mắt nhìn anh ta.

Ninh Nam không trả lời, ngón tay thon dài nâng cằm cô lên, trên miệng là ý cười thâm sâu,

“Em đề ý đến việc anh có hai người phụ nữ? Em đề ý đến anh hôn cô ta sao? Ân ?”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 121: Lửa ghen đáng sợ – P2 (end)

Ninh Nam không trả lời, ngón tay thon dài nâng cằm cô lên, trên miệng là ý cười thâm sâu,

“Em đề ý đến việc anh có hai người phụ nữ? Em đề ý đến anh hôn cô ta sao? Ân ?”

~

Noãn Noãn nhìn lên mắt anh, con ngươi âm u của anh ta như một xoáy nước màu đen, như muốn hút cô vào đó.

“Nói đi ... Noãn Noãn, còn muốn tiếp tục việc vừa rồi không?”

Ninh Nam không vừa lòng chút nào với phản ứng của cô.

Cô gái này biểu hiện càng thờ ơ, anh lại càng muốn chinh phục cô.

Vừa rồi, nụ hôn với Y Bán Nguyệt chỉ là muốn thăm dò trái tim cô liệu có động lòng với anh hay không.

Kết quả, ngược lại chính mình lại ghen đến phát điên lên!

Xuất hiện tình cảnh cùng tình cảm như thế này, làm anh cực kỳ không thoải mái, anh không hề muốn một người con gái lại có thể xoay chuyển tư tưởng của bản thân, làm anh ta trước giờ luôn lãnh đạm bình tĩnh lại giận dữ đến thế này.

(nguyên gốc là “đại động can hòa”)

“Em ... “

Noãn Noãn dừng một chút, nhìn mặt anh ta, dưới ngũ quan tinh tế này, rốt cuộc là tính cách như thế nào, cô tới giờ đều không nhìn thấu.

Chỉ là, tình cảm của anh ta cứ luôn âm tình bất định, làm cô thấy rất mệt.

Lúc ôn nhu, anh ta có thể sủng cô lên tận trời, lúc điên cuồng, lại xem cô như nô lệ thấp hèn nhất.

Ở bên anh ta, mỗi ngày như một vòng xoay giữa thiên đàng và địa ngục, chỉ sợ một phút không cẩn thận, sẽ bị rơi vào cái gọi là muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

“Em không để ý.”

Cô đột nhiên kiên định trả lời, không ngừng ru ngủ bản thân, cô thực sự không để ý tới, còn suy nghĩ thực sự trong tim, chỉ mình cô biết được.

Nếu như không để ý tới, sao khi nhìn thấy một màn đó, tim lại đau đớn không thể hiểu được như vậy?

Ninh Nam khoe miệng vốn dĩ vẫn đang nhếch lúc nghe thấy cô trả lời, hoàn toàn đã đông cứng lại.

Cô lại dám nói cô không để ý, nếu như có một chút động tâm thôi, cũng không có người con gái nào có thể chịu để yên chuyện này.

Đột nhiên, trong tim có cảm giác thất bại, nụ cười cứng đờ kia thuận theo mà biến thành cười mỉa mai.

Đều nghe nói, tấn công nam nhân, phải tấn công vào tim. Tấn công nữ nhân, phải tấn công vào thân.

Nữ nhân một khi đã quen với thân thể của ai, sẽ từ đó mà sản sinh ra dựa dẫm, như vậy cô ấy sẽ không bao giờ thoát ra được khỏi lòng bàn tay của người nam nhân kia nữa.

Ninh Nam nghĩ, đối với Noãn Noãn, anh ta liệu có phải đã quá ôn nhu rồi, hay là, đối với người đàn ông kia, cô ấy vẫn còn nhớ thương không quên được?

Ngón tay thon dài lướt qua má cô, tiếp tục dừng lại ở trên môi đã sưng đỏ của cô, nhẹ nhàng chơi đùa.

Ninh Nam nhìn Noãn Noãn, trong con mắt đen thẳm kia xoay chuyển nghìn vạn loại suy nghĩ hận độc, song ánh mắt phát ra, lại là ánh sáng ôn nhu.

Noãn Noãn, sẽ có một ngày, tôi sẽ làm cho cô dựa dẫm vào tôi, làm cô nếm thử cái gì là thương tâm đến xương tủy!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 122: Làm Quen Lại Từ Đầu – P1

Lá rơi đầy mặt đất, thời tiết đổi lạnh, mùa Thu đến trong im lặng (nguyên văn : vô thanh vô tức)

Mấy ngày sau, Ninh Nam xuất viện.

“Đang nghĩ gì thế?”

Ninh Nam ôm lấy Noãn Noãn ngồi trên xe, cảm giác thấy cơ thể cô hơi hơi run rẩy.

Noãn Noãn yên lặng dựa vào vai anh ta, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Thực ra, cô là đang nghĩ, lần đầu tiên của bản thân là mất trên chiếc xe này.

Ninh Nam lúc đó, cướp bóc không hề có chút lưu tình nào, làm cô hiện tại nghĩ lại vẫn còn thấy sợ hãi.

“Có phải sợ mẹ anh sẽ phản đối chuyện em quay về?”

Ninh Nam cho rằng cô lo sợ chuyện này.

“Ân, có một chút.”

Nghĩ đến Hình Tuệ, Noãn Noãn không thể không thừa nhận, đối với bà ta có mấy phần kiên ky, dù sao ai cũng không thể nào thích được một cô gái làm cho con trai mình bị thương như vậy!

“Không phải lo lắng, anh sẽ giải quyết được.”

Ninh Nam hôn nhẹ một cái trên trán cô.

Xe, chậm chậm đi vào Ninh gia.

Ninh Nam xuống xe, để tay vòng ra trong một tư thế chờ đợi,

“Đi thôi, đến biệt thự của mẹ anh chào bà một câu đã, anh sẽ bảo vệ em”

Noãn Noãn ngoan ngoãn vòng lấy tay anh, trong tim vẫn có chút lo lắng.

Bước đến cửa biệt thự của Hình Tuệ, cửa đang khép hờ, bên trong truyền đến tiếng cười vui vẻ.

“Xem ra Ninh Manh cũng ở đây, thế thì em càng không phải lo lắng rồi, con bé nhất định sẽ giúp em.”

Ninh Nam vuốt vuốt cằm cô, miết nhẹ trên môi cô một cái, đẩy cửa bước vào.

Những người ở trong phòng: Hình Tuệ, Ninh Manh, Tấn Tịch, Lam Mặc, còn có ông nội của Lam Mặc là Lam Quân Ky, đang cùng ngồi ở phòng khách nói chuyện.

“Hai người đã về rồi.”

Ninh Manh lập tức cười hi hi lên đón, xem ra tâm tình rất vui vẻ.

“Có việc gì vui vẻ thế? Tâm tình lại tốt như vậy?”

Ninh Nam vuốt nhẹ mũi Ninh Manh hỏi.

“A A ... Ông nội với mẹ đang định ngày cưới cho bọn em.”

Ninh Manh nói có chút ngượng ngịu, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

“Không trách được lại vui vẻ như vậy, sớm đã muốn gả đi rồi đúng không?”

Ninh Nam vừa nói vừa đổi giày, cùng Noãn Noãn đi vào trong phòng.

“Mẹ, Lam lão.”

Ninh Nam cùng Hình Tuệ, Lam Quân Ky chào hỏi, lại gật đầu với Lam Mặc cùng Tấn Tịch một cái, lúc này mới đưa Noãn Noãn ngồi xuống.

Hình Tuệ sắc mặt sớm đã xanh mét, có người ngoài ở đây không tiện tức giận, chỉ có thể trừng mắt với Ninh Nam.

Ninh Nam không để ý đến ánh mắt giết người của Hình Tuệ, nhìn sang Tấn Tịch,

“Đã định xong ngày chưa? Lúc nào vậy?”

Vô tình, trong con mắt vốn dĩ chỉ có Ninh Manh của Tấn Tịch, ánh mắt lại dừng lại trên người Noãn Noãn, trong mắt lại là ý đau thương mờ nhạt, như đang vì cô mà đau?

Điều phát hiện này làm Ninh Nam không dám tin tưởng, cảm thấy liệu có phải bản thân đã hiểu lầm quá mức cảm hay không.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 123: Làm Quen Lại Từ Đầu – P1

Điều phát hiện này làm Ninh Nam không dám tin tưởng, cảm thấy liệu có phải bản thân đã hiểu lầm quá mức cảm hay không. ~

“Ngày kết hôn thì định vào hai tuần sau đây, chúng em kết hôn, người làm anh trai nhất định phải tặng quà lớn nhé.”

Ninh Mạnh tiếp lời, đến ngồi bên Tấn Tịch ôm lấy cánh tay anh, cười nói:

“Anh nói xem đúng không, chồng à.”

“Uh.”

Tấn Tịch hồi thần đáp lại, ánh mắt có khắc trống rỗng, tiếp đó lại cười với Ninh Mạnh gật gật đầu, vẫn sững nín như là trước đây.

“Ninh Nam, Ninh Mạnh đã sắp kết hôn rồi, con cũng phải nắm lấy thời gian, ngày mai mẹ sẽ đi tìm Y hội trưởng đem chuyện con và Bán Nguyệt quyết định, nhanh chóng để tháng sau thì kết hôn.”

Hình Tuệ cố ý nâng cao giọng nói nói những lời này, trong giọng điệu có chút đắc ý, rất rõ ràng, bà không chỉ nói cho mình Ninh Nam nghe, mà còn có Noãn Noãn nữa.

“Mẹ, chuyện kết hôn của con với Bán Nguyệt, chúng con sẽ tự quyết định.”

Ninh Nam có chút không bằng lòng, bàn tay trên mu bàn tay Noãn Noãn nhẹ vỗ vỗ.

“Cái gì mà tự mình quyết định, con xem chuyện kết hôn của Ninh Mạnh với Tấn Tịch, cũng phải do mẹ với Lam lão quyết định đây ...”

“Con muốn tuyên bố một việc, cũng hay hôm nay mọi người đều ở đây.”

Ninh Nam cắt ngang lời bà, nhìn một cái Noãn Noãn, đứng lên, đem Noãn Noãn cũng kéo lên.

“Vị này, tôi hôm nay muốn giới thiệu lại từ đầu.”

Ninh Nam mỉm cười nhìn mọi người.

Noãn Noãn trong tim lo lắng, đoán được anh muốn làm gì, có chút cảm giác không ổn, dường như khi thân phận của cô được công bố xong, sẽ có một trận sóng lớn.

“Vị này, người phụ nữ của Ninh Nam tôi, tên không phải là Mạc Thất Thất, mà là ... Tô Noãn Noãn, là thiên kim của Tô Trác Thiên tập đoàn Tô thị.”

Âm thanh vừa dứt,

“Chát”

một tiếng, cốc cà phê trên tay Hình Tuệ rơi xuống sàn nhà.

Noãn Noãn bị âm thanh này làm đông cứng lại, nhìn trên mặt bà ta hoàn toàn là sự phẫn nộ!

“Theo mẹ vào thư phòng!”

Cho dù có bao nhiêu phẫn nộ cùng tức giận, có lẽ vì có nhân vật quan trọng là Lam Quân Ky ở đây, Hình Tuệ vẫn là miễn cưỡng đè nén lửa giận xuống, ra lệnh cho Ninh Nam vào thư phòng nói chuyện.

Đội hai người họ lên lầu rồi, không khí phòng khách cũng có chút gượng gạo, mọi người đều chìm đắm vào trầm tư, cuối cùng, cũng có người mở miệng.

Người nói là Lam Quân Ky, giọng nói mang theo uy nghi:

“Đây vốn dĩ là chuyện riêng của cô, tôi cũng không nên hỏi nhiều, nếu như tôi không nhớ nhầm, Tô tiểu thư đã kết hôn với tổng giám đốc của tập đoàn Hàn thị rồi, làm sao giờ lại thành người phụ nữ của Ninh Nam, Hàn Cảnh Thìn không để ý sao?”

“Lễ kết hôn của cháu và anh ấy không hề hoàn thành được, chuyện cha cháu qua đời, cháu nghĩ mọi người đều biết rồi, cho nên, cháu vào Hàn Cảnh Thìn, không hề có bất cứ quan hệ hôn nhân nào, cho dù là chính thức hay là trên mặt pháp luật, đều không có.”

Noãn Noãn lãnh đạm trả lời, biểu tình có chút tê dại, sau đó, cô nhìn thấy trong mắt Lam Quân Ky râu tóc bạc phơ kia, có loại ánh sáng hứng thú mà cô không hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 124: Cẩn Thận Với Ninh Nam

“Hóa ra là như vậy.”

Lam Quân Kỳ gật gù đầu, như đang nghĩ ngợi.

“Tô Noãn Noãn, cô là con gái Tô gia a ... “

Ninh Manh ngồi đến bên cô, dáng vẻ như chẳng hiểu gì, cô vẫn biết Ninh Nam trước giờ đối với Tô gia, Hàn gia đều không hợp, sao lại đối tốt với Noãn Noãn như vậy đây.

Noãn Noãn bị cô ta nhìn đến nỗi có chút không được thoải mái, cô chỉ biết được Ninh Nam không thích Tô gia, nếu như vì thân phận này, đến Ninh Manh cũng xa cách cô, vậy thì thật đúng là một tổn thất rồi.

Không chịu được ánh nhìn kì lạ của mọi người, bao gồm cả Tân Tịch và Lam Mặc, đều dùng một loại ánh mắt ẩn chứa bí ẩn nhìn cô, làm cô thật muốn mau mau trốn đi.

“Tôi đi pha cà phê cho mọi người.”

Noãn Noãn đứng dậy, luống cuống trốn đi.

“Ninh Manh, em có phải thích cho ít đường không? Anh đi nói giúp em nhé.”

Tân Tịch sùng nịnh hỏi, thuận thế đứng dậy, đi vào trong bếp.

Noãn Noãn đang ngẩng ra nhìn máy pha cà phê, giọng nói ấm áp của Tân Tịch đã từ sau truyền đến,

“Cô phải nghiền hạt cà phê ra rồi mới dùng cái này chứ, đang nghĩ gì thế?”

Noãn Noãn như tỉnh lại từ giấc mộng, quay đầu lại nhìn anh ta, vẫn là khuôn mặt làm cho người ta cảm thấy thân quen cùng ý cười nhàn nhạt.

Có lúc cô đã nghĩ, có người đàn ông mang theo ma thuật đặc biệt, như Tân Tịch đây, chỉ cần tiếp xúc với anh ta, trong tâm bèn an tĩnh hẳn xuống.

“Sao vậy? Tôi đến giúp Ninh Manh lấy cà phê, cô ấy không thích thêm quá nhiều đường.”

Tân Tịch nói rồi cầm chiếc máy nghiền hạt cà phê lên.

“Anh đối với cô ấy tốt thật, hai người kết hôn rồi nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Noãn Noãn chân thành nói, cũng vì Ninh Manh có thể tìm được một người đàn ông như thế này mà cảm động.

Động tác của Tân Tịch ngừng lại, đột nhiên đặt máy trong tay xuống, cực kì chân thành nhìn cô.

“Nếu cô đúng là Tô Noãn Noãn, cẩn thận với Ninh Nam, cô không nên làm nhân tình của anh ta, cô sẽ bị thương tổn đấy.”

Anh ta nói từng câu từng chữ, ẩn dưới vẻ mặt điềm tĩnh kia như có giấu mũi nhọn, dường như đang đè nén một loại tình cảm kích động nào đó.

Noãn Noãn bị lời nói bất chợt của anh ta làm ngây ra, nhìn biểu tình của anh ta, muốn từ trong đó nhìn ra chút thông tin.

“Nhớ lấy lời tôi.”

Anh ta lại lần nữa nhấn mạnh.

“Sao mà lâu thế, tôi rất muốn được ném thư cà phê do thiên kim Tô thị tự tay pha đây ... “

Lam Mặc đột nhiên xông vào, mỗi tay khoác vai một người, đầu gối đến bên tai Noãn Noãn, không biết là châm biếm hay là chân thành.

“Thiên kim Tô thị tự tay pha cà phê, thật là vinh hạnh.”

Hai người họ đều có chút gượng gạo, như là bị lộ ra chuyện bí mật gì vậy.

Lam Mặc nhìn dáng vẻ kì lạ của Noãn Noãn, lại nhìn một cái Tấn Tịch, cười tà ác:

“Cậu đi ra đi, Ninh Manh đang gọi đấy.”

Tấn Tịch hiểu anh ta muốn tách mình ra, lại sợ mình mà lưu lại, sẽ gây nghi ngờ, chỉ đành đi ra.

Lam Mặc nhìn bóng lưng rời xa của anh ta, lại nhìn Noãn Noãn, trong mắt có chút tức giận, cũng có cả khinh miệt.

“Hôn phu của Ninh Manh, mà cô cũng câu dẫn, cô có biết hay không, hấn ta rất nguy hiểm đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 125: Cẩn Thận Với Tấn Tịch – P1

“Hôn phu của Ninh Manh, mà cô cũng câu dẫn, cô có biết hay không, hấn ta rất nguy hiểm đấy!”

Noãn Noãn hơi cau mày, lại càng không thích chút nào giọng điệu anh ta nói chuyện, chỉ lãnh đạm nhìn anh ta một cái, không nói gì thêm, tiếp tục pha cà phê của cô.

Cô thực sự là không muốn để ý đến anh ta.

Lam Mặc tự tin nhất là ở lực hấp dẫn đối với mỹ nhân, mà thái độ lúc này của Noãn Noãn, lại làm cho anh ta hoàn toàn thất bại.

“Ô Noãn Noãn, cho em xem cái này hay lắm”

Lam Mặc đột nhiên từ trong túi áo rút đi động ra, giờ tập tin bên trong ra, đưa cho cô xem.

Anh ta muốn xem, cô nhìn thấy những bức ảnh kia rồi, có còn kiêu ngạo như vậy được nữa không.

Trong ảnh hai người không có chút che đậy gì, thân mật ôm ấp, cô đang dựa vào ngực anh ta, tư thế ngủ thoải mái.

Noãn Noãn nhìn những bức ảnh này, đột nhiên, trong đầu là một mảng trắng xóa.

Làm sao có thể!!! Đêm đó rõ ràng không hề phát sinh chuyện gì, những bức ảnh này, bất cứ ai nhìn thấy, cũng không thể tin giữa cô và anh ta là không có chuyện gì được.

Cô hiểu rồi, đây là cái bẫy của anh ta, chụp những bức ảnh này, làm cô dù có trăm cái miệng cũng không thể giải thích cho đủ.

“Còn nữa đấy ... “

Lam Mặc nhìn sắc mặt cô càng lúc càng trắng bệch, càng đắc ý, liên tiếp lật thêm vài bức nữa.

Đều là những bức hình có tư thế cực kì ám muội, thậm chí còn giống như đang ôm hôn.

Noãn Noãn nhìn những bức ảnh này, bản thân cũng có chút không thể tin được, đêm đó có thật là không xảy ra gì không? Hay là hôn mê quá sâu, phát sinh chuyện gì cũng không biết!

Cẩn chặt miệng mình, từng bức từng bức xem hết.

Noãn Noãn ngẩng đầu lên, nhìn về mặt bí ối cười đắc ý cùng dâm đãng của anh ta, khuôn mặt yêu kiều thế kia, hóa ra lại là thú vật!

“Em có còn nhớ chuyện xảy ra đêm hôm đó không? Anh vẫn nhớ rất rõ đấy.”

Đôi mắt phượng hoàng của anh ta nhếch lên cao, mang đầy vị ác ý nhìn phản ứng của cô.

Anh ta phát hiện Noãn Noãn càng tức giận, anh ta lại càng vui vẻ, như vậy mới có thể để ý đến anh ta, mà không phải là không nhìn gì đến anh ta nữa.

“Anh là đồ biến thái, tối hôm đó rõ ràng là không hề xảy ra bất cứ chuyện gì! Là anh cho thuốc vào trong cốc sữa của tôi, tôi mới hôn mê như vậy, đừng có vọng tưởng là những bức ảnh này có thể chứng minh được điều gì!”

“VẬY SAO! Em đã nói em hôn mê rồi, làm sao biết được chúng ta không làm gì chứ? Em có biết hay không, em dù hôn mê rồi nhưng vẫn có phản ứng đấy.”

Anh ta cười thách thức, lại tiến gần bên cô, hai tay chống lên mặt bếp, giam cô trong lòng mình, hướng đến bên tai cô, thấp giọng ám muội nói tiếp:

“Mà phản ứng của em, còn rất mãnh liệt nữa cơ...”

“ĐỪNG NÓI NỮA!”

Noãn Noãn bịt hai tai lại, may mà bếp cách xa phòng khách, những người ngồi bên đó không nhìn thấy cũng không thể nghe thấy những việc xảy ra trong này.

“Bản thân em cũng tin rồi, không phải sao?”

Lam Mặc tiếp tục không ngừng thôi miên cô.

“Chát”

một cái tát mạnh đánh vào trên mặt Lam Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 126: Cẩn Thận Với Tấn Tịch – P2

“Chát”

một cái tát mạnh đánh vào trên mặt Lam Mặc. ~

Trên gương mặt trắng trẻo kia lập tức đỏ hồng lên, Lam Mặc không thể tin được nhìn Noãn Noãn, cái tát đó, thật sự là rất hận lực.

“Em... Em là người con gái đầu tiên dám tát anh đấy!”

Lam Mặc bĩu bĩu môi, tự cười giễu cợt.

“Xóa những bức hình đó đi!”

Noãn Noãn tức giận.

“Hux... Xóa hết đi, những thứ hay ho như thế này, em cho là anh sẽ không coppy ra sao?”

“Anh!”

Noãn Noãn lại giơ tay lên, muốn cho anh ta một cái tát nữa, lại bị anh ta nắm lấy cổ tay.

“Vừa rồi đã bị em tát một cái, anh còn có thể để em thực hiện được tiếp sao! Tô Noãn Noãn, em đã thách thức đến giới hạn cuối cùng của anh rồi, cái tát này, em sẽ phải trả giá đấy!”

Anh ta nói đầy hận ý, đôi mắt hẹp dài mang theo ánh âm u, có chút đỏ thẫm, lực đạo trên tay cũng dần tăng lên.

Noãn Noãn bị lực đạo của anh ta là đông lại, cổ tay đau đến nỗi muốn rút nước mắt, song một tiếng kêu cũng không có.

“Giỏi chịu đựng thật! Em nói xem, nếu bị Ninh Nam nhìn thấy những bức hình này rồi, anh ta sẽ nghĩ thế nào, sẽ trừng phạt em thế nào đây.”

Khuôn mặt anh ta bức đến gần cô, đôi môi dừng lại trên má cô, lúc nói chuyện, hơi thở ấm áp phả ra trên mặt cô, giọng điệu lại vô cùng kinh dị.

“Anh muốn làm gì?”

Noãn Noãn sợ hãi, không dám nghĩ tới phản ứng của Ninh Nam khi nhìn thấy những bức ảnh này, cô có thể dự cảm được, đó sẽ là một trận hủy diệt long trời lở đất.

“Em sao lại cứ không đồng ý thân mật hơn với tôi?”

Lam Mặc càng tiến sát cô hơn nói, tay vẫn đang giữ lấy cổ tay cô, như muốn làm biến dạng nó.

Noãn Noãn cảm thấy xương cốt trên cổ tay đau đớn đến tận tim, lưng dựa vào thành mặt bàn bếp, thân thể không ngừng nghiêng về phía sau, cô không muốn gần gũi với anh ta như vậy, cô căm ghét người đàn ông này.

“Anh ta lưu lại dấu ấn trên người em, rất rõ ràng đấy, Tô Noãn Noãn em lại mang theo dấu ấn tên họ một người đàn ông, cũng không cảm thấy bị sỉ nhục sao? Hay là em lại đang rất hưởng thụ đây? Trời sinh đã là tiện nữ như vậy?”

(nguyên văn :Thiên sinh phạm tiện)

Noãn Noãn nhìn người đàn ông điên cuồng trước mặt, biểu tình của anh ta mặc dù có chút ghê tởm, lời nói ra lại là cực kì ác độc, như đang phát tiết ra một loại tình cảm nào đó đã phải đè nén rất lâu rồi, hoàn toàn không giống với Lam Mặc bình thường vẫn là.

Anh ta đang ghen tị cái gì? Đang đề ý đến gì? Đang muốn hủy diệt cái gì?

Noãn Noãn không hiểu được, cô chỉ biết là, hóa ra Lam Mặc đối với Ninh Nam, hoàn toàn không hề thành tâm như cô đã nhìn thấy.

Anh ta thậm chí rất hận Ninh Nam!

“Thật hối hận đêm hôm đó, anh không lưu lại trên người em cái gì, nếu không, em liệu có phải sẽ nhớ đến anh không đây.”

Anh ta nói ra càng nhiều hận ý, chăm chú vào cổ áo của cô, biểu tình dường như bị bóp méo,

“Em là người phụ nữ của Ninh Nam! Còn đi câu dẫn Tần Tịch, anh cũng tồn tại bên họ như vậy, em không nhìn thấy sao!”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 127: Cẩn Thận Với Tần Tịch – P3 (end)

Anh ta nói ra càng nhiều hận ý, chăm chú vào cổ áo của cô, biểu tình dường như bị bóp méo,

“Em là người phụ nữ của Ninh Nam! Còn đi câu dẫn Tần Tịch, anh cũng tồn tại bên họ như vậy, em không nhìn thấy sao!”

~

“Anh nói cái gì! Tôi chẳng chọc vào bất cứ ai, với Tần Tịch cũng không hề như anh nghĩ đâu!”

Noãn Noãn cực lực giải thích, cô không hề muốn Lam Mặc cứ đoán mò như vậy, mà lại làm Ninh Manh có hiểu lầm gì.

“Em có biết hay không, Ninh Manh yêu cậu ta lắm, cẩn thận với Tần Tịch, em sẽ bị thương tổn đấy, Ninh Manh cũng vậy! Đụng vào cậu ta, các người đều không thể nào thoát được đâu.”

“Anh nói linh tinh gì thế, anh cho rằng ai cũng bị ỉn vô lại như anh sao!”

“Anh bị ỉn vô lại, ha ha ha ha ... “

Lam Mặc cười tà ác, câu nói này, truyền cho anh ta không ít cảm hứng.

“Vậy thì sẽ như em mong muốn, sau này em sẽ biết được thế nào là thật sự bị ỉn ! Thế nào là thực sự vô lại!”

Anh ta nói một cách xảo quyệt, gỡ bỏ xuống nguy trang thường ngày, anh ta lúc này, như một ác quỷ, nội tâm hắc ám, không còn nhìn thấy được những

điều tốt đẹp nữa.

“Anh, anh nhất định sẽ chọn một dịp quan trọng để công bố, nhất định sẽ làm em nhận được sự quan tâm của toàn thế giới, chúng ta hãy cùng chờ đợi ... Để mọi người cùng thấy, chúng ta ở trên giường ăn ảnh thế nào.”

“Anh là đồ điên! Sẽ không có ai tin vào những thứ đồ quái ác đâu!!”

“Vậy sao? Vậy thì em sợ cái gì? Em xem, em đang run rẩy đây này.”

Cô đứng là đang run rẩy, bởi vì sợ hãi, lại càng bởi vì cô tay của cô, đã bị anh ta bẻ đến sắp trật khớp rồi.

“Đau lắm đúng không?”

Anh ta để ý đến tay cô đang cực kỳ run rẩy, biết là cô đang rất đau, song lực đạo trên tay lại càng tăng thêm.

“A!”

Noãn Noãn cuối cùng cũng không chịu được nữa mà kêu lên.

“Thế này mới ngoan chứ, em nhịn đau không kêu như thế, anh sẽ đau lòng lắm ... ”

Anh ta cực kỳ thương yêu dùng ngón tay vuốt qua má cô, đến miệng rồi xuống đến cằm, cuối cùng dừng lại ở xương quai xanh.

Noãn Noãn muốn tránh đi, song một cánh tay bị khóa chặt, cánh tay kia bị ép vào, chỉ có thể cố sức xoay đầu tránh đi sự đụng chạm của ngón tay anh ta.

Ngón tay anh ta lướt trên xương quai xanh cô như đang dạo chơi trên phím đàn piano, đôi lúc lại nhẹ nhàng vẽ những hình tròn, cứ luôn đi đi về về ở nơi thấp nhất trên cổ áo cô.

Noãn Noãn toàn thân nổi da gà, chỉ cảm thấy thật ghê tởm, người đàn ông quyền rũ như vậy, sao lại có một linh hồn bản thủ như vậy.

Anh ta thậm chí, còn tàn ác hơn cả Hàn Dật Thìn và Ninh Nam!

“A ... Em hiện giờ chống lại tôi, sẽ có một ngày, em phải đến cầu xin tôi đấy! Các người đều phải đến cầu xin tôi!”

Anh ta nói một cách tự tin.

“Hai người đang làm cái gì?”

Một âm thanh sắc nét vang lên, làm hai người họ cứng lại, cùng nhìn ra phía cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 128: Bắt Gặp – P1

Ninh Manh đứng ở cửa, hoàn toàn không dám tin vào mắt mình nữa.

Ngón tay của Lam Mặc đang sờ mó trên cổ áo Noãn Noãn, mặt cũng đang cúi xuống gần cổ áo cô.

Mà Noãn Noãn do quay lưng lại, nên không thể nhìn thấy biểu tình của cô ta, chỉ là tư thế như vậy, nhìn ra lại giống như hai người họ đang vụng trộm vậy.

“Các người lại dám ... .. “

Vốn dĩ là một Ninh Manh luôn vui vẻ cũng đã để lộ ra vẻ mặt nghiêm khắc.

“Noãn Noãn, cô có biết hay không, Nam Nam sẽ đau lòng lắm đấy, thật không ngờ cô lại là loại con gái như vậy!”

“Ninh Mạnh, không phải như cô nghĩ đâu, cô nghe tôi giải thích đã ... “

Noãn Noãn có chút vô lực nói.

“Giải thích cái gì? Giải thích chuyện hai người đang vụng trộm sao? Giải thích, lẽ nào là cô bị anh ta cưỡng ép? Chúng tôi đều đang ngồi trong phòng khách kia, cô có thể gọi to lên cầu cứu cơ mà? Tại sao lại không có, không phải là vì hai người rõ ràng là tình chàng ý thiếp sao!”

“Không phải như vậy đâu ... Tôi là bị ... “

Noãn Noãn nhỏ giọng nói, lại không thể nói là cô bối vì những bức ảnh kia, cho nên cô mới không dám cầu cứu, nếu vậy thì đến nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch cho cô được.

“Không phải giải thích nữa, Nam Nam muốn trách, anh sẽ chịu trách nhiệm, sớm muộn gì chuyện của chúng ta cậu ấy cũng sẽ biết được, sau này chúng ta cũng không phải dấu dáu giếm giếm nữa.”

Lam Mặc đột nhiên ôm lấy bờ vai Noãn Noãn, nói ra giọng điệu vừa đau lòng lại vừa nhẹ nhõm.

Noãn Noãn đã hoàn toàn cứng lại, những lời này của anh ta, rõ ràng là muốn hại cô đây mà, nếu như những bức hình kia bị Ninh Mạnh nhìn thấy, cô thật không dám nghĩ nữa!

“Các người rốt cuộc cũng chịu thừa nhận rồi! Noãn Noãn, tôi thật thất vọng về cô quá ... “

Ninh Mạnh từng bước từng bước đi đến, sự thân thiết trước giờ trong ánh mắt, hiện tại đã hoàn toàn là lạnh nhạt, thậm chí là ghét bỏ!

Noãn Noãn dưới cái nhìn của cô ấy, trong tâm dâng lên một nỗi lo sợ vô cùng, cô thật có lỗi với người duy nhất thực sự tốt với cô này, mà cô hiện giờ, dù có trăm cái miệng cũng không thể giải thích được.

“Còn anh nữa, Lam Mặc, anh có nhiều bạn gái như vậy, tại sao lại cứ phải làm việc như vậy với cô ta, anh với Nam Nam có quan hệ tốt như vậy, làm việc như thế này, không cảm thấy xấu hổ sao?”

Ninh Mạnh lúc này, trong tim vì anh trai mà bất bình vô cùng, bản thân cũng vô cùng đau lòng, hai người vốn bình thường quan hệ tốt như vậy, người đã tin tưởng như vậy, lại dạn dĩ với nhau, đột nhiên làm cô có cảm giác bị phản bội.

“Chúng tôi thật có lỗi với Nam Nam, chúng tôi sẽ xin lỗi cậu ấy, cũng hi vọng các bạn sẽ thành toàn cho chúng tôi.”

Lam Mặc càng nói càng thái quá, biểu tình trên mặt cũng đã đạt đến cực điểm, trong đau buồn còn mang theo chút bất lực.

Noãn Noãn thoát ra khỏi tay anh ta, bước đến trước mặt Ninh Mạnh, giọng nói rất nhỏ, dường như đang cầu xin rất khiêm nhường.

“Ninh Mạnh, đừng nói chuyện này nói cho anh trai cô được không? Tin tôi, tôi sẽ giải quyết tốt, tôi sẽ không làm gì có lỗi với anh ấy đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tôi Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 129: Bắt Gặp – P2 (end)

“Ninh Mạnh, đừng nói chuyện này nói cho anh trai cô được không? Tin tôi, tôi sẽ giải quyết tốt, tôi sẽ không làm gì có lỗi với anh ấy đâu.”

~

Ninh Mạnh lạnh nhạt nhìn cô một cái, trong đôi mắt to kia đều là lạnh nhạt đến nỗi làm Noãn Noãn đau lòng.

“Tôi sẽ không nói với anh ấy đâu, bởi vì tôi không muốn làm anh ấy đau lòng, Nam Nam trước giờ chưa từng tốt với người con gái nào như vậy, cô lại không biết hưởng phúc, hiện giờ, tôi chỉ hi vọng cô có thể sớm rời khỏi nhà chúng tôi, đừng để cho Nam Nam đau lòng, trước đây tôi vẫn cứ luôn hi vọng, cô dâu của Nam Nam sẽ là cô, còn nghĩ muốn đấu tranh giúp hai người, nhưng hiện giờ ... ”

Từng giọt nước mắt rơi từ trên mắt Ninh Mạnh xuống, đâm vào trong tim Noãn Noãn, cô muốn bước lên ôm lấy cô ấy, song cô ấy lại tránh đi.

Ninh Mạnh lạnh nhạt cách xa ra nhìn cô,

“Cô mau mau tìm lý do rời khỏi nhà chúng tôi đi, đừng có làm cho Nam Nam đau lòng.”

Nói xong, mau chóng lau đi nước mắt, trở về phòng khách.

(

Hix , ta là vì thương chị NN quá nên mới nói -- không tính là spoil truyện nha — chị Manh mà biết anh Nam đã và sẽ làm gì chị Noãn thì sẽ ra sao ha ?
Anh trai thần tượng hóa ra lại là ác quỷ ~ thương chị NN quá T__T

)

Lam Mặc đứng sau lưng Noãn Noãn, xem xét chiến thắng vừa rồi của mình, cực kỳ mãn nguyện, vốn là muốn giẫm cọt cô ấy một trận, song lại nhìn thấy nước mắt rơi xuống từ trong mắt cô.

Giọt lệ pha lê kia, làm anh ta cảm thấy thất thần, anh ta lần đầu tiên thấy thất thần như vậy, rất đau lòng, thực không biết phải làm sao.

Nước mắt của cô ấy, đủ để làm tan vỡ trái tim một người đàn ông, vì vậy, anh ta hoàn toàn không còn năng lực để trả miếng nữa.

Đã không còn nói thêm lời nào cùng nhạo báng nữa, cùng không bắt cô làm gì thêm, Lam Mặc chỉ là lặng lẽ đợi cô ấy khóc xong.

Sau đó hai người họ như chưa từng xảy ra chuyện gì quay trở lại phòng khách.

+++ +++ +++ +++ +++

(Ninh Nam tự thuật)

Thư phòng, nói đúng ra là thư phòng trước đây cha dùng, sự sắp xếp ở nơi này trước giờ đều không hề có thay đổi, cho dù đã nhiều năm như vậy, vẫn là mỗi ngày đều có người đến quét dọn, bởi vì đây là di nguyện của cha.

Tôi rất sợ phải đi vào căn phòng này, bởi vì nơi này quá đè nén, tôi lại càng sợ phải cùng mẹ đi vào căn phòng này, bởi vì tôi không biết một người phụ nữ cần có bao nhiêu dũng cảm, mới có thể đi vào một căn phòng bày đầy những bức ảnh của một người phụ nữ khác.

Ảnh thực ra không có mấy bức, chỉ có điều khi cha còn sống, sai người đem mấy bức ảnh đó, phóng to thu nhỏ, dùng các chất liệu cùng kiểu dáng khung hình khác nhau, đem bày đầy trong thư phòng.

Có lúc tôi đã quan sát người phụ nữ trong hình đó, bà ta có lẽ rất lương thiện, bởi vì trong mỗi bức ảnh, đôi mắt của bà đều trong như nước vậy.

Tôi biết, người phụ nữ này tên là Kỳ Nhu, mười mấy năm trước, lúc cha chết đi, mộ của ông cùng người phụ nữ này được đặt cùng một chỗ, tên được viết trên mộ người phụ nữ này là vợ của cha.

Nếu như bà ta là vợ của cha, vậy tôi thật không biết được, mẹ được tính là gì, người mẹ đặc biệt nghiêm khắc này, có lúc, tôi thật sự muốn hiểu được bà.

Ân oán hào môn năm đó, tôi cũng đã nghe mẹ nói qua, mẹ không như những người phụ nữ khác, toàn đem sự đau khổ của mình đặt lên cạnh miệng, cả ngày oán thiên hận nhân, bà rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến làm người khác phải bái phục!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 130: Ân oán năm đó (Ninh Nam tự thuật - tiếp theo)

Kỳ Nhu là người tình của Tô Trác Thiên, mà Tô Trác Thiên lại vì ích lợi mà kết hôn với 1 người phụ nữ khác, cha rất yêu Kỳ Nhu, ông thậm chí còn nguyện vì Kỳ Nhu mà từ bỏ người vợ đã có cùng 2 đứa con của mình, thực ra đối với điểm này, tôi nên hận ông mới đúng, nhưng, tôi lại rất bái phục dũng khí của ông.

Kỳ Nhu trong tâm chỉ có Tô Trác Thiên, mà cha tôi lại chỉ vì sự đau khổ của bà ta, Kỳ Nhu vì không chịu được Tô Trác Thiên cùng người phụ nữ khác kết hôn mà mất tích 1 năm, đến lúc tìm được, bà ta đã tự sát, còn cha cũng vì cái chết của bà ta, mà cũng tự sát theo.

Thật là không thể ngờ tới được, người cha mạnh mẽ như vậy trong trí nhớ, cuối cùng lại vì 1 người phụ nữ mà tự sát

Là tình cảm như thế nào, có thể làm cho người ta vượt qua cả sinh tử

Khi mẹ kể cho tôi đoạn ân oán này không hề có chút biểu tình nào, như thể sự trầm lặng theo thời gian, đã tê dại, song vẫn nhìn ra được, bà rất nhớ cha, nếu không cũng sẽ không thường xuyên 1 mình đi thăm mộ ông

Bà cũng đã làm rất nhiều chuyện, vì cha mà báo thù, chuyện thu mua thương mại 16 năm trước, Ninh gia đánh vào Hàn gia, chính là vì biết quan hệ của Tô Gia và Hàn Gia rất tốt, mới có ý động thủ, chỉ có điều trận thu mua thương mại đó cũng đã dẫn đến 1 bị kích nhất định, Hàn gia gần như tan nhà cửa nát, chỉ lưu lại 1 mình Hàn Cảnh Thần, chỉ là thật không ngờ tới, hoá ra em trai anh ta vẫn còn sống, hiện giờ, đã đến tìm tôi để báo thù

Đối với nỗi hận Tô Trác Thiên, chính là vào lúc biết được chuyện ân oán này, mặc dù đã tự tay xếp đặt 1 vụ tai nạn đụng xe giải quyết tính mạng của Tô Trác Thiên, song sự xuất hiện của con gái ông ta, đã làm gián đoạn tư tưởng của tôi.

Con gái của kẻ thù, làm sao có thể thật tâm đi yêu cô ta!

Thư phòng rất tĩnh lặng, 2 người họ bước vào rất lâu rồi, mỗi người đều chìm trong suy nghĩ của mình.

Cuối cùng, Hình Tuệ mở lời trước

"Con định giải quyết cô gái kia như thế nào, mẹ biết, con là người có chừng mực, để cô ta lại bên cạnh mình, nhất định là đã có dự tính cả."

Trải qua 1 hồi suy nghĩ vừa rồi, Hình Tuệ cũng đã bình tĩnh trở lại, bà trước giờ đều hiểu rõ tác phong làm việc của Ninh Nam, là người rất có tính mục đích, đều là đi truyền từ bà

Nghe thấy lời này, Ninh Nam cười lớn, mặc dù Hình Tuệ từ nhỏ đã rất nghiêm khắc với anh, song cũng là người hiểu rõ anh nhất.

"Vâng, con đã dự tính cả, mẹ, mẹ đừng lo lắng, mẹ đã từng phải chịu uất ức như thế nào, con gái Tô Trác Thiên cũng sẽ phải chịu như vậy"

Anh ta nói 1 cách nhẹ nhàng, cánh môi mỏng kia nhếch lên thành 1 nụ cười tàn nhẫn

"Ý con là?"

"Vâng..." Ninh Nam gật đầu, không cần nói thêm, họ đều hiểu điều đó có nghĩa là gì.

Trước tiên là súng cô ta lên tận trời, rồi vào lúc cô ta cho rằng hạnh phúc nhất, trước toàn bộ thế giới này đánh cô ta xuống địa ngục, không còn gì tàn nhẫn hơn việc này được.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 131: Mất Hết Danh Dự – P1

Tất cả, lại quay về như trước đây, từ sau ngày Ninh Nam và Hình Tuệ bàn luận đó, Hình Tuệ cũng không còn phản đối chuyện Noãn Noãn ở đây nữa.

Cô không biết rốt cuộc Ninh Nam đã dùng biện pháp gì thuyết phục Hình Tuệ, mặc dù thái độ Hình Tuệ đối với cô vẫn là không lạnh không nhạt, song ít nhất cũng không còn kịch liệt như trước đây nữa.

Buổi tối, vẫn là chia phòng để ngủ, Noãn Noãn vẫn luôn gìn giữ lấy giới hạn cuối cùng của mình, đối mặt với sự ôn nhu thái quá của anh ta và đôi khi là nụ hôn trên choker mảnh liệt, đều là phản ứng điềm đạm.

Mặc dù tim, đã bắt đầu xao động ... ..

+++ +++ +++ +++ +++

Buổi chiều mùa thu, ánh nắng thật thoải mái.

Noãn Noãn ngồi trên thành cửa sổ trong phòng, trong đầu đang nghĩ đến lời nói với Ninh Nam đêm đó.

Mấy ngày nay, Ninh Manh rõ ràng đã xa cách cô rất nhiều, Noãn Noãn dù cho mỗi ngày đều chủ động thể hiện tốt, song cô ấy đối với cô, vẫn là xa cách lạnh nhạt.

Tay nắm cửa phòng xoay chuyển, Ninh Nam mở cửa bước vào, đối với Noãn Noãn, anh ta không hề có thói quen gõ cửa, bởi vì anh ta phát hiện mỗi lần đột nhiên đi vào phòng cô, đều có thể phát giác ra một cô hoàn toàn khác.

Có lúc ngủ rất dễ thương, có lúc lại rất chăm chú đọc sách, còn hiện giờ, cô đang mặc một bộ đồ ngủ dễ thương ngồi trên thành cửa sổ, đầu gối cuộn tròn, đầu đặt lên trên đầu gối, trầm tư đến an tĩnh.

“Đang nghĩ gì thế?”

Ninh Nam nhẹ nhàng bước qua, sủng nịnh vỗ vỗ đầu cô.

Noãn Noãn ngẩng đầu, hơi cười,

“Không có gì, anh hôm nay không phải đến công ty sao?”

“Anh nhớ em, nên về nhìn em đây.”

Anh ta cười đầy cảm hứng, lời nói tình ý lãnh đạm lại nói rất thuận miệng.

“Vậy sao? “

Noãn Noãn cũng cười, đối diện với con mắt đen thẳm của anh ta, ý cười ôn ôn nhu nhu, lại thêm ánh nắng lúc này nữa, làm tim cô đều rục rờ cả lên.

“Em thích ngồi đây sưởi nắng sao? Đến phòng anh, bên đó thành cửa sổ to hơn, anh có thể ôm em ngồi trên đó.”

Noãn Noãn nghĩ một lúc, không nghĩ ra được lý do để từ chối, đành để mặc anh nắm tay đi đến phòng anh ta.

Hai người vừa mới ngồi lên thành cửa sổ, còn chưa tìm được tư thế ngồi thích hợp, thì nghe thấy tiếng giầy cao gót lộc cộc.

Tiếp đó là giọng nói gấp rút của người giúp việc,

“Y tiểu thư, thiếu gia hiện đang nghỉ ngơi, cô xem đề tài đi thông báo một tiếng trước đã, cô đến phòng khách đợi một lát vậy.”

“Không cần đâu, tôi sẽ không làm phiền đến anh ấy đâu.”

Y Bán Nguyệt không dừng bước chân, trực tiếp hướng đến phòng Ninh Nam.

Ninh Nam và Noãn Noãn đều nghe thấy động tĩnh bên ngoài, Y Bán Nguyệt đột nhiên đến thăm hỏi làm Noãn Noãn có cảm giác ngạc nhiên.

Thực ra mấy hôm nay, cô vẫn luôn trốn tránh nghĩ đến vấn đề này, cái cảm giác bất an và sợ hãi đó, luôn làm cô chảy mồ hôi lạnh.

Lúc này, Ninh Nam vẫn đang nắm lấy tay cô, cô vẫn nghĩ rằng anh ta sẽ bảo vệ cô như lần trước.

Không ngờ, anh ta trầm mặt xuống, ra lệnh :

“Em trốn vào trong phòng tắm đi, không gọi đến em, em đừng bước ra.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 132: Mất Hết Danh Dự – P2

Câu nói này, làm mất Noãn Noãn phút chốc dâng lên một lớp sương mù.

Có lẽ là do đã quen với nhu tình của anh ta, có lẽ là do đã quen với sự bảo hộ của anh ta, lúc này, anh ta đột nhiên chuyển biến, làm danh dự của cô mất đi hoàn toàn.

Bởi vì hôn thê của anh ta đến, cho nên người tình không danh không phận là cô đây, chỉ có thể tránh đi, lẩn tránh như kẻ trộm hèn hạ.

Ninh Nam đẩy cô vào trong phòng tắm, cố ý không nhìn đến phản ứng của cô, anh ta lo sợ bản thân sẽ mềm lòng, không dễ gì mới có cơ hội này, anh ta không thể vì nước mắt của cô ấy, mà hỏng sự sắp thành.

Lần trước, thử nghiệm lúc ở bệnh viện, cô ấy đã nói cô không hề để ý đến việc anh có người phụ nữ khác.

Trải qua nỗ lực nhiều ngày như vậy, anh ta rất muốn thử nghiệm lần nữa, muốn chinh phục con tim cô!

Lúc cửa phòng tắm bị đóng lại, cửa phòng cũng được mở ra.

Y Bán Nguyệt bước vào, cho dù vừa rồi động tác của Ninh Nam nhanh đến thế nào, cô ta vẫn nhìn thấy được bóng dáng mong manh kia tránh vào trong phòng tắm.

“Em đến rồi ... ..”

Ninh Nam lười biếng dựa vào đầu giường, cũng không đứng lên đón tiếp cô ta.

“Vâng, vết thương của anh đã khỏi hẳn rồi chứ.”

Y Bán Nguyệt ngoan ngoãn đứng ở cạnh thành giường, nhìn anh ta.

“Khỏi cả rồi, ngồi đi.”

Ninh Nam chỉ chỉ đầu giường

Y Bán Nguyệt ngồi xuống, xem xét một vòng, lúc ánh mắt lướt qua phòng tắm, lại dừng lại thêm mấy giây.

Cô ta có thể khẳng định, căn phòng này vừa rồi có người khác nữa, hiện giờ đang trốn trong phòng tắm kia là ai, không cần đoán, quan trọng là, vừa hay có thể lợi dụng cơ hội này, làm nhụt tinh thần của cô ta.

Ở phòng bệnh ngày hôm đó, Ninh Nam bảo vệ cô ta như vậy, hiện giờ chính là lúc để hoàn trả lại gấp mấy lần.

“Lần trước cha em và bác gái đã nói, hi vọng chúng ta tháng sau sẽ kết hôn.”

Cô ta có ý nói to thêm vài phần, đủ để người trong phòng tắm kia nghe thấy rõ ràng.

“Tháng sau? Không có vấn đề gì, em không có ý kiến, thì anh cũng không có.”

Ninh Nam đổi hẳn thái độ trước đây đối với cô ta, làm Y Bán Nguyệt có mấy phần vui mừng, đột nhiên to gan lên, tiến đến gần anh ta.

“Em cứ sợ là anh sẽ phản đối ... ..”

Cô ta vừa nói thân thể lại vừa tiến đến bên cạnh anh, mà Ninh Nam cũng mở rộng vòng tay ra với cô.

“Có phải muốn nằm vào lòng anh không, vào đây ...”

Ninh Nam khá là nhu tình nói, trên mặt lại lộ ra nụ cười càng làm người khác say mê.

Y Bán Nguyệt dựa vào, lặng lẽ khóc ...

“Sao vậy? Sao lại khóc? Em đã sắp là vợ anh rồi, em khóc thế này anh sẽ đau lòng lắm.”

Anh ta nhẹ nhàng giúp cô ta lau đi nước mắt, lời nói mê hoặc từng câu từng chữ, bay đến tai Noãn Noãn, vang dội lại rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 133: Mất Hết Danh Dự – P3 (end)

Anh ta nhẹ nhàng giúp cô ta lau đi nước mắt, lời nói mê hoặc từng câu từng chữ, bay đến tai Noãn Noãn, vang dội lại rất lâu. ~

Noãn Noãn trong phòng tắm cắn chặt đôi môi lại, môi dưới bị cắn đến nổi bật cả ra máu.

Cô đang nỗ lực nỗ lực khắc chế bản thân, không để bản thân khóc thành tiếng.

Anh ta đã nói không thích con gái khóc, luôn không để cho cô khóc, vậy mà hiện giờ anh ta lại ôn nhu như vậy với một người con gái khác, anh ta nói sẽ đau lòng vì nước mắt của cô gái kia.

Lạnh lẽo, truyền từ ngón tay lan rộng ra khắp cơ thể, thậm chí tim, cũng lạnh đến cực điểm.

Cô như một tình nhân không được lộ diện, mặc một bộ đồ ngủ buồn cười, trốn trong phòng tắm, đem bản thân đặt vào địa vị thấp hèn nhất vậy.

Cô phát hiện, cô đã từng chút từng chút mê muội, cô đã quen với sự ôn nhu của anh ta, quen với sự bá đạo đôi khi của anh ta.

Thói quen, thật là một sự việc rất đáng sợ, làm cô không rời anh ta được, lại càng làm cô, không bằng lòng nghe thấy anh ta nói lời tình ý với người con gái khác.

Cô đột nhiên phát hiện ra, cô muốn độc chiếm sự ôn nhu của anh ta!

Ý thức được điều này, bản thân cô cũng cảm thấy hoảng sợ.

Mà trong phòng hai người kia vẫn đang tiếp tục.

“Ngoan, không được khóc nữa ...”

Ninh Nam vẫn đang kiên nhẫn dỗ dành cô ta.

“Vâng, em không khóc nữa, em là vui mừng mới khóc, không phải vì đau lòng đâu.”

“Vui mừng sao? Em yêu anh sao? Bán Nguyệt.”

Ninh Nam đột nhiên nghiêm túc hỏi, thực ra anh ta cũng mê muội rồi, nước mắt của cô gái này không giống như đang giả vờ.

“Đương nhiên, em là hôn thê của anh, em đương nhiên yêu anh rồi.”

Y Bán Nguyệt đáp lại không chút do dự, thực ra từ lần đầu tiên gặp Ninh Nam, đã quyết định tình yêu này rồi, cô ta quá muốn chinh phục anh.

Ninh Nam gật gật đầu, bộ dạng tương đối hài lòng với bộ dáng trả lời của cô ta.

“Vậy còn anh? Anh có yêu em không?”

Y Bán Nguyệt đột nhiên hỏi.

Ninh Nam ngậy ra, nếu như Noãn noãn nghe thấy anh ta nói lời yêu với một người con gái khác, cô ấy liệu có không cảm giác nguy hiểm, mà đối với anh ta thêm quan tâm.

“Em biết, lần trước anh đã nói, anh không thể nào chỉ yêu một người con gái, em không để ý đâu, bởi vì em hiểu, đàn ông, dù cho có nhiều phụ nữ đến thế nào, tim của họ cũng chỉ dừng lại trên một người, em hi vọng em có thể trở thành người duy nhất đó trong tim anh.”

Y Bán Nguyệt nói có chút gấp gáp, thái độ gấp gáp muốn cho anh thấy bản thân mình.

“Người duy nhất trong tim kia?”

Ninh Nam lặp lại câu nói này, trong đầu bất giác lại hiện lên hình ảnh Noãn Noãn.

“Có được không?”

Y Bán Nguyệt tiếp tục nhỏ giọng dò hỏi.

“Anh sẽ cố gắng.”

Anh ta đáp lại dứt khoát, làm cô gái trước mắt vui mừng khôn xiết.

Còn cô gái trong phòng tắm kia, tim đã hoàn toàn vỡ vụn, bang một tiếng, ngã xuống nền nhà.

Q.4 - Chương 134: Anh Yêu Em Không? – P1

Còn cô gái trong phòng tắm kia, tim đã hoàn toàn vỡ vụn, bang một tiếng, ngã xuống nền nhà. ~

“Tiếng gì thế? Trong phòng tắm có người sao?”

Y Bán Nguyệt mở to đôi mắt nhìn Ninh Nam, cố ý nghi ngờ hỏi.

Cô ta biết, người con gái thông minh, chính là người biết giả vờ ngốc nghếch.

“Không có, em nghe lầm rồi.”

Ninh Nam cười cười ôm lấy cô ta, hôn nhẹ một cái lên trán cô ta,

“Em về trước đi, anh còn phải giải quyết vài việc ở công ty.”

Tiếng động vừa rồi, làm tim anh run một cái, hiện giờ trong đầu anh ta đều là sự lo lắng, cô ấy trong phòng tắm bị sao rồi, có phải là va phải đầu rồi không.

“Được rồi . . . . .”

Mặc dù không hề muốn thế, cô ta cũng hiểu được nên dừng ở đâu, đàn ông mà nắm chắc quá, ngược lại sẽ càng muốn chạy trốn, dù sao mục đích đánh vào Noãn Noãn đã đạt được, e là cô ta hiện giờ trong phòng tắm cũng chẳng dễ chịu gì.

Bước chân trên đôi giày cao gót nhỏ của cô ta vui vẻ đi về, Ninh Nam vừa thấy cửa phòng đóng lại, lập tức xông vào trong phòng tắm.

Noãn Noãn đang ngồi trên sàn nhà lạnh băng, cuộn tròn lại, giấu đầu trong đầu gối, toàn thân run rẩy vô cùng.

Nhìn thấy bộ dạng của cô ấy như vậy, Ninh Nam trong tim đột nhiên thất lại, bước qua, nhắc khuôn mặt cô lên.

Mái tóc dính trên gương mặt cô ấy, trên đôi má lạnh lẽo kia đều là những vệt nước mắt chưa khô.

Ninh Nam không thể không thừa nhận, anh ta không thích thấy cô khóc, là bởi vì nước mắt của cô thực có lực sát thương, làm loạn đến tận trong tim anh.

Cũng như hiện giờ, nhìn thấy nước mắt của cô, anh đau lòng đến không biết phải làm sao.

“Để em chịu ủy khuất rồi.”

Anh ta thử kéo cô dậy, song toàn thân cô đã mềm nhũn ụp rũ trên sàn nhà.

Không kéo được cô dậy, anh ta chỉ có thể đem cô bế lên. Lúc này mới phát hiện, toàn thân cô đều lạnh băng.

Noãn Noãn vùi vào trong lòng anh ta, cố ngăn lại những giọt lệ đang muốn trào ra khỏi khóe mắt kia.

Anh ta nhẹ nhàng đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô, sau đó bản thân cũng nằm xuống, ôm lấy cô ấy.

Nhiệt độ cơ thể con người là thứ tốt nhất làm ấm cho người khác, Noãn Noãn trong vòng tay anh ta, dần dần cũng ngừng run rẩy, song trong tim, vẫn lạnh băng như thế.

Anh ta dựa sát vào cô như thế, hơi thở gần bên cạnh vành tai, song cô lại cảm thấy thật xa vời, cô đã tận tai nghe thấy anh ta nói, anh muốn nỗ lực vì một người con gái khác, để người khác trở thành người duy nhất trong tim anh ta.

“Còn lạnh không?”

Ninh Nam nhìn cô đã dần dần bình tĩnh lại, thương tiếc hỏi.

“Ninh Nam, anh có yêu em không?”

Noãn Noãn thì thầm hỏi, trong mắt kia đầy sự mong đợi làm Ninh Nam chần động.

Cô ấy rút cuộc cũng để ý đến anh rồi, anh cuối cùng trong mắt của cô ấy đã nhìn thấy tín hiệu rằng cô ấy muốn đọc chiếm anh.

Ninh Nam trên khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, mục đích của anh ta cũng đã đạt được một nửa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 135: Anh Yêu Em Không? – P2 (end)

Ninh Nam trên khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, mục đích của anh ta cũng đã đạt được một nửa rồi.

“Anh yêu em không?”

Noãn Noãn không dễ bỏ qua, lại tiếp tục hỏi, cô rất muốn biết, rốt cuộc bản thân trong tim anh ta có vị trí như thế nào.

Anh ta đã từng vì cô mà đỡ đạn, vì cô mà căng thẳng với Hình Tuệ, khắc lên người cô con dấu chỉ thuộc về anh ta, tất cả những điều này, là vì cái gì? Lẽ nào không có liên quan đến tình yêu sao?

Ninh Nam vẫn chưa nói gì, chỉ đổi một tư thế khác, phủ lên người cô, phong ấn miệng cô lại.

Anh ta nhẹ nhàng cắn lấy cánh môi mềm mại của cô, chiếc lưỡi đi vào dò tìm của cô.

“Nam . . . . .”

Noãn Noãn cố sức hít thở, chỉ nói ra được có một từ.

“Nam . . . . .”

Lần đầu tiên bị cô gọi như vậy, anh như là bị kích thích, giọng nói mềm mại của cô ấy, là lời nhắc nhở tốt nhất, làm toàn thân anh đều căng cứng ra.

Bàn tay anh bắt đầu di chuyển xuống dưới . . . Đôi môi nóng bỏng kia cũng theo bàn tay mà đi xuống theo.

” . . . Anh . . . “

Cô bị đốt cháy, chỉ có thể phát ra tiếng kêu vỡ vụn mà bản thân nghe cũng không hiểu được.

“Sao thế, em vừa rồi không phải đã hỏi anh có yêu em hay không sao? Yêu không phải là để nói ra, mà là phải làm bằng hành động . . . “

Ninh Nam trong mắt đều là ánh lửa nồng nhiệt.

Sự chiếm hữu của anh ta so với trước đây có thêm mấy phần thương tiếc, Noãn Noãn lần đầu tiên nhìn thấy sự ôn nhu trong mắt anh ta đạt đến đáy mắt.

Cô tin rằng, anh yêu cô, vào lúc hai người họ hòa trộn vào nhau, cô có thể cảm nhận được, anh yêu cô.

Mồ hôi xen lẫn nhau, hai người họ lần đầu tiên hiểu nhau đến vậy, yêu hay là hận, trước dục vọng dâng lên, đều đã bị bỏ lại, hai người họ chỉ cùng cảm nhận đối phương.

Sau đó, giống như sợi dây quá căng đứt ra, đồng thời cùng phát ra pháo hoa rực rỡ.

Kích tình đi qua, chỉ có thể thở hổn hển.

Noãn Noãn nhìn trần nhà, cô biết, tiếp nhận cơ thể Ninh Nam, là bước cuối cùng để quên đi hoàn toàn Hàn Cảnh Thìn. . . . .

Một đêm này, hai người họ ôm nhau mà ngủ, Ninh nam nhiều lần dùng hành động để nhấn mạnh rằng, anh yêu cô ấy biết bao.

+++ +++ +++ +++ +++

Buổi sáng hôm sau, Ninh Nam tỉnh dậy, Noãn Noãn vốn dĩ muốn lười biếng ngủ thêm, song mới sáng ra, Ninh Nam đã tỉnh lực dồi dào, lại kéo lấy cô, yêu cô thêm lần nữa.

Bị bắt ép như vậy, cô cũng không còn tâm trí nào để ngủ.

Ninh Nam nửa nằm nửa ngồi, Noãn Noãn đầu gác lên vùng bụng của anh ta, lên xuống theo từng nhịp hơi thở của anh ta, lại cảm thấy sao không thật đến vậy.

“Đang nghĩ gì thế?”

Anh ta dùng ngón tay vuốt qua má cô, cảm giác trơn mềm, làm anh không nỡ rời tay.

Noãn Noãn không nói gì, chỉ chăm chú nghe tiếng tim anh ta đập.

“Em sau này, cách xa Lam Mặc ra một chút.”

“Hà ?”

Noãn Noãn có chút căng thẳng, những bức ảnh kia của cô và Lam Mặc như một quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào trong tim cô, làm cô lúc nào cũng hoảng sợ không yên.

“Cẩn thận với Lam Mặc, hắn ta nguy hiểm lắm.”

Ninh Nam vẫn nhẹ nhàng vuốt má cô, trong giọng nói, là ý tứ muốn bảo vệ cho cô ấy.

Noãn Noãn gật gật đầu, chỉ cảm thấy thế giới này sắp đổ rồi.

Tấn Tịch nói, muốn cô cẩn thận với Ninh Nam.

Lam Mặc nói, muốn cô cẩn thận với Tấn Tịch.

Ninh Nam nói, muốn cô cẩn thận với Lam Mặc.

Thế giới này, người phải cẩn thận cũng thật nhiều quá!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 136: Kịch Điện

Noãn Noãn ăn xong bữa sáng đang định tiếp tục ngủ thêm, thì Ninh Manh đến tìm cô.

“Ra ngoài nói chuyện đi.”

Ninh Manh nói đơn giản.

“Được.”

Noãn Noãn gật đầu, cô hiểu Ninh Manh là muốn nói chuyện Lam Mặc với cô.

Hai người đi ra ngoài, Ninh Manh cố ý không gọi ai theo cả, mà tự mình lái xe.

Noãn Noãn ngồi bên ghế phụ, trong tâm lo lắng, cô không biết bản thân phải làm sao giải thích chuyện hôm đó, mới không làm cho cô ấy hiểu lầm.

+++ +++ +++ +++ +++

Xe dừng lại ở bên đường, hai người một trước một sau xuống xe.

Mà hai người họ lại không hề nhìn thấy, có một chiếc xe luôn bám theo đằng sau họ, cho đến khi họ dừng xe lại, chiếc xe đó cũng dừng lại cách đó không xa.

Ninh Manh tìm đến là một tiệm cà phê tương đối hẻo lánh, do nơi đây xung quanh khá là yên tĩnh.

Do tiệm cà phê nằm trong một con hẻm nhỏ, có thể nói là sâu sau của nhà riêng được sửa thành tiệm cà phê lộ thiên, cho nên hai người họ chỉ có thể dừng xe bên ngoài, từng bước đi vào trong hẻm.

Thời tiết cuối thu tương đối lạnh, hai người họ đều ôm chặt lấy áo khoác ngoài của mình, Ninh Manh bước đi nhanh hơn một chút, bước đến phía trước, Noãn Noãn theo sát phía sau.

Tiếng bước chân gấp gáp bước trên con đường đầy lá vàng rơi, phát ra tiếng lạo xạo, Ninh Manh bước đi bước đi lại cảm thấy có gì đó không ổn, cứ luôn cảm thấy đằng sau tiếng bước chân có vẻ nhiều hơn.

Bản năng mà quay đầu lại, suýt nữa thì hét lên, hai người đàn ông cao to đang đi sát theo sau họ, ánh mắt hung dữ nguy hiểm.

“Noãn Noãn ... ..”

Ninh Manh kêu lên, con hẻm hẻo lánh như thế này, đột nhiên xuất hiện hai người đàn ông cao to, còn mang theo ánh mắt của kẻ săn đuổi theo sát bọn họ, Ninh Manh bản năng mà muốn tìm người để ứng phó.

Noãn Noãn cũng hoảng lên, vừa nhìn đã cảm thấy hai người đàn ông này là muốn xông đến chỗ họ.

“Chạy mau!”

Noãn Noãn kêu một tiếng, đường ra của con hẻm đã bị bọn họ chặn lại, cô chỉ có thể kéo tay Ninh Manh, chạy vào bên trong con hẻm.

Hai người đàn ông kia cũng đột nhiên phản ứng, phối hợp cùng đuổi theo, không đến mấy bước, đã tóm được vạt áo hai người họ.

“A! ”” A! “

Hai tiếng kêu thất thanh.

Noãn Noãn cùng Ninh Manh đều cảm thấy một dòng điện cực lớn truyền từ eo đến, chấn động toàn thân họ run rẩy, sau đó hai mắt đều tối lại, ngất đi!

+++ +++ +++ +++ +++

Hàn ý từ xương cốt truyền đến khắp tay chân, làm Noãn Noãn đang hôn mê dần dần tỉnh lại.

Hơi hơi mở mắt ra, tầm nhìn rất tối, chỉ có ánh đèn vàng vọt mờ mờ, như một ngọn nến đang nhẹ nhàng lắc lư.

Noãn Noãn nỗ lực nhớ lại, chỉ nhớ được trước lúc hôn mê, là bị kích điện mà ngất đi, còn Ninh Manh, đang ở đâu?

Xem xét bốn phía, những thứ treo trên tường kia làm cô hết hồn. Nào vòng cổ, còng tay, roi da, xích sắt, thứ này lại càng đáng sợ hơn thứ kia.

Cô bản năng mà cuộn mình lại, “loảng xoảng”, tiếng xích sắt đụng chạm vang lên rõ ràng khắp nơi.

Noãn Noãn hoảng sợ nhìn trên người mình, cổ tay và cổ chân đều bị xích lại một cách chặt chẽ bằng xích sắt.

“Ai ~ “

Hơi hơi cử động thân thể, sự đau đớn truyền đi khắp tay chân.

Noãn Noãn không thể tin được, phản ứng đầu tiên là giãy giụa muốn đứng lên, muốn thoát khỏi sợi xích sắt này, song làm gì cũng vô ích!

Boom! Ánh sáng đột ngột làm đau nhức mắt Noãn Noãn, một ngọn đèn đỏ ở giữa căn phòng, một cái lồng chim khổng lồ xuất hiện trước mặt cô, hiện ra càng nguy hiểm cực độ.

Mà trong cái lồng kia, lại đang giam giữ một người hôn mê, người đó là Ninh Manh!!!

“Ninh Manh ... Ninh Manh! Cô tỉnh lại đi, chúng ta đang ở đâu thế này?”

Sự hoảng sợ cực độ lan truyền khắp toàn thân, Noãn Noãn xông qua, muốn lại gần cô ấy, lại bị xích sắt kéo lại do không đủ chiều dài, cổ tay cổ chân do giãy giụa, cũng đã xuất hiện dấu máu.

Tiếp đó, bóng đèn trên tường cũng sáng lên, từng dòng từng dòng ánh sáng hình tròn treo trên tường, phát ra ánh sáng đỏ đỏ.

Ba chiếc máy ảnh kỹ thuật số đang quay vào bọn họ, đều đã được xếp đặt vào vị trí thích hợp, đang đợi để ghi lại giây phút nhục nhã của bọn họ.

Noãn Noãn bị tình cảnh trước mắt dọa đến nỗi sợ hãi không suy nghĩ được nữa, toàn bộ không gian bị chiếu thành toàn màu đỏ, làm xương cốt tứ chi của cô đều khủng hoảng.

Màu đỏ, màu sắc của sự cướp bóc... ..

Mà bên cạnh căn phòng đó, ở một căn phòng khác, một người đang ưu nhã ngồi trên sofa, thưởng thức tất cả từ chiếc camera trong căn phòng âm u kia.

Phản ứng sau khi tỉnh lại của Noãn Noãn, hẳn ta đều thu vào trong tầm mắt, trên miệng lộ ra nụ cười khó chịu, song rất nhanh đã thu lại.

Trò chơi tàn ác này, hiện giờ mới bắt đầu, Ninh Manh, Noãn Noãn, đừng trách tôi hận tâm!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 137: Hấp Dẫn Không Ngừng

Phần này là lời của T/g Thanh Đình Phi Lai về diễn biến cũng như những thắc mắc trong câu chuyện.

Ninh Manh cùng Tô Noãn Noãn tiếp theo sẽ gặp phải những chuyện gì?

Người đó là ai? Mục đích của hắn ta là gì?

I. Kịch Thấu

Nghi ngờ thứ nhất :

Ninh Nam đối với Noãn Noãn rốt cuộc có thực sự động tâm hay không, anh ta sẽ lựa chọn thời điểm nào, dùng cách thức gì để đẩy Tô Noãn Noãn xuống địa ngục? Hay là cuối cùng sẽ từ bỏ?

Nghi ngờ thứ hai :

Hàn Dật Thìn sẽ dùng cách thức gì để giành lấy Noãn Noãn?

Nghi ngờ thứ ba :

Giữa Tần Tịch và Noãn Noãn liệu có phát sinh gì không? Anh ta liệu có phải chỉ đơn thuần là một người tốt không?

Nghi ngờ thứ tư :

Lam Mặc sẽ chọn lúc nào để phơi bày những bức ảnh đó, mục đích của anh ta là gì, Ninh Nam lại sẽ có phản ứng như thế nào?

Nghi ngờ thứ năm :

Y Bán Nguyệt thực sự chỉ đơn giản là đến bên Ninh Nam để làm hôn thê của anh ta sao? Hay là có người chỉ đạo phía sau?

Nghi ngờ thứ sáu :

Hàn Cảnh Thìn còn xuất hiện không?

Câu chuyện này tiếp theo sẽ vẫn bị chi phối bởi các âm mưu, gia tộc có âm mưu lớn nhất vẫn đang ẩn giấu không lộ ra. Về tính cách của nữ chính Tô Noãn Noãn, cô sau này sẽ biến thành mạnh mẽ hơn, từ bị ngược mà biến thành ngược lại.

II. Xi poi trước một cảnh trong chap sau :

Cô như một con búp bê vải rách nát bị người ta nhặt về, thân thể lác lư.

”Bước vài bước như người mẩu cho chúng ta xem xem nào.”

Người đó đẩy cô một cái, thấy cô không động dậy, lại là một roi đánh vào mắt cá chân của cô.

Cô đến kêu cũng không thể kêu ra thành tiếng được, cứng ngắc mà bắt đầu đi lại trong căn phòng âm u đó.

+++ +++ +++ +++ +++

Nước mắt, roi cạy ròi, bờ môi hé mở, cũng kêu không thành tiếng, cô từ bỏ sự kháng cự vô nghĩa, chỉ âm thầm chịu đựng thảm họa đến bất ngờ này.

Dần dần, sự đau đớn trên thân thể dần tê dại, trước mắt càng lúc càng tối lại, ánh mắt cô trống rỗng nhìn lên trần nhà, bên tai là tiếng gọi đến khản giọng của Noãn Noãn.

“Đừng nhìn, Noãn Noãn đừng nhìn tôi . . . . .”

Không còn sức lực nữa, chỉ ní non lặp lại câu nói này, cô ngất đi.

III. Những đoạn không đầy đủ :

Ninh Nam :

“Em lương thiện như thiên thần, tôi không nỡ làm hại em nữa.”

Hàn Dật Thìn :

“Nếu như không giành được em, vậy thì sẽ hủy diệt em.”

Tân Tịch :

“Hóa ra tôi dối với cô mà nói, chỉ là như lúc chết đuối vớ được cọc.”

Hàn Cảnh Thìn :

“Em ở ngay bên cạnh anh, mà anh lại không thể có được em.”

Lam Mặc :

“Những thứ của Ninh Nam, tôi đều muốn lấy.”

Tô Noãn Noãn :

” Các anh đều như nhau, nói thì chân thành, làm lại tàn nhẫn.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 138

Trò chơi tàn ác này, hiện giờ mới bắt đầu, Ninh Manh, Noãn Noãn, đừng trách tôi hận tâm! ~

Cầm di động lên, gọi cho một số điện, ra lệnh cho đám người đang đợi lệnh đó,

“Có thể động thủ rồi.”

+++ +++ +++ +++ +++

Cửa lách cách một tiếng bị mở ra, Noãn Noãn hoảng sợ mà nhìn bốn người đàn ông đi vào kia.

“Các người là ai? Mau thả chúng tôi ra!”

” Im miệng!”

Một tên trong số đó dữ dằn nói.

Sau đó bốn tên đó bao vây lấy chiếc lồng chim to kia.

“Con bé này vẫn chưa tỉnh, lão nhị ngươi hạ thủ mạnh quá rồi đấy.”

“Đi, lão tam, xách thùng nước đến đây!”

Bốn tên đó ta một câu nguoi một câu, dường như trong lồng kia đang nhốt một con vật, để nghiên cứu vậy.

Rất nhanh đã có tên xách một thùng nước đến.

“Các người định làm gì! Tha cho cô ấy! Các người là ai!”

Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, Noãn Noãn thực sự không thể nghĩ ra được đám người này là muốn báo thù, bắt cóc hay là vì thú tính.

Cô chỉ có thể không ngừng kêu gào, giãy giụa, cố thử gọi lên một chút lương tri của bọn chúng, mắt nhìn thấy một tên trong đó nhấc thùng nước lên tiến lại gần Ninh Manh, cô dự cảm được bọn chúng muốn làm gì.

“Pa!” một tiếng thùng nước kia dội lên người Ninh Manh.

Ninh Manh đang trong cơn hôn mê đột nhiên bị dòng nước lạnh đến đột ngột này làm tỉnh dậy, mơ màng mở mắt ra, bốn gương mặt nam giới đáng sợ xuất hiện trước mặt cô, còn bản thân đã bị nhốt trong một chiếc lồng chim.

“A!”

Sự hoảng sợ cùng kinh hoàng kinh thiên động địa làm cô thét ra tiếng.

Còn những tên kia chỉ dùng ánh mắt chứa đầy dục vọng nhìn vào cô, trực tiếp cười hi hi .

“Ninh Manh, đừng sợ, tôi ở đây ... Đừng sợ!”

Noãn Noãn nhanh chóng hét gọi cô.

“Noãn Noãn, chúng ta đang ở đâu đây?”

Ninh Manh mở miệng, trong giọng nói đã mang theo tiếng khóc.

Từ nhỏ đã được người nhà bảo hộ, cô chưa từng nhìn thấy nơi nào đen tối như thế này.

“Ninh Manh, cô trước tiên đừng sợ hãi, để tôi nói chuyện với bọn họ đã, việc gì cũng sẽ thương lượng được.”

Noãn Noãn cố gắng trấn tĩnh lại trạng thái của Ninh Manh, mặc dù cô cũng rất sợ hãi, song nếu cả hai người họ đều lo sợ, sẽ chẳng có cách nào để tự cứu mình.

“Các người là ai ? Tại sao lại bắt cóc chúng tôi, các người có biết chúng tôi là ai không!”

Noãn Noãn đổi ngữ giọng đàm phán để nói chuyện với bọn chúng, thế cục hiện giờ, cô nhất định phải làm rõ xem mục đích của đám người này thì mới dễ dàng ứng phó.

Bốn tên kia đều có chút kinh ngạc, bọn chúng đều chỉ nhận tiền của người ta, giúp người ta loại trừ.

“Chúng tao muốn bắt chúng mày, đương nhiên là biết được chúng mày là ai.”

Tên đứng đầu mà mọi người gọi là lão đại kia nói một cách đương nhiên.

“Oh, vậy nguoi biết đắc tội với Ninh gia, các người sẽ không thể nào thoát được đâu.”

Noãn Noãn trước làm rắn, dọa dẫm bọn chúng.

“Hux ” Ninh gia thì có gì đáng sợ, đại gia có tiền trong thiên hạ này nhiều vô kể.”

Noãn Noãn đã nghe ra được vấn đề, ý của hắn là chuyện này do người còn có nhiều tiền hơn cả Ninh gia sắp đặt, do vậy, cô tiếp tục thăm dò, lần này giọng điệu nhẹ nhàng hơn.

“Các người là vì tiền đúng không? Chỉ cần các người đảm bảo không làm hại chúng tôi, các người có thể gọi điện thoại cho người nhà chúng tôi, muốn bao nhiêu tiền, cũng sẽ thương lượng được.”

“Hux.” Chúng tao không phải vì mấy đồng tiền còn con ấy, mà là muốn chúng mày, hắc hắc .”

Lão nhị trong bọn bốn tên đó đắc ý nói, ánh mắt sắc kia xem xét người Noãn Noãn một lát.

Nghe đến đây, Noãn Noãn càng có thể khẳng định, đây là có người thuê bọn chúng đến để đối phó với hai người họ.

Mà cách đối phó, Noãn Noãn không dám nghĩ, bốn người đàn ông, hai người phụ nữ, có thể làm gì!

Người kia đang ở bên cạnh căn phòng, ưu nhã lắc nhẹ rượu vang trong ly, ánh mắt dán vào màn hình kia, một chút cũng không động đậy.

Sự ứng đối thông minh vừa rồi của Tô Noãn Noãn, làm hắn ta lại lần nữa có cách nhìn khác về cô. Người con gái này, cũng khá là thông minh.

Chỉ có điều hắn thật hối hận bản thân đã tìm cái đám ngốc này đến, e là nếu còn nói tiếp, cô ta sẽ có thể moi được gì đó, cho nên phải ngăn chặn từ đầu, nhân số của tên thủ lĩnh.

Trong căn phòng âm u, Noãn Noãn đang chuẩn bị moi tiếp thông tin thì nghe thấy tiếng chuông di động vang lên, tim huyết nữa thì nhảy ra ngoài, trực giác nói với cô rằng, điện thoại mà đến vào lúc này, chắc chắn là có quan hệ với kẻ đã thuê bọn chúng, hoặc là chính là kẻ đứng đằng sau đó.

Lão đại nhận điện thoại, trong di động chỉ có một câu lạnh lùng.

”Không cần phí lời với bọn chúng nữa, mau chóng động thủ.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 139

“Vâng, vâng.”

Chỉ có câu trả lời duy nhất, tên đó dừng cuộc gọi lại, lập tức phản phó, “Bây giờ động thủ, đừng phí lời với con bé này nữa.”

Noãn Noãn trong tim kinh sợ, chỉ cảm thấy người kia lại biết được từng động tĩnh trong căn phòng này, cô xem xét khắp bốn phía, quả nhiên thấy trên trần nhà có một ánh đèn đỏ chớp nháy, đột nhiên cảm thấy thật đáng sợ, người đó hiện giờ đang theo dõi bọn họ.

Trong đầu lóe lên hình ảnh một người, Hàn Dật Thìn, ngoài anh ta ra, cô không còn nghĩ đến người nào khác nữa.

Nhưng Hàn Dật Thìn, nếu như anh ta là muốn nhắm vào cô, tại sao lại còn kéo theo cả Ninh Manh, hay là, người mà anh ta muốn công kích báo thù lại chính là Ninh Nam.

Noãn Noãn không đoán ra được, chỉ là tác phong làm việc tàn ác thế này, quá hợp với phong cách của Hàn Dật Thìn.

Tiếp đó, bốn tên kia đều không hề để ý đến Noãn Noãn, mà bước đến trước cái lồng kia, nhìn vào Ninh Manh đang bị dọa đến co tròn lại trong một góc, trên mặt đều lộ ra nụ cười tục tĩu.

“Các người muốn làm gì?”

Nhìn đám người đứng từ trên cao nhìn xuống kia đều mang theo biểu tình cùng tư thế tục tĩu, Ninh Manh thật sự có nỗi sợ hãi trước giờ chưa từng có.

“Con bé này, ông chủ nói rồi, tùy ý chúng ta chơi đùa!”

Lão đại nói với đám huynh đệ cười đen tối.

“Này, nghe nói nó là Barbie Châu Á, thân hình nhất định rất được, chúng ta xem xem trước đã ... ..”

Một tên trong bọn chúng lập tức tiếp lời.

“Lũ khốn nạn các người! Đừng có động đến cô ấy, đừng động đến cô ấy!”

Noãn Noãn giãy giụa, muốn tiến gần đến bên Ninh Manh, sợi xích nặng trĩu cân kia làm cô bị giữ chặt lại một chỗ, chỉ trừ thân thể bị cọ xát đến xước xước chảy máu, còn sợi xích kia căn bản là không hề chuyển động lấy một chút nào.

“Đừng có lại đây, các người đừng có lại đây ... ..”

Lời nói vừa rồi của bọn chúng, Ninh Manh nghe xong đã bị dọa đến không phát ra lời được nữa, tùy ý chơi đùa, điều này nghĩa là sao chứ!

Theo tiếng mở khóa, cửa lồng bị mở ra, một tên trong đó cường ép kéo cô ra, ném trên sàn nhà.

Ninh Manh vừa muốn bò dậy chạy đến bên Noãn Noãn, đã bị một tên khác ấn xuống.

Sau đó, “xoẹt” một tiếng, y phục trên thân đã bị xé rách, lộ ra làn da trắng như tuyết.

“Woa ~ “

Mấy tên đó vừa nhìn thấy, đồng thời phát ra tiếng kêu kinh ngạc, như là đói khát vì lâu ngày chưa được nhìn thấy con gái vậy.

“Lũ khốn nạn các người đừng có đụng vào cô ấy!”

Noãn Noãn kêu gào đến khản giọng, không để ý đến cổ tay đã có từng giọt máu rơi xuống.

Cô gái vô hại như Ninh Manh, nếu như bị lũ cầm thú này vấy bẩn lên, sau này cả cuộc đời sẽ bị bóng đen ám ảnh!

Lúc này Ninh Manh cũng đang ra sức giãy giụa, song bốn tên đàn ông đối phó với một cô gái yếu đuối, đương nhiên không mất tí sức nào.

Không lâu sau, trước sự phản ứng mãnh liệt của Ninh Manh, quần áo của cô cũng đã rách nát, trên người chỉ còn lại đồ lót.

“Shit! Thân hình quả nhiên là không tệ, lão tam, mau đi điều chỉnh vị trí cho tốt.”

Lão đại hưng phấn ra lệnh cho lão tam.

Lão tam lập tức cấp mông chạy đi điều chỉnh mấy chiếc máy ảnh kỹ thuật số kia, trong miệng còn lẩm bẩm,

” Ông chủ này thật đúng là có tiền, bỏ tiền ra mua loại máy đắt tiền thế này, đợi sau khi chúng ta chạy rồi, cũng không lo vô vị, quay lại rồi, có thể bất cứ lúc nào đem ra thưởng thức, cô em có hương vị tốt như thế này, không quay lại thật là đáng tiếc.”

“Lão đại, OK rồi.”

Lão tam làm động tác Ok bằng tay, lại từ một chiếc máy quay kia nhìn Ninh Manh đang nằm trên sàn nhà, cảm thấy góc độ này thật phù hợp, nước dãi đã sắp rớt cả xuống, đột nhiên nảy ra một chủ ý.

“Lão đại, em có một ý hay này, con bé này thân thể nóng bỏng như thế, chúng ta để nó biểu diễn vài động tác bước đi như người mẫu cho anh em cùng xem thì thế nào?”

Lời này vừa nói ra, ba tên còn lại đều vỗ tay hưởng ứng, dù sao cũng tùy ý chúng chơi đùa, nhất định phải chơi cho thích!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 140

Lời này vừa nói ra, ba tên còn lại đều vỗ tay hưởng ứng, dù sao cũng tùy ý chúng chơi đùa, nhất định phải chơi cho thích! ~

Noãn Noãn vẫn đang kêu gào, chỉ có điều đã không còn giãy giụa nữa, bởi vì thân thể không thể chống cự lại với xích sắt được.

Nhìn thấy Ninh Manh đã hoàn toàn tuyệt vọng nằm trên sàn nhà chỉ có thể không ngừng phát ra âm thanh nức nở, tim cô cũng đau đến cực điểm.

“Em gái, đứng dậy, bước mấy bước đi người mẫu cho chúng ta xem xem nào.”

Lão nhị dùng chân đá đã trên người cô.

Thân thể Ninh Manh cuộn chặt lại nằm trên sàn nhà, trên người đã không còn quần áo lại thêm cả khung hoang trong tim, làm toàn thân cô trên dưới đều run rẩy, đến răng cũng va đập lập cập vào nhau.

Lúc này, cô thật sự hận sao mình không bị ai đó đánh ngất đi, để không còn phải chịu đựng nỗi nhục nhã này nữa.

Tên kia thấy cô không có phản ứng, hết sức giận dữ, cảm thấy hấn bị mất mặt, nắm lấy tóc cô, lôi cô dậy.

Ninh Manh bị đau, bản năng lại dùng tay mà che đi cơ thể mình, toàn bộ trọng lượng cơ thể đều tập trung vào phần tóc bị lôi kia, đau đến nỗi da đầu tê dại đi.

“Đứng cho vững!”

Tên kia ra lệnh, ba tên còn lại đứng bên cạnh xem kịch hai, đều cười híp mắt.

Toàn bộ không gian nơi đây, chỉ còn có tiếng kêu của Noãn Noãn, tiếng xích sắt va đập, tiếng cười dâm dăng của những tên kia, chỉ duy nhất, không có âm thanh nào của Ninh Manh.

“Con bé này già chết à?”

Một tên trong bọn không vừa lòng hỏi.

“Đứng đấy, mau làm nó tỉnh lại.”

Một tên khác phụ họa theo.

Lão nhị được bọn chúng chỉ định, lôi tóc cô, giơ tay lên định giáng một cái tát xuống.

“Đừng!”

Noãn Noãn kêu lớn, lại không ngờ được, tiếp theo đó không hề nghe thấy tiếng bạt tai, mà lại là tiếng kêu gào của tên kia.

Hóa ra là do Ninh Manh đột nhiên tỉnh lại, bắt lấy tay tên kia dùng sức mà cắn, cắn đến nỗi răng ngập vào trong thịt, làm bật cả máu ra.

Tên kia trong lúc kêu gào, cũng một cước mà đá vào bụng Ninh Manh, làm cô lập tức gục xuống mặt đất.

“Súc sinh! Các người là một lũ súc sinh!”

Như phát điên, cũng như giây giữa trước khi chết, Ninh Manh đột nhiên vớ lấy cây roi trên tường, điên loạn đánh vào phía mấy tên kia.

Roi vốn dĩ rất linh động, cô lại không hề biết dùng nó, đánh được một nhát đến đối phương thì đồng thời bản thân cũng bị dính một nhát, song cô không hề thấy đau, cô chỉ muốn sống chết với bọn chúng.

Trong phòng là một trận hỗn loạn, có hai chiếc máy quay đã đổ xuống đất.

“Con mẹ nó!”

Thấy tình cảnh này, tên thủ lĩnh lão đại cực kì giận dữ, không để ý đến cây roi của Ninh Manh, chịu liền mấy phát đánh, bước lên phía trước, tóm lấy cô, tát liền mấy cái, đem cây roi quăng ra xa.

“Lũ đàn bà thói tha, dám đánh ông!”

Cầm lấy roi da kia trên tay hắn bắt đầu báo thù xuống cơ thể Ninh Manh.

“A ... ! “

Một tiếng kêu đau đến tận tâm can ! Đồng thời, trên lưng Ninh Manh cũng xuất hiện thêm mấy vết máu đỏ đến nhức mắt.

Những kẻ khác đều im miệng, nhìn lão đại của bọn chúng đang phát cáu.

Một roi, hai roi, ba roi, đánh xuống thân thể Ninh Manh, mỗi lần đánh xuống, đều làm toàn thân cô như nảy lên.

Noãn Noãn cũng khóc không thành tiếng nữa, nhìn Ninh Manh phải chịu đựng như vậy, tim cũng đau theo đến vô cùng!

“Đứng lên, biểu diễn cho bọn tao xem!”

Tên kia kéo khuỷu tay mảnh khảnh của cô lên.

Ninh Manh lúc này đã bị đánh đến tuyệt vọng, cô biết rằng, phản kháng cũng chỉ vô dụng, bản thân hoàn toàn không phải đối thủ của bọn chúng, trong tim chỉ có một âm thanh cầu xin : Tấn Tịch, mau đến cứu em!

Cô như một con búp bê vải rách nát bị người ta nhặt về, thân thể lác lư.

” Bước vài bước như người mẩu cho chúng ta xem xem nào.”

Người đó đẩy cô một cái, thấy cô không động dậy, lại là một roi đánh vào mắt cá chân của cô.

Cô đến kêu cũng không thể kêu ra thành tiếng được, cứng ngắt mà bắt đầu đi lại trong căn phòng âm u đó.

Noãn Noãn bò trên nền đất, ôm lấy mình, không dám nhìn, đó là sự nhục nhã đến thế nào, Ninh Manh, cô ấy nhất định đã thương tâm đến cực độ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 141

Bốn tên đó đều tham lam nhìn cô, dục vọng trong mắt không hề che dấu, Ninh Manh vốn dĩ thân thể đã là cực phẩm lại thêm vào mấy vết tích máu tươi trên người ban nãy, càng đẹp một cách kỳ lạ lại vừa kiều diễm, có hai tên còn thậm chí yêu cầu cô đứng với tư thế làm dáng, huyết sảo hường ứng.

Mà người ở bên cạnh căn phòng kia, nhìn tất cả mọi việc xảy ra trong căn phòng âm u đó, Ninh Manh bị lãng nhục, sự đau khổ của Noãn Noãn, đều làm cho đầu lông mày hấn ta nhú lại.

Những dấu vết roi quất nhưc mắt kia, nổi bật trên da thịt trắng nõn của cô ấy, làn da vốn dĩ hoàn mỹ kia chỉ e là vĩnh viễn sẽ bị lưu lại vết sẹo.

Ngón tay nhẹ gõ trên đầu gối, cầm lên ly rượu vang, còn chưa đưa lên đến miệng đã bực bội đặt xuống, vốn dĩ hấn rất bình tĩnh, lại vì nhìn một màn vừa rồi mà cảm thấy bực bội, mặc dù, những việc này đều là kế hoạch của hấn ta.

Cảnh trong căn phòng âm u kia còn tiếp diễn mười mấy phút nữa, mấy tên đó nhìn thân thể nóng bỏng của Ninh Manh, cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Xô đẩy nhau chạy lên, không còn để ý đến thiện lương gì nữa mà làm cái việc đáng sợ kia.

Vốn nghĩ rằng, sức lực đã không còn nữa, vốn nghĩ rằng, đã tuyệt vọng đến chấp nhận số phận rồi, không còn phản kháng nữa, nhưng khi biết được đám người kia định làm điều gì.

Ninh Manh vẫn kêu gào lên, vẫn giãy giụa, vẫn cố sức để chống lại bọn chúng.

Sự trong sạch của cô, phải bảo vệ vì Tần Tịch!

Tên thủ lĩnh kia lại không còn nhẫn nại nữa, sau khi tát cho cô mấy cái liên tiếp, trực tiếp dùng tay đem cánh tay của cô đặt lên lồng sắt kia.

Trong lúc dây dưa đó, đầu của Ninh Manh cũng bị đập vào lồng sắt, sự đau đớn vô cùng từ trên đầu truyền xuống, Ninh Manh thật sự hận lúc này không thể lập tức chết đi, chết rồi sẽ không phải chịu nhục nữa!

Nhưng, còn chưa đợi cô từ trong sự đau đớn kia tỉnh táo lại, thân thể đã không còn mảnh vải, lại diễn tiếp một màn nhục nhã nữa.

Đám người đến súc vật cũng không bằng kia vui vào trong thân thể cô, một tên lại một tên, đâm vào cô đến hồn phi phách lạc!

Nước mắt, roi cạy rồi, bờ môi hé mở, cũng kêu không thành tiếng, cô từ bỏ sự kháng cự vô nghĩa, chỉ âm thầm chịu đựng thảm họa đến bất ngờ này.

Dần dần, sự đau đớn trên thân thể dần tê dại, trước mắt càng lúc càng tối lại, ánh mắt cô trống rỗng nhìn lên trần nhà, bên tai là tiếng gọi đến khản giọng của Noãn Noãn.

“Đừng nhìn, Noãn Noãn đừng nhìn tôi . . . . .”

Không còn sức lực nữa, chỉ nỉ non lặp lại câu nói này, cô ngất đi.

Trong căn phòng u ám, chỉ còn lại tiếng thở gấp của tên đàn ông này nói tiếp tên đàn ông kia cùng những lời không thể nghe vào tai được vang lên.

Noãn Noãn hướng về phía điểm sáng màu đỏ kia, chiếc máy quay được đặt trên trần nhà kia, đột nhiên dùng hết sức để hét lên.

“Ngươi là đồ súc sinh, có gì hãy nhắm vào ta đây này! Đừng làm hại Ninh Manh! Ta biết ngươi đang theo dõi, ta biết ngươi là ai! Ngươi nhất định sẽ không được chết yên ổn đâu! Không được chết yên ổn! Ngươi là súc sinh! Ngươi nhất định sẽ gặp phải báo ứng!”

Người trong phòng kia bị những lời này của cô làm ngây ra, không ngờ đến cô lại biết là mình đang theo dõi, cô ấy nói biết hấn là ai!

Người đó trên khóe miệng nhếch lên một nụ cười giấu cợt, cứ để cô ấy suy diễn vậy, hẳn tin chắc trên thế giới này, sẽ không có ai đoán được ra là hắn.

Ninh Manh trên màn hình kia đã bị giầy vò không ra hình dáng con người nữa, mà Noãn Noãn lại vẫn đang điên cuồng giầy giụa, nơi cô đứng kia, do lực ma sát mạnh mẽ của sợi xích sắt mà đã có một vũng máu nhỏ rồi.

Trong mắt người kia xuất hiện một tia không thoải mái, lại nhìn đến Ninh Manh đã hoàn toàn chịu cực hình đến vô nhân đạo thể kia, đột nhiên vút ly rượu trong tay xuống, lại tắt màn hình đi.

Không! Không được nhìn nữa, hắn không được mềm lòng, không dễ gì mới quyết tâm không làm bù nhìn nữa, hắn nhất định phải có đủ nhẫn tâm, mới có thể đạt được hạnh phúc của chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 142

Nỗi đau đến vô tận, sự chà đạp đến vô tận, sự tuyệt vọng đến vô tận, sự hủy diệt đến vô tận . . . .

Trong căn phòng u ám huyết hồng kia, nồng lên mùi máu tanh, trên sàn xi măng bẩn thỉu kia, nơi đâu cũng đều là những vết máu chưa khô hẳn.

Có vết máu là do vết thương bên ngoài, có vết là do sau khi bị va đập mạnh, máu từ bên trong cơ thể chảy ra.

Lại một trận nữa, lần nữa lại một lần nữa.

Ninh Manh trong mắt bọn chúng dường như không phải là con người nữa, mà chỉ là công cụ để phát tiết thú tính.

Cuối cùng, lũ súc sinh đó cũng đã mệt, từng tên từng tên thờ dốc, mẫn nguyện mà nhìn kiệt tác của bản thân.

“Thế nào, đều đã quay hết cả rồi chứ?”

Lão đại vừa mặc quần vừa ra lệnh cho đàn em đi xem máy quay.

Ba tên kia vội vàng chạy đến bên máy quay, bật lại từ đầu, thưởng thức.

Một màn vừa rồi lại được phát lại, còn có âm thanh nức nở vang vọng lại trong cả căn phòng, búp bê barbie xinh đẹp từng chút từng chút bị xé rách, thật là một màn xúc động đến cực điểm.

“Haiz ~ hấp dẫn quá!”

Mấy tên đó cùng phát ra tiếng kêu sồn gai ốc.

Có tên nhìn một cái cái người đang bị chặt tai lại, cuộn lại trong một góc là Noãn Noãn kia.

“Lão đại, con bé kia không được đựng đến sao? Thật muốn cũng được ném thử mùi vị này xem sao!”

” Đứng đấy, đứng đấy . . . . “

Hai tên còn lại phụ họa theo.

“Không được đựng đến!”

Tên thủ lĩnh lão đại không chút do dự phủ định, điều kiện của ông chủ bọn chúng nhất định phải tuân thủ, đây cũng là ” đạo đức nghề nghiệp” mà bọn chúng vốn dĩ rất tự hào.

” Oh.”

Nghe thấy lời lão đại nói, những tên còn lại chỉ đành ngoan ngoãn gật đầu, dùng ánh mắt mà dò xét Noãn Noãn một trận.

Noãn Noãn lúc này, đang ngồi cuộn tròn lại, bị chặt hai tai mình lại, đầu giấu trong đầu gối, run rẩy kịch liệt.

Cô sợ hãi, không trợ (không có gì giúp đỡ), không có cách nào tiếp nhận thực tế tàn khốc mà Ninh Manh phải chịu đựng, cô không có can đảm nhìn

một màn tàn nhẫn đó, nỗi nhục nhã đó đều là sự đả kích lớn nhất đối với một người con gái!

Nhìn Ninh Manh gặp phải sự việc bị thương như vậy, cô với cô ấy cùng tuyệt vọng như nhau, cô không dám nhìn, chỉ có thể bịt chặt tai lại, nhắm mắt, tự lừa mình cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ là giả tạo mà thôi.

Ninh Manh lúc này, sớm đã như một con búp bê vải mất đi sinh lực, cô nằm giữa đống máu đó, mở to mắt, không có nước mắt, không có biểu tình gì, kể cả đau hơn nữa, cũng sẽ không còn phát ra âm thanh.

Trầm mặc, thế giới của cô từ giờ đã trầm mặc ....

“Tít tít tít ....”

Di động của tên thủ lĩnh lại kêu lên, nhìn một cái số gọi đến, lập tức phân phó cho những tên còn đang chìm đắm vào xem máy quay kia nhỏ giọng một chút.

“Ông chủ điện thoại đến, chúng mày im miệng đi!”

Lão đại vội vàng nhận điện thoại, cho là có nhiệm vụ gì hay đây.

Các đồ dùng trong căn phòng này, đều là do ông chủ sắp xếp chuẩn bị trước, từ đó có thể thấy, hắn ta đúng là người cực kì biến thái.

Cũng có thể căn phòng này, chính là nơi chuyên dùng để hắn phát tiết tình cảm mà chuẩn bị.

”Đem hai người bọn họ đưa lại về xe.”

Người kia lạnh lùng ra lệnh trong điện thoại, ánh mắt kia dừng lại trên màn hình, có loại xúc động muốn xem song lại không dám nhìn.

Tính cách một con người, không thể nào sinh ra đã là hư hỏng, có lẽ do đã trải qua một chuyện gì đó ép buộc mà tạo thành.

Ví dụ như người kia, trong suy nghĩ của hắn, luôn tồn tại hai người, một là ác quỷ, hai là thiên thần. Hai kẻ đó luôn luôn đối kháng với nhau không ngừng, làm hắn ngày nào cũng phải sống trong sự dằn vặt.

+++ +++ +++ +++ +++

Lại là bị kích điện, lúc Noãn Noãn tỉnh lại cũng đã là buổi tối, sự tra tấn dai dẳng đó, hóa ra mới chỉ qua một ngày.

Đau nhức mà ngồi dậy, cô đột nhiên phát hiện đang ở trên xe, đôi khi lại thấy có người đi ngang qua xe, nhìn họ qua cửa sổ Noãn Noãn chợt tỉnh ra, cô hiện giờ đang ở trên xe của mình, mà cũng đã được an toàn rồi.

Nhìn khắp bốn phía, ở ghế sau, Ninh Manh đang hôn mê nằm đó, trên người chỉ được bọc một chiếc thảm mỏng, có một đầu đã rơi xuống, lộ ra làn da bị thương kia, máu tươi nhức mắt, thảm thương đến không nhìn được!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 143

Phản ứng đầu tiên của Noãn Noãn chính là muốn đưa cô ấy đến bệnh viện, bộ dạng của cô ấy thế này, nội thương cùng ngoại thương không biết có thể sống được nữa hay không.

“Ninh Manh, cô phải cố lên a ....!”

Lau đi nước mắt làm mờ tầm nhìn kia, Noãn Noãn khởi động xe, run rẩy cầm di động lên, gọi vào số di động của Ninh Nam.

Ninh Nam đến bệnh viện gần như cùng một lúc với cô.

Từ buổi sáng khi hai người họ đi ra khỏi nhà, anh đã có dự cảm bất an, Noãn Noãn hôm nay lại không đeo sợi dây chuyền anh tặng, điều này càng làm anh đứng ngồi không yên.

Cố nhìn lại tâm tình không tốt đó, đến buổi trưa rốt cục không nhìn được nữa gọi vào điện thoại của cô ấy thì lại thấy tắt máy, gọi cho Ninh Manh, cũng là như thế.

Sau đó, cho đến khi nhận được cú điện thoại nghe không thành lời của cô ấy, trong điện thoại, cô ấy khóc lóc không nói được rõ ràng, song anh chỉ nghe hiểu được một câu : Ninh Manh bị hăm hiếp rồi!

Đem theo sự kinh hoàng không tưởng tượng được đến bệnh viện, anh hi vọng chỉ là bản thân đã nghe nhầm rồi.

“Con bé đâu? “

Chạy đến trước cửa phòng phẫu thuật, là lúc Ninh Manh vừa được đưa vào trong.

“Cô ấy vừa mới được đưa vào trong, Ninh Nam, xin lỗi, xin lỗi... ”

Cuối cùng cũng gặp được Ninh Nam, Noãn Noãn tức khắc mềm nhũn ra ngồi trên sàn, sợi dây trong đầu cô kia, từ lúc bị bắt đã căng lên hết cỡ, lưu lạc ở biên giới của sự sụp đổ.

Hiện giờ, cô chỉ có thể tóm lấy Ninh Nam như đang muốn cứu lấy sinh mệnh mình, giọng nói đã khàn đặc khó mà nói chuyện, chỉ có thể không ngừng lặp đi lặp lại câu xin lỗi.

Ninh Nam cũng bị dọa đến ngây ra, đừng nói đến phản ứng của cô ấy đáng sợ thế nào, chỉ cần bộ dáng hiện tại của cô, đầu tóc rối loạn, trên cánh tay đều là những vết xước thật sâu, còn có trên y phục, thậm chí là cả mặt cũng đều là máu, cứ như thể người vừa mới thoát ra khỏi hiện trường một vụ giết người vậy.

“Đã xảy ra chuyện gì! Ninh Manh rốt cuộc bị làm sao! Em nói rõ ràng xem nào!”

Anh phải cố sức mới đưa được cô ấy từ mặt đất ngồi lên được trên ghế, còn hơn cả sự bi thảm của Noãn Noãn hiện giờ, anh còn muốn biết hơn Ninh Manh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Cô ấy bị một lũ súc sinh... Xin lỗi, em không thể ngăn chúng lại được, xin lỗi... ”

Noãn Noãn chỉ có thể vô lực mà khóc, vô lực mà xin lỗi.

“Em nói cái gì? Em không ngăn được? Em ở ngay bên cạnh sao? Em thấy con bé bị... !?”

Anh ta đột nhiên dùng lực nắm chặt lấy cổ cô, như là đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, tim này lên mạnh mẽ như muốn rơi cả ra, “Vậy còn em? Em có bị chúng làm gì không?”

“Em không sao, Ninh Manh, nhưng mà Ninh Manh... ”

Nói không nên lời, Noãn Noãn cũng không biết mình đang diễn đạt điều gì, nỗi căm hờn cùng ủy khuất vốn dĩ nghĩ là có thể phát tiết ra với Ninh Nam.

Song thái độ của anh ta, làm cô càng buồn hơn nữa, trong mắt anh ta chỉ có em gái, anh ta đang trách cô!

Ninh Nam đột nhiên đứng dậy, bước lên bước xuống hai bước, đột nhiên đâm một phát vào bức tường bệnh viện, anh ta hiện giờ, chỉ có thể dùng cách này để trút giận.

“Anh làm gì thế!”

Kinh ngạc vì hàng động bất ngờ của anh ta, Noãn Noãn muốn đi ngăn lại, lại bị anh ta tóm lấy cổ họng.

Trong đôi mắt trách móc kia của Ninh Nam tràn đầy nghi ngờ,

“Em nói xem rốt cuộc là chuyện gì, tại sao con bé bị hăm hiếp mà em thì không, tại sao lại hạ thủ với con bé, hả ? Em tốt nhất là đem sự tình giải thích rõ ràng!”

Noãn Noãn bị anh ta ép lại sắp không thở nổi nữa, trong đôi mắt phần nộ của anh ta, cô đã nhìn thấy bản thân mình càng lúc càng vô lực.

Tại sao! Tại sao! Cô cũng không biết tại vì sao! Tại sao đâm người kia lại dùng cách thức tàn nhẫn như vậy với Ninh Manh, tại sao bọn chúng lại khóa cô ở bên cạnh, để cô tận mắt chứng kiến cô ấy bị làm nhục, tại sao tên thủ lĩnh kia lại nói, có thể tùy ý chơi đùa với Ninh Manh, song với cô lại không được đụng vào!

Tại sao! Tại sao! Cô cũng rất muốn biết điều đó!

Q.4 - Chương 144

Cổ họng bị Ninh Nam siết chặt, đã sắp không thở được nữa rồi.

Noãn Noãn thấy rõ trong mắt anh ta lóe lên sát ý.

Cô cũng là người bị hại, song lại bị Ninh Nam hiểu lầm như thế này!

Lúc Tấn Tịch chạy đến nơi, hai người họ vẫn nguyên tư thế như vậy.

“Hai người đang làm gì thế?”

Nhìn thấy Noãn Noãn một thân thảm thương như vậy còn bị siết lấy cổ họng, anh ta vội vàng hét to một tiếng.

Tiếng hét này, lại làm cho Ninh Nam tỉnh táo lại không ít.

Anh ta là nghi ngờ cô, song lại không có chứng cứ, hơn nữa, cô cũng bị thương, Noãn Noãn, không giống như người đang diễn khổ nhục kế.

Là do quá lo lắng cho Ninh Manh, mới làm ra sự việc không có chút lý trí nào như thế này, Ninh Nam có chút hối hận, buông cô ra, sau đó nhìn cô rũ xuống sàn nhà.

Noãn Noãn cuối cùng cũng được giải thoát, thở hổn hển từng ngụm to, chưa ổn định được kinh sợ!

Song, từ phòng phẫu thuật bỗng có người đi ra.

“Người nhà của Ninh Manh, cần phải ký tên, bác sĩ Trần hiện giờ đang nỗ lực cố gắng hết sức, song bệnh nhân vốn đã mất quá nhiều máu, cho nên rất nguy hiểm, cần có chữ ký của người nhà bệnh nhân.”

Tiểu hộ lý đi ra kia đem từng câu từng chữ bác sĩ Trần dặn dò truyền đạt đến cho Ninh Nam nghe, mặc dù giao tình của Trần Tiểu Dương và Ninh Nam rất tốt, song là thủ tục cần làm, vẫn là không thể thiếu được.

Chỉ là lời nói tàn nhẫn như vậy, làm Ninh Nam vốn dĩ luôn bình tĩnh cũng đã run rẩy.

Tay cầm lấy bút, đầu ngón tay run nhẹ, nếu ký tên của mình lên, là có quan hệ đến sinh mạng của Ninh Manh, Trần Tiểu Dương là người có thể tin được, song sự hoảng sợ trong tim, vẫn là trước giờ chưa từng trải qua.

Ngẩng đầu lên nhìn Tấn Tịch một cái, muốn có được ý kiến của cậu ta, dù sao cậu ta cũng là người mà Ninh Manh để ý đến nhất.

“Ký đi, để Tiểu Dương mau mau làm xong phẫu thuật, đừng kéo dài nữa.”

Tấn Tịch nặng nề than một tiếng, trong giọng điệu không còn cách nào khác cùng nhẫn nhịn kia, có thể nghe thấy được là đã trải qua một hồi tranh đấu mới quyết định được.

Đúng vậy, lúc này đây, không ký cũng phải ký, nếu không chính là đã từ bỏ hi vọng cuối cùng rồi.

Có được sự đồng ý của Tấn Tịch, Ninh Nam ký tên lên.

Sau đó, lại là sự đợi chờ dài đằng dặc.

Hình Tuệ lúc này cũng đã đến nơi, Noãn Noãn đem toàn bộ sự việc xảy ra như thế nào đều nói lại một lần.

Đối với sự việc này, Ninh Nam quyết định phải tra ra bằng được để báo thù.

Đối với Lam Mặc cùng người nhà anh ta đều không thông báo chuyện này, lại khuyên Tấn Tịch không nên làm lớn chuyện này ra.

Ninh Manh bị hãm hiếp hội đồng, thêm một người biết chuyện, danh tiết của cô ấy sẽ lại bị tổn hại thêm.

Thời gian, đã trôi qua tám tiếng rồi, từ buổi tối tới đêm khuya, đèn phòng phẫu thuật mới tắt đi.

Trần Tiểu Dương bước ra, đều là mồ hôi trên mặt, anh ta vừa rồi như là đã chiến đấu một trận, thật may, trận này thắng rồi.

“Thế nào rồi?”

Cả bốn người đều xông đến hỏi.

“Phẫu thuật rất thành công, cô ấy sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng nữa, có điều ... ..”

Trần Tiểu Dương dừng lại một chút, cuối cùng bước đến trước mặt Hình Tuệ, tránh khỏi hai người đàn ông kia thấp giọng nói :

” Hạ thế của Ninh Manh phải chịu thương tổn rất lớn, sau này cô ấy nhất định phải phối hợp điều trị mới khỏi được.”

Hình Tuệ vốn dĩ đã ở biên giới của sự sụp đổ, nghe thấy tin này về con gái mình, e là không có người mẹ nào có thể trấn tĩnh được, lúc này nghe thấy Trần Tiểu Dương nói nghiêm trọng như vậy, có thể biết được con bé đã phải chịu khổ như thế nào.

“Tôi sẽ cố sức khuyên con bé.”

“Vâng, tinh thần của cô ấy nhất định sẽ bị ảnh hưởng, mọi người nhất định phải khuyên cô ấy một cách chân thành, đây mới là quan trọng.”

“Được, tôi biết rồi, cảm ơn cậu.”

Hình Tuệ nói một cách đau lòng, đã không còn vẻ mặt nghiêm khắc kiêu sa như hàng ngày nữa.

Trần Tiểu Dương bước về giữa bốn người, nói với người trong phòng phẫu thuật đã có thể đẩy Ninh Manh ra ngoài, lại phân phó với mọi người, còn đặc biệt nói với Tần Tịch.

“Mọi người phải thường xuyên phụ đạo về tâm lý cho cô ấy, hiện giờ Ninh Manh cần nhất những thứ này, đặc biệt là cậu, Tần Tịch.”

“Tôi nhất định sẽ làm.”

Tần Tịch gật đầu, nói chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 145

Thực ra hiện giờ điều Ninh Nam lo lắng nhất, là thái độ của Tần Tịch, nếu như sau khi Ninh Manh phải chịu đựng nỗi nhục nhã to lớn như vậy xong, Tần Tịch lại bởi vì chuyện này mà không cần con bé nữa, cũng đều có thể hiểu được nguyên nhân, nhưng đây là em gái của anh, cho nên anh vô cùng hi vọng, Tần Tịch có thể kiên trì ở bên Ninh Manh, không để con bé phải chịu đựng thêm sự đả kích lớn nào nữa.

Bốn người theo chiếc xe đẩy Ninh Manh kia đi về phòng bệnh.

Ninh Manh vẫn còn chịu tác dụng thuốc mê chưa tỉnh, nên vẫn còn đang hôn mê.

Biểu tình của mọi người đều rất trầm trọng, tất cả đều ở lại bên cạnh giường chờ cô ấy tỉnh lại.

Dựa vào tính cách của Ninh Manh, có lẽ khi tỉnh lại, không thể tiếp nhận được sự thật này, sẽ làm loạn trời loạn đất lên mất.

Hai tiếng sau, Ninh Manh tỉnh lại.

Đôi mắt mở to, song lại không còn sắc màu như trước đây nữa.

“Ninh Manh, cô tỉnh rồi?”

Noãn Noãn là người đầu tiên phát hiện ra, cô từ đầu vẫn túc trực suốt bên giường bệnh.

Mọi người đều vây lại, đỡ cô ấy ngồi dậy, Ninh Manh không hề nhìn ai cả, chỉ vô hồn nhìn đăm đăm về một điểm nào đó.

“Ninh Manh, em hiện giờ thấy thế nào rồi?”

“Ninh Manh, con nhìn mẹ đi, con đã được an toàn rồi.”

“Ninh Mạnh, anh trai ở đây, không có ai dám động đến em nữa đâu.”

Mỗi người một câu, song Ninh Mạnh vẫn là không nói gì, cũng chẳng nhìn bọn họ lấy một cái, dường như phòng bệnh này, căn bản là chẳng có ai cả vậy.

“Ninh Mạnh, con đừng dọa mẹ ... ..”

Hình Tuệ không nhận được nữa bắt đầu nước nỡ, nắm lấy tay cô, lòng bàn tay cô lạnh lẽo, đang hơi hơi run rẩy.

“Đừng sợ, con đã được an toàn rồi.”

Hình Tuệ biết cô vẫn còn đang sợ hãi, song cô đến một câu cũng không đáp lại, phản ứng như thế này, làm bọn họ càng thêm lo lắng.

“Ninh Mạnh ... ..”

Tấn Tịch nắm lấy tay cô, vẫn như trước đây sùng nịnh gọi cô.

Trong mắt Ninh Mạnh lướt qua một tia chấn động, bản năng mà trốn vào trong chăn, lại bị Tấn Tịch kéo lại.

Anh ta có thể hiểu được, cô hiện giờ cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp anh nữa.

“Cô rốt cuộc sao thế này? Nói một câu được không? Để cho chúng tôi được yên lòng?”

Noãn Noãn thấy cô ấy đến Tấn Tịch cũng không để ý nữa, cũng bị dọa theo.

“Tôi đi gọi Trần Tiểu Dương đến.”

Ninh Mạnh không nhận được nữa đứng dậy, mím chặt môi, lại có chút ghen ngào, anh không thể chịu được vốn dĩ là hoạt bát năng động như vậy, em gái thường xuyên gây gỗ với anh lại biến thành thế này, sự trầm mặc của con bé so với gào khóc còn làm người ta thương tâm hơn.

Ninh Mạnh đứng ở bên ngoài một lúc, trấn tĩnh lại tinh thần rồi mới đi tìm Trần Tiểu Dương, trong quá trình này, anh ta cũng đã hỏi kỹ bệnh tình của Ninh Mạnh.

Mặc dù Noãn Noãn đã kể lại toàn bộ mọi chuyện, nhưng đối với quá trình xảy ra bạo lực đó, cô không hề nói nhiều, còn Ninh Mạnh bị thương có bao nhiêu thì anh ta là từ miệng Trần Tiểu Dương mà mới biết được.

Nắm chặt tay thành quyền, Ninh Mạnh quyết tâm, dù cho có phải đào ba tấc đất lên anh cũng phải tìm ra được chủ mưu, trả lại hán mười lần một trăm lần, báo thù vì Ninh Mạnh!

Lúc đẩy cửa bước vào, thấy Hình Tuệ vốn dĩ luôn kiên cường cũng đã khóc không thành tiếng, dường như muốn cầu Ninh Mạnh mở miệng, cô ấy vẫn là một chút phản ứng cũng không có.

“Tiểu Dương, cậu xem xem cô ấy sao thế? Có phải thanh âm bị sao rồi không?”

Tấn Tịch lo lắng nhìn Ninh Mạnh, nắm chặt lấy tay cô ấy, muốn ổn định thân thể run rẩy của cô ấy.

Trần Tiểu Dương kiểm tra một hồi, thanh âm không có gì bất thường, cuối cùng đạt được kết luận là : Cô không phải không nói được, mà là cô ý không nói, đây là ý thức muốn tự bảo vệ bản thân, là một loại biểu hiện của bệnh thái do sau khi phải chịu kích động quá lớn.

Nghe Trần Tiểu Dương giải thích xong, mọi người mới bỏ xuống được nỗi lo trong tim, ít nhất giọng nói của cô ấy cũng không có vấn đề gì, chỉ cần qua được chướng ngại về tâm lý, sau này sẽ có thể nói được.

“Ninh Mạnh ... ..”

Tấn Tịch lại gọi cô, anh nhìn ra được, khi anh gọi cô, trong mắt cô vẫn có chút biến đổi.

“Ninh Mạnh, chúng ta kết hôn nhé ... ..”

Nắm chặt lấy tay cô ấy, thâm tình mà kiên định nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 146

“Ninh Manh, chúng ta kết hôn nhé . . . . .”

Nắm chặt lấy tay cô ấy, thâm tình mà kiên định nhìn cô. ~

Tất cả mọi người ngây ra, đều cảm động vì câu nói của anh ta.

Ninh Nam lúc này lại càng thêm mấy phần thần phục Tần Tịch.

Chỉ có thực sự yêu thương một người, mới có thể vào lúc này đề cầu hôn cô ấy.

Vào lúc mà cô suy nhược nhất, không phải là rời bỏ cô ấy, mà là cùng cô đi tiếp.

Mà Ninh Manh vốn từ đầu đến giờ không dám nhìn anh, giờ cũng nhìn lên mắt anh ta.

Vẫn là con mắt thâm thuộc đó, phát ra ánh sáng sùng nịnh thâm thuộc, làm cô lệ rơi như mưa.

Ninh Manh vốn này giờ không hề có chút cảm xúc nào giờ cũng đã khóc, dưới ánh nhìn của anh ấy, cô đã nhìn thấy sự kiên định của anh.

Noãn Noãn đứng bên cạnh cũng đã khóc, cảm động vì Ninh Manh đã tìm được một người đàn ông như thế này.

Hình Tuệ cũng khóc, vì cảm kích tình cảm vĩ đại này của Tần Tịch.

Ninh Nam cũng có chút nghẹn ngào, anh ta rất ít khi xuất hiện loại cảm tính như thế này, hôm nay nhìn thấy sự kiên định của Tần Tịch, anh ta đột nhiên cảm thấy bản thân liệu có thể nào có được một tình yêu như thế này, hoặc là tìm được một người con gái nguyện vì anh ta mà bỏ ra tất cả.

Song Ninh Manh chỉ có khóc chỉ có khóc, song cuối cùng lại tránh ra khỏi tay của Tần Tịch, lắc đầu.

Mọi người đều hiểu vì sao Ninh Manh từ chối, song cô ấy chỉ lắc đầu, vẫn là không nói gì cả.

“Không sao, anh có thể đợi . . . . . Anh sẽ mãi ở bên cạnh em . . . . .”

Tần Tịch hơi hơi than nhẹ một hơi.

Lời nói của anh ta rất thân thiết, lại lần nữa làm Ninh Manh cảm động.

Cô vẫn còn chưa vượt qua được trở ngại trong tim này, anh đã rất hiểu cô, nói rằng anh nguyện ý đợi, ở bên cạnh cô cho đến khi cô nghĩ thông thì thôi.

Noãn Noãn âm thầm lui ra ngoài, đột nhiên rất muốn tìm một nơi nào đó khóc một trận thật to.

Kiếp nạn của Ninh Manh, cô đã tận mắt nhìn thấy, cứ luôn nghĩ rằng bản thân đã làm liên lụy đến cô ấy, cứ luôn nghĩ rằng bản thân cứ mở to mắt như vậy mà nhìn cô ấy bị làm nhục song lại không thể ngăn cản, cô thật có lỗi với cô ấy.

Hạnh phúc của Ninh Manh, là dựa vào Tần Tịch đến bù đắp, mà lúc này, cô cần phải phát tiết cho thoải mái đã.

Bước ra khỏi phòng bệnh, bước chân lang thang, đến khi bước đến cửa bệnh viện, đến bản thân cô cũng không cảm giác được, ,cứ như một u hồn, âm thầm bước đi, âm thầm khóc.

Gió thổi trên mặt kia, nước mắt còn chưa khô, làm có chút lạnh.

Noãn Noãn bất giác, đã bước đi rất xa rồi.

Đường đi có chút heo lạnh, đường đi bộ và xe chạy đã không còn hàng rào phân cách nữa, đôi lúc mới có xe chạy qua, lại làm bụi mù dâng lên, có chút nhức mũi.

Noãn Noãn muốn đi vào phía trong một chút, thì đột nhiên có một chiếc xe thương vụ dừng lại bên cạnh.

Còn chưa đợi cô kịp có phản ứng, trên xe đột nhiên có hai người bước xuống, bịt miệng cô lại, dùng tốc độ nhanh nhất mà đem cô lên xe.

Sau đó, tung bụi mà đi.

Toàn bộ sự việc xảy ra không đến nửa phút, tốc độ nhanh chóng, hầu như không có ai phát hiện ra.

Noãn Noãn bị đẩy lên xe, liền bị bịt miệng lại, không cho cô kêu lên.

Lại bị bắt cóc một cách đột ngột như vậy, làm cô thật không hiểu được, cô thậm chí còn không nhìn rõ được hai người vừa rồi là người như thế nào, mắt đã bị một miếng vải đen che lại, tay cũng bị trói quặt ra sau lưng.

“Ừm... Ừm...”

Noãn Noãn chỉ có thể phát ra âm thanh ừm ừm.

Cô đột nhiên rất sợ hãi, hồi hận sao lại đi ra ngoài một mình, liệu có phải là người ngày hôm qua lại đến bắt cóc cô hay không, cái lũ súc sinh đó, nghĩ đến bọn chúng, cô liền thấy khủng hoảng cùng cảm hận.

Xe đang chạy với tốc độ cực nhanh, chạy về hướng một biệt thự nào đó ở ngoại ô.

Noãn Noãn thử cố dựa hướng ra phía cửa sổ, ý đồ muốn nghe được âm thanh nào đó.

Song ngoài âm thanh tốc độ của xe ra, không còn gì khác, trên xe có bao nhiêu người, cô cũng không biết, mà đám người kia dường như rất thận trọng, từ đầu đến cuối một câu cũng không nói.

Sự hoảng sợ, dần dần chiếm đóng toàn thân, dường như trước mặt, lại có một kiếp nạn đang chờ cô ... ..

Mà lần này, cô phải một mình chiến đấu!!!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 147

Noãn Noãn cảm thấy qua một lúc rất lâu sau, xe mới dừng lại.

Sau đó nghe thấy tiếng cửa sắt mở ra, có lẽ là cửa phục cổ loại to mà biệt thự hay dùng.

Xe lại chạy vào trong, Noãn Noãn bị đưa xuống xe, xung quanh ngoại trừ tiếng lá bị gió thổi xào xạc ra, thì không còn nghe thấy bất kì âm thanh nào khác nữa, cô có thể cảm thấy nơi này có lẽ là một nơi rất heo lánh.

Đột nhiên có ý nghĩ sẽ không bị người ta giết người diệt khẩu ở nơi đây rồi vút ra ngoài ngoại ô hoang vắng chứ.

Ý nghĩ này vừa tới, giống như rắn độc trói chặt lấy cô, làm cô càng nghĩ càng thấy sợ hãi.

Cảm giác được mình bị người ta đẩy một cái, sau đó là tiếng cửa trống trộm nặng nề được mở ra.

Tay Noãn Noãn vẫn là bị trói như thế, đôi mắt cũng bị bịt kín lại, một màn đen kịt.

Mấy người đưa cô đi đó, đối với cô vẫn được coi là khách khí.

Noãn Noãn không hề giãy giụa, mà để mặc mấy người đó đem cô đi vào bên trong.

Cô hiện giờ đang cố gắng để bản thân bình tĩnh hơn, trực giác nói với cô, người bắt cóc cô lần này có lẽ không phải là người hôm qua.

Trong đầu đột nhiên nghĩ tới mấy câu nói : Cẩn thận Ninh Nam, cẩn thận Tấn Tịch, cẩn thận Lam Mặc.

Ninh Nam cùng Tấn Tịch đều không thể nào, bởi vì họ hiện giờ còn đang túc trực ở bệnh viện, chỉ còn lại — Lam Mặc.

Noãn Noãn chỉ là hoài nghi, lại dùng đôi tai để cảm nhận tất cả mọi thứ xung quanh, chỉ một mình, cô nhất định phải thật thận trọng, tùy cơ mà ứng biến.

Qua bảy tám lần rẽ, lại còn liên tiếp đi vào đến mấy cánh cửa, cô cảm thấy sự bài trí ở nơi đây thật sự tuyệt vời.

Cô thậm chí lại cảm thấy, thiết kế này là để chuyên dùng cho việc bắt cóc nữa.

Cuối cùng sau khi đã đi qua N cánh cửa cũng dừng lại, sau đó là tiếng đóng cửa mạnh mẽ, làm tim cô cũng vì thế mà thót một cái.

Những người đem cô vào đây đã đi rồi, lúc này, cô rất hoang mang, không biết bản thân rốt cuộc đang ở trong một nơi như thế nào.

Có tiếng bước chân cùng tiếng thờ truyền vào trong tai cô, làm cô cảnh giác.

Cô có thể phán đoán ra được, đó là một người đàn ông.

Tiếng bước chân chậm rãi bước về phía cô, cô cảm nhận được hơi thở nguy hiểm mãnh liệt, bản năng mà lui về phía sau.

Cho đến khi lưng chạm vào tường, cô đã không còn đường nào lui nữa mới dừng lại.

Vải đen trên mắt bị kéo xuống, ánh sáng ảm áp đột ngột làm cô có chút khó thích ứng, sau đó, cô nhìn thấy khuôn mặt yêu kiều trước mắt kia.

Là Lam Mặc.

“Ừm... Ừm...”

Noãn Noãn muốn lên tiếng, song miệng vẫn đang bị bịt lại.

Lam Mặc cười híp mắt thương thức một lúc bộ dạng đau khổ của cô, vừa tháo khăn bịt miệng cô ra, vừa cười nói:

“Em rốt cục cũng đã đến rồi, em có biết không? Anh nhớ em chết đi được.”

Miệng đã được giải phóng, Noãn Noãn nhìn người đàn ông có chút biến thái này, không nhịn được mà hỏi.

“Anh làm gì mà bắt tôi đến đây, đây là chỗ nào, mau đưa tôi trở về!”

“Đừng vội, làm gì mà vừa đến đã đòi về thế.”

Lam Mặc đặt tay lên tường, giam giữ cô lại, đôi mắt đào hoa lung linh kia nhìn khuôn mặt giận dữ của cô, bộ dạng vô cùng thỏa mãn.

“Anh là đồ thần kinh, đem tôi đến chỗ này để làm gì, anh có biết hay không hả, anh đây là đang bắt cóc, tôi có thể đi kiện anh đấy!”

“Ha... ..”

Lam Mặc dường như nghe thấy một chuyện rất buồn cười,

“Đi kiện anh, em có đi ra được hay không?”

Noãn Noãn thót tim một cái, từ trong ngữ điệu của anh ta mà đọc được tín hiệu nguy hiểm.

“Đến đây, đi thăm phòng anh vì em mà chuẩn bị trước đã, em nhất định sẽ rất thích.”

Lam Mặc ôm lấy bờ vai cô, Noãn Noãn do tay vẫn đang bị trói nên không có cách nào kháng cự lại.

Căn phòng này rất lớn, bày biện cũng rất tao nhã, từ giường đến đồ dùng đến những đồ bày biện nho nhỏ đều là phong màu tím nhàn nhạt, là màu mà cô thích nhất.

“Anh chuẩn bị căn phòng này cho tôi làm gì, tôi không thích nơi này!”

Noãn Noãn trực tiếp đá kích anh ta, không muốn dây dưa thêm với anh ta nữa.

“Em không thích sao?”

Lam Mặc một bộ dạng biểu tình thương tổn,

“Vậy còn cái kia thì sao? Em nhất định thích nó.”

Anh ta chỉ vào một thứ không hề ăn nhập gì với căn phòng này cả, đó là một cây thập giá khổng lồ đang được bày ở đằng kia, bên cạnh còn có những thứ như dây thừng nữa.

Noãn Noãn nhìn những đồ này, lại nghĩ đến chuyện bị bắt cóc kia, trong tâm cảm thấy khủng hoảng vô cùng.

“Sao thế? Có phải là rất thích không, cái này anh đã phải dựa vào thân cao của em mà đặt làm đấy, hơn nữa, anh còn đặt tên cho nó nữa cơ, gọi là thiên thần gãy cánh.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 148

Lời nói của Lam Mặc như một mũi tên lạnh giá đâm vào trên người cô, toàn thân từ trong ra ngoài truyền đến tứ chi cùng xương cốt đều là hàn ý.

Noãn Noãn nhìn cây thập tự giá kia, từ trong tim đều phát ra sự hoảng sợ.

“Chúng ta đi qua đây thử xem nào .. ..”

Lam Mặc cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, giọng điệu bình thường như thể muốn đưa cô đi thử một bộ y phục vậy.

Noãn Noãn đột nhiên tỉnh ngộ, mạnh mẽ vùng khỏi tay anh ta, xông ra hướng cửa.

Cô không biết được anh ta hao tổn tâm lực đưa cô đến đây rốt cuộc là để làm gì, chỉ có điều cô đã đọc được tín hiệu nguy hiểm từ trong giọng điệu khi quá cùng âm lãnh của anh ta.

Người còn chưa xông đến được cửa, đã bị Lam Mặc tóm lấy tóc, cưỡng ép lùi cô quay lại.

“Em cứ luôn không nghe lời như thế, cứ phải để anh mạnh tay sao? Em đối với Ninh Nam đâu có như thế này!”

Trong mắt Lam Mặc phát ra lửa giận.

“Anh muốn làm cái gì!”

Noãn Noãn bị anh ta tóm đến phát đau.

Lam Mặc đột nhiên miết chặt lấy má cô, đầu ngón tay ấn sâu vào trong da thịt cô, làm cho miệng cô chu lên, khuôn mặt cũng vì thế mà có chút biến dạng.

“Anh nên để em ném thử hương vị trừng phạt mới phải, để em nhớ tới điểm tốt của anh!”

Anh ta nói xong đẩy cô vào bên giường, ôm lấy thân thể cô rồi ném cô lên trên giường.

Noãn Noãn ngã vào trong chiếc giường mềm mại kia, giây giữa để ngồi dậy, thân thể Lam Mặc đã ép xuống.

“Anh cút ngay!”

Noãn Noãn ý thức được anh ta muốn làm gì, liều chết giãy giụa.

Lam Mặc sớm đã có chuẩn bị, từ đầu giường kéo ra một sợi dây cước mỏng, cuốn vào cổ tay cô.

Với thứ đồ này, Noãn Noãn càng giãy giụa, sợi cước lại càng thắt chặt lại, hơn nữa lại còn từng chút từng chút ấn sâu vào trong da thịt, gây nên đau đớn đến tận trong tim.

Trải qua một hồi phản kháng cùng dây dưa, tay cô đã không dám cử động tiếp nữa, bởi vì sợi cước mỏng manh kia lại vô cùng sắc nhọn, vốn đã làm cổ tay cô bị chảy máu ra rồi.

Lam Mặc miễn cưỡng mà nhìn phản ứng của Noãn Noãn, vồ vồ vào bên má cô.

“Thế này mới ngoan, em nghe lời một chút là không phải chịu khổ nữa rồi, anh sẽ rất thương yêu em mà ....”

Hơi thở của anh ta phả ra trên khuôn mặt cô, lúc nói chuyện cố ý để đôi môi ma sát nhẹ với môi cô.

Sau đó, còn chưa đợi Noãn Noãn mở miệng, nụ hôn kinh thiên động địa đã rơi xuống trên môi cô, tham lam nuốt lấy cánh môi mềm mại của cô, điên cuồng mà thưởng thức.

“Ừm ....”

Cô chỉ có thể phát ra âm thanh um um đó, do bị môi anh ta phong ấn lại, âm thanh cô phát ra nghe lại đặc biệt đáng yêu, kích thích đến toàn bộ cảm quan của anh ta.

Áo trên bị anh ta cởi ra, bàn tay anh ta được bảo dưỡng mềm mại như tay của con gái, phủ lên phần mềm mại của cô, cố ý xoa nắn.

Noãn Noãn vô cùng xấu hổ, không để ý đến sợi cước trên tay kia nữa, muốn giãy ra khỏi anh ta.

“Anh không thể làm thế này với tôi, Lam Mặc, tôi là người phụ nữ của Ninh Nam!”

“Người phụ nữ của Ninh Nam!”

Nghe thấy câu này, Lam Mặc lại càng phát hỏa, ngũ quan đẹp đẽ kia có chút xảo quyết, “Em cũng thừa nhận em là người phụ nữ của Ninh Nam đấy!”

“Anh như thế này với tôi, Ninh Nam sẽ không bỏ qua cho anh đâu, đến lúc đó các người đến huynh đệ cũng không làm được nữa đâu!”

“Hừm . . . .”

Lam Mặc cười lạnh, cười rất giễu cợt.

Noãn Noãn nhìn thấy rất rõ ràng ánh mắt của anh ta trong giây lát biến thành lạnh lẽo.

Anh ta không nói gì mà miết chặt lấy cảm cô, lại tiếp tục một màn hôn mới phù xuống trên môi cô, mặt cô.

Người phụ nữ của Ninh Nam, dựa vào cái gì mà mọi phần nộ của hắn đều phát trên người mình, dựa vào cái gì mà chuyện gì hắn cũng là thân phận lãnh đạo, dựa vào cái gì mà trước mặt hắn ta bản thân chỉ như một thằng hầu, dựa vào cái gì mà đến cô gái mình nhìn trúng cũng là của hắn!

Lam Mặc càng nghĩ càng không cam tâm,

“Anh lại cứ muốn xem xem, bây giờ anh chiếm lấy em rồi, em còn làm sao để làm người phụ nữ của hắn ta, Ninh Nam, vốn là rất ghét dùng lại đồ của người khác!”

Cảm Noãn Noãn bị anh ta miết lấy đau nhức! Lời nói phần nộ của anh ta thâm trầm, từng chữ từng câu bay vào trong tai cô, làm cô lo lắng hoảng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 149

Lam Mặc từ trong mắt cô nhìn thấy một tia tuyệt vọng chán nản.

Ánh mắt đó, làm anh ta mềm lòng trong giây lát, là quá muốn chinh phục người con gái này, hay là muốn đá kích Ninh Nam, đến bản thân anh ta cũng không phân rõ ràng được.

Noãn Noãn từ trong mắt anh ta thấy được một tia thương xót, lập tức nắm lấy cơ hội, có lẽ có hi vọng rồi.

“Lam Mặc . . . .”

Lần đầu tiên cô ôn nhu như vậy gọi anh ta.

” Hà ?”

Anh ta bị giọng nói ôn nhu của cô làm cho có chút tan chảy, ổn định tâm tư lại chăm chú nhìn cô.

“Lam Mặc, ân oán của anh với Ninh Nam, tôi không hiểu rõ lắm, nhưng bình thường tiếp xúc với anh ấy có thể nhìn ra được anh ấy rất để ý đến người anh em là anh, cho nên có chuyện gì cũng từ từ nói có được không? Anh dùng cách này để đá kích Ninh nam, nếu như chỉ là hiểu lầm, vậy thì người bị hại rất vô tội không phải sao.”

Lam Mặc bị lời nói của cô làm cho hơi hơi có chút dao động, cũng không phải là anh ta để ý gì đến Ninh Nam, mà là đang để ý đến cảm nhận của Noãn Noãn.

Nếu như thật sự dùng cường bạo để có được cô ấy, vừa không về vang gì, lại cũng sẽ làm cho Noãn Noãn hận anh ta vô cùng, như vậy, anh ta sẽ mãi mãi không lấy được trái tim của cô.

Bàn tay Lam Mặc đang phủ lên thân thể Noãn Noãn giảm dần lực đạo, thân thể cũng dần dần rời cô ra, cời sợi cước kia ra khỏi cổ tay cô.

Noãn Noãn được giải thoát, biết là lời nói của bản thân đã có tác dụng, trong tâm thở phào một cái.

Lại không ngờ, lúc này, di động của cô vang lên.

Tiếng chuông đột ngột làm loạn lên không khí vốn đã thoải mái kia, hai người họ đều cảnh giác cao độ, bởi vì họ đều thâm hiểu được, cú điện thoại này, chắc chắn là của Ninh Nam gọi.

Noãn Noãn cẩn thận nhìn Lam Mặc một cái, ánh mắt dò hỏi anh ta xem có được nhận điện hay không.

Còn Lam Mặc lại đã tự ý cầm túi xách của cô lên, lấy di động của cô ra.

Số điện gọi hiện lên, quả nhiên là của Ninh Nam

Cười lạnh một tiếng, đem di động tắt nguồn đi, anh ta vốn dĩ vừa rồi đã bình tĩnh lại, bởi vì cuộc điện thoại của Ninh Nam này, lại làm cho con người kia lại đóng đầy ánh nguy hiểm.

Thật phí công nhọc sức, Noãn Noãn biết là nguy hiểm lại sắp đến, mà lần này, e là sẽ khó mà qua được.

“Nhìn thấy em, anh lại hưng phấn đến nỗi quên mất không thông báo cho hấn đấy.”

Lam Mặc lại bắt đầu lời nói khủng bố âm u kia, lần nào anh ta cũng là một bộ dạng cười hi hi đó, song lại ẩn chứa biết bao nguy hiểm.

+++ +++ +++ +++ +++

Ninh Nam lần đầu tiên gặp phải chuyện này, rõ ràng đã có tín hiệu chờ đợi, lại đột nhiên mất tín hiệu.

Noãn Noãn đi ra ngoài đã sắp hai tiếng đồng hồ rồi, anh hiện giờ mới cảm thấy có gì đó không bình thường, thời gian xem ra đã có chút lâu rồi.

Nghĩ đến kiếp nạn mà Ninh Nam gặp phải, anh đột nhiên lại thấy hoảng sợ, liệu có thể nào đám người kia lại đến bắt cô đi rồi chẳng

Mà lúc này, di động của anh ta lại kêu lên, hiện lên lại không có số máy gọi đến.

Ninh Nam nghi ngờ nhận điện thoại, số điện thoại của anh ta chỉ có những người thân cận mới biết được.

“Alo ... ..”

là một giọng nói đã được xử lý qua máy móc.

Ninh Nam trong tim thót một cái, đối phương đã mở miệng rồi.

“Tô Noãn Noãn đang ở trong tay chúng tôi, muốn cứu cô ta, mười hai giờ trưa mai, một mình đến phòng 504 khách sạn Đông Phương, nhớ kỹ, chỉ được đi một mình.”

Không đề cho anh được trả lời hay không, đối phương đã ngắt điện thoại.

Ninh Nam đã ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, lập tức điều người đi tra xem tín hiệu di động của Noãn Noãn đang ở đâu, mới biết được tín hiệu di động của cô đã ngắt rồi.

Đây là một màn bắt cóc được lên kế hoạch rõ ràng, Ninh Nam biết, người này là nhắm vào anh, nếu không cũng sẽ không yêu cầu anh đi một mình như thế.

Mà người này, cũng rất hiểu anh, biết anh sẽ vì Noãn Noãn mà chịu mạo hiểm.

Trong đầu quét qua gương mặt một người, tình cảm huy đê nhiều năm, anh chỉ hi vọng sự phán đoán của bản thân là sai lầm!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 150

Noãn Noãn nghe thấy cuộc điện thoại của Lam Mặc và Ninh Nam, có chút hoài nghi, dựa vào trực giác cảm quan của cô trên đường đến đây, nơi đây tuyệt đối không phải là phòng khách sạn gì hết.

Cô không biết anh ta rốt cuộc là muốn dùng cách thức gì để đối phó với Ninh Nam, chỉ cảm thấy, đây là một âm mưu đã được lên kế hoạch lâu rồi, mà cô, chỉ là một con cờ để dụ Ninh Nam ra mà thôi.

“Bây giờ, cũng là lúc màn kịch hay bắt đầu rồi, em ở đây nghỉ ngơi cho tốt, để chuẩn bị cho ngày mai, căn phòng này là anh chuẩn bị riêng cho em đấy, nhất định rất thoải mái.”

Lam Mặc lộ rõ sự hưng phấn, sự việc chờ đợi bao lâu nay cuối cùng đã sắp thành hiện thực, làm sao mà anh ta có thể không chế được nữa.

Noãn Noãn cảnh giác nhìn anh ta đóng cửa lại, lập tức nhảy lên trên giường, cuộn tròn người lại.

Từ kiếp nạn ngày hôm qua đột nhiên gặp phải tới tình trạng hiện giờ của bản thân, việc này lại còn tuyệt vọng hơn việc kia, việc sau còn đáng sợ hơn việc lúc trước.

Theo trực giác, cô không hề muốn Ninh Nam vì cô mà phải mạo hiểm, bởi vì cô dự cảm được, Ninh Nam sẽ phải chịu khổ, bản thân cô cũng vậy, bị người thân quen mưu hại là một việc thực đáng sợ!

+++ +++ +++ +++ +++

Lúc tỉnh lại, trời đã sáng rồi.

Có lẽ là quá mệt mỏi, tối qua không biết lúc nào đã ngủ quên mất.

Chuyển tầm mắt, tỉnh dậy, một khuôn mặt yêu nghiệt được phóng to trước mắt cô.

Bàn tay Lam Mặc đặt trên đầu, nằm nghiêng trên giường, trên mặt là ý cười nhìn cô.

“Heo lười, em ngủ nhiều thế, đã sắp trưa rồi, mau dậy ăn bữa sáng thôi.”

Lam Mặc sủng nịnh vuốt mũi cô một cái, kéo cô từ trên giường dậy.

“Dáng ngủ của em dễ thương thật, làm anh không nỡ gọi em dậy, mau đi rửa mặt đi, sắp không kịp rồi.”

Noãn Noãn đột nhiên nhớ ra trưa hôm nay anh ta có hẹn với Ninh Nam, trong tim kích động một cái, phút chốc không dám chậm trễ, chạy vào phòng tắm rửa mặt.

Lúc đi ra, trên chiếc bàn trong phòng đã bày biện xong bữa sáng, một bát cháo thanh đạm cùng mấy đĩa rau nhỏ.

“Mau ăn đi, đợi chút nữa mới có sức lực để xem kịch hay.”

Lam Mặc thúc giục.

Noãn Noãn ăn mà không có tí vị giác nào, chỉ cảm thấy âm khí trong lời nói của anh ta quá nặng nề, nghe ra lại thấy thật thâm vô cùng.

Ăn qua loa mấy miếng, đặt đũa xuống, Noãn Noãn nhìn lên Lam Mặc vốn luôn chăm chú nhìn cô kia lắc lắc đầu.

“Không ăn nữa sao, anh sợ em lát nữa lại không có sức giãy giụa đấy.”

“Giãy giụa cái gì?”

Noãn Noãn cảm thấy cách nói chuyện của Lam Mặc cứ kì dị đầy ẩn ý như thế này, làm cô sẽ phát điên lên mất.

Cứ như thể rõ ràng biết được phía trước có nguy hiểm, mà người bên cạnh không ngừng nhắc nhở, nhưng lại không nói cho bạn biết có nguy hiểm gì!

“Đợi lát nữa em sẽ biết thôi, hiện giờ, em có thể đi thử nghiệm cái mà anh đã đo người em mà làm ra rồi đấy.”

Lam Mặc chỉ chỉ cái thập tự giá kia,

“Em nên nghe lời chút, nếu không sẽ lại phải chịu khổ đấy, hiện giờ bên trên đang dùng là dây thừng, nếu mà em không nghe lời, anh sẽ dùng sợi cước hôm qua để trói em.”

Lam Mặc nói tàn nhẫn, biểu tình lại cực kỳ vô hại, làm cho Noãn Noãn thật muốn đâm anh ta.

“Anh muốn trói tôi lên trên đó làm gì!”

Noãn Noãn cảm thấy cái đồ vật kia thật đúng là rất biến thái, cứ như phạm nhân phải chịu cực hình ở thời cổ đại vậy, hơn nữa đem một cô gái trói lên đó, thực là lãng nhục mà.

“Đương nhiên là để cho Ninh Nam thưởng thức rồi a.”

Lam Mặc có chút phiền toái cô không chịu phối hợp như thế này, đột nhiên tóm lấy tay cô đưa tới bên thập tự giá.

Tối qua anh ta đã hạ quyết tâm, đã lên kế hoạch lâu như vậy, anh ta sẽ không thể vì Noãn Noãn mà mềm lòng được.

“Bỏ tôi ra!”

Trên cổ tay, vết thương mới rồi vết thương cũ, hiện giờ lại bị Lam Mặc dùng dây thừng trói lại, sớm đã đau đớn không thể tả.

Noãn Noãn không giãy giụa quá nhiều, bởi vì cô rất rõ, bị nhốt trong căn phòng này, trên cơ bản như cá đã nằm trên thớt, càng giãy giụa sẽ càng đau đớn hơn, nhưng kết quả vẫn là như thế, sẽ bị khắc phục.

Lam Mặc trói cô vào thập tự giá xong, Noãn Noãn do bị dây thừng trói chặt lại mà làm lộ ra thân hình linh lung của mình.

Lam Mặc nhìn vào trong mắt, bất giác mà động tâm, dùng lực một cái, đem cổ áo của cô xé mở ra, lộ ra dấu ấn mang chữ Ninh kia.

” A! “

Noãn Noãn bản năng mà kêu lên.

“Ninh Nam lưu lại trên người em cái này, vậy anh nên lưu lại gì đây?”

Lam Mặc cười quỷ mị, từ ngăn kéo bàn tìm ra một chiếc hộp nhỏ, bước đến trước mặt cô.

Mở ra, bên trong là một đôi khuyên tai đá hồng ngọc.

Noãn Noãn thấy kì quái, cô không có lỗ tai cơ mà.

“Cái này em có thích không? Đây không phải là khuyên tai đâu nhé.”

Anh ta chăm chú nhìn vào nơi phần hồng nửa ẩn nửa hiện trước ngực cô, cười thâm trầm.

Noãn Noãn trong phút chốc hiểu ra được dụng ý của anh ta, lần đầu tiên nảy sinh khủng hoảng thực sự với anh ta! Hơn nữa còn vì sự khủng hoảng này mà toàn thân run rẩy đến kịch liệt!

Việc này, thật nhục nhã quá!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 151

Đá hồng ngọc huyết cấp (cấp : chim bồ câu), phát ra sắc màu sinh khí mãnh liệt cùng nồng đậm.

Màu đỏ đẹp lộng lẫy dưới ánh đèn âm áp, phát ra ánh quang âm u... ..

Noãn Noãn không có tâm tình nào để nhìn ngắm đá hồng ngọc huyết cấp kia có bao phần đẹp đẽ nữa, cô chỉ nhìn vào đầu kim ở đằng sau viên đá hồng ngọc kia dùng để xuyên lỗ mà thôi.

“Màu sắc rất hợp với em, đeo lên người em, nhất định là sẽ rất đẹp.”

Lam Mặc cười hi hi nhìn cô, trong con ngươi âm u kia đã đọng đầy màu sắc quỷ mị.

Noãn Noãn nhìn anh tan dần tiến lại gần, sống lưng đã bị mồ hôi lạnh toát ra ướt một mảng lớn.

Cô hiểu rất rõ tình hình hiện tại. Trốn, trốn cũng không được. Giãy giụa, chỉ càng mất sức, ngược lại sẽ càng làm tăng thêm tính thương tâm của người đang quan sát duy nhất này.

Vậy nên tốt nhất, là nhắm mắt lại.

“Em không muốn tận mắt nhìn anh đeo nó lên cho sao?”

Lam Mặc chớp chớp đôi mắt hoa đào kia, một bộ dạng vô tội, anh ta không thể chịu đựng được sự lạnh nhạt của Noãn Noãn đối với mình, cứ nhất định không chịu nhìn đến anh ta.

“Muốn làm gì thì anh nhanh lên, Ninh Nam sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

Noãn Noãn chán ghét chuyện lần nào anh ta cũng giấu dưới biểu tình vô hại kia, lại là những ý nghĩ biến thái.

Lời của Noãn Noãn, lại xát vào chỗ đau của anh ta,

”Được, vậy để anh xem xem, lát nữa Ninh Nam nhìn thấy anh đeo thứ trang sức đẹp đẽ này lên rồi, sẽ có vẻ mặt như thế nào!”

Anh ta đột nhiên như một con báo phát nổ, cầm lên chiếc khuyên tai đá hồng ngọc đã chuẩn bị xong.

Dấu ấn chữ Ninh kia rõ ràng như thế, đã không còn ghê sợ như lúc ban đầu nữa, mà chỉ còn là màu hồng tươi, nở rộ ở bên trên.

Nỗi đau đón sắc bén từng chút từng chút bắt đầu, chậm rãi mà lan rộng ra.

Anh ta lại không dùng máy bắn, mà dùng tay trực tiếp đâm kim từng chút từng chút xuyên qua, mục đích, chính là muốn cô có thể thực sự cảm nhận được sự tồn tại của viên đá hồng ngọc đó.

Từ trước đến giờ đều không hề biết, có một nỗi đau, có thể đau đến nỗi làm từng dây thần kinh của thân trên đều co rút lại.

Noãn Noãn không thể nào suy nghĩ như bình thường được nữa, tất cả mọi suy nghĩ đều tập trung ở trên điểm kia.

Con đau sắc bén dùng tốc độ chậm nhất mà từng chút lan rộng ra, mỗi lần đâm sâu vào đều dây dưa như cắt đứt da thịt.

Noãn Noãn cắn chặt môi dưới, cô luôn có thói quen như vậy, đau quá, cô cũng không kêu, ngược lại lại cắn chặt lấy môi mình, âm thầm chịu đựng sự đau đớn.

Không ngờ đến, không kêu lên cũng là một loại tội lỗi.

“Em nhịn giỏi quá đấy ... ..”

Lam Mặc không thể nào chịu đựng nổi thời khắc này nữa, cô ấy không hề có bất kỳ phản ứng nào lại với anh, dù là cầu xin hay là kêu gào.

Không biết là do kỹ thuật không tồi, hay là cố ý, dù sao thì cũng đã thuận lợi mà đâm qua, song chỉ có thể đâm ra đâm vào.

Dù vậy, sự đau đớn từ lỗ đâm kết thành một đường rồi lại thành một mảng.

Từng giọt máu chậm chậm rơi xuống, Lam Mặc cũng mồ hôi đầy người, tay mặc dù có chút run rẩy, thấy được anh ta với Noãn Noãn vừa có yêu vừa có hận.

Một mặt, anh ta không hề nỡ gây cho cô nỗi đau đớn như thế này, mặt khác anh ta lại uất hận Noãn Noãn không hề nhìn tới anh ta, ý đồ là muốn dùng cách thức này để nhắc nhở cô.

Kết quả cuối cùng, do tay anh ta run rẩy, lại tạo thành tổn thương cùng đau đớn hơn cho Noãn Noãn.

Không còn có thêm chút sức lực nào để phản kháng lại nỗi đau đớn này nữa, Noãn Noãn dường như muốn ngất đi.

Không biết là lúc nào, trò chơi cũng đã hoàn tất.

Lam Mặc nhắc cảm cô lên, trong mắt đong đầy thương tâm, tại sao bản thân dù cho có thế nào cũng không đi được vào trong mắt cô ấy.

Cảm nhận được hơi ấm từ ngón tay anh ta, Noãn Noãn lại không thể nào mở mắt ra được, tất cả mọi suy nghĩ vẫn còn đang tập trung ở điểm đau đớn kia.

Trên mặt, đều là nước mắt lạnh lẽo, bởi vì đau đớn cực độ không thể khống chế được mà chảy ra, đây là bản năng mà phản ứng.

Nước mắt cùng máu lại như đang cùng thi đấu, bên nào sẽ chảy nhanh hơn đây?

Q.4 - Chương 152

“Rất đẹp.”

Lam Mặc bước ra xa mấy bước, neho mắt lại nhìn kiệt tác của bản thân.

Trên làn da trắng nõn kia, ở nơi phong cảnh bí mật kia được đeo lên viên đá hồng ngọc huyết cấp to bằng đầu ngón tay.

Màu sắc yêu mị cùng màu trắng bệch của làn da, tạo thành một loại cảm giác mị hoặc khó nói thành lời.

Noãn Noãn chỉ có thể vô lực nhắm mắt lại, cô bị trói chặt trên chiếc thập tự giá kia, như một tể phẩm bị người ta đem cúng tế.

Lam Mặc thương thức một hồi, lại bước đến gần kéo bàn cầm ra lọ thuốc đã được chuẩn bị sẵn.

Sự tiếp xúc mát lạnh phủ lên trên những giọt máu còn chưa khô hẵn kia, vốn dĩ là nơi mềm mại như vậy, lại lập tức nổi lên cảm giác từng trận tê dại.

“Ai ……”

Noãn Noãn nhẹ than một tiếng, nước mắt lại rơi liên tiếp xuống.

“Đau lắm sao?”

Lam Mặc có chút không nỡ, nhìn những giọt nước mắt của cô rồi đột nhiên lại hướng đến khuôn mặt cô mà hôn lên.

Nhẹ nhàng phủ lên mặt cô, hôn đi những giọt nước mắt kia.

Lần này thì Noãn Noãn gãy giữa, thậm chí là kịch liệt gãy giữa, đến cô cũng không biết sức lực ở đâu ra nữa, dùng tấm lưng dính chặt vào cây thập giá kia, làm dao động cả cây thập giá.

“Em làm gì đấy!”

Lam Mặc phần nộ nhìn cô.

“Anh đừng có đụng vào tôi, thật ghê tởm!”

Đối với hành động của Lam Mặc hôn cô như thế này, so với việc anh ta ngược đãi cô, lại càng làm cô cảm thấy ghét bỏ cùng khủng hoảng.

Trong mắt Lam Mặc quét qua một tia thương tổn, có chút không cam tâm, đối với mị lực của bản thân, anh ta trước giờ đều rất tự tin, vậy tại sao người con gái này lại cứ ghét anh ta như vậy.

Bàn tay dò ra đằng sau đầu cô, cố định phần đầu của cô.

Nụ hôn mang tính báo thù rơi trên môi cô, chiếc lưỡi tiến vào, điên cuồng mà càn quét trong thành trì của cô.

Noãn Noãn gãy giữa, nức nở.

Thật ghê tởm! Cô căm ghét nụ hôn cưỡng ép của người đàn ông này với mình, trước giờ đều không cảm thấy ghê tởm như thế này, trong dạ dày nổi lên một trận cuộn cuộn, sau đó, cô thật sự ghê tởm tới mức nôn cả ra.

Lam Mặc nghe thấy âm thanh cuộn cuộn từ trong cổ họng cô, không thể tưởng tượng được, nhanh chóng rời môi cô ra, sau đó nhìn cô nôn khan ra một ít nước chưa, không hề giống như đang đóng kịch.

Ngồi vật xuống chiếc ghế bên cạnh, anh ta trước giờ đều chưa từng bị tổn thương qua.

Lần này, cả sự tự tôn cùng tự tin của anh ta đều bị đá kích rõ ràng, trước giờ chưa từng hôn một cô gái nào mà đối phương lại ghê tởm đến mức nôn ra thế này!

Thương tổn mà nhìn Noãn Noãn đang phần nộ, ánh mắt của cô ấy chán ghét đến vậy.

“Ha ha ... ..”

Lam Mặc tự giấu cười mình hai tiếng, uất hận trốn đi.

+++ +++ +++ +++ +++

Khi Ninh Nam tìm đến phòng khách sạn, chỉ có nhân viên phục vụ đưa cho anh một hộp quà.

Ninh Nam mở ra, bên trong là một tờ giấy nhẵn, bảo anh đi đến một chỗ khác.

Anh biết, đây là thủ đoạn thông thường, di chuyển từ chỗ này đến chỗ khác, trên đường đi nhất định đều có người bám theo anh, mục đích là để xác định xem anh rốt cuộc có phải chỉ đến một mình không.

Ninh Nam trong tâm cười lạnh, lần này Tô Noãn Noãn bị bắt cóc, mặc dù không biết sẽ gặp phải chuyện gì, song vô tình lại đã tạo cho anh một cơ hội.

Anh hùng cứu mỹ nhân, vừa hay để làm tan chảy trái tim người con gái này.

Cũng dùng cách như vậy mà di chuyển qua mấy địa điểm, cuối cùng Ninh Nam cũng bị đưa lên một chiếc xe công vụ.

Xe không biển, Ninh Nam cảm thán sự khôn ngoan của người này.

Cũng bị người ta che mắt đi, mà trên người anh ta, lại chỉ cầm theo một chiếc máy theo dõi rất nhỏ.

+++ +++ +++ +++ +++

Noãn Noãn vẫn đang bị trói chặt trên chiếc thập tự giá kia, cổ tay cổ chân đều vì bị trói lâu, sớm đã tê dại, toàn thân trên dưới một chút khí lực cũng không có.

Nhìn đồng hồ trên tường, đã là một giờ trưa, Ninh Nam, anh ta có lẽ đã sắp đến rồi.

Vừa mới nghĩ thế, cửa liền bị mở ra, bước vào là Lam Mặc, một bộ dạng lông bông, không còn biểu tình thương tổn như lúc trước nữa.

“Ninh Nam đến rồi, đợi mà xem kịch hay nhé!”

Anh ta nhắc một chiếc túi xem ra rất nặng lên ném đến dưới chân cô.

Noãn Noãn nghe thấy rất rõ ràng, bên trong đó đều là thủy tinh vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 153

“Anh muốn làm gì thế?”

Nghe thấy âm thanh của những mảnh thủy tinh vỡ kia, Noãn Noãn lập tức có dự cảm không lành.

Biểu tình đó của Lam Mặc, không biết là lại đã nghĩ ra chiêu thức biến thái gì nữa đây.

“Đợi lát nữa em sẽ biết thôi.”

Lam Mặc vừa cười vừa nói, từ bên cạnh kéo ra một chiếc ghế xoay cao cấp ngồi xuống bên cạnh Noãn Noãn.

Anh ta ưu nhã xoay vòng ở đó, thường thức kiệt tác mà mình tạo nên, rõ ràng là rất hưng phấn.

Noãn Noãn lúc này đột nhiên ý thức được bản thân bối rối biết bao, đặc biệt là đôi đá hồng ngọc kia, đủ để cô chẳng còn mặt mũi nào mà nhìn người khác.

Cô lập tức gục xuống, ý đồ muốn dùng mái tóc để che đi nỗi nhục nhã kia, lại chán nản phát hiện ra ...

Lam Mặc, rõ ràng là đã tính toán cả rồi, đây là muốn Ninh Nam phải nhìn thấy!

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, làm Noãn Noãn thêm lo lắng.

Chỉ nghe thấy Lam Mặc nói trong điện thoại,

“Đề hấn ta vào.”

Cái bộ dạng đắc ý kia, làm cô thấy thật tồi tệ.

Lát sau, là âm thanh tiếng tay nắm cửa bị chuyển động.

Noãn Noãn đột nhiên có loại xúc động muốn khóc, cô không muốn Ninh Nam nhìn thấy bộ dáng này của mình chút nào!

Ninh Nam chỉ có một mình bước vào.

Không khí, dường như đã đông cứng lại.

Ba người họ đối mặt, hình tượng Noãn Noãn thê thảm thể kia là điều mà Ninh Nam vạn lần cũng không ngờ tới được.

Cô chính là bị trói lên cây thập tự giá kia, hai tay hai chân đều bị giăng hết cả ra, tư thế ỳ khuất đến vậy.

Cô ấy đang cúi đầu, như là không dám nhìn vào anh nữa, bộ dáng vô lực, làm tim anh, nhói đau một cái mạnh mẽ.

Ánh nhìn hướng xuống dưới, cổ áo, bị xé rách, hai viên đá hồng ngọc kia, đâm vào mắt anh thật đau nhức!

Lam Mặc! Lại làm ra những chuyện này với cô ấy! Cô ấy nhất định đau đớn vô cùng!

Không thể nào không chế được nắm tay vung lên, khi anh bước vào đây nhìn thấy quả nhiên là Lam Mặc, anh biết, đã không thể nào làm huynh đệ được nữa rồi!

“Dừng cử động!”

Lam Mặc đột nhiên móc ra một khẩu súng ngắn giấu chuẩn vào Ninh Nam định xông qua kia.

“Cử động tiếp, các người đều phải chết.”

Anh ta lại là bộ dạng cười hi hi kia, thần tình vô tội, làm người khác thật muốn đâm cho một cái.

Bước chân Ninh Nam dừng lại, lo lắng nhìn Noãn Noãn, bản thân từ khắc nhìn thấy cô, trái tim nom nớp lo sợ của anh ta giờ mới bỏ được xuống.

Chỉ có điều, anh không ngờ tới Noãn Noãn lại phải chịu khổ sở như vậy!

Kế hoạch trước khi đến đây đều bị vứt lại phía sau, anh ta hiện giờ chỉ muốn cứu cô, thật tâm muốn cứu cô, muốn vì cô mà đem vứt cái thứ làm anh phát điên lên kia.

“Sao thế? Đá hồng ngọc có phải rất hợp với cô ấy không? Loại đá hồng ngọc huyết cấp này, phải khó khăn lắm tôi mới tìm được, thế nào anh liệu có phải nên cảm ơn tôi không?”

Lam Mặc dùng súng chỉ chỉ Noãn Noãn, đầu súng chĩa vào hai người họ quay đi quay lại, như đang chơi một trò chơi vậy, còn giả vờ làm động tác bắn súng.

“Lam Mặc, sao anh lại làm thế này! Cho tôi một lý do!”

Ninh Nam cố gắng không nhìn Noãn Noãn nữa, anh ta hiện giờ cần phải bình tĩnh lại nói chuyện với Lam Mặc, nhưng, đáy tim vẫn không thể nào bình tĩnh được.

“Tại sao?”

Lam Mặc dường như cảm thấy anh ta đang hỏi một câu hỏi rất buồn cười.

“Anh không phải luôn một bộ dáng cao cao tại thượng, thái độ như nhìn thấu tất cả sao? Tôi vì sao làm như thế này, lẽ nào anh không đoán ra được!”

Ninh Nam nghe được từ trong lời nói của anh ta chút manh mối,

“Tôi vẫn luôn coi anh là huynh đệ!”

“Huynh đệ?”

Lam Mặc cười lạnh,

“Có nhớ khi ở hội đấu giá không, tôi nói muốn cô gái này, anh lại đem cô ta mua về, còn nói cô gái này tôi nghĩ cũng đừng có nghĩ tới, Ninh Nam, anh cứ luôn tự cho mình là đúng, cho rằng toàn thiên hạ này đều phải nghe lời anh!”

“Là vì việc này sao?”

Ninh Nam nhướn nhướn mày, hóa ra anh đã luôn không để ý đến cảm nhận của Lam Mặc.

“Hừm... Anh nghĩ rằng đây chỉ là việc nhỏ thôi sao, vậy được, vậy thì anh để cô gái này lại cho tôi, từ nay về sau cô ấy là người phụ nữ của Lam Mặc này, không còn chút quan hệ nào với Ninh Nam anh nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 154

“Hừm... Anh nghĩ rằng đây chỉ là việc nhỏ thôi sao, vậy được, vậy thì anh để cô gái này lại cho tôi, từ nay về sau cô ấy là người phụ nữ của Lam Mặc này, không còn chút quan hệ nào với Ninh Nam anh nữa!”

~

“Không thể nào!”

Ninh Nam dứt khoát từ chối, không hề suy nghĩ chút nào mà nói ra đáp án.

Ở tận sâu trong tim anh, sự chiếm hữu đối với Noãn Noãn lớn đến nỗi ngay đến bản thân anh ta cũng không thể không chế được.

Muốn đem cô tặng cho một người đàn ông khác, thật đúng là trận long trời lở đất.

“Sao? Không nhớ a! Xem ra cô ta trong tim anh quan trọng thật! Ninh thiếu, không ngờ đến là anh cũng có điểm yếu.”

Từng câu từng chữ của Lam Mặc, giọng điệu có chút hưng phấn, muốn nắm được điểm yếu của Ninh Nam, thật là không dễ dàng gì.

“Anh muốn thế nào! Nếu anh muốn nhắm vào tôi, thả cô ấy ra!”

“Thả cô ta? Tiếc là tôi lại động tâm với cô ta rồi, đồ vật của Ninh Nam anh, tôi đều thích!”

Ninh Nam đã nghe hiểu được ý tứ của anh ta, anh ta là không cam tâm phải đứng dưới anh.

Đây chính là vấn đề về tính cách, anh trước giờ chưa bao giờ nghĩ rằng mình lợi hại hơn ai, chỉ là tác phong làm việc, đúng thực là làm người khác không thoải mái.

Lam Mặc nhắm vào là anh, bởi vì anh mà ngược lại lại đi chú ý đến Noãn Noãn, thậm chí còn động tâm với cô ấy nữa, mới biến thành kết cục ngày hôm nay.

Nghĩ đến những điều này, Ninh Nam không đành được có chút tự ti, để Noãn Noãn phải chịu nỗi nhục nhã thế này, đều là do anh tạo thành.

“Giờ tôi đã đến rồi, anh muốn thế nào!”

Con người Lam Mặc chuyển động, thư thả mở miệng.

“Bình thường không phải anh rất hống hách sao? Tôi muốn anh quỳ xuống trước mặt tôi.”

Ninh Nam ngây ra một lúc, con mắt sâu xa kia không tự giác mà hướng về phía Noãn Noãn, lại không hẹn mà gặp mắt cô.

Đây là lần đầu tiên hai người nhìn nhau ngày hôm nay, bên trong đều cất giấu quá nhiều cảm xúc phức tạp.

“Noãn Noãn, em cố nhịn một lúc, anh lập tức sẽ cứu em ra.”

Ninh Nam trong tâm thầm nhủ.

“Quý xuống! Có nghe thấy không!”

Lam Mặc nhìn hai người bọn họ mắt giao nhau, đột nhiên không thoải mái mà hét to lên.

“Đừng, Ninh Nam, đừng quý trước anh ta.”

Noãn Noãn yếu ớt mở miệng, trong câu nói mang theo cả tiếng khóc.

“Haiz, làn da cô ấy thật đẹp ... ..”

Lam Mặc nhìn Ninh Nam không có động tĩnh, đột nhiên lại phát ra câu cảm thán kì quái.

Sau đó, trước khi hai người họ kịp có phản ứng, anh ta đột nhiên dùng súng nâng tà váy cô lên, cười cở quái nói :

“Mau phần đây oh.”

“Anh dừng tay!”

Ninh Nam phát nộ, muốn xông qua lập tức, song lại cố nhịn xuống, anh biết, khẩu súng kia nhanh hơn động tác của anh gấp mấy lần, anh không dám mạo hiểm.

“Tôi đã không còn đủ nhẫn nại nữa rồi, anh tốt nhất là mau lên.”

Lam Mặc có chút phiền phức, người đàn ông này dễ dặt mũi quá, cho nên Noãn Noãn chỉ chịu khổ mà thôi.

Từ chiếc bàn bên cạnh lấy ra một con dao, những đồ này đều là do Lam Mặc chuẩn bị để vào trong phòng từ trước.

Con dao rất nhỏ, song lại rất sắc, Lam Mặc cầm lấy nó, thuận theo đùi Noãn Noãn dạo chơi một chút, khiêu khích nhìn Ninh Nam.

Động tác này, quá mức uy hiếp, Lam Mặc thành công mà nhìn sắc lo lắng không che giấu được trong đáy mắt anh.

Khóe miệng hơi cong lên, dùng lực một cái, nơi mà dao cắt qua, thành một đường huyết tươi hồng.

“A ... ..”

Noãn Noãn cắn chặt môi dưới, cô đang cố hết sức để nhẫn nhịn nỗi đau đớn này, làn da chậm chậm bị tách ra, làm toàn thân cô đều run rẩy.

“Anh dừng tay! Tôi quý!”

Ninh Nam không còn có thể nào nhẫn nhịn nhìn bộ dạng thống khổ của Noãn Noãn được nữa, cô đau một phần, tim anh cũng theo đó mà đau một phần.

“Tốt lắm ... ..”

Lam Mặc đạt được rồi, cười cực kỳ vui vẻ.

Mở ra thứ đồ trước đó đã ném ở nơi chân của Noãn Noãn, đổ ra trước mặt mình.

Một bao lớn toàn miếng thủy tinh vỡ ” pai ” một tiếng bị đổ ra, nhức tai vô cùng.

Những mảnh thủy tinh nhỏ rải đầy trên mặt đất, từng miếng từng miếng sắc nhọn, phát ra ánh lấp lánh.

“Anh, quý lên trên này!”

Lam Mặc hất hất cảm ra lệnh, lần đầu tiên cảm thấy bản thân cuối cùng cũng đã được vuron mình.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 155

Ninh Nam nhìn những mảnh vỡ thủy tinh trên nền nhà kia, trong mắt quét qua 1 tia nộ hoá.

Lam Mặc, là đã quyết tâm muốn làm khó anh, muốn anh bị thương.

Một lớp vụn thủy tinh dày như thế, miếng nào cũng sắc bén làm người ta phải rợn tóc gáy, chỉ nhìn thế này thôi, cũng đã biết đc quỳ lên trên đó sẽ thảm như thế nào, thời gian mà lâu 1 phút, e là đến đầu gối cũng bị phè mất.

Noãn Noãn khóc gọi tên Ninh Nam, bảo anh đừng quỳ.

Lời cầu xin của cô, sự lo lắng của cô, tiếng khóc không thành tiếng của cô, chỉ làm Lam Mặc càng thêm điên tiết.

Con dao trong tay kia lại dùng lực 1 cái, trực tiếp trên đùi nhỏ của cô, vẽ ra 1 vết thương rất dài.

"A....." Cắn chặt môi mình để chỉ phát ra âm thanh rên rỉ, trên thân sớm đã đau đến nỗi mồ hôi chảy ra như tắm.

Noãn Noãn cố sức nhẫn nhịn, k muốn để Ninh Nam phải lo lắng.

Nơi miệng vết thương kia, từng giọt máu chảy ra, rơi trên nền nhà.

Ninh Nam k thể nhìn tiếp đc nữa, khẩu súng ngắn của Lam Mặc đặt ở trên chiếc bàn cách anh ta chỉ 1 mét, khoảng cách gần như vậy, anh k dám mạo hiểm.

2 đầu gối quỳ xuống, vào giây phút đầu gối tiếp xúc vs mảnh thủy tinh kia, 1 miếng thủy tinh nhỏ sắc bén lập tức cứa vào trong da thịt anh, bí mật mà cắt rời da thịt anh ra.

Song đối vs anh mà nói, cái quỳ này, đáng!

Noãn Noãn sợ hãi, ý thức sau đó bèn quay mặt đi, k dám nhìn anh tiếp nữa.

Ninh Nam là nhân vật thế nào, địa vị ở Mộng Thành này xem ra k ai có thể bằng, nhân vật đứng đầu thế này, con người kiêu ngạo thế này, lại có thể bỏ sự tự tôn xuống, bỏ cả thể diện xuống, chỉ vì để cứu cô.

Nếu như nói, trước đây anh vì cô mà đỡ đạn, đã làm trái tim cô cảm động, vậy thì khác này đây, anh vì cô mà quỳ xuống, làm trái tim cô, đã hoàn toàn bị tan chảy.

Đến Lam Mặc cũng bị chấn động đến ngây ra, nhìn Ninh Nam quỳ như thế này trước mặt anh ta, anh ta lại k hiểu đc cảm xúc của bản thân hiện là gì nữa, có hưng phấn, còn có ghen ghét.

Cái người lúc nào cũng cho mình là đúng như anh ta sao có thể bỏ xuống sự tôn nghiêm chỉ để cứu Noãn Noãn, nếu như đổi lại là mình, e là k nhất định sẽ làm đc, cho nên đối vs cái quỳ này của Ninh Nam, nhìn trong mắt của anh ta, sự ghen ghét lại chiếm phần nhiều hơn.

Ghen ghét, là 1 loại cảm xúc đáng sợ, có thể làm người ta mất đi lí trí.

Người huynh đệ nhiều năm như vậy đang quỳ trước mặt anh ta, anh ta lại vẫn còn chưa thấy đủ, dùng 1 chân đạp lên đầu vai Ninh Nam, làm trọng lực tập trung lại nơi đầu gối của anh, toàn bộ đều tập trung trên đám mảnh vụn thủy tinh kia.

Mảnh vụn thủy tinh rất nhỏ, có lẽ là do Lam Mặc cố ý lựa chọn.

Từng mảnh từng mảnh theo sức nặng mà tăng thêm, có những mảnh đã hoàn toàn đâm vào trong da anh, cắm vào bên trong.

Sự đau đớn âm thầm tê dại, từ đầu gối truyền đến từng dây thần kinh, sự đau đớn này k nắm bắt đc, song lại tồn tại 1 cách sâu sắc.

"Đừng làm thế vs anh ấy..... Ninh Nam, anh đứng lên đi....." Noãn Noãn trên cây thập tự giá kia giãy giụa, kêu gào, rung chuyển làm cây thập tự giá lắc lư, nhưng chẳng thể ngăn đc bọn họ.

Cô khóc đến xé gan xé phổi, sự đau đớn trong tim này, làm Lam Mặc hoàn toàn mất đi nhân tính.

Lực dưới chân kia ngày càng mạnh thêm, trong phòng, thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương vai Ninh Nam đang vỡ ra.

Song anh lại vẫn thẳng người như vậy, sống lưng k hề nghiêng đi 1 chút nào, chỉ là âm thầm chịu đựng, đợi Lam Mặc phát tiết xong.

Tiếng khóc của Noãn Noãn, là nỗi đau đớn nhất lúc này của anh... anh k có sức lực để suy nghĩ Lam Mặc có bao nhiêu tàn khốc, chỉ hi vọng màn hành hạ này mau kết thúc, như vậy, Noãn Noãn sẽ k phải khóc nữa.

Lớp vụn thủy tinh dưới đầu gối kia đã bị nhuộm đỏ, miệng vết thương của Ninh Nam đang dùng tốc độ nhanh nhất mà rách ra, từ 1 điểm thành 1 mảng, máu rơi xuống k ngừng, nhuộm 1 vùng máu đỏ, màu sắc nhức mắt.

"Ninh Nam, anh đứng lên đi....." Giọng nói của Noãn Noãn dần dần nhỏ lại, tầm nhìn cũng bắt đầu mờ đi, trong dạ dày từng đợt đau đớn vô cùng, toàn thân trên dưới từ trong ra ngoài đều cực kì khó chịu, cả người dường như ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 156

Phản ứng của Noãn Noãn, làm hai người nọ đều cảm thấy có gì không ổn, Lam Mặc lập tức bỏ Ninh Nam ra, chạy đến trước mặt Noãn Noãn, nâng cằm cô lên.

“Em sao thế?”

Bộ dạng hiện giờ của Noãn Noãn, như đang cực kỳ khó chịu, sắc môi trắng bệch đến dọa người, mắt cũng khép hờ, trong người dường như đang phải chịu đựng một sự hành hạ nào đó, một bộ dạng như đau sắp chết đến nơi.

Lam Mặc hoảng lên, sợ Noãn Noãn do bị trói lâu cùng giày giụa, lại thêm vết thương do dùng dao cứa lên người cô ấy, e là sắp không chịu được nữa.

Lập tức gỡ dây thừng trói cô xuống, từ cổ tay cô chân đến eo, để cô được nới thả phức tạp kia, cũng làm mắt của anh ta không ít thời gian.

Vào lúc mà sự trói buộc được bỏ đi, toàn thân Noãn Noãn không còn tí sức lực nào mềm nhũn ngã vào trong lòng Lam Mặc, không còn có sức để ý xem ai đang ôm mình nữa, cô đã hoàn toàn không còn chút sức lực nào rồi.

Lam Mặc nhanh chóng đón lấy cô, đem cô ôm vào trong lòng, sau đó, liền cảm thấy ở phần eo có một vật cứng đang chìa vào.

Quay đầu lại, Ninh Nam đã đứng dậy được, đang cầm súng của anh ta, chìa vào phần eo của anh ta.

“Thả cô ấy ra, nếu không thì anh cũng đừng mong sống được!”

Ninh Nam nói rõ từng câu từng chữ, chỉ mấy chữ đơn giản đó, cũng đã đọng đầy sát khí.

Lam Mặc ngây ra, không ngờ đến sự việc lại chuyển biến ngoài dự liệu như vậy, anh ta thậm chí còn nghi ngờ, bộ dạng vừa nãy của Noãn Noãn là giả vờ, để di chuyển sự chú ý của anh ta.

Tư thế của ba người họ, khoảng cách gần như vậy, cứ duy trì cứng ngắc.

Noãn Noãn vô lực mà dựa vào vai Lam Mặc, bước chân đã không vững nữa.

Lam Mặc ôm lấy eo cô, toàn thân cứng đờ, anh ta sợ, chỉ cần bản thân động một cái, sẽ lập tức chết dưới nòng súng của Ninh Nam.

Còn Ninh Nam, máu chảy trên đầu gối kia đã thấm qua lớp vải quần âu thấm màu, ở ống quần, còn có từng giọt máu đang chảy tí tách, nhưng anh lại không còn cảm nhận thấy, trong mắt chỉ còn có Noãn Noãn.

“Ninh thiếu, cho dù anh hiện giờ đang không chế tôi, anh cũng đừng nghĩ sẽ ra khỏi đây được, bên ngoài đều là người của tôi, anh không thể sống mà đi ra được đâu.”

Lam Mặc cố ý nói một cách thoải mái, song lại chẳng thể che giấu đi được sự lo lắng cùng sợ hãi của anh ta.

Ninh Nam cười lạnh, trên mặt quét qua sát ý đủ để đối phương run rẩy, nhìn Noãn Noãn vô lực mà dựa vào lòng Lam Mặc, anh ta chỉ mỉm cười mà nhìn cô, trong mắt là thâm ý mà Lam Mặc không hiểu được.

“A . . . . .”

cũng không biết là đau ở đâu, Noãn Noãn đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, làm Lam Mặc giật thót.

“Sao thế?”

Lam Mặc hoảng lên xem xét, chỉ một phút thất thần đó thôi, Ninh Nam đã dùng tốc độ nhanh nhất, dùng cùi chỏ của tay cầm súng dùng lực đánh vào đầu anh ta.

Phần não bộ đột nhiên bị chấn động kịch liệt, Lam Mặc bản năng mà dùng tay ôm lấy đầu mình, mới phát hiện ra mình đã mắc lừa, Ninh Nam đã ôm lấy Noãn Noãn kéo vào trong lòng mình, đầu súng đang chĩa vào đầu anh ta.

“Cố chịu đựng thêm một lát, anh nhất định sẽ đưa em ra an toàn.”

Ninh Nam nói thì thầm bên tai cô, vừa nãy khi hai người họ giao mắt với nhau, lại đã thâm hiểu mà cùng hoàn thành một loạt những hành động vừa rồi.

“Vâng.”

Yếu ớt gật đầu, vào đến trong lòng Ninh Nam, lại ngửi thấy hương bạc hà nhàn nhạt thân thuộc, tim của cô, đã hoàn toàn được buông xuống.

Ôm chặt lấy anh, không nghĩ đến gì khác nữa, đem sinh mệnh của bản thân gửi cho anh, Ninh Nam nói sẽ đưa cô ra ngoài, cô liền tin anh, thậm chí tin tưởng sâu sắc không chút nghi ngờ.

Ninh Nam yêu thương vuốt vuốt tóc cô, cô yếu ớt như vậy, không cho phép anh trì hoãn hơn nữa, nhất định phải mau chóng đưa cô ấy đến bệnh viện.

Vì vậy, anh kéo cò súng, đối với Lam Mặc đang đứng đàng trước, ý cười âm lãnh.

“Lam Mặc, là anh chọn lựa không làm huynh đệ mà làm kẻ thù, hôm nay những gì anh làm với Noãn Noãn, tôi không thể để cho anh đường sống được.”

Anh ta nói tuyệt tình, con người vốn có của Lam Mặc đã bị sát ý kia nhuộm đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 157

“Đợi đã.”

Nhìn thấy Ninh Nam muốn bóp cò súng, Lam Mặc lập tức hoảng lên.

Anh ta là đã chắc chắn Ninh Nam sẽ không thể giết mình, mới dám làm chuyện này.

“Anh giết tôi rồi, hạnh phúc của Ninh Manh sẽ mất hết, Lam – Ninh hai nhà tuyệt giao, Tân Tịch sẽ không thể nào cưới Ninh Manh nữa.”

Đây là đàm phán cuối cùng của Lam Mặc, đã nhiều năm qua lại, anh ta cũng tin tưởng, Ninh Nam, nhất định sẽ chiều cố đến em gái mình.

Đôi mắt vốn dĩ đỏ rực của, Ninh Nam, nghe thấy câu nói này của anh ta, dần dần âm đạm.

Cho dù Ninh Manh bị hãm hiếp như vậy, nhất thiết cần có Tân Tịch ở bên cạnh, thì kể cả nếu hiện giờ cô bình thường, cũng không thể nào rời xa Tân Tịch được.

Cân nhắc lợi hại, sự xúc động vừa rồi đã làm anh hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại quan trọng như vậy của Ninh Manh.

Hiện giờ, anh không còn có dũng khí để động thủ với Lam Mặc, điều đó đồng nghĩa với việc cắt đứt hạnh phúc của Ninh Manh.

“Thật không ngờ tới, lên toàn bộ kế hoạch ngày hôm nay, lại là anh, song anh thắng rồi, tôi sẽ không giết anh đâu.”

Sự bi ai cùng bất lực trong lời nói của Ninh Nam rất rõ ràng, anh vẫn là thấy tiếc nuối, mất đi một người anh em.

“Mở cửa.”

Anh dùng nòng súng chỉ chỉ vào cánh cửa, lại nhìn một cái Noãn Noãn trong lòng kia như sắp không đứng vững nữa, bộ dạng yếu ớt của cô hiện giờ, ai nhìn thấy cũng thấy tim đau theo.

Lam Mặc mở cửa cho bọn họ, thực ra hiện giờ anh ta có thể hoàn toàn không cần để ý đến khẩu súng chĩa vào anh ta kia, bởi vì anh ta chắc chắn Ninh

Nam không dám động đến anh ta.

Song, bộ dạng của Noãn Noãn, đến chính anh ta cũng đau lòng, vốn anh ta chỉ muốn Ninh Nam chịu nhục, làm thương tổn đến Noãn Noãn, chỉ là để làm khó cho Ninh Nam mà thôi.

Có lẽ vì Noãn Noãn là người phụ nữ của Ninh Nam, chỉ vì tính chiếm hữu phiền hà kia, cho nên, anh ta chỉ có thể dùng cách làm thương tổn cô để chứng minh anh ta yêu cô.

Hiện giờ, mục đích của anh ta đã đạt được, Ninh Nam đã quỳ gối, hơn nữa còn quỳ đến đầu gối sắp phải phể đi rồi, anh ta cũng không cần thiết phải kéo dài thêm nữa, nếu như Noãn Noãn vì vấn đề thời gian mà bị ảnh hưởng đến tính mạng, vậy anh ta, cũng sẽ hối hận cả một đời.

Ninh Nam ôm lấy Noãn Noãn đi ra, thuận lợi một đường, rời khỏi căn biệt thự kì quái này.

Trước cửa, đã có người của anh đến đón, lái xe đưa bọn họ mà đi.

Lam Mặc nhìn hai người họ rời đi, hóa ra, thật trọng như vậy để đưa Ninh Nam đến đây, người của anh ta vẫn có thể tìm tới nơi này, xem ra so về thông minh, bản thân, vẫn là kém hơn hẳn một bậc.

Ninh Nam cả đường đều ôm lấy Noãn Noãn, thúc giục tài xế lái nhanh hơn.

Cô ấy lúc này, khắp mặt đều là mồ hôi, gương mặt trắng bệch còn đáng sợ hơn cả lúc này, Ninh Nam nắm chặt lấy tay cô, thấy cô như đang đi đi về về giữa sự sống và cái chết, ruột nóng như có lửa thiêu vậy.

“Khó chịu thì ngủ một lát trước đi, sắp đến bệnh viện rồi.”

Anh nhẹ giọng an ủi, phủ bên tai cô nhẹ căn lấy.

Hơi thở ấm áp truyền vào trong người cô, trái tim Noãn Noãn dần dần ấm áp lên, chỉ là tay được anh ấy nắm lấy như vậy, cô đã không còn sợ hãi nữa.

“Vết thương ở đầu gối của anh . . . . .”

Cô cố dùng sức nói ra mấy chữ, phần eo vừa hay lại đang đè lên nơi đầu gối anh, cô có thể cảm nhận được, nơi đó ẩm ướt một mảng, là vẫn đang chảy máu thì phải.

“Đầu gối anh không sao, em ngủ trước đi . . . . .”

Ninh Nam nhẹ vuốt má cô, nhẹ nhàng mà dịu dàng giúp cô lau đi mồ hôi trên mặt, ngón tay vuốt xuống dưới, cuối cùng dừng cứng lại nơi cổ áo cô.

Noãn Noãn vô lực nhìn anh, sự xin lỗi cùng nhục nhã trong mắt cô làm tim anh như đột nhiên có hàng vạn con kiến đang gặm lấy, nỗi đau như xé gan xé phổi.

Run rẩy mà gỡ ra đôi đá hồng ngọc huyết cấp kia, cẩn thận tỉ mỉ, cố gắng dùng ánh mắt như bình thường nhìn cô, song sự phẫn nộ cùng không cam tâm kia, Noãn Noãn vẫn nhìn ra trong mắt.

Vì cô mà tháo thứ này ra, so với việc cô bị đeo nó lên, lại còn nhục nhã hơn nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 158

Không biết đây là lần thứ mấy trong suốt quãng thời gian này phải vào viện rồi, từ sau khi quen biết Noãn Noãn, Ninh Nam liền biến thành khách quen của bệnh viện.

Vừa mới xuống xe, Ninh Nam đã thấy Trần Tiểu Dương đem theo một nhóm người đang đứng đợi ở cửa bệnh viện.

“Chuyện gì thế này!”

Trần Tiểu Dương chạy đến, nhìn thấy chân Ninh Nam đều là máu bị dọ một phen,

“Quần của anh làm sao mà thấm ướt đầy máu thế này, là của anh hay là của người ta thế.”

“Tôi không sao cả, cứu cô ấy trước.”

Ninh Nam không có thời gian lo cho bản thân, đem Noãn Noãn ôm từ trên xe xuống.

“Cô ấy sắp không trụ được nữa rồi.”

Trần Tiểu Dương nhìn thấy Noãn Noãn yếu ớt đến trắng bệch, lập tức gọi người đem cáng đến, trình tự cứu người thành thạo lưu loát, Noãn Noãn được đẩy vào phòng đơn để kiểm tra.

Còn Ninh Nam, cố gắng đợi đến khi cô được đưa ra rồi mới đi xử lý vết thương của mình.

Trong phòng đơn kia, Trần Tiểu Dương muốn kiểm tra thân thể cho Noãn Noãn, cô lại cứ dùng chút sức lực cuối cùng để kháng cự lại, có mấy vết thương, thực sự không đủ dùng khí để người khác nhìn thấy.

Bất lực, Trần Tiểu Dương chỉ có thể nói, rằng vết thương của cô không được duy trì lâu như vậy nữa, lại không thể mời hộ lý đến xem cho cô được, Noãn Noãn lúc này mới miễn cưỡng đồng ý.

Thực ra, có những vết thương, chỉ một người biết thôi cũng đã cảm thấy thực mất mặt rồi, nếu như bị một nhóm hộ lý cùng nhìn thấy, để bị truyền ra ngoài, danh tiếng cả đời này của cô sẽ bị hủy mất.

Dưới áo váy đồ lót, để tránh không bị bỏ sót mà kiểm tra, Trần Tiểu Dương cũng chỉ đứng từ góc độ của một bác sĩ bình thường để kiểm tra thân thể cho cô, tuyệt đối không có suy nghĩ nào khác.

Anh ta xử lý tí mi cẩn thận sát trùng và bôi thuốc cẩn thận những vết thương mà Lam Mặc tạo ra cho cô.

Trần Tiểu Dương nhìn thấy tình trạng thâm hại của những vết thương cùng sẹo này đều có chút thương cảm, cổ tay cổ chân đều là từng đường từng đường thâm tím hay đỏ ngẫu, trên đùi có hai đường máu chảy cực dài, mặc dù miệng vết thương không sâu, không cần phải khâu lại, nhưng vết sẹo sâu như vậy đều có thể thấy lúc đó cô đau khổ đến như thế nào.

Làm cho người ta khó chấp nhận nhất, vẫn là vết thương vì bị đeo lên đôi đá hồng ngọc huyết cấp kia, điều này làm cho Trần Tiểu Dương vốn dĩ đã quen nhìn thấy vết thương cũng khó mà chấp nhận được.

Đây rõ ràng là chuyện mà chỉ có súc sinh mới làm ra!

“Còn có chỗ nào không thoải mái không?”

Trần Tiểu Dương cau mày lại nhìn cô.

Cô gái này đi theo Ninh Nam rốt cuộc đã phải chịu đựng bao nhiêu khổ ải, lần trước là bị mất tiếng vì chuốc rượu đến lần này lại bị người ta dùng thủ pháp mà hành hạ tàn bạo nhục nhã, sức chịu đựng của cô ấy, còn có bao nhiêu.

Noãn Noãn đem tình trạng mấy ngày hôm nay nói với anh ta, bao gồm, nôn khan, mất sức, nghiện đồ chua.

Trần Tiểu Dương càng nghe càng thấy có vấn đề, lập tức làm kiểm tra cho cô, kết quả xét nghiệm: Cô đã có mang rồi!

Nghe thấy tin tức này, toàn bộ suy nghĩ của Noãn Noãn hoàn toàn trống rỗng mất ba giây.

Từ không thể ngờ được tới vui mừng lại tới bị xáo trộn, cô đột nhiên cảm thấy bản thân mình chỉ là một người phụ nữ không danh không phận bên cạnh Ninh Nam, mà giờ có thai, tạm thời không nên cho Ninh Nam biết, đợi đến khi bản thân nghĩ kỹ rồi sẽ quyết định.

Tư tưởng từ nhỏ đã được dạy dỗ rằng, chưa cưới mà chửa là đã phạm vào tội không có đạo đức, đến giờ bản thân không có danh phận, làm sao có thể kéo theo con mình chịu khổ để phải làm con riêng, cô thực sự không nhẫn tâm như thế.

Trải qua một hồi bình tĩnh suy nghĩ như vậy, cô đã có ý nông nổi muốn bỏ đi đứa bé này.

“Tại sao?”

Trần Tiểu Dương không hiểu, lại đột nhiên cảm thấy bản thân đã nhiều chuyện, làm gì có cô gái nào biết được bản thân mang thai rồi không nói với người đàn ông của mình, trừ phi đứa trẻ không phải của Ninh Nam.

Noãn Noãn không nói gì, cứ đáng thương như vậy mà nhìn anh ta, hi vọng anh ta đồng ý.

“Để tôi gọi người đưa cô đến phòng bệnh, Ninh thiếu đợi ở ngoài kia chắc lo lắng lắm rồi.”

Trần Tiểu Dương vẫn thấy Ninh Nam có quyền được biết chuyện này.

“Đứa trẻ không phải của anh ta, vì vậy đừng nói cho anh ta được không?”

Noãn Noãn đột nhiên cuống lên, trong lúc luống cuống, bịa ra một lý do nguy hiểm nhất.

Lời vừa nói ra, bản thân cô đã thấy hối hận, nếu như Trần Tiểu Dương không đáp ứng mà đem chuyện này nói với Ninh Nam, cô sẽ chết chắc.

“Cô nói cái gì!”

Trần Tiểu Dương kinh ngạc! Người phụ nữ của Ninh Nam lại mang thai con một người khác, anh thế nào cũng không thể tin được.

“Cho nên, hi vọng anh cứu tôi, nếu không tôi sẽ mất mạng mất, anh cũng không muốn Ninh Nam làm chuyện long trời lở đất đúng không?”

Việc đã thế này, Noãn Noãn chỉ có thể cắn răng mà dựa vào lý do này.

Trần Tiểu Dương trầm ngâm hồi lâu, sau khi suy xét thiệt hơn, cuối cùng cũng đáp ứng với Noãn Noãn, anh không biết tình cảm rối rắm của bọn họ rốt cuộc là thế nào mà cứ hai ba bận đều phải vào viện như thế này, chỉ có điều, giúp đỡ Noãn Noãn che giấu, chắc là cách làm dàn xếp ổn thỏa nhất.

Đối mặt với Noãn Noãn, anh ta không chỉ đã xem nhẹ cô vài phần, hóa ra cô ta cũng chẳng phải loại phụ nữ an phận gì.

“Tôi gọi người đưa cô đến phòng bệnh, cô phải chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Trần Tiểu Dương mở miệng lần nữa giọng điệu đã có chút lãnh đạm, hoàn toàn không còn thái độ ôn nhu như trước đây nữa.

Vì bạn tốt mà thấy bất công đây, Noãn Noãn trong tâm cười khỏ, cô hiểu được.

Hai người hộ lý đem Noãn Noãn đẩy ra ngoài, Ninh Nam lập tức lên đón.

“Sao rồi, cô ấy có sao không? Vừa rồi sao lại khó chịu đến vậy?”

Ninh Nam nắm lấy tay Noãn Noãn, quay ra Trần Tiểu Dương hỏi liên tiếp.

“Cô ấy không sao, chỉ là vết thương ngoài quá nhiều, gây ra có chút suy nhược.”

Trần Tiểu Dương nói lời trái với lương tâm, nhìn thấy sự quan tâm của Ninh Nam đối với Noãn Noãn, trong tim thấy không đáng cho anh ta.

“Anh cũng mau đi xử lý vết thương đi.”

Noãn Noãn không ngờ tới anh vẫn còn chưa xử lý vết thương, mà vẫn ở đây chờ cô ra, trong tim không tránh khỏi cảm động.

“Anh không sao, đưa em đến phòng bệnh trước đã.”

Anh nhẹ nhàng gạt ra những sợi tóc dính trên mặt cô, sủng nịnh nhìn cô.

Hóa ra chỉ cần được nhìn thấy cô ấy không sao, những vết thương trên người kia, anh căn bản là không còn để ý tới nữa.

Ninh Nam đưa Noãn Noãn tới phòng bệnh xong, vốn vẫn muốn ở bên cạnh nói chuyện với cô, dỗ cho cô ngủ, cuối cùng vẫn là bị cô cương quyết yêu cầu cùng sự lôi kéo của Trần Tiểu Dương mới kéo được đến phòng đơn điều trị vết thương.

Nhìn từng mảng từng mảng máu, Trần Tiểu Dương thật không biết anh làm sao để nhìn đến tận giờ, nhẽ ra, với tình trạng này, người bình thường, đến di chuyển đầu gối cũng khó, vậy mà anh ta lại vẫn như một người đang bình thường.

“Còn không bôi thuốc lên, chân anh sẽ bị phế đi rồi, cẩn thận sau này thành tàn phế đấy.”

Trần Tiểu Dương nghiêm khắc cảnh cáo anh.

Ninh Nam lại trước sau vẫn một bộ dạng không hề để ý tới, đột nhiên hỏi:

“Tại sao Noãn Noãn không phải tiêm thế? Anh cũng không viết đơn thuốc cho cô ấy?”

Trần Tiểu Dương sợ hãi, nghẹn lời mất một lúc, cũng không thể nói là vì cô ấy có mang rồi, cho nên không thể dùng những thứ kia được.

“Cô ấy mất bao lâu mới bình phục?”

Ninh Nam cũng không để ý, hỏi tiếp.

“Khoảng một tuần.”

“Uhm”

Anh ta như đang suy nghĩ rồi gật đầu, trong tim mạnh mẽ nổi lên một ý nghĩ.

Ý nghĩ này vừa mới chớm hiện ra, lại như một con rắn độc quấn chặt lấy anh ta.

Xử lý vết thương xong, Ninh Nam khập khiễng bước về phòng bệnh Noãn Noãn, lúc này mới cảm nhận được sự đau đớn của vết thương, đúng là nhận thức muộn màng.

Noãn Noãn cũng chưa ngủ, trong đầu vẫn đang suy nghĩ không thôi về chuyện của đứa trẻ.

Ninh Nam nhanh chóng bước đến trước mặt cô, nhìn bộ dáng cô mở mắt mà suy tư, đôi mắt thuần khiết như vậy, biểu tình ngây thơ như vậy, trong tim thoáng qua một tia không đành lòng.

“Sao anh nhanh thế, vết thương xử lý xong chưa?”

Noãn Noãn kinh ngạc vì tốc độ của anh, lại không nghĩ tới lời nói tiếp theo của Ninh Nam lại làm người ta kinh ngạc hơn!

“Ô Noãn Noãn, chúng ta kết hôn nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 159

“Ô Noãn Noãn, chúng ta kết hôn nhé!”

Noãn Noãn ngây ngốc nhìn anh, ngây ra, không dám tin nữa.

Ninh Nam nhìn vào mắt cô, muốn từ đó nắm bắt được sự vui mừng của cô, song thật ngoài ý muốn, những thứ chứa đựng trong mắt cô kia lại quá phức tạp.

Anh lại không thể nào nhìn thấu được.

Anh cứ ngỡ là cô sẽ vui phát điên lên được, anh cứ ngỡ là anh đã hoàn toàn chinh phục được cô, song dường như giữa bọn họ vẫn còn tồn tại một bức tường ngăn cách vô hình.

“Chúng ta kết hôn nhé.”

Anh nắm chặt lấy tay cô, lại kiên định mà chậm rãi nói một lần nữa, vẫn là sự ôn nhu không tránh được đó.

“Anh ... ..”

Noãn Noãn muốn mở miệng nói, mới phát hiện cổ họng như đã bị một cục bông chặn vào, trên mũi cũng có vị cay cay.

Ninh Nam nắm lấy tay cô, nghe thấy tiếng cô nghẹn ngào, lại thấy có chút khản trương.

Lần đầu tiên, cầu hôn một cô gái, hơn nữa lại còn rất hi vọng đối phương sẽ đồng ý, mà quá trình chờ đợi này, từng giây từng phút đều thật đau khổ.

“Anh đã có vị hôn thê, không phải sao?”

Đôi mắt Noãn Noãn đã có chút ướt át, lời cầu hôn của Ninh Nam, đúng lúc đến nỗi mang lại cho cô sự cảm động lớn nhất, song, cô hiện giờ lại biến thành cẩn thận từng chút một, bởi vì, lo sợ sẽ bị thương tổn.

Lần này lại đến Ninh Nam ngây ra, hóa ra cô ấy để ý đến chuyện này.

“Đừng để ý đến người khác, chỉ cần để ý đến ý nguyện của bản thân em thôi, hôn nhân của anh, là do anh làm chủ.”

Từng câu từng chữ của anh, đã đem thái độ của bản thân thể hiện rõ ràng.

Noãn Noãn không nói gì, chỉ suy tư, cô cứ luôn không dám khẳng định tình yêu của Ninh Nam đối với cô liệu có phải chỉ là đơn thuần hay không, những ký ức về sự hành hạ trước đây vẫn đang hiển hiện trước mắt, làm cô không thể nào không nghiêm túc suy nghĩ.

“Em không đồng ý sao? Hả ?”

Thấy cô suy tư, Ninh Nam có chút khẩn trương, trong giọng điệu tự nhiên lại thêm mấy phần bá đạo.

Noãn Noãn nhìn Ninh Nam, đây là cha của đứa trẻ trong bụng cô, kết hôn rồi, là con của cô sẽ có một gia đình hoàn chỉnh, mà cả đời này, e là cũng chỉ có người đàn ông này, mới mấy lần dùng tính mệnh cùng tôn nghiêm của bản thân để cứu cô như vậy.

Giơ tay lên nhẹ vuốt tóc sau tai anh, ánh mắt ôn nhu của anh, lời nói bá đạo kia, đều như tưới vào tim của cô một chút ấm áp.

Lúc này, cô mới hiểu được, bản thân đã hi vọng biết bao sẽ có một nơi an định để quay về, mà Ninh Nam, chính là chủ nhân của nơi cô sẽ quay về đó.

Cô cuối cùng hơi hơi cười, gật đầu!

Anh lập tức cười ra tiếng, những mảnh vỡ của sự chờ đợi trong mắt kia tập trung lại một chỗ, biến thành ánh sáng của sự vui mừng.

Anh nâng mặt cô lên, ấn lên môi cô, một nụ hôn thật sâu.

Cô cũng hồi đáp lại anh, lần đầu tiên nồng nhiệt như thế, toàn thân đều được bao phủ dưới hơi thở của anh, thật cảm động.

Màn cầu hôn này, không có nhẫn, không quá tình cảm, không có khung cảnh lãng mạn, song lại có không khí thích hợp nhất.

Vào ngày biết được mình mang thai, cha của đứa trẻ lại đến cầu hôn, không còn gì hạnh phúc hơn điều này nữa.

Noãn Noãn cuối cùng cũng cảm thấy, số mệnh cũng bắt đầu đối tốt với cô ... ~

Mấy ngày tiếp theo đó, Ninh Nam cũng không đến công ty, chỉ là mỗi ngày đều chạy qua chạy lại giữa phòng bệnh của Noãn Noãn và Ninh Mạnh, vết thương của mình cũng thay thuốc đúng giờ.

Anh quyết định, đợi vết thương của anh lành rồi, sẽ cùng Noãn Noãn kết hôn.

Noãn Noãn mấy ngày này cuối cùng cũng đã được xuống giường đi lại, những vết thương trước đây cơ bản đều đã liền lại, vết sẹo trên đùi kia dưới sự xử lý của Trần Tiêu Dương, cũng đã thu nhỏ lại sắp không nhìn ra được nữa.

Vì vậy, cô bắt đầu chờ mong hôn lễ của chính mình, lần kết hôn không thành trước đã biến đổi hoàn toàn vận mệnh của cô, còn lần này, cô nghĩ, đã trải qua nhiều như vậy, thần hạnh phúc nhất định sẽ đón cô ở bờ bên kia.

“Sao rồi? Hôm nay đã khá hơn chưa?”

Ninh Nam cầm một bó bách hợp bước vào.

Mỗi ngày, anh đều mang đến những loại hoa khác nhau, như một người đàn ông đang theo đuổi nồng nhiệt một cô gái vậy, dùng hết tâm hết sức.

“Khá hơn rồi, vừa rồi Tiêu Dương nói, em lúc nào cũng có thể xuất viện được.”

“Vậy sao?”

Trong mắt Ninh Nam quét qua một tia vui mừng, ngồi xuống bên cạnh cô, nắm chặt lấy tay cô,

“Trước tiên không cần khẩn trương xuất viện, anh đưa em đi thăm Ninh Mạnh, vừa hay mọi người đều ở đây.”

“Ninh Mạnh vẫn chưa mở miệng nói chuyện sao?”

“Chưa ... “

Nghĩ đến tình trạng tinh thần của Ninh Mạnh, Ninh Nam khó mà không thở dài một hơi, thời gian này, anh đã hạ lệnh cho thủ hạ đi điều tra tất cả những người có thể lên kế hoạch việc đó, bao gồm cả Hàn Dật Thần, nhưng kết quả cuối cùng đều bị loại trừ khỏi nghi ngờ.

“Em thay y phục bệnh nhân ra đi, chúng ta qua đó trước.”

“Mọi người, đều ở đó sao?”

Noãn Noãn có chút lo lắng hỏi, cô nói mọi người, trọng tâm là muốn nói đến Hình Tuệ.

“Uh, yên tâm, có anh đây, anh biết em rất muốn đi thăm Ninh Mạnh.”

“Được.”

Noãn Noãn ngoan ngoãn gật đầu.

Hai người họ cùng bước đến phòng bệnh của Ninh Manh.

Đang là cuối tháng mười, ánh mặt trời giữa trưa chiếu thật dễ chịu, Ninh Manh được Tấn Tịch ôm đến ngồi ở ban công phơi nắng, những người khác cũng đang ngồi bên cạnh với cô ấy, nhưng chỉ có yên lặng, không ai nói gì.

Noãn Noãn theo Ninh Nam bước vào trong phòng xong, mới bị dọa một cái, anh không hề nói với cô, Lam Mặc cũng ở đây.

Chuyện của Ninh Manh, cuối cùng cũng không giấu được Lam Mặc, anh ta cùng làm việc với Tấn Tịch, khó mà không phát giác ra được những hành động bất thường của anh ta, cho nên anh ta hiện giờ đến thăm Ninh Manh cũng là điều dễ hiểu.

Đối với hoạn nạn lần này của Ninh Manh, anh ta tuyệt đối rất cảm thông, mặc dù là hận Ninh Nam, nhưng đối với Ninh Manh, anh vẫn rất hiểu, tuyệt đối là một cô gái lương thiện, có điều, việc này cũng đem đến cho anh ta một ích lợi hiển nhiên : Ninh Nam, lại càng không thể nào lại đụng đến anh ta nữa, bởi vì Ninh Manh rất cần Tấn Tịch.

Cho nên khi thấy Ninh Nam cùng Noãn Noãn bước vào, anh ta lại có thể như chưa từng xảy ra chuyện gì chào hỏi bọn họ, tuyệt đối không có gì sợ hãi.

Noãn Noãn hiện tại mới hiểu được câu nói ” Có anh đây” của Ninh Nam trước đó là để chỉ ai.

“Ninh Manh, ,Noãn Noãn đến thăm em này.”

Anh đã quen với việc giao tiếp cùng Ninh Manh đã không còn mở miệng nói chuyện kia, sau đó nhìn cô trầm mặc, nhìn cô cứ nhìn hướng về phía trước, cứ như thể thế giới này, sẽ không còn việc gì có thể làm cô chú ý nữa vậy.

Noãn Noãn cùng Hình Tuệ gật đầu một cái biểu thị chào hỏi, bước đến bên cạnh Ninh Manh, cô ấy vẫn ngẩng ra nhìn về phía trước, dù cho biết là có người đến cũng không nhìn lấy một cái.

“Tấn Tịch, xin lỗi, ngày đó nhờ ra tôi phải cố hết sức để bảo vệ cô ấy mới đúng.”

Noãn Noãn trịnh trọng xin lỗi Tấn Tịch.

“Cô cũng bị thương mà, nhất định đã cố hết sức rồi, tôi hiện giờ chỉ muốn được ở bên cô ấy thôi.”

Tấn Tịch nhìn Noãn Noãn, con người thăm thăm kia dường như đang cất giấu hàm ý gì đó mà cô nhìn không hiểu được.

“Ninh Manh, em vẫn chưa đồng ý kết hôn với Tấn Tịch sao? Bọn anh đều bị cậu ấy làm cảm động rồi đấy.”

Ninh Nam cũng bước đến bên Ninh Manh, dùng giọng điệu bình thường để trêu đùa cô.

Cô ấy vẫn là không có phản ứng gì như trong dự liệu, Ninh Nam tiếp tục nói, âm lượng cố ý nâng cao lên mấy phần,

“Em không kết hôn đi, anh trai sắp kết hôn rồi.”

“Kết hôn?”

Hình Tuệ kinh ngạc, thấy Ninh Nam đột nhiên hiểu chuyện như thế,

“Mẹ mấy hôm nay đang chuẩn bị đi tìm Nghị trưởng Y để bàn chuyện hôn sự của hai con.”

“Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi, đối tượng mà con muốn kết hôn, là Tô Noãn Noãn.”

Lời này vừa nói ra, Hình Tuệ liền bị kích động,

“Ninh Nam, con suy nghĩ kĩ đi!”

Vì đây là phòng bệnh của Ninh Manh, không thích hợp để cãi nhau, bà mới cố nhịn xuống lửa giận đang bốc lên.

“Con đã suy nghĩ rất kỹ, mẹ, mẹ chắc là hiểu được con, mọi việc con làm, đều là có ”lý do” cả .”

Lời nói ẩn bên trong của Ninh Nam, ánh mắt u ám mang theo hàn ý thâm sâu nhìn Hình Tuệ, Hình Tuệ phút chốc đã hiểu được ý của anh ta, cười lạnh một cái, không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 160

Noãn Noãn nghe đối thoại giữa Ninh Nam và Hình Tuệ, trong tim ngấm ngấm nổi lên bất an, sự ngấm hiểu giữa bọn họ, làm tim người ta kinh ngạc, những thế không thể nghĩ ra bất kỳ lý do khả nghi nào.

Lam Mặc nghe thấy tin tức vừa rồi, bèn chăm chú nhìn Noãn Noãn suốt, sự thù địch trong mắt anh ta dường như là muốn vụn gãy xương cốt cô ra, anh ta thế nào cũng không ngờ tới được, bản thân về ra kế hoạch bắt cóc đó, lại chỉ làm tăng thêm tình cảm giữa bọn họ, hiện giờ còn muốn kết hôn nữa!

Noãn Noãn bị anh ta nhìn đến nổi trong tim có chút kinh hoàng, lại nghĩ tới đôi đá hồng ngọc kia thì vẫn còn thấy sợ hãi trong lòng, ánh mắt không biết nên nhìn vào đâu, cuối cùng lại tự nhiên mà dừng lại trên người Tần Tịch.

Tần Tịch vốn vẫn luôn cúi đầu nhìn Ninh Manh, đối với tin tức vừa rồi cũng chỉ lãnh đạm cười một cái, lúc này biết được ánh mắt Noãn Noãn dừng lại trên người mình, cũng ngẩng đầu nhìn cô chăm chú.

Tình quang trong con mắt anh ta luôn có năng lực làm người ta an tâm hơn, sau đó hơi hơi lãnh đạm cười một cái, từng chút một lan tỏa trên khuôn mặt, cái nhìn làm tim người ta ấm áp hơn.

Noãn Noãn nhìn anh ta, dần dần bình tĩnh lại, đối với Tần Tịch, cô luôn có cảm giác thân thiết, cô cũng có tự tin mà cho rằng, trong ánh mắt Tần Tịch đôi lúc cũng che giấu sự từ bi và tức giận, cũng chỉ có cô nhìn ra được, dường như là một loại bản năng thiên bẩm vậy.

“Con dự định hôn lễ sẽ được định vào tuần sau, bên Y Bán Nguyệt con sẽ đi nói chuyện ổn thỏa, mẹ, mẹ an tâm, mọi chuyện sẽ không có vấn đề gì đâu.”

“Con cứ tự xem xét mà làm.”

Hình Tuệ cuối cùng chỉ bỏ lại một câu, không phản đối mà cũng không đồng ý.

Trên ban công lại khôi phục lại sự yên tĩnh, chỉ trong mấy tháng thời, mà mối quan hệ của mấy người họ đã có sự biến đổi to lớn.

Lam Mặc cùng Ninh Nam đã không còn là huynh đệ nữa, Ninh Manh và Noãn Noãn không còn tốt đẹp, vốn dĩ muốn kết hôn lại chỉ có thể chờ đợi, vốn dĩ không nên kết hôn thì tuần sau lại sẽ cử hành hôn lễ.

Ninh Nam đón Noãn Noãn ra viện xong, lập tức tuyên bố tin tức về hôn lễ, hơn nữa hôn lễ này còn mời rất nhiều những thương nhân có tiếng cùng quan chức chính phủ của Mộng thành, chỉ có điều kì lạ là: tin tức phát ra là Tổng giám đốc Ninh Nam của Ninh thị kết hôn, còn tân nương lại là một bí mật.

Bổng chốc, phong vũ toàn thành, đối với việc dò đoán thân phận tân nương này, các phương tiện thông tin đại chúng đều cố sức để nắm được tin tức.

Noãn Noãn từ lúc về đến Ninh gia thì không bước ra khỏi cửa lần nào nữa, Ninh Nam lấy lý do để cô ở nhà dưỡng bệnh cho tốt để có tình trạng kết hôn tốt nhất, không để cô ra ngoài nữa.

Vì vậy, mỗi ngày cô đều ở Ninh gia nhìn hạ nhân bận rộn vì hôn lễ, tin tức bên ngoài cô lại không hề biết chút nào.

Còn về chuyện đứa bé kia, Noãn Noãn vẫn chưa nói với Ninh Nam, trong tình cảnh vẫn chưa làm rõ với Trần Tiểu Dương, cô không dám tùy tiện nói ra.

+++ +++ +++ +++ +++

Biệt thự riêng của Lam Mặc hôm nay có một vị khách không mời — Y Bán Nguyệt.

“Cô cuối cùng cũng đến rồi, tôi vẫn cứ cho rằng cô bị Ninh Nam bỏ rồi, bị đả kích đến nỗi không dám ra khỏi cửa nữa.”

Lam Mặc ngồi trong tiểu viện phơi nắng, nhẹ nhàng lắc chiếc ly để cao trong tay.

Y Bán Nguyệt cười ngọt ngào, xem ra chẳng giống với người bị đau khổ tí nào, ngược lại tâm tình rất tốt, ngồi xuống đối diện với Lam Mặc.

“Có gì đâu mà đả kích, không phải chỉ là kết hôn sao? Còn chưa biết được cuối cùng chịu đả kích là ai?”

Cô ta khí thế cao ngạo, trong mắt đều là sự hưng phấn, dường như còn đang rất chờ mong ngày đó đến.

“Ý cô là gì? Ninh Nam đến tìm cô rồi sao? Anh ta nói gì với cô?”

Lam Mặc nhìn thấy được trạng thái bất thường của cô ta, khó tránh được thêm hứng thú.

“Anh ta là đã đến tìm tôi, anh ta nói với tôi rằng anh ta muốn kết hôn, chỉ thế thôi.”

Y Bán Nguyệt nhún nhún vai, một bộ dạng như không hề để tâm tới.

Lam Mặc không hài lòng, giọng điệu đột nhiên nghiêm khắc,

“Lúc trước là tôi mất bao tâm lực đem cô an bài đến bên anh ta, không phải là để cô không làm gì đâu, Tô Noãn Noãn muốn kết hôn với anh ta, cô nhất định phải ngăn chặn!”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 161

Y Bán Nguyệt nghe thấy lời Lam Mặc nói, cười lạnh một trận.

“Ngăn chặn? Tôi liệu có ngăn chặn được không? Tính cách của Ninh Nam, nói một là một hai là hai.”

“Thế cô cho là tôi điều cô đến bên anh ta để làm cái gì, nếu không làm được thì lúc đầu đừng có đáp ứng, sự hợp tác của chúng ta cũng dừng ở đây thôi, tôi có thể điều cô đi, lẽ nào lại không thể điều một cô gái khác đi.”

Lam Mặc có chút bức mình, cảm thấy bản thân đã tìm sai đối tượng để hợp tác.

“Chậm đã !”

Y Bán Nguyệt vừa nghe thấy câu này đã cuồng lên, không dễ gì tìm được một người đàn ông, cô ta làm sao có thể buông tay được.

“Sao vậy? Cô đã có cách chưa!”

“Tôi có! Nhưng, anh nhất định phải tin tưởng tôi.”

Mặc dù nói hợp tác với Lam Mặc, nhưng đối với kế hoạch của bản thân, Y Bán Nguyệt vốn muốn giấu đi, hiện giờ thấy Lam Mặc “chó càn cán giậu” muốn đổi người, cô ta chỉ có thể liều vậy.

“Cách gì?”

“Tôi không thể nói làm cách nào, nhưng tôi đảm bảo với anh, ngày hôm đó bọn họ nhất định không thể kết hôn được.”

“Ha ... .. Cô còn bảo mật với cả tôi sao?”

“Đây cũng là cách để tôi tự bảo vệ chính mình, anh cũng biết là, nữ nhân một khi đã mở cuộc chiến, là sẽ giết người không thấy máu mà.”

Y Bán Nguyệt nói tự tin, đối với hôn lễ ngày hôm đó, cô ta đã chuẩn bị đầy đủ mọi phương án.

“Như vậy là tốt nhất, tôi rất hi vọng đấy, xem cô tới lúc đó sẽ giết người không thấy máu như thế nào.”

“Nhất định sẽ không làm anh thất vọng, đến lúc đó, anh hãy đợi mà an ủi trái tim yếu ớt của Tô Noãn Noãn đi, để cô ta rơi vào vòng tay anh nhé.”

Y Bán Nguyệt nghĩ đến bộ dạng tình địch của mình bị đánh bại, khóe miệng cười càng quý mị hơn.

Cầm lấy ly rượu trên bàn nhẹ nhấp một ngụm, hương vị thơm ngọt của rượu càng làm tâm tình cô ta tốt hơn.

“Tôi về trước nhé, đến lúc đó, anh cứ đợi mà xem kịch hay, hiện giờ, chúc mừng để tôi thành công nào.”

Nói xong cô ta nhắc ly rượu của mình lên, dừng lại ở giữa không trung. ~

Dưới ánh nắng, một khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào, song ai cũng không nghĩ tới được trong tim kia lại có biết bao đen tối.

Lam Mặc đối với lời nói của cô ta trước sau vẫn là nửa tin nửa ngờ, có điều, anh cũng không làm việc không chắc chắn, cứ cho là Y Bán Nguyệt không thành công thì trong tay anh ta vẫn còn con bài quan trọng nhất.

Cứ luôn suy nghĩ về chuyện những bức ảnh kia chưa có thời điểm nào thích hợp để công khai, mà hôn lễ này, không nghi ngờ gì chính là thời điểm thích hợp nhất.

Những bức ảnh đó nếu được công khai ở trên hôn lễ, anh ta có thể tưởng tượng ra được, không chỉ toàn bộ Mộng Thành này sẽ bị kinh động, mà Ninh gia cũng sẽ hoàn toàn mất mặt.

Còn Tô Noãn Noãn cũng sẽ danh chính ngôn thuận mà thuộc về anh ta.

Nhắc ly rượu lên cùng ly với Y Bán Nguyệt, Lam Mặc dùng thái độ của một kẻ thắng lợi mà nhìn cô ta,

”Chúc mừng thành công.”

Hai chiếc ly cùng vào nhau, hai người họ lại mỗi người một tâm tư, chỉ có mục đích là như nhau.

+++ +++ +++ +++ +++

Một ngày trước hôn lễ, Ninh Manh được đón về Ninh gia, khác hẳn với không khí vui vẻ náo nhiệt ở nơi đây, cô trước sau vẫn luôn trầm mặc.

Nhìn thấy mọi người đều đang bận rộn vì hôn lễ, tim của cô, lại chỉ càng lúc càng lạnh thêm.

Hạnh phúc, cách cô, quá xa vời ... ..

Tấn Tịch trước sau không tách không rời ở bên người cô, yên tĩnh ở bên cạnh cô, đôi khi cũng thử nói chuyện với cô, kiên nhẫn vô cùng.

Phòng của Ninh Manh ở tầng hai, kéo tấm rèm cửa sổ ra, ánh nắng ấm áp chiếu vào trong phòng, kéo dài bóng hình nhân nhật của hai người họ.

“Sáng sớm mai sẽ có người của công ty tổ chức hôn lễ đến để trang điểm cho em, cho nên em phải dậy sớm một chút, đừng có ngủ nướng đấy, biết không?”

” ... .. ”

“Em là em gái của Ninh Nam, ngày mai nhất định phải trang điểm cho thật xinh đẹp, có tinh thần hơn, biết chứ ?”

” ... .. ”

“Bọn họ kết hôn, em cũng nên vì họ mà vui lên chút, biết không?”

” ... .. ”

“Ninh Manh, em mau khỏe lên nhé, anh luôn đợi em, biết chứ ?”

” ... .. ”

Vẫn là sự trầm mặc như thế, đã quen với bộ dạng này của cô ấy, Tấn Tịch chỉ có thể thở dài một hơi, giúp cô dọn dẹp lại căn phòng từ đầu.

“Tấn Tịch ... .. Em không hi vọng bọn họ kết hôn.”

Ninh Manh đột nhiên mở miệng, song lại chỉ nói duy nhất một câu đó, làm Tấn Tịch trực tiếp ngây ra.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 162

“Em ... ..nói gì thế?”

Khó khăn lắm mới phản ứng lại được, Tấn Tịch lập tức chạy đến bên người cô, có chút lắp bắp hỏi :

“Ninh Manh, em mở miệng nói chuyện rồi.”

“Em không hi vọng bọn họ kết hôn.”

Ninh Manh lặp lại lần nữa, lời nói trắng bệch, ánh mắt vô hồn.

Tấn Tịch không hiểu,

“Tại sao? Em không phải luôn hi vọng bọn họ được ở cùng nhau sao?”

“Bởi vì Lam Mặc.”

Ninh Nam trả lời ngắn gọn, song lại không tiếp tục nói ra lý do.

“Tại sao lại vì anh ta? Ninh Manh, em muốn nói gì? Hay là biết được gì?”

Tấn Tịch nắm lấy bàn tay cô, từng câu từng chữ, cẩn thận hỏi cô.

Nhưng, Ninh Manh lại khôi phục lại sự trầm mặc, hơn nữa sự đau thương trong mắt kia còn nồng đậm hơn cả trước đây.

+++ +++ +++ +++ +++

Màn đêm buông xuống, bầu trời màu xanh lam thẫm, bắt đầu nhấp nháy từng ngôi sao nhỏ.

Noãn Noãn mặc đồ ở nhà, chân trần ngồi trên bậc cửa sổ, nhìn lên bầu trời, nỗ lực tìm kiếm trái tim đã từng yên ổn của mình.

Ngày mai sẽ cử hành hôn lễ, tim của cô, lại không cách nào bình tĩnh được, không thể ra ngoài, vẫn chưa giải thích rõ ràng được với Trần Tiểu Dương về chuyện mang thai, trong tim cứ luôn có một cái dăm trong đó.

“Cốc cốc cốc ... ..”

Tiếng gõ cửa vang lên, còn chưa đợi Noãn Noãn đáp lại, Ninh Nam đã bước vào.

“Ăn xong cơm mà không thấy em đâu, biết ngay là em lại trốn về phòng rồi, sao rồi, lễ phục ngày mai đã thử xong chưa?”

“Vâng, đã thử rồi.”

Noãn Noãn gật gật đầu, biểu tình ngoan thuận như một đứa trẻ đã hoàn thành xong bài tập, nhìn vậy làm Ninh Nam không tự chủ được mà muốn thương yêu cô.

Ngồi xuống sau cô, ôm lấy cô vào lòng, cũng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, từng bước của Ninh Nam đều ôn nhu đến cực điểm,

”Ngày mai là kết hôn rồi, có lo lắng không?”

Noãn Noãn đột nhiên toàn thân cứng lại, thời gian quay ngược lại, đã từng có lần, Hàn Dật Thìn cũng vào trước hôn lễ ngày đó mà hỏi cô câu hỏi này — có lo lắng không?

Vật còn đây mà người thì không phải, nghe thấy câu nói này lần nữa, đã đổi thành một người đàn ông khác rồi.

“Có một chút, còn anh?”

“Anh rất lo lắng, em sờ mà xem tim anh đập nhanh như thế nào.”

Anh cầm tay cô đặt vào vị trí trái tim anh, ánh mắt mang theo sự bình tĩnh nhìn vào cô.

Noãn Noãn cảm nhận được tần số cực nhanh ở nơi đó, cô vốn cho rằng Ninh Nam không sợ trời không sợ đất, không ngờ tới anh cũng vì chuyện này mà lo lắng, thậm chí còn lo lắng hơn cả cô.

“Tôi nay ngủ ở phòng anh nhé.”

Anh đem đầu vùi vào trong cổ cô, có chút tham lam mà hít lấy hương thơm thanh dịu trên người cô.

“Chúng ta ngày mai là kết hôn rồi, theo lý mà nói, hôm nay em phải về nhà mẹ ở, có điều ... ..”

Ánh mắt Noãn Noãn dần dần âm trầm, cô đã không còn nhà mẹ đẻ nữa.

“Anh biết, nhưng anh nhớ em ... ..”

“Nhưng ... .. Không hợp lý mà.”

Noãn Noãn muốn tìm một lý do để từ chối, cô vốn dĩ là đang mai thai không thích hợp.

“Em thấy không thích hợp, vậy anh ngủ ở phòng em là được rồi . . . . .”

Noãn Noãn cười nhẹ một tiếng, thấy Ninh Nam làm nũng như một đứa trẻ vậy, trong tim dâng lên từng trận ngọt ngào.

“Không được, anh vẫn là nên về phòng mình ngủ đi.”

Cô vẫn là cười mà từ chối, có chút không nỡ.

Ninh Nam chưa chát đứng dậy, có chút không vừa lòng, đi dép trong nhà vào rồi muốn đi ra cửa phòng.

“Ngủ ngon.”

Noãn Noãn theo sau thân anh, chỉ có thể nhìn anh đang ầm ịch tức, cô cũng không có cách nào.

Vào lúc cửa sắp bị đóng lại, Noãn Noãn đã quay người đi, không ngờ đột nhiên lại bị kéo vào trong một vòng ôm, tiếp đó là nụ hôn long trời lở đất rơi xuống, vương vấn đau khổ.

Hóa ra Ninh Nam lại đột nhiên quay lại, vừa bá đạo lại vừa ôn nhu như trước đây mà hôn cô.

Hôn một lúc lâu, Ninh Nam mới buông cô ra, nhìn gương mặt ửng hồng lên của cô, cười mãn nguyện.

“Sao anh lại quay lại?”

Noãn Noãn ửng hồng cả khuôn mặt hỏi.

“Ngày mai anh phải hôn em trước mặt mọi người, hiện giờ luyện tập trước cho tốt.”

” . . . . . “

“Noãn Noãn . . . . . “

Ninh Nam nâng cằm cô lên.

“Vâng ?”

“Anh muốn nghe em gọi anh một tiếng trước khi kết hôn.”

“Tại sao? Sau ngày mai là em sẽ gọi anh như thế suốt mà.”

Noãn Noãn nhìn biểu tình nghiêm túc của anh, không hiểu được, ngày mai là kết hôn rồi, cần gì phải gấp lên như thế.

“Anh chính là muốn nghe, em không gọi, tối nay anh sẽ ngủ lại phòng em . . . . .”

Được rồi, được rồi, Noãn Noãn đầu hàng, có chút bối ngỡ mà gọi ra hai tiếng kia,

“Chồng à (nguyên văn : lão công) . . . . .”

Nghe thấy hai tiếng này, trong tim Ninh Nam có chút run rẩy, liền ôm cô vào trong lòng, dùng lực ôm chặt lấy, tâm tình kích động.

“Sao thế?”

Noãn Noãn bị anh ôm đến nỗi có chút không thở được.

Ninh Nam không nói gì, chỉ là trong tim có tiếng nói nhỏ,

“Ô Noãn Noãn, em thiện lương như thế này, anh thật không nỡ làm hại em.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 163

Đây là một hôn lễ cực kỳ xa hoa.

Khách sạn cao cấp nhất ở Mộng thành, trong có một hội trường khổng lồ là hoa viên kiểu giữa trời, nghi lễ thành hôn của Ninh Nam và Noãn Noãn được định sẽ diễn ra ở nơi đây.

Trong phòng thay đồ của tân nương, Noãn Noãn đang làm công việc chuẩn bị cuối cùng, lại là một thân lễ phục do nhà thiết kế danh tiếng thiết kế, kiểu dáng đơn giản, trắng tinh như tuyết.

Lo lắng, còn lo lắng hơn cả lần trước, hôm nay sẽ có bao nhiêu khách đến, sẽ có những ai đến, hiện trường hôn lễ được trang trí như thế nào, cô hoàn toàn đều không biết.

Cô lại càng không biết, ở căn phòng cạnh bên phòng hóa trang của cô dâu, bên trong đang có một cô gái ngồi đó, cũng như cô, đã mặc xong lễ phục tân nương, cũng đang lo lắng, vui mừng, phấn khích, lo âu, chờ đợi ... ..

Hội trường hôn lễ, khuôn mặt tươi cười của Ninh Nam đang đón tiếp từng vị khách đến đây, mọi người đối với những chuyện huyền hoặc được dựng ra về thân phận vị tân nương này mà vô cùng tò mò.

Lam Mặc cùng Tấn Tịch, Ninh Manh ngồi cùng một chỗ, hôm nay đến đặc biệt sớm, chính là để xem kịch hay.

Anh ta rất chờ mong, xem Y Bán Nguyệt nói giết người không thấy máu có bao phần hay ho, còn có màn hình HD khổng lồ ở hiện trường dùng để phát hình cặp vợ chồng mới cưới nữa, nếu như đổi thành hình ảnh của tân nương cùng một người đàn ông khác, vậy thì sẽ biến sự việc thành ra kích động biết bao.

Âm ừ một giai điệu nhỏ, thưởng thức rượu vang, nhìn Ninh Nam đang đứng ở cửa đón khách, anh ta càng nghĩ càng thấy hưng phấn.

Đứng dậy bước đến bên Ninh Nam, dùng thân phận bạn thân cùng anh ta đón khách, nụ cười trên khóe môi kia sớm đã không không ché lại được.

“Hôm nay đông khách quá, đến những vị khách quan nổi tiếng bình thường không mời được hôm nay đều có mặt, Ninh thiếu, bản lĩnh của cậu lớn thật.”

Ninh Nam không có tâm tình nào để đáp lại anh ta, mặc anh ta tiếp tục ở bên cạnh nói một mình, hiện giờ tâm tình của anh rất phức tạp, thậm chí có chút hối hận, thời gian cử hành nghi lễ càng đến gần, anh càng hi vọng không tổ chức được, anh thậm chí hi vọng có thể đột nhiên xảy ra chuyện gì đó để dừng lại lễ thành hôn này.

Song như tên đã nằm trên nò, không thể không bắn, nghĩ đến thần tình cảm động của Noãn Noãn, nghĩ tới sự tin tưởng không chút nghi ngờ của cô dành cho anh, nghĩ tới sự chân thành của cô đối với tình yêu này, tim của anh cũng đang hơi hơi dao động.

Có lẽ một lát nữa tất cả sẽ là quá tàn nhẫn với Noãn Noãn, song, đây là quyết tâm anh nói với bản thân, yêu phải con gái của kẻ thù, anh nhất định phải tuyệt tình.

Không để cho cô ấy, cũng không để cho bản thân đường lùi trong tình yêu này!

Lúc Hạ Vi Diễm khoác tay Hàn Dật Thìn bước vào hội trường, chỉ còn mấy phút nữa là đến nghi lễ thành hôn.

Hai người họ bước vào hội trường vẫn luôn như thế thu hút không ít ống kính phóng viên, hôm nay là hôn lễ của Ninh Nam, kẻ thù của anh ta đến đây, cũng chắc chắn sẽ có kịch hay.

Ninh Nam bước lên đón tiếp bọn họ, khóe miệng quét qua một ý cười quý mị, nhìn thấy Hàn Dật Thìn đến đây, những dao động trước đó lại lập tức ổn định hẳn xuống.

Sự xuất hiện của kẻ thù bao giờ cũng có thể thu hút được sự tàn ác nhất trong nhân tính con người, một chút không nở lúc trước đối với Noãn Noãn kia, vào lúc nhìn thấy Hàn Dật Thìn xuất hiện lập tức biến mất sạch sẽ.

Thử nghĩ, Hàn Dật Thìn nếu như nhìn thấy thân phận đặc biệt của Tô Noãn Noãn xuất hiện ở hôn lễ này, người luôn tự mình bình tĩnh như anh ta liệu có thể nào mắt không không chế không? Anh ta rất cuộc quan tâm tới Tô Noãn Noãn bao nhiêu, cứ thử thì sẽ biết.

Thật đúng là một hôn lễ có ý nghĩa!

“Bên trong mời.”

Ninh Nam làm một tư thế mời khách, ba người họ dưới ánh đèn chớp nháy đuổi theo, về mặt khách khí bước vào bên trong hội trường.

Hàn Dật Thìn cùng Hạ Vi Diễm ngồi xuống, bên cạnh vẫn có một số người đang dò đoán xem tân nương là ai.

Ánh mắt dán chặt vào lối vào kia, chờ đợi sự thật được công bố, Hàn Dật Thỉnh không phải không đoán được, Tô Noãn Noãn có thể là tân nương, chỉ có điều, có thể thuận lợi tiến hành hay không, vẫn còn là một ẩn số ... ..

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 164

Đại sảnh sang trọng nhưng không thiếu đi vẻ âm áp vang lên khúc nhạc cử hành hôn lễ, ánh mắt của khách mời đều dừng lại nơi cửa ra vào kia.

Thời khắc này, Hình Tuệ, Lam Quân Ky, Trần Tiểu Dương, Tần Tịch, Ninh Manh, Hàn Dật Thỉnh thậm chí cả Hạ Vi Đều đều như ngưng thở, chờ đợi đáp án cuối cùng.

Tân nương rốt cuộc là ai, có quan hệ tới lợi ích liên thân của mỗi người trong bọn họ.

Tô Noãn Noãn bước vào đại sảnh, lễ phục trắng thuần khiết, gấu váy được thiết kế đặc biệt, phần ngực áo được thiết kế đính kim cương, cả người cô như một chiếc lá sen đang nở rộ bên cạnh hồ.

Thuần khiết cao nhã mà không mất đi vẻ hoa lệ.

“Chân tướng” được tiết lộ, tất cả mọi người đều nhìn mà ngỡ ra, cô gái không rõ thân phận này, có một đôi mắt thuần khiết như nước, cô chậm rãi bước đến trước mặt Ninh Nam, dưới lớp hóa trang kia, trên mặt đang hơi hơi hồng lên, làm ngây ngất toàn bộ hội trường.

“Tách ... Tách ... “

Tiếng chụp ảnh không ngừng vang lên bên tai, tân nương mặc dù xinh đẹp, song mọi người đều chú ý thấy, kiểu dáng lễ phục của cô, lại quá mức giản dị, thậm chí còn không có khăn voan đội đầu của cô dâu.

Cũng có người nhận ra cô ấy,

”Đây không phải là cô bạn gái đi cùng Ninh Nam trong lễ đính hôn của Ninh tiểu thư sao?”

Tô Noãn Noãn đứng ở đó, chờ đợi Ninh Nam nắm lấy tay cô.

Nhìn khắp đại sảnh, bày trí rất lãng mạn tỉ mỉ.

Màu trắng là sắc màu chủ đạo, là màu cô thích.

Màu hồng phấn trang trí, cũng là màu cô thích.

Nhạc nền trữ tình, lại càng là thứ cô thích.

Mà tân lang đứng trước kia, là người cô thích nhất.

Hôn lễ trong mơ này, đã sắp thành hiện thực, hạnh phúc, đang ở trước mắt kia, toàn bộ thế giới, cũng như đang vì thời khắc đặc biệt này, mà bước chậm lại.

Ninh Nam nhìn Noãn Noãn trước mắt kia, nụ cười của cô ấy, đôi mắt cô ấy, vì cảm động mà khóe mắt ẩm ướt, anh đều nhìn thấy cả.

Cô cách anh gần như vậy, vẻ đẹp của cô, lúc này chỉ thuộc về anh, còn anh, lại không cách nào có được.

Tiếc nuối, cảm giác tiếc nuối từ sâu trong tim lan tỏa ra, nếu như, cô không phải là con gái của Tô Trác Thiên, anh có thể bắt chấp tất cả mà có được cô, tuyên bố với toàn thể giới hạnh phúc của họ.

Song, không có nếu như.

Anh không cầm lấy tay cô, mà tiến gần đến bên tai cô, thấp giọng hỏi,

“Em hạnh phúc không?”

“Có.”

Cô gật đầu, không hề do dự, lời nói phát ra từ trong tim.

Anh cười, nụ cười thâm sâu khó lường.

Quay đầu, nhìn Hàn Dật Thìn, trong dự liệu, vào thời khắc quan trọng này, sẽ luôn có chuyện gì đó phát sinh, anh cá, anh ta sẽ không thể nào không có động tĩnh gì.

Quả nhiên, Hàn Dật Thìn đứng dậy, dưới con mắt của mọi người, bước về phía bọn họ.

Trước mặt tất cả mọi người, anh ta nắm lấy tay Noãn Noãn, nhẹ nhàng nói :

” Vợ tôi Tô Noãn Noãn, sao lại xuất hiện ở hôn lễ của Ninh thiếu anh thế này?”

Nhất thời, toàn hội trường im lặng, ba giây tĩnh lặng, tiếp đó như là bùng nổ ra.

Toàn bộ ống kính phóng viên đều ngắm chuẩn vào bọn họ, ai cũng không muốn để lỡ tình trạng hay ho đột nhiên xảy ra này.

“Hàn tổng, anh vừa mới nói, tân nương của Ninh Nam là vợ anh?”

“Hàn tổng, có phải anh là vì quan hệ đối địch với Ninh thị, mà cố ý nói như vậy?”

“Hàn tổng, thư ký Hạ Vi Diễm của anh hôm nay cũng đến, lời anh vừa nói đó, không sợ cô ấy ghen sao?”

Các phóng viên anh một câu tôi một câu, vốn là đạo đức nghề nghiệp của họ, đem một câu nói, giải thích theo nhiều hàm nghĩa.

Tô Noãn Noãn ngậy ra, không ngờ tới Ninh Nam lại mời Hàn Dật Thìn đến, lại càng không ngờ tới Hàn Dật Thìn lại có hành động như thế này.

Cô muốn thoát ra, lại bị Hàn Dật Thìn ngăn dùng lực giữ tay lại, chỉ có thể cầu cứu mà nhìn Ninh Nam.

Ninh Nam lại không hề có động tĩnh gì, khóe miệng mang theo ý cười quỷ mị, lạnh lùng đứng cạnh xem.

Cô không dám tin nữa, trước một giây thôi vẫn còn là Ninh Nam luôn sùng nịnh cô, hiện giờ trông mắt chỉ còn lại sự khinh thị cùng thờ ơ.

Phút chốc, đột nhiên sợ hãi, hóa ra vẫy tay với cô không phải là thiên đường hạnh phúc, mà là địa ngục tàn nhẫn.

Tất cả những thứ này, có lẽ chỉ là một cái bẫy ... ..mà, cô đã tự nguyện cắn câu.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 165

Tất cả những thứ này, có lẽ chỉ là một cái bẫy ... ..mà, cô đã tự nguyện cắn câu.

“Các vị, vị này chính là Tô Noãn Noãn thiên kim của Tô thị, mọi người chắc cũng đều biết, cô ấy là vợ tôi, vào ngày mùng 7 tháng 7 năm nay, chúng tôi đã tổ chức hôn lễ, chỉ có điều bởi vì phụ thân cô ấy qua đời mà không thể không hủy bỏ, nhưng thân phận của cô ấy, là không có biến đổi, tập đoàn Tô thị, hiện giờ cũng vẫn do tôi quản lý.”

Lời của Hàn Dật Thìn, lập tức làm toàn bộ hội trường đều sôi lên.

“Cô ấy là con gái Tô Trác Thiên sao? Đã có ai thấy qua chưa?”

“Ninh thiếu sao lại có thể cưới con gái Tô Trác Thiên làm vợ được, hai nhà đó trước giờ đều như nước với lửa vậy.”

“Đúng đấy, sao mà có thể!”

Mọi người anh một câu tôi một câu, đối với việc này đều biểu thị nghi ngờ cao độ.

“Xin hỏi cô có thật là Tô Noãn Noãn con gái Tô Trác Thiên không?”

“Xin hỏi hôn nhân của cô với Hàn tổng có hiệu lực trên pháp luật không?”

“Xin hỏi cô làm thế nào lại quen với Ninh thiếu? Có phải cô đang một chân dẫm hai thuyền không?”

Khứu giác của giới truyền thông luôn luôn nhạy bén, mỗi người đều hỏi được một câu hỏi sắc bén nhất.

Tô Noãn Noãn bị mọi người vây quanh, bức vắn, từng bước từng bước lùi về phía sau, cô nhìn bộ dạng lạnh lùng của Ninh Nam, dường như sớm đã dự liệu được thời khắc này, mang theo nụ cười của người chiến thắng mà nhìn bọn họ.

Lẫn lộn, sợ hãi, bất lực, Ninh Nam rút cuộc sao vậy, thật sự, không cần cô sao?

Hàn Dật Thìn lúc này đã ôm chặt lấy Tô Noãn Noãn vào trong lòng, bảo vệ cô, không để bị người khác va phải.

“Hàn tổng, vị này là vợ của ngài, vậy Hạ tiểu thư lại là người tình của ngài, ngài thích ai hơn?”

“Hàn tổng, ngài hiện giờ có phải là lãnh đạo cao nhất của doanh nghiệp Tô thị không? Tô tiểu thư, có nhượng lại toàn bộ cổ phần cho ngài không?”

Toàn bộ hội trường hôn lễ lại biến thành nơi họp báo tạm thời của Hàn Dật Thìn.

Đối với ánh mắt lạnh lẽo bàng quan của Ninh Nam, lại nằm ngoài dự liệu của Hàn Dật Thìn, anh ta vốn cho rằng Ninh Nam nhất định sẽ bị sock, ngăn cản, hơn nữa trước bao người bị cướp mất vợ, có người đàn ông nào sẽ không vì bản thân mà tranh giành, đây là vấn đề về thể diện.

Song phản ứng hiện giờ của anh ta, lại là một bộ dạng như đã lên kế hoạch hết cả rồi, căn bản là không hề có chút lo sợ nào nếu Noãn Noãn bị cướp đi xong sẽ làm mất mặt Ninh gia.

“Đủ rồi!”

Hình Tuệ đột nhiên đập bàn một cái, đứng dậy, nhìn cục diện đang khó nắm bắt này.

“Các bạn giới truyền thông, có vấn đề gì, mọi người không phiền thì có thể đợi hôn lễ kết thúc rồi hẵng hỏi, như vậy có thể có đủ thời gian.”

Bà ta cố nhịn xuống lửa giận trong lòng, nỗ lực giữ vững nụ cười, lại thấy Ninh Nam nháy mắt với mình một cái, biểu thị tất cả đều nằm trong tầm tay anh ta.

Song Hình Tuệ lại không thể nào để sự việc loạn lên nữa, bà chỉ muốn Ninh Nam mau mau cử hành nghi thức hôn lễ, để hòn đá đè trong tim bà kia được bỏ xuống.

Sự ồn ào của giới truyền thông, sự bàn luận của quan khách, Hàn Dật Thìn và Tô Noãn Noãn đều có hết sức để chống đỡ. Sự lạnh lùng của Ninh Nam, sự tức giận của Hình Tuệ, sự thương tâm của Hạ Vi Diễm, sự trầm mặc của Ninh Manh, ánh mắt lạnh lùng bàng quan của Tần Tịch, nụ cười trong khi nhìn mọi việc của Lam Quân Kỳ, đều vào khắc mà màn hình đột nhiên hiện lên những bức ảnh, dừng lại!

Trên màn hình HD khổng lồ, từng bức từng bức ảnh lửa thể đập vào mắt người xem cứ năm giây lại thay đổi một lần tuần tự xoay vòng.

Nhân vật chính trên màn hình kia, Lam Mặc cùng Tô Noãn Noãn, đủ loại tư thế, cực kỳ ám muội, xuân quang vô hạn mà lộ ra trước mắt mọi người.

Toàn hội trường, lại lần nữa im lặng, sau đó, là tiếng thở dài cùng lúc, lại lần nữa sôi sục lên.

Lần này, đa phần là cười nhạo, chửi bới, phỉ nhổ, khinh thường, cũng có không ít kẻ hứng thú khi thấy người khác gặp nạn.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 166

Tô Noãn Noãn đã thử nghĩ đến hàng trăm tình cảnh nếu những bức ảnh kia bị lộ ra, song thế nào cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện trong hôn lễ này.

Hạnh phúc cứ ngỡ sẽ đạt được trước mắt, đều vào phút này, xa rồi cô mà đi.

Tiếng cười nhạo bóng xung quanh, nổ ra liên tiếp.

Những bức hình lửa thề của cô cứ như thế mà bị lộ ra trước mắt mọi người trên thế giới này, lại còn đang dây dưa cùng một người đàn ông khác, không hề được che đậy.

Lúc này, cô cảm thấy như bản thân như đã bị người ta lột sạch, vớt vào giữa đám người kia cho người ta cười nhạo, không còn chút tôn nghiêm nào.

Ai sẽ tin tưởng cô, không có ai tin cô cả, bởi vì chứng cứ đã rành rành ra kia.

Noãn Noãn cảm thấy Hàn Dật Thìn từng chút từng chút buông cô ra, để mặc cô một mình bị giới truyền thông xô đẩy ngã xuống nền nhà.

Ngẩng đầu lên, từ trong đám người kia tìm kiếm Ninh Nam, cô hiện giờ chỉ để ý duy nhất đến phản ứng của anh.

Ninh Nam vẫn đang đứng ở chỗ cũ, ánh mắt rơi trên màn hình kia, không dời được tầm mắt.

Thân thể của Noãn Noãn, anh quen thuộc đến như vậy, vốn cho rằng là thứ chỉ anh mới có được, lại thư thái nằm trong lòng một người khác.

Huyết khí nhanh chóng xông lên đỉnh đầu, nghĩ tới lúc đó bản thân vì cứu cô, quỵ xuống trước mặt Lam Mặc, mặt đất đầy miếng thủy tinh vỡ, anh đều không để ý tới.

Hóa ra, đó chỉ là một màn công kích, hóa ra, hai người họ từ sớm đã câu kết với nhau, mà anh đây, là chuyện nực cười nhất.

Tôn nghiêm, bị khiêu khích!

Sự việc lộ ảnh này, không hề nằm trong dự liệu của anh ta.

Vui mừng, thật vui mừng, vì quyết định cuối cùng của mình, đối với Tô Noãn Noãn, anh đã không hề mềm lòng, nếu không, hiện giờ bị quét mất tôn nghiêm, chính là Ninh gia nhà anh rồi.

Giới truyền thông vừa rồi còn bao vây lấy Hàn Dật Thìn, phút chốc lại bao kín lấy Lam Mặc.

Một cô gái dây dưa với ba vị tổng giám đốc trẻ tuổi, thân phận của cô ấy lại còn đặc biệt như vậy, sớm đã thu hút toàn bộ quan khách trong hội trường cùng giới truyền thông đều rất tò mò về bí mật bên trong đó.

Hội trường hôn lễ vốn đã loạn nay càng loạn thêm, Hình Tuệ thấy tình hình đã sắp không khống chế được nữa, lập tức gọi người trước tiên dừng phát những bức ảnh kia, mà Lam Quân Kỳ ngồi bên bà kia cũng đã cúi mặt xuống.

Ai cũng không nghĩ tới, một lễ kết hôn, một cô gái, lại có liên quan dây dưa không rõ ràng đến ba nhân vật nặng ký như vậy.

Ninh Nam cuối cùng cũng đã hồi thần lại, nhìn Noãn Noãn đang bò dậy từ dưới đất kia, một bước dài xông qua, miết lấy cằm cô.

“Tô Noãn Noãn, hóa ra cô lại phóng đảng như vậy!”

Cô bị anh ta miết lấy, nghe thấy lời nói nhục mạ của anh, nhìn vào con người đỏ ngầu đến đáng sợ của anh.

Nhưng, lại không có sức lực để giải thích.

“Là tôi không đủ để thỏa mãn cô? Hay là cô vốn bản tính đã phóng đảng, không chịu được cô đơn! Hà ?”

Sắc mặt Ninh Nam âm lãnh, lực đạo trên tay kia dần tăng lên, như muốn bẻ gãy cằm cô ra.

“Cô ta là bản tính phóng đảng, Tô Noãn Noãn, tôi còn cho rằng cô chỉ dây dưa không rõ ràng với một người là Ninh Nam, không ngờ tới, cô thật đúng là hạ tiện!”

Hàn Dật Thìn ở bên cạnh cũng đã bước đến, dùng lực mà nắm lấy cánh tay cô, trong mắt kia là lửa nộ đáng sợ.

Cằm của cô như sắp bị vỡ vụn, cánh tay cũng bị nắm đến phát đau, muốn giãy giụa song lại giãy giụa không thoát được.

Hai người đàn ông trước mắt lần đầu tiên cùng cầm thù một kẻ địch, lại cùng nhau làm nhục cô!

“Những bức ảnh đó không phải là thật ... . Nếu như các anh tin chúng, là đã mắc mưu Lam Mặc rồi!”

“Những bức ảnh đó không phải là thật ... . Nếu như các anh tin chúng, là đã mắc mưu Lam Mặc rồi!”

~

Cô sợ hãi nhìn hai người đàn ông đang dâng đầy sát ý kia, chỉ có thể giải thích được một câu, trong tình thế vô vọng như thế này, đến việc sắp xếp ngôn

ngữ cũng là điều khó khăn.

Tấn Tịch, Trần Tiểu Dương đều lên trước ngăn cản, không thể để sự việc cứ thế tiếp diễn, nếu không khó mà đảm bảo được tính mạng cho Tô Noãn Noãn.

“Ninh Nam, anh bình tĩnh một chút, bao nhiêu người ở đây, anh không thể làm trò cười cho người ta được, lại càng không thể để Ninh gia bị mất mặt.”

“Đúng đấy, Ninh Nam, nên nghĩ xem làm sao để thu xếp cục diện.”

Trần Tiểu Dương cũng khuyên giải vào.

Lời của anh ta, đã thành công thức tỉnh Ninh Nam, còn có việc quan trọng hơn chưa làm.

Nhìn khắp bốn phía, khuôn mặt lo lắng của Tấn Tịch cùng Trần Tiểu Dương, biểu tình phẫn nộ của Hàn Dật Thìn, còn có bộ dạng bất lực khủng hoảng của Tô Noãn Noãn, làm anh ta cảm thấy đặc biệt giả dối.

Đúng! Không thể để người phụ nữ giả dối này làm loạn phương hướng của bản thân, tất cả, cứ dựa theo kế hoạch đã định mà tiến hành.

Cô ta đã phóng đảng như vậy, anh cũng đã có thể không cần lùi bước mà tuyệt tình rồi.

Buông cảm cô ra, làm hiệu mở cửa ra vào.

Điệu nhạc hôn lễ lại lần nữa vang lên.

Theo cửa lớn dần dần được mở ra, ở cửa đã có một cô gái mặc váy cưới đang đứng đó.

Y Bán Nguyệt, một thân váy cưới trắng hoa lệ, khoác tay cha cô ta, đằng sau có hai tiểu tiểu hoa đồng bước theo, từng bước từng bước đi vào trong lễ đường.

“Chuyện gì thế này? Sao lại có thêm một vị tân nương nữa?”

“Là Y hội trưởng cùng con gái ông ta.”

Tiếng bàn luận liên tiếp trong đám đông, tình thế thay đổi liên tiếp, làm mắt mọi người đều không chớp được, e sợ sẽ bỏ lỡ mất kịch hay.

Y Bán Nguyệt bước đến trước mặt Ninh Nam, cha cô ta trình trọng giao tay con gái cho Ninh Nam.

Ninh Nam cầm lấy tay cô ta, dẫn cô ta bước đến trước bục tuyên thệ.

“Các vị, các vị giới truyền thông, xin mọi người yên lặng một lát, đối với những việc đã xảy ra ở đây ngày hôm nay, tôi nghĩ tôi nhất định phải giải thích cho rõ.”

Nghe thấy lời Ninh Nam, mọi người đều tự giác yên lặng, đợi lời nói tiếp theo của anh ta.

“Hôm nay, là ngày kết hôn của tôi cùng con gái hội trưởng Y, Y Bán Nguyệt tiểu thư, mà tôi đặc biệt mời đến Tô Noãn Noãn tiểu thư, đến làm phù dâu cho tân nương của mình. Đối với sự việc vừa rồi, đã để mọi người hiểu lầm, chuyện tình cảm dây dưa giữa Tô tiểu thư cùng Hàn tổng và Lam tổng bị đưa ra trong hôn lễ của tôi, tôi thật sự rất xin lỗi, tôi sẽ nhanh chóng điều tra rõ ràng chuyện này, hơn nữa giải quyết sự hiểu lầm trong chuyện này, hiện giờ, hôn lễ của tôi và Y tiểu thư xin được phép tiếp tục tiến hành.”

Lời nói của Ninh Nam đã thành công lấy lại được danh dự vừa bị mất đi, Tô Noãn Noãn hóa ra chỉ là phù dâu, vậy thì sự dây dưa của cô cùng người khác không hề có quan hệ gì với Ninh Nam.

Mà những người biết chuyện, Tấn Tịch, Trần Tiểu Dương cùng Hàn Dật Thìn đều kinh ngạc!

Việc anh ta làm thật quá tàn nhẫn, từ đầu đến cuối rõ ràng không hề có ý muốn cưới Tô Noãn Noãn.

Lam Mặc ở bên cạnh kia đắc ý cười cợt, lúc này mới hiểu được hàm ý khi Y Bán Nguyệt nói giết người không thấy máu, cô ta chắc là từ sớm đã có âm mưu với Ninh Nam rồi, vào ngày kết hôn này, trước tiên làm Tô Noãn Noãn mất mặt, cô ta sau đó mới bước ra làm tân nương, việc này sẽ hoàn toàn đánh gục Tô Noãn Noãn.

“Tô tiểu thư, không biết cô có đồng ý làm phù dâu cho tân nương của tôi không, để hôn lễ này được tiếp tục tiến hành?”

Ninh Nam đứng trên bục, hơi hơi cười nhìn Noãn Noãn, bày ra tư thế mời cô, trong mắt kia là sự xa lánh và ghê tởm mà chỉ Noãn Noãn mới nhìn ra được.

Noãn Noãn ngậy ra đứng ở đó, nhìn thấy tất cả, nghe thấy tất cả.

Ninh Nam nói, tôi chỉ là phù dâu, Y Bán Nguyệt mới là tân nương, vốn dĩ anh nói muốn cưới cô, đều là giả tạo, sự ôn nhu của anh ta cũng chỉ là giả tạo,

thâm tình cũng là giả.

Tại sao lại làm thế với tôi? Nếu như không yêu tôi, cũng đừng tàn nhẫn để tôi nhìn thấy hôn lễ của anh với người khác thế, mà tôi, lại là người cuối cùng biết chuyện người anh muốn cưới là người khác.

Tôi thật đúng như một trò cười, toàn thế giới đều đang chúc phúc anh, toàn thế giới đều đang cười nhạo tôi.

Sự xấu hổ, còn khó chịu hơn cả khi mất đi.

Ninh Nam nhìn phản ứng của cô, những người khác đều đã về vị trí.

Sự tổn thương trong mắt cô, sự tuyệt vọng, vẻ mặt đau khổ, trong mắt anh ta đều là giả vờ.

Anh ta đột nhiên buông Y Bán Nguyệt ra, bước đến trước mặt cô, cúi đầu xuống, nói vào tai, anh ta muốn cô còn phải đau đớn hơn nữa,

“Có biết vì sao tôi làm thế này với cô không? Bởi vì, cô là con gái Tô Trác Thiên. Tai nạn xe của cha cô, là do tôi làm đấy, còn nữa, lần trước đỡ đạn cho cô ở Yêu Kiều, đều là do tôi và Lạc Phong sắp xếp cả. Đồ ngốc, tôi làm sao có thể cười người phóng đảng như cô.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 167

“Đồ ngốc, tôi làm sao có thể cười người phóng đảng như cô.”

Lời của anh ta, như vô số cung tên cắm vào trên thân thể cô, sự đau đớn lạnh lẽo, sự lạnh lẽo đến xương cốt, thương tích đầy người, lạnh thấu người.

Cha, là do anh ta giết! Phát đạn ở Yêu Kiều đó, cũng là diễn kịch.

Một Ninh Nam thật xa lạ, xung quanh thân thể như có sát ý cùng hận ý nồng đậm, làm cô muốn trốn chạy đi.

Cô lại ngốc nghếch đến thế, tin tưởng vào sự ôn nhu không hề chạm được tới đáy mắt của anh ta, lừa gạt bản thân, trầm luân vào trong sự cảm động mà anh ta tự tạo ra, càng lúc càng lún sâu.

Thảm thương, thật thảm thương . . . . .

Cô từng bước từng bước đi vào trong cái bẫy ôn nhu của anh ta, cuối cùng, đã hoàn toàn bị đánh bại.

Tình yêu, hóa ra giống như hoa anh túc nở rộ bên bờ bên kia, cô cố hết sức muốn có được nó, song cuối cùng vào lúc đạt được đó, lại bị hủy diệt.

Mất một lúc lâu, cô chỉ có thể đứng ở nơi đó, cố chấp nhìn lại dòng nước đang muốn dâng lên trong mắt kia.

Cô có thể cảm nhận được trái tim mình đang từng chút từng chút thu nhỏ lại, càng thu càng nhỏ, càng thu lại càng đau, như đang có một con dao sắc nhọn lăng trì trái tim cô, thật chậm rãi mà cắt vào, dùng lực thật sâu.

Nỗi đau đớn đó, đau đến nỗi cách ly không khí của cô, làm cô khó mà thở được.

Cô không nhìn thấy những người xung quanh, không nghe thấy được âm thanh xung quanh.

Cô chỉ có thể khổ sở, đau đớn, khinh miệt bản thân mình lại thấp hèn như thế này.

Cô không cách nào đứng được như bình thường, như một con người đứng trước mặt bọn họ nữa.

Cô cảm thấy bản thân chỉ như một thứ đồ chơi bị người khác phi nhổ.

Cô dùng chút sức lực cuối cùng, để cười.

Bởi vì cười rồi, trái tim mới lạnh hơn được.

Xoay người, từng bước từng bước đi ra khỏi lễ phòng, dưới chân không còn sức lực nữa, ngã xuống, rồi lại đứng lên.

Không có ai đến đỡ cô, Lam Mặc bị Lam Quân Kỳ giữ lại, Tần Tịch lại không dám có hành động liều lĩnh, Hàn Dật Thìn không chút động lòng.

Cô chỉ có thể dưới sự đồng tình của mọi người, hoặc dưới ánh mắt giễu cợt của họ, mà trốn chạy.

Bước chân khi bước ra khỏi cửa kia, cô nghe thấy rất rõ rằng ba chữ làm cô hoàn toàn tuyệt vọng, là Ninh Nam nói với tân nương :

“Con đồng ý.”

Tất cả, vào khắc đó, ruột gan đứt rời.

Toàn thế giới đều đang chúc phúc cho hai con người đó, toàn thế giới đều đã lãng quên sự bi thương của cô.

Bước ra khỏi cửa khách sạn, việc đầu tiên, là đi đến bệnh viện.

Lễ phục màu trắng vẫn còn đang mặc trên người, tài xế kỳ quái nhìn cô gái sắc mặt không chút biểu tình nào này, đưa cô đến bệnh viện gần nhất.

Cô trực tiếp đi tới khoa phụ sản, không chút do dự, lấy số, điền vào giấy tờ của người đến làm phẫu thuật phá thai.~

Cô trực tiếp đi tới khoa phụ sản, không chút do dự, lấy số, điền vào giấy tờ của người đến làm phẫu thuật phá thai. ~

Quá trình chờ đợi thật lâu vô cùng, người đến người đi ở bệnh viện, những người đi qua cô, ánh mắt đều dừng lại trên người cô vài giây.

Cô ngồi ở nơi chờ đợi để được làm phẫu thuật, mặc một bộ lễ phục danh tiếng, một mình, chờ đợi.

Bất cứ ai vừa nhìn, cũng có thể nhìn ra, đây là một cô gái bị bỏ rơi, dự định bỏ đi đứa bé trong bụng kia để cắt đứt tình cảm.

Cho nên, ánh mắt xung quanh kia, có thương xót, có thấu hiểu, cũng có phản đối.

Đôi khi lại có người già tiến lên để khuyên cô, nói với cô, đứa bé là vô tội, cô cũng chỉ lãnh đạm lắc lắc đầu, không hề lùi bước.

“Số bảy, Tô Noãn Noãn, chuẩn bị phẫu thuật.”

Đến lượt cô rồi, hộ lý ở cửa phòng phẫu thuật nhắc nhở.

Noãn Noãn đứng dậy, biểu tình càng lúc càng lạnh lẽo, dường như đã hạ xuống quyết tâm lớn nhất.

Cô từng bước từng bước hướng về phía phòng phẫu thuật, bước chân kiên định.

Lúc sắp đến cửa phòng phẫu thuật, trước mặt bỗng nhiên có một bé gái xông đến, có lẽ chỉ khoảng hai ba tuổi, mập mạp, bước chân có chút không vững, va phải người cô.

“Ưm ưm ... .. “

Đứa trẻ tự mình nghịch ngợm, bị va phải rồi, ngã xuống đất liền khóc ầm lên.

Noãn Noãn lập tức cẩn thận nhắc cô bé lên, phui phui bụi trên người bé,

“Cô bé, không sao chứ?”

“Cháu va phải tay rồi, đau quá ... .. Hu hu ... .. “

Tiếng khóc của cô bé đó rất to, đem bàn tay nhỏ bị xước hồng lên kia cho cô xem, nói lấp bắp với cô là đau.

Nước mắt Noãn Noãn nhìn xuống vào giây phút này toàn bộ đều sụp đổ.

Một sinh mạng yếu ớt như thế này, đang là lúc phải được bảo vệ, con của cô, liệu có phải cũng như cô bé ấy, khóc mà nói,

” Đau quá ... .. Hu hu ... .. ”

“Đi à, đi sao thế, đi đừng khóc, cháu không đau nữa rồi, đừng khóc hu hu nữa ... .. ”

Cô bé nhỏ ấy ngây thơ an ủi cô, như một người trưởng thành bé nhỏ vậy, xoa xoa đầu cô, tiếng nói non nớt, làm nước mắt Noãn Noãn càng ngày càng chảy nhiều.

“Mami ... .. “

Cô bé đột nhiên gọi to.

Noãn Noãn lập tức chấn động một cái, ngược mắt hướng nhìn, cô bé nhỏ đó đã bay vào vòng tay của một người phụ nữ.

Người mẹ của cô bé đó lúc này mới tìm thấy con, thương tâm mà ôm cô bé vào trong lòng, kiểm tra trái phải, lại nói lời cảm ơn với Noãn Noãn.

Noãn Noãn lau đi nước mắt của mình, nhìn mẹ con họ rời đi.

Xoay người, hướng về phía họ lác lác đầu, nói với cô ấy, hãy bỏ phẫu thuật.

Cô cuối cùng vẫn là không có dũng khí để vứt bỏ đứa bé này, nhưng cô biết, có một người sẽ có dũng khí này, hơn nữa lại còn sẽ không hề do dự.

Hôn lễ của Ninh Nam, diễn ra trong âm thanh chúc mừng náo nhiệt.

Hàn Dật Thìn ngồi ở vị trí, ánh mắt chăm chú nhìn vào Lam Mặc.

Lời nói ban nãy của Tô Noãn Noãn cứ vang vọng bên tai anh ta,

“Tin vào những bức ảnh đó, là đã mắc mưu Lam Mặc rồi.”

Thực sự là như vậy sao? Không cần biết có phải thật sự như thế không, nhưng đem những bức hình đó công bố với mọi người, nghĩa là đã thách thức với sự tôn nghiêm của anh ta, cho nên hẳn ta chết chắc rồi.

“Vi Diễm, tôi nhớ là vào buổi tối hôm Ninh Manh đính hôn, cô cùng Lam Mặc, có phải là đã có qua tình một đêm?”

Anh ta thấp giọng nói bên tai Hạ Vi Diễm.

Hạ Vi Diễm hơi ngây ra một chút, có phần kinh ngạc, nhìn anh ta, muốn hiểu được hàm ý trong mắt anh ta.

“Có hay không?”

Anh ta bức vấn, không cho phép cô do dự.

“Có !”

Lúc đó, cô vì muốn tách rời Lam Mặc mà hiến thân, còn anh lại phải hỏi cô rồi mới xác định, vậy những gì cô bỏ ra, được tính là gì đây, Hàn Dật Thìn căn bản là không hề ghi nhớ trong tim.

“Tốt lắm, tối nay, cô lại đi lần nữa.”

Hàn Dật Thìn khoe miệng cong lên thành một độ cong làm người ta thấy run rẩy,

“Hơn nữa, nhiệm vụ của cô tối nay là, làm lại nghề cũ !”

Chiếc ly cầm trên tay của Hạ Vi Diễm suýt chút nữa thì rơi xuống đất, cô vốn rất bình tĩnh, vào lúc nghe thấy nhiệm vụ mà Hàn Dật Thìn nói ra, tim trong phút chốc đã rơi xuống tận đáy vực.

Anh ta muốn cô đi dụ dỗ đàn ông, còn muốn cô làm tiếp nghề cũ, nghề trước đây của cô là cái gì chứ ! Sát thủ !

Trước đây để được cùng về nước với anh ta, cô phải chịu biết bao khổ ải mới thoát ra khỏi tổ chức sát thủ, cô chỉ muốn an ổn bình yên đi theo anh, được anh để ý tới.

Mà hôm nay, anh ta lại muốn cô đi hiến thân, đi trừ khử một người đàn ông đáng ghét chỉ vì một người con gái.

Châm biếm, thật là châm biếm !

“Cô đang do dự ? Đến cô, cũng muốn phản bội tôi?”

“Em không có !”

Cô giải thích, chỉ cần một ánh mắt của anh ta, cô liền hoảng loạn không biết đứng sai nữa.

“Lúc đầu, là cô tự mình muốn đi theo tôi, không phải là tôi cầu xin cô.”

Anh ta không hề để ý đến cảm nhận của cô, từng câu từng chữ đâm đau trái tim cô.

“Vi Diễm, cô nếu như không đồng ý, tôi cũng sẽ không ép cô !”

Thật đúng là làm khó, đối với cô, Hàn Dật Thìn trước giờ đều biết phải dùng chiêu thức gì, người con gái quá nghe lời lại không hề có chút cảm giác chinh phục nào, cho nên, đối với Hạ Vi Diễm, anh ta lại chẳng thể nào tăng thêm hưng phấn được.

“Em đi . . . . Chi là, em hi vọng, đây là lần cuối cùng, anh biết đấy, em là vì anh mới làm thế này.”

Ngữ khí của cô cẩn thận thăm dò, như đang thỏa hiệp với anh ta.

Có người, sinh ra là để bị một người khác hành hạ, như cô hiện giờ.

Hàn Dật Thìn gật gật đầu,

”Đợi khi hôn lễ kết thúc, Lam Mặc nhất định sẽ đi tìm Tô Noãn Noãn, cô phải nhanh chóng trước khi hắn ta tìm được, giải quyết hắn, tôi đợi tin tốt của cô.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 168

Hôn lễ vẫn đang diễn ra. . . .

Hạ Vi Diễm lặng lẽ lui ra, để chuẩn bị cho lát nữa ” làm lại nghiệp cũ”.

Cô đã từng là một nữ sát thủ chuyên nghiệp, mà chuyên nghiệp nhất, chính là — cảm dỗ.

Mặc dù đã rất lâu rồi không ra tay thêm lần nào, nhưng thân thủ cùng kỹ thuật chuyên nghiệp năm đó thì vẫn còn đây.

Trước tiên là xuống hầm để xe, nhìn kỹ vị trí để xe của Lam Mặc, tìm chính xác mấy chiếc camera có thể quay được góc độ của xe anh ta.

Ở nơi khuất, lấy tay ném mấy viên sỏi, dùng lực rất mạnh, làm chúng bị vỡ tan, thần không biết quỷ không hay.

Sau đó, cô lại tìm đến một cửa hàng thuốc gần đó, mua kim tiêm cùng thuốc mê để vào trong túi xách.

Muốn làm, thì phải làm cho gọn gàng sạch sẽ, không lưu lại bất kỳ chứng cứ nào.

Về lại hội trường hôn lễ, đã thấy bắt đầu tan hội.

Lam Mặc không đợi được nữa, không để ý đến sự phản đối của Lam Quân Kỳ mà đi tìm Noãn Noãn.

Hàn Dật Thìn đều nhìn thấy, nháy mắt một cái với Hạ Vi Diễm ngồi bên cạnh, ý bảo cô đi theo.

Hạ Vi Diễm làm việc, anh ta trước giờ đều rất an tâm, cô gái này sống chết đều trung thành với anh ta, cho dù có bao nhiêu nguy hiểm, cô ta cũng đều liều mạng đi làm.

Lại quay xuống dưới hầm để xe, do hai người họ gần như là xông ra ngoài, nên hiện tại hầm để xe hoàn toàn không có ai cả.

Lam Mặc bước đến bên xe, vừa muốn lên xe, thì bị một bàn tay mềm mại không xương ngăn cửa xe lại.

Hạ Vi Diễm ngẩng đầu nhìn mấy chiếc camera xung quanh đó, xác định chúng không hoạt động nữa, mới cười cười với Lam Mặc, nụ cười tán tỉnh ngọt đến xương cốt.

“Lam tổng vội đi đâu thế?”

“Hạ tiểu thư? Cô không ở bên Hàn tổng, sao lại ra đây tìm tôi? Có phải là, muốn ôn lại mộng cũ không?”

Đối với sự xuất hiện đột ngột của Hạ Vi Diễm, anh ta vẫn là có mấy phần phòng vệ, dù sao cô ta cũng là người của Hàn Dật Thìn.

“Hạ tiểu thư e là hôm nay làm cô thất vọng rồi, tôi hiện không có thời gian.”

Anh ta hôm nay không hề có chút hứng thú nào như ngày thường, trong tim còn đang muốn mau mau tìm được Tô Noãn Noãn mới là quan trọng, không hề muốn dây dưa thêm với cái loại mỹ nữ tuyệt sắc này tí nào.

Hạ Vi Diễm cười quyền rũ một cái, ôm lấy cổ anh ta, để anh ta ép vào trên cửa xe, đem nơi cao ngất của bản thân kia đặt lên vòm ngực anh ta, ngón tay trên thân thể anh ta vẽ những vòng tròn.

“Lam tổng, đi vội như thế, là đi tìm Tô Noãn Noãn đúng không? Những bức ảnh ở hôn lễ vừa nãy, hình như lại còn tuyệt hơn cả chúng ta lần trước nhỉ?”

Cô ta nói cực kỳ ám muội, lời nói mang theo hơi thở như hương hoa lan thổi bên tai anh ta, thấp giọng cười ra tiếng, hút hồn người ta.

“Ha ... .. Cô biết là tôi muốn đi tìm cô ấy?”

Lam Mặc bị cô ta cố ý làm kích thích ra phản ứng sinh lý của bản thân, tay bắt giắc mà đặt lên eo cô ta.

Hạ Vi Diễm thấy không còn nhiều thời gian nữa, còn không lên xe, lát nữa sẽ có một đám người xuống đây, cúi lập tức quắp lên anh ta, thân mật dính chặt với thân thể anh ta.

“Đúng vậy ... .. Tôi còn biết cô ấy ở đâu nữa cơ, không bằng, tôi đưa anh đi tìm cô ấy nhé?”

Toàn thân cô ta như một con rắn chuyển động trên người anh ta, cách một lớp vải như cổ tình lại như vô tình ma sát nơi mẫn cảm kia của anh ta, sử dụng toàn bộ bản lĩnh của mình.

“Cô biết? Cô làm sao mà biết được?”

Anh ta bị thủ pháp trêu chọc lão luyện của cô làm cho hơi thở có chút hỗn hển.

“Tôi tự nhiên sẽ có cách biết được, chỉ xem anh có tin tôi hay không thôi.”

“Sao cô lại muốn đưa tôi đi tìm cô ấy? Cô được lợi gì sao?”

Hạ Vi Diễm lại cười quyền rũ, đột nhiên rời khỏi thân thể nóng rực của anh ta,

“Tôi được lợi gì, điều này anh lại không nghĩ ra được sao? Mục đích của tôi chỉ có một, nếu như Tô Noãn Noãn theo anh, tôi sẽ không còn phải lo lắng Hàn tổng thay lòng nữa, anh cũng thấy tình hình vừa rồi trong hôn lễ đấy.”

Lam Mặc hiểu ý, đương nhiên, đây là một lý do có lực thuyết phục lớn nhất, cho nên, anh ta đã tin.

Sự ghen tị giữa phụ nữ, luôn có thể làm ra những việc đáng sợ hơn cả đàn ông có thể làm, ví dụ như Hạ Vi Diễm đây, ví dụ như Y Bán Nguyệt.

“Chúng ta đi tìm cô ấy trước? Hay là, đi thuê một phòng trước ? “

Cô ta cười tự tin, nhìn người đàn ông trước mặt đang chìm trong dục tình mà ý chí rõ ràng đã yếu đi trước mắt.

Cô rất mãn nguyện trạng thái hiện giờ, rất nhiều lúc, khi làm nhiệm vụ, cô nhìn những người đàn ông bò xồm dưới thân mình, phát điên vì thân thể của cô, cô sẽ rất dễ dàng tìm được phần khát máu nhất của mình.

Thủ pháp của cô vô cùng xuất thần, vào lúc mà người đàn ông đang lên đỉnh mà hạ thủ, cái chết đó, mang theo cảm giác vui thích nhất, chết dưới chân cô, đau đớn nhưng vẫn vui sướng.

Lam Mặc do dự hồi lâu, anh ta thật sự không nỡ vứt đi món quà quyền rũ thế này, mà hơn nữa, lúc này thân thể anh ta cũng đã có phản ứng mãnh liệt nhất rồi.

Có điều, anh ta lại trả lời rằng:

“Đi tìm Noãn Noãn, tôi rất lo cho cô ấy.”

Câu trả lời này lập tức đánh mạnh vào sự tự tin của Hạ Vi Diễm, cô ta vốn dĩ rất tự tin về thân thể mình, không có mấy người có thể từ chối được, lại không nghĩ đến những người đàn ông yêu Noãn Noãn, đối với cô ta, đều không có chút để ý.

“Được.”

Mặc dù không vừa lòng, song trên mặt không hề lộ ra chút nào, cô vẫn cười quyền rũ như thế, mở cửa xe anh ta bước lên.

Xe đi ra khỏi bãi đỗ xe, hướng về phía đường lớn.

Cửa kính xe đóng chặt, Lam Mặc tắt máy nhạc tự động đi, đã không còn bộ mặt cười cợt như ngày thường, nghiêm túc hỏi :

“Cô ấy giờ ở đâu?”

“Cô ấy, ở nhà anh.”

“Ở nhà tôi?”

Lam Mặc không hiểu.

“Đúng vậy, tôi vừa nãy đã gọi điện thoại bảo cô ấy đến nhà anh.”

“Đùa kiểu gì thế, Hạ tiểu thư, cô ấy không thể đến đó được.”

“Tôi có đùa anh đâu, cô ấy sao không thể đến đó? Đó là do anh không có bản lĩnh kia, nhưng tôi có.”

Hạ Vi Diễm đối diện lên vẻ mặt nghiêm túc của anh ta, rất thành thật trả lời.

“Cô nói xem nào . . . . .”

Lam Mặc mặc dù không tin, song vẫn lái về hướng biệt thự riêng của mình mà đi.

“Anh có biết cô ấy hiện giờ muốn biết nhất là gì không? Chính là ân oán năm đó, Ninh nam tại sao lại bỏ rơi cô ấy như vậy, cho nên tôi gọi điện thoại cho cô ấy, nói với cô ấy tôi biết được sự thật, anh đoán xem cô ấy có đến hay không?”

“Cô thông minh thật.”

Lam Mặc cười tà mị, tự giác thấy cô gái này có mấy phần nguy hiểm.

Con gái thông minh, rất nguy hiểm. Thông minh, lại còn là cô gái xinh đẹp, càng nguy hiểm hơn.

Đôi môi mím chặt lại, liếc mắt nhìn về mặt cô ta, cô ta đang ngồi trên ghế, tư thế ưu nhã, đã không còn nhu tình mê hoặc vừa rồi, song lại có một phong vị khác.

Đến biệt thự, dừng xe xong, Lam Mặc không nhìn thấy Noãn Noãn, không thể không nghi ngờ.

“Để tôi hỏi xem cô ấy đến đâu rồi.”

Hạ Vi Diễm giả vờ nhấn gọi điện thoại.

Hai người họ bước vào trong phòng, biệt thự tư nhân của anh ta không có người hầu, đây vừa hay lại là điều kiện có lợi cho Hạ Vi Diễm, cô ta cũng không muốn ra tay với người vô tội.

“Chúng ta đợi một lúc đã . . . Cô ấy sắp tới rồi.”

Cô ta như một tình nhân đã theo anh ta rất lâu rồi, đón lấy túi và áo ngoài của anh ta, treo lên.

Sau đó ,đợi Lam Mặc ngồi xuống, cô ta liền trực tiếp ngồi lên đùi anh ta, tư thế mặt đối mặt, phần đầu của anh ta vừa hay đối diện với bộ ngực dưng đứng của cô.

Chiếc áo sơ mi trắng bó sát lấy nơi đó, đặc biệt quyến rũ.

Lam Mặc nâng cằm cô ta, trong mắt đã có dục vọng,

“Cô hôm nay chủ động thật . . . . . Không phải luôn miệng nói muốn có được Hàn tổng của cô sao? Sao lại còn ôm ôm ấp ấp tôi thế này?”

Anh ta cười như không cười, như đang hỏi đùa cợt, song giọng điệu lại rất nghiêm túc.

Hạ Vi Diễm không hề hoảng loạn, một chút cũng không lo lắng, cô ta có bản lĩnh, nơi chỉ có hai người họ, anh ta tuyệt đối không phải đối thủ của cô.

“Đúng a . . . . . Nhưng mà chủ động chẳng liên quan gì đến tình cảm cả, chúng ta đều đã là người trưởng thành, anh có thể thỏa mãn tôi, tôi cũng có thể thỏa mãn anh, có gì mà không được ?”

Cô nhếch nhếch đôi môi khiêu khích, một nụ cười ám muội nở rộng trên môi.

Thân thể tiến gần anh ta, chủ động để nơi mềm mại của mình lên hơi thở nóng bỏng của anh ta . . . . .

Q.4 - Chương 169

Lam Mặc vốn là cao thủ tình trường, đối với mặt này lại càng chú trọng tới tình cảm cùng kỹ thuật, nếu không, lúc đó cũng không làm ra hành động khác người như vậy để Tô Noãn Noãn trở thành thiên thần gây cánh.

Hạ Vi Diễm lại là một nữ nhân hiểu được vô số đàn ông, do yêu cầu của nghề nghiệp, đối với mặt này, cũng là đã tìm người “súng thật đạn thật” mà rèn luyện qua.

Cho nên, một người là cao thủ tình trường, một người lại vô cùng hồn xiêu phách lạc.

Hai người họ nhanh chóng hòa hợp, lại thêm vào đã từng có một lần tiếp xúc thân mật, rất thông thạo, nhanh chóng tìm được điểm mẫn cảm trên người đối phương.

Có điều mặc dù lúc này Lam Mặc vẫn đang có chút do dự, song thật chẳng dễ gì gặp được một cô gái hợp cạ như vậy, bản tính bộc lộ ra, trong đầu bắt đầu nghĩ ra chiêu thức để có trò vui.

Anh ta trực tiếp ôm ngang lấy Hạ Vi Diễm, trong mắt lóe ra ánh sáng ám muội,

“Vào phòng tôi, có trò vui, người như cô nhất định sẽ thích.”

Hạ Vi Diễm hiểu ý, rất nhiều người đàn ông vào lúc này đều thích thêm vào một vài dụng cụ giúp hưng phấn hơn, cô nghĩ Lam Mặc chắc cũng vậy.

“Được a.”

Cô ta đáp lại rất vui vẻ, dường như cũng đang rất muốn được hưởng thụ một bữa tiệc linh đình của giác quan.

“Có điều, đợi chút . . . . . Tôi cảm túi đi cùng, lát nữa có lẽ Tô Noãn Noãn sẽ gọi điện tới.”

“Được . . . . .”

Làm việc với một cô gái thẳng thắn thế này cũng là một việc rất vui, không cần cố ý để lấy lòng hay ép buộc, cô ta sẽ cố gắng hết sức để phối hợp với anh, hơn nữa kỹ thuật đương nhiên không thể làm anh thất vọng.

Hai người họ bước vào trong phòng, đây là gian phòng Lam Mặc chuyên dùng để hưởng thụ, căn phòng được bày trí rất đặc biệt, bốn mặt đều là gương, đến trần nhà cũng vậy, quả nhiên là rất kích thích.

Hạ Vi Diễm cẩn thận xem xét bốn bề một lượt, thực ra sự bày trí như vậy, làm cô có chút khó khăn khi hạ thủ, bởi vì Lam Mặc có thể từ bất kỳ góc độ nào nhìn thấy nhất cử nhất động của cô ta.

Lam Mặc vút cô lên giường, nhìn bộ dạng ửng hồng cả khuôn mặt của cô ta, đã muốn được giãy vò đến điên cuồng!

“Anh đã đưa bao nhiêu người con gái đến nơi này rồi? Tô Noãn Noãn, có cùng anh chơi qua cái này chưa?”

“Cô ấy, cô ấy sẽ không chơi cùng tôi thế này, cô ấy không như cô, rất thuần khiết.”

Lam Mặc có chút phiền muộn trả lời, ai đã nhìn những bức ảnh kia, nhất định đều cho rằng anh ta và Noãn Noãn đã có quan hệ thân mật rồi, ai biết được Noãn Noãn đối với anh ta, căn bản là không để vào trong mắt, thậm chí lúc anh ta hôn, lại còn nôn nữa.

Nghĩ đến đây, Lam Mặc lại càng thêm phẫn nộ, nhìn cô gái trên giường kia, dùng lực một cái ép xuống, miết chặt lấy cảm cô ta, hôn xuống mạnh mẽ, như muốn cắt nát ra.

Anh ta muốn đem toàn bộ lửa giận đều phát tiết lên thân thể cô ta.

Hạ Vi Diễm kêu nhẹ ra tiếng, phối hợp với động tác của anh ta, âm thanh kiều mị.

Cô đương nhiên rất thông minh, đàn ông mà ôn nhu, cô có thể ôn nhu hơn, đàn ông mà bạo lực, cô cũng hiểu được phải làm sao để đáp lại.

Lam Mặc lại không thể nào nhẫn nhịn được thêm, nghe thấy tiếng thở yếu kiều thấm đến xương cốt của cô ta, thì không còn để ý đến nguy hiểm hay không nữa, chiếm lấy cô ta.

Hai người không hề có tình cảm, dùng thân thể mỗi người để cùng đưa ra phản ứng dục nhất.

Kích tình, có tiết tấu, tự mỗi người tìm lấy một hình ảnh để phát tiết.

Cô ta đem anh ta xem như Hàn Dật Thìn, còn anh ta đem cô xem như Tô Noãn Noãn, hai người họ dùng hết tinh lực của chính mình, dùng thân thể để làm lời hồi đáp chắc chắn nhất đến đối phương.

Hạ Vi Diễm không hề quên nhiệm vụ của mình, mặc dù, cô ta đang rất hưởng thụ sự vui vẻ này. Cô ta đã giết qua không ít người, Lam Mặc, lại là người khó mà có thể thay thế được người mà cô ta cần.

Vì vậy, cô ta có thể cảm nhận rõ ràng trạng thái cảm quan của anh ta . . . . .

Khi sắp đến lúc cao trào, đây là lúc mà ý chí của người đàn ông yếu đuối nhất, cũng là lúc sự phòng vệ là thấp nhất, bởi vì hiện tại hưởng thụ đã lấn át tất cả.

Nghe thấy tiếng gầm trầm thấp của anh ta, Hạ Vi Diễm biết là nên hạ thủ rồi.

Nhanh chóng lấy từ trong túi ra kim tiêm và thuốc mê, lật người một cái, cô trên , anh ta ở dưới.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 170

Kim tiêm chứa đầy thuốc mê với tốc độ nhanh nhất cắm sâu vào da thịt anh ta.

Cảm giác của Lam Mặc vẫn còn đang ở đỉnh cao nào đó, đang run rẩy.

Đột ngột có biến chuyển, anh ta căn bản là không thể nào phản ứng kịp được.

Anh ta làm sao cũng không ngờ tới được, cái nhói nhẹ ở ngực đó, không đau mấy, song lại đủ để làm trái tim anh ta ngừng đập.

“Cô . . . . .”

Anh ta mở to mắt, đợi đến khi ý thức từ điểm cao nhất kia được kéo về, thì Hạ Vi Diễm đã làm xong mọi động tác.

Mười mấy Mililit thuốc mê, trực tiếp truyền thẳng vào tim, tác dụng thuốc mạnh mẽ, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi đã bắt đầu có tác dụng.

Anh ta có thể cảm nhận được cơ thể mình vẫn chưa hồi phục được sự co giật của cơ thể, bởi vì từ điểm đau đó, dần dần mà mở rộng ra, cuối cùng hô hấp khó khăn, trái tim đập càng lúc càng yếu.

Hạ Vi Diễm ngồi trên người anh ta, thương thức biểu hiện trên vẻ mặt anh ta vừa vui sướng lại vừa đau khổ.

Thuốc mê trực tiếp tiêm vào tim, tác dụng thuốc mạnh như thế, cái chết đến là điều không cần nghi ngờ gì nữa.

Đề anh ta vào lúc đang hưởng thụ nhất mà chết đi, cái chết này, đối với anh ta mà nói, có lẽ là phù hợp nhất.

Lam Mặc, dùng chút hô hấp cùng ý thức cuối cùng nhìn vào cô gái đang ngồi trên người mình.

Anh ta bây giờ mới biết được, cô gái này có bao phần đáng sợ, cô ta đã ra tay, là muốn lấy mạng anh ta.

Mà anh ta, lại phát hiện quá muộn.

Anh ta không hiểu, tất cả là vì sao, hai tay run rẩy muốn bóp lấy cổ họng cô ta, khuôn mặt yêu kiều như nữ nhân kia, bỗng xuất hiện sắc mặt lạ lùng.

Toàn bộ quá trình diễn biến rất ngắn, anh ta chỉ giây giũa một chút, sau đó yên tĩnh mà chết đi, đem theo vẻ không thể tin nổi cùng không cam tâm, chết mà không nhắm mắt!

Toàn bộ không gian lúc này thật yên tĩnh, Hạ Vi Diễm xác định trái tim anh ta đã ngừng đập, mới rời khỏi người anh ta.

Thân thể vừa rời còn biểu diễn màn kịch tình với cô ta giờ đã là một xác chết, nhiệt độ bên trong cơ thể vẫn còn đó, thậm chí cả giác quan cùng nhiệt độ vẫn là hơi ấm ấm.

Song, thực chất là đã chết.

Cô ta nhảy xuống giường, từ trong bốn mặt gương kia nhìn thấy toàn cảnh trong căn phòng này, đột nhiên có chút sợ hãi, cũng có thể do quá lâu rồi không giết người, lại có thể là do người đàn ông này, cô cũng không hề hi vọng anh ta chết đi.

Cô ta mạnh mẽ khống chế để bản thân được bình tĩnh, người cũng đã chết rồi, việc tiếp theo, là phải dọn dẹp hiện trường.

Chọn dùng kim tiêm tiêm thẳng vào trong tim, một lý do là do chết rất nhanh, còn có lý do nữa là vì không dễ dàng quan sát ra được.

(T/g BT hóa ra còn yêu thích truyện trinh thám phá án nữa... .... Độ BT càng ngày càng tăng thêm lever)

Cho dù là pháp y đến kiểm tra, cũng khó mà có thể tra ra được, cách thức này, cô dùng lần nào cũng đạt hiệu quả tốt, hồi còn ở nước ngoài, đã bỏ lại không ít vụ án mà cảnh sát không phá được.

Cho nên việc hiện giờ cô ta phải làm, là an bài một hiện trường giả, để khi bị người ta phát hiện ra, nhìn thấy Lam Mặc, sẽ cho là vì bị kích thích quá độ trong khi chơi bời, mà đột tử tại nhà riêng.

Đương nhiên, căn phòng như vậy, lại thêm tính cách của anh ta, cái chết này là có sức thuyết phục nhất.

Hạ Vi Diễm sắp xếp xong, lại từ nhà bếp lấy ra một đôi bao tay dùng một lần, đem mọi dấu tay trước đây lưu lại lau đi sạch sẽ.

Cuối cùng, kiểm tra qua một lượt, cho rằng mọi thứ đều không có chút sơ hở nào nữa, cô ta mới bước ra khỏi biệt thự của anh ta.

Trên đường, gọi điện thoại cho Hàn Dật Thìn, nói với anh ta đã hoàn thành nhiệm vụ.

Bên phía anh ta cũng chỉ lãnh đạm nói, làm rất tốt, dường như đang có việc gấp gì khác.

Hạ Vi Diễm biết, anh nhất định là đang đi tìm Tô Noãn Noãn.

Cô ta ở bên này giúp anh giết người, anh lại ở bên kia vội vã tìm kiếm một người con gái khác.

Hạ Vi Diễm đột nhiên nghĩ, cô ta liệu có nên tiếp tục làm công việc trước đây, mà mục tiêu tiếp theo chính là Tô Noãn Noãn.

Nếu như Tô Noãn Noãn chết rồi, Hàn Dật Thìn sẽ có thể hoàn toàn thuộc về cô ta. ~

Hàn Dật Thìn không tìm được Tô Noãn Noãn, là bởi vì đã bị Tấn Tịch đến trước một bước đưa cô đi.

Tấn Tịch từ Trần Tiểu Dương mà biết được một tin, đó là Noãn Noãn đã có thai.

Vì vậy sau hôn lễ, anh ta đưa Ninh Manh về xong, liền lập tức đi đến mọi bệnh viện lớn để tìm cô.

Cuối cùng, tại một bệnh viện cũng nhìn thấy cô đang ngồi ở trên bồn hoa, thần tình đờ đẫn, vẫn đang mặc lễ phục, bóng dáng gầy yếu nhìn từ xa kia, liền làm người ta thấy đau lòng.

“Tô Noãn Noãn .... Lên xe với tôi.”

Anh ta bước đến trước mặt cô, đột nhiên như trúng được găng nặng, anh ta thật sự lo là sẽ không tìm thấy cô.

Noãn Noãn ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn lãng trước mắt kia, lại là Tấn Tịch.

Không ngờ đến, còn có người đến tìm cô, lại càng không nghĩ tới, lại là Tấn Tịch.

“Đi đâu? ”

Lời đáp lại lạnh lùng của cô làm Tấn Tịch hơi ngây ra.

“Tôi sắp xếp cho cô trước đã .... ”

“Tại sao lại muốn giúp tôi? “

Noãn Noãn phòng vệ mà hỏi.

Cô hiện giờ, sẽ không dễ dàng mà tin tưởng bất kỳ ai nữa.

Tấn Tịch nhìn thấy sự phòng vệ đó của cô, trong tim hơi hơi đau nhói, Ninh Nam đã đem cô ấy biến ra không còn là cô ấy nữa.

“Tôi cảm thấy, cô sẽ nhận sự giúp đỡ của tôi, cô đã từng giúp Ninh Manh, cho nên tôi cũng muốn giúp cô, cô an tâm, tôi sẽ không nói với bất kỳ ai là đã

tìm thấy cô, bao gồm cả Ninh Manh.”

Lời của anh ta, như một cơn gió ấm áp, thổi vào trong tim Noãn Noãn. Giọng của anh ta, vẫn là sự mê hoặc đến tận xương cốt đó, chính là mê lực đó, làm cô đồng ý tin tưởng anh ta.

Cũng có thể, cô quá cần một người có thể tin tưởng được, để tạm thời dựa vào.

“Vậy chúng ta đi đâu đây?”

“Tạm thời tôi sẽ đưa cô đến khách sạn.”

Thấy cô đồng ý, Tấn Tịch lại hỏi phục vụ cười ưu nhã.

“Được.”

Cô không hỏi thêm câu nào nữa, theo Tấn Tịch lên xe đến khách sạn.

Vừa vào phòng, cô trước tiên liền bật tivi lên.

Đúng như dự đoán của cô, trong tivi hiện đang phát hình buổi lễ kết hôn hôm nay.

Ánh mắt của cô cứ dán chặt vào màn hình, không hề chớp một cái, kênh này phát xong, lại chuyển một tới một kênh khác.

Ninh Nam cùng Y Bán Nguyệt trên tivi kia thật xứng đôi, hai người họ cùng trao đổi nhẫn cưới, cùng thề nguyện nói tới đồng ý.

Tấn Tịch bị bộ dáng này của cô dọa tới, không biết cô tại sao lại làm như vậy.

Anh ta cứ cho rằng cô sẽ chạy trốn, thương tâm, khóc lóc, nhưng lúc tìm thấy cô ấy, cô lại kiên cường hơn những gì anh đã tưởng tượng rất nhiều.

Cô vẫn xem đi xem lại, trên mặt không nhìn ra được cảm xúc nào.

Tấn Tịch cuối cùng cũng không nhịn được nữa, bước lên tắt tivi đi.

“Noãn Noãn, cô đừng như thế ... .. Ninh Nam, anh ta đã không còn thuộc về cô nữa rồi.”

Noãn Noãn nhìn anh ta, nhìn thấy sự đau lòng lóe ra từ con ngươi của anh ta, cô cứ ngỡ rằng đó là ảo giác, vì sự đau lòng của Tấn Tịch, chỉ nên vì Ninh Manh mà tồn tại thôi.

“Tôi biết anh ta không thuộc về tôi, anh ta, trước giờ đều không thuộc về tôi ... .. Ha ha ... ..”

Cô đột nhiên tự cười giễu cợt, trong mắt lại mang theo lệ quang mờ nhạt, cố nhẫn nhịn không để nó rơi xuống.

“Muốn khóc thì khóc đi.”

Tấn Tịch nhìn cô rõ ràng là muốn khóc, song khuôn mặt lại cứ đeo lên nụ cười.

“Tôi sẽ không khóc, bởi vì tôi không thể khóc vì kẻ thù giết cha được, nước mắt, chỉ làm bản thân thêm buồn thôi, cho nên tôi sẽ không khóc đâu.”

Cô ngang bướng kiên trì nói, nụ cười trên mặt lại càng mở rộng hơn.

“Anh có biết tại sao tôi cứ muốn xem tivi không? Xem hôn lễ của bọn họ không? Bởi vì khi tôi còn học ở nước ngoài, đã học qua một môn học về chữa trị tâm lý, gọi là ” Vật tột tất phản “

(tương tự như : Tức nước vỡ bờ / già néo đứt dây.) .

“Tôi càng ngăn cản bản thân đi nghĩ một việc gì, thì sẽ càng suy nghĩ đến, cho nên, tôi muốn xem liên tục, xem liên tục, xem cho đến khi tê dại, xem cho đến khi không còn đau lòng nữa, xem cho đến khi không còn nhìn thấy là thương tâm nữa thì thôi, lúc đó tôi đã thành công.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 171

“Tôi càng ngăn cản bản thân đi nghĩ một việc gì, thì sẽ càng suy nghĩ đến, cho nên, tôi muốn xem liên tục, xem liên tục, xem cho đến khi tê dại, xem cho đến khi không còn đau lòng nữa, xem cho đến khi không còn nhìn thấy là thương tâm nữa thì thôi, lúc đó tôi đã thành công.”

Cô nghiêm túc nói những lời này, cũng nghiêm túc mà làm.

Cách trị liệu vết thương tâm lý này, chính là như không ngừng đi mở rộng vết thương đã mưng mủ của mình ra, sau đó rắc thêm muối, lại mở rộng thêm, lại thêm muối.

Bởi vì là đau thương thực sự, nên không thể dùng từng ngày để tính được, mà là dùng từng giờ từng khắc.

Không cần biết cuối cùng liệu có thành công được hay không, quá trình đó, cũng là đau đớn vô cùng, máu sẽ chảy liên tiếp.

Tần Tịch nghe thấy lời nói không có ngữ điệu kia của cô, cứ như đang nói một câu trần thuật, song lại cần nhiều dũng khí cùng quyết tâm biết bao.

Nhiệt liệt liệt mà trầm luân, lãnh lãnh đậm đậm mà rút thân, tình yêu nếu như có thể trong phút chốc mà quên đi, cô cũng sẽ không cần phải tàn nhẫn với bản thân đến thế này.

“Cô sẽ thành công, cô sẽ quên được anh ta, sẽ có cuộc sống của riêng mình, Ninh Nam, đã không còn là người chi phối cuộc sống của cô nữa rồi.”

Anh ta chỉ có thể dùng lời nói lạnh nhạt kia mà khuyên bảo cô.

“Anh sai rồi, tôi không hề muốn quên đi anh ta ... .. Tôi chỉ muốn làm bản thân tê dại đi thôi.”

Cô nỗ lực nở nụ cười, đứng dậy, kéo xuống dây khóa kéo ẩn trên vai áo lễ phục.

“Cô làm gì vậy ... .. ?”

Hàng động của cô, làm anh ta chấn động.

“Đừng lo lắng thế, tôi chỉ muốn cho anh xem thứ này ... .. “

Noãn Noãn chú ý đến sự biến hóa trên gương mặt anh ta, từng chút từng chút kéo y phục của mình xuống.

Trước ngực cô, chữ Ninh kia như được điêu khắc in lên da thịt, còn có vết tích màu hồng do bị đá hồng ngọc làm bị thương, vết sẹo vẫn còn đó.

Biểu tình của Tần Tịch đang kinh động, Noãn Noãn lần đầu tiên nhìn thấy trên khuôn mặt ôn nhu của anh ta, lại tập trung nhiều nỗ lực như vậy.

Lúc Ninh Manh có chuyện, anh ta vẫn bình tĩnh được, mà hiện giờ, mũi nhọn được cất giấu trong đáy mắt anh ta đang dần dần lộ ra, là một loại từng trải sâu sắc.

Noãn Noãn không thể bỏ qua từng phản ứng của anh ta, cô hiện giờ đang cô độc không nơi nương tựa, nhất định phải tìm lấy một người giúp cô, mà sự xuất hiện đúng lúc này của Tần Tịch, làm cô nhất định phải nắm chặt lấy cành cây cứu mạng này, từng bước từng bước làm rõ bí mật mà mình muốn biết.

Tần Tịch vẫn trầm mặc, sau chỉ có tiếng than nhẹ.

Anh ta bước qua, kéo lễ phục của cô lên, kéo khóa lại, lúc nhìn lại cô lần nữa, ánh mắt đã thu lại sự sắc bén ban nãy, chỉ còn lưu lại sự thương tiếc cùng thương hại.

Noãn Noãn nhất thời ngậy ra, suýt nữa thì rơi vào ánh mắt âm u sâu thẳm này của anh ta.

Nói ra thì thật châm biếm, ở trước mặt một người đàn ông coi y phục, chỉ là để thử tìm hiểu sự quan tâm của đối phương với mình, từ lúc nào, bản thân lại biến thành bị ối và không thể chịu nổi thế này.

Anh ta giúp cô chỉnh lại y phục, đỡ lấy vai cô, xem xét khuôn mặt cô một lúc, dường như muốn nhìn thấu dụng ý từ hành động này của cô.

Noãn Noãn tìm có chút hoảng loạn, trên mặt lại vẫn giữ vững ý cười như một làn sóng nhẹ.

Đến nửa ngày sau, Tần Tịch mới buông tay, anh ta đỡ lấy vai cô như vậy, là bởi vì khi con người quá lo lắng, thân thể sẽ tự giác mà run rẩy, còn bờ vai lại là vị trí khó khắc chế nhất.

“Cô nghỉ ngơi cho tốt đi ... .. “

Anh ta lãnh đạm nói, muốn dùng tay vỗ vỗ đầu cô, song cuối cùng lại dừng lại khi chỉ còn cách mấy cm.

Giữa bọn họ, đến hành động vỗ vỗ đầu cũng thấy là quá mức thân mật.

Trước khi ra khỏi cửa, anh ta lưu lại một tấm thẻ bên trong có số tiền lớn đặt lên mặt bàn.

Noãn Noãn nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại, lúc này mới cầm tấm thẻ lên, trong tim thầm tính toán xem vừa rồi đã qua được hay chưa.

Đi ra khỏi cửa, mua quần áo, hóa trang, làm tóc, cô muốn lấy một trạng thái tốt nhất, đi tìm Ninh Nam, tặng cho anh ta một lễ vật tân hôn mà cả đời cũng không quên được ....

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 172

Trong trận chiến tình yêu chứa đầy âm mưu này, là ai đã giương cao lá cờ tình yêu, dùng hết cả ôn nhu, lại là ai, dùng danh nghĩa của thù hận, giết chết sự thành tâm.

Nếu như đã được định là không thể yêu nhau, vậy thì hãy dùng máu của em, cốt nhục của chúng ta để tưởng niệm tình yêu đã chết này!

—

Tô Noãn Noãn

—

Ngày thứ hai sau hôn lễ, Ninh Nam vẫn đến công ty như bình thường.

Cuộc hôn nhân thương nghiệp này, không có mật ngọt, không có kích tình, lại càng không có hạnh phúc để nói.

Anh cưới cô ta, không nằm ngoài hai mục đích : lợi ích và báo thù Noãn Noãn.

Đối với hai điểm này mà nói, thì cô gái có tâm kế như Y Bán Nguyệt trong tim đương nhiên rất rõ ràng.

Lúc Noãn Noãn đến tìm Ninh Nam, là vào lúc sắp kết thúc giờ làm buổi chiều.

Để tránh gặp phải phiền phức, cô không tìm đến quầy tiếp tân, mà trực tiếp gọi vào số điện thoại riêng của Ninh Nam.

Khi điện thoại được nhận, chỉ có âm thanh hơi thờ quen thuộc, không có lời nào.

Mặc dù đã có sự chuẩn bị trước, Noãn Noãn vẫn có chút khản trương.

“Anh có ở văn phòng không? Tôi lên tìm anh.”

“Lý do gì?”

Giọng nói quen thuộc của Ninh Nam thông qua điện thoại truyền vào trong tai, giọng điệu lại lạnh lẽo đến làm tim người ta lạnh theo.

“Tôi cảm thấy chúng ta cần phải gặp nhau mới nói rõ ràng được.”

Cô cố hết sức để giọng nói của bản thân không run rẩy, chỉ cách một ngày, khi lại nói chuyện với Ninh Nam, mọi việc đã hoàn toàn khác hẳn.

Trong điện thoại trầm mặc mấy giây, dường như đang suy nghĩ, cuối cùng truyền đến hai chữ lạnh lùng ,

”Lên đây.”

Noãn Noãn cúp điện thoại, điều chỉnh hô hấp một chút, đi về hướng thang máy.

Tầng thứ mười tám là tầng lầu riêng của Ninh Nam, Noãn Noãn bước vào đến hành lang, tiếng giày cao gót phát ra âm thanh rất rõ ràng, vang vọng trong không gian hành lang, vang lên cùng với nhịp tim cô, một tiếng nặng hơn một tiếng.

Gõ cửa, chờ đợi, bước vào trong văn phòng, bên trong chỉ có mình anh ta, quay lưng lại phía cửa, ánh mắt dường như đang xuyên qua lớp kính kia mà

ngắm nhìn cảnh sắc.

Noãn Noãn đóng cửa lại, anh ta cũng không hề có ý muốn quay đầu lại, vẫn quay lưng về phía cô, sống lưng thẳng kia mang theo sự lạnh lẽo.

Noãn Noãn bước đến phía anh ta, bước chân dừng lại ở vị trí nơi cách anh ta một cái bàn làm việc.

Ninh Nam cuối cùng cũng quay người lại, ngồi trên ghế xoay, chăm chú nhìn cô.

Tò Noãn Noãn trước mắt, nằm ngoài dự liệu của anh ta, anh ta cứ ngỡ cô sẽ rất sa sút, sẽ là một bộ dạng như mắt hờn với tư thế đến cầu xin trước mặt anh ta.

Mà hiện giờ, lại hoàn toàn ngược lại, cô ấy mặc một thân y phục đã được phối hợp hoàn hảo, nụ cười rạng rỡ trên gương mặt, điềm đạm mà đối diện với cái nhìn của anh ta, trong mắt kia lại không hề có chút tình cảm nào.

“Tôi muốn nói chuyện gì.”

Ninh Nam lãnh đạm mở miệng, vẫn để cô đứng như vậy, cố không để ý tới cách trang điểm nơi cô mà anh không ngờ tới, chỉ chăm chú nhìn gương mặt cô.

“Tôi muốn có một lý do khi bị bỏ rơi như vậy.”

Noãn Noãn đáp lại nhẹ nhàng, trên gương mặt là nụ cười lãnh đạm cùng không để ý tới, nhìn Ninh Nam tiếp đó đã nắm chặt bàn tay lại.

“Cô nên hỏi, tôi vì cái gì mà không thể bỏ rơi cô, tôi không tìm được bất kỳ lý do nào để cùng ở một chỗ với cô cả.”

Anh ta đứng dậy, vòng qua bàn làm việc đến trước mặt cô, nói từng câu từng chữ tuyệt tình.

Tại là thông đến trong tim, Noãn Noãn nghe lời nói tuyệt tình của anh ta, nỗi đau trong tim sớm đã từng chút từng chút lan tỏa ra.

Cô vẫn là không để mình tê dại đi được, không thể không vì anh ta mà đau.

“Cho nên, anh trước giờ chưa từng yêu tôi? Cho nên, sự dịu dàng của anh đối với tôi, chỉ là để báo thù tôi, chỉ vì tôi là con gái của cha tôi sao. Cho nên, kẻ sách của anh và Lạc Phong ở Yêu Kiều, là để tôi rơi vào trong cái bẫy ôn nhu của anh. Cho nên, mục đích cuối cùng của anh, là để tôi yêu anh, sau đó tại hôn lễ bỏ rơi tôi, làm tôi phải nhìn anh kết hôn với một người khác, để tôi vì anh mà đau lòng sao.”

Noãn Noãn một hơi nói hết, từng câu đều như đang lắng trĩ trái tim cô.

Ninh Nam cười lạnh một cái, không hề phủ nhận,

” Cô cũng nhìn ra được cơ đấy ... .. Tôi còn cho là ... .. “

“Ninh Nam, anh thành công rồi đấy, tôi thực sự, rất đau lòng!”

Noãn Noãn cắt ngang lời anh ta.

Ninh Nam ngẩng ra, không ngờ đến cô lại nói lời này, nói như vậy, cô ấy đã thực sự yêu anh rồi.

Chỉ một khắc vui mừng, lại rất nhanh chuyển về trong suy tư, những bức hình của cô và Lam Mặc còn sờ sờ trước mắt, làm sao có thể dễ dàng tin tưởng cô ta đến vậy.

Bước lên một bước, miết lấy chiếc cầm nhọn của cô, trên tay dần dần tăng lực,

” Tò Noãn Noãn! Cô chạy đến đây để nói những lời này với tôi sao? Tôi cũng đã từng nghĩ tôi làm được rồi, song ai mà ngờ được dưới vỏ bọc đơn thuần kia của cô lại ẩn giấu đến vậy! Cô giấu diếm giỏi lắm, đến tôi cũng suýt nữa bị cái vỏ bọc thiện lương kia của cô lừa rồi.”

“Tôi không hề lừa anh!”

Cô nói lấp bắp, đột nhiên lại thấy trước ngực mát lạnh, áo sơ mi mỏng manh đã bị anh ta xé rách.

Con ngươi của anh ta lại xuất hiện màu sắc đỏ rực, bàn tay cách lớp áo lót xoa nắn nơi mềm mại của cô,

“Chỉ Ninh này được khắc ở đây, tôi thật muốn biết, hần ta làm sao mà làm tình cùng một người con gái có khắc họ của một người khác !”

Noãn Noãn muốn đẩy anh ta ra, cực lực giãy giụa, song chỉ kích động thêm thú tính của anh ta.

“Cô hạ tiện như vậy, còn để ý đến chuyện làm tình với ai sao?”

Anh ta nắm lấy tóc cô, cổ tay chuyển động một cái, kéo cô hướng về bên cạnh bàn.

Một tay kia ” pai ” một tiếng, đem đồ đạc trên bàn làm việc đều vứt hết xuống đất.

Anh ta ôm cô lên trên, như vậy mới có đủ không gian.

Bàn tay anh ta nắm chắc lấy eo cô, thân thể đã phủ lên trên, cơ thể ấm nóng dính sát vào người cô, song lại làm lạnh lẽo trái tim cô.

Cô giãy giụa, biết là bản thân giờ đã không còn đường để lùi, cô đã làm được mục đích đã nghĩ trước khi đến đây.

Ninh Nam không có lấy một chút dịu dàng, trực tiếp đi vào, không chút thương xót chiếm lấy cô, mạnh mẽ cướp bóc sự yếu ớt của cô.

Trán của anh ta bối vì tần suất nhanh quá mức kia mà đầy những giọt mồ hôi, theo động tác của anh ta, từng giọt từng giọt rơi trên gương mặt cô, trên môi, trên mắt, thiêu đốt trái tim cô.

“Cô nhìn cho rõ, hiện giờ ở trên cô là ai đây! Nhớ kỹ, hôm nay là cô chủ động đến tìm tôi.”

Anh ta thở hổn hển, đến cả trong giọng điệu kia cũng mang theo dục vọng nồng nhiệt.

Noãn Noãn không còn giãy giụa nữa, mở to mắt nhìn anh ta, đúng như cô dự liệu, cô nhìn thấy trong mắt anh ta sự điên cuồng cùng thù hận, song lại không hề nhìn thấy chút tình cảm nào.

Anh ta càng lúc càng điên cuồng, miết chặt lấy eo cô, dùng lực đạo mạnh mẽ, không ngừng biến đổi các tư thế.

Thân thể của Noãn Noãn như đang có một hòn đá không ngừng khuấy động, khuấy động lục phủ ngũ tạng của cô, đau đến nỗi toàn thân cô co giật.

Anh ta nhìn sự đau đớn của cô, cảm xúc cả ngày nay nhịn xuống giờ mới tìm được nơi để giải quyết, vì vậy lại càng tăng thêm tính trả đũa mà cướp bóc, dường như không thể dừng được.

Cô cảm thấy bản thân sẽ cứ thế này mà bị anh ta làm cho chết đi, bụng dưới không hề có chút báo hiệu nào mà chảy ra một dòng nước ấm, màu đỏ tươi, mạnh theo vị tanh.

Anh ta vẫn đang vận động, không hề nhìn đến, chỉ cho rằng đó là thứ rất bình thường, song lại không biết rằng dục vọng của mình, như một hung khí, tự tay giết chết đứa con của mình.

Noãn Noãn đã đau đến mức ngất đi, cô cảm thấy bụng dưới sắp bị rách nát kia, đang mất đi cái gì đó.

Cô cười, bởi vì bản thân không có dũng khí bỏ đi đứa trẻ này, cho nên cô mới tìm đến Ninh Nam, mượn tay anh ta, tự tay kết liễu cốt nhục của bọn họ.

Trong bóng đêm, dường như nghe thấy tiếng trẻ sơ sinh đang khóc, rồi xa cô, càng lúc càng xa ... ..

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 173

Trong bóng đêm, dường như nghe thấy tiếng trẻ sơ sinh đang khóc, rồi xa cô, càng lúc càng xa ... .. ~

Hàn khí lạnh lẽo từ bốn phía xâm nhập vào, tràn đầy trong cơ thể cô.

Mùi vị máu tanh dần dần lan rộng trong không khí, đem theo hơi thở của cái chết.

Ninh Nam cuối cùng cũng ý thức được thứ đang bao bọc lấy nơi nóng ấm kia của anh ta, tuôn ra quá nhanh.

Cúi đầu, nhìn nơi đó, máu tươi như mắt đã rơi đầy trên mặt bàn, thuận theo cạnh bàn mà tí tách từng giọt rơi xuống nền nhà.

Anh ta hoảng loạn, đột nhiên có một loại cảm giác khủng hoảng trước giờ chưa từng có.

“Cô đã làm gì ? Tại sao lại chảy nhiều máu như thế này?”

Noãn Noãn đã gần như hôn mê đi, dùng chút sức lực cuối cùng, nhìn anh ta, nở nụ cười tuyệt vọng mà đẹp đến đau buồn.

Ninh Nam khủng hoảng lắc lắc thân thể cô, nụ cười tuyệt vọng của cô so với nước mắt kia còn có lực sát thương hơn nữa, anh hoảng sợ mọi việc trước mắt hiện giờ.

“Tôi đau lắm, anh vừa ý chưa?”

Cô vẫn cười như thế mà hỏi anh, đột nhiên muốn cười trước phản ứng này của anh ta.

Ninh Nam, anh cũng có cảm giác hoảng sợ sao?

Anh ta nhìn máu chảy nơi hạ thân của cô, từng tế bào trong cơ thể kia đều đang run rẩy... ..

Từ trong tiềm thức, anh ta biết được đó là cái gì, anh không dám nghĩ, không dám nghĩ... ..

Anh ta đột nhiên ý thức ra được mình nên rút ra khỏi thân thể cô đã, nhìn khuôn mặt nhẵn lại vì đau đớn của cô, anh càng lúc càng thấy sợ hãi.

Noãn Noãn nhìn sự hoảng loạn của anh ta, cuối cùng cũng rơi vào trong bóng tối sâu thẳm, như đã được giải thoát.

Cô nằm mơ, một giấc mơ rất dài.

Trong giấc mơ có âm thanh giọng nói non nớt của một đứa trẻ từ xa truyền lại, đem theo sự thôn thức làm tim ta đau đớn,

“Tại sao không cần con, tại sao không cần con nữa ... ..?”

Cô nhìn thấy đứa trẻ đó bước về phía mình, song lại không nhìn rõ được hình dáng cũng như giới tính của đứa bé, đó chỉ là một khối máu thịt mờ mịt mang hình người.

Cô gơ tay ra, muốn vuốt vuốt má đứa trẻ, nói với nó rằng cô xin lỗi.

Song có một thứ dụng cụ lạnh lẽo, đột nhiên xoay chuyển trong cơ thể cô, đem một thứ ở bên trong thân thể cô, đem thứ còn đang sống đó tách rời ra khỏi thân thể cô.

Thân ảnh bé nhỏ đó dần dần biến thành một vũng máu, trước khi tan chảy còn khóc nói,

” Cứu con a ... .. Cứu con ... .. ”

Cô không thể làm gì được, chỉ có thể nhìn đứa bé từng chút từng chút biến mất.

+++ +++ +++ +++ +++

Đột ngột mở mắt ra, bị giấc mơ vừa rồi kia làm tỉnh giấc.

Nhìn khắp bốn phía, là một căn phòng bệnh quen thuộc.

Trên mặt, bị một thứ gì đó phủ lên, cách ly hô hấp của cô, đặc biệt khó chịu.

Cô cố sức gơ tay muốn bỏ nó xuống, mới phát hiện ra bản thân đang được truyền nước muối, toàn thân trên dưới đều như bị bánh xe chẹt qua vậy, đau nhức vô lực.

Người trước mắt kia đang phủ gục bên cạnh thành giường, dường như đã ngủ.

Noãn Noãn nhìn anh ta, cứ ngỡ rằng đây là ảo giác, người kia, lại là Ninh Nam.

Cô hơi hơi động dậy bàn tay, lay anh ta tỉnh lại.

Ninh Nam ngẩng đầu, gương mặt hốc hác.

Tim của cô, vào lúc nhìn thấy dung nhan hốc hác của anh ta, có chút lay động, song lại rất nhanh đã bị một loại cảm xúc cực đoan khác thay thế mất.

Cô chỉ vào máy thở gắn trên mặt mình, ý muốn bảo anh ta giúp cô gỡ xuống.

Ninh Nam đỡ cô ngồi dậy, làm theo ý của cô.

Cô từ trong mắt anh ta lại nhìn thấy sự thương tâm.

Thật nực cười, cô sẽ không bao giờ còn tin vào cái bấy ôn nhu của anh ta nữa.

“Anh ở đây suốt sao?”

Cô hỏi, giọng điệu có chút châm biếm.

“Ừ ... ..”

Anh ta gật gật đầu.

“Tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Một ngày một đêm.”

“Đứa bé còn không?”

Cô cuối cùng đã hỏi đến trọng tâm, nỗ lực ép xuống cảm xúc sợ hãi của mình.

“Không còn.”

Anh ta trả lời dứt khoát,

“Tôi đang đợi kết quả.”

“Cái gì?”

Cô cười hỏi, nụ cười lãnh đạm nở rộ trên gương mặt trắng bệch, lại càng làm cho có chút kỳ quái.

“Cô biết rồi đấy.”

“Đúng, tôi biết, anh muốn hỏi đứa trẻ này là con ai đúng không? Để tôi nói cho anh biết.”

Cô hơi nghiêng cơ thể mình, tiến sát về phía tai anh ta, đem tay của anh ta, đặt lên vùng bụng của mình.

Anh ta lại có chút hoảng loạn mà muốn giãy giụa, song vẫn là dừng lại, thuận theo cô, đem tay phủ lên vùng bụng của cô.

Cô cười nhẹ, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại,

“Ninh Nam, anh đã tự tay giết chết con mình rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 174

Cô cười nhẹ, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại,

“Ninh Nam, là anh đã tự tay giết chết con mình rồi!”

~

Nghe xong, toàn thân Ninh Nam chấn động mãnh liệt, đẩy cô ra, lùi về phía sau.

Noãn Noãn buồn cười nhìn phản ứng của anh ta, người tưởng chừng như mạnh nhất thiên hạ này, cũng có lúc sợ hãi sao?

“Anh xem xem anh thật tàn nhẫn biết bao, đến con mình cũng không bỏ qua.”

Cô tiếp tục nói những lời anh ta không muốn nghe nhất.

“Đứa trẻ này không phải của tôi, nhất định không phải là của tôi ... ..”

Anh ta luôn miệng phủ nhận, càng ngày càng lùi về phía sau hơn.

Noãn Noãn nhìn vẻ mặt sợ hãi của anh ta, lại thấy buồn cười một cách hài hước đến vậy.

“Là của anh, Lam Mặc, chưa bao giờ động vào tôi cả ... .. Ninh Nam, anh cũng bị người ta lừa một vỏ rồi.”

Anh ta lùi đến sát chân tường, cho đến khi không còn đường lùi nữa, vẫn nhìn cô.

Con người đã từng trong sáng như nước kia, giờ đã bị sắc màu thù hận nhuộm lên, anh ta biết, chính anh ta biến cô thành ra như vậy.

“Lúc đưa tôi đến đây, anh không bảo Trần Tiểu Dương xét nghiệm cho tôi sao? Không giống phong cách của anh nhỉ . “

Cô thực ra đã nói đúng, lúc Trần Tiểu Dương nói cô bị sảy thai, phản ứng đầu tiên của anh ta, chính là muốn giữ lại đứa trẻ này.

Trực giác cho rằng đứa bé này là con của anh ta, cho nên anh ta đồng thời cũng bảo Trần Tiểu Dương giúp cô làm xét nghiệm.

Mà kết quả, vẫn chưa có, thì Noãn Noãn đã tỉnh.

“Chưa có kết quả, nên anh vẫn đợi ở đây sao ... .. ? Vậy càng hay, chúng ta sẽ cùng đợi.”

Cô cười hỏi, đã đoán đúng được tất cả mọi suy đoán.

Kể cả trong trường hợp không dám chắc chắn, nhưng anh ta đã lo sợ đến thế kia, cô thật muốn xem xem, khi có kết quả, anh ta sẽ có phản ứng thế nào.

Hai người họ không nói thêm gì nữa, tĩnh lặng chờ đợi kết quả.

Ninh Nam đứng thẳng dậy, bước đến bên sofa ngồi xuống, miễn cưỡng để bản thân mình được trấn tĩnh lại.

Anh ta lấy thuốc lá ra, bởi vì quá căng thẳng, châm lửa đến mấy lần đều không châm được.

Noãn Noãn là lần đầu tiên nhìn thấy anh ta hút thuốc,

“Để tôi châm lửa giúp anh.”

Cô khuyến khích anh ta.

Anh ta vẫn không dám tiếp cận cô, dường như khoảng cách với cô càng gần, cảm giác tội lỗi sẽ càng nặng nề hơn, chèn ép đến nỗi anh ta không thở được.

Anh ta cuối cùng vẫn không thể châm được thuốc, mất hứng mà ném bao thuốc lên mặt bàn, trống rỗng nhìn về phía trước.

Giấy lát sau, cửa bị mở ra, Trần Tiểu Dương bước vào, nét mặt nghiêm trọng.

Ninh Nam căng thẳng đứng dậy, dường như từ vẻ mặt của Trần Tiểu Dương mà biết được đáp án.

“Tiểu Dương ... .. ”

Cô gọi thân mật,

”Cứ phải nằm viện mãi, thật là làm phiền anh rồi.”

Trần Tiểu Dương có chút ngây ra, giọng điệu của Noãn Noãn hiện giờ, nghe thấy rất khách sáo, song lại như có mũi tên ngầm trong đó, bắn vào người khác.

Anh ta bước tới, giúp cô kiểm tra, lật mí mắt, nhìn con người.

“Tuyên bố kết quả đi ... .. “

Cô có chút không kiên nhẫn được nữa, không đợi được muốn nhìn thấy phản ứng của Ninh Nam.

Trần Tiểu Dương ngừng lại một lúc, nhìn Ninh Nam đang đứng ở phía xa kia, thấy anh ta gật gật đầu, mới trả lời nhẹ nhàng.

“Đứa trẻ là con của Ninh Nam.”

Trên gương mặt Noãn Noãn lập tức nở rộ nụ cười tuyệt mỹ, cô nhìn thấy trong mắt Ninh Nam là sự chấn động cùng hối hận, nhìn vẻ mặt thống khổ của anh ta, nhìn anh ta dường như không còn đứng vững được nữa.

Phản ứng lúc này của anh ta, thật đúng là việc làm người ta thấy hưng phấn.

“Tiểu Dương, cậu đi ra ngoài trước đi.”

Anh ta dùng chút lý trí còn sót lại để nói ra.

Trần Tiểu Dương hiểu rõ mà đi ra, trong phòng bệnh, lại chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Tô Noãn Noãn, trái tim cô lại lạnh như vậy sao?”

Anh ta bước đến gần giường bệnh, nhìn cô yếu ớt nằm trên đó, sao cô ấy lại có thể làm ra việc ác độc đến vậy!

“Lạnh ư ? Anh đã là chồng của người khác, còn muốn có đứa trẻ này để làm gì? Con gái của kẻ thù mang đứa con của anh, anh lại tự tay hủy diệt nó đi, không phải là nên rất vui mừng sao?”

Ngữ khí của cô thật đáng sợ.

Cô không ngờ được, hóa ra một đứa trẻ, lại có thể nhấn chìm một người đàn ông cao cao tại thượng như vậy, cô nhìn thấy nỗi đau đớn thực sự trong mắt anh ta, lại chỉ cảm thấy thật nực cười.

Vì vậy, cô dựa vào bên giường bệnh, điên cuồng cười thành tiếng ....

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 175

Vì vậy, cô dựa vào bên giường bệnh, điên cuồng cười thành tiếng .... ~

Tiếng cười của cô truyền vào trong tai anh ta, làm anh ta cảm thấy toàn thân đều không thoải mái chút nào, dường như có đang có một sứ giả của địa ngục tra tấn linh hồn anh ta.

Anh ta đột nhiên xông đến, nắm lấy cổ họng Noãn Noãn, các ngón tay cứng rắn kia bóp lấy, dùng lực, lại dùng thêm lực.

“Cô cũng như vậy, chúng ta đều là sát nhân! Đứa trẻ này, là do chúng ta giết chết ! Nghe cho kỹ đây, là do chúng ta !”

Anh ta giận dữ, hét lên, giữa các ngón tay thu chặt lại càng dùng lực thêm.

Cô vốn dĩ đã thiếu không khí, bị anh ta bóp cổ như thế này, rất nhanh đã cảm thấy ngạt thở.

Cô không còn có sức giãy giụa, chỉ có đôi mắt kia uất hận nhìn anh ta, trên mặt vẫn nở nụ cười, cười người đàn ông nực cười này.

Nhiệt độ nơi cô từng chút từng chút biến mất, trước mắt lúc tỏ lúc mờ.

Trong đầu lại có một âm thanh đang kêu gào lên : Chết trong tay anh ta, thật không đáng !

Cô muốn phản kháng lại, miễn cưỡng nhấc cánh tay lên đặt lên tay anh ta, song lại không thể dùng lực được.

Ninh Nam nhìn khuôn mặt không còn chút huyết sắc nào của cô, bàn tay lạnh giá của cô tiếp xúc với da thịt anh ta, đem theo hàn ý nồng đậm.

Anh ta đột nhiên ý thức ra được, anh ta thật sự sẽ giết cô mất.

Song, anh ta lại không hề dự định muốn buông tay, anh ta hận cô .... Không còn là vì cô là con gái của Tô Trác Thiên, mà là vì cô đã để anh ta trở thành hung thủ giết chết chính đứa con của mình.

“Ninh Nam ! Anh làm cái gì thế, buông cô ấy ra !”

Trong bóng tối, cô nghe thấy tiếng của Tấn Tịch. ....

“Buông cô ấy ra, anh sẽ làm cô ấy chết mất !”

Cánh tay nắm lấy cô kia bắt đầu rung chuyển, Tấn Tịch đang cố để kéo tay Ninh Nam ra.

Sự giằng co của hai người bọn họ, càng làm cho cô khó chịu, trong đầu như đang có một ngọn lửa thiêu đốt lực phủ ngũ tạng của cô.

“Anh đã giết chết con của hai người rồi, anh còn muốn giết cô ấy sao? Cho dù là có ân oán gì, cũng đã đủ rồi ! Cô ấy đã bị anh tổn thương đủ rồi !”

Lời của Tần Tịch, làm Ninh Nam cuối cùng cũng dừng lại động tác.

Cậu ta nói đúng, cho dù có hận thế nào, cô ấy cũng đã trả đủ rồi !

Anh ta buông tay, mắt hướng nhìn cô.

Mất đi lực đạo trên cổ họng, cả người cô lập tức đổ về phía sau, mở to miệng mà ho ra, thậm chí hít thở không khí.

Trong não choáng choáng vắng vắng, mất một lúc lâu sau, tầm nhìn mới được hồi phục lại rõ ràng.

Cô nhìn Ninh Nam, nhìn mắt anh ta, cho rằng đây là ảo giác, vì mắt anh ta lại đang ướt thế kia, đem theo cả tơ máu đỏ ngầu.

Anh ta đang hỏi hận sao? Đáng tiếc, đã muộn rồi !

Tần Tịch gọi Trần Tiểu Dương vào, kiểm tra cho cô.

Noãn Noãn lại bị đeo lên máy hô hấp lần nữa, truyền nước muối, nằm lại trên giường bệnh.

Bốn người đều trầm mặc, chỉ có âm thanh bíp bíp của máy móc.

“Ninh Nam, thật sự là quá đủ rồi, tôi không hiểu được hai người có hận thù sâu sắc thế nào, nhưng Tô Noãn Noãn cô ấy đã không thể chịu được sự hành hạ của anh nữa rồi, lần nào nằm viện, cô ấy cũng đều ở giữa sự sống và cái chết, có ân oán gì đi nữa, cô ấy cũng đã trả đủ rồi !”

Trần Tiểu Dương thân là một người ngoài cuộc, rốt cuộc cũng không thể nhìn tiếp được nữa.

Những ngày mà Tô Noãn Noãn theo anh ta, dường như đã phải bỏ ra đến nửa tính mạng rồi.

“Cậu quản nhiều quá rồi đây !”

Anh ta lạnh lùng đáp lại, sắc mặt lại hồi phục sự bình tĩnh.

Ngẩng đầu lên, nhìn Tần Tịch, trong mắt đọng đầy sự nghi ngờ,

“Sao cậu lại ở đây ?”

Ai cũng có thể xuất hiện ở phòng bệnh này, nhưng Tần Tịch, là người không có quan hệ gì nhất với cô, làm anh ta thật không thể không nghi ngờ.

Tần Tịch không trả lời anh ta, mà chỉ nhìn Noãn Noãn đang được truyền dịch kia, thở dài ra một hơi.

“Buông tay đi, Ninh Nam !”

“Người không nên dính vào việc này nhất là cậu đây, Tần Tịch, cậu làm tôi nghi ngờ mục đích của cậu, cậu không phải nên đem toàn bộ tâm trí đều đặt lên người Ninh Mạnh sao !”

Anh ta đột nhiên nhớ ra, khi Ninh Mạnh gặp nạn, anh ta đã tra rất nhiều người đáng ngờ, song lại không hề tra Tần Tịch, bởi vì anh ta không hề có chút nghi ngờ nào với cậu ta, còn lúc này, anh ta phải thu lại sự tin tưởng đó của mình ... Anh nhẽ ra không nên bỏ qua bất cứ điểm đáng nghi nào cả !

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 176

Chương 176

Tần Tịch hơi hơi cứng người lại, song trên gương mặt vẫn không gọn chút sóng nào.

“Dựa vào quan hệ của Ninh Mạnh và Tô Noãn Noãn, tôi can dự vào chuyện này cũng là rất bình thường, Ninh Nam, anh đa nghi rồi.”

Lông mày Ninh Nam nhíu lại một chỗ, không nói tiếp nữa, đa nghi hay không, anh ta tự nhiên sẽ có cách điều tra rõ ràng, lúc này đây, vẫn là không nên nói nhiều thì tốt hơn.

“Để cho cô ấy nghỉ ngơi . . . . .”

Trần Tiểu Dương nhắc nhở bọn họ, về trách nhiệm với bệnh nhân, anh ta trước giờ đều là công tư phân minh.

Hai người kia lần này lại rất trầm mặc, chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh.

Di động của Tần Tịch đột nhiên kêu lên, vì sợ sẽ làm ồn đến Noãn Noãn, anh ta nhanh chân bước ra khỏi phòng bệnh, nhận điện thoại, Ninh Nam cũng cùng đi ra.

Điện thoại do Lam Quân Ky gọi đến, giọng nói khàn đặc, mang theo một nỗi đau buồn sâu sắc,

” Lam Mặc chết rồi.”

Tin này làm cho Tần Tịch bị kinh động, chết rồi !

“Vì lý do gì ? Ở đâu ạ? Cháu sẽ đến ngay.”

Anh ta mau chóng ngắt điện thoại, nhanh chóng muốn đi về hướng thang máy, lại đột nhiên nhớ ra chuyện gì, quay đầu lại nhìn Ninh Nam.

“Lam Mặc chết rồi, chết ở biệt thự riêng, tôi bây giờ sẽ qua đó, anh có đi hay không?”

Anh ta biết vì chuyện lộ ra những bức ảnh của Lam Mặc cùng Noãn Noãn, mà hai người kia nhất định đã có khoảng cách.

Ninh Nam cũng bị kinh động, dường như không dám tin vào lời nói của Tần Tịch.

Hai người họ nhanh chóng đến bãi đỗ xe, cùng lái xe đến biệt thự riêng của Lam Mặc.

Lúc đến nơi, đã có cảnh sát ở hiện trường, thi thể đã được đưa về sở cảnh sát, chỉ lưu lại mấy nhân viên pháp y còn ở lại hiện trường để tìm chứng cứ, không bỏ qua bất kỳ đầu mối nào.

Cả căn phòng đều đầy mùi thối rửa, nồng đến phát buồn nôn.

“Có chuyện gì thế ạ ?”

Tần Tịch cùng Ninh Nam nhanh chóng bước tới trước mặt Lam Quân Ky đang ngồi lấy lời khai.

Lam Quân Ky đau buồn đến nỗi dường như không nói ra được thành lời nữa, cảnh sát đang lấy lời khai của ông ta, ông cũng chỉ có thể miễn cưỡng mà trả lời, lúc này nhìn thấy Tần Tịch đến, lại càng cảm khái hết sức, cháu trai chết rồi, giờ ông trên thế giới này, đã không còn người thân nữa.

Tần Tịch cũng không dám ép Lam Quân Ky trả lời bất kỳ vấn đề gì, chỉ có thể cầu xin cảnh sát giúp đỡ.

Câu trả lời của cảnh sát là,

“Đã chết được hai ngày, phán đoán bước đầu là chết do tìm kiếm sự kích thích từ trò chơi tình dục, bất ngờ mà chết ở trong phòng mình.”

Tại hiện trường xảy ra vụ án, là căn phòng chuyên dụng, đều có thể rõ ràng chứng minh điểm này, mà cảnh sát không tìm được vết thương nào trên người anh ta, cả vết kim tiêm thuốc mê cũng sớm đã tan đi.

Tần Tịch cùng Ninh Nam đối mắt với nhau, vẫn còn đang ở trong tình trạng chấn động, đều không dám tin, lại không thể không tin, nếu như là bị giết, mà lại không tìm được bất kỳ điểm khả nghi nào.

Sự việc này thật sự quá đột ngột, ai cũng không nghĩ đến là sẽ như thế này.

Chỉ có điều thời gian xảy ra sự việc lại quá trùng hợp, vừa hay lại là ngày mà những bức ảnh của anh ta và Noãn Noãn bị lộ ra.

Cho nên bất kể có chứng cứ hay không, đối với nguyên nhân cái chết này, Ninh Nam và Tần Tịch đều giữ vững thái độ.

Bọn họ đều đang đoán, ai là người có động cơ giết người lớn nhất.

Đáng tiếc, trong cuộc sống này có quá nhiều người đeo mặt nạ, nếu muốn tính ra, thì ai cũng đều có khả năng cả ! Bao gồm cả hai người họ !

Ba người túc trực đến rất muộn, khi tất cả các quá trình tư pháp đã hoàn tất, bọn họ mới rời đi.

Thi thể đang ở sở cảnh sát, bọn họ tạm thời chỉ có thể chờ đợi kết quả hóa nghiệm.

Đối với cái chết của Lam Mặc, đau đớn nhất, không ai hơn Lam Quân Ky, Tấn Tịch ở bên ông, nhìn người ông nuôi lớn nghiêm khắc này, hiện giờ cũng đã bị đánh bại đến nỗi hốc hác như vậy.

“Ông nội, đi nghỉ sớm đi thôi, ngày mai cháu sẽ cùng ông đi đến sở cảnh sát, ông còn có cháu đây mà . . . . .”

Tấn Tịch an ủi ông, mặc dù biết rằng lúc này những lời nói vừa rồi chẳng có ích gì mấy.

Ánh mắt Lam Quân Ky lúc này có chút rã rời, tóc bạc giữa hai hàng tóc mai dường như chỉ một đêm đã mọc thêm rất nhiều,

“Tấn Tịch, cháu cảm thấy việc này, là do ai làm?”

Vấn đề ông hỏi làm Tấn Tịch có chút ngây ra, đột nhiên cảm thấy đây có lẽ cũng là một cơ hội tốt,

“Ông nội . . . . . Cháu không muốn bênh vực cho ai cả, từ góc độ khách quan mà nói, Ninh Nam là người đáng nghi nhất !”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 177

“Từ góc độ khách quan mà nói, thì Ninh Nam là người bị nghi ngờ nhiều nhất ! ~ Lam Quân Ky nghe câu trả lời của anh ta, lại không lập tức phản đối, mà lại rơi vào trong một hồi trầm ngâm suy nghĩ . . . . . “Cháu đi tra xem, Mặc nhi nó không thể chết không rõ ràng như thế này được, còn nữa, phong tỏa tin tức, tuyên bố với bên ngoài về nguyên nhân cái chết, không thể dùng cái mà pháp y phán đoán được !” Ông có chút run rẩy mà nói những lời này, đối mặt với cái chết của Lam Mặc, còn có thể lạnh lùng như vậy mà suy nghĩ, tất cả đều dựa vào nhiều năm kinh nghiệm đã có. “Cháu biết rồi, cháu sẽ giải quyết êm đẹp . . . . .” “Đi đi . . . . .” Ông khoát khoát tay, ý bảo mình muốn ở một mình một lát. Tấn Tịch lui ra, nghĩ lại ánh mắt khi nói những lời kia của Lam Quân Ky, trong đầu nghĩ tới hai chữ : Thành Phủ . (ý chỉ người có nhiều tâm kế khó đoán được.) Anh ta trước giờ đều không hề cam tâm đi làm một con cò, ở Lam gia nhiều năm như vậy, trong mắt Lam Quân Ky cũng chỉ có Lam Mặc, còn đối với anh ta, lại chỉ có lợi dụng, chính là bởi vì, anh là được nhật về, không hề có quan hệ huyết thống. Đã biết bao lần không còn đường lui phải lựa chọn mạo hiểm, chính là để thoát khỏi việc phải làm một con cò này, Lam Quân Ky muốn anh ta cưới Ninh Manh, trước giờ cũng chưa bao giờ hỏi ý kiến của anh ta, mà anh ta, sự nhẫn nhịn bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng sau khi Tô Noãn Noãn xuất hiện, đã vỡ tan. Lần đầu tiên gặp Tô Noãn Noãn, đối với cô ấy đã phát sinh một cảm giác thân thuộc, thân thiết như vậy, làm anh ta rất muốn được bảo vệ cô cho tốt. Anh ta đã tìm được thứ mà mình muốn theo đuổi, thì sẽ không thể nào tiếp tục an phận mà làm một con cò chấp nhận số phận được. +++ +++ +++ +++ +++ Ninh Nam sau khi về đến nhà, việc đầu tiên chính là cho người đi tra tin tức tài khoản của Tấn Tịch vào khoảng thời gian trước đây, nếu như chuyện của Ninh Manh chính là do cậu ta làm, cậu ta nhất định sẽ trả một khoản tiền cho bọn người đã giúp cậu ta làm đó. Có điều, anh ta cũng đã từng nghĩ, nếu quả thực là Tấn Tịch, vậy thật đáng sợ biết bao, đối với Ninh Manh, không còn nghi ngờ gì chính là sự tàn nhẫn nhất, vì vậy đối với việc này, chỉ có mình anh ta tiến hành, không nói với Hinh Tuệ, lại càng không thể nói với Ninh Manh. +++ +++ +++ +++ +++ Noãn Noãn ở bệnh viện hai ngày, thì đòi được về nhà dưỡng bệnh, lý do chính là vì không muốn để người khác dễ dàng tìm được cô nữa. Tấn Tịch sắp xếp cho cô một gian thượng phẩm ở ngoại ô, còn đưa đến một phụ nữ giúp việc cho cô. Cứ như vậy, cô mất tích khỏi tầm mắt của mọi người, trong suốt một tuần lễ. Ninh Nam, Hàn Dật Thîn đều không thể tìm được cô. Tin tức về cái chết của Lam Mặc, cô cũng biết được khi xem tivi ở nhà, phản ứng đầu tiên chính là anh ta bị giết, còn đó là ai, thì người có thể ra tay lại quá nhiều ! Noãn Noãn cả một tuần liền đều ở trong nhà, không đi ra khỏi cửa lần nào, thân thể cô về cơ bản đã gần như hồi phục ổn định, chỉ là vết thương trong tim kia, vĩnh viễn cũng không thể khép miệng. Trần Tiểu Dương vào trước khi cô xuất viện, đã nói với cô mấy lời, làm cô đến giờ cũng không thể thoát khỏi cái bóng tối đó được. Buổi chiều mùa Đông, gió rất lạnh. Người giúp việc mà Tấn Tịch thuê đến cho cô luôn ti mi chu đáo, còn Tấn Tịch, mỗi ngày đều đến thăm cô, bất kể bận thế nào, thậm chí gần đây số lần đến thăm ngày càng nhiều. Có lúc cô cảm thấy được ánh mắt anh ta nhìn cô, luôn có một cái gì đó khác lạ, song lại không dám khẳng định. Cũng như hiện giờ, đã rất muộn, anh ta lại xuất hiện trước mặt cô, mà cô cũng biết anh ta sẽ đến, cho nên bảo người giúp việc làm một bàn đầy thức ăn phong phú đợi anh ta. Tấn Tịch bước vào cửa, nhìn thấy một bàn đầy thức ăn có chút nghi ngờ. “Cô vẫn chưa ăn cơm sao?” Anh ta nhìn đồng hồ, đã sắp mười giờ rồi. “Tôi muốn đợi anh đến rồi cùng ăn . . . . .” Cô đi chân không bước đến trước mặt anh ta, nụ cười yếu ớt trên khuôn mặt, ám áp tìm người ta. Tấn Tịch nhìn cô như thế này, cô gái xinh đẹp thiên lương như vậy, lại bị Ninh Nam hủy hoại, cho nên anh mới muốn cứu vớt cô, kể cả biết được sự dựa dẫm của Noãn Noãn vào anh ta hiện giờ, chỉ là lợi dụng, nhưng anh ta tin rằng, sẽ có một ngày, cô ấy sẽ thực sự rời xa Ninh Nam mà cô đã từng yêu kia, sẽ khắc cốt ghi tâm mà yêu anh ta. “Nhẽ ra cô phải báo trước cho tôi chứ, lẽ nào cô định cứ để bụng đói như vậy sao?” Ngờ khi của anh ta có chút trách móc, song nghe vào trong tai, lại là sự quan tâm sâu đậm. “Tôi là sợ anh vì để về ăn cơm cùng tôi, mà lại kết thúc sớm công việc trong tay, tôi biết là anh đã ăn cơm rồi, cứ coi như bữa này là bữa ăn đêm đi.” Cô kéo anh ta ngồi xuống, chu đáo như một người vợ. Tấn Tịch nghi ngờ mà nhìn những hành động này của cô, khi đã an tĩnh lại, thấy cô ấy nhất định là có việc muốn nhờ anh. Hai người ngồi ở phòng ăn, người này nhìn người kia, cuối cùng, Tấn Tịch cũng cười lãnh đạm, cầm bát đưa lên, “Ăn cơm đi, lần sau đừng có để bụng đói đợi tôi nữa đấy.” “Được .” Thấy anh ta không trách cô, cô cũng cầm bát đưa lên, bắt đầu ăn. Trong phòng, không khí có chút an tĩnh quá mức, Noãn Noãn đành phải mở miệng trước, nói về một vấn đề, “Anh, là đi từ chỗ Ninh Manh đến đây sao?” Cô hỏi một cách cẩn thận. Giữa nam và nữ, không có tình bạn thuần khiết, nếu như quá mức dựa dẫm, sẽ lại quá mức ám muội, cũng như bọn họ hiện giờ. Cho nên Noãn Noãn nhắc tới Ninh Manh, đối với hai người họ mà nói, là một vấn đề nhạy cảm. “Không phải . . . . . Tôi ở ngoài làm việc xong, trực tiếp tới đây.” Câu trả lời của anh ta làm cô có chút thất vọng, nếu như anh ta nói vừa từ chỗ Ninh Manh đến, cô ngược lại sẽ thấy nhẹ nhõm hơn, thậm chí sẽ không có cảm giác tội lỗi nhiều như thế này. “Ngày mai tôi muốn đến một nơi, anh có thời gian đi với tôi không?” Cô cố ý dùng ánh mắt kỳ vọng mà nhìn anh ta, làm anh ta không thể nào từ chối được. “Đi đâu ?” Tấn Tịch thực sự rất thích cô chủ động như thế này. “Yêu Kiều.” Cô nói ngắn gọn, chờ đợi phản ứng của anh ta. Quả nhiên, lông mày anh ta cau lại, giọng điệu có chút giận dữ, “Cô muốn đến đó làm gì? Nơi đó, không phải là nơi cô nên đến.” “Tôi muốn đi tìm một người, một người rất quan trọng đối với tôi.” “Người nào ?” Anh ta

đột nhiên có chút căng thẳng, người quan trọng với cô, sẽ có thể là ai. “Là . . . . .” Cô ngập ngừng, có chút do dự, “ Là vị hôn phu của tôi, vị hôn phu thực sự của tôi.” “Cô nói gì !” Anh ta kinh ngạc buông bát đĩa xuống, biểu tình trên mặt đã không còn bình tĩnh được nữa. “Người mà tôi nói, chính là Hàn Cảnh Thìn, anh chắc cũng biết, ngày mùng 7 tháng 7, tôi và Hàn Cảnh Thìn nhẽ ra sẽ thành hôn, song chính vào hôm đó, đã xảy ra quá nhiều chuyện, tôi mới biến thành bộ dạng ngày hôm nay.” “Tôi không hiểu, cô nói Hàn Cảnh Thìn ở Yêu Kiều, anh ta không phải đang là tổng giám đốc ở Hàn thị sao?” “Tần Tịch, tôi có thể tin tưởng anh không?” Cô đột nhiên nghiêm túc, cảnh giác nhìn khắp xung quanh, xác định cửa phòng của người giúp việc đã đóng chặt, mới quay lại nhìn Tần Tịch, biểu tình phức tạp. “Cô nên tin tưởng tôi.” Anh ta bị không khí bất ngờ này lây nhiễm, cũng nghiêm túc mà nhìn cô, khi trả lời câu hỏi của cô, trong con ngươi sáng lấp lánh kia đọng đầy kiên định. Noãn Noãn không còn do dự nữa, quyết định đem tất cả nói với anh ta, muốn đạt được sự giúp đỡ của anh ta, trước tiên phải thành thật với anh ta, bởi vì phải có sự tin tưởng lẫn nhau giữa người với người. “Tổng giám đốc hiện giờ của Hàn thị không phải Hàn Cảnh Thìn, mà là Hàn Dật Thìn, hai người họ là cặp song sinh. Vào ngày tôi kết hôn, tân lang đã bị đổi thành Hàn Dật Thìn rồi, cũng chính là vị Hàn tổng mà hàng ngày vẫn đang tiếp xúc. Tôi không biết anh ta đã từ lúc nào thay thế anh ấy, kể từ ngày mà tôi không kết hôn được đó, anh ta đã dùng tính mạng của Hàn Cảnh Thìn mà đe dọa tôi, muốn tôi tiếp cận Ninh Nam.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 178

Những nghi ngờ trước đây, tất cả đều được giải thích rõ sau khi được Noãn Noãn tường thuật lại. Câu chuyện của cô, như một ván trò chơi, cũng như một ván số phận. Tần Tịch nghe cô nói xong mọi chuyện, lúc cô tường thuật lại, giọng điệu bình tĩnh như thể đang kể câu chuyện của người khác vậy, song sự bi thương bên trong, Tần Tịch vẫn nghe ra được, dường như từ lúc sinh ra, đã có loại cảm ứng này với cô ấy rồi. “Nếu như không có biến cố ngày hôm đó, tôi cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh hiện giờ . . . . .” Cô cười chua xót, từ lúc nào, đã quen dùng nụ cười đến để biểu đạt cảm xúc như vậy. “Cho nên, ngày mai cô muốn tôi cùng cô đi tìm Hàn Cảnh Thìn? Tìm anh ta làm gì . . . . ? Cô, tình cảm đối với anh ta, vốn đã không còn tình yêu rồi không phải sao?” “Tôi muốn biết chân tướng việc năm đó, Hàn Dật Thìn hận tôi là vì Cảnh Thìn, Ninh Nam hận tôi, tôi lại không biết vì lý do gì, tôi nhất định phải tự mình từng chút từng chút tìm ra đáp án. Anh, sẽ giúp tôi chứ ?” Gương mặt cô lộ vẻ mong đợi, trên gương mặt như sứ kia, hơi hơi hồng lên, mái tóc dài tùy ý mà rơi ở hai bên má, con ngươi đọng đầy sương mù nhìn anh ta, đẹp đến nỗi làm người ta ngưng thở. Dù là khi trang điểm bình thường nhất, vẻ đẹp của cô vẫn thu hút chết người. Tần Tịch cứ như vậy ngẩng ra nhìn cô, rất lâu sau, cũng chưa hồi thần lại được, anh ta cứ luôn cảm thấy ở cô có một cảm giác thân thiết như đã quen biết từ lâu rồi. “Không đồng ý sao?” Thấy anh ta không trả lời, Noãn Noãn có chút thất vọng hỏi. Tần Tịch cuối cùng cũng hồi lại được thần, “Không phải, cô nói với tôi những chuyện này, chính là bởi vì tin tưởng tôi, tôi có thể giúp cô. Nhưng . . . . Cô cũng biết, Lạc Phong người này, yếu tố nguy hiểm quá cao, kể cả Ninh Nam, cũng phải nhường anh ta ba phần.” “Cho nên, không có cách nào sao?” Hai con mắt to kia đang ngậm đầy lệ, thất vọng cúi đầu xuống. Tần Tịch thấy bộ dạng này của cô, trong tim thật không nỡ, “Ngày mai tôi sẽ đưa cô đi . . . . .” + + + + + Ngày hôm sau, là một ngày đẹp trời. Ánh nắng buổi chiều thật êm dịu, trải dài trên mặt đất, sưởi ấm tim người ta. Tần Tịch lái xe đưa Noãn Noãn đến Yêu Kiều, lúc đó là buổi chiều. Xuống xe, nhìn tấm biển hiệu vẫn lờ lẹt như thế, song lại không hề bật đèn, nghĩ kỹ lại, vẫn chưa tới giờ mở cửa. Tần Tịch đưa Noãn Noãn bước vào, lần này, hai người họ chỉ thân không đến trước, cũng là để thể hiện thành ý đến cầu người khác. Có một phục vụ viên ra tiếp đón, xem xét Tần Tịch một cái, lại kỳ quái mà nhìn Noãn Noãn, nói : “Chúng tôi còn chưa mở cửa, xin mời buổi tối hãy quay lại.” “Tôi đến tìm ông chủ Lạc Phong của các người, ông ấy có đây không?” Tần Tịch lãnh đạm mở miệng, giọng điệu không thấp kém mà cũng không kiêu ngạo, làm phục vụ viên đó không dám sơ suất. “Ông chủ hiện giờ đang nghỉ ngơi, hay là hai vị đến phòng đợi trước, đợi khi ông chủ tỉnh rồi, tôi sẽ đi thông báo.” “Được . . . . .” Cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể đưa Noãn Noãn đến phòng đợi. Thói quen của Lạc Phong, là ngủ ban ngày, đến đêm mới dậy hoạt động, đúng là một con mèo đêm điển hình. Đợi đến gần hai tiếng đồng hồ, Noãn Noãn đã không thể ngồi thêm được nữa, nước trà trên bàn trước mặt cũng đã đổi đến mấy bình, mà Lạc Phong vẫn chưa xuất hiện, những người khác cũng không hề vào thông báo, hoàn toàn bỏ mặc họ ở nơi này. Mà Lạc Phong ở bên ngoài kia, cách đây một tiếng đã tỉnh lại rồi, hiện giờ đang ở phòng riêng của hai người, cùng Hàn Cảnh Thìn ăn sáng. “Bữa sáng rất phong phú, một bàn đúng kiểu thức ăn Tây, hai người ngồi đối mặt, bát tét, gan ngỗng sốt chiên sò điệp, ốc sên bỏ lò, còn có bánh điểm tâm và rượu vang, đều là được chế tác bởi đầu bếp cao cấp hàng đầu. “Cảnh Thìn, tôi qua như vậy anh có dễ chịu không? Nếu như anh thích ở trên, sau này tôi sẽ để anh ở trên.” Lạc Phong ưu nhã cất miệng bát tét trong đĩa, trên gương mặt trắng trẻo kia cười duyên dáng. “Lúc ăn cơm, đừng nói những chuyện này.” Hàn Cảnh Thìn bực bội nhìn hân một cái, bên cạnh còn có thủ hạ của hắn ta ở đây, nhưng hắn ta cứ luôn như vậy không hề xấu hổ cùng anh thảo luận vấn đề này, làm anh thật sự khó xử. “Vậy anh thích tôi phối hợp với anh như thế nào, tôi sẽ cố hết sức để làm.” Hắn ta vẫn cứ rất vui vẻ thảo luận chuyện này, dường như lạc thú vui nhất trong đời, chính là cùng Hàn Cảnh Thìn làm những chuyện đó. Hàn Cảnh Thìn không còn lời nào để nói với hắn ta, cũng chẳng quan tâm đến hắn ta nữa, chăm chú ăn bữa sáng của mình. “Của tôi đã cắt xong rồi, lấy đĩa của tôi cho anh, vậy anh cũng không cần phải tự động tay cắt nữa.” Lạc Phong lấy lòng nói, sau đó dùng ánh mắt ý bảo thuộc hạ đi đến đem đĩa của anh ta chuyển đến trước mặt Hàn Cảnh Thìn, rồi lại đem đĩa của anh chuyển sang bên này. Những thuộc hạ này của hắn, sớm đã quen thuộc thái độ của hắn đối với Hàn Cảnh Thìn, vì vậy lúc này đối với Hàn Cảnh Thìn, cũng đồng thời tôn trọng như vậy. “Tôi cũng có tay, lần sau không cần anh cắt đâu.” “Nhưng mà, tôi thích ăn cái mà anh đã ăn qua . . . .” “Hắn nói về cực kỳ oán giận, thấy Hàn Cảnh Thìn sắc mặt đã hoàn toàn đen lại. Thời gian này, Hàn Cảnh Thìn cũng có thể nói đã hiểu được tính cách của hắn ta, thích mềm không thích cứng. Anh vốn cho rằng Lạc Phong chỉ là nhất thời thích thú, muốn chinh phục một vật chơi không chịu khuất phục, đợi đến khi chinh phục được rồi, chơi chán rồi, sẽ có thể buông tha. Cho nên anh từ bỏ sự phản kháng, từ bỏ sự tự tôn cùng ngang ngạnh không đáng một xu kia. Nhưng, sự mê muội của Lạc Phong đối với anh, vượt quá cả sự dự liệu của anh, đã lâu như vậy rồi, hắn đối với anh, có thể nói là cực kỳ lấy lòng, mỗi ngày đều thay đổi cách thức để làm anh vui lòng, thậm chí khi anh cáu giận, Lạc Phong cũng đều nhẹ giọng không tức gì mà đến xin lỗi. Mà hai người họ mỗi ngày, đại bộ phận thời gian, đều là trải qua trên giường, từ chịu đựng đến tấn công, tư tưởng của anh cùng thân thể đã dần dần tiếp nhận cái việc đi ngược lại với luân lý này, thậm chí ở trong tim, cũng đã bị Lạc Phong từng chút từng chút làm cho cảm động. Ăn được một nửa, có người đi vào thông báo, nói mấy câu vào bên tai Lạc Phong, sắc mặt Lạc Phong lập tức trầm hẳn xuống. “Honey, tôi muốn hỏi anh một vấn đề ?” Trên mặt hắn ta phát ra nụ cười tuyệt mỹ, gương mặt lâu ngày không tiếp xúc với ánh nắng trắng trong như một tờ giấy trắng vậy. Hàn Cảnh Thìn lập tức cảnh giác, đã tiếp xúc một thời gian, anh rất dễ dàng mà từ trong mắt hắn ta nắm bắt được tia nguy hiểm. “Vấn đề gì ?” Anh cố gắng để giọng điệu được bình tĩnh. Đối với Lạc Phong, trong tim anh, còn có chút khủng hoảng, những ông kim tiêm cùng với bao nhiêu chiêu thức biến thái lúc đầu của hắn ta, làm anh đã phải chịu không biết bao nhiêu khổ sở. Hiện giờ, anh vẫn phải dựa vào thuốc mà duy trì tiếp, nhưng bản thân đều cố gắng để giảm bớt liều lượng mỗi ngày. “Anh cảm thấy, tôi đối với anh tốt không?” Hắn ta cười híp hai mắt, khóe miệng cong lên thành một đường cong quý mị. Anh bị ánh mắt

hắn ta bao trùm lấy, thấy hoảng sợ không nói rõ được. “Trả lời tôi . . . . .” Hắn đã rất lâu rồi không như thế này, hiện giờ như đang bộc phát ra sự dữ dội bình thường vẫn hay cất giấu đi vậy. “Rất tốt !” Anh cố khống chế giọng nói của bản thân, đáp lại. Thật vậy, hắn đối với anh rất tốt, không hề nghi ngờ gì cả. “Vậy thì vị trí của tôi trong tim anh có thể được coi là gì, đã thay thế được . . . . . người con gái kia chưa?” Anh không ngờ tới Lạc Phong lại hỏi vấn đề này, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, nếu như nói sự thật, anh sẽ lại phải chịu kiếp nạn, còn nếu như nói dối, anh lại đã phản bội lại trái tim mình. Chỉ là do dự trong phút chốc đó, đã làm con người Lạc Phong lập tức trầm hẳn xuống, lạnh lùng nói : “Anh không cần trả lời nữa đâu.” Đã không còn muốn ăn thêm nữa, hắn ta hiện giờ muốn đi ra ngoài gặp hai người kia. Noãn Noãn cùng Tần Tịch sau khi đã đợi đến hai tiếng đồng hồ cuối cùng cũng được đưa đến một gian phòng đón tiếp khách, ánh đèn ấm muội, bày trí sang trọng, Lạc Phong đã đang trong tư thế ưu nhã ngồi trên sofa đợi họ. Thấy họ đi vào, hắn cũng không đứng dậy, nói thẳng : “Anh là Tần Tịch nhỉ, tôi là rể mặt Ninh Nam, mới gặp các người.” “Cảm ơn, ông chủ Lạc là người sáng khoái, vậy thì chúng tôi cũng không nói vòng vo nữa, Tô tiểu thư đây, muốn được gặp Hàn Cảnh Thìn, ông có thể nể mặt chút không.” “Tôi không bị dụ bởi trò này đâu.” Đôi mắt Lạc Phong nhìn chằm chằm vào Noãn Noãn, đem theo sự ghen ghét cùng thù hận, lại thay đổi câu chuyện, “Có điều, cũng không phải là không thể được . . . . . Cô bị Ninh Nam vứt bỏ, hiện giờ lại đến tìm Cảnh Thìn, chính là sự uy hiếp đối với tôi. Như vậy đi, nếu như cô có thể để cho thù hận của tôi đều chơi qua một lượt, thì cô có thể đi gặp anh ấy, tàn hoa bại liễu, thiết nghĩ Cảnh Thìn cũng không cần cô nữa đâu.” “Không thể được !” Không đợi Noãn Noãn trả lời, Tần Tịch đã từ chối, thấy người đàn ông này rõ ràng là điên rồi. Ánh mắt Lạc Phong dừng lại trên mặt anh ta, cười khinh thường một cái, Tô Noãn Noãn kia tại sao lần nào cũng có thể mê hoặc nhiều người đàn ông ưu tú như vậy chứ ! “Cô ta không được, vậy thì để anh, dù sao thù hận của tôi nam nữ đều có thể ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 179

Mục đích chỉ có một : hủy hoại cô ta! “Cô ta không được, vậy thì để anh, dù sao thù hận của tôi nam nữ đều có thể ăn.”~ Lời nói của Lạc Phong mang theo ý vị trêu đùa, hắn ta cứ muốn xem người đàn ông mà Tô Noãn Noãn dẫn tới đây, liệu có phải là ai ai cũng sẽ cam tâm tình nguyện vì cô ta mà vứt bỏ tính mạng. Thù hận của hắn, hai mươi mấy người, phải chịu đựng như vậy, không chết thì cũng thành tàn phế! Trong tâm Tần Tịch đang giằng co dữ dội, anh đã nghĩ sẽ bỏ ra tất cả để giúp đỡ Noãn Noãn, song điều kiện này của Lạc Phong, không hề nằm trong phạm vi anh có thể chịu đựng được. “Tần Tịch, đừng . . . . . chúng ta đi thôi . . . . .” Noãn Noãn kéo kéo vạt áo anh ta, cô nhìn thấy biểu tình của anh ta đang dao động. Đột nhiên thấy thật cảm động, cho dù có muốn gặp mặt Hàn Cảnh Thìn đến thế nào, cũng không thể để Tần Tịch phải trả cái giá đắt như vậy. Tần Tịch đứng đó, không có động tĩnh gì, lại thấy đây đúng là một cơ hội hiếm có, nếu như có thể qua được cửa ải này, dựa vào tính cách của Noãn Noãn, sau này đối với anh ta, tuyệt đối sẽ một lòng một dạ (nguyên gốc : từ tâm thấp địa — thường dùng để hình dung việc đã có chủ định, quyết sẽ không thay đổi — đồng nghĩa với một lòng một dạ.) “Lạc Phong, đừng giận tôi nói thẳng, nhân phẩm của anh, vốn nổi tiếng là xấu xa, nếu như tôi theo lời anh mà làm, cuối cùng anh lại không chịu để Tô tiểu thư đây gặp Hàn Cảnh Thìn, vậy chúng tôi cũng chẳng làm gì được anh cả, dù sao đây cũng là địa bàn của anh.” Nghe xong lời Tần Tịch nói, Lạc Phong cười lớn, không thể không phục sự khôn ngoan của anh ta. Thực chất, hắn đúng là có suy nghĩ này, Tô Noãn Noãn kia muốn gặp Cảnh Thìn, nằm mơ ! Hắn không thể nào để Hàn Cảnh Thìn gặp mặt cô ta được, sẽ uy hiếp đến chuyện tình cảm của hai người họ, vốn dĩ trước giờ hắn đều có thể làm được ra chuyện rất tàn độc. “Cậu thông minh lắm, tôi chẳng có mục đích gì khác cả, chỉ muốn hủy hoại cô ta!” Ngón tay thon dài của Lạc Phong chỉ chỉ vào Noãn Noãn, “Vốn dĩ hôm nay các người đã tự đưa thân đến cửa, tôi lại càng không thể nào bỏ qua cho các người được, Cảnh Thìn, các người không được gặp, có điều tôi có thể xem xét đem thi thể cô ta cho Cảnh Thìn, như vậy tim anh ấy mới có thể chết hoàn toàn.” Hắn ta bắt đầu thấy hưng phấn vì chủ ý này của mình. . . . . “Tần Tịch, cậu cứ suy nghĩ xem xem có nên nhúng tay vào việc này nữa không, hoặc là cô ta chết, hoặc là, cả hai người cùng chết.” Noãn Noãn bắt đầu thấy hối hận vì đã để Tần Tịch đưa cô đến đây, không nghi ngờ gì đã làm liên lụy đến Tần Tịch rồi. Sự tàn bạo cùng khát máu của Lạc Phong, vượt xa sự tưởng tượng của người thường, xem ra, hôm nay, không những không gặp được Hàn Cảnh Thìn, mà còn liên lụy cả đến Tần Tịch. “Chết một người là đủ rồi !” Noãn Noãn nhìn Lạc Phong, trong mắt kia không có chút sợ hãi, “Cái mà anh muốn là mạng của tôi, không có quan hệ gì với anh ấy!” “Đồ ngốc . . . . .” Tần Tịch vỗ vỗ đầu cô, cười rộ một cái, “Tôi không để cô chết được.” Ánh mắt của anh ta thật âm ập, Noãn Noãn luôn có thể cảm nhận được sức lực trong ánh mắt của anh ta, tim cũng bình tĩnh được xuống. “Lạc Phong, anh muốn mạng của cô ấy, tôi nhất định phải nhúng tay vào, có điều, nếu như chúng tôi cùng chết ở Yêu Kiều này, tôi khẳng định, sau này anh sẽ liên tiếp gặp phiền phức !” Tần Tịch nhẹ nhàng mở miệng, dường như chắc chắn Lạc Phong không dám đụng vào anh ta. Đối với thái độ bình tĩnh thoải mái của Tần Tịch, Lạc Phong biết là mình đã gặp phải đối thủ rồi, lời nói của anh ta tuyệt đối không phải là lời đe dọa suông, thế lực của Lam gia không thể coi thường, Lam Quân Kỳ lại càng là một lão hồ ly, nếu như vì cô gái này mà làm đến nỗi sau này ngày nào cũng không được yên bình, e là có chút vì chuyện nhỏ mà hỏng chuyện lớn. Nhìn thấy Lạc Phong đã do dự, Tần Tịch khoe miệng hơi hơi nhếch lên, đánh vào tâm, anh ta tự tin mình có bản lĩnh này. “Cho nên, vẫn là câu nói cũ, nếu như cậu có thể để đám thù hận kia của tôi chơi một lượt, tôi sẽ thả hai người ra, lần này, tuyệt đối không nuốt lời !” Tần Tịch nhìn một lượt những người xung quanh, ai nấy đều cao to, vừa nhìn đã biết là những cao thủ được huấn luyện đặc biệt. “Được !” “Tần Tịch !” Noãn Noãn không dám tin nữa, “Không được đáp ứng bọn họ, anh sẽ chết mất.” “Không sao đâu . . . . .” Anh ta đưa cô một ánh nhìn an ủi. “Thẳng thắn lắm !” Lạc Phong vỗ tay, ca ngợi lòng can đảm của anh ta, “Các người nghe rồi đấy, đưa cậu ta xuống dưới, tùy ý các người chơi đùa !” “Tần Tịch !” Noãn Noãn có ý muốn xông lên ngăn cản, lại bị thù hận của Lạc Phong ngăn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Tịch bị kéo xuống dưới. “Chậm đã ! Ai cũng không được đụng vào cậu ta !” Một giọng nói đàn ông thanh nhã đột nhiên xuất hiện, lại âm thầm mà làm sản sinh ra sự đe dọa, làm mọi người đều ngây ra. “Cảnh Thìn !” Nhìn rõ người vừa bước vào, Noãn Noãn ngây ra. Anh ấy vẫn là khuôn mặt trong trí nhớ của cô, đã không còn gầy như lần đầu tiên gặp ở Yêu Kiều lúc đó nữa, song làn da lại trắng đến có chút kỳ quái. “Cảnh Thìn !” Lạc Phong lập tức đứng dậy, hắn ta sao lại quên mất, là hắn đã cho Cảnh Thìn đặc quyền, để anh ta có thể tự do đi lại trong Yêu Kiều, hơn nữa còn có thể phản phô cho thuộc hạ của hắn ta. “Lạc Phong ! Nếu như không phải là chính tôi nghe được, tôi cũng không biết được là anh lại đối với bạn tôi như vậy đây !” Hàn Cảnh Thìn bước đến trước mặt Lạc Phong, lúc đi qua Tần Tịch, còn hơi hơi dừng bước, vừa rồi anh đứng suốt ở cửa phòng nghe trộm họ đối thoại, lòng tốt của Tần Tịch với Noãn Noãn, làm anh rất cảm động, anh đã không còn có tư cách để đem lại hạnh phúc cho Noãn Noãn, còn người đàn ông này, anh ta có thể ! “Cảnh Thìn, anh cũng thấy rồi đấy, bên người Noãn Noãn đã có người đàn ông khác, cô ta đã phản bội anh, tôi chỉ giúp anh giết cô ta, sau này chúng ta sẽ có thể an tâm mà sống cùng nhau rồi.” “Cái đồ điên nhà anh, anh hiểu gì là tình yêu !” Lạc Phong bị sự khinh ghét trong mắt anh ta làm đông cứng lại, anh sao lại có thể nhìn hắn như vậy, anh đối với hắn tốt thế, tại sao cô gái này vừa xuất hiện là lại thay đổi hoàn toàn. “Tôi là không hiểu, tôi cũng không cần hiểu !” Lạc Phong phát nổ, lại hỏi phục bản tính ác quỷ của hắn ta, bước lên miết chặt lấy cằm Cảnh Thìn, “Cảnh Thìn, đừng có thấy tôi sùng anh, anh lại có thể không coi trời đất ra gì,

hôm nay tôi muốn anh tận mắt nhìn thấy cô ta chết !” “Anh giết cô ấy, tôi không phản đối, chỉ có điều, tôi cũng không muốn sống nữa ... ..” Sau đó, anh dùng tốc độ nhanh nhất, từ trong túi áo lấy ra một con dao găm, đâm hướng vào trong tim mình. Lưỡi dao lạnh lẽo, đâm vào trên ngực, làm chảy ra dòng máu nóng, đâm đau vào mắt hắn ta. “Cảnh Thìn, anh không được làm thế ... ..” Lạc Phong buông cầm anh ra, ôm lấy anh, sớm đã bị dọa đến hoảng loạn hết cả lên, hắn không thể để người đàn ông mà hắn yêu, phải chịu một chút thương tổn, như vậy so với làm hắn bị thương còn đau đớn hơn. Noãn Noãn xông đến, lại bị Lạc Phong găm lên ngăn lại, “Cô út đi cho tôi !” Noãn Noãn đứng bất động ở nơi đó, bị tay hắn ta ngăn lại, với anh ấy, dù cho đã không còn là tình yêu, nhưng tình cảm mà giữa hai người họ đã từng có, ai cũng không thể thay thế được. Nhìn Hàn Cảnh Thìn sắc mặt càng lúc càng trắng bệch ra, chỉ có thể để mặc dòng lệ rơi xuống, lại không thể giúp anh, Cảnh Thìn, anh đã hi sinh cho em quá nhiều rồi ! “Lạc Phong, để tôi được nói chuyện riêng với cô ấy ... ..” “Hàn Cảnh Thìn nhìn Lạc Phong, nỗi đau đớn lúc này của hắn ta, đều được viết ở trên mặt, một người đàn ông, còn có bao nhiêu thủ hạ ở đây, lại khóc thế này. Anh vươn tay, không biết tại sao lại thương tâm khi thấy nước mắt của hắn như vậy, nhẹ nhàng giúp hắn ta lau đi, anh biết bản thân mình rất tàn nhẫn, tàn nhẫn như vậy đối với Lạc Phong, song, anh chỉ có thể dùng sinh mạng chính mình để đánh cược. Lạc Phong uất hận nhìn Noãn Noãn, tại sao anh ấy dù đã bị thương vậy, còn muốn nhất định phải nói chuyện riêng với cô ta, còn sự đau đớn trong tim mình, anh không nhìn thấy sao ? “Để tôi nói chuyện riêng với cô ấy ... ..” “Hàn Cảnh Thìn tiếp tục cố chấp câu xin Lạc Phong, nói rồi, tay đang nắm lấy cán dao kia, lại đâm sâu thêm vào trong chút nữa. Động tác của anh rất chậm, âm thanh da thịt bị cắt ra, bị nghe thấy rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 180

Động tác của anh rất chậm, âm thanh da thịt bị cắt ra, bị nghe thấy rất rõ ràng.

“Được ! Tôi đồng ý, tôi đồng ý ... ..” Lạc Phong không thể đánh bại anh được nữa, Hàn Cảnh Thìn chính là biết được nhược điểm này của hắn ta.

“Để tôi gọi người xử lý vết thương của anh xong đã, sau đó hai người sẽ được nói chuyện riêng ... ..” “Hắn ta ôn nhu ôm anh lên, lúc đi qua Noãn Noãn, chỉ lưu lại một câu lạnh lùng, “Các người đợi ở đây.”

Trong căn phòng riêng của Lạc Phong và Hàn Cảnh Thìn, thầy thuốc chuyên dụng của Yêu Kiều, đang xử lý vết thương cho Hàn Cảnh Thìn.

Nhìn bộ dáng anh cắn chặt lấy môi mình để nhịn đau, tim Lạc Phong bỗng kè lên một ý nghĩ : liệu có phải mình nên buông tay không?

Cho dù có gian cầm anh ta thế nào, có tốt với anh ta thế nào đi nữa, trong mắt anh, vẫn là không nhìn thấy hắn ta, anh đối với hắn, chỉ có hận.

“Ừm ... ..” Anh đau đến bật kêu thành tiếng, trong tim Lạc Phong mãnh liệt nói một cái, nắm chặt lấy tay anh, muốn truyền cho anh chút sức lực.

Đôi tay này, một khi đã nắm lấy, hắn thực sự, không muốn phải buông ra nữa!

Hàn Cảnh Thìn gần như ngất đi, quá trình rút dao ra, thực sự là rất đau khổ, nếu như không cầm cự được, không một hơi rút ra được, thật sự sẽ rất có thể cứ như vậy mà chết đi.

Anh cố gắng duy trì ý chí của bản thân mình, có đau nữa, cũng phải nhẫn nhịn, mấy tháng nhẫn nhịn chịu đựng thế này, vào lúc lại được gặp Noãn Noãn, cuối cùng cũng đã thấy được hi vọng.

Cũng có thể, cũng có thể ... .. Đây chính là một cơ hội, có thể để anh hoàn toàn thoát khỏi sự giam cầm của Lạc Phong.

Chỉ nghĩ đến việc nguyện vọng sắp được thực hiện, anh lại không hề vui mừng như trong tưởng tượng, ngược lại, lại có một loại cảm giác tội lỗi, Lạc Phong, đối với anh thực sự rất tốt !

“Cố nhịn thêm chút nữa, sắp được rồi, may mà lưỡi dao cũng không quá to.”

Nhìn thấy anh cau mày, Lạc Phong còn cho rằng anh đang đau, nhẹ giọng an ủi anh.

Hàn Cảnh Thìn nỗ lực nặn ra một nụ cười, nhè nhẹ lắc đầu, “KHông sao ... .. Không đau.”

Toàn bộ quá trình xử lý mất hết gần bốn năm tiếng đồng hồ, mà Noãn Noãn cùng Tân Tịch cũng đợi ở phòng khách từ buổi chiều đến tận buổi chiều tối.

“Đừng lo lắng quá, Lạc Phong nhất định sẽ cứu anh ấy.”

“Vâng.” Noãn Noãn nắm chặt lấy cốc trà trong tay, mặc dù gật đầu, nhưng rõ ràng nhận thấy được cô vẫn đang rất căng thẳng.

Lúc Hàn Cảnh Thìn bước vào, đã là buổi tối, ngực anh đã được băng lấy, vốn dĩ không nên đi lại, nên được Lạc Phong đỡ lấy anh đi vào.

“Cánh Thìn . . . . .” “Noãn Noãn đứng lên, nhìn thấy vết thương của anh, đã hoàn toàn được băng bó xong, mới hơi an tâm được một chút.

“Hai người nói chuyện đi ! Tôi ra ngoài trước.” Lạc Phong bực bội nhìn Hàn Cảnh Thìn một cái, thái độ thù địch trước đây đã thu lại hoàn toàn, đối mặt với vết thương của anh, sự tức giận của hắn ta đã bị dập tắt hoàn toàn.

Xa cách hai tháng, hai người họ mới được gặp nhau, mà tình cảm đã không còn như trước đây.

Hai người họ cùng nhìn đối phương, lại cùng hiểu rõ một việc, đó là, hai người họ mặc dù cùng nằm trong vị trí quan trọng trong tim đối phương, song lại không còn là tình yêu nữa.

Trong tim không còn tình yêu, trong mắt cũng không còn tình yêu, Noãn Noãn trước sau vẫn luôn cho rằng như vậy, cho nên mỗi khi nhớ lại ánh mắt của Ninh Nam, cô đều cảm thấy giữa hai người họ, đã từng có tình yêu, chỉ là đã bị chính tay Ninh Nam giết chết rồi.

Tự cười giễu một cái, cô bước qua, đỡ Hàn Cảnh Thìn ngồi xuống.

Rất lâu rồi không đụng chạm tới thân thể anh, là lạnh lẽo, thân nhiệt rất thấp, làm Noãn Noãn có chút run rẩy.

“Vết thương đã được xử lý xong rồi, không sao cả . . . . .” Đối thoại của bọn họ, được bắt đầu từ lời nói vẫn ôn nhu như cũ của Hàn Cảnh Thìn.

“Vâng . . . . .” “Cô nhìn hướng về anh, lại không biết phải nói gì nữa, từ sau ngày mừng 7 tháng 7 đó, đây là lần đầu tiên hai người họ nói chuyện một cách tỉnh táo thế này.

“Nói cho em biết, đã xảy ra chuyện gì? Hàn Dật Thìn sao lại đối với anh như thế này, còn nữa, em phải làm thế nào để giúp anh . . . . .?”

Cô nhất định phải biết được chân tướng, mà Hàn Cảnh Thìn chính là đáp án để giải quyết chân tướng, nếu như có thể, cô muốn cứu anh ra, cô nhất định phải lấy lại được toàn bộ quyền cổ phần của Tô gia, rồi tranh đấu với Ninh Nam.

Hàn Cảnh Thìn thở dài một hơi, “Anh và Dật Thìn, đều là hiểu lầm. Lúc đó Ninh gia vì để bức Tô gia nhà em ra tay, mới đánh vào nhà anh, hại nhà anh người chết nhà tan. Lúc đó cha mẹ đưa bọn anh tới hai quốc gia khác nhau, chính là vì sợ bị bọn họ cùng lúc đối phó. Nhưng Dật Thìn chưa đi được mấy ngày, người hầu đưa đi đã hoàn toàn bị mất liên lạc, bố mẹ anh cũng qua đó tìm, cuối cùng đều bất lực mà quay về, bởi vì lúc đó Dật Thìn còn quá nhỏ, muốn ở nước ngoài tìm một đứa trẻ, còn không biết được nó đã lưu lạc đến thành phố nào, còn khó hơn cả việc lên trời.”

Noãn Noãn chăm chú lắng nghe, cô trước giờ đều không hề biết việc này, cô trước giờ vẫn luôn là thiên kim tiểu thư vô lo vô nghĩ ở nước ngoài, ” Sau đó thì sao?”

“Sau đó bố mẹ tìm thấy anh, lại để anh tiếp tục ở lại Canada, học ở bên đó, cũng chính là vào lúc đó, anh đã quen em.”

“Vậy Hàn Dật Thìn đã thay thế anh từ lúc nào?”

“Chính là vào hai tuần trước khi kết hôn, anh đột nhiên bị nó bắt lại, đưa đến Yêu Kiều này, lúc đó anh rất kích động, cho là đã tìm được em trai, nhưng sự hiểu lầm của nó với gia đình anh đã quá sâu sắc, nó luôn cho rằng nó đã bị bỏ rơi.”

“Hóa ra là như vậy . . . . .” Noãn Noãn thì thầm nói, cô đột nhiên cảm thấy Hàn Dật Thìn cũng chỉ là một con người đáng thương bị thù hận che lấp mất trí não, anh ta làm bị thương, chính là những người thực sự quan tâm tới anh ta.

“Cho nên, những khổ cực mà anh đang phải chịu đựng này, anh không trách nó, nó ở nước ngoài nhất định cũng đã phải chịu không ít khổ cực, hiện giờ cứ coi như là anh đang bù đắp lại, nếu như, thế này có thể làm nó dễ chịu hơn.”

“Nếu như có một ngày, anh ta biết được sự thật, nhất định sẽ hối hận vì đã từng làm tổn thương anh.”

“Còn em? Nó cũng làm em chịu không ít khổ cực rồi.”

“Không có . . . . .” Noãn Noãn cúi thấp đầu, không muốn Hàn Cảnh Thìn cảm thấy có lỗi.

“Noãn Noãn . . . . .” “Anh nhẹ nhàng gọi cô, làm trái tim cô nảy lên một cái, đã bao lâu rồi không được nghe giọng nói này gọi mình như vậy. Đã từng, anh là trời của cô, là tất cả của cô. Mà hiện giờ, tim của cô, chỉ để hận thù một người đàn ông khác, mà đập lên.

“Em phải làm thế nào để giúp anh?” Noãn Noãn nhìn anh chăm chú, Hàn Cảnh Thìn trước đây luôn vui vẻ như ánh mặt trời, mà hiện giờ, trong mắt anh đã có thêm một loại cảm giác buồn bã và còn cả sự thỏa hiệp với số mệnh bất công này nữa.

“Em có thể giúp anh, đây là một cơ hội, nhưng em nhất định phải chắc chắn, Noãn Noãn, em phải mạo hiểm, hơn nữa, nếu như thất bại, thì sẽ rất khó để đối phó với Lạc Phong nữa, hẳn sau này sẽ có phòng bị.”

“Phải làm sao?” Noãn Noãn thấy được hi vọng từ trong lời nói của anh.

“Lạc Phong, hẳn ta bị dị ứng với phấn hoa, hơn nữa còn rất nặng, hẳn ta cũng từng bị hen suyễn. Nếu như gặp phải phấn hoa sẽ bạo phát, hen suyễn sẽ phát tác ra. Nếu như lượng phấn hoa lớn, hẳn ta thậm chí sẽ nguy hiểm đến tính mạng, anh ở với hẳn một thời gian lâu như vậy, đã phát hiện được bí mật này, nhưng ở Yêu Kiều này cấm xuất hiện hoa, cho nên anh cũng không có cơ hội để ra tay.”

“Là như vậy sao ... .. “Noãn Noãn hơi gật đầu, cô hiểu rồi, Hàn Cảnh Thâm đã để lộ cho cô tin tức này, chính là để cô đi về chuẩn bị, đem tất cả an bài xong, đến cứu anh.

“Nhưng, anh phải đảm bảo, lần sau em có thể vào được ... .. “

“Được, hẳn không thắng được anh đâu ... ..”

Hai người họ thương lượng, mặc dù âm thanh rất nhỏ, song lại không thoát được khỏi camera cài đặt trên trần nhà kia ... ..

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 181

Có những người luôn vào lúc anh không phòng bị nhất mà bất ngờ đi vào cuộc sống của anh, lại rất dễ dàng bước vào trong tim anh, mà đến lúc anh phát hiện ra, thì tình cảm đối với cô ấy sớm đã là thâm căn cố đế rồi.

Hóa ra yêu một người, chỉ vào lúc sau khi cô ấy biến mất, ngoài sự đau thương khủng khiếp kia, còn có cả hoảng loạn và cô đơn nữa.

— Ninh Nam —

Những ngày không có Noãn Noãn, Ninh Nam mỗi ngày đều sống say đắm trong bể lạc thú(nguyên văn : túy sinh mộng tử).

Mỗi đêm, lại thay đổi một cô gái qua đêm cùng, buông thả bản thân, phát tiết ra cảm xúc mà mình không thể giải thoát được.

Mà bất kể có đổi bao nhiêu người con gái, anh cuối cùng bi ai mà phát hiện ra, thân thể anh lại chỉ mãi cảm với Noãn Noãn.

Trước giờ đều chưa từng nghĩ tới, lại phải cần nhiều thời gian như vậy để quen với những ngày không có cô ấy thế này, càng muốn quên đi, thì hồi ức lại càng rõ ràng.

+++ +++ +++ +++ +++

Y Bán Nguyệt ngồi trong phòng mình, nghe tiếng rên rỉ ở căn phòng bên cạnh, tiếng nào cũng thấy nhức tai.

Từ lúc kết hôn đến giờ, đêm nào cũng phải chịu đựng sự khổ sở này, chồng của mình mỗi đêm cùng một cô gái qua đêm, mà trước giờ lại chưa từng đụng vào cô ta một cái.

Mà làm cô ta khó có thể chịu đựng được nhất là, nguyên nhân việc Ninh Nam làm như thế này, chỉ là để quên đi một người con gái.

Lam Mặc chết rồi, cô ta chỉ có thể chiến đấu một mình, Ninh Nam trước giờ đều không chú ý đến cảm nhận của cô ta, trước mặt hạ nhân, đưa cô gái khác vào nhà, lạnh lẽo với cô ta, làm cô ta khó chịu đến cực điểm.

Cho nên, cô ta đối với Ninh Nam, yêu bao nhiêu, thì hận cũng có bấy nhiêu !

Một tiếng rên rỉ yêu kiều trắng trợn, lại thêm cả tiếng gầm trầm thấp của nam giới, truyền đến trong tai cô ta.

Cô ta biết, đó là lúc đã đạt đến đỉnh điểm, Y Bán Nguyệt đã không thể chịu thêm được nữa, rõ ràng sự khoái cảm của bọn họ là được xây dựng trên sự thống khổ của cô ta. (hix ... Thêm giai á ~.~ bức xúc mà lại phải nhìn người khác được hưởng thì còn gì đau hơn ...)

Đứng dậy, cô ta quyết định không thể làm tiếp một cô gái yếu ớt luôn ngấm bồ hòn làm ngọt được nữa, chiều này, đối với Ninh Nam chẳng có tác dụng gì, chỉ làm cho anh ta ngày một thêm tệ hơn.

Xông vào phòng của bọn họ, hai kẻ kia vẫn đang dính lấy nhau trên giường, thân thể lửa lò cực kỳ nhức mắt.

Nghe thấy có động tĩnh, Ninh Nam có phản ứng lại trước tiên, nhìn thấy Y Bán Nguyệt thì ngây ra một chút, tiếp đó lại như chưa từng có chuyện gì, tiếp tục chuyện ban nãy đang làm.

Cô gái bên dưới anh ta cũng đã nhìn thấy cô ta, không hiểu được đây là chuyện gì, nũng nịu nói : “Ya , vợ anh ở nhà.”

Ninh Nam hoàn toàn không quan tâm, tiếp tục động tác như máy của anh ta, không hề có chút cảm tình.

“Ninh Nam !” Một tiếng gọi này của Y Bán Nguyệt cực kỳ tức giận mà uất ức, cô ta vẫn đang đè nén xuống sự phẫn nộ của bản thân, ý đồ muốn giả vờ đáng thương để gọi anh ta quay lại.

Mà hồi đáp lại cô ta, chỉ có tiếng thở gấp gấp cùng tiếng rên rỉ yếu đuối.

Cô ta tuyệt vọng quỳ trên nền nhà, lặng lẽ thôn thức, anh ta sao lại có thể tuyệt tình đến như vậy.

“Im ngay ! Muốn khóc thì ra ngoài mà khóc, đừng có làm phiền tôi ! Còn nữa, hay là cô muốn tham gia cùng ?”

Anh ta đột ngột dừng lại động tác, lời nói ra kia, vạn phần tuyệt tình.

“Ninh thiếu, mau lên ... .. Ừm ... .. “ Cô gái dưới thân kia cố ý chọc tức Y Bán Nguyệt.

“Ninh Nam ... .. !” Nghe thấy những lời tình tứ của bọn họ, Y Bán Nguyệt không thể chịu đựng thêm được nữa, xông đến bên giường, kéo tách ra hai kẻ vẫn đang dính vào nhau kia.

Cánh tay bỗng nhiên đau đớn, Ninh Nam đã tóm lấy Y Bán Nguyệt, dễ dàng mà hất ngã cô ta xuống đất.

Sau đó, lạnh lùng rời khỏi người cô gái kia.

“Ninh thiếu ... .. ” Cô gái kia như rắn bò lên, âm thanh yếu đuối, song Ninh Nam nghe thấy chỉ cảm thấy thô tục vô cùng.

“Cô có thể đi rồi.” Ninh Nam thiếu kiên nhẫn mà vứt cô ta ra, đứng lên vào phòng tắm rửa.

Cô gái kia cũng hiểu được tính cách của Ninh Nam, thấy anh ta đã thể hiện ra thiếu kiên nhẫn vậy, cũng nhanh chóng mặc y phục vào để rời đi, lúc bước ra cửa, lại lùi lại, quỳ xuống bên Y Bán Nguyệt, cố ý một lời nói : “Ninh thiếu, thật lợi hại !”

Sắc mặt Y Bán Nguyệt đã xanh mét, cô ta đường đường là một thiên kim tiểu thư, mà giờ đến cái loại hàng sắc này cũng có thể lẳng nhục cô ta.

Ninh Nam tắm xong bước ra, lạnh lùng nhìn một cái Y Bán Nguyệt đã ngồi lại ngay ngắn kia, cười nói : “Sao còn chưa đi ? Cô cũng muốn sao?”

“Chúng ta phải nói chuyện.” Giọng nói Y Bán Nguyệt đã không thể nào bình tĩnh được nữa, lửa giận mà cô ta nhìn xuống kia, bất cứ lúc nào cũng có thể vì bị Ninh Nam sỉ nhục mà bùng phát ra.

“Nói cái gì ? Trước lúc kết hôn, tôi đã nói với cô rồi, tôi không thể nào chỉ có mình cô được, sao, bây giờ mới thấy không chịu được nữa sao?”

Y Bán Nguyệt nhất thời bị nghẹn lời, không biết phải làm sao để trả lời, đúng vậy, lần đầu gặp mặt ở bệnh viện, Ninh Nam đã nói, anh ta không thể nào chỉ có một người phụ nữ, nhưng lúc đó, cô ta cho rằng anh ta chỉ là để bảo vệ cho Tô Noãn Noãn mới nói như vậy.

“Tôi có gia thế, có tình cảm, anh có thể nào để ý một chút tới cảm nhận của tôi không, anh như thế này, làm hạ nhân ngày nào cũng coi thường tôi, nếu như bị truyền ra ngoài, sẽ làm liên lụy đến bố mẹ tôi cũng bị mất mặt theo.”

“Cảm thấy mất mặt, thì có thể ly hôn a ? Có cô hay không, đối với tôi đều không có vấn đề gì.” Ninh Nam tiếp tục đã kích cô ta, anh ta căm ghét chuyện cứ về nhà là phải đối mặt với một người giả tạo như cô ta, cứ nhớ tới Noãn Noãn, anh ta lại càng căm ghét cô ta nên sớm biến đi.

“Ly hôn !” Y Bán Nguyệt bị hai tiếng này làm ngậy ra, nếu như vậy, cô ta sẽ không còn chút tôn nghiêm nào nữa rồi.

“Ninh Nam, tôi tự nhận thấy mình đã thật lòng thật tâm với anh, anh làm sao có thể đối với tôi như thế này, tôi rốt cuộc đã làm sai cái gì, tại sao trong tim anh lại chỉ có con tiện nữ kia !” Y Bán Nguyệt đột nhiên kích động lên.

“Im miệng, cô không có tư cách để mắng chửi cô ấy !” Ninh Nam giận dữ, tiến lên miết lấy cằm cô ta.

“Cô nhìn cô xem, cuối cùng cũng lộ ra bản tính thật rồi, không giả vờ yếu ớt nữa, hả ? Tôi nói cho cô biết, hoặc là, cô phải tiếp tục nhẫn nhịn chịu đựng, hoặc là, ly hôn đi !”

Anh ta nói ra từng câu từng chữ tuyệt tình.

Y Bán Nguyệt trên mặt đã đầy lệ, cô ta yêu anh yêu đến không để ý gì đến tự tôn, lại không nỡ lòng rời xa.

Ly hôn, cô ta không thể chấp nhận được, cô ta nguyện thống khổ mà ở bên cạnh anh, cũng không muốn làm một người con gái bị bỏ rơi.

“Tôi không ly hôn ... .. “ Cô ta khóc, cuối cùng cũng đã hiểu ra, sự đau khổ mà Tô Noãn Noãn phải chịu đựng trong hôn lễ ngày hôm đó.

Mà cô ta bây giờ, chính là đang chịu báo ứng.

Ninh Nam vốn định dạy dỗ cô ta, thì điện thoại riêng bỗng đổ chuông.

“Đi ra !” Anh ta ra lệnh.

Y Bán Nguyệt cứng ngắt đứng dậy, bước ra khỏi phòng anh ta, thật đáng buồn, vợ chồng mới cưới, lại ở hai căn phòng khác nhau.

Lúc đi đến cửa, lại nghe thất tiếng động mạnh từ cánh cửa sau lưng, lực đạo không hề có chút lưu tình nào, cô ta suy sụp ngồi xuống nền nhà, sự tuyệt vọng cùng thương tâm đang quẩn chặt lấy cô ta.

“Điều tra thế nào rồi?” Đang ngơ ngẩn ngồi ở đó, lại ngoài ý muốn mà nghe thấy âm thanh Ninh Nam đang nói chuyện điện thoại.

“Cậu có chắc là tài khoản của Tấn Tịch trong khoảng thời gian đó đã xuất đi một khoản tiền lớn không?”

“Được ! Tiếp tục điều tra ! Xem gửi đến tài khoản nào, tra ra tên chủ tài khoản, tốt nhất là phải tìm được người nhận tiền.”

Suy nghĩ của Y Bán Nguyệt hoàn toàn bị thu hút bởi cuộc điện thoại trong phòng của Ninh Nam

Anh ta cẩn thận bảo cô ta đi ra ngoài như vậy, lại cho người đi điều tra Tấn Tịch ? Anh ta nói khoảng thời gian đó ? Là khoảng thời gian mà Ninh Manh gặp chuyện !

Y Bán Nguyệt đột nhiên kích động lên, đem những lời nói của anh ta liên kết lại, cũng tìm được đầu mối.

Ninh Nam đang nghi ngờ chuyện của Ninh Manh, là do Tấn Tịch làm, hiện giờ đang cho người đi điều tra cậu ta !

Được ! Được lắm ! Ninh Nam, lấy một trả một, anh làm tôi thương tâm, vậy thì để tôi làm cho em gái thân yêu nhất của anh không được yên lành !

Trong tim cô ta tính toán, quyết định nhất định sẽ phải theo dõi sát sao việc này.

+++ +++ +++ +++ +++

Đêm khuya gió rất lạnh, trong phòng Noãn Noãn, cửa sổ đã được đóng chặt, không có ánh đèn.

Cô nằm trên giường, đã ngủ say.

Tấn Tịch đứng trong bóng đêm, sắp xếp lại những hộp thuốc trên đầu giường của cô, than nhẹ một tiếng.

Anh vẫn biết, Noãn Noãn từ sau lúc mất đi đứa bé, trạng thái tinh thần cùng giấc ngủ đều không tốt, cô luôn lén lút uống thuốc ngủ, mới có thể ngủ ngon được.

Ngày mai là phải đi cứu Hàn Cảnh Thìn, cô ấy quá căng thẳng, đến hộp thuốc trên bàn kia cũng bị rơi vãi ra, xem ra đã uống không ít, mới lập tức ngủ say như vậy.

Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, đến bộ dáng khi ngủ của cô, cũng làm cho người ta thấy thương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 182

Ngoài Noãn Noãn bị khó ngủ ra, còn có cả Hàn Cảnh Thìn và Lạc Phong.

Trước khi đi ngủ, bác sĩ đã xử lý vết thương của Hàn Cảnh Thìn thêm một lần nữa.

Trạng thái hồi phục rất tốt, Lạc Phong cũng được an tâm một chút.

Trên chiếc giường mềm mại kia, Hàn Cảnh Thìn quay lưng về phía hấn ta mà nằm, để lại cho hấn một cái lưng lạnh lẽo.

“Cảnh Thìn . . . .anh còn giận tôi sao?” Lạc Phong cẩn thận dò hỏi.

“Không có.” Hàn Cảnh Thìn lạnh lùng đáp lại.

“Tôi biết, anh là trách tôi hôm nay định giết Tô Noãn Noãn.” Tay của hắn ta từ đằng sau vòng qua ôm lấy eo anh, để thân thể mình dính chặt lấy lưng anh, làn da mịn màng tinh tế kia nhẹ cọ xát trên lưng anh, dường như muốn dùng thân thể để đổi lấy chút hảo cảm của anh.

“Đừng có đụng vào tôi . . . . .” Anh bực mình gắt một tiếng, cái thân thể này dưới sự dạy bảo của hắn, đã biến thành vô cùng miễn cảm rồi.

“Cảnh Thìn . . . . . Tôi là vì quá lo sợ sẽ mất anh, anh biết được sự tồn tại của cô ta, đối với tôi là một sự uy hiếp.” Động tác của hắn vẫn tiếp tục như cũ, giọng nói mềm mại kia níu non bên tai anh.

Hàn Cảnh Thìn quay người lại, nhìn Lạc Phong.

“Cô ấy làm sao uy hiếp được anh, ngược lại chính là anh. Nếu như anh làm hại đến cô ấy, cô ấy mới thực sự uy hiếp đến anh, bởi vì tôi sẽ thấy có lỗi với cô ấy cả đời, cho nên, đừng làm hại cô ấy.”

Trong mắt Lạc Phong đong đầy sầu muộn, dù cho như thế này, anh ấy vẫn chỉ bảo vệ duy nhất cô ta, còn bản thân dù có bỏ ra bao nhiêu, anh cũng vẫn chẳng hề cảm động.

“Tôi biết rồi . . . . . Tôi sẽ không làm hại cô ta . . . . .” Hắn ta cúi đầu hạ tầm mắt xuống, lớp lông mi dài kia dường như muốn che đi cảm xúc nào đó.

Thời khắc đó, Hàn Cảnh Thìn rõ ràng nhìn thấy sự bi ai của hắn ta, còn có những thứ được cất giấu sâu trong mắt kia, làm người ta không thể nào nắm bắt được.

“Lạc Phong . . . . .” Anh vốn dĩ là người đàn ông mềm yếu, cảm giác tội lỗi lúc này, biểu tình như vậy của Lạc Phong, làm anh không cách nào chống đỡ được.

“Ừm . . . . .” Lạc Phong ngược mắt, ánh mắt rời rạc nhìn anh, cuối cùng đều tập trung vào vết thương trên ngực anh kia.

“Ở đây, còn đau không?” Hắn giơ tay, dùng lực nhẹ nhàng xoa xoa nơi vết thương đó, cuối cùng lại đưa đầu qua, dùng môi hôn lên vết thương của anh.

Hàn Cảnh Thìn cảm nhận được hơi thở ấm nóng làm vết thương anh thấy ngứa ngứa, song lại thoải mái vô cùng, sau đó, không hề phòng bị, lại cảm nhận được một giọt nước mắt lạnh lẽo trên ngực mình.

Lạc Phong, không ngờ lại rơi lệ.

Ngốc quá, Hàn Cảnh Thìn thầm mắng trong tim, hắn càng tốt với anh, càng thương anh bao nhiêu, anh lại càng cảm thấy có tội, thậm chí trong tim đối với kế hoạch của chính mình cũng đã có chút dao động.

“Nếu như cô ấy còn đến Yêu Kiều tìm tôi nữa, anh không được phản đối đấy.” Anh điều chỉnh lại cảm xúc trong tim, không muốn lại để bản thân mình phải tiếp tục dây dưa với người đàn ông này nữa.

Thân thể Lạc Phong hơi hơi cứng lại, tiếp đó rời khỏi thân thể anh, “Không làm cô ta bị thương đã là giới hạn cuối cùng của tôi rồi, anh còn muốn tôi đồng ý để hai người gặp gỡ, Cảnh Thìn, anh có nghĩ đến cảm nhận của tôi không?”

“Lúc trước khi anh tiêm thuốc cho tôi, cũng đâu có nghĩ đến cảm nhận của tôi.” Anh đột nhiên nhắc lại sự việc quan trọng nhất luôn ngăn cách quan hệ của hai người.

Hàn Cảnh Thìn đối với việc này, mãi mãi là một bóng đen, đây là việc anh hận nhất trong những việc mà Lạc Phong đã hành hạ anh.

“Cảnh Thìn . . . . .” Lạc Phong cũng rất sợ khi nhắc đến chuyện này, hắn cảm thấy thái độ của Hàn Cảnh Thìn đối với mình luôn không lạnh lùng cũng không nhẫn nhịn, đều là có quan hệ rất lớn đến chuyện này.

“Nếu anh không muốn để tôi bị thương nữa, thì đáp ứng tôi.” Anh đang cố ý thách thức với sự kiên nhẫn của hắn.

Kết quả lại uy hiếp đến hắn ta như thế này, hoặc là hắn phải thỏa hiệp, hoặc lại là một lần bạo hành khác của hắn.

Mà cuối cùng, Lạc Phong lại đáp ứng, “Tính mệnh của anh, quan trọng hơn cảm nhận của tôi . . . . .”

Lời nói của hắn làm Hàn Cảnh Thìn trong tim thất lại, cái tên ác quỷ này, ngày mai là hắn phải nhận lấy báo ứng rồi, nhưng, đó đúng là việc mà anh muốn sao?

+++ +++ +++ +++ +++

Yêu kiều vào buổi sáng luôn yên tĩnh đến kỳ lạ . . . . .

Tấn Tịch cùng Noãn Noãn lại lần nữa đặt chân đến nơi này, lại cùng cực kỳ mà cẩn thận.

Vẫn là phải đợi được thông báo, lần này, chưa được bao lâu, Lạc Phong và Hàn Cảnh Thìn đã cùng xuất hiện trước mặt họ.

Hàn Cảnh Thìn khoác tay hắt ta, hai người họ nhìn ra lại giống như một bức họa đẹp đẽ, không có nửa điểm không phù hợp.

Noãn Noãn trong tim trầm xuống một cái, nhẽ ra, giờ này bọn họ phải đang ngủ mới đúng, tại sao hôm nay lại bất thường như vậy.

“Tô tiểu thư . . . . lại gặp nhau rồi.” Đôi môi mỏng của Lạc Phong nhếch lên thành ý cười lạnh lẽo.

“Cảm ơn ông chủ Lạc đã đồng ý cho chúng tôi gặp mặt.” Noãn Noãn tôn trọng trả lời, ánh mắt lại chuyển qua nhìn Hàn Cảnh Thìn, ánh mắt mạnh theo ý tứ, cô đã chuẩn bị đồ xong rồi.

“Hàn Cảnh Thìn dùng tính mạng để đe dọa, không đáp ứng, anh ấy sẽ lại tự để mình chịu mấy nhát dao, tôi còn có cách gì để ngăn cản hai người.” Ngữ khí của Lạc Phong bình tĩnh, song Hàn Cảnh Thìn vẫn nghe ra được sự bi ai trong đó.

“Mọi người nói chuyện trước, hôm nay để tôi được thể hiện lòng hiếu khách một lần, đợi một lát nữa cùng ăn cơm trưa.”

Thái độ hôm nay của hắt ta, dường như đã đổi thành một người khác vậy, Hàn Cảnh Thìn thấy thế trong tim ngấm ngấm có chút bất an.

Tất cả, thuận lợi quá.

Lạc Phong quay về một căn phòng khác, nhìn hình ảnh căn phòng khách kia qua máy camera, Tô Noãn Noãn và Tần Tịch vừa vào cửa, liền nhanh chóng đưa cho Hàn Cảnh Thìn một gói đồ.

Đó nhất định là phấn hoa, Lạc Phong trong tâm hiểu rõ.

Nhiều phấn hoa như vậy, là thứ hắt sợ hãi nhất, nếu như bệnh hen suyễn lại tái phát, có lẽ sẽ mất mạng !

Lạc Phong không muốn tin vào những việc này, hắt vẫn luôn ôm lấy một hi vọng nhỏ nhoi.

Hàn Cảnh Thìn, thực sự muốn mạng của hắt sao? Hắt không tin sự ôn nhu đôi khi lộ ra trong mắt anh kia là giả tạo, hắt muốn cược một lần, Hàn Cảnh Thìn đã dùng tính mệnh của bản thân để bảo vệ Tô Noãn Noãn, vậy hắt sẽ dùng tính mệnh của mình, để cược trái tim của Hàn Cảnh Thìn.

Ba người trong phòng khách kia chỉ có thể dùng khoảng thời gian ngắn nhất để thương lượng kế sách, sự an bài không có chút nghi ngờ gì vừa rồi của Lạc Phong đã đưa cho bọn họ một cơ hội tốt.

“Đợi lát nữa lúc ăn cơm, tôi sẽ nói với Lạc Phong, chỉ có mấy người chúng ta thôi, không muốn để những thủ hạ kia của hắt làm phiền chúng ta, sau đó tôi sẽ tìm cơ hội ra tay, hai người chỉ cần giữ cửa cho tốt, đừng để thủ hạ của hắt đi vào là được.”

Hàn Cảnh Thìn trong tim đã lên kế hoạch rõ ràng.

“Nhưng nếu như chúng ta giết hắt ta, hoặc là đem hắt ra mà uy hiếp, chúng ta cũng sẽ khó mà an toàn đi ra khỏi Yêu Kiều được, những thủ hạ của hắt ta, không dễ đối phó thế đâu.” Tần Tịch trực tiếp nói vào trọng điểm, anh ta căn bản là không hiểu được, làm sao có thể dễ dàng cứu Hàn Cảnh Thìn ra như vậy.

Hàn Cảnh Thìn cười lãnh đạm một cái, “Yêu Kiều có quy định, ra vào bất cứ nơi quan trọng nào, đều phải có dấu vân tay của Lạc Phong, hơn nữa kẻ đứng đầu Yêu Kiều này, không phải là Lạc Phong, mà là chiếc nhẫn trong tay hắt ta. Đây là quy định đã được truyền lại từ rất sớm, cho nên thủ hạ của Lạc Phong, chỉ nhận nhẫn, mà không nhận người. Còn nữa, nếu như chúng ta đồng thời có được dấu vân tay và nhẫn của hắt ta, vậy thì thủ hạ của hắt sẽ không nghi ngờ gì nữa.”

Lời của anh, lập tức làm Tần Tịch và Noãn Noãn nhìn thấy được hi vọng.

Nếu như đúng là như vậy, vậy thì toàn bộ kế hoạch sẽ dễ làm hơn rồi.

Ba người họ đợi ở phòng khách cho đến khi Lạc Phong cho người đến mời, mới đi ra.

Căn phòng ăn sang trọng chuyên dụng của Lạc Phong, đèn chùm trang trí hoa lệ tỏa ra một ánh sáng nhàn nhạt, trên mặt bàn đã được bày đầy thức ăn cùng rượu vang.

Toàn bộ căn phòng ăn ngoài Lạc Phong ra thì không còn ai nữa.

“Ngồi đi.” Lạc Phong đứng dậy tiếp đón, “Tôi sợ mọi người cảm thấy không tự nhiên, cho nên đã cho tất cả những người khác lui ra rồi.”

Ba người họ đều cùng ngẩng ra, đây . . . . tất cả những việc này thuận lợi đến làm người ta bất an . . . .

Q.5 - Chương 183

Căn phòng ăn sang trọng, được bày trí theo phong cách của Pháp.

Lạc Phong và Hàn Cảnh Thìn, Noãn Noãn và Tấn Tịch, bốn người ngồi đối mặt nhau.

Thức ăn, vẫn là bữa ăn Tây mà Lạc Phong thường dùng, trước mặt bốn người họ đều bày những đĩa thức ăn giống nhau, chỉ có điều khẩu vị là dựa vào khẩu vị của Hàn Cảnh Thìn mà làm.

Đối với điểm này, Noãn Noãn trong tâm rất để ý, Lạc Phong đến bữa trưa thôi cũng làm theo khẩu vị của Hàn Cảnh Thìn.

Bốn người họ tâm tư đều không để vào việc dùng cơm, từ đầu đến cuối lại không nói chuyện gì cả, làm không khí hiện rõ vẻ nhàm chán và khó chịu.

Lạc Phong vẫn như mọi khi, trước tiên đem bát tết trong đĩa mình cắt ra hết, lại đem đĩa của Hàn Cảnh Thìn đang ăn đổi cho mình, hoàn toàn không để ý đến Noãn Noãn cùng Tấn Tịch thấy vậy sẽ có phản ứng gì.

Hàn Cảnh Thìn có chút không tự nhiên, những cử chỉ này quá mức ám muội, anh thực sự rất không muốn bị người quen nhìn thấy Lạc Phong đối với anh như vậy.

“Tô tiểu thư, cô có ngại không, nếu tôi hỏi cô mấy vấn đề?” Lạc Phong lười nhác mở miệng, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười yêu nghiệt.

“Được.” Noãn Noãn lãnh đạm trả lời.

“Lần trước ở hôn lễ của Ninh Nam, cô rút cuộc là phù dâu? Hay là cô dâu bị bỏ rơi? Tôi vẫn cứ cho là Ninh Nam rất yêu cô, còn không tiếc mà đỡ đận cho cô, sao cuối cùng, anh ta lại cưới một người con gái khác?”

Hắn cố ý dùng giọng điệu không hiểu gì hết để hỏi, vốn có hai mục đích, một là nói để Hàn Cảnh Thìn nghe, hai là làm Noãn Noãn khó xử.

Mà mục đích của hắn đã đạt đến, Hàn Cảnh Thìn đã đặt dao đĩa xuống, biểu tình có chút kinh ngạc mà nhìn Noãn Noãn, anh hoàn toàn không biết thời gian này cô đã trải qua những chuyện gì.

Noãn Noãn không giận cũng chẳng thấy phiền lòng, lại càng không để ý đến việc hắn ta cố ý nhắc đến chuyện làm cô đau lòng, có những người, lại rất thích cố ý khiêu khích, nếu giận lên, tức là đã rơi vào bẫy của họ.

“Ông chủ Lạc lại không biết sao? Lần trước hai người các anh cùng hợp tác diễn một vở kịch ở Yêu Kiều này, thật là sống động ... Tôi suýt chút nữa thì bị Ninh Nam làm cảm động đến dùng thân để báo đáp rồi, có điều thật may là cuối cùng không có.”

“Vậy sao? Thật đúng là đáng tiếc.” Lạc Phong mím mím môi, không ngờ tới Noãn Noãn đã biết chuyện họ diễn kịch, ngược lại trên mặt chính mình lại có chút lúng túng.

“Ông chủ Lạc, ông rất để ý đến chuyện của Tô tiểu thư sao?” Tấn Tịch đột nhiên lên tiếng, biểu tình điềm tĩnh nhìn Lạc Phong, song trong mắt lại đong đầy sắc thái không vừa lòng.

“Đúng vậy, xem ra, Tấn Tịch cậu cũng rất quan tâm, nếu như tôi không nhớ nhầm, thì cậu là hôn phu của Ninh tiểu thư đúng không, làm sao lại ngày ngày đi cùng một cô gái khác thế này?”

“Tôi đi cùng Tô tiểu thư, chính là ý của Ninh Manh, ông chủ Lạc, ông thấy không phù hợp sao?”

“Vậy thì vị hôn thê của cậu thật là rộng lượng, lại có thể bảo cậu cả ngày đi cùng một cô gái khác.” Lạc Phong dùng giọng điệu châm biếm để đáp lại.

Không khí trong phòng ăn đột nhiên đông đầy vị thuốc súng, Hàn Cảnh Thìn cảm thấy cứ tiếp tục như thế này không phải là cách hay, bèn nhảy mắt ra hiệu cho họ một cái, quyết định hành động.

“Ông chủ Lạc, cảm ơn ông hôm nay rộng lượng như thế này, chịu để chúng tôi cùng ăn cơm.” Tấn Tịch gờ ly rượu của mình lên, nhẹ nhàng lắc lắc chất lỏng màu đỏ bên trong đó.

“Muốn cảm ơn thì phải cảm ơn Cảnh Thìn, là anh ấy dùng tính mệnh để uy hiếp tôi.” Lạc Phong cũng gờ ly rượu của mình lên, nghiêng người chạm ly với Tấn Tịch.

Hàn Cảnh Thìn lập tức nắm lấy cơ hội, lấy bọc phấn hoa ra.

Lạc Phong nhẹ nhấp một ngụm rượu rồi ngồi xuống, Hàn Cảnh Thìn lúc này đã mở bọc phấn hoa ra.

“Lạc Phong . . . . . “ Anh nhẹ giọng gọi.

Lạc Phong quay đầu qua, đang định trả lời anh, thì đã bị một lượng lớn phấn hoa hướng mặt hắn ta mà bay đến.

” A !” Hắn bản năng mà kêu lên, mặc dù đã biết sẽ có chuyện này, Lạc Phong vẫn không chống đỡ lại được, bởi vì hắn vốn dĩ không hề muốn tránh đi.

Phấn hoa vốn dĩ như một thứ vô hình tồn tại trong không khí, là sự uy hiếp rất lớn đối với người bị dị ứng.

Hiện giờ Hàn Cảnh Thìn lại dùng loại được sưu tập từ các loại thực vật, trực tiếp hít lên mặt Lạc Phong, phấn hoa nhanh chóng đi vào trong cổ họng và mũi của Lạc Phong.

Lạc Phong ngã xuống nền nhà, không ngừng quần quai, dường như muốn dùng cách này để giảm nhẹ triệu chứng, song ngày lại càng khó thở hơn.

“Hư hư . . . . . “ Hắn ta phát ra tiếng thở khò khè, như một người đang giãy chết.

Hàn Cảnh Thìn trước giờ không hề biết, bệnh hen suyễn khi phát tác lại đáng sợ như vậy, anh nhìn mặt hắn ta, đã bị nghẹt thở đến đỏ cả lên, trong mắt sớm đã chảy ra nước mắt.

Noãn Noãn cùng Tấn Tịch đều đứng lên, chờ đợi quyết định cuối cùng của Hàn Cảnh Thìn, giết hắn, hay là . . . . . Để hắn tự sinh tự diệt.

Lạc Phong khó khăn giơ tay lên, thân thể quần quai bò đến dưới chân Hàn Cảnh Thìn, nắm lấy ống quần anh, dùng âm thanh khò khè khó khăn nói :
“Cảnh Thìn . . . . . Cứu tôi . . . . .”

Hắn dường như chỉ thờ được thoi thóp, Hàn Cảnh Thìn nhìn bộ dạng sắp chết của hắn, tay hắn vẫn đang dùng lực nắm lấy ống quần của anh.

Ngày hôm nay, thời khắc này, anh không biết đã đợi bao lâu rồi, cái người ngày ngày hành hạ anh đây, cuối cùng cũng đã ngã xuống dưới chân anh, phải cầu xin anh.

Mà anh, lại không hề có chút khoái cảm báo thù nào hết, ngược lại có chút không nỡ.

Không được, không được mềm lòng với hắn ta.

Hàn Cảnh Thìn cắn cào bản thân, cúi người xuống, đem chiếc nhẫn trên tay hắn lấy ra, lúc ánh mắt đụng phải mắt hắn, lại không thể không ngừng lại.

Trong mắt Lạc Phong, chỉ có lưu luyến, không có đến nửa điểm oán trách anh.

Trong tim lại lần nữa bị xao lãng, Hàn Cảnh Thìn không thể không ngừng lại ở đó.

Noãn Noãn cùng Tấn Tịch thấy sự tình không đúng, phản ứng không dứt khoát thế kia của Hàn Cảnh Thìn, là điều mà họ không dự đoán được, vì vậy, không tránh được thúc giục anh.

“Cảnh Thìn, giờ phải làm sao? Nhẫn và dấu vân tay đều đã lấy được rồi, phải giải quyết hắn thế nào đây?” Tấn Tịch hỏi.

Hàn Cảnh Thìn không nỡ mà nhìn Lạc Phong một cái, hắn đang nằm đó thoi thóp thở, hơi thở càng lúc càng yếu ớt, bệnh hen suyễn này khi đã phát tác ra, nếu như không kịp thời chữa trị, thì rất dễ mất mạng.

“Để hắn tự sinh tự diệt đi . . . . . “ Hàn Cảnh Thìn cuối cùng cũng không nỡ tự tay giải quyết hắn ta.

Dùng hết sức, muốn rút chân ra, Lạc Phong lại sống chết mà nắm lấy, trong con ngươi vẫn luôn lạnh lùng kia, đang dâng đầy sự bi ai cùng tuyệt vọng.

“Cảnh Thìn . . . . . Anh tự hỏi lòng mình xem, anh thật sự muốn tôi chết sao?” Hắn phủ phục dưới chân anh, không cam tâm mà hỏi.

Hắn không tin mình lại cuộc thua như vậy.

Không cách nào đối diện với ánh mắt đó của hắn ta, Hàn Cảnh Thìn hạ quyết tâm, dùng chân đá hắn ra, cùng Noãn Noãn và Tấn Tịch chuẩn bị đi ra, lại nghe thấy tiếng gọi đến xé gan xé phổi của Lạc Phong : ” Cảnh Thìn, chúng ta kiếp sau gặp lại.”

Hàn Cảnh Thìn dừng bước, suy nghĩ của anh hỗn loạn vô cùng, trong đầu chỉ có câu nói kiếp sau gặp lại kia.

Thật sự muốn hắn ta chết như vậy sao? Thật sự muốn kiếp sau gặp lại hắn sao?

Đúng vậy, đúng vậy, là hắn đáng chết !

Hàn Cảnh Thìn cực lực khuyên răn bản thân, Noãn Noãn bên cạnh đột nhiên mở miệng nói : “Cảnh Thìn, anh đã động lòng với hắn ta rồi.”

Câu nói này, như đã mở ra một cánh cửa tâm hồn vậy, những gì không muốn chấp nhận loại tình yêu này, vào thời khắc này, đều bị ép phải đối mặt.

Đây là yêu sao? Hay là mềm lòng? Hàn Cảnh Thìn cũng không phân biệt rõ được nữa, chỉ có bước chân kia đã chọn lựa giúp anh, quay lại bên Lạc Phong, ôm hân lên, hỏi: “Thuốc của anh ở đâu?”

“Cảnh Thìn, tôi biết anh không muốn tôi chết mà, tôi biết mà ... ..” “Hắn ta từ từ nhếch khóe miệng lên, trên mặt nở ra một nụ cười.

Hàn Cảnh Thìn bị nụ cười này của hắn làm cho có chút nhói lên, “Tôi không phải là không muốn để anh chết, mà là muốn anh sống không bằng chết, tôi muốn đem những gì anh hành hạ tôi trước đây, trả lại toàn bộ.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 184: Chuong 184

“Lạc Phong, mùi vị bị người khác tiêm vào người thể này dễ chịu không?”

Hàn Cảnh Thìn nâng khuôn mặt hắn lên, tay kia, dần dần rút ra ống kim tiêm đang cắm trên tay hắn ta.

Lạc Phong hơi cười một cái, con người vốn lạnh lùng kia lóe ra chút cay đắng, mặc dù lúc này hắn đau khổ biết bao, song nụ cười trên mặt kia vẫn đẹp đến kinh người.

“Cảnh Thìn, anh đối xử thế nào với tôi, tôi cũng không để bụng, nếu như anh cảm thấy như thế này sẽ dễ chịu hơn, tôi cũng nguyện ý chịu đựng.”

Tình trạng hen suyễn vừa mới được giải thoát, Hàn Cảnh Thìn đã lấy ra những ống kim tiêm ngày trước hắn dùng để đối phó với anh, trước đây, Lạc Phong chỉ biết lấy thứ này để làm người khác phục tùng mình, đến hôm nay chính mình bị tiêm lên thứ này, mới biết được đau khổ nhường nào.

Kim tiêm tiêm vào trong da thịt, chỉ hơi nhói đau, nhưng thứ thuốc bên trong kia theo huyết quản mà đi vào trong người hắn, cảm giác một trận buồn nôn đến ghê người đang dâng lên đến cổ họng, toàn thân đều vô lực mềm nhũn ra, dường như chỉ còn sót lại sự tồn tại của hơi thở.

Lần đầu tiên cảm nhận thứ này, không có cái khoái cảm như ở nơi tiên giới lại như ở địa ngục, lại càng không có loại hưởng thụ về tinh thần, chỉ có sự khó chịu muốn chết đi.

Noãn Noãn và Tần Tịch nhìn cử chỉ của Hàn Cảnh Thìn, lần đầu tiên thấy thứ này, lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy người ta phải chịu đựng sự giày vò này, Noãn Noãn vẫn là có chút kinh hoàng, Hàn Cảnh Thìn của hôm nay dường như đã thay đổi rồi, hay là bởi vì Lạc Phong mà đã phải chịu quá nhiều giày vò.

Lạc Phong cắn chặt lấy môi mình, thứ thuốc trong ống tiêm kia vẫn đang giày vò thân thể hắn ta, dựa vào tính cách được nuông chiều của hắn ta, e là sớm đã không thể chịu đựng được sự giày vò liên tiếp này, song hắn vẫn cứng đầu không chịu kêu đến một tiếng.

Hàn Cảnh Thìn trong tim không nở, song động tác trên tay kia vẫn không dừng lại, anh nhất định phải dùng cách này để làm tê dại bản thân mình.

Nhớ lại những đau khổ trước đây, mặc dù đã lâu lắm rồi, song vẫn khắc sâu như vậy.

Anh không thể chấp nhận bản thân mình động lòng với một người đàn ông, lại càng không thể chấp nhận bản thân mình dễ dàng tha cho hắn ta.

Anh nhắc nhở chính mình, lưu lại tính mạng của Lạc Phong, là để giày vò hắn ta, để anh trả lại hết những đau khổ trước đây.

Nhưng, con tim, lại không lừa được chính mình.

Một lần tiêm liên ba mũi, Lạc Phong vẫn đang ở biên giới của sự sụp đổ tinh thần mà gầy gầy.

Hắn biết sự đáng sợ của thứ này, hắn cũng hiểu rằng sau này hắn sẽ phải dựa vào thứ này để sống.

Song hắn lại không trách Hàn Cảnh Thìn dù chỉ một chút, hắn cảm thấy, Hàn Cảnh Thìn không giết hắn, chính là minh chứng rõ ràng của việc yêu hắn rồi, chỉ là Hàn Cảnh Thìn không chịu thừa nhận thì đành vậy.

Hắn nằm trên nền nhà, cười yếu ớt ... ..

“Anh cười gì?” Trong bộ dáng đang bị giày vò này, hắn trước sau vẫn cứ cười.

“Tôi thắng cuộc rồi . . . . .” “Hắn tự mình ní non, nói những lời mà bọn họ không hiểu được.

Hàn Cảnh Thìn vút ống tiêm xuống, quay đầu sang nhìn Noãn Noãn cùng Tần Tịch, “Chúng ta đi . . . . .”

Lạc Phong đột nhiên kích động, giẫy giụa bò đến dưới chân anh, “Cảnh Thìn, anh sẽ đến nữa đúng không?”

Hàn Cảnh Thìn nhìn hắn, hắn chính là như vậy, lúc thâm độc lên, dường như là ma quỷ, song khi mềm yếu, lại đáng thương như vậy.

“Tôi đương nhiên là còn đến nữa, nếu không tìm ai để tiêm cho anh đây? Tôi còn chưa nhìn đủ bộ dạng thống khổ của anh.”

“Được . . . . . Tôi sẽ đợi anh.” Trên mặt hắn ta tràn đầy nụ cười mãn nguyện, đẹp đến nỗi làm lay động linh hồn người ta.

Ba người họ không gặp chút ngăn cản nào đi ra khỏi Yêu Kiều, lưu lại một mình Lạc Phong nằm trên sàn nhà

+++ +++ +++ +++ +++

Nửa tháng sau.

Mộng thành, có một buổi đấu giá đất ở Tân thành làm xôn xao toàn thành.

Mảnh đất này thuộc khu đất hoàng kim mà Tân thành khai phát, không chỉ thích hợp cho mọi dự án, mà tương lai lượng người về đây cũng là rất đáng kể.

Cho nên mọi thương nghiệp nổi tiếng, hay người giàu có tiền đều nhắm vào mảnh đất có bối cảnh tương lai thích hợp cho thương nghiệp này.

Từ sau khi Ninh Nam kết hôn, trận chiến thương nghiệp giữa Ninh thị và Hàn thị lại ngày càng gia tăng.

Chỉ cần có bất kỳ vụ đầu tư có giá trị nào, là hai tập đoàn này lại đồng thời xuất hiện để đấu thầu.

Các phương tiện truyền thông bên ngoài bàn tán không ngớt, có lời đồn rằng ân oán hai nhà bao năm nay cuối cùng đã bùng phát, lại có lời đồn rằng chính là do cô phù dâu chạy trốn trong hôn lễ của Ninh Nam đã khơi nguồn cho trận chiến thương nghiệp này.

Tóm lại, mỗi người nói một kiểu.

Mà hai nhân vật chính trong câu chuyện này lại rất điềm tĩnh, lựa chọn im lặng để đáp lại chuyện này, rồi đã kích lại đối phương.

Ở hội đấu thầu lần này, tham gia đấu thầu, lại có hai người này, mà không hề nghi ngờ gì, hai người họ sẽ chính là đối thủ lớn nhất của nhau.

Cho nên, những người đến xem kịch hay, số lượng tương đối là nhiều, còn những kẻ thực sự dám tranh đấu với hai người họ, đã ít lại còn ít hơn.

Trong hội trường, hai người kia đem theo trợ lý của mình phân biệt ngồi ở hai bên trái phải, đối với mảnh đất này là ý muốn nhất định phải đạt được.

Một trận trả giá cao kinh hồn đã chuẩn bị bắt đầu . . . . .

Người chủ trì bắt đầu mở màn, ” Mảnh đất đấu giá đầu tiên của ngày hôm nay, là mảnh đất ở trung tâm Tân thành, giá thấp nhất là hai triệu dolla.” Lời của người chủ trì đấu giá vừa dứt, Hàn Dật Thìn đã có ý bảo Hạ Vi Điềm ngồi bên cạnh giờ thề lên.

Nhanh chóng giờ thề tiếp theo đó là Ninh thị, rồi mới đến những người khác.

Trên hội trường, không khí rất căng thẳng, những người giờ thề kia càng lúc càng ít dần, mà bọn họ mỗi lần giờ thề, số tiền bỏ ra, đều có giá trị mấy nghìn vạn.

Trước khi đến hội đấu thầu này, mỗi người tham gia đều tìm đến những công ty chuyên nghiệp về đấu giá đất đai để định giá, mà bọn họ cũng sẽ tự lượng thực lực của bản thân đối với tương lai mảnh đất này mà có kế hoạch, để có được giá cuối cùng cho mình.

Đấu giá tiến hành đến bây giờ, cuối cùng chỉ còn lại ba doanh nghiệp vẫn còn đang tranh đấu.

Mà trong đó có một doanh nghiệp, đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Đây là một doanh nghiệp chưa từng được biết đến tên, mỗi lần giờ thề đều chỉ thêm vào giá trị nhỏ nhất, cho nên lúc đầu, không hề thu hút được sự chú ý của mọi người.

Còn hiện giờ, vốn cho rằng chỉ còn có Ninh – Hàn hai nhà tranh đấu lấy mảnh đất này, giờ lại thành ba nhà, mọi người lại càng tò mò về công ty kia, doanh nghiệp nào lại có thực lực và tài lực mạnh như vậy, lại có thể tranh chấp cùng hai người kia.

Ninh Nam và Hàn Dật Thìn cũng không hề ngờ tới tình huống này, việc đầu tiên, chính là bảo người trợ lý bên cạnh lập tức đi điều tra về công ty này.

Kết quả, thật nằm ngoài dự liệu, đây chỉ là một công ty mới thành lập được nửa tháng, tên gọi là Hoàn Thịnh, công ty được đăng kí ở nước ngoài, mà đăng kí tài sản, cùng người đăng kí, lại không thể tra ra được.

Giữa đường lại nhảy ra một Trình Giao Kim, tình hình hiện giờ, rõ ràng là có một nhân vật bí mật muốn cùng tranh chấp, muốn cạnh tranh mảnh đất này.

Ninh Nam và Hàn Dật Thìn cùng cảnh giác, bởi vì ba nhà cùng tranh đấu, cứ tiếp tục như thế này, rất có thể giá cuối cùng sẽ vượt quá mức dự liệu của bọn họ, còn người kia lại có xu thế muốn làm bị thương kẻ khác.

Gọi đến mấy lần, hai người họ đều đồng thời thu tay về, bọn họ vốn dĩ muốn xem đối phương tiếp tục gọi giá cùng với công ty thần bí kia, còn bất luận là ai giành được mảnh đất này, đối phương ra giá bao nhiêu, đã là một tổn thất rồi.

Cuối cùng, mảnh đất này, với giá sáu triệu dolla bị doanh nghiệp Hoàn Thịnh đấu về.

Sau khi hội đấu giá kết thúc, giới truyền thông đều bao vây lấy người đại diện đấu thầu của doanh nghiệp Hoàn Thịnh, mà người này, lại từ chối trả lời mọi câu hỏi đặt ra.

Do vậy, giới truyền thông lại chỉ có thể bám lấy Ninh Nam và Hàn Dật Thìn, hai công ty này hôm nay đều không đấu giá được về mảnh đất đó, cũng nhất định sẽ là một tin tức lớn trong ngày rồi.

Bảo người đi tra cho rõ ràng địa chỉ của Hoàn Thịnh xong, hai người họ cuối cùng ở bãi đỗ xe trả lời vài vấn đề tương đối trọng tâm, sau đó một trước một sau lên xe ra về.

Bọn họ đều rất hứng thú với ông chủ đứng đằng sau doanh nghiệp đột nhiên xuất hiện này, cách làm của người này, không nghi ngờ gì chính là muốn khiêu khích bọn họ.

Mà họ, cũng thấy nên đi gặp mặt nhân vật thần bí này.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 185: Tô Noãn Noãn vs Ninh Nam vs Hàn Dật Thìn – P1

Địa điểm là tòa nhà văn phòng cao cấp nhất nằm ở nơi thịnh vượng nhất của Mộng thành.

Tầng thứ mười tám, đã bị Hoàn Thịnh thuê lại, để dùng làm văn phòng công ty.

Tô Noãn Noãn, Tấn Tịch cùng Hàn Cảnh Thìn đã dùng thời gian nửa tháng kia, lén lút đem mười phần trăm cổ phần ở Tô thị của Tô Noãn Noãn chuyển thành tài sản, lưu lại hai mươi lăm phần trăm cổ phần ở Tô thị.

Bọn họ lợi dụng lợi thế mười phần trăm tài sản này để đăng ký một công ty ở nước ngoài, lấy tên là Hoàn Thịnh.

Sau đó, tại tòa nhà văn phòng cao cấp ở Mộng thành thuê một tầng, bắt đầu sự nghiệp của bọn họ.

Về sự nghiệp, Noãn Noãn trước giờ đều không phải là người có dã tâm đối với sự nghiệp hay là đối với tranh đấu thương nghiệp.

Vì vậy những gì hôm nay được tì mi bố trí như thế này, mục đích chỉ có một : đánh bại Ninh Nam !

Trên hội đấu giá, bọn họ liên tục dùng điện thoại để liên lạc với người ở đó, còn tất cả tiến trình cũng đều đã nằm trong lòng bàn tay của họ.

Hiện giờ, chỉ còn đợi Ninh Nam và Hàn Dật Thìn đại giá đến thăm.

Trong văn phòng rộng lớn, Noãn Noãn đứng ở trước tấm kính cửa sổ, nhìn những chiếc xe đang đi đi lại lại trên đường.

Ưu nhã xoay người, một thân mặc đồ của LV, áo sơ mi màu be mang lại vẻ cực kì ấm áp, chất liệu lụa mềm mại, phối hợp với quần kiểu bút chì màu đen, khí thế ngọt ngào mà cao quý đồng thời được thể hiện ra.

“Hai người cứ tránh đi một lúc, một mình tôi đối phó là được rồi.”

Noãn Noãn cười ngọt ngào với Tấn Tịch và Hàn Cảnh Thìn một cái, không nhìn ra được cô có chút vẻ căng thẳng nào cả.

“Cô ... .. Có được không ? Liệu có không an toàn không?” Tần Tịch có chút do dự, tính cách của Ninh Nam anh ta hiểu rất rõ, nhờ mà làm ra việc gì đó thái quá, ai cũng không biết chắc được.

“Được mà , Tần Tịch, quan hệ của anh và Ninh Nam, tôi không hề muốn phá vỡ, Cảnh Thần, quan hệ của anh và Hàn Dật Thần, hiện giờ cũng không thích hợp để ra mặt, cho nên, hãy để tôi một mình ứng phó là được.”

Biểu tình của cô bình tĩnh vô cùng, ánh mắt lại có thêm vài phần ác liệt, đây là điều mà hai người họ trước giờ đều chưa hề nhìn thấy.

“Được, cô tự mình phải cẩn thận ... .. “ Hai người đàn ông cùng đồng thời dặn dò một hồi, rồi mới đi sang văn phòng khác.

+++ +++ +++ +++ +++

Ninh Nam đến Hoàn Thịnh sớm hơn so với Hàn Dật Thần, được nhân viên ở quầy tiếp tân dẫn đi, đi thẳng đến văn phòng của Noãn Noãn.

Ba tiếng gõ cửa, bên trong truyền ra một âm thanh ngọt ngào êm tai, “Vào đi.”

Ông chủ của Hoàn Thịnh lại là một người phụ nữ? Giọng nói này, lại quá quen thuộc ... .. Song lại so với giọng nói trong trí nhớ kia có thêm mấy phần khí thế của nữ nhân mạnh mẽ.

Ninh Nam còn đang dò đoán, thì cửa đã được mở ra.

Noãn Noãn quay lưng về phía anh ta, đang đứng trước cửa sổ.

Ninh Nam bước vào, nhân viên tiếp tân đã đóng cửa lại phía sau.

Ánh mắt của anh chăm chú nhìn vào lưng cô, không cần thiết phải nhìn trực diện, chỉ cần nhìn từ phía sau này, anh đã có thể xác định, cô ấy chính là Tô Noãn Noãn.

Tư tưởng trong mấy giây bị trống rỗng, từ sau lần gặp trong bệnh viện kia, bọn họ chưa từng gặp lại, mà thời gian này, cho dù có tìm bao nhiêu người con gái có dáng vẻ giống như cô lên giường, bóng dáng của cô, trước sau vẫn không thể nào xóa nhòa khỏi trái tim anh.

Mà đến hôm nay, khi gặp lại, lại là trong hoàn cảnh này, Tô Noãn Noãn, đây là cách em hận tôi sao?

Noãn Noãn ưu nhã quay người lại, nụ cười tươi rói nhìn anh ta, “Ninh Nam, đã lâu không gặp.”

Ninh Nam có chút ngây ra, cô ấy đã biến thành một người khác, đã không còn là Tô Noãn Noãn yếu ớt của trước đây nữa, cô giờ dùng thân phận của một đối thủ cạnh tranh mà xuất hiện, hơn nữa, lại có đủ thực lực để đấu với anh.

“Ngồi đi.” Thấy anh ta không nói gì, nụ cười trên gương mặt cô lại càng tươi thêm.

Lúc trước khi còn ở cùng Ninh Nam, anh ta luôn luôn có thể nhìn thấu được suy nghĩ của cô, dễ dàng nắm bắt được nơi mềm yếu nhất trong trái tim cô.

Mà lúc này biểu tình trên gương mặt kính ngọc kia của Ninh Nam, làm cô thấy rất hài lòng, anh ta cuối cùng cũng đã không thể nào nắm giữ được trái tim cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 186: Tô Noãn Noãn vs Ninh Nam vs Hàn Dật Thần – P2

Ninh Nam để cho bản thân có nửa phút bình tĩnh lại.

Lúc này, anh đang ngồi, còn cô đang đứng.

Anh là lần đầu tiên nhìn cô ở góc độ từ dưới lên.

Ánh nắng mùa đông xuyên qua lớp kính chiếu lên trên khuôn mặt cô, giữa đầu lông mày kia bị nhuộm lên chút lạnh lẽo, một đôi đồng tử đen nhìn không thấy đáy, đôi cánh môi mỏng kia tựa như một đôi cánh đang hơi hơi nhếch lên, đang tỏa ra một nụ cười cực kỳ quyến rũ, duyên dáng động lòng người,

song lại thâm sâu khó lường

Ninh Nam không tránh được có chút thất thần, một Noãn Noãn như thế này, là người trước giờ anh chưa từng gặp qua, cô đã không còn là cô gái yếu ớt luôn để lộ cảm xúc ra trên mặt nữa rồi, mà giờ Ninh Nam nhìn thấy trên người cô là một thân ngạo cốt. (cao ngạo và không chịu thua)

Noãn Noãn bước đến đầu kia của sofa ngồi xuống, nhìn Ninh Nam, cười nói : “Thật không ngờ đúng không? Ninh thiếu hôm nay đến đây, không phải chỉ để ngây ngốc ra thế chứ?”

Nghe những lời này, con người Ninh Nam quét qua một tia lạnh lẽo, cô ấy đang gọi anh là Ninh thiếu, cách xưng hô xa lạ đến mức làm anh phải nghiến răng lại.

Dịch người lên phía trước, nắm lấy cổ tay cô, để thân hình mạnh mẽ của mình bao phủ lấy cô, “Tô Noãn Noãn, em đang báo thù tôi sao?”

Noãn Noãn nhìn bộ dáng tức giận của anh ta, nụ cười trên gương mặt lại càng quyến rũ hơn, ” Ninh thiếu, anh lại hiểu thành như vậy sao?”

“Tôi biết em hận tôi, nhưng cách làm của em quá ngây thơ rồi, dựa vào một mảnh đất đó, để báo thù tôi sao?”

“Hận anh ... .. ?” Cô không còn để ý đến cổ tay đang bị anh ta nắm đến phát đau nhức kia, ngược lại càng tiến đến gần anh ta, ngón tay ngọc thon dài kia vẽ những vòng tròn lên trên ngực anh ta, đầu dựa vào tai anh ta, dùng giọng điệu mỉa mai hoặc trầm thấp nói, ” Tôi không hận anh đâu ... .. Anh không đáng để tôi hận, tôi chỉ ... .. Ghét anh thôi .”

Nói xong, cô thổi nhẹ một hơi vào bên tai anh ta, hơi thở ấm nóng lập tức lan tỏa đến tứ chi bách cốt của anh.

Đã quá lâu rồi không được tiếp xúc với hơi thở của cô ấy, chỉ một hành động nhẹ nhàng như vậy thôi, cũng làm cảm giác của anh mãi cảm hân lên.

Ninh Nam cố gắng khống chế xúc động muốn được phong ấn đôi môi cô lại, hành động hiện giờ của cô ấy, là ám muội, là cố ý khiêu khích.

“Đừng có chơi cùng tôi trò chơi này, em , còn non lắm ... .. “ Anh ta nghiến răng nghiến lợi mà nói, tay còn lại ôm lấy eo cô, làm cô dựa sát vào thân mình.

Nơi mềm mại của cô nhẹ va chạm với lồng ngực anh, cảm giác tê dại lập tức truyền đi khắp toàn thân, làm vùng dưới bụng kia dâng lên dục hỏa.

Noãn noãn cười nhẹ một tiếng, mà Ninh Nam rõ ràng nghe ra được đó là tiếng cười giễu cợt, “Chơi trò chơi ... .. ? Ninh thiếu, anh không phải rất giỏi chơi trò chơi sao? Anh đến con mình cũng chơi hết cơ mà, hiện giờ lại không thể chơi với tôi sao? Tôi đã nghĩ biết bao chiêu thức để đối phó với anh cơ đấy.”

Cô không hề che giấu mục đích của mình đối với anh ta, mà cái gọi là âm mưu, lại có thể dễ dàng nói ra như vậy, ngược lại càng làm cho người ta không đoán được bước tiếp theo của cô là gì.

“Buông tay ... .. “ Lần đầu tiên, cô dùng mệnh lệnh để nói với anh ta.

Ninh Nam không buông tay, mà lực đạo trên tay kia lại tăng thêm mấy phần, nắm chắc lấy phần eo của cô.

Noãn Noãn cảm thấy eo của mình chắc chắn bị nắm đến thâm tím lên rồi, song vẫn không kêu tiếng nào, chỉ nhẫn nại đợi anh ta buông tay.

Anh nhìn cô, muốn nắm được gì đó từ trong mắt cô, song chẳng thể nhìn thấy gì, trong đôi mắt cô căn bản là không có sự sợ hãi, một Noãn Noãn bé nhỏ kia, đã không còn tồn tại nữa rồi.

“Anh , có phải là đã có phản ứng rồi. Cho nên mới không nỡ buông tay như vậy?” Từng câu từng chữ cô nói, vừa ám muội lại vừa khiêu khích anh ta.

Ninh Nam thực sự không biết được cô đang nghĩ gì, cô ấy là hận anh, nhưng lại đến gần anh như thế này, cô ấy rốt cuộc sao thế, cách báo thù của cô ấy là gì , anh thực sự không nhìn rõ được.

Ninh Nam thật sự đang có sự bốc đồng muốn đem cô ép xuống dưới thân mình mà chà đạp, cô nhanh mồm nhanh miệng như thế này, như một con mèo mang theo bộ vuốt sắc, vừa có sự tấn công mạnh mẽ lại vừa làm cho người ta thấy đáng yêu.

Có lẽ bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cô, đều muốn được biến thành chủ nhân của cô, rồi dạy dỗ thật tốt, thuần phục được cô.

Noãn Noãn chỉnh đốn lại y phục trên thân mình, sự dấy đưa vừa rồi, làm y phục của cô có chút xô xệch, cô cũng không hề để ý, trước mặt anh ta, đem mấy chiếc cúc kia cài lại.

“Nói chuyện chính nhé, Ninh thiếu, hôm nay anh đến, chính là vì muốn lấy mảnh đất kia, như tôi được biết, mảnh đất đó đã được Ninh thị các anh làm kế hoạch toàn địa bàn rồi, bao gồm cả tính toán đầu tư hạng mục và thời gian công trình.”

“Em điều tra cũng rõ ràng thật đấy.” Ninh Nam bình tĩnh đáp lại, trong tâm đã bắt đầu suy tính. Anh ta hiện giờ, đã không cách nào ước tính được thực lực của cô ấy, trên tay cô có bao nhiêu tài sản, cô đã cùng những ngân hàng doanh nghiệp nào thiết lập quan hệ tốt đẹp, những điều này anh cũng không hề biết, còn Noãn Noãn, lại đã điều tra được tất cả việc của anh.

Vì vậy lần đàm phán về mảnh đất này, anh chỉ có thể đứng ở thế bị động.

“Tri kỷ tri bỉ, hữu bị vô hoạn.” (Biết người biết ta, đề phòng trước thì khỏi lo việc bất trắc.) , dựa theo tính cách của Ninh thiếu, làm sao có thể bỏ qua miếng mỡ này đây? Hơn nữa Hàn thị lại cũng muốn tranh lấy mảnh đất này.”

“Đừng có gọi tôi là Ninh thiếu.” Anh đột nhiên ngắt lời cô, biểu tình rõ ràng đang nhẫn nhịn gì đó.

Noãn Noãn ngây ra, có chút ngây thơ mà hỏi lại : “Vậy gọi anh là gì ? Ninh tổng ?”

“Gọi tôi là Ninh Nam ! Gọi tên của tôi !” Ngữ khí của anh mạnh hơn, rõ ràng là đã phát cáu.

Lúc này lại đến lượt Noãn Noãn không hiểu gì, anh ta để ý như vậy để làm gì, gọi anh ta là Ninh tổng không phải càng tôn trọng hơn sao? Thật không còn gì để nói !

“Được thôi, Ninh Nam.” Noãn Noãn không tình nguyện mà gọi một tiếng.

Thực ra trong tim cô, cũng có chút lo sợ, cô sợ gọi anh ta như vậy, sẽ lại bất giác mà nhớ lại cảm giác trước đây.

Không khí có mấy giây bị trầm lắng xuống, khi lại nghe thấy cô ấy gọi mình như vậy, Ninh Nam cảm thấy dường như bọn họ lại quay lại quan hệ trước đây, cô vẫn còn là tình nhân của anh, cô gái nhỏ nhu thuận song lại thêm chút cứng đầu, ngày nào đi làm về cũng được nhìn thấy cô, buổi tối lại có thể ôm cô ấy ngủ, hôn lên đôi môi cô, thấy được ánh mắt quan tâm của cô.

Song tất cả những điều này, đều đã bị chính tay anh hủy hoại, mà lại còn hủy hoại cùng lúc, cả con của hai người.

Suốt một thời gian dài, anh luôn sống trong sự hoảng loạn, cứ luôn nghe thấy âm thanh trẻ con đang khóc bên tai.

Cho nên anh chỉ có thể gần gũi với thân thể của những người phụ nữ khác để tìm cách phát tiết, song sự trống rỗng trong nội tâm, ai cũng không thể lấp đầy được.

“Em đã có thể đấu giá cao như vậy để lấy mảnh đất này về, hoặc là vì muốn đấu với tôi, hoặc là vì muốn điều kiện gì đó, nói đi ... .. Em muốn thế nào.”

Ninh Nam một lần nữa mở miệng, giọng nói đã có chút khàn khàn, cũng có lẽ là vì nhớ lại những việc làm tội lỗi đau khổ của anh ta.

“Anh nói đúng đấy, tôi chính là muốn đấu với anh, không phải là để báo thù anh, mà chỉ là để tiếp tục ân oán từ đời trước của hai nhà chúng ta mà thôi, trên thương trường, Ninh thị cùng Tô thị đã đấu mười mấy năm, tôi hiện giờ, chỉ là muốn hoàn tất việc cha tôi chưa làm xong thôi.”

Nói đến cha mình, Noãn Noãn có chút khó tự chủ được, giọng điệu cũng biến thành sắc lạnh hơn, điều cô khó chấp nhận nhất, không phải việc Ninh Nam bỏ rơi cô, cũng không phải vì Ninh Nam tự tay giết chết con hai người, mà là vì Ninh Nam đã dùng thủ đoạn bí ối để mưu sát cha cô.

Việc này, đã phá vỡ tất cả những tình cảm đã có của hai người họ, làm con tim, không cách nào vượt qua được .....

“Tôi hiểu rồi.” Ninh Nam gật đầu, lại bắt đầu hối hận cách làm trước đây của mình. Một mặt, anh cảm thấy bản thân báo thù là đúng, song một mặt khác, anh lại cảm thấy anh đã làm tổn thương đến Noãn Noãn.

“Công trình của miếng đất này là quá lớn, em căn bản là không thể nuốt được đâu.” Ninh Nam mặc dù không hề biết rõ được thực lực của cô, song vẫn cố ý nói vậy để thăm dò cô.

“Tôi đúng là không nuốt xuống được, cho nên tôi dự định, tìm người hợp tác, hơn nữa, anh ta chắc cũng đến rồi.” Noãn Noãn tự tin cười nói, lúc này điện thoại trên bàn cũng vang lên đúng lúc.

Nhận điện thoại, giọng nói của tiếp tân truyền đến, ” Tô tổng, Hàn tổng của tập đoàn Hàn thị muốn gặp ngài.”

“Để ông ta vào.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 187

Hàn Dật Thìn trên đường đi cứ đoán mãi xem ông chủ của Hoàn Thịnh có thể sẽ là ai.

Vừa rồi nghe thấy tiếp tân xưng hô là Tô tổng, trong đầu bỗng quét qua 1 ý nghĩ, song lại cảm thấy k có khả năng đó.

Sự việc những bức ảnh trong hôn lễ Ninh Nam lần trước, làm anh ta vô cùng hận thù Noãn Noãn, cứ nhất định nghĩ rằng cô k phải là người con gái tốt!

Vì vậy sau khi sai Hạ Vi Điềm giết chết Lam Mặc xong, anh ta cũng cho người đi khắp nơi để tìm Noãn Noãn, muốn tìm đc cô rồi sẽ dạy dỗ cô 1 trận cho thoả.

Nói thế nào, cô cũng là người vợ trên anh nghĩa của anh ta, lại đi kết hôn vs 1 người đàn ông khác, còn lên giường vs 1 người khác nữa.

Mà cô lại cứ như là đã biến mất khỏi thế gian này vậy, tìm cả Mộng thành cũng k tìm đc tin tức của cô.

Thanh máy đã đến tầng thứ 18.

Hàn Dật Thìn đc tiếp tân dẫn đến cửa văn phòng của Noãn Noãn.

Gõ cửa, chờ đợi, rồi bước vào.

Phản ứng của Hàn Dật Thìn khi nhìn thấy Noãn Noãn cũng giống như Ninh Nam vậy: kinh ngạc.

Lại nhìn thấy Ninh Nam cũng ở đây, con người kia trong phút chốc mà lạnh hẳn đi.

"Hàn tổng, đã lâu k gặp." Noãn Noãn bước lên tiếp đón, trong nụ cười kia lại thêm mấy phần trêu đùa.

Tình cờ gặp mặt ngày hôm nay, so vs trong dự liệu của cô, lại còn hoàn mĩ hơn nữa, 2 người này lại cùng lúc mà xuất hiện.

"Đã lâu k gặp." Anh ta cũng phải mất 1 khắc nhỏ mới bình tĩnh lại đc, lúc mở miệng, trên mặt Hàn Dật Thìn đã lại khôi phục nụ cười tà mị.

"Vừa rồi tôi cùng Ninh Nam còn đang nói đến anh, thì anh đã đến rồi, ngồi đi..."

"Nói gì về tôi thế?" Hàn Dật Thìn cẩn thận nhìn nét mặt của cô, song lại k nhìn ra đc bất cứ dấu mối nào, thân phận này của cô thật đúng là k ngờ tới đc.

"Các anh cứ ngồi đây đã..... Vừa hay là chuyện đầu tư vào mảnh đất ở khu Tân Thành, có thể cùng bàn rồi." Nụ cười trên mặt Noãn Noãn đẹp long lanh, bày ra tư thế mời ngồi, tự mình đi rót 2 cốc coffe đưa cho bọn họ.

"Ninh Nam, tôi nhớ là anh thích uống coffe đen, k sai chứ?"

3 người họ ngồi ở 3 nơi riêng biệt trên ghế sofa. Noãn Noãn vừa nói, vừa cười ám muội vs Ninh Nam 1 cái, làm Hàn Dật Thìn ở bên cạnh nhìn vào trong mắt, liền lập tức ảm đạm bàn tay thành quyền.

"Đúng." Ninh Nam gật đầu, k ngờ là cô còn nhớ những chuyện này, thái độ của cô ấy lúc này, thật sự làm anh k nắm bắt đc.

"Hàn tổng, vừa rồi Ninh Nam nói rằng Hoàn Thịnh chúng tôi k thể nuốt xuống đc mảnh đất này, anh thấy thế nào?"

Cô rõ ràng là cười rất quyền rũ, song lại làm cho người ta có cảm giác thật thâm sâu khó lường.

"Cô đúng là k nuốt xuống đc." Hàn Dật Thìn lạnh lẽo đáp lại, trong tim đối vs Noãn Noãn của anh lúc này thêm mấy phần thán phục.

Sự chuyển biến của cô quá đột ngột, con cờ phải chịu sự sắp đặt của anh ta đã k còn tồn tại nữa, Tô Noãn Noãn hiện giờ, 1 thân ngạo cốt, đã biết làm sao để đối phó vs người khác, công nhận tâm trí.

"Cho nên, tôi dự định sẽ tìm người hợp tác, k biết Hàn tổng anh, có ý như vậy hay k?"

Lời này vừa nói ra, làm 2 người còn lại kinh ngạc.

Hàn Dật Thìn trong tim vẫn luôn đoán xem Noãn Noãn làm sao mà có đc công ty này, Tô thị vẫn luôn do anh ta tiếp quản, Noãn Noãn nếu như dùng cổ phần của chính mình, anh ta k thể nào lại k biết đc.

Trừ phi, chỉ có 1 khả năng, đằng sau cô ấy có cao nhân giúp đỡ.

Mà hiện giờ, cô lại nói muốn tìm anh ta hợp tác, cô gái này, rốt cuộc muốn làm cái gì! Cô k phải là nên đoạt lấy mảnh đất này, để cực lực công kích anh sao?

Hay là, Hàn Dật Thìn ngược lên nhìn Ninh Nam 1 cái, lại đột nhiên ngộ ra, Noãn Noãn muốn lợi dụng anh ta, mà dả kích vào Ninh Nam!

"Ý nguyện này của Tô tiểu thư, tập đoàn Hàn thị chúng tôi, đương nhiên đồng ý hợp tác." Hàn Dật Thìn cân nhắc lợi hại, mặc dù bản thân là bị lợi dụng, song đc 1 miếng mồi ngon như vậy, vui mừng còn k hết. Hơn nữa, trong tim còn có 1 ý riêng khác, anh ta có thể tiếp cận Noãn Noãn nhiều hơn, để quan

sát cô cho kĩ.

Đến lúc này Ninh Nam đã hoàn toàn hiểu rõ đc suy nghĩ của Noãn Noãn. Cô đầu tiên là để người trên hội đấu gia vùng tay vùng chân thu hút sự chú ý của bọn họ, sau đó lúc 2 người họ đến tìm, cô lại trước mặt anh, đem công trình đầu tư này nhường lại cho Hàn thị cùng làm, mục đích chính là để đả kích anh.

Tâm tư đã rõ như vậy, Ninh Nam trong tim thăm than, song nét mặt vẫn k gọn chút sóng nào.

“Vậy tôi chúc hai người hợp tác vui vẻ .”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 188

“Vậy tôi chúc hai người hợp tác vui vẻ .”

Ninh nam đứng dậy, tùy ý kéo bộ đồ tây trên người một cái, tư thế khiến người ta thấy choáng ngợp, ,khóe miệng nhếch lên thành nụ cười cực kỳ mỉa hoặc, làm người ta không thể nhìn ra được thật giả.

“Cảm ơn.” Noãn Noãn mắt nửa khép thất thần, tiếp đó cũng nở nụ cười như vậy để đáp lại.

Đề giấu diếm đi những cảm xúc không đáng có kia, anh ta biết cách, cô lại càng biết cách hơn.

“Noãn Noãn, tối nay có thời gian cùng đi ăn com không?”

Anh ta gọi một cách thân thiết, ánh mắt lại đảo qua Hàn Dật Thìn, rồi rơi trên đôi mắt Noãn Noãn, một bộ dạng mời mọc khó mà từ chối được.

Cách gọi thân thiết này làm trái tim cô đập lỡ mất nửa nhịp, lại nhớ đến lúc ở Yêu Kiều, anh vì cô mà đỡ đạn, sau khi bị thương còn ôm lấy cô và nói , ” Noãn Noãn, em ảm áp quá.”

Đáng tiếc , tất cả đều là lừa đảo.

Noãn Noãn cũng đứng lên, nhìn anh ta, cười quyến rũ, “Thật là ngại quá, Ninh Nam, tối nay tôi muốn hẹn Hàn tổng ăn com, tiện thể cùng anh ta bàn về kế hoạch hợp tác luôn.”

Nụ cười trên gương mặt Ninh Nam kia có nửa giây bị ngưng đọng lại, tiếp đó lại lập tức cười tươi, nhẹ nhàng mở miệng nói, “Tôi không ngại cùng đi đâu.”

“Tôi đề ý.” Hàn Dật Thìn từ đầu đến giờ không hề nói tiếng nào, bỗng mở miệng bá đạo mà phản kích.

“Tối nay tôi vừa hay cũng muốn được ở một mình với Noãn Noãn, Ninh thiếu, có lẽ anh ở đó sẽ không thích hợp lắm đâu nhĩ ?” Anh ta nói một cách bông đùa, sự khiêu khích trong giọng điệu kia, làm Ninh Nam hận đến nghiến răng ken két.

Không khí đột ngột lắng xuống, hai người đàn ông thân cao không chênh nhau mấy phân kia, tức giận mà trừng đối phương, khóe miệng lại cùng đeo lên ý cười âm lãnh.

Vấn này, cuối cùng, Hàn Dật Thìn thắng.

“Được, vậy tôi lần sau sẽ hẹn cô ấy.”

Ninh Nam bước đến bên Noãn Noãn, hạ thấp người xuống gần, nói nhỏ vào bên tai cô, ” Lần sau, đừng có dùng cách thức trẻ con này mà từ chối anh, cái trò chơi vô vị này, anh không có nhẫn nại lắm đâu.”

“Trẻ con lắm sao?” Cô hếch cằm nghe, kiễng chân lên, cũng tiến sát đến bên tai anh ta nói, “Anh cảm thấy đây chỉ là một trò chơi vô vị sao, vậy anh đoán xem, bước tiếp theo, tôi sẽ làm thế nào để đối phó với anh?”

Ninh Nam hơi hơi cứng người lại, cô đang tuyên chiến với anh, cô lại không hề che giấu mục đích của mình với anh. Anh cũng biết rõ là cô muốn đối phó với anh, song lại không biết được cô sẽ dùng cách gì, kẻ địch như thế này mới thật đáng sợ.

Còn tính cách của Ninh Nam, lại cứ thích những người thách thức, đối mặt với một Noãn Noãn như thế này, dục vọng chinh phục trong tim, chỉ càng tăng thêm hơn so với trước đây.

Trong mắt Ninh Nam quét qua một tia treu đùa dừng lại nơi cô mấy giây, rồi mới chậm rãi nói, “Không cần biết em sẽ dùng chiêu thức gì, anh đều sẽ vui vẻ mà tiếp nhận, Noãn Noãn, em như thế này, hay hơn nhiều so với ngày trước đây, làm anh càng lúc lại càng muốn chinh phục em hơn . . . . .”

Trên khóe miệng anh là nụ cười treu chọc, trong mắt kia là sự ham muốn có được tín hiệu từ nơi cô, không hề che giấu chút nào.

“Chinh phục . . . . .?” Cô lùi ra sau hai bước, lùi đến bên cạnh Hàn Dật Thìn, rõ ràng đã thấy được qua một màn thân thiết cùng Ninh Nam thế kia, trong mắt Hàn Dật Thìn đã xuất hiện ánh lửa nguy hiểm.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, cô vòng tay khoác lấy cánh tay Hàn Dật Thìn, ánh mắt lại nhìn vào Ninh Nam, ” Chinh phục . . . . .? Anh , không đủ mị lực đâu.”

Ninh Nam ngây ra, lông mày cau lại, đôi mắt đen kịt kia như sự u ám của bóng đêm sau lúc mặt trời lặn xuống, cô ấy đang khoác lấy tay Hàn Dật Thìn, nói với anh rằng, anh không đủ mị lực.

Anh đây là lần đầu tiên bị một cô gái xoay vòng vòng mà treu đùa như vậy, không những không giữ thể diện cho anh, lại còn cố ý khoác lấy tay địch thủ của anh mà nói những lời đó.

Trò chơi này, cô đã chơi hết mình, cũng dễ dàng mà khơi lên ngọn lửa ghen ghét trong hai người đàn ông này.

Anh, phải chịu lép vế.

“Được, vậy chúc hai người, có một đêm vui vẻ, tôi đi trước, Noãn Noãn, sau này còn gặp lại.”

Anh đem mấy chữ cuối cùng, nghiêng răng nói rất rõ, ý muốn nói với cô, những ngày sau còn dài, chúng ta sẽ từ từ mà chơi.

Anh ưu nhã xoay người đi, bước chân nhanh chóng rời khỏi văn phòng của Noãn Noãn, trên miệng vẫn luôn giữ ý cười.

Trải qua lần gặp mặt vừa rồi, anh không hề thấy tức giận, ngược lại tuốt sâu trong tim kia lại có một sự vui mừng ngấm ngấm không nói rõ được.

Sự dấy dưng của anh với cô gái này, hóa ra chưa hề kết thúc, cô ấy với khí thế nữ vương như thế này, làm anh lại càng cảm thấy có chút hãnh diện, vì một cô ấy như hiện giờ mà thấy hãnh diện, vì đối thủ mạnh như vậy của mình mà cảm thấy hãnh diện.

Nhìn theo Ninh Nam đi ra, sợi dây căng cứng trong đầu Noãn Noãn mới được nói lỏng một chút.

Thực ra cô vẫn luôn rất căng thẳng, thấy Ninh Nam cứ luôn nhẹ nhàng mà giữ ý cười như vậy, cô rất sợ hãi, cô không hề nhìn thấy trong mắt anh ta sự quan tâm đối với cô.

Kết quả, sự quan tâm, cô thực sự không nhìn thấy, chỉ nhìn thấy dục vọng chiếm hữu bất tận.

Dục vọng chiếm hữu, thật đúng là một thứ đáng sợ, một thời cô đã từng, chính là vì muốn có được một tình yêu độc nhất vô nhị mới để cho bản thân bị thương tổn đến thương tích đầy người như vậy.

“Sao, cửa đã đóng lại rồi, còn chưa nhìn đủ sao?”

Trên đầu truyền đến một giọng nói lạnh lẽo, Noãn Noãn toàn thân cứng lại, lúc này mới có phản ứng, cô hiện tại vẫn còn đang khoác lấy tay Hàn Dật Thìn.

Nhìn hướng lên mắt anh ta, lại bị hàn quang sắc bén trong mắt anh ta làm chấn động, bên trong kia, lại mang theo sát ý rõ ràng như vậy.

“Khoác tay tôi, mà lại nghĩ đến người đàn ông khác, Tô Noãn Noãn, em càng ngày càng to gan rồi đấy, trò chơi vừa rồi, chơi có vui không?”

Hàn quang lạnh lẽo của anh ta, trực tiếp đâm thẳng vào đáy mắt cô.

Noãn Noãn dùng mấy giây, để bản thân nhanh chóng hồi phục lại, đúng, hiện giờ bản thân vẫn đang ở trên chiến trường, tuyệt đối không được lơ lửng.

Nở nụ cười đối diện với ánh mắt anh ta, bàn tay đang khoác lấy tay anh ta kia, lực đạo tăng thêm chút ít.

“Anh cảm thấy chơi không vui sao? Nhưng vừa rồi anh rất phối hợp với tôi, không phải sao?”

Cô lần đầu tiên dùng thái độ này nói chuyện với Hàn Dật Thìn, cô biết, đây là một việc rất nguy hiểm, sự nguy hiểm của Hàn Dật Thìn tuyệt đối không ít hơn Ninh Nam, mà anh ta, trước giờ đều không che giấu sự phẫn nộ của bản thân mình.

“Em đúng là hay hơn trước đây nhiều rồi.” Anh ta lại trả lời không ăn khớp gì với câu hỏi của cô cả.

Tô Noãn Noãn như thế này, thật sự để người ta muốn được chinh phục lấy, sau đó nhốt lại trong nhà, ngày nào cũng được chà đạp.

“Vậy sao? Các anh đều nói như vậy, vậy nghĩa là đồng ý chơi với tôi rồi.” Cô cười như không cười, biểu tình lại như một đứa trẻ vô tội.

“Rất vui lòng được tiếp em.” Anh ta trả lời dứt khoát.

“Thế thì tốt, vậy hãy bắt đầu từ bữa ăn tối nay đi, tôi đã đặt chỗ rồi, đợi lát nữa, còn có người muốn gặp anh, tuyệt đối sẽ làm anh bất ngờ.”

“Ai ?” Anh ta bị lời nói của cô làm cho tò mò, dường như, tất cả những gì xảy ra hôm nay, đều đã nằm trong dự liệu của cô vậy.

Mùi vị bị sắp xếp như thế này, anh là lần đầu tiên được nếm, song lại không cảm thấy tức giận chút nào.

Cô gái thông minh như vậy, anh đồng ý chơi tiếp với cô ấy.

“Đến nơi rồi anh sẽ biết.” Cô cố ý thần bí nói.

Khoác tay anh ta, tiếp tục cười nói : “Ồ khách sạn quốc tế, ngồi xe anh nhé.”

“Được.” Bị cô khoác tay như vậy, hai người giống như là đôi tình nhân lâu năm bước ra khỏi văn phòng của Noãn Noãn.

Suốt một đường, tim của Hàn Dật Thìn lại đập có chút nhanh hơn.

Đây là một sự rộn ràng mà trước giờ chưa từng trải qua, cứ như cậu bé con lần đầu biết yêu, cuối cùng cũng đã có được sự hồi đáp của người con gái thầm yêu.

Noãn Noãn trước khi lên xe, đã gọi cho Hàn Cảnh Thìn, nói ngắn gọn năm chữ, “Có thể đi được rồi.”

Xe, chạy thẳng đến khách sạn quốc tế, trong không gian khép kín kia, suốt một đường cũng không có lời nào, chỉ có hơi thở của hai người họ đang giao hòa vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 189: Hàn Dật Thìn muốn ” ăn ” cô

Khách sạn quốc tế.

Noãn Noãn khoác tay Hàn Dật Thìn, bước vào trong căn phòng đã được đặt trước.

Mà người bọn họ muốn gặp, vẫn chưa hề đến.

“Xem ra, người mà em muốn tôi gặp, cũng cao giá quá nhỉ, tôi cứ nghĩ là người đã đến rồi cơ đấy.” Hàn Dật Thìn ngồi xuống ghế sofa mềm mại, tư thế ưu nhã.

“Không có thói quen đợi chờ ai sao? Vậy hôm nay là ngoại lệ một lần nhé, anh nhất định sẽ thấy rất đáng.”

Noãn Noãn đứng đó, kiên nhẫn đối phó với anh ta, người đàn ông này, dường như nói với anh ta bất cứ điều gì, cũng đều phải suy nghĩ kỹ càng trước.

“Đáng như thế nào?” Anh ta đột nhiên đứng lên, tiếp cận cô.

Noãn Noãn lùi ra sau một bước, trong căn phòng này chỉ có hai người họ, sự tiếp cận của anh ta, làm cô thấy nguy hiểm.

“Em vẫn sợ tôi sao?” Anh ta cười tà mị.

Tay trái đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, dùng lực một cái, cô đã hướng về phía anh ta, xoay một vòng trong không trung rồi rơi vào trong lòng anh ta.

Còn chưa kịp giãy dụa, bàn tay kia của anh ta đã khóa chặt lấy eo cô, âm thầm dùng thêm chút lực, làm cô đau đến rên lên một tiếng.

Sao mà hai người họ đều thích dùng cách thức bạo lực để ép cung thể không biết, Noãn Noãn khó hiểu, vẫn là nên nghĩ cách để thoát thân trước đã.

Cái người Hàn Dật Thìn này, làm việc gì, lại còn khó đoán hơn cả Ninh Nam, cho nên Noãn Noãn đối với anh ta, trong tim lại thêm mấy phần kiên đề.

“Hàn tổng, tối nay chúng ta chỉ đến bàn việc công, anh như thế này với tôi, có vẻ không được hay lắm thì phải?”

Cô cố sức để giọng điệu của mình được bình tĩnh, không muốn để lộ ra bất cứ tin tức nào trước mặt anh ta.

“Không hay lắm sao... ..?” Anh ta kéo dài giọng ra, con mắt kia nheo lại một cách nguy hiểm.

Sau đó hoàn toàn không ngờ được, anh ta bẻ thốc cô lên.

“Anh làm cái gì thế !” Việc đến nước này, Noãn Noãn đã không thể nào giả vờ bình tĩnh được nữa.

Đối với Ninh Nam, cô chắc chắn được rằng anh ta sẽ không dám đụng vào mình, song đối với Hàn Dật Thìn, cô thật sự là sợ rồi.

“Em có biết không? Anh hiện giờ rất hối hận vì lúc đầu đã đem em tặng cho Ninh Nam, em thích hợp để làm một thứ đồ chơi bị nuôi nhốt trong nhà hơn.”

Anh ta cúi xuống bên tai cô trầm giọng nói, trong mắt kia đã bị nhuộm lên dục vọng, mà thứ đó, được tạo thành bởi ngọn lửa ghen tuông.

“Anh buông tôi ra !” Nghe thấy Hàn Dật Thìn nói mình như vậy, Noãn Noãn cũng tức lên, thứ đồ chơi bị nuôi nhốt trong nhà, lẽ nào trong mắt hai người họ, giá trị của cô chỉ đến thế thôi sao?

Nữ nhân, trong mắt bọn họ, chính là thứ đồ chơi khiếm tốn như vậy sao !

Cô sống chết giãy dụa, tay nắm chân đá, song với tư thế như vậy, mọi động tác của cô đều rơi vào trong không khí, Hàn Dật Thìn nắm chắc lấy eo cô, tùy ý cô giãy dụa.

Cảnh tượng như thế này, một người đàn ông đang ôm lấy một cô gái giãy dụa trong không trung, thật đáng kích động.

Ném cô lên trên sofa, còn chưa đợi cô kịp ngồi dậy, anh ta đã đè thân mình lên.

Sức nặng của hai người, lập tức làm ghế sofa bị lún xuống.

Hô hấp của anh ta phả ra trên mặt cô, ấm ấm áp áp, có mùi tuyết tùng lẫn với hương thuốc lá nhàn nhạt, đó là hơi thở thuộc chỉ về Hàn Dật Thìn.

Noãn Noãn lại không hề thấy phản cảm, vì khuôn mặt như một bức tượng điêu khắc này, đã từng đi về không biết bao lần trong giấc mộng của cô, mặc dù, hiện giờ không phải cùng là một người.

Bàn tay to kia không hề báo trước, phủ lên nơi mềm mại của cô, nhẹ nhàng xoa bóp.

“A !” Noãn Noãn kinh sợ mà kêu lên, song âm thanh lập tức bị đôi môi bá đạo của anh ta bịt lại.

Cái lưỡi linh hoạt của anh ta tấn công vào hàm răng cô, đầu lưỡi kia cố ý trêu đùa trong khuôn miệng cô.

“Ừm... ..” Sự phản kháng của cô hoàn toàn không có tác dụng, tim đập càng lúc càng không có quy luật.

Nụ hôn của anh ta cũng giống như chính anh ta vậy, quá cuồng bạo, cô sợ rằng mình có lẽ sẽ chết vì tắt thở dưới cái miệng của người này mất.

Hàn Dật Thìn nồng nhiệt mà hút lấy, nơi nào đó trên thân thể kia sớm đã không kìm xuống được nữa, cô gái này, nhẽ ra vào lúc gặp lần đầu tiên, đã phải có được cô ấy rồi !

Bàn tay chậm rãi chu du xuống dưới, nâng áo sơ mi của cô lên, tại vùng bụng của cô mà đi lại trêu đùa ... ..

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 190

Hiệu quả cách âm của căn phòng riêng này rất tốt.

Ghế sofa, lại càng mềm mại dễ chịu.

Bố trí như thế này, đối với việc hoạt động trước bữa ăn, thật đúng là hợp lý vô cùng.

Hàn Dật Thìn tiếp tục động tác, từ đôi môi hướng xuống phía dưới, gương mặt vùi vào trong vùng cổ của cô, ngửi mùi hương thanh mát đặc biệt trên người cô, thậm chí lại thấy hơi khó thở.

“Thơm quá ... ..” Anh ta khó mà không chế được thì thầm, như là con thú khát máu tìm được con mồi yêu thích vậy.

Noãn Noãn bị anh ta ép chặt không cách nào cử động, mà chỉ cần nhìn thấy ánh mắt tham lam kia của anh ta, toàn thân đã đông cứng.

Hơi thở nóng bỏng của anh ta phả ra trên mặt cô, song lại làm cô càng lúc càng thấy lạnh thêm.

Người ta như cái thớt, tôi như miếng thịt cá (tương đương câu : cá nằm trên thớt — quyền sát sinh hoàn toàn nằm trong tay người khác.)

Noãn Noãn cảm thấy bản thân hiện giờ như một con cá đã nằm trên thớt, đang chờ đợi bị cắt xé ra.

Cô thật hối hận lẽ ra mình không nên một mình đi khiêu khích người đàn ông này, quá nguy hiểm !

“Buông – tôi – ra ... ..” Cô dùng miệng là thứ duy nhất còn đang cử động được, nói ra từng chữ rõ ràng.

Hàn Dật Thìn dừng động tác lại, bàn tay to dừng lại ở vùng bụng của cô, ngón tay kia vô thức mà xoa bóp trên làn da trơn bóng của cô.

Cô bị anh ta trêu đùa, không kim được mà cong người lên.

“Chúng ta, có phải là nên chơi gì đó kích động một chút không? Em và Ninh Nam, cùng Lam Mặc, có phải đều đã chơi đùa rất kích thích, bọn họ ... ..
Làm với em như thế nào?”

Anh ta nheo mắt lại, toàn thân phát ra hơi thở lạnh băng.

Noãn Noãn nghe thấy lời nói lạnh nhạt của anh ta, cảm thấy thật ác cảm.

Cô không biết anh ta hiện giờ như thế này được coi là gì, Hàn Dật Thìn đối với cô, là yêu sao? Hay chỉ là dục vọng chiếm hữu ?

Cô vẫn không thể nhìn thấu được... ..

Trong không khí ... .. Đọng đầy hơi thở của hóc môn.

Hàn Dật Thìn đột nhiên đứng lên từ người cô, sau đó , lật úp cô xuống.

Noãn Noãn bị ép phải bò xuống.

“Anh làm cái gì thế !” Hoảng loạn, sợ hãi, còn có tủi hổ ... .. Cô đến nói thôi cũng run rẩy.

“Em thích hợp với tư thế này hơn !”

Thứ xúc cảm kia của anh ta chạm vào cô, nóng bỏng vô cùng.

Anh ta lúc này, như một khẩu súng mà đạn đã được lên, chỉ còn đợi chờ được bóp cò.

Nắm chắc lấy eo của cô, anh ta bắt đầu cử động.

Song vì cô sợ hãi, toàn thân cứng ngắc, nên làm anh ta khó mà vào được.

Cô run rẩy, nước mắt rơi tí tách xuống.

Ngón tay nắm chặt lấy lớp vải mềm trên ghế sofa, cúi đầu than khóc.

Anh ta đột nhiên phủ lên lưng cô, tay chạm vào khuôn mặt cô, nước mắt ấm nóng kia của cô, đã kéo lại được chút ý thức của anh ta.

“Không được khóc !” Anh ta có chút bức mình, thứ chất lỏng mềm mại đó lại có thể thiêu đốt trái tim anh ta.

Cô lại khóc càng to hơn, giãy giụa, thân thể chuyển động, song lại chỉ làm cho ý thức vừa được tỉnh táo của anh ta lần nữa rơi vào trong sự điên cuồng.

Lý trí bị sụp đổ, dục vọng nguyên thủy nhất của con người đã chiến thắng tất cả.

Anh ta không để ý đến tiếng khóc của cô nữa, đắm vào.

“Ừm ... ..” Anh ta gầm nhẹ, cô quá hoàn mỹ.

Cảm nhận được sự tồn tại của anh ta, cô hoàn toàn tuyệt vọng, âm thanh kêu gào đến xé gan xé phổi, đầu tóc rối tung như một người điên.

Anh ta vì cô phát điên lên mà có chút ngưng lại, ngoài tay đang giữ chắc lấy eo của cô, những nơi khác đều không dám có chút cử động.

Bỗng có tiếng tay nắm cửa nhẹ chuyển động, tiếp đó cửa bị mở ra.

Hàn Cảnh Thìn còn chưa nhìn thấy cảnh tượng bên trong, đã nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết của Noãn Noãn.

Tim nhói lên như bị đâm một cái, nhanh chóng đẩy cửa ra, nhìn thấy cảnh tượng này, làm anh hoàn toàn chết đứng.

Cô đang phải bỏ ra kia, anh ta đang ở đằng sau cô, tư thế kết hợp.

Đầu tóc cô rối loạn, dấu vết nước mắt đầy trên mặt, như một con búp bê vải đã rách nát.

Còn anh ta đang cắn chặt đôi môi, trong mắt là dục tình rừng rực.

Trong không khí, đọng đầy hơi thở nào đó, kết dính mà đặc quánh.

Như sét đánh ngang tai ! Anh đã đến muộn một bước rồi !

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 191: Trò Chơi Mà Thôi

Như sét đánh ngang tai ! Anh đã đến muộn một bước rồi !

Hai người kia đột nhiên đông cứng lại.

Sự xuất hiện của Hàn Cảnh Thìn, làm Noãn Noãn không còn mặt mũi nào mà đối diện, lại làm cho Hàn Dật Thìn kinh hoàng mà bị ảnh hưởng.

“Súc sinh !” Anh đóng cửa lại thân thể xông qua, kéo Hàn Dật Thìn ra, đánh ngay một phát , lực đạo cực mạnh, đánh thẳng vào mặt anh ta.

Hàn Dật Thìn bị anh đánh đến ngã xuống đất, cú đấm này, cực kỳ hận thù, trên miệng từng trận từng trận đau nhức, trên lợi lập tức bị chảy máu.

Anh ta còn chưa kịp bò dậy, Hàn Cảnh Thìn lại xông lên, lại một đấm nữa.

Lần này, anh ta đã có phòng bị, xoay người một cái, tránh được cú đấm này.

Hàn Cảnh Thìn phẫn nộ nhìn anh ta một cái, lại quay đầu nhìn Noãn Noãn, cô đang co tròn lại trên một góc sofa kia.

Anh lập tức tìm một miếng thảm bọc lấy thân thể cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, nhẹ giọng an ủi : “Đừng sợ hãi. . . .”

Hàn Dật Thìn bò dậy từ trên mặt đất, chỉnh lại trang phục.

Anh ta còn chưa hiểu được mọi việc, Hàn Cảnh Thìn, làm sao lại có thể xuất hiện ở chỗ này.

Vậy người mà Noãn Noãn lúc trước nói muốn cho anh gặp, chính là anh ta sao?

Nhìn cô dựa dẫm vào trong lòng anh ta, lâu như vậy rồi, mà tình cảm của hai người họ, vẫn sâu đậm như trước sao?

Ghen tỵ ! Sự ghen tỵ khủng khiếp !

“Làm sao mà anh lại xuất hiện ở đây, Hàn Cảnh Thìn !”

Anh ta tiến đến gần họ, trên khóe miệng kia vẫn còn đang đau nhức, má bên phải đã hơi hơi sưng lên.

Hàn Cảnh Thìn đứng dậy, phẫn nộ nhìn anh ta, anh lại nhìn thấy việc anh ta không được phép làm nhất !

Cả đời này, sợ rằng sẽ không thể tha thứ được.

“Tìm người đem cho em một bộ y phục đến đây . . . . .” Noãn Noãn đột nhiên mở miệng, cố gắng không chế sự run rẩy của bản thân.

Cô ngẩng đầu hướng về phía Hàn Dật Thìn, cắn chặt lấy môi dưới, trong mắt kia dâng lên đầy hận ý.

“Đề anh gọi Tần Tịch mang đến . . . . .” Hàn Cảnh Thìn nhỏ giọng hỏi.

“Đừng . . . . .” Cô cực lực lắc đầu, không biết là vì sao, lại rất sợ bị Tần Tịch biết được rằng cô không hề thuần khiết như thế này, lo sợ sẽ bị người ta khinh miệt.

“Được, đề anh gọi người khác đem đến.” Anh gọi một cuộc điện thoại, rồi lại ngẩng đầu nhìn Hàn Dật Thìn.

“Hàn Dật Thìn, tôi vẫn luôn cảm thấy có lỗi với cậu, nhưng cậu lại làm thế này với Noãn Noãn, cậu đã phạm phải tội lỗi không thể tha thứ được nữa rồi !”

“Tôi vốn dĩ không cần sự tha thứ của anh . . . . .” Hàn Dật Thìn lạnh lùng đáp lại, cú đấm vừa rồi, đã làm anh ta tỉnh ra.

Bộ dạng đáng thương của Noãn Noãn hiện giờ, làm anh ta có chút hối hận, cô gái như thế này, quá dễ dàng làm cho đàn ông phạm tội, còn anh, lại cứ luôn đánh mất lý trí khi ở trước mặt cô !

Dục vọng mạnh mẽ muốn độc chiếm được cô ấy, giống như một con nghiện nhìn thấy bột thuốc trên giấy bạc, tham lam mà tôn thờ, không cách nào không chế được.

Không khí trầm xuống, hai anh em họ, dường như cùng thỏa hiệp đợi người ta mang y phục đến xong, sẽ lại bàn tiếp.

Cửa bị mở ra, có người đưa đến một bộ y phục, Noãn Noãn đi vào trong phòng vệ sinh để thay đồ, nhìn những dấu vết trên thân thể kia, nhìn bản thân không còn ra hình người trong gương, mạnh mẽ mà tát cho chính mình một cái.

Báo thù đi ! Để thân thể mình cũng bị kéo vào như vậy !

Thật châm biếm ! Thật nực cười !

Ngoài thân thể này ra, bản thân còn gì nữa ?

Nếu như cái mà họ yêu chỉ là thứ này, ha . . . . . Liệu có phải nên tương kế tựu kế ?

Nhìn thẳng vào gương mà tự giễu, Noãn Noãn mặc từng chiếc từng chiếc áo lên, đem đầu tóc chải lại, trang điểm.

Khi bước ra lần nữa, lại là một cô thật ung dung, trên mặt mang theo nụ cười, nhìn hai người ở phòng ăn kia, cười nói : “Gọi thức ăn lên đi . . . . .”

“Noãn Noãn . . . . .” Hàn Cảnh Thìn bước tới, cô ấy như thế này, càng làm người ta lo lắng hơn.

“Em không sao . . . . .” Cô cười lãnh đạm một cái, nhẹ nhàng bước tới bên bàn ăn.

Nơi mềm mại nhất trên cơ thể kia vẫn đang đau nhức, từng bước đi, giống như đang có người đâm vào một nhát dao vậy.

Càng đau, nụ cười trên mặt cô càng nở rộ, sự nhục nhã này đang nhắc nhở cô rằng, Hàn Dật Thìn, sẽ nhận được báo ứng của cô !

Nhìn vào Hàn Dật Thìn ở phía đối diện, lãnh đạm mở miệng, ” Ngồi đi, người anh cần gấp, đã tới đây rồi, chúng ta có thể bắt đầu dùng bữa được rồi.”

Hàn Dật Thìn có chút thất thần, ánh mắt của cô ấy đã hồi phục lại sự trong sáng kia, không nhìn thấy hận thù, không nhìn thấy oán thán, thậm chí không nhìn thấy cả cảm xúc nữa.

Ba người ngồi xuống, Noãn Noãn không hề động đến đĩa, mà chỉ nhìn hai anh em họ một cái, vừa rồi trong lúc cô thay đồ, đã cẩn thận nghe ngóng động tĩnh phía ngoài, thấy bọn họ không hề nói chuyện, lại càng không hề có chút bạo lực nào.

Hoặc là, đang đợi một đáp án.

“Cảnh Thìn. “ Cô nhẹ giọng gọi.

” Ừ ? ” Hàn Cảnh Thìn nhìn cô, chờ đợi cô nói tiếp.

Noãn Noãn hơi hơi dừng lại một chút, ánh mắt chuyển đến phía Hàn Dật Thìn, khóa chặt lấy nét mặt anh ta, khóe miệng lại lộ ra ý cười, “Vừa rồi em và anh ta, là em tự nguyện ,cho nên anh hiểu lầm rồi.”

Giọng nói nhẹ nhàng của cô vang vọng khắp trong căn phòng, giống như một linh hồn đang quẩn quanh.

Cô nhìn sự chuyển biến trên gương mặt Hàn Dật Thìn : từ kinh ngạc — đến không hiểu — đến trầm tư — cuối cùng lại có một sự sợ hãi ngưng tụ trong mắt anh ta.

Hàn Dật Thìn không hiểu nỗi suy nghĩ của cô, cô ấy biến hóa nhanh quá, người con gái anh tự cho rằng có thể nắm bắt được, lại sớm đã thoát khỏi sự khống chế của anh ta.

Cô không giống như Hạ Vi Diễm, cô trước giờ chưa từng lấy anh ta làm trung tâm.

Đột nhiên cảm thấy, đây mới là điều mà anh ta để ý đến, anh ta muốn đạt được cái gì? Là trái tim cô, anh ta muốn để trái tim cô, chỉ có thể đặt lên mình anh ta mà thôi.

Nhưng, dù anh có thể dùng thủ đoạn mạnh mẽ thế nào để đoạt được tất cả của cô ấy, thứ duy nhất không thể lấy được, lại là trái tim cô.

Anh ta trầm mặc, chờ đợi bước tiếp theo của Noãn Noãn, cô muốn làm cái gì, anh sẽ lặng lẽ quan sát.

Mà Hàn Cảnh Thìn ngồi bên cạnh kia, rõ ràng đã phát giận lên rồi, anh không biết tại sao cô lại phải nói dối như vậy.

Nước mắt vừa rơi của cô, sự đau đớn cùng tuyệt vọng của cô, đều được viết rõ trên mặt.

Nếu như là tự nguyện, làm sao mà lại đau khổ đến vậy !

“Anh có hiểu lầm hay không, anh tự mình có mắt, sẽ tự phán đoán !”

Anh lạnh lùng nhìn Hàn Dật Thìn, trong ánh mắt như đang có hai ngọn lửa nhảy múa, lúc nào cũng có thể đốt cháy lên.

“Cảnh Thìn, việc này, em sẽ giải thích cho anh, vừa rồi, bọn em chỉ là ... Chơi trò chơi mà thôi, người trưởng thành mà, anh cũng hiểu được.”

Cô nói một cách nhẹ nhàng, nét mặt điềm tĩnh như thể vừa rồi đúng là chỉ là một trò chơi của người lớn mà thôi vậy.

Hàn Cảnh Thìn còn muốn nói tiếp, đã bị Noãn Noãn ngắt lời.

“Hiện giờ, vẫn là nên nói chuyện của hai người trước, sự hiểu lầm giữa hai anh em, nên giải quyết cho xong đi đã.”

Cô ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Dật Thìn một cái, thấy anh ta đang hứng thú mà nghe bọn họ nói chuyện, lại cười quyền rũ với anh ta một cái.

Nụ cười này, làm tim Hàn Dật Thìn nhói một cái không rõ nguyên nhân, rõ ràng đó là nụ cười quyền rũ, vậy mà sao anh lại nhìn thấy sát ý sâu sắc như vậy.

Sát ý, xuất hiện trên người một cô gái, thật đáng sợ ! Xuất hiện trên Noãn Noãn vốn yếu ớt kia, lại càng đáng sợ hơn.

Từng lời nói từng hành động của cô, sớm đã không còn là thứ anh có thể nhìn thấu được nữa.

“Sự hiểu lầm giữa chúng tôi ... ? Tôi đúng là xem thường hai người rồi, Lạc Phong, lại có thể tha hai người ra?”

Anh ta cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, song vì sự xuất hiện của Hàn Cảnh Thìn mà làm cho anh ta không cách nào không kinh ngạc được.

Người đàn ông này, không thể nào rời khỏi Yêu Kiều được, trừ phi, anh ta đã nắm được Lạc Phong trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 192: Làm Người Phụ Nữ Của Tôi !

Người đàn ông này, không thể nào rời khỏi Yêu Kiều được, trừ phi, anh ta đã nắm được Lạc Phong trong tay.

“Hàn Dật Thìn ... Hiện giờ Yêu Kiều, đã không còn nằm trong tay Lạc Phong, cho nên, tôi cũng đã không còn chịu sự khống chế của hắn ta nữa.” Hàn Cảnh Thìn cố gắng giữ hòa khí bình tĩnh nói.

Nghe xong, Hàn Dật Thìn hơi ngây ra, đôi con ngươi thâm sâu kia phát ra ánh hàn quang, tiếp đó lại là một bộ dạng như không có chuyện gì cả, “Bản lĩnh lớn thật, đến Lạc Phong anh cũng giải quyết được, cho nên hiện giờ là quay lại để trả thù tôi sao? Tôi sẵn sàng chấp nhận đây.”

Hàn Cảnh Thìn lắc lắc đầu, anh trai báo thù em trai, anh không làm chuyện như vậy !

“Hôm nay hẹn cậu ra đây, vì muốn nói cho cậu biết sự hiểu lầm năm đó của cậu.”

“Hiểu lầm? Có hiểu lầm gì chứ.” Anh ta dường như nghe thấy một câu chuyện thật buồn cười vậy, “Thực tế, là các người ở trong nước sống cuộc sống không hề thiếu ăn thiếu mặc, làm gì còn ai nhớ tới tôi đang phải chịu khổ ở nước ngoài.”

Anh ta hận nhất, chính là vì cùng bị đưa ra nước ngoài, tại sao anh trai lại được sống hạnh phúc như vậy, ăn ngon, mặc đẹp, được cha mẹ thương yêu, tiếp quản Hàn thị.

Còn bản thân lại phải sống một cách vô dụng, phải làm những công việc nặng nhọc nhất, thậm chí còn phải đi làm kỹ nam, phải nhìn những gương mặt đáng tôn kìa mà sống qua ngày.

Nếu như cuộc đời không hề công bằng như vậy, vậy thì anh ta sẽ làm những việc ngược lại ý trời, thương tổn chính anh ruột của mình, dù cho lương tâm, đúng là đã phải chịu đau khổ, song anh chỉ là muốn đem những nỗi đau khổ mà anh đã từng phải chịu đó, để cho anh ta cũng phải chịu một lần, thì liệu có phải cuộc đời này sẽ là công bằng?

“Cha mẹ đã đi tìm cậu . . . . Chi là , không thể tìm thấy.” Hàn Cảnh Thìn nhìn anh ta, giọng điệu rất bất đắc dĩ, chỉ vì sự hiểu lầm này, mà làm cho tim anh ta, sản sinh ra nỗi thù hận lớn đến như vậy.

“Tôi không tin !” Hàn Dật Thìn có chút kích động, “Anh nghĩ chỉ cần lời nói một phía của anh là có thể rửa sạch tội lỗi của các người sao ! Mấy câu nói đó mà đã muốn rửa sạch tội lỗi, không cảm thấy quá nực cười sao ! ”

“Tin hay không là tùy cậu, cha mẹ cũng đã qua đời, nếu như cậu không biết sự thật mà cứ trách họ như vậy, cha mẹ ở dưới hoàng tuyền biết được, cũng chẳng thể nào an lòng.”

Lời anh nói, như một lời cảnh báo, gõ vào trong tim anh ta.

Nếu như tất cả chỉ là hiểu lầm, vậy những điều anh làm để báo thù, đều là những tội ác vô cùng tàn nhẫn.

“Anh chỉ muốn giải thoát cho bọn họ thôi.” Giọng nói anh ta có chút run rẩy, lúc đáp lại Hàn Cảnh Thìn, nhìn ra được trong mắt anh ta có sự thương tâm cùng tội lỗi.

“Thực tế rất đơn giản, chỉ cần tìm được người giúp việc năm đó dẫn cậu đi, là có thể biết được đã xảy ra chuyện gì. Lúc đó là ông ta đột nhiên không rõ lý do mà mất liên lạc, chúng tôi mới không thể tìm ra cậu, mà cậu thì lại cho là cha mẹ gọi người giúp việc đó quay về, để mặc cậu sao? Cha mẹ sao làm như thế được? Cậu có nghĩ ra được lý do không? Cậu có lúc nào nghĩ tới là do người giúp việc đó có vấn đề ?”

Lời nói của Hàn Cảnh Thìn, làm anh ta choáng váng đến không nói nên lời, nếu như lời anh nói là sự thật, vậy thì thù hận bao năm qua, cái bóng đè nặng suốt bao năm, tất cả đều là một câu chuyện cười sao.

Anh ta đã làm thương tổn đến chính người thân nhất của mình.

“Hiện giờ tôi đang cho người cố gắng đi tìm người giúp việc đó, cậu cũng có thể tự mình cho người đi tìm, đến lúc đó, sự thật sẽ được làm rõ. Hiện giờ, Hàn thị, tôi có thể giao cho cậu, đó là do tôi nợ cậu, nhưng Tô thị, cậu nhất định phải trả lại cho Noãn Noãn, trong tay cậu còn nắm hai mươi lăm phần trăm cổ phần của cô ấy nữa .”

“Đây mới là mục đích của anh đúng không? Giúp cô ta lấy lại cổ phần, nếu không phải là có cuộc đấu giá ngày hôm nay, tôi cũng không thể biết được, các người đã tự mình đem một phần cổ phần của cô ta chuyển thành tiền mặt, muốn chơi trò chơi thương trường? Tôi rất vui lòng cùng chơi.”

“Hàn Dật Thìn . . . . .” Noãn Noãn vẫn luôn đang giữ im lặng kia đột ngột mở miệng, nhìn anh ta, từng chữ từng câu nghiêm túc nói : “Xin anh hãy nghĩ cho rõ ràng, Tô thị và Hàn thị trước giờ không phải là quan hệ thù địch, nếu không lần này, tôi cũng không tìm anh để hợp tác, Tô thị và Hàn thị trước giờ chỉ có một kẻ thù chung, đó là Ninh gia, bất kể là việc tư, hay là trên thương nghiệp, Ninh gia mới là kẻ thù mà chúng ta phải đánh bại.”

“Thật không ngờ cô lại hận anh ta đến vậy . . . . .” Hàn Dật Thìn nhướn nhướn mày, trong đầu nhanh chóng xuất hiện một ý nghĩ, khóe miệng hơi nhếch lên, cười tà mị nói : “Muốn lấy lại cổ phần, cô nhất định phải đáp ứng một điều kiện của tôi . . . . .”

Anh ta kéo dài giọng nói, ánh mắt rơi trên vết hằn trên cổ cô, đó là vết tích do anh ta vừa rồi dùng sức cắn nát mà tạo thành, thật là một cảnh tượng động lòng người.

“Điều kiện gì . . . . . ?” Noãn Noãn bị anh ta nhìn đến dựng hết cả lông lên, song giọng điệu vẫn giữ sự lãnh đạm ung dung.

“Làm người phụ nữ của tôi !”

“Cậu điên rồi !” Hàn Cảnh Thìn đập mạnh một cái xuống bàn ! Anh ta đưa ra, là cái điều kiện quý quái gì thế, còn muốn tiếp tục làm hại cô ấy sao !

“Hàn Dật Thìn, nếu như sau này cậu biết được sự thật, cậu sẽ phải hối hận vì những gì đã làm hôm nay, Noãn Noãn vô tội, sự thương tổn cậu làm với cô ấy, cả đời này cũng không bù đắp lại được đâu !”

Hàn Dật Thìn không chịu thua kém đứng lên, ánh mắt lại không hề nhìn Cảnh Thìn lấy một cái, mà chăm chú vào Noãn Noãn, ” Tôi muốn nghe câu trả lời của cô ấy.”

Noãn Noãn trầm mặc, sự mâu thuẫn trong nội tâm sớm đã thiên biến vạn hóa không ngừng.

Để báo thù, thật sự phải trao đổi cả thân thể này sao?

“Tôi cũng có điều kiện ... ..” Cô đứng dậy, nhìn trực diện vào anh ta, anh ta đã muốn cô, vậy thì cô cũng sẽ tương kế tựu kế.

“Điều gì ?” Hàn Dật Thìn đã thấy hưng phấn.

“Hạ Vi Diễm, đuổi cô ta đi, tôi sẽ làm người phụ nữ của anh ! Tôi không thích phải cùng chia sẻ một người đàn ông với người phụ nữ khác.” Cứ nghĩ đến lúc trước Hạ Vi Diễm là cố ý tiếp cận cha cô để âm mưu hãm hại ông. Noãn Noãn đối với cô ta, là hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hạ Vi Diễm yêu Hàn Dật Thìn đến mức nào, cô đều rất rõ, hiện giờ đây chính là cách đã kích lớn nhất đối với cô ta.

“Noãn Noãn ... ..” Hàn Cảnh Thìn cảm giác cô điên rồi, cô đã bị sự thù hận che lấp mất đầu óc rồi, cũng như Hàn Dật Thìn lúc trước, hay cũng giống như Ninh Nam trước đây.

Báo thù, kết quả, chỉ để lại thương tích đầy người, mà anh, tuyệt đối sẽ không để cho cô tự làm hại bản thân như vậy.

“Hãy để em tự mình quyết định ... ..” “Ánh mắt của cô tràn đầy sự cầu khẩn, chỉ lúc ở trước mặt Hàn Cảnh Thìn mới lộ ra sự yếu đuối này.

“Anh sẽ không đồng ý.” Hàn Cảnh Thìn phủ nhận cắt lời cô, tiếp đó kéo Noãn Noãn rời đi.

“Hàn Dật Thìn, giữa chúng ta còn có quan hệ huyết thống, tôi hi vọng cậu đem sự việc suy xét rõ ràng, rồi hãy có bất cứ quyết định nào, đừng để sau này phải hối hận. Cổ phần của Noãn Noãn, cậu không đưa, chúng tôi cũng không ép nữa, về phần hợp tác giữa Tô thị và Hàn thị, lát nữa chúng tôi sẽ cho người đến ký hợp đồng. Cuối cùng, đừng có ý nghĩ muốn nhắm vào Noãn Noãn nữa, cậu không xứng để làm tổn thương cô ấy.”

Hàn Cảnh Thìn nói hết một hơi, cũng không quan tâm đến phản ứng của Hàn Dật Thìn, kéo Noãn Noãn rời khỏi.

Đi ra khỏi phòng ăn, bước chân của Hàn Cảnh Thìn vẫn đi như bay, kéo cô đi đến thang máy.

Khi đứng lại quay ra, mới phát hiện trong mắt Noãn Noãn đọng đầy nước mắt.

“Em sao thế ?” Ngờ ngời Hàn Cảnh Thìn phút chốc mềm hẳn, anh vốn dĩ đang rất giận dữ vì cô lại đáp ứng cái điều kiện hoang đường vừa rồi.

“Không sao ... ..” Cô lắc lắc đầu, cắn chặt lấy môi, dường như đang phải nhẫn nhịn gì đó.

Tầm nhìn của Hàn Cảnh Thìn hướng xuống dưới, nhìn thấy đôi chân cô đang run rẩy, đột nhiên mới hiểu ra.

Cô vẫn đang đau.

“Anh bế em về ... ..” Anh không giải thích gì, cũng không đợi cô trả lời, đã bế bổng cô lên.

“Em nhẹ quá đấy.” Anh cảm thán, có chút đau lòng mà nhìn cô.

Noãn Noãn lắc đầu, gương mặt trắng bệch, nỗ lực để nặn ra một nụ cười.

Hàn Dật Thìn đứng ở xa kia, nhìn hai người họ, con mắt nheo lại một cách nguy hiểm, sự yếu ớt của Noãn Noãn dường như chỉ khi ở trước mặt duy nhất Cảnh Thìn mới để lộ ra.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 193: Anh Lăn Đầu Tiên Chủ Động

Hàn Cảnh Thìn cả một đường ôm Noãn Noãn đến bãi đỗ xe.

Hơi thở của anh luẩn quẩn trên cô, lâu lắm rồi không được tiếp xúc gần với anh, được ngửi mùi hương quen thuộc trên người anh như vậy.

Tim, lại không có sự rung động như trước nữa.

Lòng ngực rộng lớn của anh, làm cô có một cảm giác an toàn như một đứa trẻ đang được bao bọc, dựa vào trên đó, sự tín nhiệm toát ra từ trong tim, song, đã không còn là tình yêu nữa.

“Anh đưa em về nghỉ ngơi trước.” Anh cẩn thận tỉ mỉ đặt cô ngồi lên ghế.

“Anh muốn đi đâu?” Cô ngẩng đầu, nhìn thấy trong con mắt anh quét qua một tia hoảng loạn, tim bỗng trầm xuống.

Cô biết, anh muốn đến Yêu Kiều, dù trên danh nghĩa là hận thù, là để đi dây vò người đàn ông đó, song lại tự trầm luân trái tim mình vào.

Hàn Cảnh Thìn không nói gì thêm, khởi động xe, đưa cô về nhà.

“Tần Tịch nhất định đang đợi em ở nhà ... ..” Trong thang máy, Hàn Cảnh Thìn vẫn đang bế lấy cô nói.

“Cho nên, bây giờ anh đặt em xuống đi, em không muốn để anh ta biết.”

Hàn Cảnh Thìn hơi nhíu mày lại, “Em có thể không?”

“Vâng, có thể, không còn xa nữa, em về đến nhà sẽ nghỉ ngơi.”

Noãn Noãn bước ra ngoài, Hàn Cảnh Thìn lại gọi cô, song có chút không dứt khoát.

“Anh muốn hỏi gì?” Cô yếu ớt cười hỏi.

“Em rất để ý đến cảm nhận của Tần Tịch sao?”

“Đúng vậy, anh và Tần Tịch, đều là những người mà em tin tưởng, em hiện giờ chỉ tin tưởng hai người các anh mà thôi.” Noãn Noãn không chút do dự đáp lại.

Những ngày này, nếu như không có sự giúp đỡ của bọn họ, cô cũng không cách nào để làm tốt việc trên hội đấu giá ngày hôm nay.

Cửa thang máy đóng rồi lại mở, Noãn Noãn nhìn anh, cười nói: “Anh có việc thì cứ đi trước đi ... ..”

“Uh.” Hàn Cảnh Thìn gật gù đầu, “Em nhớ nghỉ ngơi cho tốt.”

Ấn số tầng lầu, thang máy lại đi xuống, Hàn Cảnh Thìn nhanh chóng bước đến bên xe, xe lướt như bay đến Yêu Kiều.

Tự bản thân anh cũng không biết tại sao, chỉ có mấy tiếng ngắn ngủi như vậy, anh lại mong được gặp người kia như thế.

Anh trong tim tự thôi miên chính mình, anh chỉ muốn xem xem người kia bị hành hạ thành ra thế nào, chứ không hề có chút cảm giác nào với hắn ta cả.

Yêu Kiều vào buổi sáng cũng không còn nguy hiểm nữa, nơi đây đã biến thành một quán bar bình thường, Hàn Cảnh Thìn đem những người thân tín của Lạc Phong đều cho nghỉ việc, lại đổi đến một đám người riêng của mình.

Vẫn là căn phòng thuộc về riêng hai người họ.

Lạc Phong đang nằm trên giường, run rẩy, nghe thấy tiếng bước chân, bèn vội vàng quay mặt sang, nhìn thấy là Hàn Cảnh Thìn, con người đang u ám kia lập tức có thần thái hẳn.

“Cảnh Thìn ... .. Anh đến rồi. ... ..”

Hàn Cảnh Thìn cởi áo khoác ra, ngồi lên giường, nhìn bộ dáng đang lên cơn nghiện của hắn ta.

Lạc Phong dùng chút sức lực yếu ớt còn lại mà chuyển động đến bên cạnh anh, “Cảnh Thìn ... .. Anh lại đến thăm tôi rồi, tôi biết anh không nỡ bỏ tôi đúng không, anh vẫn luôn rất để ý đến tôi đúng không?”

Đầu của hắn ta đặt lên trên đùi anh, cách một lớp quần nhẹ nhàng chạm vào anh, giọng điệu ngây thơ làm người ta thấy thương yêu.

Hàn Cảnh Thìn trầm giọng hừm một tiếng, thân thể lại không rõ vì sao mà phát nóng lên, người đàn ông này, thật đúng là một kẻ có tiềm năng, sự chủ động của hắn ta, vẫn luôn dễ dàng khơi dậy được dục vọng nơi anh.

“Tôi chỉ muốn đến xem xem anh chết hay chưa thôi, lúc đầu tôi bị anh tiêm cho nhiều như vậy, cũng không như anh hiện giờ, bộ dạng ngày nào cũng như thể chuẩn bị vĩnh biệt tôi vậy.”

“Cảnh Thìn ... .. Tôi sợ tôi thật sự không chống đỡ được lâu hơn nữa mất, có điều thật tội nghiệp cho anh, lúc trước đã phải chịu sự đau khổ này, nhưng anh ngày nào cũng đến thăm tôi thế này, tôi đã rất vui mừng rồi, có thể được chết bên cạnh anh, với tôi đã là rất mãn nguyện.”

Hắn ta lặng lẽ khóc, đột nhiên kích động lên, lăn lộn trên giường.

“Cánh Thìn . . . . . Tiêm cho tôi đi ?” hắn đã không thể chịu đựng hơn, kích động đến nỗi khóc lên.

Hàn Cảnh Thìn nâng cầm hắn lên, trên gương mặt mang đầy nước mắt của hắn, đôi mắt phượng hẹp u oán kia đang chăm chú nhìn vào mình, đôi môi hồng mang theo chút mê hoặc, chiếc cằm nhọn trải qua một thời gian bị đối xử tàn nhẫn này lại càng đâm vào tay hơn.

Lạc Phong bộ dạng cực kỳ đáng thương, giống như đang bị trúng độc, thân thể hắn ta không yên được mà cử động liên tục, trong mắt đều là ánh nhìn cầu khẩn, mà Hàn Cảnh Thìn lại chỉ cảm thấy trong đầu nóng lên, không suy nghĩ chút nào mà hôn xuống môi hắn.

Nụ hôn này in lên môi Lạc Phong, làm hắn tức khắc hoan hỉ, lại bất ngờ mà chảy xuống hai hàng lệ, nhiệt liệt hưởng ứng lại.

Hàn Cảnh Thìn là lần đầu tiên chủ động, đôi môi này cũng không biết anh đã hôn bao nhiêu lần, song đây là lần đầu tiên dùng cách thức bá đạo như vậy, lười tiến vào, chiếm lấy từng chút ngọt ngào của hắn ta.

“Ừm . . . . .” Lạc Phong đau nhưng vẫn rất hoan hỉ, trong mắt là nước mắt vì cảm động, trên gương mặt yếu ớt trắng bệch kia dần hiện lên hai đốm hồng hồng, đặc biệt quyến rũ.

Rất lâu sau, Hàn Cảnh Thìn mới buông hắn ra, lúc rời ra, giữa môi hai người còn có một sợi tơ mỏng, trong suốt, bị đứt đoạn giữa không trung.

Lạc Phong tham lam tiếp nhận, hút lấy, dường như đây là ân điển cao quý mà Hàn Cảnh Thìn dành cho.

Hàn Cảnh Thìn cảm thấy bản thân đúng là điên rồi, anh lại không thể nào khống chế được dục vọng muốn có hắn ta của chính mình, một Lạc Phong yếu ớt như thế này, làm anh thật muốn dùng lực mà thương thức.

Nỗ lực khống chế chính mình, Lạc Phong lại tỉnh lên.

“Cánh Thìn . . . . .” Hắn mềm mại nhẹ gọi anh, toàn thân trên dưới lại không tự chủ được mà phát rét, trong tim lại như đang bị mèo cào, cào không tới, song lại vừa ngứa vừa đau.

“Tiêm cho tôi . . . . . Nhanh lên . . .” Hắn như một con rắn đang bò trên giường, song lại run rẩy kịch liệt.

Hàn Cảnh Thìn đột nhiên có một ý tưởng để hàng hạ hắn ta.

“Bây giờ cho anh hai lựa chọn, một là để tôi tiêm cho, hai là tôi tấn công anh tiếp nhận, anh chọn cái nào?” Giọng nói mỉa mai của anh nhẹ nhàng thổi bên tai hắn.

Thân thể Lạc Phong run rẩy một cái, lựa chọn thứ hai, là giấc mơ của hắn, Hàn Cảnh Thìn lại đột nhiên chủ động đụng vào hắn, đó là việc mà hắn luôn khát vọng.

Song hắn lại không nhận được nữa, hắn muốn ông tiêm kia, cực kỳ muốn nó !

“Cánh Thìn . . . . .” “Hắn bắt đầu khóc lóc, từng tiếng đều giống như đang cắt da cắt thịt.

“Cơ hội chỉ có một, anh chọn cái nào ?” Hàn Cảnh Thìn có chút không nỡ, nhìn bộ dạng hắn bị hành hạ đến sống đi chết lại như vậy, sự đau khổ này, anh cũng từng phải chịu, cho nên anh biết rõ hắn ta hiện giờ đang khó chịu đến mức nào.

Đây thật đúng là sự kiểm tra về ý chí của hắn, Lạc Phong vẫn đang giãy giụa trên giường, trong đầu đều là âm thanh tiếng đập cánh muỗi, vang vọng rì rì .

Hắn cảm thấy như huyết quản của mình đang từng chút từng chút bị nở rộng ra ngoài , dường như đang bị ép lấy, gương mặt Hàn Cảnh Thìn, trong mắt hắn ta, cũng dần dần trở nên mơ hồ hơn.

Giãy giụa, hắn cuối cùng cũng không chịu được nữa, kéo lấy khuỷu tay anh, “Tôi muốn ông tiêm, tôi chọn . . . . . Cái đầu tiên . . . . .”

Con mắt của Hàn Cảnh Thìn đột nhiên băng lạnh, lãnh đạm nhìn hắn một cái, đứng lên bước ra phía ngoài lấy ống tiêm, vứt xuống trước mặt hắn, lạnh giọng nói : “Tự mình giải quyết.”

Lạc Phong lập tức cầm ống tiêm lên, kim tiêm mảnh mai kia lập tức cắm sâu vào trong da thịt trên cánh tay.

Hắn dễ chịu mà phát ra một tiếng rên trầm thấp, song sau khi hưởng thụ xong, lại lo sợ mà nhìn Hàn Cảnh Thìn.

“Tôi biết, anh đang giận, anh trách tôi không chọn điều thứ hai.”

Ngữ khí của hắn có phần tội nghiệp, ngồi trên giường kia, co thành một khối, cẩn thận mà quan sát nét mặt Hàn Cảnh Thìn.

Hàn Cảnh Thìn lạnh lùng nhìn hắn, không nói tiếng nào, đúng như lời hắn nói, anh vừa rồi thật sự đã có chút giận dữ.

Nếu như hắn chọn cái thứ hai, liệu có phải anh sẽ trầm luân vào trong đó, mà quyết định tha cho hắn ta?

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 194: Sự Thật Về Việc Ninh Manh Bị Hãm Hại

Đêm khuya. Ninh gia.

Ba căn biệt thự đều sáng đèn.

Dường như những người ở nơi đây, đều không có tâm trạng để ngủ.

Căn phòng ngủ của Ninh Nam, cửa phòng đóng chặt.

Y Bán Nguyệt đang ngồi trong phòng mình, cuối cùng cũng đã không cần mỗi ngày đều phải nghe những âm thanh nhức tai kia nữa, song vẫn chỉ một mình trong căn phòng trống rỗng.

Cẩn thận đứng dậy, mở cửa phòng mình ra, nhón chân trần đến trước cửa phòng Ninh Nam, nghe trộm động tĩnh bên trong.

Cô ta biết, như thế này rất nguy hiểm, lỡ mà bị Ninh Nam biết được, bản thân sẽ không còn có khả năng được ở lại Ninh gia nữa.

Từ sau khi biết được chuyện Ninh Nam điều tra Tấn Tịch, cô ta bèn bắt đầu mỗi tối đều có hành động nghe trộm, đáng tiếc là mấy hôm liền đều không nghe được gì có giá trị cả. Hôm nay căn phòng của Ninh Nam vẫn không có động tĩnh gì như trước, Y Bán Nguyệt đứng ở cửa phòng một lát, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, tim trong chốc lát mà nhảy lên đến tận cổ họng, lác eo nhanh chóng biến về phòng mình, khép hờ cửa lại.

Từ khe cửa, cô ta nhìn thấy Ninh Nam thân mặc đồ ở nhà, lông mày cau lại, nét mặt nghiêm túc chưa từng thấy, đang nhanh chóng hướng về phía cầu thang mà đi tới.

Đã xảy ra chuyện gì? Y Bán Nguyệt trong tim thầm tính toán, anh ta đang mặc bộ đồ ở nhà, vậy nhất định sẽ không ra khỏi Ninh gia, thế thì hoặc là đi tìm Hình Tuệ, hoặc là đi tìm Ninh Manh.

Cô ta giữ một khoảng cách rất xa để đi theo anh, đêm khuya hạ nhân đều đã ngủ cả, Y Bán Nguyệt bao lấy áo ngủ của mình, nhìn thấy Ninh Nam bước đi hướng về phía biệt thự của Hình Tuệ.

Gió đêm đầu đông đặc biệt lạnh, Y Bán Nguyệt không chịu được mà run rẩy một cái, muộn như thế này rồi, Ninh Nam còn đi tìm Hình Tuệ, thiết nghĩ nhất định là có chuyện lớn.

Cũng có lẽ, chính là đã có kết quả của chuyện kia.

Nhìn Ninh Nam bước vào trong biệt thự của Hình Tuệ, cô ta chịu gió lạnh đứng đợi bên ngoài một lát, khi thấy đèn thư phòng của Hình Tuệ sáng lên, đoán Ninh Nam đã vào trong đó rồi, lúc này mới mở cửa mà vào.

Lần đầu tiên làm cái việc lén lút như thế này, Y Bán Nguyệt trong tim khó tránh được căng thẳng, cẩn thận từng bước từng bước đi lên cầu thang, dừng lại ở cửa thư phòng của Hình Tuệ, bên trong đã thấy có âm thanh truyền ra.

“Mẹ, con nghĩ Ninh Manh và Tấn Tịch nhất định phải hủy bỏ hôn ước.”

“Con rốt cuộc đang nghi ngờ ai thế? Con đang nghi ngờ Tấn Tịch sao?” Hình Tuệ giọng điệu nghi ngờ hỏi.

“Không phải là nghi ngờ, mà là khẳng định!” Ninh Nam nặng nề thở dài một cái, giọng điệu thêm mấy phần hận thù, “Tấn Tịch chính là hung thủ đã tìm người để hãm hiếp Ninh Manh.”

“Con nói cái gì!” Hình Tuệ giọng nói cao vút lên, nhìn Ninh Nam rõ ràng không phải là bộ dáng đang nói đùa, âm thanh bắt đầu có chút run rẩy, “Ninh Nam, con đã điều tra được những gì?”

Con người âm u của Ninh Nam phát ra ánh sáng đáng sợ, sự tàn ác khát máu đó như nói rõ anh ta đối với việc có bao phần căm hận.

Anh vốn dĩ không hề muốn cho người đi điều tra cậu ta, song sự quan tâm của Tấn Tịch đối với Noãn Noãn đã vượt qua cả Ninh Manh, vì vậy anh mới có nghi ngờ.

“Con đã điều tra về tất cả những tin tức tài khoản của Tấn Tịch trong thời gian Ninh Manh gặp nạn, khoảng thời gian đó cậu ta đã chi ra một khoản tiền

lớn, được trực tiếp chuyển từ ngân hàng ở Thụy Sĩ đến một tài khoản ở Ấn Độ, sau đó con đã điều tra ra được tin tức của người chủ tài khoản đó, mới dần dần tìm hiểu được rằng số tiền đó đã được phân ra chuyển cho bốn người Trung Quốc vừa trốn sang Ấn Độ.”

“Sau đó thì sao?” Giọng nói của Hình Tuệ càng run rẩy thêm, nếu như chủ mưu đằng sau vụ này là Tần Tịch, vậy thực sự là quá đáng sợ.

Ninh Nam cũng dừng lại một lúc, bị không khí lúc này ép xuống đến nỗi có chút không thở được, sự thực quá tàn nhẫn, anh cũng đã phải dùng một khoảng thời gian rất dài mới có thể tin vào chuyện này, Tần Tịch ! Tần Tịch ! Sao lại là cậu ta !

Y Bán Nguyệt trốn ở ngoài cửa nghe trộm đối thoại trong phòng, cũng bị rơi vào trạng thái không thể tin được.

Như cô ta được biết, Tần Tịch nổi tiếng quan tâm chăm sóc đến Ninh Manh, khi Ninh Manh gặp nạn, cậu ta còn cầu hôn ngay lúc đó, người con trai ấm áp như ngọc này, lại chính là hung thủ hãm hại Ninh Manh, thật là đáng sợ !

Đem tai dính lên cánh cửa, tiếp tục lắng nghe âm thanh bên trong.

Không khí, thật nặng nề, bàn tay Hình Tuệ ôm lấy đầu, há to miệng để hớp hơi, có chút không muốn nghe tiếp sự thật tàn khốc này nữa.

“Mẹ . . . . .” Ninh Nam bước qua, dịu lấy bà bước đến ngồi xuống sofa.

Hình Tuệ khoát khoát tay, ý bảo anh tiếp tục nói.

“Con đã tìm được mấy tên Trung Quốc trốn đến Ấn Độ kia, thăm vấn qua bọn chúng, chúng đúng là trong khoảng thời gian đó, đã bắt hai người con gái, còn tiến hành bạo lực với một người trong đó, lại còn quay phim lại nữa.”

Ngừng nói, Ninh Nam cố hết sức để không chế cảm xúc của bản thân, anh đã xem qua cuộn băng đó, ai cũng không thể chấp nhận được việc em gái mình lại phải chịu đựng sự hành hạ tàn nhẫn đến vậy !

Ý thức sau đó làm anh nắm chặt tay lại thành quyền, cắn răng nói ra từng chữ, “Người trong đoạn băng đó, chính là Ninh Manh và Noãn Noãn !”

Đôi tay Hình Tuệ run rẩy, cả người dường như muốn ngã nhào về phía sau sofa, từ trước đến giờ, bọn họ đều cho rằng cậu ta là người tốt nhất với Ninh Manh , song lại chính là hung thủ hại con bé.

Tại sao ! Tại sao ! Ninh Manh đối với cậu ta không đủ say mê sao? Ninh gia đối với cậu ta không đủ tốt hay sao?

Rốt cuộc là vì lý do gì, lại làm cậu ta như vậy với Ninh Manh ! Tại sao !

“Tại sao ! Tại sao !” Hình Tuệ kích động lên, kéo lấy tay áo Ninh Nam gào hét không ngừng.

“Mẹ, mẹ bình tĩnh lại, bình tĩnh ! Không được để Ninh Manh nghe thấy !” Anh ép Hình Tuệ ngồi xuống, nhỏ giọng nhắc nhở bà.

Lời của anh, đã thành công giúp Hình Tuệ không còn kích động nữa, anh nói đúng ,chuyện này, không thể để cho Ninh Manh biết được, con bé sẽ không cách nào tiếp nhận được sự thật này !

“Đúng, ngàn vạn lần đừng nói với Ninh Manh, Ninh Nam, chúng ta bây giờ phải làm sao đây? Không được để Tần Tịch lại đến gần con bé nữa, nhưng Ninh Manh hiện giờ lại chỉ khi nhìn thấy Tần Tịch mới có chút biểu tình, con bé đã không nói chuyện rồi, không có Tần Tịch nữa thì nó phải làm sao !”

Hình Tuệ lần đầu tiên cảm thấy kinh hoàng không tưởng tượng được thế này, sự đã kích của sự việc này với bà là quá lớn, con gái yêu quý của bà, có thể cả đời này cũng sẽ không có hạnh phúc nữa rồi !

“Cho nên chúng ta nhất định phải giấu con bé, mẹ, tìm một lý do để hai đứa nó hủy bỏ hôn ước, Tần Tịch, con nhất định sẽ không tha cho cậu ta . . . . .”

Lời nói phía sau, Y Bán Nguyệt đã không còn lòng dạ nào nghe tiếp nữa, bởi vì cô ta đã nghe được trọng tâm, Ninh Nam muốn giấu Ninh Manh, muốn bảo vệ em gái yêu quý của anh ta.

Ha ha . . . . . Ninh Nam, anh như thế này với tôi, hôm nay tôi sẽ để em gái anh ném thư xem cái gì mới gọi là đau khổ, người đàn ông thương yêu nhất lại hại mình như vậy, xem cô ta làm sao mà chịu đựng được !

Nghĩ đến những điều này, Y Bán Nguyệt lập tức đứng dậy nhanh chóng chạy về phía biệt thự của Ninh Manh.

Ninh Nam a Ninh Nam, người mà anh muốn bảo hộ, tôi lại cứ muốn để cô ta phải đau khổ, đây chính là báo ứng đối với anh !

Hai người ở trong thư phòng đột nhiên nghe thấy tiếng cửa lớn đóng lại, hai người họ lập tức đông cứng lại, Ninh Nam nhanh chóng bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Chỉ nhìn thấy Y Bán Nguyệt đang mặc đồ ngủ chạy về hướng biệt thự của Ninh Manh.

“Không xong rồi !” Ninh Nam trong tim thầm kêu một tiếng, huyết khí lập tức xông lên trên đầu, con đàn bà đáng chết này, vừa rồi nhất định là đã nghe trộm cuộc đối thoại của bọn họ, hiện giờ đang chạy qua nói với Ninh Manh !

Tuyệt đối không được để cho cô ta thành công, Ninh Nam lập tức đuổi theo ! Hình Tuệ cũng đã có lại được phản ứng, nhanh chóng theo sát sau.

Y Bán Nguyệt vừa chạy vừa cười, thù hận đã che lấp đầu óc cô ta.

Ha ha .... Ha ha .... Ninh gia, vĩnh viễn cũng sẽ không được an lành !

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 195

Ban ngày, rất dài, luôn luôn mang đến cho người ta quá nhiều sự bức đồng.

Chỉ có đến đêm khuya, mới có thể tìm thấy được sự an tĩnh thuộc về trái tim mình.

Ninh Manh đã quen với việc mỗi đêm khuya, đều ngồi ở trên bậu cửa sổ, nhìn thế giới đêm đen bên ngoài.

Đã quen thuộc với sự trầm mặc, cũng đã quen thuộc với bi thương.

Trong tim lặng lẽ giống như đã chết vậy, không còn như trước đây, có xúc cảm vui buồn nữa.

Ninh Manh như thế này, chỉ sống trong thế giới của riêng mình, cô cho rằng như thế này thì có thể tê dại đi, sẽ không còn vì nhớ tới những đau thương kia mà đau đớn nữa.

Chỉ là sự yên tĩnh này, cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Đây chính là — — đến tội.

Lúc Y Bán Nguyệt chạy được đến phòng Ninh Manh, đã thở không ra hơi nữa, cô ta biết vừa rồi động tĩnh của mình quá lớn, e là đã bị Ninh Nam phát hiện rồi.

“Ninh Manh !” Cô ta điên cuồng đập cửa.

Suy tư của Ninh Manh bị tiếng ồn này đột nhiên làm đứt đoạn, hướng về phía cửa, nhìn cánh cửa đang bị đập ầm ầm kia, cũng không có chút động tĩnh nào.

Cô không muốn để ý đến, cũng không muốn biết, thế giới bên ngoài, đều chẳng có quan hệ với cô.

Cô vẫn nhìn tiếp ra ngoài cửa sổ, ở dưới lầu, thấy Ninh Nam đang chạy đến, còn có Hình Tuệ theo sát phía sau.

Đã xảy ra chuyện gì? Sao mọi người lại gấp gáp đến vậy?

Trong đầu Ninh Manh quét qua vài suy nghĩ, cuối cùng vẫn xuống khỏi bệ cửa sổ, bước ra mở cửa.

Cửa vừa được mở ra, Y Bán Nguyệt đã xông ngay vào, nắm lấy cổ tay cô , trên mặt hung phấn tột độ.

“Ninh Manh, cô biết không? Tấn Tịch chính là hung thủ cho người hãm hiếp cô, ha ha .... Là Tấn Tịch, cô biết không? Là Tấn Tịch a !”

Cô ta nói một cách rời rạc, cố sức lắc lắc Ninh Manh, dường như muốn để cho cô tỉnh táo lại.

“Tiện nhân ! Cô đang làm cái gì ! “Ninh Nam xông vào bịt miệng cô ta lại, vội vàng nhìn vào Ninh Manh, cô đang mở to đôi mắt nhìn họ, trong mắt kia đều là nước mắt, song thân thể lại chỉ ngậy ra đứng ở nơi đó.

“Ninh Manh, đừng nghe cô ta nói bừa .... ”

“Đồ tiện nhân nhà cô rút về phòng cho tôi !”

Y Bán Nguyệt nhìn phản ứng của Ninh Manh, biết là mình chỉ còn thiếu một bước nữa thôi, bèn nắm lấy bàn tay Ninh Nam cắn một cái, lần này đã dứt khoát mà thoát được ra.

Ninh Nam vội vàng buông tay ra, Y Bán Nguyệt lại tiếp tục làm nhảm : “Ninh Manh, cô biết chưa? Ninh Nam đã có đủ bằng chứng rằng Tấn Tịch chính là hung thủ, nhưng bọn họ muốn giấu cô, để hai người phải hủy hôn ước !”

“Bốp “ một cái tát, Ninh Nam đánh cô ta ngã xuống nền nhà. “Cô im miệng cho tôi !”

“Mẹ, đi tìm băng dính và dây thừng, đừng để kinh động đến người hầu.”

Ninh Nam miết lấy cổ họng cô ta, đem cả người cô ta nhấc lên, sự giận dữ trong mắt kia như một con dao găm sắc nhọn, cắt rời từng tác từng tác của cô ta.

Y Bán Nguyệt giãy dụa, bàn chân đá loạn trong không trung, cả người đều bị nghen thở đến đỏ hết cả lên, cố dùng lực để nói ra mấy chữ, “Ninh Nam, anh định ám sát tôi sao?”

Hình Tuệ đã tìm được băng keo và dây thừng đến, Ninh Nam trực tiếp ngồi lên người cô ta, bịt miệng cô ta lại, rồi lại lấy dây thừng trói chặt tay chân, ném trên nền nhà.

Cô ta đau khổ giãy dụa trên nền nhà, không kêu được, tay chân cũng không cách nào cử động, chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn chăm chăm trừng với Ninh Nam

Ninh Manh đứng ở đó, vẫn nhìn bọn họ, từ phản ứng của Ninh Nam và Hình Tuệ, cô căn bản là đã đoán được lời Y Bán Nguyệt nói là sự thật.

“Ninh Manh, cô ta cố ý đẩy, đừng nghe cô ta nói bừa.” Hình Tuệ bước đến nhẹ nhàng an ủi.

Ninh Manh không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ nhìn về phía họ.

“Đừng vậy, Ninh Manh, cô ta điên rồi, anh sẽ nhốt cô ta vào trong phòng, em đừng tin cô ta !” Ninh Nam cũng lên tiếng an ủi.

Ninh Manh vẫn là nhìn về phía họ, con ngươi mở lớn, ánh mắt đờ đẫn, chỉ để đợi một lời nói thật.

Mặc kệ bọn họ có như thế nào, cô vẫn không có một chút phản ứng.

Rồi đột nhiên cô đang đứng ở chỗ đó, bỗng đi về phía Y Bán Nguyệt, quỳ xuống trước mặt cô ta, chuẩn bị giúp cô ta bỏ miếng băng dính trên miệng ra.

“Ưm ưm ... .. “ Y Bán Nguyệt phát ra những âm thanh ưm ưm, nhìn thấy cô như nhìn thấy sợi dây cứu mạng vậy.

“Ninh Manh, em làm gì thế !” Ninh Nam ngăn cản cô.

Ninh Manh vẫn không nói gì cả, nhìn anh.

Cô muốn một lời nói thật.

“Là Tấn Tịch làm ... .. ” Ninh Nam cuối cùng cũng phải từ bỏ, anh biết, đã không giấu được nữa rồi.

Trong đầu, dường như có một sợi dây thần kinh đột nhiên bị đứt ra, xung quanh đều là tiếng cười của một lũ ác quỷ, giống như tiếng gọi đến từ địa ngục.

Ninh Manh đột nhiên ôm chặt hai tai lại, sống chết lắc đầu, thống khổ khôn cùng mà nhìn Ninh Nam, nước mắt trong mắt kia tuôn xuống không ngừng.

Thế giới ! Đã sụp đổ rồi !

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 196: Kẻ Thù Quá Nhiều, Khó Mà Phòng Tránh Được

Người con gái mạnh mẽ rất đẹp.

Trương tự như Ninh Manh, cho dù đã bị dơ bẩn, bị tàn phá đến rách nát, cũng không hề lùi bước, cô độc mà kiêu ngạo đứng thẳng trong cơn gió lạnh, gương mặt lạnh lùng, như một linh hồn xinh đẹp mà kiên cường !

Người con gái có tinh thần bị sụp đổ cũng rất đẹp.

Bởi vì, bọn họ hoặc khóc hoặc cười, hoặc không có biểu tình gì cả, nội tâm đều có một thứ yếu đuối. Sự tự ti, mặc cảm, đổ vỡ của họ giống như cánh hoa tàn, từ giờ về sau chỉ còn sống trong thế giới hoang tưởng của chính mình, không còn bất cứ quan hệ gì với hị nộ ái ố.

Ninh Manh lúc này, chính là người con gái có tinh thần bị sụp đổ.

Cái người vĩnh viễn luôn quan tâm chăm sóc đến cô nhất đó, lại chính là hung thủ hại cô.

Khi bị đám người đó làm nhục, điều khiến cô đau đớn nhất chính là vì không thể giữ tâm thân như ngọc cho Tần Tịch, vậy mà hóa ra, tất cả đều do anh ta an bài.

Cô không hiểu được sự tàn khốc đó của Tần Tịch, là xuất phát từ mục đích gì, lại càng không thể ôm lấy bản tính cứu vớt tội lỗi để tha thứ, vì vậy, ,cô đã chọn trốn chạy, chạy trốn đến thế giới của riêng mình.

Ninh Manh xông đến, lôi kéo Ninh Nam, như một người điên, xé y phục của anh ra, sống chết đánh vào anh.

Sự thương tâm đến không cách nào hô hấp được là cảm giác thế nào, muốn được khóc to lên, song lại bị nghẹn lại ở cổ họng, chỉ có nước mắt là tùy tiện rơi xuống, rơi trên áo Ninh Nam, ướt đầm một mảng.

Ninh Nam để mặc cho cô phát tiết, để mặc cho cô xé y phục anh ra, mặc cho nắm đấm không chút lưu tình kia của cô rơi xuống ngực mình.

“Ninh Manh ... ..” Hình Tuệ thử tiến lên ngăn cản cô, Ninh Nam lại ra hiệu cho bà đừng nói.

Cô hiện giờ, cần nhất là được phát tiết ra, đợi khi mệt rồi, tự nhiên sẽ dừng lại.

Nhưng, mười mấy phút trôi qua, cô vẫn không ngừng lại, động tác trên tay kia ngày càng hận thêm, dường như không còn biết mệt nữa, nước mắt càng rơi càng nhiều hơn, trong cổ họng lại không thể phát ra một tiếng khóc nào.

Ninh Nam hoảng lên, nắm lấy tay cô, nâng gương mặt cô lên.

Ánh mắt của cô trống rỗng như một người xa lạ, tóc đều dính hết lên gương mặt, gương mặt mất mát, như một đứa trẻ lạc đường không biết phải làm sao.

“Em sao thế, Ninh Manh, em đừng dọa anh.” Ninh Nam thực sự đã bị dọa rồi, bị sự xa lạ trong đôi mắt cô dọa đến.

Hình Tuệ cũng bước lên, nắm lấy tay Ninh Manh, “Ninh Manh, con nói câu gì đi ... .. Để mẹ được an tâm được không?”

Ninh Manh không nói gì, ngây ngô nhìn bọn họ hồi lâu, đột nhiên cười lên, tiếng cười điên dại, đâm đau vào tim người ta.

Ninh Nam, Hình Tuệ, Tần Tịch, cô đều không nhận ra nữa, những gì đã qua, nhanh chóng biến thành một mảng trống màu trắng trong đầu cô.

Tương lai, chỉ còn sống trong cái thế giới tưởng tượng kia.

Hai người họ đều bị phản ứng của cô dọa cho phát sợ, Ninh Nam cuối cùng cũng không thể không gọi điện thoại cho Trần Tiểu Dương.

Ngày thứ hai, Ninh Manh bị đưa đến bệnh viện, trong một căn phòng độc lập, bốn phía đều dùng túi mềm bao lấy, không có những đồ đạc sắc nhọn, nơi đây là căn phòng chuyên dùng cho những bệnh nhân tâm thần.

Trần Tiểu Dương chuẩn đoán tinh thần cô không còn bình thường, đã điên rồi.

Cô trốn chạy mọi vấn đề, cả ngày thần kinh đều rối loạn, có lúc khóc, có lúc cười, có lúc hoảng sợ, Ninh Nam — Hình Tuệ , tất cả cô đều không nhận ra được nữa.

Còn Y Bán Nguyệt, bị Ninh Nam nhốt lại, không bao giờ được ra khỏi căn phòng của mình nữa, mỗi ngày đều được hạ nhân đưa cơm, mất đi tự do.

Từ đó, Ninh gia, không còn ngày nào được bình an!

+++ +++ +++ +++ +++

Tập đoàn Lam thị, lại do Lam Quân Ky tiếp quản từ đầu, Tần Tịch vốn cho rằng, Lam Mặc chết rồi, Lam Quân Ky sẽ đem quyền lực đưa cho anh ta.

Mà kết quả, anh chỉ là một tổng giám đốc chấp hành, chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Lam thị, vẫn là do Lam Quân Ky đảm nhận.

Văn phòng của Lam Quân Ky, Tần Tịch gõ cửa bước vào.

“Việc gì thế ?” Lam Quân Ky ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, ra hiệu bảo anh ta ngồi xuống, rồi lại tiếp tục xem văn kiện trong tay mình.

“Ông nội ,lần trước ông bảo cháu đi điều tra Ninh Nam, cháu đã điều tra ra rồi, cái chết của Lam Mặc, có thể đúng là có liên quan đến anh ta.”

“Có chứng cứ không?” Lam Quân Ky dừng lại động tác trong tay, ánh mắt thâm sâu khó lường kia lóe ra một tia hàn quang.

“Có ạ.” Chứng cứ, tìm không được, anh ta có thể tự tạo ra mấy cái, chỉ có như vậy, Lam Quân Ky mới có đồng ý để hủy hôn ước giữa anh ta và Ninh Manh.

“Được, ông biết rồi . . . . .”

Bước ra khỏi văn phòng của Lam Quân Ky, Tần Tịch nhận được điện thoại của Ninh Nam.

Vừa hay, anh ta không gọi đến, anh cũng đang muốn gọi cho anh ta.

“Có việc gì ?” Nhận điện thoại, vẫn là giọng điệu bình tĩnh như mọi lần, song lại thêm vài phần sắc bén.

“Ninh Manh, đã phải vào bệnh viện tâm thần.”

“Tại sao? “ Có khắc hoảng loạn, song Tần Tịch rất nhanh đã bình tĩnh lại được.

“Bởi vì con bé đã biết, ai là chủ mưu tìm người đến làm hại nó như thế.” Ninh Nam từng câu từng chữ mang theo hận ý rõ ràng.

“Đây là ý gì !”

“Thật không ngờ . . . . . Tần Tịch . . . . . Cậu, mới là kẻ đáng sợ nhất.”

“Tôi không hiểu gì cả !” Tần Tịch vẫn không chịu thừa nhận, Ninh Nam nếu như không có bằng chứng, anh ta sẽ tuyệt đối không thừa nhận.

“Tôi đã tìm được mấy tên chạy sang Ấn Độ đó rồi, bọn chúng cũng đã nhận rồi, cậu không phải diễn kịch nữa đâu, hiện giờ, tôi chỉ muốn biết lý do, tại sao cậu lại làm thế với Ninh Manh.”

Ngữ khí của anh lạnh lẽo như khối băng ngàn năm, đối với Tần Tịch, ngoài thù hận đau thương, anh đã không thể nào để ý đến tình nghĩa huynh đệ đã có nữa rồi.

“Lý do ?” Ngữ khí của Tần Tịch cũng lạnh hẵn đi. “Tôi cũng vừa hay muốn hỏi anh lý do, Lam Mặc , là anh giết đúng không? Tôi đã tìm được bằng chứng rồi.”

“Cậu đang nói cái gì !” Ninh Nam chỉ cảm thấy trong tim thất lại, mối quan hệ thù địch này của Tần Tịch xuất hiện quá đột ngột, anh căn bản là không hề có phòng bị, mà đối thủ như thế này, là sát nhân vô hình, mới làm người ta kinh sợ.

“Tôi nói cái gì anh tự mình hiểu được, Ninh Nam, tôi là đang chuẩn bị gọi điện thoại cho anh, muốn hủy hôn ước giữa tôi và Ninh Manh.”

Chiều đánh trước này của Tần Tịch hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Ninh Nam, anh vốn dĩ là muốn thăm vấn anh ta một lượt, song lại bị anh ta đánh lại một quả, mà rắc rối nhất, là chuyện của Ninh Manh, lại không thể dùng pháp luật để xử phạt anh ta, nếu không sẽ làm mất hết danh tiếng của Ninh Manh.

Nghĩ đến những điều này, có lẽ Tần Tịch đã tính toán trước cả rồi, đúng là một người đàn ông đáng sợ, so với Ninh Nam anh thì còn thâm độc hơn mười mấy lần.

Dập điện thoại xuống, thở dài một hơi, Ninh Nam giờ mới biết, cái gì gọi là kẻ thù quá nhiều , khó mà phòng tránh được.

Tô Noãn Noãn, Hàn Dật Thìn, Tần Tịch, đều cùng một phe, mà mục đích của bọn họ, chính là đánh vào anh.

Còn anh, thực sự đã mệt rồi.

Ở bên này Tần Tịch cúp điện thoại xuống, lập tức lái xe đi tìm Noãn Noãn.

Anh ta đột nhiên cảm thấy, bản thân cuối cùng đã được tự do, không còn hôn ước với Ninh Manh nữa, anh ta đã có thể đường hoàng mà đứng bên cạnh Noãn Noãn, quan tâm đến cô, bảo vệ cô, dùng thân phận một người đàn ông, chứ không phải là hôn phu tương lai của Ninh Manh nữa.

Noãn Noãn, nghĩ tới cô ấy, khoe miệng bất giác mà nhếch lên, cuối cùng đã có thể theo đuổi tình yêu của mình, chứ không còn phải thần phục cuộc hôn nhân thương nghiệp này nữa.

Hành động mạo hiểm lúc đó, anh ta cả Ninh Manh sau khi bị hãm hiếp như vậy, nhất định sẽ vì tủi nhục mà không dám kết hôn với anh ta nữa, vậy thì hôn sự này, đã có thể tự nhiên mà kết thúc.

Hiện giờ anh ta cũng đã làm được, Ninh Manh, trong suốt cả sự việc này, là người vô tội nhất, đối với cô ấy, anh không phải là không có cảm giác tội lỗi, nhưng để thoát khỏi việc làm một con cờ, anh ta không thể không nhẫn tâm được.

Có điều rất lâu sau này, anh ta mới biết, hóa ra tất cả, đều đã được trời định đoạt, vốn dĩ, đây chính là nhân quả báo ứng !

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 197: Nụ Hôn Trong Thang Máy

Lúc Tấn Tịch đến nhà Noãn Noãn, đã là buổi tối, thật lạ, cô ấy không có ở nhà.

Gọi vào điện thoại của cô, không thông, gọi điện thoại cho Hàn Cảnh Thìn, anh ta đang ở Yêu Kiều, không ở cùng Noãn Noãn.

Cô ấy có thể đi đâu? Tấn Tịch trong tim ngấm ngầm nổi lên sự bất an, thì điện thoại lại vang lên.

Nhận điện thoại, là Hàn Cảnh Thìn.

“Tấn Tịch, còn chưa tìm được Noãn Noãn sao? Tôi nghĩ có khả năng . . . .” “Anh dừng lại một chút.

“Có khả năng gì?” Tấn Tịch nghe được trong lời nói của anh rõ ràng là có vấn đề.

“Anh tốt nhất là tìm người tra xem hành trình của Hàn Dật Thìn, cũng có thể, Noãn Noãn sẽ đi tìm anh ta.” Hàn Cảnh Thìn lo lắng về điều kiện lần trước mà Hàn Dật Thìn đưa ra, sợ là Noãn Noãn thật sự sẽ đi tìm anh ta nói chuyện.

“Tôi biết rồi.” Tấn Tịch ngắt điện thoại, bèn lập tức cho người đi điều tra xem hành trình của Hàn Dật Thìn thế nào, Noãn Noãn đi tìm anh ta? Người đàn ông đó quá nguy hiểm.

+++ +++ +++ +++ +++

Khách sạn thương vụ, ở tầng trên cùng đang tổ chức một tiệc rượu làm quỹ từ thiện.

Hàn Dật Thìn rất ít khi tham gia những bữa tiệc rượu lấy danh nghĩa làm từ thiện để tổ chức này, có thể nói là khinh thị.

Chỉ có điều bữa tiệc rượu ngày hôm nay có mời mấy vị khách mời là người nổi tiếng trong giới thương nghiệp, có quan hệ đến lợi ích của công ty anh ta, nên anh ta mới xuất hiện ở nơi đây.

Hạ Vi Diễm thân là thư ký thân cận của anh ta, giúp anh ta đi giải quyết từng người trong đám đàn ông kia, cách thức này, so với việc anh ta phải động não thì trực tiếp hơn nhiều.

Dựa vào bên cạnh một chiếc ghế, cầm một ly Cocktail lên, vô vị nhìn những kẻ giả tạo vô thân thiết mà giao lưu kia, trong đầu lại cứ liên tục xuất hiện một bóng hình, không xóa đi được.

Anh ta uống hết ly này đến ly khác.

Nghĩ tới lúc trước được thưởng thức sự ngọt ngào của cô, song lại không hưởng thụ cho tốt mà tiếc nuối, làm thân thể anh ta lúc này vô thức mà nóng lên, là loại rượu này mạnh quá chẳng, Hàn Dật Thìn nghĩ.

Trước mắt xuất hiện một bóng dáng, làm anh ta đông cứng lại, cứ nghĩ rằng đó là ảo giác.

Tô Noãn Noãn, đang cười mà bước về phía anh ta, bước đi lắc lư, một thân váy hai dây lễ phục đen, làm tôn lên làn da như tuyết của cô, mái tóc như mây kia được vắn lên, tùy ý song lại không mất đi sự tinh tế, dưới bộ lễ phục có nửa phần trong suốt kia, là phong cảnh bí mật lúc ẩn lúc hiện, càng làm lộ ra sự sexy đủ để làm cho xương cốt ta mềm nhũn cả ra.

Cho đến khi Noãn Noãn đứng trước mặt anh ta rồi, anh ta mới khẳng định không phải là mình nhìn lầm.

“Hàn tổng, say rồi sao? Có muốn tôi uống cùng anh một ly không?” Cô cười tinh nghịch, đứng trước mặt anh ta, như một yêu tinh rơi xuống nhân gian, mị hoặc đến cực độ.

Hàn Dật Thìn ngây ra một lúc, anh ta đúng là đã có vẻ say một chút, lúc này nhìn Noãn Noãn, bóng dáng đã có chút mơ hồ.

Noãn Noãn thấy anh ta không có động tĩnh gì, cười rồi cầm lấy ly rượu trong tay anh ta, “Hàn tổng thích Cocktail sao? Vừa hay, tôi tự chế một loại Cocktail, gọi là Nụ hôn đầm máu, Hàn tổng có hứng thú thử một chút không?”

“Em biết pha rượu sao?” Ngửi khí của Hàn Dật Thìn bình tĩnh, song trong tâm sớm đã bắt đầu tính toán, sự xuất hiện của Noãn Noãn, rõ ràng là cố ý, mục đích của cô ấy là gì?

“Thử xem . . . . . “ Trong lúc suy nghĩ, Noãn Noãn đã nhanh chóng pha xong rượu rồi đưa đến trước mặt anh ta.

Rượu, trước đây chưa từng thấy mạnh như thế này, vừa mới vào cổ họng, đã có một mùi vị cay nồng xông lên, giống như thực sự mang theo cảm giác máu tanh vậy, làm người ta muốn nếm được mùi vị thực sự của nó, song tìm lại sinh cảm giác khủng hoảng.

Hàn Dật Thìn ngừng một lúc, không hề do dự mà uống hết xuống, mùi vị thực sự lại đặc biệt thơm ngọt ngoài dự liệu của anh ta.

“Còn có hương vị hơn cả em. . . . . “ Anh ta tiến sát đến bên tai cô trầm giọng nói, giọng điệu cực kỳ ám muội.

“Vậy sao?” Cô cười cười, khuôn mặt kề sát vào anh ta, hơi thở như hương lan kia phả ra bên má anh ta, sau đó ưu nhã xoay người, lại bị anh ta kéo lại.

“Em định đi đâu?”

“Tôi muốn về nhà rồi.”

“Về nhà.” Hàn Dật Thìn không hiểu, lẽ nào hôm nay cô ấy tới thực sự chỉ vì mời anh ta uống cốc rượu này sao?

“Đúng vậy.” Noãn Noãn vô tội nhìn anh ta, bỏ tay anh ta ra, bước ra khỏi tiệc rượu, bước về phía thang máy.

Hàn Dật Thìn không nghĩ nhiều, dùng trực giác mà đuổi theo cô.

“Một, hai, ba . . . . . “ Noãn Noãn trong tim đếm thầm, nhìn cửa thang máy đang dần đóng lại, trên gương mặt kia lại là nụ cười rất tự tin.

Vào giây cuối cùng, cánh cửa đang đóng lại kia bị một bàn tay to chặn lại, Hàn Dật Thìn bước vào.

“Hàn tổng cũng muốn về nhà sao?” Noãn Noãn cố ý hỏi anh ta, biểu tình ngây thơ, giống như thực sự đang hỏi anh ta về vấn đề này vậy.

“Noãn Noãn, em là đến để trêu chọc tôi đúng không? Hay là, điều kiện lần trước, em đã suy nghĩ xong rồi?”

Con ngươi u ám của anh ta nhìn chằm chằm vào cô, dường như muốn nhìn ra được ý đồ đến đây của cô.

Thang máy sang trọng lúc này chỉ còn lại hai người bọn họ, Noãn Noãn nhìn anh ta, cười như không cười, nhẹ nhàng lùi ra sau hai bước, nơi mềm mại kia sống động mà nhảy múa trước mặt anh ta, dễ dàng khơi dậy dục vọng tội ác của anh ta.

“Vừa rồi em nói, rượu của em, gọi là nụ hôn đắm máu?”

Anh ta bước lên một bước, bao lấy cô, bức cô lùi đến giữa tường thang máy và anh ta.

Anh ta thích được nhìn cô như thế này từ trên xuống, nhìn vẻ mặt sợ hãi của cô, chỉ lúc như thế này, anh ta mới cảm thấy người con gái này nằm trong tay anh ta.

“Đúng vậy, là Nụ hôn đắm máu.”

Trong mắt Noãn Noãn có tia hoảng loạn, ý thức sau đó để lưng dán chặt lên tường thang máy, con mắt to tròn kia ngược nhìn anh ta.

“Cái tên thật đặc biệt, cách đắm máu như thế nào? Không bằng . . . . . Chúng ta thử xem sao . . . . . “

Dục vọng của anh ta không còn cách nào có thể chống lại ánh mắt ngây thơ của cô nữa, âm thanh còn chưa hết, anh ta đã hướng môi cô mà hôn xuống, sự lạnh lẽo giữa đôi môi phủ xuống cô, mùi rượu nhanh chóng lan rộng giữa môi hai người, thơm ngọt, làm người ta say mê.

Ngoài dự liệu, Noãn Noãn lại không hề phản kháng, mà tay lại vòng lên ôm lấy cổ anh ta, đáp lại nụ hôn của anh ta, ánh mắt lại bay đến máy camera trong thang máy kia, cười quỷ mị một cái.

Nụ hôn của anh ta bởi vì sự dồn nén trước đó mà trở nên có chút bạo lực, điên cuồng mà chiếm đoạt, không hề thương xót mà hút lấy, làm cô bất giác mà có chút run rẩy, lông mi hơi hơi động đậy, đụng lên trên mặt anh ta, ngựa ngửa, song anh ta lại cảm thấy rất dễ chịu.

Cái lưỡi của anh ta dễ dàng mà quấn chặt lấy cô, tùy ý đùa giỡn, cường bạo liếm lấy từng tác của cô.

Noãn Noãn cẩn thận đáp lại anh ta, sự đáp lại của cô, lại càng kích thích ra dục vọng nơi anh ta, làm hai tay đang đặt lên eo cô kia, một tay hướng lên trên, một tay hướng xuống dưới, hai tay ngược nhau, dùng lực mà xoa nắn.

Cô nhẹ ưm một tiếng, dường như đã có phản ứng, âm thanh yếu ớt của cô, càng làm kích thích thêm cảm giác toàn thân anh ta, hận không thể ngay tại nơi này làm cho xong mọi việc.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, thang máy đã từ tầng trên cùng xuống đến tầng dưới cùng.

Mà hai người họ vẫn còn hoàn toàn trầm luân trong cảm giác tình dục đó.

Ding dong một tiếng, Noãn Noãn đột nhiên tỉnh ra ,tỉnh ra, được biểu hiện ra ngoài, vì từ đầu đến cuối, cô vẫn rất tỉnh táo.

Cô giãy giụa một cái, đôi mắt mở to nhìn Hàn Dật Thìn, chớp chớp, Hàn Dật Thìn lại không để ý nhiều đến vậy, lúc này anh ta như một con mãnh thú, nếm được một chút máu tanh, thì sẽ không thể dừng lại được.

Noãn Noãn vốn dĩ còn định để anh ta phát tiết xong, nhưng ánh mắt khi nhìn thấy nhân ảnh trong tường thang máy mờ mờ kia, đông cứng lại !

Tấn Tịch, từ lúc nào đã đứng ở cửa thang máy, cái ôm hôn điên cuồng của họ đó, đã bị anh ta nhìn thấy hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 198: Là Cô Tự Dâng Mình Tới Cửa

Ở cửa thang máy, hai người đối mặt nhau, dưới ánh đèn ảm áp, gương mặt u ám của Tấn Tịch căng đầy sương mù không nhìn rõ được cảm xúc, Noãn Noãn hoảng loạn chỉ có thể đứng ngây ra đó.

Hàn Dật Thìn, vẫn đang đắm chìm trong nụ hôn với Noãn Noãn, nụ hôn của anh ta đã từ môi dần dần chuyển rồi xuống dưới, dừng lại trên xương quai xanh của cô nhẹ nhàng cắn lấy.

Mùi vị của cô quá ngọt ngào, mỗi một lần hút lấy, dường như lục phủ ngũ tạng đều được kết dính lại cùng nhau vậy.

“Tấn Tịch . . . .” “Noãn Noãn chỉ cảm thấy trong đầu có một dây thần kinh nào đó đã đột nhiên đứt rồi, cố sức đẩy Hàn Dật Thìn ra, đuổi theo hướng của Tấn Tịch.

Trời ơi ~ bản thân vừa rồi đã làm gì thế này, làm sao lại có thể để cho Tấn Tịch nhìn thấy những điều này chứ.

“Em muốn chạy !” Hàn Dật Thìn một tay nắm lấy cổ tay cô, tay kia ôm lấy eo, đem cô dính sát vào thân thể mình.

“Em từ lúc nào lại câu kết với cả Tấn Tịch thế hả ? Vị hôn phu của em gái Ninh Nam, em đây là đang báo thù Ninh gia sao? “ Trêu đùa mà nhìn cô, giọng điệu của anh ta lại mang đầy sự châm biếm.

“Anh nói linh tinh cái gì thế !” Noãn Noãn trong tim run rẩy một cái, cô ghét vô cùng cách nói này.

“Em đã tự châm lửa lên trên người tôi, lại định không dập lửa mà đi sao?” Anh ta nắm chắc lấy cổ tay cô, lực đạo càng mạnh thêm mấy phần, nhìn thấy sự giận dữ cùng uất hận trong mắt cô, anh ta lại chỉ muốn được mạnh mẽ mà làm đau cô.

“Đến đây đủ rồi . . . .” “ Cô tức giận, mắt thấy Tấn Tịch đã bước ra khỏi sảnh chính.

“Đến đây đủ rồi . . . . ? Lần trước ở phòng ăn kia, chuyện của chúng ta còn chưa xong, hôm nay, liệu có phải là nên bù đắp không?”

Anh ta thậm chí không cần biết đây là nơi công cộng, tiến đến bên tai cô, liếm lên vành tai.

Noãn Noãn rụt cổ lại, song lại thuận thế mà càng tiến sát vào trong lòng anh ta hơn.

Anh ta cười tà ác, nhìn cô như một con cừu nhỏ khó thuần phục, càng lúc lại càng thấy thú vị.

“Đây chính là khách sạn, tư thế lần trước, chúng ta nên làm lại một lần nhé . . . .” “Anh ta nồng nhiệt nói những lời đáng xấu hổ kia, song lại đang nghĩ tới sự đẹp đẽ của cô, hạ thân bất giác mà cứng lên.

Chết tiệt ! Anh ta thậm chí một tiếng, mạch máu toàn thân đều đang tập trung vào phía cổ tay cô, lại càng lúc càng dùng lực mà nắm lấy cô.

“Đau quá . . . .” “ Cô than nhỏ, đôi mắt ngập nước nhìn anh ta.

Cái cách giả bộ đáng thương này, anh ta liệu có thể nào sẽ thỏa hiệp ?

Hàn Dật Thìn hừm một tiếng, lực đạo trên cổ tay cô cũng dần buông lỏng ra, con ngươi thâm sâu lóe lên như lưỡi kiếm trong làn gió lạnh.

“Dật Thìn ... ..” Hạ Vi Diễm đột nhiên xuất hiện ở đầu cầu thang, nhìn tư thế thân mật của hai người kia, Hàn Dật Thìn đang kiên quyết không buông tay, dục vọng chiếm hữu trong mắt anh ta làm cô ghen ghét đến phát điên lên.

Trong mắt quét qua một tia đau thương, hít sâu một hơi, trên mặt lại khôi phục nụ cười khéo léo, bước tới trước mặt hai người họ.

“Ông chủ Vương tìm anh khắp nơi đấy, em đã bàn với ông ấy gần xong rồi, anh có muốn đi gặp ông ấy bàn bạc kỹ hơn không?”

Hàn Dật Thìn bất mãn nhìn cô một cái, trên gương mặt lại không có bất kỳ biểu tình giận dữ nào, bàn tay vẫn đang nắm chắc lấy cổ tay Noãn Noãn, giữ nguyên tư thế thân mật của họ.

“Cô đi bàn cùng ông ta là được, tốt nhất là tối nay ký xong hợp đồng, tôi tin vào năng lực của cô.”

Hạ Vi Diễm vốn vẫn còn mang chút hi vọng, định dựa vào việc công để anh đi với cô ta, kết quả lại là, vị trí của người con gái kia trong tim anh ta, lại còn quan trọng hơn những việc kia nhiều.

“Đi giúp tôi đặt một phòng.” Im lặng một lúc, Hàn Dật Thìn đột nhiên mở miệng, anh ta do dự một lúc, vẫn là ra lệnh với cô, trong tim dù có chút không nỡ, anh biết như thế này với Hạ Vi Diễm có bao phần tàn nhẫn.

Hạ Vi Diễm cứ ngỡ là mình nghe nhầm, toàn thân đều đông cứng lại, nụ cười khéo léo trên gương mặt kia đã không thể đeo lên thêm nữa, trong mắt dần dâng lên một màn sương mù.

Cô như thế này, còn có tự trọng nữa không?

“Hạ tiểu thư, Hàn tổng của các cô uống say rồi, cô mau đặt cho anh ta một phòng để nghỉ ngơi, tôi về trước đây.” Noãn Noãn tranh thủ cơ hội, song lại bị Hàn Dật Thìn giữ lấy chặt hơn.

“Tôi đúng là muốn nghỉ ngơi, nhưng là muốn cùng em nghỉ ngơi !” Trên khóe miệng anh ta mang theo nụ cười ám muội nhìn Noãn Noãn, “Tối nay em đừng mong chạy được.”

Nước mắt của Hạ Vi Diễm cuối cùng cũng không nhịn được mà rơi xuống, sự nhẫn nhịn trong bao lâu nay, đổi lấy, là sự lạnh lùng cùng tuyệt tình của Hàn Dật Thìn.

Giúp anh cùng cô gái khác đặt phòng, Hàn Dật Thìn, anh rốt cuộc có từng để ý đến em chút nào không? Cứ cho là em chỉ là một con vật nuôi của anh, em cũng có máu có thịt có tình cảm, đã bỏ công sức ra lâu như vậy, đặt được, lại chỉ là sự châm biếm cùng tuyệt vọng !

Xoay người, rồi đi, buông tay, từ nay buông tay, người đàn ông tuyệt tình như vậy, cô đã được định là sẽ không có được, vậy thì việc gì phải lưu lại bên anh ta để phải chịu tổn thương như thế này.

Từng bước từng bước ra khỏi tiền sảnh, đôi chân run rẩy, dùng chút tự tôn còn lại của cô, tuyệt tình mà rời khỏi người đàn ông này.

Hàn Dật Thìn nhìn Hạ Vi Diễm rời khỏi, nước mắt của cô ta, bóng lưng run rẩy của cô ta, làm tim anh ta, có chút bất an.

“Buông tôi ra ! Tôi không đi đặt phòng với anh đâu !” Noãn Noãn nhỏ giọng kháng nghị, trong tiền sảnh đôi lúc lại có người đi qua bọn họ, trên mặt đều là nụ cười kì quái.

“Không do em quyết định !” Hàn Dật Thìn trực tiếp kéo cô đến quầy tiếp tân.

“Hàn tổng, muốn đặt phòng nào?” Phục vụ ở quầy tiếp tân lễ phép tươi cười hỏi, ánh mắt lại không nhìn được mà quan sát Noãn Noãn.

Hàn Dật Thìn trầm mặc một lát, đột nhiên cười hỏi : “Có phòng tình nhân không?”

Gương mặt nhân viên phục vụ quét qua một mảng hồng, nhỏ giọng nói : “Có ạ, xin chờ chút.”

Noãn Noãn lần này là hoảng thật rồi, lần trước cô đã phải chịu nhục một lần, không muốn đem thân thể này một lần nữa, Hàn Dật Thìn nói muốn lấy phòng tình nhân, như vậy thì trực tiếp giết cô đi cho rồi !

Nhìn khắp bốn phía, trong đại sảnh, nếu như hết âm lên để cầu cứu, cũng có thể sẽ thành công, nhưng kế hoạch của cô sẽ hoàn toàn bị làm hỏng, có điều hiện giờ cô lại chẳng nghĩ ra được cách nào khác cả.

Người đàn ông này, lần nào cũng ngoài nắm dự liệu của cô, rõ ràng đã lên kế hoạch như vậy, ai mà nghĩ ra được Hàn Dật Thìn lại điên cuồng như thế, trực tiếp kéo cô đi đặt phòng ở chỗ này.

Phòng tình nhân, cứ nghĩ tới là đã dựng hết cả lông lên.

“Được rồi ạ, Hàn tổng, đây là thẻ phòng của ông.” Phục vụ viên tươi cười đưa thẻ phòng cho Hàn Dật Thìn.

Suy nghĩ của Noãn Noãn bị câu nói này làm tỉnh ra, cô nhìn Hàn Dật Thìn, vừa hay lại đối diện lên ánh mắt anh ta.

“Chúng ta . . . . . Trước tiên đi . . . . . Ăn một chút đã nhé . . . . .” “Hô hấp của cô cũng có phần khó khăn, rõ ràng là đang rất căng thẳng, muốn tìm cách để kéo dài thời gian.

“Sao, sợ không có đủ thể lực à ? Yên tâm, tôi sẽ không làm em mệt đâu . . . . .” “Anh ta cố ý để âm lượng không quá nhỏ, làm nhân viên phục vụ bên cạnh, ai nấy đều nghe rõ mà đỏ cả mặt.

“Hàn Dật Thìn !” Noãn Noãn cắn chặt môi dưới, nhìn về đặc ý của anh ta, lại không có cách nào để phản kích lại.

“Đừng có giờ trò này ra với tôi, hôm nay là em tự dâng mình lên đến cửa, tối nay em không thoát được đâu . . . . .” “Anh ta bên tai cô nói lời nói âm hận, biểu tình trên gương mặt lại là nụ cười của một quý ông, để tay ra theo tư thế mời, tự nhiên mà đem tay cô khoác lên cánh tay anh ta.

Noãn Noãn như khúc gỗ đi theo bước chân anh ta, đi vào trong thang máy.

Hàn Dật Thìn ôm chặt lấy cô, kiều ngạo cao cao tại thượng, nhìn con mồi không thể thoát được này.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 199: Hưởng Thụ Cho Tốt

Hàng chữ ở màn hình tinh thể lỏng đang nhảy múa.

Nhịp tim Noãn Noãn càng lúc càng nhanh.

Len lén dò xét biểu tình của Hàn Dật Thìn từ trên bức tường thang máy mờ mờ, tay anh ta đang ôm chặt lấy cô, ánh mắt nhìn về phía trước.

Cơ hội cuối cùng rồi.

Noãn Noãn bắt đầu cẩn thận từng động tác, để tay chậm rãi sờ đến túi xách của mình, tìm đến di động.

“Em làm gì thế ?” Anh ta hơi nhíu đầu lông mày lại, khinh bỉ cười cô.

Giấy tiếp đó, còn chưa đợi cô có bất cứ phản ứng nào, anh ta ôm trái tay lại, đem cô bế bổng lên trong lòng mình.

Hai chân của Noãn Noãn lơ lửng trong không trung, chiếc váy bị tay anh ta cuộn lại vừa hay đến đúng nơi nguy hiểm, quai váy trên bờ vai kia cũng do tư thế này mà bị tuột xuống.

Cô thử giãy giụa một chút, song lại phát hiện giãy giụa trong tư thế này chỉ làm tăng thêm nguy cơ nguy hiểm, chỉ đành bỏ cuộc.

“Vật nhỏ, định gọi điện thoại cầu cứu sao? Gọi cho tình nhân nào của em thế, Ninh Nam? Tấn Tịch? Hay là Hàn Cảnh Thìn? Đàn ông của em cũng nhiều đấy nhỉ !”

Anh ta dường như đang giễu cợt, song Noãn Noãn lại nghe được trong giọng điệu của anh ta là ý ghen tuông không thoải mái chút nào.

Nỗ lực để bản thân bình tĩnh lại, vào thời khắc nguy hiểm thế này, cô không thể để bản thân bị rối loạn, nhưng người đàn ông này khó đối phó nhất là ở chỗ anh ta mềm rắn gì cũng không ăn.

“Không định gọi điện thoại cho ai cả, tôi chỉ định tắt máy, không muốn để người khác làm phiền đến chúng ta.” Cô trước tiên thay đổi thái độ, lãnh đạm mở miệng, giọng điệu bình tĩnh như thể đang thảo luận về thời tiết ngày nay vậy.

Hàn Dật Thìn trầm mặc mấy giây, đôi con ngươi sắc bén kia chăm chú nhìn vào cô.

“Ô Noãn Noãn, em thật đúng là càng ngày càng hay đấy, lúc này chủ động câu dẫn tôi, lúc khác lại phản kháng như con lừa nhỏ bị sợ hãi vậy, lúc khác nữa lại giả bộ bình tĩnh, lúc khác lại giả vờ đáng thương vô cùng, Noãn Noãn, em không cảm thấy những gì em làm mâu thuẫn lắm sao? Em rốt cuộc là định dùng chiêu thức gì thế ?”

Noãn Noãn trong tim quét qua một tia bất ngờ, anh ta đã nhìn thấu hết.

Con người như nước kia không lùi bước mà nhìn anh ta, đối diện lên con người anh ta, tay vòng ôm lấy cổ anh ta, làm tư thế vốn dĩ đã ám muội kia lại càng thêm phần ám muội.

“Tôi đâu có giả vờ ... Anh chưa từng nghe thấy câu nói này sao? Vào lúc không thể phản kháng lại sự cưỡng hiếp, vậy thì hãy hưởng thụ cho tốt ! Hi vọng anh tối nay, đừng làm tôi thất vọng !”

“Cưỡng hiếp ?” Sắc mặt Hàn Dật Thìn căng thẳng hẳn, cô ấy lại dùng từ này .

Việc như thế này, bình thường anh ta căn bản là không bao giờ làm, nhưng hôm nay, bất kể là có phải cưỡng ép hay không, anh ta cũng muốn phải có được cô gái này.

“Anh sẽ làm em phải tự nguyện ... “ Anh ta cười tà mị, con người đen như mực kia phát ra ánh sáng tà ác.

Ding dong ! Cửa thang máy mở ra, Hàn Dật Thìn ôm cô bước đi, thẳng đến cửa phòng.

Quét thẻ, mở cửa, đèn sáng lên.

Một căn phòng với “phong cách ” độc đáo xuất hiện trước mặt hai người họ. Ánh đèn đỏ mờ ám muội âm u nhấp nháy, trần nhà là một chiếc gương khổng lồ, giường tình nhân được làm từ nước, mềm mại mà tính đàn hồi cực cao.

Ghế sofa đều là hình chữ S, cấu trúc dựa theo kết cấu sinh lý của con người mà làm, còn có rất nhiều ... thứ đồ không thể tưởng tượng được, làm người ta đồ mặt tím đập loạn lên.

“Sao? Vừa ý chứ ?” Hàn Dật Thìn ôm cô đứng ở cửa mấy giây, chân đạp mạnh một cái đóng cửa lại.

Thịch một tiếng, tim Noãn Noãn cũng bị lỡ mất một nhịp, cửa vừa được đóng lại, là đã hoàn toàn cách ly mọi âm thanh với thế giới bên ngoài.

Hàn Dật Thìn buông cô xuống, Noãn Noãn lùi nhanh ra sau hai bước.

“Sợ hãi sao, em vừa rồi không phải nói là phải hưởng thụ cho tốt sao?”

Anh ta từng bước từng bước ép gần đến cô, nhìn bộ dáng cô rõ ràng là đang sợ hãi nhưng vẫn cố giả vờ bình tĩnh, trong tim lại có cảm giác đạt được chiến thắng mà trước giờ chưa từng có.

“Đến đây !” Một tay kéo lấy cổ tay cô, kéo cô đến bên cạnh giường, thân thể cũng theo cô mà đổ xuống.

Sức nặng của hai người rơi xuống chiếc giường nước, làm hơi hơi nảy lên, anh ta quỳ ở hai bên eo cô, để cổ tay cô cố định lên trên đầu, nhìn vào đôi mắt cô.

Đôi mắt cô trong sáng như một hồ bích thủy, trong suốt đến thiêu đốt người ta.

“Em có biết không? Lần đầu tiên nhìn vào đôi mắt em, tôi đã muốn hủy đi sự trong trắng của em !”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 200: Cô Đã Tính Toán Trước Cả Rồi !

“Em có biết không? Lần đầu tiên nhìn vào đôi mắt em, tôi đã muốn hủy đi sự trong trắng của em !”

Anh ta cúi đầu chăm chú nhìn cô, con người màu sẫm kia dưới ánh đèn càng phát ra sự âm u sâu thẳm, mang theo một loại tình cảm phức tạp làm người khác không hiểu được.

Gương mặt của Noãn Noãn, càng lúc càng trắng bệch đến vô sắc, nhìn gương mặt anh ta đang càng lúc càng được phóng to trước mắt mình.

Nụ hôn của anh ta rơi xuống mạnh mẽ.

Cô nhắm mắt lại, với lý trí cuối cùng, dùng hàm răng là nơi duy nhất cô có thể cử động được để bảo vệ tiết hạnh của mình.

Cô cắn anh ta, điên cuồng mà cắn, bất kể là môi hay là lưỡi.

Anh ta bị đau, gầm lên một tiếng, như một con dã thú, dựng người dậy, kinh ngạc nhìn cô.

Mùi vị máu tanh lan tỏa ra trong không khí, đôi môi của Hàn Dật Thìn đã bị cô cắn rách ra, đôi cánh môi yếu ớt kia dần xuất hiện những sợi tơ máu, cuối cùng tập trung lại thành giọt máu, từng giọt từng giọt rơi trên gương mặt Noãn Noãn.

Anh ta dùng cổ tay áo tùy ý mà lau đi, nhìn vết máu đỏ trên sơ mi trắng, đôi mắt thâm sâu kia dần dần hiện lên sự thù địch.

“Tôi nay em sẽ rất thảm.” Anh ta lạnh lùng nói.

Noãn Noãn không hề lùi bước, “Vậy thì cùng thảm với nhau !”

“Hừm . . . .” “Anh ta lạnh lùng hừm một tiếng, bước đến bên cửa sổ, kéo cánh cửa kính trong suốt ra, lấy từ đó ra một sợi dây thừng.

Đề chặt lên hai đùi cô, hai tay bắt đầu trói cổ tay cô lại.

Tiếng nhạc chuông di động là thứ không hề hợp với hoàn cảnh lúc này chút nào, lại bất ngờ vang lên.

Sự ngạc nhiên đang tràn ngập trong không khí, đột nhiên bị phá vỡ.

Hàn Dật Thìn dừng động tác lại, chăm chú nhìn vào túi xách của cô, hai đầu lông mày nhíu chặt.

Noãn Noãn trong tim lại căng cứng thẳng, chỉ hi vọng đây là cuộc điện thoại của người có thể cứu cô gọi đến.

Vẫn ép chặt lấy đùi cô như thế, giờ tay hướng về phía túi xách của cô, lấy di động, mở ra, điện thoại hiện lên là : Tấn Tịch.

“A . . . .” Anh ta cười khinh bỉ một cái, cảm di động lên để cho cô nhìn thấy cuộc gọi đến , “Có nhận không?”

Biểu tình của anh ta đều là sự trêu chọc, song đằng sau giọng điệu kia, lại tràn đầy sự u ám.

Nhìn thấy biểu tình hoảng loạn của Noãn Noãn, ngón tay anh ta nhẹ ấn lên nút màu xanh, nhận điện thoại.

“Noãn Noãn, cô đang ở đâu?” Âm thanh cuồng cuồng của Tấn Tịch truyền đến.

“Ồ dưới người tôi đây !” Gương mặt Hàn Dật Thìn xuất hiện một nụ cười ác ý.

Đúng như dự liệu, đối phương, là một khoảng lặng chết chóc.

“Tấn Tịch, mau đến cứu tôi, tôi đang ở phòng 707 . . . .” “Lời cầu cứu còn chưa nói xong, miệng cô đã bị Hàn Dật Thìn chặn lại, “Im miệng !”

Đối phương đã ngắt điện thoại, Hàn Dật Thìn biết được Tấn Tịch sẽ có hành động, khuôn miệng mím lại nhìn cô gái không biết tốt xấu này.

“Em có biết hay không, như thế này chỉ làm em chết nhanh hơn thôi !”

Anh ta bóp lấy cổ họng cô, hai đầu gối càng dùng thêm lực mà ép vào chân cô.

Noãn Noãn đau đến nổi nước mắt đã chạy vòng quanh trong hốc mắt, đầu gối của anh ta đè trúng lên xương của cô, đau chết đi được !

Tiếp tục dùng dây thừng trói cô lại, xoẹt một tiếng, xé rách bộ lễ phục của cô.

Dấu khắc chữ Ninh kia xuất hiện ra trước mắt anh ta.

Hàn Dật Thìn chăm chú nhìn vào dấu ấn đó, uất hận nhìn nó, sự thù địch trong mắt kia dần dần biến thành cái lạnh khát máu.

“Rất có ‘mỹ cảm ‘.” Anh ta giễu cợt, đôi mắt kia nheo lại, dường như đang che giấu sự nguy hiểm sắp bùng phát.

“Tôi có phải là cũng nên, lưu lại trên người em một chút gì đó ?” Nụ cười của anh ta như gấu dao trong đó, làm Noãn Noãn cảm thấy sống lưng đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Tại sao những người đàn ông này, đều thích như vậy, Ninh Nam — khắc lên con dấu riêng của anh ta, Lam Mặc — đeo lên người cô đá hồng ngọc huyết cấp, Hàn Dật Thìn đã lưu lại nơi lòng bàn tay cô một vết sẹo rồi, bây giờ vẫn thấy là chưa đủ sao?

Những người đàn ông này, cho rằng cứ lưu lại trên người cô vết tích, thì cô sẽ thuộc về bọn họ sao?

Thật ấu trĩ ! Thật bi ai !

“Ha . . . . Ha . . . .” “Cô khinh bỉ cười lạnh, cười đến điên cuồng. ....

“Em cười cái gì ?” Hàn Dật Thìn không thoái mái, cô gái này lại còn cười được, lẽ nào cô ấy không sợ sao?

“Tôi cười các người thật nực cười, cho rằng cứ để lại vết tích trên người tôi, tôi sẽ thuộc về các người sao? Sai rồi ! Tôi không thuộc về bất kỳ ai trong các anh cả !”

Anh ta nhìn sự phản kháng quyết liệt của cô, dù là vào thời khắc này, cô ấy vẫn mạnh mẽ như thế, giống như một đóa mâm xôi nở trong gió lạnh, mang theo sức sống mãnh liệt.

“Được lắm ! Em không thuộc về ai cả ! Kể cả Ninh Nam !” Anh ta giống như đang đáp lại lời cô, song lại cũng như đang tự nói với chính mình.

“Cốc cốc cốc cốc .... !!! “Tiếng gõ cửa vang lên ầm ầm làm cắt đứt suy tư của hai người họ.

“Noãn Noãn ... Tô Noãn Noãn ... “ Âm thanh quen thuộc của Tần Tịch vang lên từ bên ngoài.

Sao mà có thể đến nhanh như thế được? Hàn Dật Thìn trong mắt quét qua một tia nghi ngờ.

“Tôi ở đây !” Noãn Noãn hướng về phía cửa hét lên.

“Tô Noãn Noãn, em đã tính toán trước cả !” Anh ta chăm chú nhìn cô, ánh mắt như muốn xuyên thấu xuống đôi mắt cô.

Noãn Noãn trong mắt nhanh chóng lóe ra một tia kì lạ, song rất nhanh lại khôi phục như cũ, tiếp tục một bộ dạng biểu tình hoảng loạn, hét ra phía ngoài cửa : “Tần Tịch, tôi ở đây !”

“Em biết là cậu ta sẽ tới cứu em ! Em biết cậu ta vốn dĩ không đi đâu xa cả ! Tô Noãn Noãn , em rốt cuộc đang tính toán với ai !”

Anh ta lúc này, đang đem toàn bộ sự việc của đêm nay nghĩ lại một lượt, Noãn Noãn tại sao lại vô duyên vô cớ câu dẫn anh ta, mạo hiểm dùng thân mình, dù cô ấy biết rõ câu dẫn anh ta là rất nguy hiểm.

Sự xuất hiện của Tần Tịch, sự ứng cứu của cậu ta, cũng có lẽ tất cả đều nằm trong dự liệu của cô ấy rồi.

Sự hoảng loạn mà cô biểu hiện ra, sự khủng hoảng, lúc trong thang máy tìm di động để cầu cứu, cũng có lẽ tất cả chỉ là giả vờ.

Chỉ là cô ấy rốt cuộc đang tính toán điều gì ?

Không nhìn ra được, cũng không đoán ra được, anh ta vừa rồi còn cho rằng nắm được cô gái này trong lòng bàn tay, song không ngờ là đã bị cô cho vào tròng.

Ở cửa phòng dưới sự khuyên giải của Tần Tịch, đã bị nhân viên phục vụ của khách sạn mở ra.

Tần Tịch xông vào, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hàn Dật Thìn đang quỳ trên đùi Noãn Noãn, y phục của cô đã bị xé ra, một cảnh tượng hỗn loạn, làm anh ta nắm chặt tay lại thành quyền.

Hàn Dật Thìn liếc anh ta một cái, dần dần đứng dậy, chỉnh lại y phục của mình.

Trò chơi này, đúng là đã chơi một cách thất bại, bản thân lại bị một cô gái cài đặt như vậy, trọng tâm lại nằm ở chỗ không thể nhìn ra được mục đích của cô ấy, Tô Noãn Noãn thật đáng sợ, vừa rồi bọn họ mới chỉ ở bước đó, cô đã cá cược lớn thật.

Bước đến bên cạnh Tần Tịch, dừng bước chân lại, cười lạnh nói : “Căn phòng này lưu lại cho hai người đấy .”

“Cám ơn.” Dưới tình hình này, Tần Tịch vẫn giữ được thái độ bình tĩnh, nhẹ nhàng mà trả lời anh ta.

Hàn Dật Thìn hơi hơi ngây ra, xoay người nhìn Noãn Noãn đang khó xử kia, thần thái trong mắt, có sự thần phục, lại còn có cả sự quý mị không thể dò đoán được.

“Tôi nay em, đã thắng rất đẹp .... “ Anh ta nói một cách tự giễu, cũng không quan tâm Noãn Noãn có phản ứng thế nào, xoay người, đi ra khỏi phòng.

Cửa bị đóng lại, trong không khí, tràn ngập sự yên tĩnh kì lạ.

Rất lâu sau, Tần Tịch mới bước đến bên giường, lúc này Noãn Noãn đã trốn vào trong chăn, bao lấy toàn thân.

Trầm mặc nhìn cô mấy giây, thần sắc phức tạp trong mắt anh ta làm Noãn Noãn có chút bất an, anh ta cởi áo khoác của mình, đưa cho cô, sau đó xoay người, lưng quay lại cô.

Noãn Noãn mặc xong áo khoác của anh ta, chiếc áo to rộng không vừa người, làm toàn thân cô giống như một con chim cánh cụt đang từ trong chăn bước ra.

“Tôi đưa cô về nhà .” Ngờ khí của anh ta vẫn bình tĩnh như cũ, bình tĩnh đến nỗi làm cô cảm thấy sợ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 201: Anh Ta Lần Đầu Tiên Không Giữ Được Bình Tĩnh Như Vậy

“Tôi đưa cô về nhà .” Ngờ khí của anh ta vẫn bình tĩnh như cũ, bình tĩnh đến nỗi làm cô cảm thấy sợ vô cùng. ~

“Oh .” Noãn Noãn đáp lại một tiếng, ngoan ngoãn đi đằng sau anh ta, hai người vào thang máy để đến bãi đỗ xe.

Noãn Noãn đứng sau lưng Tần Tịch, không nói một tiếng nào, chỉ có đôi mắt là hướng về phía chiếc camera đặt trong thang máy kia.

Thứ này, có lẽ đã ghi lại được cảnh ôm hôn của cô và Hàn Dật Thìn.

Khuôn miệng kia không lộ chút dấu vết nào mà chỉ hơi nhếch lên một chút, rồi sau đó lại rất nhanh phục hồi lại sự yên tĩnh.

“Lần trước anh nói kế hoạch cải tạo đô thị của chính phủ là vào một tháng sau đúng không?” Cô cẩn thận hỏi dò Tần Tịch.

“Đúng.” Tần Tịch lãnh đạm đáp lại một tiếng, trong tim lại đang bị nghiền lại đến phát điên.

Thật không nghĩ tới, cô ấy còn có thể vào lúc nào mà như không có chuyện gì để bàn chuyện công việc với anh ta.

Noãn Noãn còn muốn hỏi nữa, nhưng nhìn thấy thái độ lạnh lùng của Tần Tịch, lại không dám hỏi tiếp gì cả.

Hai người bước ra khỏi thang máy, một câu cũng không nói, lên xe, đóng cửa, nổ máy.

Noãn Noãn ngồi ở ghế trước, theo thói quen mà giờ tay điều chỉnh nút nghe nhạc trên xe.

Cô có thói quen khi ngồi trên xe phải nghe một chút nhạc gì đó, hơn nữa, không khí hiện giờ quá gượng gạo, cô nhất định phải dùng chút âm nhạc để điều chỉnh lại, sự trầm mặc của Tần Tịch thật quá đáng sợ.

Vừa mới bật được mấy phút, Tần Tịch đã tắt nhạc đi.

Noãn Noãn biết, anh ta đang tức giận, đầu lông mày của anh ta đã sắp liền vào một chỗ rồi, anh ta là đang đợi sự giải thích của cô.

Nhưng cô thật sự, không muốn giải thích bất cứ điều gì, Tần Tịch sẽ đến cứu cô, thực tế là đã nằm trong kế hoạch của cô rồi, nhưng chuyện Tần Tịch xuất hiện ở cửa thang máy, vừa hay lại nhìn thấy một màn ôm hôn của cô cùng Hàn Dật Thìn, thì lại hoàn toàn không nằm trong phạm vi kế hoạch của cô.

Một màn đó, là cô tự nguyện, có giải thích thế nào cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Anh ta đã đụng đến cô chưa?” Rất lâu sau, anh ta cuối cùng không nhịn được nữa, hỏi ra câu hỏi này.

Câu hỏi này, thật ấu trĩ, anh ta đã đụng đến cô chưa? Y phục đều bị anh ta xé rách ra rồi, làm sao lại chưa đụng vào được?

Cô đoán, điều anh ta muốn hỏi có lẽ là : Anh ta đã đi vào trong cô chưa?

“Chưa.” Cô bình tĩnh trả lời.

Lông mày anh ta nói lỏng ra một chút, hỏi phục lại thần sắc đẹp đẽ.

“Anh ta có làm đau cô không?” Anh ta lại hỏi.

“Có một chút.” Noãn Noãn trả lời đúng sự thật, sau đó lại nhìn thấy đầu lông mày của anh ta lại dính lại một chỗ.

Đột nhiên xe phanh gấp lại, Tần Tịch đem xe dừng lại ở bên đường.

Anh ta cuối cùng đã không duy trì được đáng vẻ bình tĩnh như bình thường, ánh mắt sắc bén nhìn vào Noãn Noãn.

Noãn Noãn chỉ cảm thấy một áp lực vô hình đang ùn ùn kéo đến, mà cô không cách nào trốn được, chỉ có thể bị nhấn chìm trong đó.

“Tôi với Ninh Manh, đã hủy bỏ hôn ước rồi.” Giọng của anh ta, mang theo mùi vị của sự cô đơn, lãnh đạm, truyền vào trong tai cô.

Noãn Noãn ngậy ra một chút, điều mà cô lo sợ cuối cùng vẫn xảy ra, đối với Tần Tịch, cứ luôn có một tình cảm không nói rõ cũng không minh bạch được, mà cô tin, Tần Tịch cũng thấy như vậy.

Anh ta đối tốt với cô, sớm đã vượt qua sự quan tâm đơn thuần của bạn bè.

Cô vẫn luôn cẩn thận giữ gìn sợi dây tình cảm dựa trên tình bạn này, song Tần Tịch, vẫn là đã đâm thủng tầng giấy ngăn cách đó.

Lo ngại, Noãn Noãn nhìn vào Tần Tịch, đôi mắt anh ta rất đẹp, có cảm giác quen thuộc vô cùng.

Vì vậy, cô không biết phải làm cách nào để đối mặt, hay nói là, phải làm sao để giải quyết mối tình cảm này.

Tần Tịch nói với cô câu này, rốt cuộc là hi vọng cô sẽ có phản ứng như thế nào?

Chỉ trong giây lát do dự đó, Tần Tịch đã đột nhiên nắm lấy tay cô.

Noãn Noãn bị hành động này của anh ta làm đông cứng lại một lúc, bản năng mà muốn rút tay về, song lại bị Tần Tịch giữ lại chặt hơn.

Một Tần Tịch không giữ được bình tĩnh như thế này, cô là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 202: Gặp Ninh Nam Ở Tiệc Rượu

Một Tần Tịch không giữ được bình tĩnh như thế này, cô là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Việc hủy hôn của anh và Ninh Manh, là do ai đề xuất?”

Noãn Noãn không giãy ra khỏi tay anh ta nữa, chăm chú nhìn vào anh ta, hơi mỉm cười.

“Là ... ..” Tần Tịch do dự một lúc, “Là ... .. Ninh Nam.”

“Ninh Nam?” Tay Noãn Noãn hơi run rẩy, “Tại sao?”

Tần Tịch nắm chặt lấy tay cô hơn, cảm giác tiếp xúc mềm mại, lòng bàn tay ấm áp bao lấy tay cô.

“Nguyên nhân, tôi không muốn nói.” Lòng mảy của anh ta vẫn chau lại như cũ, song biểu tình trên gương mặt lại ôn nhu đến nỗi có thể làm tan chảy người ta.

“Tôi hiểu rồi, về nhà thôi ... ..” “Noãn Noãn rút tay mình ra, nhìn ra phía cửa sổ.

Tần Tịch lại khởi động xe, chuyên tâm lái.

Cô ấy đang cảm thấy có lỗi sao? Anh ta nghĩ, cô ấy nhất định cho rằng, Ninh Nam là bởi vì nhìn thấy cô ấy và mình quá thân mật, mới quyết định hủy bỏ hôn ước với Ninh Manh.

Noãn Noãn thật đơn thuần, thật quá ngây thơ, cứ luôn bị người ta lừa gạt như vậy.

Còn anh ta, chỉ có thể đưa ra hạ sách này.

+++ +++ +++ +++ +++

Đưa Noãn Noãn về nhà, dặn dò cô sớm nghỉ ngơi, Tần Tịch mới rời đi.

Về đến nhà mình, đêm đã rất khuya.

Tấn Tịch đỗ xe xong, mới nhìn thấy thư phòng của Lam Quân Ky đèn vẫn đang sáng.

Trong tim nghẹn lại một cái, không cần ai nhắc nhở gì Tấn Tịch cũng biết được là Lam Quân Ky đang đợi mình về.

Gõ cửa, bước vào thư phòng, Lam Quân Ky ngồi ở ghế sofa, đang hút xì gà, hương vị nồng nặc tràn đầy toàn bộ căn phòng, làm cổ họng hơi nghẹn lại.

“Về rồi.” Ông không hề có ý ngẩng đầu lên, đem tàn xì gà gạt vào trong hộp đựng tàn thuốc ở trên bàn.

“Ông nội . . . . .” Tấn Tịch gọi một tiếng, “Gần đây thân thể ông không được khỏe, đừng hút nhiều xì gà quá.”

Lam Quân Ky ngẩng đầu lên nhìn anh ta, dường như muốn xem xem lời nói của anh ta có thật tâm hay không.

Ánh mắt của ông rất sắc bén, như một lão hồ ly đầy âm mưu, nhìn trực tiếp vào trên mặt Tấn Tịch.

Tấn Tịch vẫn đứng đĩnh đạc ở nơi đó, đón nhận ánh mắt của ông, dường như sớm đã quen như vậy rồi.

Trầm lặng phút chốc, Lam Quân Ky mỉm cười đemếu xì gà trong tay dập vào trong hộp đựng tàn thuốc, đổi một tư thế khác, nói : “Cháu gần đây luôn về rất muộn, việc công ty bận lắm sao?”

Lời của ông, nghe thì như không có ý gì, như một câu nói hỏi han thông thường, nhưng Tấn Tịch trong tim hiểu rõ, Lam Quân Ky tuyệt đối không đợi anh muộn như thế này mà chỉ để nói những chuyện như vậy.

Nhất định, là ông đã biết được chuyện gì đó.

Vì vậy Tấn Tịch trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính, cùng với người có suy nghĩ sâu xa như Lam Quân Ky đây chơi trò chơi truyền bóng như thế này, tuyệt đối không phải là việc có thể coi thường.

“Cháu đưa Tô Noãn Noãn về nhà, cho nên mới về muộn như vậy.”

“Ừm.” Lam Quân Ky hơi hơi gật đầu, dường như lại còn có vẻ khá là vừa ý với câu trả lời của anh ta.

“Cho nên cháu gần đây mới đi lại gần gũi với cô ta như vậy, đến căn phòng cô ta ở hiện giờ, cũng đều do cháu an bài sao?”

Quả nhiên là đã điều tra ra tất cả, Tấn Tịch nâng cao trạng thái phòng vệ, Lam Quân Ky cùng anh nói về vấn đề này, nhất định là muốn biết được mục đích anh tiếp cận với Noãn Noãn.

“Vâng, là do cháu an bài, bởi vì, cháu thích cô ấy.”

Anh ta không hề phản bác, không định giấu ông điều gì, lần này, anh ta nhất định phải giành lấy hạnh phúc của mình.

“Như vậy cũng tốt, cháu với Ninh Manh giờ đã không thể được, Tô Noãn Noãn là con gái của Tô Trác Thiên, về mọi mặt có lẽ cũng rất ưu tú, nếu như cháu thích, thì hãy nắm lấy cho tốt, ông cho rằng đó là một cô gái tốt.”

Những lời này của Lam Quân Ky, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Tấn Tịch, anh ta vốn cho là Lam Quân Ky nhất định sẽ cực lực phản đối, cũng do Noãn Noãn cùng Ninh Nam vốn có quan hệ trước đây, mà hiện giờ ông lại tỏ thái độ hoàn toàn tán thành, làm anh lẩn lộn cả lên.

Ông là thực lòng đồng ý sao? Hay là còn có âm mưu gì khác? Tấn Tịch không thể suy nghĩ ra được, chỉ cảm thấy là, Lam Quân Ky, trước giờ đều là người vì lợi ích trước tiên.

“Cảm ơn ông nội . . . . .” Suy nghĩ trong đầu liên tục xoay chuyển, song nụ cười trên gương mặt vẫn rất đĩnh đạc, thái độ của Tấn Tịch với Lam Quân Ky, vĩnh viễn luôn là sự hiếu thuận vô cùng.

“Được, đi xuống đi, nghỉ ngơi sớm nhé.” Lam Quân Ky khoát khoát tay, ý bảo anh ta đi ra.

Cửa đã đóng lại rồi, Lam Quân Ky mới đứng dậy, bước đến trước bàn giấy, từ ngăn kéo lấy ra một bức ảnh đã ố vàng.

Trong ảnh, là một người phụ nữ xinh đẹp, tay đang ôm một đứa trẻ sơ sinh, cười rạng rỡ.

Ông vẫn luôn ngắm nhìn tỉ mỉ bức ảnh này, trong ánh mắt, lại là sự thù hận khôn cùng.

Tấn Tịch yêu Tô Noãn Noãn, đây là báo ứng sao?

+++ +++ +++ +++ +++

Những ngày tiếp theo, tất cả những buổi tập trung — tiệc rượu — patty . . . của các doanh nghiệp có tiếng, Noãn Noãn đều cố gắng để xuất hiện, chính là để tạo mối quan hệ tốt cho công ty của mình.

Mà lần này, là tiệc rượu cuối năm của một công ty, mời Noãn Noãn tham dự, địa điểm ở Hongkong.

Noãn Noãn không gọi Hàn Cảnh Thìn, cũng không gọi Tấn Tịch đi cùng, chỉ đi một mình, cô hi vọng có thể tự độc lập hơn về mặt năng lực của mình.

Tiệc rượu đáp lễ, đơn giản chỉ là mặc lễ phục, nghe phát biểu của những lãnh đạo cấp cao, sau đó tự mình vui chơi, hoặc là tìm người mà mình muốn làm quen, thiết lập quan hệ.

Mà Noãn Noãn lần này, rõ ràng là cũng mang theo mục đích mà tiến tới.

“Hội trưởng Trần, xin chào ....” Noãn Noãn tìm thấy người mình muốn tìm, bước tới, giờ tay nâng ly Gin lên, nhẹ chúc.

Người đó quay đầu lại, thấy là một mỹ nhân, rất lịch thiệp mà cười nói: “Cô là ....?”

“Tôi là Tô Noãn Noãn của Hoàn Thịnh, Tấn Tịch có lẽ cũng đã nói qua với ngài về tôi rồi chứ.”

“Oh, tôi biết rồi, Tô tiểu thư, xin chào.”

“Hội trưởng Trần có rảnh để nói chuyện không? “Noãn Noãn chỉ chỉ một góc sofa bất kỳ.

“Được .... “Người đó rất vui vẻ mà nhận lời, bởi vì Tấn Tịch đã cùng ông ta chào hỏi trước, nói rõ Lão tổng của Hoàn Thịnh sẽ đến tìm ông ta.

Hai người họ ngồi xuống, Noãn Noãn lễ phép đưa một ly Whiskey cho ông ta, trước khi đến đây cũng đã điều tra kỹ về việc ông ta thích loại rượu nào.

“Ngài là bạn của Tấn Tịch, vì vậy tôi cũng không nói vòng vo nữa. Lần này chủ yếu là muốn hỏi ngài, chính phủ có phải hiện đang có một kế hoạch cải tạo đô thị không?” Noãn Noãn mở lời trước.

“Đúng là có kế hoạch này, nhưng cụ thể thì phải đợi đến khi thương nghị.”

“Vây, đã tìm được doanh nghiệp đầu tư chưa?”

Người kia ngậy ra, cũng không nghĩ tới Noãn Noãn lại hỏi một cách dã tâm như vậy.

“Tô tiểu thư, là muốn nắm được hạng mục này?”

“Đúng.”

Người kia do dự một hồi, vẫn là nói với cô, “Vấn đề Tô tiểu thư hỏi, được tính là bí mật của chính phủ, tôi là nhìn vào việc cô là bạn của Tấn Tịch mới nói cho cô biết, hạng mục này rất lớn, chính phủ sẽ công khai đấu thầu sau khi mở đại hội một tháng, nhưng những công ty doanh nghiệp thông thường, e là sẽ không thể nuốt xuống được, cho nên, chính phủ cũng sẽ xem xét, trực tiếp tìm doanh nghiệp đầu tư lớn luôn.”

“Cũng là nói, sẽ công khai đấu thầu, nhưng trong hội nghị sẽ tự xác định doanh nghiệp đầu thầu?”

“Đúng.”

“Doanh nghiệp đầu tư lớn, ví dụ ? Tập đoàn Ninh thị sao?”

Người đó ngậy ra, tùy ý cười cười, không hề phủ nhận.

Noãn Noãn trong tim trầm xuống, cũng cười với ông ta. “Cám ơn.” Khẽ giờ ly rượu trong tay mình lên, lễ phép mà khách khí.

Người kia cũng phối hợp, một ngụm uống cạn.

Hai người họ nói thêm vài câu nữa, hội trưởng Trần cũng bị người khác kéo đi.

Noãn Noãn một mình ngồi vô vị ở góc ghế sofa, nhẹ lắc ly rượu trong tay, xuyên qua chất lỏng màu hổ phách này, nhìn toàn cảnh hội trường.

Bữa tiệc rượu vẫn đang diễn ra, người người qua lại nam nam nữ nữ, ai nấy đều mặc những bộ y phục cao quý hoa lệ, trên gương mặt, lại đều là nụ cười giả tạo.

Vô vị mà lắc lắc đầu, một bóng dáng đang bước đến phía cô, thật quen thuộc, song lại xa cách vô cùng.

“Tô Noãn Noãn, trùng hợp quá.” Giọng điệu mang theo ý trêu đùa cất lên.

Noãn Noãn hạ ly rượu xuống, nhìn hướng lên Ninh Nam, lại không hề quá kinh ngạc, “Thật đúng là trùng hợp quá.”

Q.5 - Chương 203: Xông Vào Phòng Toilet Nữ

Noãn Noãn hạ ly rượu xuống, nhìn hướng lên Ninh Nam, lại không hề quá kinh ngạc, “Thật đúng là trùng hợp quá.”

Ninh Nam cười cười, bước tới, ngồi xuống bên cạnh cô.

Tư thế rất tùy ý, cánh tay mở ra, đem cô cuộn vào trong phạm vi cơ thể mình.

Noãn Noãn không tự nhiên mà ngồi ngay ngắn lại, lãnh đạm nói : “Anh cũng tới tham dự tiệc rượu này sao? Tôi nhớ là, công ty này đâu có mời anh đâu?”

“A . . . . Không mời tôi, cho nên em mới đến sao? Nếu như em biết họ có mời tôi, lẽ nào em sẽ không đến nữa?” Ngữ khí của anh ta đông đầy sự khiêu khích.

“Anh đến hay không chẳng có quan hệ gì với tôi cả.” Cô tiếp tục lãnh đạm nói, đứng dậy, chuẩn bị rời đi, song lại bị anh ta kéo lại, ngã xuống trên đùi anh ta.

“Anh làm gì thế ! Đây là nơi công cộng !” Noãn Noãn nhìn quanh bốn phía, trên mặt ngượng đến mức đỏ cả lên, phần nộ mà nhìn anh ta.

“Tôi có làm gì đâu, hay là, em hi vọng, tôi sẽ làm gì đó với em?” Tay anh ta dòi đến phần eo cô, dùng lực ngằm giữ chặt cô lại, tay kia, cầm lên ly rượu của cô, nhẹ lắc một cái, đặt lên bên môi, thưởng thức.

“Mùi vị không tệ.” Anh ta tiến đến sát tai cô, “Có hương vị của em . . . .”

Đôi môi Noãn Noãn khẽ run, bị anh ta tiếp xúc gần như thế này làm cô cảm thấy buồn vô cùng, bất giác mà hô hấp cũng trở nên loạn xạ.

Phần nộ nhìn anh ta, đôi mắt anh ta băng lạnh như băng hàn, hoàn toàn khác biệt với biểu tình ám muội hiện giờ, dường như đang phải nhẫn nhịn nộ khí nào đó.

“Ở tiệc rượu này chỗ nào mà chẳng có rượu, anh muốn uống, thì cứ tùy ý, không cần phải uống thứ người khác đã uống đâu.”

“Tôi cứ thích uống thứ em đã uống qua đây . . . .” Anh ta cười tà ác, trong đôi mắt kia quét qua một tia tàn nhẫn.

Noãn Noãn còn chưa kịp có phản ứng gì, một khắc sau, ly rượu cầm trong tay anh ta kia, trông như là không cẩn thận đã đổ xuống ngực cô.

Chất lỏng lạnh lẽo theo ngực chảy xuống đến vùng bụng cô rồi xuống đến đùi.

Y phục Noãn Noãn mặc vốn dĩ là loại hở ngực, lúc này lại bị rượu đổ lên như thế này, trong lúc xấu hổ, ngược lại lại đem theo mấy phần mê hoặc đến đáng ngạc nhiên.

“Anh . . . .” “ Cô cắn chặt lấy môi dưới, hai mắt mở to, phần nộ vô cùng nhìn anh ta.

Gương mặt anh ta lại cười như không có gì, đôi mắt đảo đi đảo lại trên thân thể hấp dẫn người khác của cô, cười nói : “Xin lỗi nhé, tôi không phải cố ý đâu.”

“Tôi vào toilet.” Noãn Noãn đứng dậy, uất hận trừng với anh ta một cái, song lại bất gặp ánh mắt của anh ta.

Ánh mắt anh ta lúc này, có một loại năng lực có thể làm người ta cảm thấy lạnh băng đi.

Trong tim không ngừng được run một cái, sải bước đến toilet.

Lễ phục đã bị ướt cả, phần đằng trước ngực này lại càng dính chặt lấy da thịt, còn có phần bụng và đùi nữa, đều khiến cô bối rối như vậy.

Anh ta một chút không cẩn thận thế này, thật chuẩn quá đi, Noãn Noãn trong tim thầm mắng, tình hình này, xem ra không thể nào mặc ra ngoài nữa rồi, chỉ có thể gọi nhân viên khách sạn giúp mang đến một bộ lễ phục khác thôi.

Mở cửa phòng toilet, thò đầu ra ngoài, lại bị đụng vào một khuôn ngực rộng lớn.

Noãn Noãn kinh sợ, Ninh Nam lại đang đứng trước cửa phòng toilet nữ.

Vừa muốn mở miệng, anh ta đã lập tức mạnh mẽ đẩy cửa mà vào, sau đó nhanh chóng khóa cửa lại, lưng đối lại phía cửa, một bộ dạng không cho cô đi ra ngoài.

“Anh điên rồi sao? Đây là toilet nữ, anh cũng không sợ bị người ta cười cho sao?”

“Tôi là điên rồi, Tô Noãn Noãn, em đúng là có năng lực làm cho người khác phát điên!” Anh ta nói một tiếng lại tiến lên một bước, đem cô giam cầm giữa mình mà bồn rửa mặt.

Thân thể Noãn Noãn hướng về phía đằng sau, trên gương mặt vừa vô tội vừa tức giận, “Anh đem rượu đổ lên người tôi, giờ còn xông vào toilet nữ, Ninh Nam, đây là Hongkong, không phải là công ty của anh, xin anh tự trọng chút!”

“Tự trọng? Em cũng biết cái gì là tự trọng sao?” Sự giận dữ của anh ta khiến cô chẳng hiểu gì cả, song lại làm Noãn Noãn thực sự cảm thấy rất sợ hãi.

Bởi vì lúc này, đôi mắt của anh ta, là huyết sắc.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 204: Kiếp Số Đã Định Khó Mà Tránh Khỏi

Bởi vì lúc này, đôi mắt của anh ta, là huyết sắc.

Noãn Noãn cảm thấy sự nguy hiểm từ anh ta, bản năng mà đem thân thể nghiêng về phía đằng sau, lại vừa hay làm cho nơi mềm mại trước ngực lộ ra đường cong quyến rũ, hiện ra trước mặt anh ta.

“Em đang quyến rũ tôi sao?” Anh ta chăm chú nhìn vào nơi đó, ánh mắt không sao rời đi được.

“Không ... ..có ... ..” Cô bởi vì thân thể đang nghiêng hết cỡ, khiến cho chỉ nói ra hai chữ kia thôi cũng đã rất khó khăn, tay vịn vào bồn rửa mặt, tiết ra từng giọt mồ hôi lạnh.

“Được lắm, em thành công rồi đấy.”

Giây phút sau, huyết sắc trong mắt anh ta biến thành đỏ tươi, tay đưa đến nơi cổ áo của cô, dùng lực một cái, y phục đã rách làm hai.

Noãn Noãn kinh sợ, run rẩy nhìn anh ta, không hiểu nổi.

“Anh muốn làm gì thế? Tôi gần đây đâu có đắc tội với anh! Anh dựa vào cái gì mà lại đối xử với tôi như thế này!”

“Yên tâm, tôi không điên đến mức có hứng thú làm việc ở nơi như thế này đâu!” Anh ta nhìn cô đang bối rối, trên người chỉ còn lại nội y, khoe miệng bèn cong lên một nụ cười lạnh lẽo.

Cởi áo khoác của mình ra, phủ lên người cô, nghiêng người bế bổng cô lên, bước ra khỏi toilet.

“Em mà dám nhảy xuống, tôi sẽ cởi ngay áo khoác ra.”

Anh ta uy hiếp cô, thành công nắm trong tay con bài quyết định.

Noãn Noãn dựa vào người anh ta, thậm chí lại còn dán chặt lấy, người qua người lại, đều đang nhìn bọn họ, cô chỉ có thể dựa chặt vào anh ta, không để người khác nhìn ra được mình đang không có y phục.

“Thế này mới ngoan chứ.” Anh ta nhìn cô không thể không dựa vào mình, trong tim lại xuất hiện cảm giác mãn nguyện trước giờ chưa từng có.

Tiệc rượu vốn được tổ chức ở một khách sạn tại Hongkong, cho nên Ninh Nam tiện thể đem cô ôm đến tầng có phòng nghỉ, là bộ căn phòng cảnh biển V.I.P, có thể thưởng thức được cảnh bên cảng Victoria.

Bước vào trong phòng, đóng cửa lại, là một căn phòng được bày trí sang trọng có đủ mọi chức năng.

Ninh Nam ném cô lên trên giường, lấy đi áo khoác ngoài của cô.

Thân thể cô, hoàn toàn lộ ra trước mặt anh ta, mặc dù vẫn còn nơi bị che đậy, song vừa hay lại là nơi mà đàn ông muốn được nhìn thấy nhất, vì vậy lại càng làm dâng lên dục vọng trong người anh ta.

Noãn Noãn ngã xuống giường, lập tức kéo lấy chăn che đi cơ thể, cố để bản thân bình tĩnh lại.

Từ lúc vừa rồi bị anh ta xé rách y phục, cô đã biết, mình hôm nay, khó mà thoát được.

“Đang che đây gì thế? Em có trốn thoát được không?”

Anh ta đứng bên giường, từ trên cao nhìn xuống cô, thân thể hơi nghiêng xuống, gờ tay ra vuốt ve gương mặt cô, nhiệt độ lạnh lẽo nơi đầu ngón tay làm người ta run rẩy.

Động tác của anh ta rõ ràng là rất ôn nhu, nhưng Noãn Noãn lại cảm thấy sợ hãi đến cực điểm.

Đây chính là cách quen thuộc của anh ta, trước tiên dùng ôn nhu thoải mái, sau đó mới tàn bạo mà đối đãi cô, anh ta như thế này, cô đã quá quen thuộc rồi.

“Ninh Nam, cho tôi một lý do, anh như thế này với tôi, cho tôi một lý do, quan hệ của chúng ta sớm đã cắt đứt, anh không còn có tư cách để đối với tôi như thế này.”

“Cắt đứt?” Bàn tay anh ta đang ve vuốt lại đổi thành nhẹ vỗ vỗ lên gương mặt cô, giống như đang vỗ một con vật nuôi đáng yêu vậy.

“Quan hệ giữa chúng ta, làm sao mà có thể cắt đứt được đây? Tô Noãn Noãn, em vội vàng vạch ra ranh giới với tôi đến thế sao?”

“Không vạch ra ranh giới với anh, lẽ nào tôi còn muốn dây dưa không rõ ràng với anh sao? Người như anh, tôi không chọc vào được!”

“Hừm . . . .” Anh ta nhẹ hừm một tiếng, bàn tay rời khỏi gương mặt cô, đổi thành tư thế ngồi bên cạnh cô.

“Tôi đã giết cha em, em lại giết chết con chúng ta, quan hệ của chúng ta, đã được định là sẽ dây dưa không dứt, em không thoát được đâu.”

Không thoát được sao? Noãn Noãn trong tim cười lạnh, cô trước giờ đều chưa từng nghĩ sẽ trốn tránh, cô chỉ muốn, vì cha mình, thu hồi lại đoạn nghiệp chướng này.

“Giữa chúng ta, sớm đã không nói rõ được là ai nợ ai, em đã được định cả đời này, sẽ phải dây dưa với tôi!” Anh ta bá đạo tuyên bố.

Noãn Noãn thống hận biểu tình như có thể thống trị tất cả này của anh ta, cô hận không thể lột nó xuống, cắn xé thành từng miếng từng miếng.

Nhưng, cô hiện giờ, rõ ràng đang trong trạng thái mặc người ta tàn sát, cho nên chỉ có thể đóng giả làm con cừu nhỏ ngoan ngoãn mà thôi.

“Anh muốn thế nào, cho dù có dây dưa không rõ ràng, tôi cũng không muốn là đồ chơi của anh, tùy anh vứt đi vứt lại.”

“Em bây giờ lợi hại rồi, có công ty riêng của mình, chống đối lại tôi, em lại còn biết . . . . câu dẫn người đàn ông khác nữa.” Lời nói còn chưa dứt tay anh ta đã giờ ra, từ trong chăn tìm chuẩn xác đôi tay cô, dùng lực một cái, trực tiếp khóa cổ tay cô lại, đem cô lật ngược lại.

“A!” Cô đau đến nổi bật kêu lên, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, nước mắt đang chạy vòng trong hốc mắt kia.

Sức lực của đàn ông luôn mạnh như vậy, lần nào đối với cô cũng chẳng hề có chút thương xót.

Dùng lời nói của họ mà nói, thì chính là cứ nhìn thấy cô là muốn dây vò điên cuồng.

Anh ta tối nay vẫn luôn trong trạng thái tức giận, không nói vì lý do gì, lại đột nhiên xuất hiện ở buổi tiệc rượu tối nay, từ lúc có ý đồ rượu đến lúc trong toilet đến khi vào trong phòng anh ta, dường như tất cả, đều đã được anh ta lên kế hoạch trước vậy.

Còn cô, rõ ràng biết thế mà vẫn không phòng bị, cái bẫy của anh ta, cô lại không do dự mà nhảy vào.

“Tại sao lại làm thế này với tôi . . . .? Cho tôi một lý do.”

Ninh Nam chỉ cười mà không nói gì, con mắt lạnh lẽo nhìn cô lúc này đang vô cùng bối rối, ép thân mình lên trên.

Noãn Noãn không nhìn được anh ta, chỉ có thể cảm nhận được anh ta đang dán vào sau lưng cô, tay như đang đánh đàn vậy, mê hoặc dừng lại ở phần giữa lưng cô, nơi đó, có chiếc móc để giải thoát vùng phong cảnh bí mật.

“Tại sao lại như thế này với tôi . . . .? Cho tôi một lý do.” Cô vẫn cứ lặp lại câu hỏi này, mặc dù hiện giờ đang là thời khắc nguy hiểm.

Anh ta vẫn không trả lời, bàn tay to ve vuốt trên tấm lưng trơn mượt của cô, nhẹ nhàng ấn một cái, tách, chiếc móc bị còi ra, anh ta nhẹ nhàng, bỏ ra thứ gò bó cô.

Lại là tư thế này, tư thế nhục nhã đến tuyệt vọng, Hàn Dật Thìn yêu thích, anh ta cũng thích.

Anh ta ép lên hai vai cô, dục vọng, lại vẫn mạnh mẽ như thế, không có khúc dạo đầu, chiếm lấy !

Cô cảm nhận được cảm giác bị đóng đầy, đau đến muốn rên lên, song miệng lại chỉ nói ra hai chữ : “Lấy bao ... ..”

Lời này, làm thân thể anh ta đông cứng lại, giữ cô lại, dừng động tác ở đó, suy nghĩ dường như đã dừng hết lại.

Thứ mà cô nói đó, anh ta không hề chuẩn bị, trong tim lại là một nỗi sợ hãi khủng hoảng, nếu như lại làm cho cô ấy có thai nữa, sẽ là một loại tội ác.

Vào lúc đang đông cứng đó, Noãn Noãn nắm lấy cơ hội muốn thoát khỏi anh ta, song chỉ đổi lại làm bùng tình ý thức của anh ta.

Bùng tỉnh lại, anh ta tiếp tục, Noãn Noãn do sợ hãi, thân thể bản năng mà cuộn tròn lại, làm anh ta tiến vào càng khó khăn hơn.

“Thả lỏng ra ... .. “ Anh ta ra lệnh.

“Tại sao lại đối với tôi như thế này ... ..?” Âm thanh cô run rẩy mà nức nở, song lại không hề làm tim anh ta có chút rung động nào, ngược lại càng không để ý đến sự đau đớn của cô, điên cuồng mà chiếm đoạt.

Ôm lấy cô, dính chặt, bước đến bên cửa kính cao sát đất kia.

Kéo rèm ra, pai một tiếng, toàn cảnh đêm trên vịnh Victoria được trải ra trước mặt hai người họ.

“Anh làm gì thế !” Hiểu được ý đồ của anh ta, âm thanh giọng nói run rẩy của cô cũng hoàn toàn biến đổi.

Ninh Nam lúc này mới cảm thấy Noãn Noãn thực sự sợ hãi, lại càng muốn làm cho cô khó xử hơn.

“Em biết chứ đứng từ nơi tối tối nhìn vào nơi có ánh đèn, luôn cực kỳ rõ ràng, cảnh đêm ở cảng Victoria, người đến thăm quan đông lắm, em đoán xem khi họ ngẩng đầu, liệu có thể nhìn thấy rõ ràng phía đối diện không, thấy cảnh sắc của chúng ta ở đây?”

Anh ta chậm rãi nói, làm cô dính chặt vào cửa kính, tiếp tục việc lúc nãy.

“Đừng mà ... .. Xin anh ... ..” Cô cuối cùng cũng phát ra tiếng cầu xin, đem theo cả âm thanh khóc lóc trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 205: Dây dưa, cho đến chết mới thôi

“Đừng mà ... .. Xin anh ... ..” Cô cuối cùng cũng phát ra tiếng cầu xin, đem theo cả âm thanh khóc lóc trong đó.

Ninh Nam làm như không nghe thấy, tiếp tục tùy ý dục vọng của mình mà thay đổi mọi tư thế, đem cô xem như một món đồ chơi tùy ý chơi đùa.

Đó là sự phát tiết từng nỗi hận trong trí nhớ, tàn nhẫn vô tình, lại càng giống như đang trừng phạt.

Anh ta lúc này cảm đang đặt ở trên vai cô, giống như một con dao sắc nhọn đâm vào làm cô đau đớn.

Cảm giác ngọt ngào nặng nề đem theo một sự đau đớn đến thất lại, đang xâm chiếm lấy dây thần kinh trong cô.

Song lại cũng làm ngấm sinh ra một cảm giác bỏ khuyết đầy đủ mà không thể nói ra.

Thủ pháp của anh ta, rất cao tay.

Biết rõ được mọi điểm có thể động tình của cô, trêu chọc vào.

Noãn Noãn tuyệt vọng trong thủ đoạn này của anh ta, Ninh Nam — mặc dù đã hận anh ta nhiều như vậy, song cơ thể của cô lại đang rất hưởng thụ, bất kể là ôn nhu, hay là bạo lực.

Đây chính là cảm giác tiện nhân chẳng, Noãn Noãn đau khổ ngẩng đầu, cảnh đêm trên cảng Victoria thật đẹp, đôi lúc lại có một chiếc phà lướt qua, chậm rãi, còn có khách du lịch đang ngắm cảnh đêm trên phà.

Cô đoán, có lẽ sẽ có người nhìn thấy, cửa kính của họ nơi đây là sát đất, to lớn lại trong suốt như vậy.

Song cô chẳng còn tâm trí nào để ý đến nữa, mà trầm luân vào trong bữa tiệc cảm quan anh ta đưa cho, tất cả mọi cảm giác xấu hổ dần dần bị những

hành động của anh ta làm biến thành khoái cảm, không cách nào không chế được.

Cửa kính trong suốt, Noãn Noãn từ phía trên vừa hay nhìn thấy bóng phản chiếu anh ta đang tấn công trên đó.

Những giọt mồ hôi trên trán đang theo từng động tác của anh ta mà rơi xuống lưng cô, mang theo nhiệt độ nóng bỏng.

Mà đôi mắt của anh, lại lạnh lẽo vô cùng.

Noãn Noãn cúi đầu xuống, hưởng thụ, cô đau đớn cho bản thân mình lúc này, thân thể này, không phải là con bài duy nhất, nhưng, lại là công cụ báo thù có lợi nhất.

Đột nhiên, có tiếng còi phà trên hải cảng vang lên, không hề cảnh báo trước.

Noãn Noãn bị dọa đến nỗi thân thể co rút lại, dường như đang có vô số cặp mắt chăm chú nhìn vào mình, làm cô run rẩy.

Ninh Nam gầm lên một tiếng, bị phản ứng đột ngột của thân thể cô làm cho đạt đến cực điểm, sau khi giải phóng ra, anh ta mới buông tha cô, lật sang một bên ngồi thờ đốc.

Còn cô, chỉ có thể quỳ ở đó, không còn chút sức lực nào.

Trong căn phòng, chỉ còn tiếng thờ nặng nề, dần dần mà biến thành tĩnh lặng.

Đợi sau khi hô hấp đã hoàn toàn trở lại bình thường, Ninh Nam mới đứng dậy, ngồi lên giường, vẫn chưa hết cơn khoái cảm.

Còn Noãn Noãn cũng khó khăn lắm mới ổn định được hơi thở, toàn thân đau nhức vô cùng, miễn cưỡng ngồi dậy, ôm lấy đầu gối ngồi trên nền đất, giấu đầu vào trước ngực, lưng dựa vào cửa kính.

Có lẽ, là muốn mượn sự lạnh lẽo của cửa kính, để cho bản thân được tỉnh táo, thủy triều vẫn chưa rút đi, bàn tay vẫn đang nóng bỏng vô cùng.

“Noãn Noãn . . . . .” “Anh ta nhẹ gọi một tiếng,

” . . . . .” “Không có lời đáp lại.

“Noãn Noãn . . . . .” “Anh ta lại gọi một tiếng nữa.

“ . . . . .” “Cô vẫn không đáp lại.

Thời gian, trôi qua chậm chạp khiến người ta khó mà nhận ra được.

Anh ta nhìn bộ dáng lúc này của cô, còn có những vết tích mờ có thắm có trên làn da trắng ngần kia, đáy tim dâng lên một tia đau lòng, song lại nhanh chóng chuyển thành phần nộ.

Làm tổn thương đến cô ấy như thế này, tất cả là bởi vì, anh ta đã bị một thứ nào đó làm nhức mắt mà mất đi lý trí.

Tóc cô như lớp rong biển buông rơi trên lưng, cánh tay, trước ngực . . . Một cảnh tượng thật mê hoặc, nhưng đầu cô lại giấu trong thân thể, làm anh ta không cách nào nhìn được vẻ mặt của cô.

Ninh Nam đứng dậy đến bên cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc.

Cô lại phản ứng rất mãnh liệt, chỉ một động chạm nhẹ thế, nhưng cô lập tức vút tay anh ta ra, uất hận nhìn anh ta, lại di chuyển sang bên cạnh.

“Tại sao anh lại làm thế này với tôi . . . . .? Cho tôi một lý do !” Trong mắt cô đang mang theo ánh lệ, song nhiều hơn thế, là sự căm hận.

“Lý do ?” Lòng mảy anh ta cau lại, đôi mắt kia lại khôi phục lại sự lạnh lẽo.

Đứng dậy, bước tới bên giường cầm lên di động của mình, lại quay lại bên cô.

Giờ tập tin trong di động, bật lên, đưa đến trước mặt Noãn Noãn.

“Em muốn biết lý do ? Nhìn xem em đã làm gì ?”

Ánh mắt của Noãn Noãn âm trầm, cứng ngắc nhận lấy di động, nhìn lên màn hình di động đang phát kia.

Trong tim cười lạnh một cái, đó là cảnh cô và Hàn Dật Thìn đang ôm hôn nhau bị ghi lại trong thang máy.

“Bởi vì cái này sao?” Cô ngẩng đầu, nhìn anh ta, âm thanh lạnh lẽo đến cực điểm, song lại mang theo chút châm biếm, trong mắt kia là thần thái phức tạp.

“Ninh Nam, bắt đầu từ lúc anh bỏ rơi tôi trên hôn lễ, tôi và anh đã không thể còn có tình cảm nữa rồi, tôi và người đàn ông khác như thế nào, anh cần

bản không có tư cách để quản, càng không có tư cách làm như thế này với tôi !”

“Tư cách, em đang nói về tư cách với tôi sao, Tô Noãn Noãn, em hận tôi như vậy, đừng quên rằng, Hàn Dật Thìn cũng là kẻ thù của em, nhưng nụ hôn của anh ta, lại làm em rất hạnh phúc trong đó không phải sao?”

“Tôi nói rồi, tôi cùng người đàn ông khác như thế nào, anh không có tư cách để hỏi tôi, Ninh Nam, anh định lấy thân phận của một kẻ thù để can thiệp vào tình cảm của tôi sao? Liệu có phải ... .. “ Cô dừng lại một chút, ” Quá nực cười !”

Nực cười ? Đúng là nực cười.

“Ha ... ..”

Ninh Nam cười lên, anh nực cười đến nỗi vừa nhìn thấy đoạn ghi hình đó, đã lập tức đặt xuống mọi công việc trong tay, như phát điên lên bay đến Hongkong.

Tra ra được lộ trình của cô, đặt phòng, chỉ để cho cô một sự trừng phạt khắc cốt ghi tâm, lại càng để bản thân được phát tiết cảm xúc.

Mà cô lại cứ chọc vào điểm yếu của anh ta.

Tất cả những gì anh ta làm, đều là lấy thân phận của một kẻ thù, điều này thực quá nực cười rồi !

“Ninh Nam, tôi có thể đem tất cả những việc vừa rồi, hiểu là anh đang ghen tuông không? Ghen vì tôi cùng người đàn ông khác !”

Cô lại lần nữa, khơi ra vết thương sâu thẳm trong tim anh ta.

Anh ta đã cố sức để gạt đi cảm xúc ghen tuông, song lại cứ luôn bị thứ cảm xúc đó giầy vò đến phát điên.

Noãn Noãn thấy anh ta không nói gì, lại càng khẳng định được điều trong tim đang nghĩ.

Lại không dừng được mà cười lạnh một tiếng, “Ninh Nam, anh hôm nay, đối với tôi như thế này, thật đúng như một trò cười, anh, chỉ là một con chuột có lá gan nhỏ không dám thừa nhận tình cảm của bản thân mà thôi.”

Anh ta có chút suy sụp mà nhìn cô, sự ghen tuông đã che lấp hết não anh, chỉ đến sau khi đã trừng phạt cô, anh ta mới ý thức được bản thân đã tự mình để lộ ra cảm xúc của chính mình.

Yêu phải con gái của kẻ thù, thật đúng là tội lỗi.

Đứng dậy, không còn vẻ tàn nhẫn mà đối xử nữa, bước vào trong phòng tắm, anh đúng là nên để bản thân được tỉnh táo hơn.

Cứ phải lo trước lo sau như thế này, không dám thừa nhận tình cảm, thực ra không phải tác phong của anh ta, song lại cứ lờ đi, vì thân phận của đối phương không cho phép anh ta được trầm luân vào.

Noãn Noãn thấy anh ta bước vào phòng tắm, lúc này mới đứng dậy.

Nét mặt lạnh lẽo, không còn sự đáng thương vô cùng lúc nãy nữa, từ trong tủ, tìm ra một chiếc áo sơ mi của anh ta mặc vào, lại gọi vào phục vụ phòng, nhờ họ giúp cô mua một bộ quần áo đem đến.

Lại lần nữa cảm di động của Ninh Nam lên, nhìn nội dung được phát trong đó, bên miệng dâng lên một nụ cười lạnh lẽo khó mà nhìn ra được.

Ninh Nam, anh là rất để ý, rất để ý đến.

Sự để ý của anh, chính là lá bài lớn nhất để đánh lật anh, anh yêu phải con gái của kẻ thù, tôi yêu phải kẻ thù giết cha, chúng ta đã được định, sẽ dây dưa không dứt cho đến chết mới thôi.

Gấp di động lại, cô ngồi đợi phục vụ mang quần áo đến, Ninh Nam cũng vừa hay đi ra.

Noãn Noãn cầm lấy quần áo bước vào trong phòng tắm, song lại dừng bước nơi cánh cửa, nét mặt lạnh lẽo nhìn anh ta đang mặc đồ.

“Ninh Nam, đoạn ghi hình đó, là ai gửi cho anh?”

Ninh Nam ngây ra một chút, lãnh đạm nói : “Là một số lạ.”

“Oh.” Noãn Noãn như đang suy nghĩ gì đó rồi gật đầu, tiếp đó đóng lại cánh cửa phòng tắm.

Ninh Nam, anh nhất định cho rằng, đoạn ghi hình đó là do Hàn Dật Thìn gửi đúng không?

Ha ha , anh tốt nhất, vĩnh viễn cứ nghĩ như thế đi !

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 206: Lại Mang Thai Lần Nữa ?

Sau khi từ Hongkong trở về, ngày tháng vẫn như trước đây mà tiếp tục trôi qua.

Ninh thị, Hàn thị, Hoàn Thịnh, thế cục của ba công ty đã xảy ra chút biến đổi.

Ba công ty này cùng đánh đấu lẫn nhau.

Mà trong đó, Hoàn Thịnh của Noãn Noãn, có thực lực yếu nhất.

Noãn Noãn, vẫn duy trì mối quan hệ âm muội trên mức tình bạn với Tấn Tịch.

Hàn Cảnh Thìn vẫn mỗi ngày đều đến Yêu Kiều, dường như, tim — đã bị thất lạc ở nơi đó rồi.

Bên cạnh Hàn Dật Thìn, Hạ Vi Diễm vẫn giữ nghĩa vụ trung thành, không ngại oán hờn, vẫn yêu anh ta như vậy.

Sự việc thuê phòng ở khách sạn lần trước, Hạ Vi Diễm vốn dĩ đã định hạ quyết tâm cho bản thân, không muốn dính líu vào cuộc sống của Hàn Dật Thìn nữa.

Nhưng, Hàn Dật Thìn lại chủ động tìm cô ta, không có bất cứ lời xin lỗi hay giải thích nào cả. Chỉ như bình thường, vẫn là đưa ra lời yêu cầu bá đạo, ra lệnh cho cô phải quay về bên anh ta.

Cô không có chút sức lực nào để phản kháng cả, ngoan ngoãn mà phục tùng.

Tình yêu thấp hèn đến cực điểm, thực ra lại rất vĩ đại.

Giống như Hạ Vi Diễm người con gái nội tâm cô đơn mà kiêu ngạo đó, nguyện dùng cách thức thấp hèn như vậy để ở lại bên cạnh anh ta, chỉ bởi vì tình yêu đó đã vượt qua tất cả.

+++ +++ +++ +++ +++

Một tháng sau.

Chính phủ công khai đấu thầu, tuyên bố kế hoạch cải tạo mấy con đường cũ của đô thị, lại mời rất nhiều doanh nghiệp lớn đến tham gia lần đấu thầu này.

Kế hoạch cải tạo đô thị, được mời, đều là những doanh nghiệp có thực lực, mà hạng mục lần này, sự to lớn cùng diện tích của công trình là trước giờ chưa từng có.

Cho nên, không ít doanh nghiệp đã nhắm chuẩn hạng mục đấu thầu này.

Mà chẳng có gì lạ khi Ninh thị — Hàn thị cùng Hoàn Thịnh, vẫn lại là ba doanh nghiệp tranh đấu quyết liệt nhất, quyết trở thành doanh nghiệp đầu tư cho hạng mục công trình này.

+++ +++ +++ +++ +++

Tổng bộ tập đoàn Ninh thị.

Ninh Nam cho mở cuộc họp các nhân viên cấp cao, để thành lập nhóm dự án, nhằm vào kế hoạch đầu tư lần này, xác định ngân sách dự án, phân đoạn dự án, phân bổ kinh phí, cùng một loạt các vấn đề khác.

Đối với lần đầu tư này, phân tích tài chính mà công ty đưa cho anh ta là, cần một khoản tiền khổng lồ, cũng chính là phải vay vốn ngân hàng thì mới có thể nắm được hạng mục này.

Mà để vay được vốn ngân hàng, cũng có nghĩa là, họ sẽ phải định giá tài sản, dùng một khoản tài sản cố định của công ty để làm thế chấp.

Đây là một nước cờ nguy hiểm, Ninh Nam hiểu rõ điều đó, công ty của họ thực lực không thể có được nhiều như vậy để thanh khoản, vì vậy cả Hàn thị

cùng Hoàn Thịnh, anh tin chắc, họ cũng cần phải vay vốn ngân hàng mới có được vốn để cạnh tranh cho hạng mục lần này.

Câu trả lời của chính phủ, là hi vọng sẽ đưa được cho Ninh Nam một phần rất lớn, trong giọng điệu, đã có hàm ý đem hạng mục lần này trực tiếp giao cho Ninh Nam.

Ninh Nam đương nhiên hiểu rõ, nếu không có được sự ủng hộ lớn của chính phủ, anh ta sẽ không mạnh động mà thế chấp đến một nửa tài sản của công ty như vậy.

Việc khu đất lần trước ở Tân thành, bị Noãn Noãn cướp mất, vì vậy lần hạng mục lần này, anh nhất định phải có được.

Cho nên, anh cũng rất chuyên tâm, cho người đi theo dõi mọi động tĩnh của Noãn Noãn và Hàn Dật Thìn, có chút động tĩnh gì, anh ta sẽ biết ngay lập tức.

Mỗi ngày đều nghe thủ hạ báo cáo, kỳ lạ ở chỗ lần này Noãn Noãn đối với hạng mục này dường như không có mấy động tĩnh, là bởi vì biết được bản thân không có thực lực ? Hay là đã có tính toán khác? Ninh Nam không đoán ra được, chỉ cảm thấy kỳ lạ với lộ trình của cô mỗi ngày.

Cô gần đây đã hai lần đến bệnh viện, hơn nữa hình như lại đều là lén lút đi một mình, bên cạnh đều không có Tấn Tịch hay Hàn Cảnh Thìn.

Đi bệnh viện? Ninh Nam trong tim bất an, cứ cảm thấy chuyện này có lẽ có quan hệ với anh ta, cho nên cho người đến bệnh viện đó điều tra rõ ràng xem là chuyện gì.

Mà kết quả, hai lần cô đi khám này, đều là khoa phụ sản.

Cái mà cô làm, là kiểm tra thai.

Kiểm tra thai ! Nghe đến mấy chữ này, trong đầu Ninh Nam bỗng vang lên một tiếng, đến nửa ngày mới hồi thần lại được, trong đầu chỉ còn nhớ đến hai chữ mà Noãn Noãn đã hét lên khi còn ở Hongkong : ” lấy bao.”

Cũng có lẽ, lại chuẩn xác thế thật.

Chuẩn xác đến nỗi làm anh không phòng bị được.

+++ +++ +++ +++ +++

Noãn Noãn buổi chiều lại một mình đến bệnh viện, chuẩn bị đi lấy kết quả xét nghiệm thai của mình, song lại bị thông báo, kết quả đã có người rút ra rồi.

“Là ai lấy đi? Bệnh viện của các người sao lại có thể để cho người khác lấy mất kết quả xét nghiệm của tôi chứ ?”

“Thực là ngại quá, Tô tiểu thư, vị tiên sinh đó tự xưng là cha đứa bé, cho nên chúng tôi nghĩ anh ta là giúp cô đến lấy.”

Cùng thảo luận với hộ lý ở bệnh viện một hồi, Noãn Noãn thật đúng là dờ khóc dờ cười.

Tin tức nhanh thật, xem ra, Ninh Nam đã biết được chuyện này, hơn nữa còn lấy mất kết quả xét nghiệm thai của cô, có lẽ rất nhanh sẽ có hành động.

Đi ra khỏi bệnh viện, quả nhiên không sai, đã có chiếc xe đang đỗ ở cửa đợi cô.

Là chiếc Maserati quen thuộc, chiếc xe chuyên dụng của Ninh Nam.

“Tô tiểu thư, Ninh thiếu bảo chúng tôi đến mời cô về.”

“Đi về ? Về đâu chứ ?” Cô cảnh giác nhìn hai người thân hình lực lưỡng trước mặt, đây là thủ hạ của Ninh Nam, lúc cô còn theo anh ta, bọn họ đã có mặt rồi.

“Tô tiểu thư xin đừng làm khó chúng tôi, về Ninh gia, Ninh thiếu đã đang trên đường về rồi.”

“Ninh gia? ” Hai chữ làm người ta hoài niệm biết mấy, cô đối với nơi đó trước giờ đều tránh xa còn không kịp.

“Vâng, Tô tiểu thư, mời lên xe.” Thái độ hai người họ rất cứng rắn, Noãn Noãn biết không thể nói đạo lý gì với họ được.

Bởi vì họ chỉ biết phải hoàn thành nhiệm vụ.

Lên xe, đến Ninh gia, con đường quen thuộc này, đã bao lâu không đi qua nữa rồi, lần trở về này, lại là đem theo mục đích gì?

Căn biệt thự quen thuộc, cởi giày, đi vào phòng, ngồi xuống sofa.

Thời gian như lại trở về như mấy tháng trước, tất cả vẫn chưa thay đổi gì, cô vẫn là cô gái nhỏ mỗi ngày đều đợi Ninh Nam về nhà.

Mà đến hôm nay, Noãn Noãn lắc lắc đầu, ép bản thân mình phải tỉnh táo, nơi đây đã có hơi thở của một người con gái khác.

Cô làm sao lại quên mất, căn nhà này, đã có nữ chủ nhân của nó, còn cô, chỉ là một vị khách mà thôi.

Người hầu đem cà phê tới, giọng gao mà cười với cô, chỉ có thể dùng thái độ khách khí mà xa cách để đối xử với người nữ chủ nhân trước đây.

“Các cô cứ làm việc đi, đừng để ý đến tôi.” Noãn Noãn khách khí đáp lại họ, thật đúng là thói đòi thay đổi bất thường (nguyên gốc : người đã đi, trà đã nguội).

Đứng dậy, nhìn cầu thang dẫn lên tầng hai, từng bước từng bước đi lên.

Từ lúc cô vào nhà, đã cảm thấy không khí của căn biệt thự này có gì đó kỳ lạ.

Nhìn căn phòng mình đã từng ở, trong tim thầm nghĩ không biết hiện giờ như thế nào, có lẽ đã để không rồi.

Cô do dự, mở nó ra, song lại bị cảnh tượng bên trong làm cho kinh ngạc.

Y Bán Nguyệt như một người điên, đầu tóc rối loạn đang cuộn tròn trên giường, cổ tay cổ chân bị trói lại, trong miệng còn bị nhét thứ gì đó vào.

Sao lại thành ra thế này, căn phòng rất âm u, giữa ban ngày mà bị đóng kín không lọt một tia sáng nào cả.

Trong không khí như có một loại hơi thở bị phân hủy, mùi trong phòng rất nặng, cô ta dường như đang rất mệt, cuộn tròn lại ở nơi đó, giống như đã ngủ vậy.

Thật là một cảnh tượng đáng sợ, Y Bán Nguyệt không phải là đang sống cuộc sống hạnh phúc của một thiếu phu nhân sao, sao lại có thể bị trói ở nơi đây như thế này.

Nhịp tim cô bắt gặp mà nhanh hơn, Noãn Noãn từng bước từng bước đến gần cô ta.

Dường như cảm nhận được có động tĩnh, người trên giường kia cử động một cái, mở mắt ra, nhìn thấy Noãn Noãn, lập tức kích động lên mà di chuyển, trong miệng phát ra âm thanh ưm ưm.

Giống như đang, cầu cứu.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 207

Y Bán Nguyệt nhìn thấy Noãn Noãn, lập tức kích động lên mà di chuyển, trong miệng phát ra âm thanh ưm ưm.

Giống như đang, cầu cứu. ~

Noãn Noãn trong tim run một cái, nhìn thần tình đau khổ của cô ta, không không chế được mà từng bước từng bước tiến về phía đó.

“Ưm ưm ... ..” “Y Bán Nguyệt sống chết đem đầu ngẩng lên, ý bảo cô giúp cô ta bỏ thứ đang chẹn trong miệng kia ra.

Noãn Noãn do dự, người nhà Ninh gia mà làm như thế này, nhất định là phải có lý do, trói cô ta lại, lại không để cho cô ta phát ra tiếng, là bởi vì sợ cô ta sẽ để lộ ra chuyện bí mật gì sao?

Nghĩ như vậy, tính hiếu kỳ đã giục cô đưa tay ra.

“Ai ya ... ..” “Trên miệng vừa được giải thoát, Y Bán Nguyệt không còn để ý đến hình tượng mà hít thở điên cuồng.

“Mau giúp tôi cởi trói ... ..”

Noãn Noãn chỉ đứng ở nơi cũ không động đậy.

“Sao cô lại bị như thế này? Ninh Nam làm sao?”

Chỉ một câu nói, làm Y Bán Nguyệt hồi thần lại, giãy giụa dựa vào bên giường, nghi ngờ mà nhìn Noãn Noãn, “Cô sao lại ở đây, Ninh Nam gọi cô đến sao? Anh ta đâu ?”

“Ninh Nam vẫn chưa về.”

Y Bán Nguyệt trầm mặc, tâm đang suy tính, sự xuất hiện của Noãn Noãn rốt cuộc là tốt hay không, cô ta lại biết được bao nhiêu.

“Cô vừa rồi hỏi tôi sao lại bị như thế này đúng không? Cô lẽ nào không biết sao? Ninh Nam muốn giết chết tôi, anh ta vì muốn bảo vệ cho Ninh Manh, mà muốn giết chết tôi.”

“Cô có ý gì? Ninh Manh làm sao? Tấn Tịch cùng cô ấy đã hủy bỏ hôn ước, cô ấy có phải đã xảy ra chuyện rồi không?”

“Cô đã biết bọn họ hủy hôn ước sao? Ha ha ... .. Ninh Manh đã điên rồi, cô ta điên rồi, đây đúng là báo ứng của Ninh gia, ha ha ... ..”

Y Bán Nguyệt đột nhiên điên cuồng lên, dùng lực ở eo để dựng bản thân ngồi dậy, đầu trực tiếp đâm vào hướng bụng Noãn Noãn.

Noãn Noãn không hề phòng bị, bị cú đập mạnh của cô ta mà ngã xuống nền nhà, đôi mắt không thể tin nổi nhìn cô ta, “Tại sao! Cô nói Ninh Manh điên rồi, tại sao! Cô ấy hiện giờ đang ở đâu?”

“Tại sao? Ha ha ha ... ..” Y Bán Nguyệt càng điên cuồng hơn, trải qua thời gian bị giam cầm này, tinh thần cô ta sớm đã bị bất thường.

“Cô ta đang ở trong bệnh viện tâm thần a ... .. Cô lẽ nào không biết sao? Tấn Tịch chính là ... ..”

Lời nói của cô ta còn chưa hết, đã đột nhiên bị một tiếng mở cửa mạnh mẽ làm cho im bật.

Ninh Nam bước vào, trong mắt đầy tức giận nhìn cô ta, làm cô ta bị dọa đến nỗi theo bản năng mà cuộn tròn người lại, một biểu tình như rất sợ hãi anh ta.

“Đồ đàn bà đáng chết!” Anh bước qua, cầm lên đồng vải kia, không để ý đến sự gãy dựa của cô ta mà lại nhét vào miệng cô ta như trước, người hầu trong nhà cũng cùng đi vào theo, đem dây trói của Y Bán Nguyệt trói lại một lần.

Noãn Noãn lúc này đã đứng dậy, ngây ra nhìn hành động của bọn họ, Y Bán Nguyệt giống như một thứ đồ chơi đáng thương bị bọn họ giam cầm vậy.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện.” Ninh Nam ra hiệu cho người hầu lui xuống, bước đến trước mặt Noãn Noãn, đôi mắt lại chăm chú nhìn vào bụng cô.

“Cô ta vừa rồi có phải đã đẩy em không?”

Noãn Noãn phản ứng lại, giật mình một cái, phủ nhận, “Không có.”

Nhìn Y Bán Nguyệt thần thái đờ đẫn trên giường, cô vẫn không nhận được mà hỏi, “Cô ta ... .. Điên rồi sao? Các người sao lại như thế này với cô ấy?”

“Đúng! Cô ta điên rồi, cô ta tinh thần không bình thường, em vừa rồi cũng nhìn thấy rồi đấy.”

“Cô ta sao lại như thế này, sao anh không đưa cô ta đến bệnh viện để điều trị, còn nữa, vừa rồi cô ta nói Ninh Manh điên rồi, đang ở bệnh viện tâm thần, là thật sao?”

Ninh Nam quay lại nhìn Y Bán Nguyệt, trong mắt lóe ra ánh nhìn căm hận, khi quay đầu lại nhìn Noãn Noãn, ánh mắt đã hồi phục như bình thường, “Lời nói của kẻ tinh thần không bình thường, làm sao có thể coi là thật chứ?”

Noãn Noãn không nhìn ra được nét mặt anh ta là thật hay giả, chỉ cảm thấy cứ phải đứng ở nơi này, cô có cảm giác buồn nôn vô cùng.

Căn phòng luôn không được mở cửa sổ, mùi quá mức nồng nặc, Noãn Noãn cảm thấy không thoải mái, ở ngực rất bí bách, vừa rồi lại bị cô ta đâm vào bụng, trong cổ họng như đang có thứ gì đó muốn trào ra, hô hấp khó khăn.

“Chúng ta xuống dưới trước, nói chuyện của chúng ta.” Ninh Nam thấy sắc mặt cô có chút bất thường, kéo cô rời khỏi căn phòng đó.

Noãn Noãn đi theo anh, còn chưa đi ra khỏi cửa, đột nhiên không nhận được nữa, đẩy anh ra, xông vào phòng tắm trong đó, điên cuồng mà nôn vào bồn cầu.

Âm thanh đau khổ, dần dần chuyển thành tiếng nôn khan, Noãn Noãn dường như muốn đem dạ dày của mình nôn ra hết cho thoải mái, cô thực sự không thể chịu được không gian này.

Sau lưng, có một bàn tay dịu dàng nhẹ vỗ lưng cho cô, lực dùng rất vừa vặn.

Noãn Noãn giật mình, quay đầu lại, lại vừa hay đụng phải ánh mắt đau lòng của Ninh Nam, trong tim không ngừng được mà run một cái.

Quý ở nơi đó cho hơi thở đều lại, cố gắng để bản thân bình tĩnh hơn, Ninh nam đã đem khăn mặt cùng cốc nước đến.

Noãn Noãn đứng dậy, nhận lấy, đối diện vào gương điều chỉnh lại mọi thứ, còn Ninh Nam, trước sau vẫn ở bên cạnh nhìn cô.

Viên mắt của cô đỏ lên, là do ban nãy nôn mà sinh ra.

Nhìn bản thân trong gương, chớp chớp mắt, nước mắt cứ thế mà rơi xuống, nhẹ nhàng vô cùng.

“Sao lại khóc ?” Anh hỏi, nước mắt của cô luôn có năng lực dày vò người khác.

“Ha ... Ha ... “ Cô đau khổ cười hai tiếng, biểu thị đáp lời.

Tại sao lại rơi lệ, bản thân cô cũng không biết, chỉ là muốn rơi lệ cho anh ta nhìn.

“Đi xuống dưới nói chuyện của chúng ta đi.” Cô quay đầu lại, đã cứng rắn ép lại nước mắt không rơi xuống nữa, quá trình này, Ninh Nam đều nhìn thấy rõ.

Tính cách của cô ấy vẫn như vậy, cứng đầu mà mạnh mẽ.

“Ừ.” Gật gật đầu, biểu thị đồng ý, hai người một trước một sau, trở lại phòng khách dưới nhà.

Người hầu đều tự giác mà lui xuống, trong phòng khách, chỉ còn lại hai người họ, một trái một phải ngồi ở hai đầu ghế sofa.

Cô vẫn thói quen đó, cứ luôn cách xa anh.

“Anh có phải đã đến bệnh viện lấy đồ của tôi?” Noãn Noãn phá vỡ sự trầm mặc trước, nhắc lên cốc cà phê trên bàn định đưa lên miệng, lại bị Ninh Nam đột nhiên giữ lấy, dùng lực kéo cô lại.

“Anh làm gì thế ?” Cô không hiểu được nhìn anh, có mấy phần cảnh giác.

“Em không được uống cà phê, để anh rót cho em cốc trà nóng.”

Anh đón lấy cốc cà phê trong tay cô, bước vào trong bếp, đổi lấy một cốc trà nóng đưa cho cô.

Noãn Noãn rất không quen, mặc dù chỉ là một hành động nhỏ xíu như vậy, nhưng một Ninh Nam sẵn sàng bỏ tự trọng cao quý của mình như thế này, vẫn làm cô kinh ngạc.

Cầm cốc trà nóng trong tay, làm trái tim vốn dĩ lạnh băng kia, lại vì nhiệt độ này mà từng chút ấm lại.

“Anh vẫn chưa trả lời tôi, anh có phải đã đến bệnh viện lấy đồ của tôi?”

“Đúng.” Ninh Nam nhìn cô, gật gật đầu, nét mặt là sự thâm trầm trước giờ chưa từng có.

“Kết quả ra sao?” Noãn Noãn nghi ngờ nhìn anh ta, trong đáy mắt lại đang che giấu từng sợi bất an.

“Kết quả, em có lẽ đã đoán được rồi, vừa rồi em nôn trong nhà tắm, chính là mình chứng rõ ràng nhất.”

“A ... A ... Vậy nghĩa là có rồi ?” Cô cười nhạt hai tiếng, lại đặc biệt nhức tai, tiếng cười như thế này, làm anh vô cùng khó chịu, thái độ của cô dường như là rất không mong đợi mình sẽ có mang vậy.

“Đúng, kết quả là dương tính, em có thai rồi.” Từng câu từng chữ anh ta đều nhấn mạnh mà nói, chính là để nhắc nhở Noãn Noãn, hãy tiếp nhận sự thật này đi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 208: Đứa Bé Là Của Tôi

“Đúng, kết quả là dương tính, em có thai rồi.” Từng câu từng chữ anh ta đều nhấn mạnh mà nói, chính là để nhắc nhở Noãn Noãn, hãy tiếp nhận sự thật này đi.

Khóe miệng Noãn Noãn dâng lên một nụ cười lạnh lẽo như ẩn như hiện.

Thái độ của cô quá rõ ràng, cô không hề hi vọng đứa bé này tồn tại.

Không khí bị đè nén xuống làm người ta khó thở.

Rất lâu sau, Ninh Nam dường như nghe thấy một tiếng thở dài khe khẽ, anh ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô, đôi con ngươi của cô lạnh lẽo tựa sương mù.

“Tôi có thai thì làm sao? Anh việc gì phải cho người bắt tôi đến đây, việc này chẳng có chút quan hệ nào với anh cả.”

“Đứa bé là của tôi, làm sao lại không có quan hệ với tôi được.” Ánh mắt Ninh Nam như đôi mắt của chim ưng dừng lại trên người Noãn Noãn.

“Ai nói là của anh !” Lời nói của cô có chút khó khăn.

“Ai nói ư ? Bác sĩ nói !” Ninh Nam đứng lên, bước đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống cô.

“Lúc ở bệnh viện tôi đã hỏi bác sĩ, thời gian mà em thụ thai, chính là ngày mà chúng ta ở Hongkong, trừ tôi ra, lại còn có người khác sao?”

Noãn Noãn không ngẩng đầu lên, song cũng có thể cảm nhận được ánh nhìn mãnh liệt đang chăm chú trên đỉnh đầu mình.

“Đây chỉ là việc ngoài ý muốn, đứa bé . . . . .” Cô dừng lại một chút, dường như đang hạ xuống quyết tâm của mình, “Tôi sẽ giải quyết tốt.”

“Giải quyết ! Giải quyết thế nào !” Anh thấp người xuống, tay nắm lấy hai vai cô mà lắc, trong giọng điệu đong đầy sự tức giận.

Noãn Noãn hơi lắc lắc mình, không ưa hành động này, ý bảo anh ta bỏ tay ra.

Cô ghét góc độ anh ta quan sát mình như thế này, đứng dậy, hơi hơi ngẩng đầu, đối diện với mắt anh ta.

“Giải quyết thế nào là chuyện của tôi, chuyện ngày hôm đó, vốn dĩ là chuyện ngoài ý muốn, là do anh cưỡng ép tôi, anh muốn thế nào, lẽ nào anh muốn tôi lưu lại cái thai sau khi bị anh cưỡng hiếp sao !”

Cô nói một cách mỉa mai, song cũng nói ra điều rất đương nhiên.

Thực sự đứng vậy, làm gì có cô gái nào chịu giữ lại cái thai sau khi bị cưỡng hiếp !

“Tôi muốn đứa bé này !” Gương mặt anh ta tiến sát lại phía cô, làm hơi thở hai người giao quện vào nhau.

Noãn Noãn lại ngửi được mùi hương bạc hà chỉ thuộc về anh ta, mùi hương rất thu hút người khác, thấm vào lòng người ta.

Đáng tiếc, hơi thở của anh ta có thu hút hơn nữa, cũng không phải là thuộc về cô.

Di dời tầm mắt, lại ngẩng đầu lên, cười với anh ta, nụ cười không chút sợ hãi.

“Ninh Nam, anh đang nói đùa sao?”

Ninh Nam nhìn cô, đôi mắt cô ấy, không có hận, không có oán, thanh tịnh đến nỗi làm người ta không nổi vấy bẩn lên dù chỉ một chút.

Ngây ra trong chốc lát, anh cũng trầm giọng nói, “Noãn Noãn, đừng có khiêu khích sự nhẫn nại của tôi, lần trước, con của chúng ta mất đi, cũng có lỗi của em, lần này, tôi sẽ không để em lại bỏ đứa bé này đi nữa.”

“Anh đã có vợ rồi, lẽ nào anh còn chuẩn bị để nuôi con riêng sao? Con của tôi, tôi nguyện không để nó ra đời, chứ không cần để nó phải có thân phận thấp hèn như thế !”

Sự tôn nghiêm của cô đã từng bị anh chà đạp, vì thế đứa bé, sẽ không để bị anh ta hạ thấp thế nữa.

“Danh phận, tôi có thể cho nó, em ở lại Ninh gia dưỡng thai, tôi sẽ để người hầu chăm sóc em, còn về phần Y Bán Nguyệt, tôi sẽ ly hôn với cô ta.”

“Ninh Nam, anh quá tự phụ đấy, đứa trẻ là do anh cưỡng ép tôi nên mới có, muốn giữ nó lại, cũng do anh cưỡng ép nữa hay sao? Vậy tôi thì là gì đây ! Là thứ đồ để anh phát tiết dục vọng thôi sao, hay là công cụ để sinh con cho anh ?”

Đối với những phản kháng cùng chế giễu của Noãn Noãn, Ninh Nam không nói được nên lời, bởi vì tất cả những việc này, đúng là đều do anh cưỡng ép cô cả, nhưng có ông trời biết được, khi anh nhìn thấy tờ kết quả xét nghiệm thai đó, đã hưng phấn biết bao nhiêu.

Anh phải thuyết phục được cô, nhất định.

“Em muốn điều kiện gì, cứ nói ra, chỉ cần em chịu giữ lại đứa trẻ này.”

“Ninh Nam” Cô lại ngồi xuống sofa, dường như biết được cuộc đàm phán này sẽ rất lâu vậy.

“Tôi thật không hiểu, sao anh lại cứ muốn đùa trẻ này, quan hệ của chúng ta thế này, không phải anh phải đem nó xem như nghiêm túc sao? Nuôi dưỡng con của Tô Noãn Noãn tôi đây, anh không phải sẽ cảm thấy hận thù nhục nhã sao?”

Ninh Nam nghe lời cô nói, nhất thời không nói lại được.

Cô ấy nói đúng, anh không phải nên cảm thấy nhục nhã sao, không phải nên không chút do dự mà bảo cô bỏ đi thứ nghiêm túc đó sao?

Nhưng trên thực tế, anh lại quá khao khát đứa bé này, cũng giống như sự khao khát đối với cô vậy.

“Em biết tại vì sao !” Anh lạnh lùng đáp lại.

“Tại sao ?” Cô vô tội mở to hai mắt nhìn anh, trong mắt quét qua một tia xảo quyệt, chính là muốn được tận tai nghe được đáp án anh ta nói ra.

“Bởi vì, tôi yêu em, cho nên, tôi muốn đứa con của chúng ta.”

Chỉ một câu nói rất ngắn, song anh đã nói rất kiên định.

Nụ cười đùa cợt của Noãn Noãn phút chốc cứng lại, có lẽ, sớm đã biết được đáp án, nhưng nghe thấy anh tự mình nói ra, tim của cô, vẫn là cảm thấy lỡ mất một nhịp, sau đó lại đập điên cuồng.

Trong màn đêm dày đặc này, có bao nhiêu sự tính toán cùng với tương kế tựu kế, mà vào thời khắc anh nói anh yêu cô, là thật hay giả, cô biết rõ.

Có một loại cảm xúc rất tinh tế lướt qua trong tim, động chạm vào cô, suýt nữa làm cô muốn bỏ đi kế hoạch của mình, thỏa hiệp với anh.

“Anh yêu em, cho nên anh muốn có đứa con của chúng ta.” Anh lại lặp lại lần nữa, đột nhiên cảm thấy tình cảm bị đè nén bao lâu nay của mình đã được giải phóng.

Nếu như không phải vì đứa bé này, e là anh sẽ mãi mãi không dám thừa nhận tình cảm này của mình.

Còn hiện giờ, nói ra rồi, ngược lại thấy mình thật nhẹ nhõm, yêu phải con gái kẻ thù của mình thì sao, nếu không phải do nhìn thấy nụ hôn trong thang máy của cô cùng Hàn Dật Thín, nếu không phải bản thân bất chấp tất cả mà đi trừng phạt cô, ,anh cũng sẽ không biết được rằng, hóa ra, anh đã yêu cô, yêu đến sâu đậm như vậy, sâu đậm đến bản thân anh cũng không thể không chế được.

“Tôi làm sao mà tin anh được đây, Ninh Nam, anh liệu có phải đang báo thù tôi một lần nữa không, tình cảm của tôi, đã bị anh chơi đùa qua một lần rồi, hiện giờ tim đã chết, làm sao để tôi tin anh nữa đây?”

“Làm thế nào để tin tưởng ư ? Không bằng chúng ta làm cuộc giao dịch thế nào, anh nghĩ anh có thể chứng minh thành ý của mình.”

“Giao dịch gì ?” Noãn Noãn cuối cùng đã nghe được trọng tâm mà mình muốn nghe, song trong tim lại cay đắng vô cùng, Ninh Nam đang dùng con của chính mình để giao dịch sao?

“Đầu tàu cải tạo đô thị, chính phủ đã ngầm quyết định doanh nghiệp đầu tư là tập đoàn Ninh thị, anh biết, Hoàn Thịnh của em cũng muốn nắm được hạng mục này, nếu như em đồng ý ở lại Ninh gia, sinh đứa bé này ra, vậy thì hạng mục này, anh sẽ nhường cho Hoàn Thịnh, hơn nữa còn hết sức hỗ trợ.”

“Hết sức hỗ trợ như thế nào?”

Nét mặt của cô, không còn lãnh đạm nữa, trên gương mặt, để lộ ra một nụ cười mê hoặc nhàn nhạt, có vẻ đẹp đến kinh ngạc, Ninh Nam lại cảm thấy đó là ảo giác của bản thân, Noãn Noãn, giống như một con bướm bị dính vào mạng nhện, đang gắng sức giãy dụa, cuối cùng đã làm đứt được những sợi tơ dày đặc kia, nhưng cũng đã làm đứt cả đôi cánh của chính mình.

Đứa bé, lại được dùng để giao dịch, hóa ra, bọn họ cùng là một loại người, một loại người vì lợi ích mà bất chấp tất cả, đều là kẻ máu lạnh.

“Đây là hợp đồng, em có thể xem xem trước đi.” Anh từ dưới tấm kính trên bàn trà lấy ra một văn kiện, đưa cho Noãn Noãn.

Noãn Noãn có chút ngạc nhiên, tốc độ nhanh quá, hóa ra anh ta ban nãy về muộn hơn cô, là vì đi chuẩn bị văn kiện này.

Xem qua một lượt, điều kiện bên trong đúng là rất hấp dẫn.

Noãn Noãn ngẩng đầu lên, ý cười trên gương mặt càng thâm sâu hơn, “Thật đúng là con bài mê hoặc, Ninh Nam, điều kiện của anh, làm tôi động tâm rồi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 209: Ninh Nam, Tôi Không Phải Là Không Có Anh Thì Không Được

Noãn Noãn ngẩng đầu lên, ý cười trên gương mặt càng thâm sâu hơn, “Thật đúng là con bài mê hoặc, Ninh Nam, điều kiện của anh, làm tôi động tâm rồi đấy.”

“Vậy là em đồng ý rồi?” Ngữ khí của anh dần dần mềm mỏng ra.

“Vẫn chưa đâu . . . . .” Noãn Noãn thay đổi câu chuyện, cười cười lắc đầu, đáp ứng quá dễ dàng, sẽ dễ mất đi ý nghĩa của cuộc giao dịch này.

“Để tôi . . . . . Suy nghĩ đã . . . . .”

“Suy nghĩ bao lâu?” Anh ngồi xuống bên cô, nhìn cô thật chăm chú.

Anh đột nhiên phát hiện, rõ ràng là anh đem cô đến đây, nhưng cô lại dễ dàng nắm được thế thượng phong trong cuộc giao dịch này.

“Mười ngày . . . . .?” Ngữ khí của cô dò hỏi, cũng nhìn anh, cười rất ngọt ngào, không hề lo sợ.

“Quá lâu . . . . . Anh hi vọng em sẽ nhanh chóng ở lại Ninh gia.”

“Vậy thì mười lăm ngày . . . . .?”

“Em . . . . .”

“Hai mươi ngày . . . . .?”

“Được rồi, mười ngày.” Anh là lần đầu tiên bất lực mà thỏa hiệp như thế này, ai bảo đứa bé lại ở trên người cô ấy đây.

Noãn Noãn đứng dậy, cầm tập văn kiện chuẩn bị rời đi.

Trên thực tế, mục đích của cô đã đạt được.

“Em hình như đang rất vui.” Ninh Nam cũng đứng dậy, gọi giật cô lại.

Noãn Noãn dừng bước, quay đầu lại, đứng im ở nơi đó chờ anh đi đến.

Ninh Nam bước tới, ánh mắt dừng lại trên gương mặt cô, dường như muốn nhìn thấu được con người cô.

“Em đang vui gì thế . . . . .?” Anh tiến sát vào cô, nhìn đôi mắt trong sạch như tuyết đang tan của cô, lại không nhìn ra được chút manh mối nào.

Noãn Noãn cười, cười rất vui vẻ, “Tôi vui mừng, vì ít nhất anh cũng còn có chút nhân tính.”

“Nhân tính!” Ninh Nam nghiêng răng mà lặp lại một lần, câu nói này nghe thì là lời khen ngợi nhưng tuyệt đối không phải là lời nói có ý tốt đẹp.

“Đúng vậy, thật không ngờ anh lại có thể vì đứa bé, mà chịu bỏ ra cái giá lớn như thế này.” Noãn Noãn vung vẩy tập văn kiện trên tay, “Không phải là phong cách của Ninh Nam.”

“Ô Noãn Noãn . . . . .” Anh đột nhiên nắm lấy bàn tay đang giơ lên của cô, cô tay gầy gò đến nỗi làm anh thương xót, lực đạo cũng vì thế mà hơi lỏng chút ra.

“Nếu như anh không ngăn em lại, em thực sự . . . . .nỡ lòng để bỏ đi đứa bé này sao? Đối với anh, đối với đứa bé này, em đều một chút tình cảm cũng không có sao?”

Trong mắt anh có một loại cảm xúc như bị thương khó mà nhìn rõ được, được cất giấu kỹ nơi đáy mắt.

Noãn Noãn ngậy ra, nụ cười trên gương mặt hơi cứng lại, song lại vẫn giữ được như cũ.

“Tình cảm . . . . . Đó là cái gì?” Giọng cô có chút nghẹn ngào, lòng mi như đôi cánh bướm yếu ớt mà run rẩy, sự tuyệt vọng trong giọng điệu làm tim anh như muốn ngừng lại.

Anh nhìn hướng về cô, mặc dù cô đang cười rạng rỡ thế, nhưng hạt pha lê trong mắt kia vẫn đang chạy vòng quanh, cô đang cố nhẫn nhịn, để nó không rơi xuống.

Đột nhiên cảm thấy bản thân đã làm tổn thương cô quá sâu, tình yêu mà bọn họ đã từng có đó, bất kể là âm mưu hay không, đều thực sự đã có tồn tại qua.

Mà anh thì lại đã tự tay hủy diệt tất cả.

“Cho nên bây giờ, em không còn tình cảm nữa sao? Trong mắt em chỉ còn lợi ích, cho nên mới suy nghĩ về điều kiện mà anh trao đổi sao, em như thế này, đã không còn là em của trước đây nữa rồi.”

“Anh nói đúng, tôi đã không còn là tôi của trước đây nữa, tôi của trước đây, chỉ biết dựa dẫm vào anh mà sống, tôi của hiện tại, đã không còn không có anh thì không thể nữa.”

Trong thần tình của cô, có lạnh lẽo, có chút hoang tàn, lại càng có chút ngoan cố.

Ninh Nam trầm tư nghĩ lời nói của cô, cô đã không còn không có anh là không thể được nữa rồi.

Khóe miệng dâng lên một tia cười khổ, song lại rất thấu hiểu, “Đúng, em nói đúng, em hiện giờ, đã mạnh mẽ hơn nhiều, cũng không cần anh nữa, là anh đã biến em thành như thế này ... .. Như thế này cũng rất tốt.”

Lời nói đứt quãng, Noãn Noãn không biết anh đang muốn bày tỏ điều gì, song nghe ra được sự bất lực trong lời nói của anh.

Chỉ một sinh mạng, dường như thật sự xóa bỏ đi được sự thù địch của anh.

“Tôi muốn về rồi. ... ..” Không muốn ở lại nơi có không khí như thế này nữa, sẽ làm cho bản thân mềm yếu, Noãn Noãn chỉ đành lựa chọn rời đi.

Ninh Nam buông tay cô ra, nhìn cô rời đi.

Lúc đi đến cửa, anh lại gọi cô , Noãn Noãn quay đầu, khuôn miệng anh động đậy một chút, dường như có lời muốn nói nhưng lại bị nghẹn trong cổ vậy.

Noãn Noãn rất kiên nhẫn đứng ở cửa, cứ nhìn anh, cũng không hỏi gì, chỉ đứng đó đợi anh nói.

“Em muốn đi đâu? Anh tiễn em ... ..” Anh dường như đang gom hết sự dũng cảm lại mới dám nói ra, bởi vì quan tâm đến cô, lại không phải một điều tất nhiên, mà còn phải vượt qua chướng ngại trong tim mình.

“A ... .. Tôi đến công ty, anh tự mình đưa đi sao? Tôi sẽ bị kinh ngạc vì được nuông chiều đấy.”

Ngữ khí của cô có chút nhạo báng, nhưng có thể nghe ra được, là đang vui mừng.

Ninh Nam lái xe rất chậm, dường như đang rất cẩn thận vậy.

Noãn Noãn cảm thấy có lẽ anh cố ý như vậy, câu nói “Bởi vì tôi yêu em, cho nên tôi muốn đưa bé này.” vẫn luôn quanh quẩn bên tai cô, bất giác, mà khóe miệng dâng lên một ý cười ngọt ngào.

Không khí giữa hai người họ rất trầm mặc.

Ninh Nam ấn nút nghe đài, để không khí được thoải mái hơn.

Trong loa, vừa hay lại đang phát bài hát ” Con tin ”

“Anh và em tồn tại trong một mối quan hệ nguy hiểm

Chúng ta lại cùng tìm kiếm một phần khác của bản thân mình

Vốn cho rằng đây đã là định nghĩa tình yêu hoàn chỉnh

Vậy nên ngoan ngoãn mà chăm sóc anh.

Tình yêu đã biến thành trò chơi hoài nghi suy đoán tội tệ

Quy tắc là phải nín thở, dựa vào càng lúc càng gần

Nhưng sự ôn nhu của anh là điều duy nhất em say mê

Anh nếu yêu em thì đừng sợ có khoảng cách.

Dùng lực mà bắn một phát đạn vào trái tim em đây

Làm tất cả trở về con số không chỉ sau tiếng nổ đó

Nếu như yêu là nói gì cũng không thể buông xuống được

Em sẽ không giẫy dụa, dù sao em cũng không kém chút nào.

Con tin vào thời khắc này đã được giải thoát

Sự thuần khiết của tình yêu đã chết đi như thể đây

Anh có vừa lòng không? Chúng ta đừng nói dối nữa .... ”

Lời bài hát bi thương từ trong loa vọng ra, lời ni non đó là sự bất lực của ai ?

Hai người họ, càng trầm mặc thêm, bởi vì bài hát này, chứa quá nhiều cảm xúc.

Sự thuần khiết của tình yêu đã chết đi như thế, anh có vừa lòng không? Chúng ta đừng nói dối nữa.

Đây chính là điều mà Noãn Noãn định hỏi anh, đã từng rất thuần khiết mà yêu anh, song lại là một màn âm mưu, kết quả như thế này, anh có vừa lòng không?

Nếu như vừa lòng, tại sao lúc này hai người lại đau khổ như vậy, mà bản thân đến khi nào mới có thể được giải thoát?

Xe đã đỗ lại ở dưới tòa lầu của Hoàn Thịnh.

Noãn Noãn mở cửa, lại bị anh kéo lại.

“Sao thế, còn có việc gì sao? Anh muốn lên kia ngồi không?” Cô rất khách khí mời, khách khí đến nỗi làm anh cảm thấy xa cách vô cùng.

“Em .... Tự chăm sóc cho tốt, đừng để mệt quá.” Ngữ khí quan tâm sống sượng, song thực sự như vậy, anh là lần đầu tiên không còn dùng đến giọng điệu ôn nhu theo quán tính mà nói chuyện nữa, làm tim Noãn Noãn chấn động vô cùng.

“Anh là đang quan tâm đứa bé, hay là quan tâm tôi?” Cô nhẹ nhàng hỏi, giọng điệu lại có chút kỳ vọng bị đè nén, cô thật sự muốn biết điều này.

“Anh đều quan tâm.” Anh trả lời dứt khoát, trên gương mặt lại lộ ra vẻ non nớt của tiểu nam sinh.

“Ừm, tôi biết rồi ....” “Nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, Noãn Noãn không muốn bị anh nhìn thấy mắt cô lại đỏ lên nữa, mở cửa xe, bước xuống.

Nhanh chóng bước vào trong tòa nhà, nhìn vào, lại thấy như cô đang hoảng loạn mà chạy trốn.

Trở về văn phòng của mình, đã sắp chiều tối, nhân viên trong công ty cơ bản là đã hết giờ làm việc.

Đẩy cửa bước vào trong văn phòng mình, không ngờ thấy Hàn Cảnh Thìn lại đang đợi cô.

“Anh sao lại không đến Yêu Kiều?” Cô có chút nghi ngờ, đem tập văn kiện trong tay không để phát ra tiếng động mà cất vào trong ngăn kéo, kế hoạch này, cô vẫn đang giấu anh.

“Anh đang đợi em .... ”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 210: Trái Tim Đau Đớn

“Anh đang đợi em .... ” ~ Hàn Cảnh Thìn đứng lên, nét mặt có chút thiếu kiên nhẫn.

“Đợi em ? Đã xảy ra chuyện gì sao ?”

“Cùng anh đi đến Hàn thị một chuyến, vừa rồi Hàn Dật Thìn gọi điện thoại đến nói, bảo anh đi đến đây, cậu ta hình như đã tìm thấy người hầu năm đó

rồi.”

“Tìm được rồi sao ?” Noãn Noãn cũng có chút kích động, như vậy có phải sự hiểu lầm năm đó sẽ được hóa giải rồi.

Lúc hai người đến tập đoàn Hàn thị, trời đã hoàn toàn sập tối.

Tòa nhà của Hàn thị chỉ còn tầng lầu làm việc của tổng giám đốc là còn sáng đèn.

Hàn Cảnh Thìn căng thẳng suốt cả quãng đường, Noãn Noãn an ủi anh mấy câu, rồi hai người mới đi lên trên tầng.

+++ +++ +++ +++ +++

Đêm ở Mộng Thành, rất đẹp.

Ánh đèn nê-ông bảy sắc màu, ánh đèn lồng lầy, dệt nên vẻ đẹp của thành phố.

Hàn Dật Thìn, đang đứng trước cửa sổ chạm sát đất, nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Liên tục hút thuốc trong tay, cho đến khi tàn thuốc cũng cháy hết, nhiệt độ nóng bỏng truyền đến đầu ngón tay, anh ta mới hơi hơi tỉnh táo lại.

Châm biếm, thật sự là châm biếm, ân oán bao nhiêu năm như vậy, rốt cuộc lại chỉ là hiểu lầm.

Mà anh, là một kẻ đại ngốc từ đầu đến cuối, hại cả người thân thiết nhất của mình, hận cha mẹ nhiều năm đến như vậy.

“Dật Thìn, Hàn Cảnh Thìn cùng Tô Noãn Noãn đến rồi.” Hạ Vi Diễm bước đến bên người anh ta, giọng nói nhỏ nhẹ nhắc nhở, giống như sợ sẽ làm hỏng cảm xúc của anh ta vậy.

“Đề bọn họ vào ... ..” Vẫn là giọng nói rất lạnh lẽo, lại mang theo chút khăn khăn trầm thấp.

Noãn Noãn cùng Hàn Cảnh Thìn bước vào, bên trong chỉ có Hàn Dật Thìn và Hạ Vi Diễm hai người họ.

Hơi thuốc trong phòng rất nặng, có chút nhức mũi, khói thuốc lượn lờ xung quanh, làm cả căn phòng đều có chút u ám.

“Hàn Dật Thìn, đã tìm thấy người hầu đó chưa? Người đầu ?” Hàn Cảnh Thìn có chút khẩn trương, vừa bước vào đã hỏi, lại bị bóng lưng hơi gù xuống của anh ta làm cho ngại ra.

Anh ta dường như đang run rẩy, khói thuốc trong phòng đang khuếch tán, làm mờ tầm mắt của anh, làm Hàn Cảnh Thìn có chút không dám khẳng định.

Hàn Dật Thìn xoay người lại, nhìn Hàn Cảnh Thìn, ánh mắt lần đầu tiên không còn mang thù hận nữa.

Người anh trai ruột của mình, có tấm lòng như thế nào mới lại xuất hiện trước mặt anh ta như thế này...

“Đã đưa đi rồi, anh ... .. Xin lỗi ... ..” Những vòng khói thuốc lá trong tay anh ta nghi ngút bốc lên, làm hình dáng anh ta bị vùi lấp mất một nửa trong màn khói u ám.

Hàn Cảnh Thìn ngẩng ra, dường như không dám tin vào tai mình nữa.

Cậu ta đang gọi mình là anh, lại nói xin lỗi với anh nữa, sự hiểu lầm đã được hóa giải rồi sao?

“Cậu nói cái gì ? Người hầu đó cậu đã đưa đi rồi sao, sự thật lúc trước, ông ta đã nói với cậu chưa? Đây là hiểu lầm đúng không ?”

Hàn Dật Thìn trầm mặc hồi lâu, dường như đang tìm lời thích hợp để nói, để có thể trả lời được câu hỏi của Hàn Cảnh Thìn.

Nói cái gì bây giờ cũng không thể bù đắp lại được sự tổn thương đã gây ra cho anh, mà anh ấy, liệu có tha thứ không?

“Đúng ... .. Em đã biết sự thật rồi, là một sự hiểu lầm, năm đó người hầu đưa em đến Columbia xong, tự mình đi đánh bạc, đem tiền để nuôi dưỡng em mà bố mẹ đưa cho đều đem đi đánh sạch, còn bị nợ thêm vào nữa, vì vậy mới bỏ lại em, một mình chạy trốn.”

Thật đúng là một sự hiểu lầm tầm thường, chỉ cần suy nghĩ cận kề, có lẽ sẽ không dễ xảy ra chuyện sau này như vậy.

Nhưng cuộc sống này, nhất là cuộc sống quá mức khắc khổ, lại có thể bùng phát đôi mắt người ta, làm anh chỉ còn nhìn thấy được bóng đêm, nghĩ tới bóng tối, sau đó thù hận, càng hận càng sâu.

Không khí, bị ép xuống đến sắp không thở được nữa, hơi thuốc trong phòng do bị Hàn Dật Thìn không ngừng hút thuốc mà càng lúc càng nồng, Noãn Noãn không chịu được mà ho mấy tiếng.

Hàn Dật Thìn bị âm thanh kia làm cho tỉnh táo lại, dập điếu thuốc trong tay, bước đến bên cửa sổ, mở cửa ra.

Mà Hàn Cảnh Thìn trước sau vẫn luôn không nói gì, chỉ đứng ở nơi đó, trong đầu trong xóa đi được những mảnh kí ức rời rạc ... ..

Yêu Kiều, bị người ta tiếm vào, sự cầu xin đến hèn hạ, mỗi tối đều phải chịu đựng sự hoan ái không có tình yêu, sự trái đạo đức giữa hai người đàn ông, còn có khi một mình cô độc cuộn tròn trong đêm tối.

Bản thân giống như một khối thịt không có linh hồn biết cử động, đi trong vùng đất bị dòng chảy bóng tối che khuất, sự tuyệt vọng với tương lai lúc đó, sự bất bình với số mệnh, những ký ức không muốn nhớ lại đó, lúc này lại hoành hành mà che phủ lên anh.

Còn anh lại không thể nào trách người trước mặt kia, trên người cậu ta đang chảy cùng một dòng máu, bọn họ đều chỉ là người bị hại, là kẻ bị hại bởi số phận.

Đã là em trai ruột của anh, anh còn có thể trách gì đây?

“Hiểu làm được hóa giải là tốt rồi, quan trọng nhất là, cậu không còn hận cha mẹ nữa, cũng không còn hận anh nữa”

Rất lâu sau, anh mới nói ra được câu này, giọng điệu rất bình đạm, song lại cần một tấm lòng bao la biết bao.

Hàn Dật Thìn đứng trước mặt anh, trắng bạch vô lực, anh ấy càng không trách anh ta, anh ta lại càng thấy có tội.

Những nỗi hận cùng báo thù đó, đã bóp nát sự vui vẻ nhẽ ra phải thuộc về bọn họ, lời nói dối, mặc lên mình chiếc áo khoác đẹp đẽ, thu hút anh kích động mà hận thù.

Che đây đi sự thật, để bọn họ vào thời khắc tươi đẹp nhất của bản thân, không những không được nhận nhau, mà còn gây đau thương lên đối phương.

Mà anh trai của anh ta, vẫn thiện lương như thế, cười mà nói, hiểu làm được hóa giải là tốt rồi, làm trái tim anh ta đau đớn vô cùng.

Giọt lệ trong mắt kia đang lóe sáng, lại không hề muốn bị người khác phát hiện, Hàn Dật Thìn, vốn là người che giấu thiện lương của mình, nỗ lực mà điều chỉnh hô hấp bản thân, không để thứ trong suốt kia rơi ra.

Những người song sinh vốn dĩ đã mang cùng một dòng máu, nhưng trong tim bọn họ, cũng có rất nhiều điểm tương đồng, ví dụ như hai người họ lúc này.

Hàn Cảnh Thìn bước lên phía trước, ôm anh ta một cái thật chặt, anh biết anh ta đang cần thứ gì.

Thật ra bọn họ rất giống nhau ... .. Không cần nói gì nhiều, chỉ một cái ôm đó, khoảng cách từ sự xa lạ cho tới quen thuộc chỉ còn trong một khoảnh khắc !

Noãn Noãn cảm thấy thật cảm động, vào thời khắc thấy hai người họ lại làm hòa, trong mắt, đã có chút ướt át.

Cô nghĩ bọn họ thực ra thật hạnh phúc, có thể đi ra từ trong sự hiểu lầm, mặc dù những đau thương đã qua như một con dao sắc cắm vào trong tim, nhưng theo thời gian, sẽ dần dần mà lãng quên.

Noãn Noãn bước đến bên Hạ Vi Diễm, đưa cho cô ta một cái nhìn, ý bảo cùng đi ra ngoài, để cho hai anh em họ có không gian riêng.

Khỏe mắt của Hạ Vi Diễm, cũng đang ươn ướt.

Cô ta đã từng thấy sự đau khổ của Hàn Dật Thìn, đã từng thấy anh ta phải chịu đựng chà đạp, đã từng thấy anh vì thù hận mà biến thành điên cuồng.

Hiện giờ, thấy anh em họ làm hòa, cô ta cũng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, một Hàn Dật Thìn đang tỏ lòng biết ơn này so với Hàn Dật Thìn trong thù hận đáng để yêu nhiều hơn.

Hai anh em làm hòa, tập đoàn Hàn thị, do hai người họ cùng nắm quản.

Nhưng tâm tư Hàn Cảnh Thìn, phần lớn đều đặt ở Yêu Kiều, đối với tập đoàn Hàn thị, anh đã rất an tâm mà giao cho Hàn Dật Thìn.

Số hai mươi lăm phần trăm cổ phần mà Hàn Dật Thìn đang khống chế, cũng giao trả lại vô điều kiện cho Noãn Noãn.

Đối với cô ấy, trong tim anh ta luôn có cảm giác có tội, song dục vọng chiếm hữu trong tim, vẫn là không cách nào khống chế được.

Noãn Noãn quay trở lại Tô thị, đem Tô thị cùng Hoàn Thịnh sát nhập, tin tức truyền ra, người bị bất ngờ nhất là Ninh Nam.

Thực lực của cô càng lúc càng mạnh hơn, mà chuyện muốn cô suy nghĩ, đã mấy ngày trôi qua rồi, vẫn chưa có trả lời.

Ninh Nam không dừng được mà có chút khẩn trương, song lại cảm thấy không nên thúc giục, chỉ là mỗi ngày đều bảo người đem tặng đồ bồi bổ cùng đồ chơi trẻ con đến văn phòng cô.

Về điểm này, làm Noãn Noãn thấy rất khó xử, dù cô chính là muốn Ninh Nam khẩn trương thế.

Nhìn những thứ đồ này, mặc dù trong tim đúng là có chút cảm động, nhưng cũng chỉ nhìn một cái, rồi sai người đem vứt hết.

Trái tim đã bị tổn thương qua, đáng sợ nhất, chính là phạm phải sai lầm tương tự.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 211: Khóc Trên Vai Anh

Trái tim đã bị tổn thương qua, đáng sợ nhất, chính là lại phạm phải sai lầm tương tự. ~

— Tô Noãn Noãn —

Ninh Nam đợi một tuần, Noãn Noãn vẫn là không có bất cứ hồi đáp nào, mỗi ngày đều kiên trì không thôi sai người đi tặng đồ cho cô, đôi khi cũng gọi điện thoại, Noãn Noãn đều có phản ứng rất lạnh nhạt.

Sự thờ ơ của cô là quá rõ ràng, đó là sự xa cách cố ý, vào ngày thứ tám, Ninh Nam cuối cùng cũng bị thái độ không lạnh không nóng này của cô làm cho không kiên nhẫn được nữa, bàn giao mấy câu về công việc trên tay, rồi chuẩn bị đến Tô thị tìm Noãn Noãn.

Cầm lấy chìa khóa xe chuẩn bị ra cửa, thì điện thoại bàn trong văn phòng kêu lên.

Ninh Nam bực mình nhìn một cái, không có ý định để ý đến, song cuộc điện thoại đó vẫn kêu liên tục.

“Việc gì thế ?” Cầm điện thoại lên, giọng điệu rõ ràng là không thoải mái.

“Ninh tổng, Tô tổng của tập đoàn Tô thị muốn gặp ngài, nói là có việc quan trọng, có mời cô ấy lên không ạ ?”

Noãn Noãn ? Ninh Nam trong tim nảy lên một cái, sự bực mình trên gương mặt lập tức biến mất, ” Mời cô ấy lên đây.”

Đến lúc Noãn Noãn đi vào văn phòng anh, Ninh Nam đã điều chỉnh lại được cảm xúc, đang ngồi đợi cô trên ghế xoay.

Noãn Noãn một thân đồ công sở xuất hiện trước mặt anh, trong tay còn cầm một tập văn kiện.

Ninh Nam cau mày một cái, đôi mắt dừng lại trên đôi giày của cô, biểu tình trên gương mặt rất thâm trầm.

Noãn Noãn theo ánh mắt anh nhìn xuống đôi chân mình, có chút kỳ lạ, chỉ là bị ánh mắt anh nhìn như vậy cảm thấy không được thoải mái lắm.

“Em không nên đi giày cao gót . . . . .” Trong ngữ điệu của anh có chút trách móc.

“A . . . . .” Noãn Noãn phút chốc phản ứng lại được, có chút ngại ngùng cười cười nói, “Công việc yêu cầu . . . . .”

“Công việc yêu cầu . . . . . ?” Ninh Nam kéo dài giọng, lông mày cau lại càng gần hơn, dường như đang trách cô sao lại không biết tự chăm sóc bản thân như vậy.

“Vậy em nhẽ ra nên chuẩn bị thêm mấy đôi giày để bệt đặt ở văn phòng để đi chứ, đã có chưa? Nếu không có để anh bảo người đi mua tặng mấy đôi nhé, em đi cỡ bao nhiêu ?”

“Không cần đâu . . . . .” “ Cô lắc lắc đầu, nụ cười trên gương mặt lãnh đạm, có chút khó xử, “Sau này không cần bảo người tặng đồ gì cho tôi nữa, những đồ dùng của trẻ con và đồ bỏ đó, tôi nghĩ tôi không cần đến.”

“Em đã suy nghĩ xong rồi ?” Anh bị thái độ cô làm cho có chút khản trương, cơ bản là đã đoán ra được kết quả suy nghĩ của cô, chỉ là giả vờ như bình thường mà tiếp cận vào câu chuyện, song Noãn Noãn vừa nghe đã cảm thấy là anh đã không thể chờ đợi được thêm nữa.

“Vâng, đã suy nghĩ xong rồi.” Cô nhìn cánh cửa sau lưng đã được đóng lại, cảm văn kiện sớm đã chuẩn bị xong bước đến phía anh.

Đem văn kiện đặt lên chiếc bàn trước mặt anh, rất nghiêm túc nói, “Họp đồng, vẫn là nên trả lại cho anh, tôi nghĩ, tôi thực sự không có cách nào tiếp nhận đứa bé này.”

Hai người, một người đứng, một người ngồi, ngăn cách bởi một chiếc bàn làm việc.

“Em ngồi xuống trước đã . . . . .” “ Anh vốn dĩ không muốn hạ thấp thái độ, song nhìn thấy cô đứng trên đôi giày cao gót mỏng manh thể kia đứng trước mặt anh, cuối cùng vẫn không nỡ.

“Không cần đâu, việc tôi đến đây hôm nay anh đã hiểu rồi, không còn gì cần thiết để nói thêm nữa cả.”

Cô thể hiện thái độ rõ ràng, sau đó ưu nhã xoay người.

Ninh Nam lập tức đứng lên, tiến lên phía trước kéo lấy cánh tay cô, “Đợi đã . . . . Cho anh một cơ hội nói chuyện nữa.”

“Anh làm đau tôi rồi . . . .” “Cô quay đầu, chau mày, biểu tình nhìn ra được thực sự có chút đau đớn.

Ninh Nam buông tay, lùi lại mấy bước, thái độ rất thỏa hiệp, bởi vì đứa bé, anh hiện giờ căn bản là không dám đụng vào cô dù chỉ một chút.

“Không nói chuyện, vậy thì cùng ngồi đây với anh có được không?” Anh đổi một cách hỏi, giọng điệu thăm dò.

Noãn Noãn có chút muốn cười thái độ này của anh, là cảm giác có tội trong tim quá lớn nhĩ, nên mới phải cẩn thận thăm dò như thế này.

Cô nhẹ gật đầu, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, tư thế nghiêm túc, tư thế xa cách.

Ninh Nam ngồi xuống bên cạnh cô, lại có chút không được tự nhiên, đôi mắt nhìn về phía trước kia có chút trống rỗng, bàn tay nắm lại, chỉ có tiếng thở rất nặng nề.

“Anh muốn tôi ngồi đây cùng anh, bao lâu đây? Tôi còn rất nhiều việc phải làm.”

Anh trầm mặc, bị thái độ của cô làm cho bị thương tổn, Noãn Noãn, em lại muốn thoát khỏi anh như vậy sao?

“Thật là ngại quá. Tôi còn muốn về công ty xử lý công việc.” Cô đứng dậy, làm ra tư thế muốn đi, “Tôi đã có hẹn với bác sĩ chiều nay để . . . .”

Lời còn chưa nói hết, giọng của cô đã dần nhỏ lại, dường như ý thức được lời nói phía sau sẽ làm tổn thương đến anh.

“Hẹn với bác sĩ?” Anh ngừng đầu nhìn cô, trong giọng nói có chút bi thương không giấu được, khóe miệng rất miễn cưỡng mà nhếch lên thành một đường cong, mang theo ý cười đau khổ.

Noãn Noãn đứng đó, bất động, ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt anh.

Cô muốn nhìn anh, nhìn cho rõ anh, anh đã từng làm tổn thương đến cô sâu như vậy, cho dù sự dịu dàng của anh lúc này, sự thương tâm của anh, hay sự quan tâm của anh là thật, cô cũng không thể vì thế mà dao động.

Nhưng, hiện giờ đối diện lên đôi mắt thương tâm kia của anh, trong tim, vẫn là run rẩy một cái, đập với tốc độ rất nhanh, cô cố khắc chế bản thân bỏ qua những thứ đó, nhưng lại chỉ càng để ý đến nhiều hơn.

Không khí vô cùng trầm mặc, trầm mặc dường như đã là sự thỏa thuận ngầm của hai người họ.

Ninh Nam vẫn ngồi đó, anh kéo tay cô, ý bảo cô ngồi xuống.

“Nếu như . . . . Em cảm thấy điều kiện lần trước của anh là chưa đủ, em còn cần gì nữa, anh đều có thể đưa em . . . .”

Trong mắt Noãn Noãn quét qua một tia sáng, lại ngồi xuống, có chút châm chọc mà nói, song giọng điệu lại vô cùng nghiêm túc, “Anh nói thật sao, vậy nếu như . . . . Tôi nói, tôi muốn cả tập đoàn Ninh thị này của anh, anh có chịu đưa không?”

Ninh Nam có chút ngậy ra, không nghĩ tới cô lại nói ra những lời này, ngậy ra mà nhìn cô, trong mắt dường như đang cất giấu một thứ gì đó rất sâu, làm người ta không sao nắm bắt được.

Noãn Noãn không chịu nổi ánh nhìn này của anh, càng nhìn lại càng mềm lòng hơn, cuối cùng chỉ đành lựa chọn phớt lờ nó, chỉ nhìn vào môi anh mà nói chuyện.

“A . . . . Đùa đấy, Ninh Nam, tôi đương nhiên biết được dựa vào tính cách của anh, đứa bé làm sao có thể so với Ninh thị được, thực ra . . . .” “Cô dừng một lát,” “Thực ra . . . . Điều tôi muốn nhất, chính là mạng anh!”

Bốn chữ cuối cùng cô nói vô cùng cảm hận, đến nỗi làm trái tim Ninh Nam đau nhói một chút.

Anh biết, câu nói này của cô, không phải là nói đùa, cô đang nói thật, anh đã giết cha cô, cô là hận không thể lấy mạng anh để báo thù được.

Nếu như không có kết cục này, có lẽ, hai người họ đã có thể ở cùng nhau. Nhưng đáng tiếc, chuyện đã xảy ra không cách nào thay đổi được, dù cho hiện tại có hối hận bao nhiêu đi chăng nữa.

“Noãn Noãn, nếu như chúng ta không có sự ân oán của đời trước, hiện giờ, có phải đã sống rất hạnh phúc không . . . .?”

Ánh mắt của anh đã không còn sắc bén như trước đây nữa, buồn bã mà nhìn về phía trước, không có tiêu cự, dường như không nhìn thấy được điểm kết thúc.

Lần đầu tiên bình tĩnh nói chuyện tình cảm giữa hai người họ như thế này, sự thật là cần dũng khí rất lớn.

Lời của anh, làm cô thấy khủng hoảng, biết bao lần, cô cũng tự hỏi mình như vậy, mà đáp án, là khẳng định, nếu như không có ân oán đó, bọn họ nhất định rất hạnh phúc.

Noãn Noãn không thể khống chế được bản thân không nhìn vào mắt anh được nữa, trong ánh mắt anh đã không còn dục vọng chinh phục như trước đây, mà giờ đang có từng sợi bất lực trong đó, thậm chí là bi ai.

Cô đột nhiên có chút tưởng nhớ sự ôn nhu trong tàn bạo của anh ta, chuyện đã qua từng chút từng chút lặp lại trong đầu, anh đưa cô ra khỏi hội đấu thầu, anh đưa cô đi tuyên bố cô là người phụ nữ của anh, lời cầu hôn dịu dàng của anh ở bệnh viện, còn có nụ hôn đùa giỡn, nụ hôn chiếm hữu, biết bao nhiêu sự dịu dàng như vậy ... ..

Tầm nhìn dần dần trở nên mờ nhạt, trước mắt dâng lên một tầng sương mỏng, sau đó không khống chế được mà biến thành lệ, rơi xuống ... ..

Đôi tay vốn dịu dàng tinh tế lại lần nữa phủ lên má cô, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô.

“Có biết tại sao anh cứ luôn không thích em khóc không? Bởi vì nước mắt của em, làm anh thương tâm vô cùng.”

Lời nói của anh, giống như sự bi thương của bản nhạc giao hưởng bay vào trong tai cô.

Nước mắt Noãn Noãn rơi càng nhanh hơn.

Ninh Nam đem cô ôm vào trong lòng, để cô gục lên vai anh mà khóc.

Trong không khí, chỉ còn lại âm thanh tâm phòng (tâm nhĩ của tim) đổ sụp xuống, cùng với sự tê lương sau khi đột ngột kết thúc ... ..

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 212: Thank Lý Ninh Thị – P1

Trong không khí, chỉ còn lại âm thanh tâm phòng (tâm nhĩ của tim) đổ sụp xuống, cùng với sự tê lương sau khi đột ngột kết thúc ... ..

Toàn thân Noãn Noãn cứ run rẩy mãi, gục trên vai anh, nước mắt rơi liên tục.

Nước mắt, là thật hay giả, sự phát tiết ra lúc này, là đóng kịch, hay là biểu lộ tình cảm thật, đến chính cô cũng không phân biệt được.

Cô khóc rất lâu, lâu đến nỗi làm tư thế đứng kia của Ninh Nam cứng cả lại, cô mới dần dần ổn định lại được cảm xúc.

Nhắc gương mặt lên, lớp hóa trang trên mặt đã bị nhòe chút ít, Ninh Nam thấy bộ dạng cô như con mèo khoang nhỏ, sùng nịnh mà giúp cô lau đi nước mắt trên gương mặt.

“Lớp hóa trang bị nhòe rồi.”

Noãn Noãn có chút gượng gạo xóa đi vệt nước mắt trên gương mặt, nâng người lên định đi chỉnh lại lớp hóa trang trên gương mặt, lại bị anh kéo lại, rơi vào trong lòng anh.

Đầu của cô, vừa hay dán lên vùng ngực của anh, làm cô nghe thấy rất rõ ràng trái tim anh đang đập nhanh vô cùng.

Noãn Noãn không hề giả dục, mà nhắm mắt lại, dường như đang tham lam giữ lấy thời khắc này, vòng ôm này, vẫn ấm áp như thế, vẫn có năng lực làm cô đỏ mặt tim đập loạn lên.

Ninh Nam cũng không cử động, chỉ an tĩnh mà ôm lấy cô, ôm rất chặt.

Bọn họ đều cẩn thận mà duy trì sự ấm áp gần gũi này, hai người đều tham lam giữ lấy hơi thở trên người đối phương.

Tay của anh chậm chậm di chuyển, tìm đến lòng bàn tay cô, nhẹ nhàng phủ lên đó, động tác nhẹ nhàng vô cùng.

Song, nhiệt độ ở tay anh lại vô cùng lạnh lẽo, lạnh lẽo đến mức làm người ta tỉnh ra.

Hiện thực, vẫn luôn tàn nhẫn như vậy, bọn họ vẫn sẽ phải đối mặt với đối phương trên thân phận là kẻ thù.

Noãn Noãn đẩy anh ra, lực đạo rất quyết liệt, đứng thẳng người dậy.

“Tôi đi trang điểm lại đã . . . . .” Cô xoay người, bước vào trong toilet, lại bị Ninh Nam gọi giật lại.

“Noãn Noãn . . . . .”

Noãn Noãn dừng bước chân, không khí xung quanh lại bắt đầu rơi vào trong sự trầm mặc.

Rất lâu sau, Ninh Nam mới mở lời, giọng điệu vô cùng bi thương, “Tại sao chúng ta lại phải hành hạ đối phương thế này, chúng ta rõ ràng . . . . .là yêu thương nhau cơ mà.”

Cô chỉ có thể ngậm ra ở nơi đó, không chế lưng mình không để lộ ra sự run rẩy, nước mắt, lại không ngăn được mà rơi xuống.

Lần này, cô khóc rất thuần túy, vì vậy, không muốn để cho anh nhìn thấy.

Bước vào trong toilet, nhìn bản thân mình trong gương, cắn lấy môi, để cho nước mắt mặc sức mà rơi xuống, song lại không muốn phát ra bất cứ tiếng động nào.

Có tiếng từng giọt nước chảy xuống, là nước mắt của cô rơi xuống bồn rửa mặt, nghe rất rõ ràng.

Song Noãn Noãn chỉ khóc đến thế, rồi trấn tĩnh chăm chú nhìn bản thân mình trong gương rất lâu.

Sau đó, lấy giấy ăn lau đi nước mắt, trang điểm lại, nhìn vào gương lần nữa, tập cười lại, nụ cười điềm tĩnh.

Lúc đi ra ngoài, Ninh Nam đã ngồi lại trên chiếc ghế xoay, tập văn kiện trước mặt vẫn đang được đặt trên bàn, không hề được đụng đến.

Noãn Noãn bước đến trước bàn làm việc, chờ đợi anh ta đặt câu hỏi.

“Em đã thay đổi quyết định chưa? Nếu như em đáp ứng giữ lại đứa bé, thì bản hợp đồng này vẫn có hiệu lực như cũ, anh có thể lập tức ký tên lên.”

“Nếu như đứa bé được sinh ra, anh có đối tốt với nó không?” Biểu tình của cô cùng giọng điệu rất rõ ràng là đã dao động sau sự việc xảy ra vừa rồi.

“Anh nhất định sẽ .” Anh đáp lại nhanh chóng mà chắc chắn.

“Được, vậy tôi đáp ứng anh.” Cô giống như đạt được một đáp án rất vừa lòng, giống như đã trải qua sự vật lộn rất lâu sau khi đặt cược vào vậy.

Trên gương mặt Ninh Nam cuối cùng cũng hiện ra nụ cười, không hề che giấu sự vui mừng, cầm văn kiện lên, nhìn lướt qua một lượt, rồi cầm bút lên.

Tim Noãn Noãn đập nhanh vô cùng, nhìn theo động tác của anh, ánh mắt đều tập trung vào chiếc bút máy trên ngón tay anh kia.

Chỉ cần ký xuống, ký xuống, kế hoạch của cô đã thành công mỹ mãn rồi.

Chữ ký gọn gàng thanh thoát, được ký lên rõ ràng trên hai bản hợp đồng.

Cô nhìn anh hạ bút, ký xong, cuối cùng đã thấy nhẹ nhõm.

Ninh thị, chết chắc rồi !

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 213: Thanh Lý Ninh Thị – P2

Cô nhìn anh hạ bút, ký xong, cuối cùng đã thấy nhẹ nhõm.

Ninh thị, chết chắc rồi !

“Để anh đưa em về thu dọn đồ đạc trước, phòng ở anh đã bảo người hầu dọn dẹp rồi, em cứ an tâm tỉnh dưỡng là được.”

Ninh Nam đem văn kiện kia đưa cho cô, hàm ý cười trong mắt, giọng điệu ôn nhu vô cùng.

Noãn Noãn nhận lấy văn kiện, cười cười nói, “Không cần đâu, tôi sẽ tự mình thu dọn, anh . . . . . Đợi tôi .”

Mấy chữ cuối cùng đó, cô nói mang theo hàm ý thâm sâu, ý cười trên khóe miệng không biết là đang vui vẻ hay là châm chọc nữa.

Trò vờ tha để bắt thật hôm nay, cô đã chơi rất thành công.

“Được . . . . . “ Anh gật gù đầu, thái độ không còn cứng rắn với cô như trước nữa.

Bước ra khỏi Ninh thị, cô điện thoại cho Hàn Cảnh Thìn cùng Tần Tịch.

Kế hoạch đã thành công, cô mới nói với bọn họ, nếu không, dựa vào tính cách của hai người đó, làm sao có thể đồng ý cho cô dùng cách này để đoạt lấy Ninh thị.

Lúc Noãn Noãn trở về văn phòng, thì Hàn Cảnh Thìn và Tần Tịch đã tới.

Cô cười mà bước đến trước mặt Hàn Cảnh Thìn, lúc nhìn Tần Tịch lại có chút mặc cảm có tội.

“Anh xem bản hợp đồng này xem . . . . . “ Cô đem văn kiện đưa cho anh.

Hàn Cảnh Thìn nhận lấy văn kiện, xem xét kỹ càng xong, gương mặt hoàn toàn lộ ra sự ngạc nhiên.

“Em làm thế nào mà được thế . . . . . ? Anh ta làm sao lại chịu ký chứ ?”

Noãn Noãn chỉ cười chứ không nói gì, ý bảo anh đưa hợp đồng cho Tần Tịch xem.

Tần Tịch nhận lấy bản hợp đồng, đọc qua một lượt, trầm mặc rất lâu.

“Cô đã dùng cách gì . . . . . ?” Biểu tình của anh ta không giống như Hàn Cảnh Thìn, anh ta không hề kinh ngạc, mà là đang giận dữ.

“Không cần biết tôi dùng cách gì, có điều, tôi đã làm được, Ninh thị, cứ đợi để thanh lý đi.”

Noãn Noãn cố ý dùng giọng điệu như không có việc gì để trả lời, song sự trốn tránh trong ánh mắt cô vẫn là không thoát được cái nhìn của Tần Tịch.

“Bản hợp đồng này, cô đã thay đổi nó . . . . . “ Anh ta nghi ngờ nhìn cô, hai đầu lông mày nhíu lại thành một đường.

“Anh nhìn ra được rồi sao?” Cô có chút phấp phỏm, song trên gương mặt vẫn không để lộ ra sự kinh ngạc của mình, vẫn là duy trì nụ cười của kẻ chiến thắng.

“Bởi vì bản hợp đồng này, điểm mấu chốt nhất là ba chữ người thụ hưởng, kế hoạch cải tạo đô thị, chính phủ đã có quyết định ngầm là giao cho Ninh thị, vốn dĩ bản hợp đồng này phải là do Ninh thị mời Hoàn Thịnh cùng hợp tác, cùng làm hạng mục này, thì Ninh Nam mới có thể ký vào. Nhưng hiện giờ, người thụ hưởng cuối cùng lại chỉ có một mình công ty Hoàn Thịnh, Noãn Noãn, bản hợp đồng này, cô chỉ thay đổi mấy chữ, song lại thay đổi hoàn toàn kết quả rồi.”

Tần Tịch nói một hồi, ánh mắt càng lúc càng phát ra hàn quang nhìn Noãn Noãn, đợi chờ câu trả lời của cô.

“Anh đều đoán đúng rồi.” Noãn Noãn không thể không thán phục Tần Tịch, anh ta thật đúng là có cái đầu kinh doanh, chỉ xem qua một lần hợp đồng, mà đã có thể nhìn ra được bản hợp đồng vốn dĩ là như thế nào, cô đã thay đổi những chỗ nào.

“Ninh thị vì hạng mục này, không những đã dùng rất nhiều vốn, còn vay ngân hàng đến mấy tỷ đô, nếu như người thụ hưởng hạng mục này cuối cùng lại là chúng ta, vậy thì số tiền anh ta đã đầu tư vào, sẽ chẳng nhận lại được chút gì hết, cũng chính là tiền của anh ta bỏ ra để giúp chúng ta kiếm tiền.” Noãn Noãn giải thích.

“Không thu lại được, cũng như đã đổ xuống sông xuống bể, vốn của anh ta cũng bị cắt hết, lại còn nợ ngân hàng, Ninh thị, rất có thể sẽ phải thanh lý.”

Tần Tịch tiếp lời cô nói, biểu tình lại không có một chút vui mừng nào cả, ngược lại lại thâm trầm đến nỗi như muốn ép người khác xuống.

Hàn Cảnh Thìn nghe anh ta nói xong, tò mò mà nhìn Noãn Noãn, xem xét cô từ trên xuống dưới một lượt, “Noãn Noãn, em rốt cuộc đã dùng cách gì ? Em . . . . .không . . . . . Bị thương chứ ?”

Trọng tâm cuộc sống hiện giờ của anh đều nằm ở Yêu Kiều cùng Lạc Phong, đến việc Noãn Noãn dấu giếm làm kế hoạch này, anh cũng không hề biết gì hết, chỉ là vào lúc thấy Noãn Noãn có thể đối phó với Ninh Nam thế này, ý nghĩ đầu tiên của anh lại là, cô không bị thiệt thòi gì chứ ?

“Không có . . . . . “ Cô như không có gì cười cười, “Anh lo lắng quá nhiều rồi đấy.”

“Cô có phải vốn dĩ không hề mang thai ... .. ?” Tấn Tịch đột nhiên mở miệng, làm Hàn Cảnh Thìn hoàn toàn ngây ra.

Noãn Noãn cũng bị dọa tới, không ngờ là anh ta lại biết được, trên gương mặt có chút không thoải mái, “Anh cho người đi theo tôi sao ... .. ?”

“Tôi là vì quan tâm cô, mấy ngày trước cô thường xuyên đến bệnh viện, tôi đi hỏi mới biết được, là cô làm xét nghiệm thử thai, cô với Ninh Nam ... .. ?”

Lời nói phía sau của anh ta nghẹn lại, đợi chờ cô trả lời.

Noãn Noãn trầm mặc, cô và Ninh Nam đúng là có thân mật qua, thì mới có thể lừa được Ninh Nam, cho nên, cô hiện giờ trước mặt Tấn Tịch cũng không cách nào nói dối được.

“Đúng, tôi không hề mang thai, đây chỉ là cái bẫy với Ninh Nam, để cho anh ta nghĩ rằng tôi có thai mới có thể làm anh ta mềm lòng, mới bị lừa như vậy.”

“Cho nên, cô thực sự đã cùng anh ta thân mật sao? Nếu không, anh ta làm sao mà có thể bị lừa được ... .. ?”

Đôi mắt Tấn Tịch như ánh hàn quang, trực tiếp nhìn thẳng vào cô.

Noãn Noãn hơi hơi cúi đầu, sợ hãi khi phải đối mặt với anh ta như vậy, song lại nhìn thấy rõ ràng hơn, bàn tay anh ta đang nắm lại thành quyền, run rẩy trong tư thế sẵn sàng

Noãn Noãn đột nhiên có chút sợ hãi, trong mắt cô, bất luận gặp phải chuyện gì, Tấn Tịch đều rất bình tĩnh điềm đạm, nhưng hiện giờ nộ ý trong mắt anh ta cùng bàn tay nắm chặt thành quyền kia, đều nói với cô rằng anh ta không cách nào bình tĩnh được, anh ta đang rất dễ bùng đến chuyện này.

Thấy cô không nói gì, ánh mắt Tấn Tịch, lại càng phát ra hàn quang.

“Noãn Noãn, tôi không biết được cô cùng anh ta rốt cuộc đã phát sinh chuyện đó vào lúc nào, cô đã dùng cách gì, chỉ là hi vọng cô sau này, đừng làm hại bản thân mình như thế nữa, phải chịu đựng hoan ái dưới thân kẻ thù, cô có vui không?”

Noãn Noãn không nghĩ tới anh ta lại không do dự gì mà nói những lời làm tổn thương cô như vậy, có lẽ là do tức quá đây, mặc dù cũng rất để ý đến cảm nhận của anh ta, song đối với việc báo thù, thì cảm nhận của anh ta, lại rõ ràng là có thể bỏ qua được.

“Ninh thị đang đối mặt với việc thanh lý, mục đích của tôi đã gần như đạt được rồi, sau này tôi và Ninh Nam, cũng sẽ không còn có dính dáng gì nữa.”

Cô dường như đang đảm bảo với anh ta, đảm bảo cô sẽ vạch rõ ranh giới với Ninh Nam, tạm biệt với những gì đã qua.

Thực ra Tấn Tịch còn có thể nói gì thêm? Sự cố chấp của Noãn Noãn, việc mà cô muốn làm, một khi đã quyết, sẽ không cách nào phản đối được.

Liệu có phải như thế này cũng tốt không, lật đổ Ninh Nam, sau này cô ấy sẽ có thể toàn tâm toàn ý ở cùng một chỗ với anh ta rồi.

Không còn gánh nặng thù hận nữa, được sống trong thế giới của chính mình.

Hàn Cảnh Thìn cũng trầm mặc, anh rất hiểu tâm tình của Tấn Tịch lúc này, và cũng không hề đồng ý với cách làm của Noãn Noãn chút nào.

Nhưng, việc đã xảy ra rồi, cô ấy đã làm được việc cô muốn làm, vậy thì sau này, cô sẽ có thể an tâm mà là chính mình rồi.

Tô Noãn Noãn phải mang theo thù hận kia, đã phải sống quá mệt rồi.

Thấy hai người họ trầm mặc, Noãn Noãn cũng coi như bọn họ thừa nhận rồi.

Nhắc cổ tay lên xem giờ, đã qua mấy tiếng rồi, Ninh nam, cũng có lẽ đã phát hiện ra được vấn đề trong bản hợp đồng.

Đang nghĩ tới những điều này, thì điện thoại trên bàn làm việc cũng réo lên.

Ánh mắt ba người họ đều cùng chuyển tới trên chiếc điện thoại kia, đều ngầm đoán ra được sẽ xảy ra chuyện gì.

Noãn Noãn nhắc điện thoại lên, là tiếng của nhân viên văn thư, giọng điệu dè dặt, ” Tô tổng, Ninh tổng của tập đoàn Ninh thị muốn gặp ngài, có mời ông ấy lên không ạ?”

Noãn Noãn vừa nghe đã biết Ninh Nam ở dưới kia nhất định không hề mang theo sắc mặt tốt tí nào, thì nhân viên văn thư của cô mới bị dọa đến mức âm thanh run rẩy thế kia.

“Đề ông ta vào đi.” Ngữ khí của cô ôn hòa, cũng đã có chuẩn bị để đối mặt với Ninh Nam.

“Tôi nói chuyện một mình với anh ta là được ... ..” Cúp điện thoại xong, đối mặt với Hàn Cảnh Thìn và Tấn Tịch, không nhìn đến ánh mắt lo lắng của bọn họ, thái độ rất cứng rắn.

“Cô phải tự mình cẩn thận ... ..” Họ đều biết, Noãn Noãn đã thay đổi rồi, cô đã rất độc lập, sự kiên cường của cô đã không còn phải dựa vào bờ vai

của người khác nữa, mà chỉ dựa vào chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 214: Nước Mắt Của Em Là Vị Đắng

Noãn Noãn ngồi trên ghế xoay, đợi Ninh Nam đến.

Điều nằm ngoài dự liệu là, Ninh Nam lại không hề tức giận mà xông vào, ngược lại biểu tình vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến độ làm trái tim khó mà bình thường được của cô lại căng thẳng trở lại.

“Ngồi đi. . . . .” Cô cười khách khí, không hề đứng lên để tiếp đón, ưu nhã mà ngồi trên chiếc ghế xoay đó, cứ vậy mà nhìn anh.

Không thể không thán phục, kể cả khi xảy ra chuyện lớn như việc Ninh thị bị thanh lý này, biểu tình của anh vẫn bình tĩnh như vậy, thật không dễ a.

Ninh Nam không hề ngồi xuống, mà trực tiếp đi vòng qua bàn làm việc, bước đến bên người cô.

Noãn Noãn lại cảm nhận được một loại áp lực vô hình, đó là nỗi hoảng sợ khi vẫn còn làm tình nhân của anh ta mới có.

Ninh Nam không nói gì, nắm lấy cổ tay của cô, lực đạo rất lớn, tách hai tay sang hai bên, đôi mắt dán chặt vào vùng bụng của cô.

“Anh làm cái gì. . . . .?” Noãn Noãn kháng nghị, thử giãy dụa mấy cái, lại vô vọng mà bỏ cuộc, bởi vì cô biết không địch lại được lực đạo của anh ta, chỉ là tư thế này, giống như cô hoàn toàn lộ ra trước mắt anh ta, làm cô có chút gượng gạo.

“Em rốt cuộc có mang thai không?” Biểu tình của anh âm lãnh, giống như là muốn ăn tươi cô vậy.

Biểu tình gương mặt Noãn Noãn đột nhiên cứng lại, không hổ là Ninh Nam, đầu óc suy nghĩ cũng nhanh thật, chỉ một chút công phu cũng đã nghĩ ra được manh mối.

“Trong tim anh đã có đáp án rồi không phải sao? Còn hỏi tôi làm gì !”

“Anh muốn được nghe em chính miệng nói ra. . . . .” Lời anh còn chưa nói hết, đã buông tay cô ra, tay đột nhiên hướng về vùng bụng của cô.

“Anh làm gì thế ?” Noãn Noãn kinh ngạc lập tức đứng lên, lùi ra sau hai bước.

Biểu tình của anh ta vừa rồi giống như một con dã thú không có được con mồi của mình, toàn thân trên dưới đều phát ra sự nguy hiểm.

“Anh muốn được xác nhận !” Anh từng bước từng bước ép lại, tiến đến gần cô, khí thế cứng rắn kia lại mang theo cả hơi thở lạnh lẽo.

“Anh điên rồi sao ! Anh làm sao để xác minh, không có đứa bé nào cả, vốn dĩ là không có đứa bé nào ! Tôi đã lừa anh, chính là đã lừa anh !”

Noãn Noãn tự thấy có nguy hiểm, trong tình cảnh này, chỉ có thể hét ra sự thật, không để anh ta có thể thực sự làm ra hành động điên cuồng gì để khám thân cô cả.

Ninh Nam dừng bước lại, chỉ còn cách cô khoảng cách một bước, đứng im ở đó, giống như đã bị đóng đinh vậy, không có cử động nào.

Đôi mắt anh, dần dần trở nên âm trầm, hoàn toàn mất đi ánh nhìn nguy hiểm. . . . .

“Đoạn ghi hình em và Hàn Dật Thìn đó, là em gửi đến di động của tôi sao?” Anh hỏi, giọng nói bất lực vô cùng.

Rõ ràng biết được cái sự thật tàn khốc đó, song lại cứ muốn được tự tai mình nghe cô thừa nhận, cũng có thể chỉ như thế này, mới cam tâm tình nguyện mà nhận thua.

“Đừng. . . . .” “Cô trả lời, để cho anh ta chết minh bạch, là sự nhân từ cuối cùng với anh ta.

“A. . . . . Anh ta lại cam tâm nguyện để em lợi dụng, thật đúng là không đơn giản.”

Khóe miệng anh lộ ra một tia cười lạnh lẽo, tự chế giễu bản thân mình.

“Ồ tiệc rượu tại HongKong, em đã tính được anh sẽ vì đoạn ghi hình đó mà đến tìm em, đúng không?” Anh tiếp tục hỏi, giọng nói lại càng vô lực hơn.

Noãn Noãn chèn ép tinh thần của mình xuống, không muốn bị giọng nói của anh ta làm mình bị dao động, “Đúng ……” Vẫn kiên định trả lời, song tim lại thấy đau hơn.

“Ha …… “ Vẫn là tiếng cười tự chế giễu đó, sự đau khổ làm người khác thương tâm vô cùng.

“Anh cưỡng ép em lên phòng cũng là nằm trong kế hoạch của em đúng không ? Lấy bao ! Ha …… Là em cố ý nhắc nhở anh sao ?”

“Đúng …… ” Noãn Noãn thật hi vọng sự đau khổ này có thể mau chóng kết thúc.

Cô cảm thấy lúc này mình như một tội phạm bị bức cung vậy, bị người ta trói lên trên giá treo dùng cực hình để bức cung, mặc dù không có sự dằn vò về thể xác, nhưng sự dằn vò trên tinh thần này còn đau khổ gấp một trăm lần so với sự đau khổ kia.

“Người ở bệnh viện, bao gồm cả tờ kết quả kiểm tra kia đều là bị em mua đúng không? Em lợi dụng đứa bé để làm anh mềm lòng sao?”

Giọng nói của anh, đã có chút run rẩy, giọng điệu thương tâm vô cùng.

“Đúng …… “ Noãn Noãn như bị anh lây truyền sang, chỉ một từ đó, mà cô cũng vô cùng khó khăn mới bật ra được.

“Em sớm đã dự liệu được việc anh sẽ dùng kế hoạch cải tạo đô thị làm con bài để đổi lấy đứa bé, cho nên, tất cả những việc này, đều là do em sắp tâm tính toán, chỉ để, làm Ninh thị bị thanh lý sao?”

Câu hỏi của anh từng câu lại tàn khốc hơn từng câu, Noãn Noãn chỉ cảm thấy cổ họng giống như có một cục bông chen vào, muốn trả lời song bị nghẹn lại không thể phát ra âm thanh được.

“Em đã lợi dụng tình cảm của anh đối với em …… “ Anh không đợi cô trả lời, giọng điệu thương tâm tuyệt vọng như muốn chết đi, chỉ một câu nói ngắn ngủi như vậy mà làm cho tim cô đột ngột bị đánh gục.

Nước mắt, cứ nhẹ như vậy mà rơi xuống, không có nghẹn ngào, không có than khóc, chỉ từng giọt từng giọt rơi xuống.

Anh bước lên trước một bước, dùng ngón tay lau đi những giọt nước mắt của cô, sau đó đưa lên môi mình.

“Nước mắt …… ? Đều nói nước mắt là mặn, nhưng của em, sao lại đắng vậy, không có nhiệt độ, Tô Noãn Noãn, anh thật không nhìn rõ được, ai mới là thực sự là em”

“Cái tôi muốn báo thù, mới thực sự là tôi.” Cô thành thực đáp lại.

Anh dừng lại một chút, song đều là những lời trong dự liệu của anh.

Nâng tay lên, ngón tay luồn vào trong mái tóc cô, động tác rất nhẹ nhàng, chỉ là con người vốn dĩ u ám kia lúc này đã mất đi nốt sắc màu còn lại.

Noãn Noãn không hề trốn tránh, cô biết, anh vẫn còn lời muốn nói.

“Bởi vì cha em, để cha anh phải tự sát vì một người phụ nữ, đây là Tô gia nhà em nợ chúng tôi. Anh đã giết cha em, đây là anh nợ em. Trong hôn lễ anh từ bỏ em, đây là anh nợ em. Em để anh giết chết con của chúng ta, đây là chúng ta cùng nợ lẫn nhau. Hiện giờ, em làm cho công ty của anh phải đối mặt với việc bị thanh lý, đây là em nợ anh. Sự dằn dụa giữa chúng ta vốn dĩ không tính rõ được, Noãn Noãn, em nói xem chúng ta còn phải tiếp diễn thế này tiếp sao? Anh có phải báo thù hành động lần này của em không?”

Khi một con người liều mạng muốn trút ra nỗi hận khắc cốt trong lòng, thì chính một tình yêu cũng khắc ghi trong lòng như vậy là điều khó có thể che giấu nhất.

Hai người họ đều biết, cùng với lúc làm tổn thương đối phương, thì cũng là lúc đang tổn thương chính mình.

Nếu như cứ tiếp tục như vậy, tình yêu của hai người họ cũng sẽ bị hủy diệt theo thù hận mất.

“Anh chịu buông tay sao?” Cô hỏi, thực ra trong lòng thầm nói vẫn còn một thư anh đang nợ cô, mà anh không hề biết.

“Anh đồng ý.” Anh dùng giọng nói thấp thấp khàn khàn noi cổ họng song rất kiên định.

“Ninh thị bị thanh lý, anh không trách em, bởi vì những gì chúng ta nợ nhau, không chỉ có thể này.”

“Hi vọng chúng ta đến đây là chấm dứt…… “ Cô cũng mệt rồi, ngày nào cũng lên kế hoạch để báo thù, trước giờ đều không được cảm nhận niềm vui.

Ninh Nam nhìn cô, chỉ có thể gật gật đầu, xoay người, song khi bước đến cửa, lại dừng bước.

“Ninh Ngạn.” Anh đột nhiên nói ra một cái tên. (Ngạn : mang ý nghĩa học giỏi, có đức có tài.)

Noãn Noãn đứng ở đó, không hiểu được ý nghĩa lời anh.

“Đây là ... . Cái tên anh định đặt cho con chúng ta.”

Giọng anh đã khàn đặc, hóa ra khi hi vọng bị dập tắt chính là cảm giác này.

Noãn Noãn ngậy ra, chỉ cảm thấy tim mình như bị sợi dây thép quấn lại, càng quấn lại càng chặt, từng sợi thép sắc bén kia đang thắt vào sâu bên trong nỗi đau đớn rất rõ ràng.

“Ninh Nam, vừa rồi anh nói, anh nợ tôi, với tôi nợ anh, thực ra vẫn còn một thứ mà anh nợ tôi, anh vẫn chưa nói đến.”

“Là cái gì ... . ?”

“Lần trước sau khi tôi xảy thai, phải ở bệnh viện nửa tháng, lúc xuất viện, Trần Tiểu Dương có nói với tôi, tôi đã mất đi khả năng sinh sản.”

Cô nỗ lực dùng giọng điệu trần thuật để nói chuyện này, song nội tâm lại không ngăn được nỗi đau đớn.

Ninh Nam như một bức tượng đứng ở nơi đó, anh biết được cô không hề nói đùa, mất đi tư cách làm mẹ, cô ấy đã phải chịu đựng sự đau khổ đến nhường nào.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 215: Sự Gọi Cảm Vô Ý Chết Người – P1

Mùa đông ở Mộng Thành rất lạnh.

Noãn Noãn bận làm việc cả một ngày trời, vừa về nhà, đã cuộn tròn trên sofa.

Mở tivi lên, không nằm ngoài dự liệu, khắp nơi đều là tin tức về việc Ninh thị bị thanh lý.

Tiếp sau đó là một tin tức được phát đi, tập đoàn doanh nghiệp kinh doanh đứng đầu là Ninh thị, hôm nay đã tuyên bố thanh lý. Việc tập đoàn Ninh thị đột nhiên thông báo thanh lý, làm tất cả mọi nhân vật có tiếng đều phải ngạc nhiên, do tập đoàn Ninh thị vốn dĩ nắm huyết mạch kinh tế toàn bộ Mộng Thành cũng như các vùng khác bên cạnh thành phố, đến hôm nay lại đột nhiên thanh lý, không những tạo ra một ảnh hưởng nhất định đối với kinh tế, mà cũng làm cho hàng vạn công nhân của Ninh thị đột nhiên mất việc ... .

Đối với việc này, người lãnh đạo hiện giờ của tập đoàn Ninh thị là Ninh Nam đến giờ vẫn chưa hề đưa ra bất kỳ lời giải thích nào.

Cùng lúc này, một công ty khác là tập đoàn Hoàn Thịnh vốn được đăng ký ở nước ngoài, lại nhanh như chớp, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi này, không những đã thành công gia nhập được thị trường, còn quét vào thế giới thương mại, mà còn kết hợp với tập đoàn Tô thị, theo tin tức đáng tin cậy, thì người quyết định việc này, chính là con gái của Tô Trắc Thiên, cô Tô Noãn Noãn.

Mà hôm nay hai tiếng sau khi tập đoàn Ninh thị tuyên bố thanh lý, tập đoàn Tô thị đã tuyên bố là người có năng lực sẵn sàng tiếp nhận Ninh thị, vì thế đến giờ, đều là lời bàn tán không ngừng của mọi người, rằng cuộc chiến thương nghiệp không hề do dự này không những đã để lại cho các thương gia mà cả ngành công nghiệp một câu hỏi lớn ... .

Noãn Noãn ngồi trên ghế sofa, nhìn ống kính đèn phóng viên kia đang bao vây lấy cửa Ninh gia.

Hình Tuệ đeo kính đen, bị đèn phóng viên kia vây lấy, không ngừng làm khó bà.

Người trước giờ luôn cao ngạo đứng thứ nhất như bà ta cũng chỉ có thể vì bị hỏi mà ghen hờn lại không nói được lời nào.

Cô giờ tay với lấy điều khiển, tắt tivi đi, trong phòng khách chỉ còn lại một chiếc đèn treo tường nhỏ.

Dưới ánh đèn u ám, Noãn Noãn co gối ôm lấy mình, cuộn tròn ở đó, một chút cũng không động đậy.

Thanh lý Ninh thị, cô nhẽ ra phải vui mừng mới đúng, song giờ lại một chút cũng không hề có khoái cảm sau khi được báo thù.

Chỉ là cảm thấy, những ngày như thế này, không bi cũng không hi, chỉ hoang vắng vô cùng.

Gió lạnh của đêm đông, đông vào đây tâm sự, quay đầu lại nhìn con đường đã đi qua, lại thấy đó là một bản thân lộn xộn vô cùng.

Hơi hơi than nhẹ một tiếng, trong đầu lập đi lập lại, đều là những lời mà Ninh Nam đã nói.

Anh nói đùa bé tên là Ninh Ngan, cô vẫn nhớ khi anh nói hai chữ này, biểu tình bi thương đó. Cô thực sự rất thích cái tên này, chỉ tiếc là vĩnh viễn cũng không thể có được nữa.

Khóc mất, có nước mắt rơi ra, Noãn Noãn nhấc tay lên lau sạch đi, bởi vì Ninh Nam, mà bản thân mình thực sự đã biến thành một kẻ hơi tí là khóc rồi.

Một mình trong đêm, luôn làm cô có thói quen buông thả tư tưởng chính mình, nấn ná về những ký ức đã qua cùng với nỗi đau sớm đã tê dại trong đó.

Nước mắt, đâu chỉ đại diện cho sự yếu đuối, đó là vết sẹo sau khi đã từng yêu, âm ỉ và sâu sắc vô cùng.

Con người, cuối cùng vẫn là sẽ phải nói lời tạm biệt với những gì đã qua, để mặc cho chuyện xưa xoay chuyển trong đầu mình, rồi sau đó hoàn toàn quên đi.

Đa sầu đa cảm, trước giờ đều không phải phong cách của cô, song lại cũng vì Ninh Nam, mà cô cũng lại biến thành một người con gái như vậy.

“Ding dong . . . . .” Âm thanh chuông cửa vang lên, phá vỡ màn đêm tĩnh lặng.

Noãn Noãn hồi thần lại, cô đoán không phải Tần Tịch thì là Hàn Cảnh Thìn, người biết cô sống ở đây, cũng chỉ có hai người họ.

Nhanh chóng dùng giấy thấm lau đi nước mắt trên gương mặt mình, rồi bước ra mở cửa.

“Hàn . . . . . Dật Thìn ?” Noãn Noãn có chút không dám khẳng định, hai anh em họ thực sự bề ngoài khó mà phân biệt được, song phong cách ăn mặc cũng ánh mắt của người trước mặt đây, đều là của Hàn Dật Thìn.

“Ừm . . . . .” Anh ta cười cười, dường như đang rất vui vì cô có thể vừa nhìn đã nhận đúng người vậy, “Có thể cho tôi vào không?” ~

“Ừm . . . . .” Anh ta cười cười, dường như đang rất vui vì cô có thể vừa nhìn đã nhận đúng người vậy, “Có thể cho tôi vào không?”

Noãn Noãn có chút không phản ứng kịp lại được, quan hệ của Hàn Dật Thìn cùng cô hiện giờ, chỉ có thể dùng hai từ xa cách để hình dung.

Vốn dĩ hai người đã có thù hận, mặc dù hiện tại thù hận đó đã bị xóa bỏ, nhưng những gì tổn hại mà Hàn Dật Thìn đã từng gây ra cho Noãn Noãn, thì làm sao có thể cũng bị xóa bỏ theo như thế được.

Cô đang có chút do dự mà nhìn anh ta, thì Hàn Dật Thìn đột nhiên giơ hộp cơm trong tay lên, “Cô có lẽ còn chưa ăn cơm tối nhỉ, tôi đã hỏi Hàn Cảnh Thìn, biết cô thích ăn nhất là cháo tôm cùng với phở tiết vịt, tôi đem đến cho cô mỗi thứ một phần đây.”

Được rồi, không giơ tay đánh vào người đang cười thế kia, Noãn Noãn chỉ có thể để cho anh ta vào, ít nhất thì hiện giờ Hàn Dật Thìn cũng đã không còn động cơ để làm gì tổn hại đến cô nữa rồi.

Hàn Dật Thìn nhấc hộp cơm trong tay lên, đi thẳng qua lối vào, đến phòng ăn, đầu lông mày nhíu lại rất chặt.

Cô ấy chỉ mở có một chiếc đèn treo trong phòng khách, rất u ám, rõ ràng là muốn đem bản thân mình nhốt vào trong căn phòng trống rỗng này.

“Sao không bật đèn lên . . . . . ?” Anh bước tới bên cạnh tường, thuận tay mà bật đèn trong phòng ăn lên, đem thức ăn để lên mặt bàn, ngẩng đầu lên nhìn cô, không ngoài dự đoán, trên gương mặt cô đúng là có vết nước mắt.

Trong tim cũng đã biết được, cũng không hỏi thêm nhiều, chỉ ôn nhu nói : “Ăn đi . . . . . Vẫn còn nóng đấy.”

Noãn Noãn rất không quen với một Hàn Dật Thìn như thế này, anh ta trước giờ đều đóng vai ác độc, lúc ở cùng một chỗ với anh ta, cô đại bộ phận thời gian đều phải dò xét lời nói của anh ta, cẩn thận với bất kỳ động tĩnh nào của anh ta.

Mà Hàn Dật Thìn lúc này, lại ôn nhu đến nỗi làm cô khó mà thích ứng được.

“Oh .” Lạnh nhạt đáp lại một tiếng, cầm hộp thức ăn trên bàn mở ra, trừ làm thế này, cô thực sự cũng không biết được còn có thể nói gì hơn.

Một người ngồi ăn, người còn lại chỉ nhìn, lại còn là người đàn ông trước đây từng làm cô sợ hãi vạn phần, Noãn Noãn cảm thấy dù cho có là thức ăn ngon đến mấy thì cũng khó mà nuốt xuống được.

Hàn Dật Thìn nhìn cô ăn từng miếng rất nhỏ, dường như hiểu được ý nghĩ của cô, đứng dậy bước ra ngoài, ngồi xuống ghế sofa.

Không còn ánh mắt của Hàn Dật Thìn nữa, Noãn Noãn lúc này mới ăn được bình thường.

“Sao anh lại đến chỗ này, có việc gì sao?” Ăn xong, đem đồ trên bàn thu dọn rồi, cô mới ngồi xuống một đầu kia của sofa hỏi.

Không có nước trà, cũng không đun cà phê, rõ ràng là một bộ dạng không hề có ý chuẩn bị để mời anh ta ở lại.

“Nghe Hàn Cảnh Thìn nói, nhà cô không phải là có một người giúp việc sao?”

“A ... . Tôi cho thôi việc rồi, thực ra tôi không quen với việc trong nhà có thêm người lạ.”

Lời nói của cô, mang theo hàm ý, mà Hàn Dật Thìn nghe vào trong tai, lại có chút gượng gạo, ” Tôi đến để hỏi cô mấy vấn đề.”

“Việc gì ... . ?” Cô ngẩng đầu lên, dù cách anh ta đến mấy mét thế mà ánh mắt vẫn đóng mấy phần cảnh giác.

“Lần trước ở tiệc rượu làm từ thiện, cô là cố ý xuất hiện, sau đó dụ tôi ra thang máy đúng không?”

Noãn Noãn hơi ngáy ra, anh ta nhất định là đã biết được gì đó thì mới hỏi như thế này.

“Hàn Cảnh Thìn đã nói gì với anh?”

“Hàn Cảnh Thìn đã nói với tôi, cô đã dùng con bài gì đó để lấy được hợp đồng của Ninh Nam, cho nên ... . cũng không khó để đoán ra.”

Không khó để đoán ra, còn đến hỏi làm gì ? Mấy người đàn ông này, rõ ràng đều biết rõ đáp án, song lại cứ thích nghe cô nói lại một lần nữa, như vậy mới có ý nghĩa sao?

Noãn Noãn chán nản lắc lắc đầu, “Anh đã đoán ra được rồi, sao lại còn phải hỏi thêm nữa, lẽ nào đáp án được nói ra từ miệng tôi, thì có ý nghĩa hơn sao?”

Hàn Dật Thìn cảm thấy miệng lưỡi cô đúng là càng lúc càng bén nhọn hơn, Tô Noãn Noãn của hiện giờ, sau khi trải qua nhiều việc như vậy, đã biến thành một người con gái mà bất cứ việc gì cũng có thể độc lập được, mà như vậy lại làm cho khoảng cách giữa hai người họ càng lúc càng xa hơn.

Đứng dậy, đến ngồi bên cô, cô ấy không hề trốn tránh, dường như đã chắc chắn rằng anh ta sẽ không làm ra điều gì xấu xa với cô vậy.

Anh ta nhìn đôi mắt cổ chấp của cô, đôi mắt đó, vẫn trong sạch như vậy, vẫn có năng lực để làm anh ta muốn chinh phục một cách mạnh mẽ.

Đôi môi cô, nhẹ cắn cắn, cô nhất định không biết được rằng, đôi khi phụ nữ vô tình làm ra một vài động tác nào đó, lại có lực hấp dẫn đến chết người.

Ví dụ như Hàn Dật Thìn lúc này, đã không nhận được nữa cảm xúc muốn được hôn lên bờ môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 216: Cá Cược Lần Cuối Cùng – P1

Cô nhất định không biết được rằng, đôi khi phụ nữ vô tình làm ra một vài động tác nào đó, lại có lực hấp dẫn đến chết người.

Ví dụ như Hàn Dật Thìn lúc này, đã không nhận được nữa cảm xúc muốn được hôn lên bờ môi cô.

Anh ta nhìn cánh môi của cô, đôi môi non mềm màu hồng đào, tươi thắm vô cùng.

Đôi mắt lại theo thói quen mà nheo lại, làm phát ra hơi thở nguy hiểm.

Đối với cô ấy, anh ta chỉ có dục vọng mãnh liệt muốn chinh phục, mặc dù hiện giờ biết được ân oán giữa họ chỉ là hiểu lầm, song anh ta vẫn không cách nào không chế được dục vọng này của mình.

Noãn Noãn ngược mắt lên đối diện với mắt anh ta, tầm nhìn từ ngực anh ta, đến cổ, đến bờ môi, đến chiếc mũi thẳng, cuối cùng dừng lại ở trên đôi con ngươi của anh ta.

Vẫn là một Hàn Dật Thìn khó mà thay đổi được, lại vẫn mang theo thứ tình cảm không đáng có kia.

“Hàn Cảnh Thìn biết anh đến tìm tôi không?” Nắm được sự nguy hiểm nơi anh ta, Noãn Noãn cố ý nhắc nhở.

“Anh ấy biết ... .” Hàn Dật Thìn thu về cái nhìn như sói vừa rồi.

Dù cho dự vọng chiếm hữu cô ấy có mãnh liệt đến thế nào, thì hiện giờ cũng chỉ có thể đứng xem như vậy, không được động tay, bởi vì, đã nợ cô quá nhiều rồi.

“Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, tối hôm đó, cô là cố ý xuất hiện ở tiệc rượu từ thiện đó, dù tôi đi vào thang máy sao?”

Anh ta ngồi thẳng người, hai bàn tay đan lại đặt trên đầu gối, thân mình hơi nghiêng về phía trước, một bộ dạng như kẻ trầm tư vậy.

“Là tôi cố ý đấy.” Noãn Noãn thẳng thắn thừa nhận, cảm thấy cũng không có gì để phải giấu cả.

Hàn Dật Thìn nghiêng đầu qua nhìn cô, nhìn rất lâu.

Noãn Noãn cũng không muốn đối diện lên ánh mắt của anh ta.

“Cô vừa rồi khóc sao ... ..?” Ngữ khí của anh ta đột nhiên mềm mại vô cùng, cảm giác như có thể dung hòa cả lớp bụi trong không khí.

Noãn Noãn kì lạ nhìn anh ta, gật gật đầu, dù sao anh ta cũng đã nhìn ra được rồi.

“Vì Ninh Nam sao ... ..?” Anh ta tiếp tục hỏi, mặc dù đã cố ý để giọng điệu lộ ra sự bình tĩnh, song lại chẳng thể che giấu được sự bị thương ẩn giấu trong con mắt kia.

Noãn Noãn là lần đầu tiên nhìn thấy một biểu tình khác ngoài vẻ lạnh lùng yêu mị của anh ta.

Về bề ngoài của anh ta căn bản chính là giấc mơ trong rất nhiều năm của cô, lại thêm vào vẻ lạnh lùng mị hoặc đã bị gỡ bỏ xuống.

Anh ta như thế này, đem đến cho cô cảm giác thân quen vô cùng.

Noãn Noãn không trả lời câu hỏi thứ hai của anh ta, cô tại sao lại khóc, chẳng hề có chút quan hệ gì với anh ta cả.

Cô đã khóc vì ai, lại càng không có quan hệ với anh ta.

Hàn Dật Thìn dường như đã đoán được thái độ này của cô, cũng không hỏi thêm nữa, mà anh ta lại tiếp tục câu hỏi tiếp theo, “Ninh thị bị thanh lý, cô có hối hận rồi sao?”

“Không có .” Lần này câu trả lời của Noãn Noãn vừa nhanh chóng lại vừa tràn sự khẳng định, dường như đây cũng là đáp án để nhắc nhở chính mình.

“A ... .. Tôi hiểu rồi.”

“Anh hiểu cái gì chứ ? Ân oán giữa tôi và Ninh gia đến giờ đã hết, còn vấn đề giữa các anh, tôi cũng không muốn quản.”

“Tôi hiểu ý của cô.” Khóe miệng anh ta miễn cưỡng cong lên, mặc dù là miễn cưỡng, song lại vẫn đẹp như thường.

Noãn Noãn nhìn thấy trong nụ cười của anh ta là sự cô đơn vô cùng.

“Anh không hiểu được, các anh ai ai cũng đều cho rằng bản thân hiểu rõ tôi sao? Tự mình cho rằng có thể nhìn thấu được tất cả sao? Tâm tư của tôi, các anh không cần thiết phải dò đoán như vậy nữa, làm thế chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Cô dường như đã có chút giận dữ, đứng lên, như không muốn giải thích gì thêm nữa, song lại bị Hàn Dật Thìn kéo lại.

“Bất kể có ý nghĩa hay không, song cô có muốn nghe ý kiến của tôi một chút không? ”

Noãn Noãn không nói gì, tiếp tục lựa chọn không để ý đến anh ta nữa.

Hàn Dật Thìn coi sự trầm mặc của cô là ngầm đồng ý, “Ninh Nam, tuyệt đối không phải dạng lương thiện, anh ta trước giờ đều lấy lợi ích làm đầu, lần này cô có thể lật đổ anh ta, đúng là không dễ, nhưng có thể nhìn ra được, trái tim cô đang dao động, cô đang hối hận. Cho nên, tôi muốn cùng cô làm một kiểm tra nhỏ, cá sự thành tâm của Ninh Nam, anh ta không hề vĩ đại như cô đã nghĩ đâu.”

Tính toán của Hàn Dật Thìn là, Ninh Nam vốn không phải một kẻ có tính yêu thì sẽ không còn để ý gì đến những thứ khác nữa, vì thế nên anh ta nhất định phải dụ dỗ được Noãn Noãn cùng anh ta làm một thử nghiệm tàn khốc để dụ ra được bản tính thật sự của Ninh Nam.

Làm thế để cắt đứt sự tưởng nhớ của Noãn Noãn, như vậy thì bản thân anh ta mới có thể có cơ hội để có được cô.

Noãn Noãn thấy kỳ lạ, cau mày nhìn anh ta, có chút không hiểu được, “Làm kiểm tra gì chứ ?”

“Chỉ cần cô chịu phối hợp ... ..” “Quét qua con người của anh ta là một tia sắc bén mà cô không phát giác ra được . ~

Noãn Noãn thấy kỳ lạ, cau mày nhìn anh ta, có chút không hiểu được, “Làm kiểm tra gì chứ ?”

“Chỉ cần cô chịu phối hợp ... ..” “Quét qua con người của anh ta là một tia sắc bén mà cô không phát giác ra được . ~

+++ +++ +++ +++ +++

Ninh thị sau khi bị thanh lý, giống như chỉ còn là một cái vỏ, Ninh Nam mỗi ngày đều đối mặt với đám giấy tờ kia, có chút không kiên nhẫn được nữa.

Cũng bởi vì mặc dù là bị Noãn Noãn phá hủy như thế này, mà trong đầu anh, vẫn là bóng dáng cô đang mỉm cười.

Anh nghĩ, đây chính là báo ứng, báo ứng việc lúc đó anh đã giết chết con của bọn họ, mà giờ đây, sẽ không bao giờ có thể có được nữa.

Bỗng một hồi chuông vang lên, Ninh Nam rút di động ra, bên trên hiện lên một số máy lạ.

Nghĩ ngờ mà nhận điện thoại, bên trong là giọng nói anh vô cùng quen thuộc.

“Cứu mạng a . . . . Cứu tôi . . . . Cộc cộc cộc . . . .” “Từng tiếng từng tiếng kêu như xé ruột xé gan, còn có cả tiếng giày cao gót đang va đập giấy giữa, cộc cộc cộc, đang vang vọng lại.

Trái tim Ninh Nam như nhảy vọt lên đến tận yết hầu, giọng nói này, trừ Noãn Noãn ra còn có ai nữa.

Cô ấy đang gặp phải nguy hiểm !!!

“Noãn Noãn . . . .” Anh thử gọi cô, song bên kia rất nhanh đã không nghe thấy gì nữa, tiếp đó lại là một giọng nói đã được xử lý qua máy móc vang lên, “Ninh Nam, muốn cứu Tô Noãn Noãn, thì đến bến tàu ở bờ Bắc, chỉ được đi một mình, tôi đợi anh . . . .”

Nghe giọng nói được xử lý qua máy móc trong điện thoại, Ninh Nam đã ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, người này, xem ra là muốn nhắm vào anh.

“Được . . . . Anh đừng làm hại cô ấy, tôi sẽ lập tức đến ngay.” Trước hết phải dùng kế sách tri hoãn, bất kể là thật hay là giả, ít nhất cũng để cho Noãn Noãn tạm thời được an toàn.

Cúp điện thoại xuống, anh lập tức gọi điện cho Tấn Tịch, mặc dù quan hệ của hai người họ đã rất xấu, nhưng sự quan tâm đối với Noãn Noãn lại đều như nhau cả.

“Tấn Tịch . . . . Noãn Noãn có phải là không thấy đâu rồi nữa không.” Anh trực tiếp hỏi, không còn thời gian để chơi trò thăm dò với anh ta nữa.

“Anh tìm cô ấy sao?” Ngữ khí của anh ta có phần lảng tránh, như đang muốn che giấu điều gì đó.

“Tôi hỏi anh lại lần nữa, Noãn Noãn có phải là không thấy đâu rồi không, vừa rồi tôi nhận được một cuộc điện thoại, nói cô ấy đã bị bắt rồi, hiện giờ người đó muốn tôi đi đến chỗ hắn.”

“Bảo anh đi sao?” Tấn Tịch dừng lại một chút, “Vừa rồi Hàn Cảnh Thìn cũng điện thoại đến nói, Hàn Dật Thìn đi tìm Noãn Noãn, hiện giờ lại không thấy hai người họ đâu nữa, chúng tôi cũng đang nghi ngờ, liệu có phải cô ấy đã bị Hàn Dật Thìn bắt đi rồi không.”

Hàn Dật Thìn ? Mặc dù đoán ra được, nhưng Ninh Nam vẫn có chút kinh ngạc, người đàn ông này quá nguy hiểm, anh hiểu rất rõ điều đó, Noãn Noãn còn phải ở trong tay anh ta thêm một giây phút nào, cô lại càng gặp phải nhiều nguy hiểm hơn.

“Anh ta bảo anh đến đâu, chúng tôi cùng đi với anh.” Giọng nói của Tấn Tịch nghe ra được đang rất lo lắng.

“Không cần, anh ta nói tôi chỉ được đi một mình, để chúng tôi tự mình giải quyết, có lẽ như vậy Noãn Noãn sẽ được an toàn hơn.”

Ninh Nam nói xong lập tức ngắt điện thoại, đi đến bãi đỗ xe lấy xe mình, đi thẳng ra bến tàu.

Trên đường đi, lại nhận được một cuộc điện thoại, làm anh bất ngờ vô cùng . . . .

+++ +++ +++ +++ +++

Tấn Tịch ở bên kia, thực ra đang cùng ngồi một chỗ với Hàn Cảnh Thìn.

Hai người họ đang ngồi ở văn phòng của Noãn Noãn, xem ra, đều đang rất bình tĩnh.

Kế hoạch của Hàn Dật Thìn, vừa rồi Noãn Noãn đã điện thoại thông báo với hai người họ, bảo họ giúp diễn một vở kịch.

“Sao rồi ? Anh ta đến bến tàu rồi sao?” Hàn Cảnh Thìn thấy Tấn Tịch ngắt điện thoại, cất tiếng hỏi.

“Đúng vậy . . . . Anh ta đang vội vàng lắm.” Tấn Tịch trả lời, đôi mắt lại phóng ra ngoài cửa sổ.

Noãn Noãn, lần này, Ninh Nam nếu như không thể qua được bài thử nghiệm này, em liệu có phải sẽ hoàn toàn dứt tình với anh ta ?

Q.5 - Chương 217: Trò chơi tàn khốc – P1 - 01

Bến tàu ở bờ Bắc, là nơi liên kết giao thông vận tải đường thủy lớn nhất ở Mộng thành.

Ninh Nam điên cuồng phóng xe tới bến tàu, xuống xe, hướng tầm mắt ra, khắp nơi đều là các công hang đủ loại đủ kiểu, có cái đang đc đóng công, có cái đang đc tập kết ở trên bờ, đôi lúc còn có tiếng còi của 1 chiếc tàu khổng lồ, toàn bộ đều là cảnh tượng tấp nập.

Mà chẳng có ai lại chú ý đến, nơi này sẽ diễn ra 1 âm mưu vô cùng tàn khốc...

Đi vào trong bến tàu, di động của Ninh Nam lại vang lên, rất đúng lúc.

“Số bảy mươi tám” Giọng nói của đối phương vẫn đc xử lý qua máy móc như thế.

Ninh Nam cúp điện thoại xuống, giảm tốc độ xe, tìm số bảy mươi tám, anh biết mình đang bị người ta theo dõi, nếu k cũng k thể vừa vào đến bến tàu thì có điện thoại đc.

“Đến rồi.” Anh gọi ngược lại, bên kia lại k hiện lên đc số điện thoại.

Đối phương trả lời. “Đi lên phía trước 4 cái, rồi đi vào bên trong 2 cái, rẽ trái ở cái thứ 2.....”

Quả nhiên là bên trong khu tập trung công hàng, lúc trước trong di động nghe thấy tiếng Noãn Noãn vang vọng như vậy, anh cũng đã đoán đc phần nào.

Tìm thấy điểm tập kết công hàng đó, tất cả đều bị niêm phong lại, k nhìn ra đc 1 chút kẽ hở nào.

Chỉ đợi 1 phút, đã thấy cửa bị mở ra, bước ra, là 2 người đàn ông lạ mặt, nhìn Ninh Nam 1 cái rồi làm hiệu ý bảo anh giro 2 tay lên.

Ninh Nam k nghĩ tới Hàn Dật Thìn còn mời cả kẻ giúp đỡ, xem ra cuộc chơi lần này, sẽ rất khó nhằn.

Anh phối hợp giro tay lên, để mặc cho bọn họ khám người, di động cùng những thứ khác đều bị mang đi.

“Vào đi.....” Khám xong, Ninh Nam liền cảm thấy ở eo mình có 1 thứ cứng cứng tiếp xúc vào, anh biết, đó là khẩu súng có thể bất cứ lúc nào lấy đi mạng mình.

Cố gắng ổn định lại tinh thần, theo bọn họ đi vào, tất cả những j anh nghĩ tới hiện giờ là muốn đc nhìn thấy Noãn Noãn.

1 tiếng động lớn vang lên, cánh cửa đã bị đóng lại, nơi tập kết công hàng lại lần nữa bị niêm phong lại, tầm nhìn của Ninh Nam phút chốc bị che mất.

Trong không gian như thế này, k có chút ánh sáng nào, anh hoàn toàn k thể nhìn thấy thứ j.

Ninh Nam chỉ có thể dựa vào sự linh cảm của thính giác mà phán đoán tình hình.

Có tiếng bước chân cùng vs âm thanh cửa sắt bị đóng lại, rất ồn.

Sau đó, xung quanh đột nhiên rất yên tĩnh, suy xét kỹ hơn, anh nhận ra có tiếng thở của 3 người đàn ông, song lại k hề nghe thấy tiếng của Noãn Noãn.

“Ừm ừm.....” Đột ngột có âm thanh nức nở cùng tiếng thở bị nghẹn lại mà thờ dốc, truyền đến tai Ninh Nam.

Âm thanh đó đc truyền đến từ trên cao kia. Trái tim Ninh Nam run rẩy 1 cái, nhìn lên trên cao kia, thì đột nhiên lúc đó bóng đèn cũng đc bật lên.

Trước mặt anh, là 1 cánh cửa sắt khổng lồ, đem các công hàng tập kết chia làm 2.

Noãn Noãn bị ngăn cách ở bên kia cách cửa sắt, 1 sợi dây thừng dài trôi lấy cổ tay cô, đang treo trên không trung, đôi chân đang đung đưa trên không, miệng lại bị băng dính dán lại.

Nhìn thấy Ninh Nam, đôi mắt cô đong đầy hoảng sợ, tiếng “ừm ừm” cầu cứu càng lúc lại càng lớn hơn.

“Noãn Noãn.....” Ninh Nam xông qua, song lại bị chiếc cửa sắt kia ngăn lại.

“Đến nhanh quá nhỉ.” Hàn Dật Thìn ngồi ở vị trí đối diện vs anh, sau lưng là 2 người đàn ông vừa rồi, trong ánh mắt đọng đầy ý trêu đùa nhìn Ninh Nam.

Ánh mắt của Ninh Nam chỉ quét qua anh ta 1 cái, lại nhanh chóng quay về trên giường Noãn Noãn.

“Anh muốn j, tôi đã đến đây rồi, anh thả cô ấy xuống đi.”

“Nếu dễ dàng thả cô ấy xuống như vậy, thì tôi còn gọi anh đến đây làm j. Tôi đã chuẩn bị cho anh trò chơi hay lắm.” Anh ta nói trêu đùa, song ánh sáng trong con ngươi kia lại đọng đầy sự tàn nhẫn.

Ninh Nam nắm chặt lấy bàn tay, trong mắt cũng tràn ngập ánh nhìn lạnh lẽo, “Chơi cái j? Tôi sẽ chơi cùng anh.”

“Thắng thắng lắm.” Hàn Dật Thìn đứng lên, trong tay cầm 1 bộ bài bước đến trước mặt anh, mà nơi anh đứng đó, cũng vừa hay lại đc Hàn Dật Thìn đặt 1 chiếc bàn.

Khoảng cách các thanh trên cửa sắt rất lớn, đủ để Ninh Nam có thể giơ tay ra chơi bài vs anh ta.

“Ninh thị của các người đã tuyên bố thanh lý rồi, ân oán vs Tô gia cũng đến đây coi như chấm hết, nhưng ân oán vs Hàn hia chúng tôi.....”

Khoé miệng anh ta cong lên thành nụ cười tàn nhẫn, “Hôm nay sẽ cùng tính hết, cá cược, chính là mạng sống của cô ấy.”

“Anh muốn thế nào?” Ninh Nam từ trong mắt anh ta đã đọc ra đc tín hiệu nguy hiểm đến cực điểm.

Đối vs vấn đề tính mệnh của Noãn Noãn, thì cho dù anh có muốn bình tĩnh đến thế nào, trong đầu cũng vẫn sẽ loạn hết cả lên, cứ 1 lúc lại quay ra nhìn Noãn Noãn, truyền cho cô tín hiệu để cô đc an tâm hơn.

“Tôi đã chuẩn bị 3 vòng chơi cho anh, thắng 2 ván là thắng. Nếu anh thắng, Noãn Noãn, anh có thể đưa đi. Nếu tôi thắng, thì mạng của anh hôm nay thuộc về tôi.”

“Được.” Anh k hề suy nghĩ mà trả lời luôn.

“Không do dự sao?” Hàn Dật Thìn hỏi ngược lại, lại bị thái độ này của anh làm trong tim có phần kinh ngạc, Ninh Nam, dường như yêu Noãn Noãn hơn cả những j anh ta đã nghĩ.

“Đừng có nói vớ vẩn nữa, chơi trò chơi j, luật chơi thế nào?”

“A.....” Hàn Dật Thìn cười nhạt 1 tiếng, trong đôi mắt k thể k lộ ra vài phần cảm phục, “Vòng thứ nhất, chia làm 3 ván, chúng ta sẽ chơi thứ dễ nhất, bài của ai to, thì người đó thắng. Nếu như ở ván này anh thua, sự trừng phạt dành cho Noãn Noãn sẽ là tôi bảo thủ hạ cắt đứt dây thừng của cô ấy, nếu anh thắng đc, cô ấy sẽ đc thả xuống, còn chúng ta tiếp tục vòng thứ 2.”

Ninh Nam cau mày, k hiểu đc ý của anh ta, cắt đứt dây thừng, đây là cách trừng phạt j đây, những công hàng tập trung ở đây k cao lắm, Noãn Noãn lại chỉ bị treo trên khoảng cách 1 nửa khoảng không, nhiều nhất cũng chỉ bị thương ngoài da mà thôi.

Nhưng Hàn Dật Thìn, sao lại có thể cá cược đơn giản như vậy, nhất định là anh ta vẫn còn lời để nói...

Suy nghĩ trong đầu còn chưa nghĩ xong, đã thấy thủ hạ của anh ta vác 1 miếng sắt cắm đinh to đặt xuống vị trí bên dưới nơi Noãn Noãn bị treo, như thế này, nếu Noãn Noãn mà bị rơi xuống, thì k chỉ là bị thương, mà còn sẽ bị đâm vào gây thương tích nặng...

Ninh Nam chỉ cảm thấy huyết khí đang xông lên đầu, trong tim có sự hoảng sợ trước giờ chưa từng thấy qua, những miếng đinh sắt kia dày đặc đến vậy, sắc nhọn đến mức làm người ta kinh sợ, Hàn Dật Thìn, quả nhiên là quá mức biến thái.

“Anh cảm thấy ván cược đầu tiên này thế nào?”

Hàn Dật Thìn đắc ý nhìn tác phẩm của mình, nói đến tàn nhẫn, anh ta cho rằng, k ai hơn mình đc.

Ninh Nam nghiêng chặt môi mình, ý thức sau đó lại làm anh nắm chặt bàn tay lại thành quyền, song trên khuôn mặt lại giả vờ bình tĩnh...

“Vòng đầu tiên cũng là chơi 3 ván tính thắng 2 ván sao?”

“Đúng.” Hàn Dật Thìn k thể k thể hiện sự ngông mạn đối vs anh ta. Vào lúc như thế này, mà anh ta cũng có thể giả vờ bình tĩnh như vậy đc, là điều k phải người bình thường có thể làm đc.

Có điều vậy cũng hay, vì mục hôm nay của anh ta, chính là muốn chơi 1 trận chiến tâm lý vs Ninh Nam.

Trò chơi, còn chưa bắt đầu, mà đã thấy rất hứng thú rồi.

Hàn Dật Thìn cầm bộ bài lên, thủ pháp lão luyện mà rửa bài, rồi lại sắp xếp có thứ tự ra mặt bàn.

“Anh trước chứ?” Anh ta nhưn mảy hỏi.

Ninh Nam k đáp lại anh ta, mà trực tiếp rút ra lá bài nằm cuối cùng, lật ra, là 1 con bài rất đẹp: con át.

Lá bài này, muốn lớn hơn nó, chỉ có 2 và 2 lá Vua (2 con Joker), mà trong 53 con bài, muốn lấy đc 1 con trong những con bài này, thật k dễ dàng j.

Ninh Nam k dừng đc mà thờ phào nhẹ 1 cái, ít nhất ván đầu tiên vận may ở tay cũng k quá tệ, cơ hội thắng cũng là khá lớn.

Đôi mắt Hàn Dật Thìn neho lại, liếc 1 cái lá bài trong tay anh, chậm rãi rút ra lá bài ở vị trí trên cùng, lật ra, là con 7.

Ván đầu tiên, Ninh Nam thắng, dường như k gây hồi hộp mấy.

Vừa vào đã gặp vận may, Ninh Nam đc tăng thêm sự tự tin, ngẩng đầu nhìn lên Noãn Noãn 1 cái, giao nhau vs ánh mắt của cô, gửi cho cô 1 cái nhìn “hãy tin anh”, rồi lại đem toàn bộ tâm tư đặt vào lại trên những lá bài.

Từ giữa rút ra 1 lá, lật lên, vừa hay là số chẵn: 10.

Lá bài này, vừa hay nằm ở vị trí ở giữa, vì vậy cơ hội thắng là 50/50

Ninh Nam k tránh đc toát mồ hôi.

Hàn Dật Thìn cười cười, bờ môi mỏng nhẹ cử động: ”10?” Nói vs thái độ rất khinh thị.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 218: Trò Chơi Tàn Khốc – P1 - 02

Hàn Dật Thìn cười cười, bờ môi mỏng nhẹ cử động : ” 10 ?” Thái độ rất khinh thị nói.

Ngón tay anh ta nhẹ nhàng chạm lên các lá bài, sau đó dừng lại một lúc tại một lá bài trong đó, rút ra.

Khóe miệng nhếch lên, thành nụ cười ưu nhã : ” Vương, lá bài to nhất.”

Chút hi vọng trong người Ninh Nam đã bị hủy diệt hoàn toàn, ván này, Hàn Dật Thìn thắng, chiến thắng có chênh lệch rất lớn.

Ván cuối cùng sẽ quyết định thắng thua của vòng này, lần này Hàn Dật Thìn vẫn nhường Ninh Nam rút bài trước.

Hít thở sâu, điều chỉnh lại cảm xúc, đặt xuống trái tim đang lo lắng kia, để toàn bộ tư tưởng đều tập trung vào trên những lá bài.

Cách cá cược như thế này, không có bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ có thể dựa vào may mắn.

Nhìn qua một lượt tất cả các lá bài, ánh mắt anh dừng lại ở phía bên trái, ngón tay roi xuống một trong những con bài đó, vừa muốn rút ra, lại bị Hàn Dật Thìn gọi giật lại, “Đội đã .”

Ninh Nam ngược mắt lên, có chút bức mình, “Làm gì thế ?”

“Anh đoán xem, nếu dây thừng mà đứt, cô ấy rơi xuống dưới, sẽ thành ra thế nào đây?”

Anh ta cố ý khiêu khích trái tim đang bình tĩnh của anh, để anh không thể yên lòng được.

Lời nói này, khi được nói ra từ miệng của Hàn Dật Thìn, vẫn lại có sức sát thương nhất định.

Ánh mắt của Ninh Nam lại chăm chú nhìn vào Noãn Noãn, nhìn cổ tay cô sớm đã vì bị dây thừng trói lại mà để lộ ra những vết tích sâu trên đó, trong con mắt lạnh lẽo, đang bùng lên ngọn lửa trong đêm tối.

“Nhìn xem là bao nhiêu?” Con mắt anh ta mang theo ý cười, ý cười chế nhạo.

Ninh Nam rút bài ra, căng thẳng mà kéo đến trước mặt mình, ngón tay chậm chậm để lộ số ra, lại là : 3 !!!

Đột nhiên trong tim sinh ra khủng hoảng, tay cũng có chút run rẩy theo.

“Lá bài gì thế? Mà lại làm anh sợ thành ra thế này?” Hàn Dật Thìn rất vừa lòng nhìn phản ứng hiện giờ của anh, từ lúc bắt đầu trò chơi đến bây giờ, đây vẫn là lần đầu tiên Ninh Nam để lộ ra sắc mặt căng thẳng. Vì vậy lá bài này, nhất định là rất bé.

“Anh cũng rút một lá ra đi, chúng ta sẽ cùng lật bài.” Ninh Nam ôm lấy chút hi vọng cuối cùng, trong giọng nói đã mang theo sự khô khốc mà khàn hẳn đi.

Trừ phi Hàn Dật Thìn cũng rút được một con 3, nhưng cơ hội này thật đúng là quá ít.

“Anh không phải là rút được 3 đấy chứ?” Hàn Dật Thìn quan sát biểu tình đang biến đổi không đoán trước được của Ninh Nam, tùy ý mà rút một lá bài, lật lên trước mặt mình, đột nhiên cứng người lại.

Rút phải 3, không chỉ có mình Ninh Nam, mà còn cả anh ta nữa.

“Anh cũng là 3 sao?” Nắm được biểu tình kỳ lạ của Hàn Dật Thìn vào trong mắt, Ninh Nam bèn hỏi.

Nếu như cùng rút được lá bài như nhau, muốn so sánh, thì phải xem là chất gì.

Của Ninh Nam là Cơ, chỉ cần Hàn Dật Thìn rút được Tép hoặc Rô, anh ta sẽ thua. Còn nếu Hàn Dật Thìn rút được Bích, vậy thì ..... Ninh Nam không dám nghĩ nữa.

Hai người họ cùng thăm dò một cái đôi phượng, rất hiểu ý mà cùng lật bài.

Trên tay Hàn Dật Thìn là : con Tép.

Vòng chơi đầu, Ninh Nam thắng.

Nguy hiểm quá, giờ thì Noãn Noãn đã có thể an toàn tiếp đất rồi.

“Mau thả cô ấy ra.” Ninh Nam phẫn nộ nhìn Hàn Dật Thìn qua cánh cửa sắt kia.

Hàn Dật Thìn nhún nhún vai, một bộ dạng như thái độ không quan tâm đến chuyện thắng thua, rồi ra hiệu cho thủ hạ của anh ta thả Noãn Noãn xuống.

Noãn Noãn đang ở giữa không trung kia được chậm chậm mà đưa xuống, may mà thủ hạ của anh ta rất cẩn thận, rồi để cô ngồi lên trên ghế.

Noãn Noãn cuối cùng cũng đã có thể được hoạt động tay chân, cổ tay vốn dĩ đã mảnh mai kia lúc này lại còn bị dây thừng cửa lên thành nhiều vết hằn trên đó, may mà hiện giờ dù vẫn còn bị trói, nhưng ít nhất trọng lượng toàn thân cô cũng không còn bị tập trung toàn bộ nơi cổ tay nữa.

Nhìn ánh mắt đau lòng của Ninh Nam, trong tim Noãn Noãn quét qua một tia bất an, song phần nhiều hơn lại là vui mừng, có lẽ Ninh Nam, thực sự còn yêu cô hơn cô đã nghĩ rất nhiều.

Thấy Noãn Noãn đã được xuống mặt đất, Ninh Nam mới thờ phào nhẹ nhõm được chút, ánh mắt cứ luôn đuổi theo ánh mắt cô.

Bên trong đó có sự trốn tránh, có bất an, có rất nhiều cảm xúc nữa mà anh không sao nhìn thấu được, song hiện giờ trong mắt anh, chỉ có sự kiên định.

Kiên định với một tâm niệm : Anh nhất định sẽ cứu em ra.

“Tôi đã làm xong lời hứa của mình, bây giờ đến vòng thứ hai, vẫn là chơi ba ván tính hai ván thắng như thế, chúng ta chơi gì bây giờ ?”

Hàn Dật Thìn cố ý kéo dài âm ra, nhìn bộ dạng cùng quan tâm đến đối phương của hai người kia, trong tim nổi lên sự ghen tuông khó chịu.

Anh ta đứng dậy ra lệnh cho thủ hạ đem ghế đi, bước đến trước mặt Noãn Noãn, trước cái nhìn của Ninh Nam, bỏ miếng băng dính trên miệng cô ra, ngón tay nhẹ nhàng miết lên trên môi cô, nhẹ nhàng xoa nắn nó.

“Mềm thật ... ..” Anh ta thốt lên, quay đầu lại, nhìn thấy trong mắt Ninh Nam là sự phẫn nộ, lại cười lạnh một cái, thân mình cúi xuống, đến gần với cánh môi cô.

Đôi mắt của Noãn Noãn mở to, muốn kêu lên, song lại khó mà phát ra bất cứ âm thanh nào, vì bọn họ hiện giờ, đang diễn kịch, mà tất cả các bước trong này đều bị Hàn Dật Thìn nắm lấy, cô chỉ có việc phối hợp diễn mà thôi.

Vì để cho có hiệu quả, Hàn Dật Thìn đã không nói với cô kế hoạch cụ thể, chỉ là để cô có thể có được phản ứng chân thực nhất, như vừa rồi nhìn thấy tấm kính sắt kia, cô đã bị dọa không nhẹ, lại nghĩ nếu như vừa rồi Ninh Nam mà không thắng thì không biết anh ta sẽ làm thế nào đây.

Thật đáng sợ !

Hàn Dật Thìn tiến gần đến bên cô, trong con người là sự hỗn hợp của con thịnh nộ, ghen tức cùng thương tâm.

Cô lẽ ra có thể kêu anh ta ngừng lại, vì biết anh ta muốn hôn cô, cô nhẽ ra nên kêu lên.

Song, trong tim lại có một giọng nói khác ngăn cô lại.

Cô lại rất muốn hưởng thụ cảm giác nhìn thấy bộ dạng Ninh Nam vì cô mà ghen tuông, muốn hưởng thụ sự đau lòng cùng quan tâm mà anh để lộ ra trong mắt mình.

Dường như thời khắc này, thế giới chỉ còn lại hai người họ.

“Đồ khốn ! Anh ngừng lại ! Đừng có đụng vào cô ấy ... ..”

Bị cách một lớp cửa sắt Ninh Nam ở ngoài không ngừng đập vào, làm cánh cửa sắt kêu lên âm ỹ .

“Đồ khốn ! Có gan thì tiếp tục cá cược với tôi đây này, mạng của tôi ở đây, anh có gan thì đến mà lấy, đừng có đụng vào cô ấy !”

Hàn Dật Thìn liếc anh một cái, Ninh Nam càng kêu gào phẫn nộ, thì lại càng đúng với ý của anh ta.

Bờ môi rơi xuống trên môi cô, anh ta thật hứng thú muốn xem xem, lúc này Noãn Noãn sẽ có phản ứng như thế nào.

Trò chơi này, không chỉ là để thăm dò trái tim Ninh Nam, mà cũng chính là thăm dò trái tim của Noãn Noãn nữa.

Sự tiếp xúc lạnh lẽo mang theo cả vị thuốc lá nhàn nhạt, song Noãn Noãn lại không hề ghét bỏ, song cũng chẳng hề thích thú.

Hàn Dật Thìn chỉ thế thì thấy không đủ, thấy cô không có phản kháng, chiếc lưới bèn bắt đầu liếm láp quanh bờ môi cô, rong chơi đến phần tiếp xúc với răng cô, muốn tấn công vào thành trì trong đó.

Rõ ràng là diễn kịch, song động tác của anh ta rõ ràng là đã nhập tâm quá sâu rồi.

Noãn Noãn bắt đầu giãy dụa, Hàn Dật Thìn này rốt cuộc là muốn gì chứ, cô cũng không thể hiểu được nữa.

“Đồ khốn ! Buông cô ấy ra ! Tiếp tục chơi với tôi đây này ... .. !” Ninh Nam liên tục lặp lại câu nói này.

Nhìn thấy người con gái thương yêu của mình bị kẻ khác cưỡng hôn, còn bản thân lại không thể làm gì, trong tim anh sớm đã đau đến mức chảy máu rồi.

Noãn Noãn càng giãy dụa, Hàn Dật Thìn lại càng muốn chinh phục, đây chính là bản tính của anh ta.

Bàn tay to của anh ta luồn vào trong tóc cô cố định đầu cô lại, chiếc hôn mạnh mẽ ép buộc rơi xuống.

Tay chân Noãn Noãn vốn không cử động được, chỉ có thể dùng chiêu thức cũ của mình : cắn !

Đây là kinh nghiệm mà sau khi cô bị cưỡng hôn nhiều lần đúc kết ra, hơn nữa lại còn có kết quả tốt vô cùng.

Mùi vị máu tanh lan truyền ra giữa môi và răng, Hàn Dật Thìn bị đau, buông cô ra lùi về sau mấy bước.

Liếm liếm giọt máu tanh ngọt trên khóe môi mình, có của cô, cũng có của anh ta.

“Được lắm ... .. Tôi đã nếm được hương vị của sự tức giận rồi.” Anh ta nói sâu xa, nhìn Noãn Noãn, lại tà mị cười lạnh một cái.

Ánh mắt ra hiệu cho thủ hạ một cái, lệnh cho người đem lên một vòng quay lớn đến, đặt vào vị trí vừa rồi.

“Ninh Nam, trò chơi tiếp tục nào, tiếp theo chúng ta cá cái gì đây?” Anh ta quay đầu lại nhìn Noãn Noãn, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên ngón tay của cô.

“Cá ngón tay cô ấy vậy, vẫn chơi ba ván tính thắng hai ván, anh thắng rồi thì đưa cô ấy đi, tôi thắng thì sẽ cắt một ngón tay của cô ấy, rồi sẽ chơi tiếp vòng sau.”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 219: Trò Chơi Tàn Khốc – P2

“Cá ngón tay cô ấy vậy, vẫn chơi ba ván tính thắng hai ván, anh thắng rồi thì đưa cô ấy đi, tôi thắng thì sẽ cắt một ngón tay của cô ấy, rồi sẽ chơi tiếp vòng sau.”

Hàn Dật Thìn nói nhẹ nhàng như không, còn Ninh Nam thì lại đang âm thầm nắm chặt bàn tay lại thành quyền.

Cắt đứt ngón tay, vậy chẳng phải là thành tàn phế rồi sao.

Hàn Dật Thìn bày ra đây là vòng quay Roulette kiểu Mỹ, gồm 1 bàn quay tròn cùng 1 trái bóng trắng nhỏ bằng ngà voi tạo thành.

Vòng quay này quay xung quanh 1 trục nằm ở chính giữa, hơn nữa đĩa quay còn đc phân thành 38 rãnh nhỏ, trong đó có 36 rãnh đc đánh số từ 1 đến 36, 1 nửa là màu đen và 1 nửa là màu đỏ. Còn lại 2 rãnh màu xanh lá cây được đánh số 0 và 00.

Trong kiểu chơi Roulette của Mỹ, người chơi có thể chỉ mua 1 số hoặc là cá cược 1 tập hợp số trên bàn, sau khi tất cả người chơi đã đặt cửa xong, nhà cái sẽ thả trái bóng trắng nhỏ vào, cuối cùng trái bóng trắng nhỏ đó dừng lại ở rãnh số nào thì đó chính là kết quả cuối cùng.

Trò chơi này, Ninh Nam đã từng rất thích chơi, cho nên anh trong tim cũng hiểu rõ, xác suất trái bóng trắng nhỏ rơi vào con số cuối cùng, màu đỏ và đen, số chẵn và số lẻ đều có xác suất cao nhất bằng nhau; còn kết quả cuối cùng thì tập hợp 6 chữ số 5 và tập hợp 4 chữ số 8 là có xác suất cao nhất.

Đang cẩn thận để tìm mình trấn tĩnh lại, nhìn kỹ những con số trên bàn chơi kia, lúc chuẩn bị đặt cược, Hàn Dật Thìn bỗng bảo anh dừng lại.

“Đội đã..... Tôi còn chưa giải thích luật chơi mà.”

Giọng nói của anh ta rất lãnh đạm cũng rất bình tĩnh, mang theo cả vẻ như nhìn xuyên thấu rõ ràng mọi việc.

“Luật chơi gì nữa?” Ninh Nam cau mày, trực giác cho anh biết Hàn Dật Thìn lại đang muốn chơi trò gì đây.

“Vòng chơi Roulette vốn dĩ phải nhiều người chơi mới hay, hiện giờ chỉ có 2 người chúng ta, xác suất rơi trúng vào số nào đó cũng rất nhỏ, vì vậy, chúng ta sẽ chơi đơn giản thôi, số của ai gần vs kết quả cuối nhất, thì người đó thắng.”

Ninh Nam hiểu ý của anh ta song quy tắc mà càng đơn giản thì cũng có nghĩa là lại càng nguy hiểm hơn.

Nếu như chỉ cần dựa vào con số gần nhất vs con số kết quả để quyết định thắng bại, vậy thì những điều anh tổng kết về xác suất của vòng chơi Roulette đã hoàn toàn k còn tác dụng nữa.

Cuối cùng, do k có nhà cái, quyền chủ động đương nhiên thuộc về người đang cầm trên tay trái bóng trắng nhỏ - chính là Hàn Dật Thìn. Đặt cược, Ninh Nam đặt con số 5, nghiêng về giá trị nhỏ (cửa tiểu). Còn Hàn Dật Thìn đặt số 32, nghiêng về giá trị lớn (cửa đại).

Âm thanh tích tích của vòng quay chuyển động, trái cầu nhỏ bằng ngà voi đang xoay tròn trên đĩa quay kia, tất cả những con số trên đó đều như đang bóp chặt lấy tim 2 người họ.

Dần dần, tốc độ của trái cầu nhỏ cũng chậm dần lại, từ 7 sang 28 sang đến 12 (do trên vòng quay Roulette các con số k hề đc xếp theo thứ tự), cuối cùng dừng lại trên rãnh số 35, rơi xuống đó.

Số 35 gần vs 32 hơn, vì vậy ván này, Hàn Dật Thìn đương nhiên thắng.

Hàn Dật Thìn khinh miệt nhìn anh, khoé miệng nhếch lên thành nụ cười tà mị, “Anh thua rồi.”

“Vẫn còn 2 ván nữa.....” Anh theo thói quen mà nhướn nhướn mày, ánh mắt bình tĩnh kia lại mang theo khí thế khó mà gọi tên đc.

Đúng! Vẫn còn 2 ván nữa, nhất định phải bình tĩnh.

“Được lắm.....” Hàn Dật Thìn hếch hếch cằm lên, ý bảo anh đặt cược.

“Anh đặt trước.....” Giọng nói của Ninh Nam bình tĩnh như mặt nước hồ vậy.

“Oh.....? Được.” Trong mắt Hàn Dật Thìn quét qua 1 tia ngạc nhiên, cầm lấy thẻ, đặt xuống giữa trên giá trị 23.

Ninh Nam thấy anh ta đã chọn xong, mới cầm lấy thẻ, đặt xuống giá trị 21 gần đó.

Hàn Dật Thìn có chút thán phục mà nhìn anh 1 cái, đặt ở con số gần vs số của anh ta như vậy, thế này mặc dù cơ hội thắng k nhiều, nhưng đã giảm đc rất nhiều khả năng bị thua.

Ninh Nam hiện giờ là đang gặp bất lợi, làm như vậy, là để đảm bảo cho ván này, đội đến ván cuối cùng anh sẽ dung khoảng cách để lấy lại.

Vòng quay lại xoay chuyển lần nữa, cũng như số mệnh con người vậy, k biết cuối cùng sẽ rơi vào đâu.

Không khí căng thẳng đến mức như có chút ngột ngạt, đôi mắt Ninh Nam vẫn luôn dán theo trái cầu nhỏ kia, cuối cùng, lại dừng lại trên vị trí giá trị điểm

Vì vậy ván này, hòa. ~

Hòa, đối với Ninh Nam mà nói tuyệt đối chính là một kết quả rất tốt, ít nhất, vẫn còn có một cơ hội nữa.

Nỗ lực để khống chế bản thân không nhìn đến Noãn Noãn nữa, bởi vì anh sợ nhìn cô, anh sẽ bị phân tâm mất.

“Ván này, lại đến lượt anh đặt cược trước ... ..” Hàn Dật Thìn cười quỷ mị.

Trong lúc đó, Ninh Nam cũng đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, khi anh vừa hạ thẻ xuống giá trị 16, thì Hàn Dật Thìn cũng lập tức hạ thẻ xuống giá trị 18.

Dùng phương thức của người kia để trị lại chính họ, Hàn Dật Thìn đã dùng cách làm như anh, để ngăn chặn việc anh muốn dựa vào ván cuối cùng này để gỡ lại.

Mà cũng thật ngẫu nhiên, ván này, trái cầu nhỏ cuối cùng lại rơi vào đúng vị trí giá trị ở giữa , 17.

Con người của Ninh Nam mở lớn hết cỡ, nhìn vào kết quả cuối cùng, không thể tin được sự đùa giỡn của số mệnh với mình, hai lần đều rơi vào giá trị ở giữa, chỉ cần đi lên một chút nữa, là anh đã có thể thắng rồi.

Hai hòa một thắng, vì vậy Hàn Dật Thìn thắng.

“Tôi thật không nỡ cắt đi ngón tay của cô ấy, sau này cô ấy sẽ phải trở thành một cô gái mà thân thể có khuyết tật rồi.”

Hàn Dật Thìn chậm rãi đứng dậy, ra lệnh cho người đến đem vòng xoay đi, không để ý đến ánh mắt giờ đã phát hỏa của Ninh Nam, bước đến bên Noãn Noãn.

Nâng cằm cô lên, nhìn vào mắt cô, trên khóe miệng cô vẫn còn lưu lại chút máu do ban nãy cắn anh ta, trong mắt đong đầy nỗi hoảng sợ.

Bờ môi mỏng của anh ta nhếch lên thành một độ cong đẹp đẽ, Noãn Noãn, em sợ tôi sẽ thật sự cắt đi ngón tay của em sao?

Em hối hận vì dùng cách này để thăm dò anh ta sao? Muốn dùng lại ư ?

Đáng tiếc, giờ em đã thuộc quyền khống chế của tôi, em không có cơ hội quyết định nữa rồi.

Khóe mắt của anh ta mang theo ý cười, nhưng lại đang truyền đạt đến cô sự thật tàn khốc đó.

Khóe miệng Noãn Noãn hơi hơi cử động một chút, không phát ra tiếng, mà chỉ dùng miệng tạo khuôn hình hai chữ, chỉ để cho Hàn Dật Thìn nhìn được, “Anh dám !”

Nụ cười tà mị trên khóe môi anh ta đột ngột âm đạm, hóa ra, cô ấy không hề muốn ngừng lại, cô ấy đã bị Ninh Nam làm cho dao động hoàn toàn rồi.

Không có gì mà Hàn Dật Thìn này không dám làm cả!

Hàn Dật Thìn bước đến trước mặt Ninh Nam, hai người họ chỉ cách nhau một cánh cửa sắt, Ninh Nam một tay nắm ngay lấy cổ áo anh ta, làm cơ thể anh ta lập tức dính sát vào cánh cửa sắt, gương mặt cũng bị ép vào đến biến dạng, song lại không hề gãy dựa tí nào.

“Anh dám cắt ngón tay của cô ấy, tôi sẽ lấy mạng anh !” Đôi mắt của Ninh Nam lại biến thành màu đỏ rực, bàn tay nắm chặt lấy cổ áo của Hàn Dật Thìn, nghiêng răng nói từng chữ.

“Động thủ ... ..” Hàn Dật Thìn thấy anh đã hoàn toàn bị kích động đến phần nộ, giằng tay anh ra, trên khóe miệng cong lên thành ý cười trêu chọc, rồi lùi ra sau một bước.

“Anh đoán xem cô ấy sẽ kêu thảm thiết đến thế nào, cứ nghe cho rõ nhé.”

Nhìn thấy sự phần nộ cùng đau thương trong mắt Ninh Nam, anh ta thực sự chỉ muốn lập tức phá hủy trái tim của Ninh Nam.

Noãn Noãn nhìn ba người đàn ông đang vây lấy cô, trong đó còn có một người cầm một con dao.

Hàn Dật Thìn điên rồi sao, ánh mắt những người này đều là sự ác độc, đang nhìn cô, người nào người nấy cười thật đáng sợ.

Noãn Noãn lúc này, cuối cùng cũng ý thức được Hàn Dật Thìn có thể thực sự làm chuyện đó.

Người đàn ông này, rõ ràng là không chịu làm theo thỏa thuận, cô cứ ngỡ anh ta cảm thấy có tội, nên mới giúp cô làm việc này.

Kết quả ... .. Lại là cừu rơi vào miệng cọp.

Con dao giơ lên rồi hạ xuống, ánh hàn quang lạnh lẽo quét qua, sau đó là âm thanh thịt người bị cắt ra.

Đột ngột, tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng lên trong khu chứa hàng, còn mang theo tiếng vọng lại chấn động khắp nơi.

Gương mặt Ninh Nam hoàn toàn trắng bệch ra.

Anh cứ nghĩ rằng Hàn Dật Thìn đối với Noãn Noãn, ít nhất cũng còn có chút cảm tình, song anh ta lại thực sự, có thể cắt đi ngón tay của cô ấy !

Một khúc thịt nhỏ lẫn máu được vớt ra trước mắt Ninh Nam, nhìn thấy thứ đó, ngón tay anh bắt đầu run rẩy không kiềm chế được.

“Noãn Noãn ... Noãn Noãn ... “ Cách một cánh cửa sắt, anh cố sức gào tên cô.

Song, ba người đàn ông kia đã hoàn toàn vây lấy cô ấy, chắn mất tầm nhìn của anh.

Còn Noãn Noãn, cũng không có chút hồi đáp lại nào.

“Đau quá ngắt đi rồi.” Hàn Dật Thìn lãnh đạm giải thích, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 220: Chơi cho Ninh Nam chết thì thôi ! – P1

“Đau quá ngắt đi rồi.” Hàn Dật Thìn lãnh đạm giải thích, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng. ~

Ánh mắt của Ninh Nam dời đi từ người mấy kẻ kia, nhìn vào người Hàn Dật Thìn, phần nộ nhìn anh ta.

Sợ hãi ư ? Rất sợ hãi.

Cũng giống như lúc đó, khi biết được mình đã tự tay giết chết chính con mình, cái cảm giác đau khổ cùng tuyệt vọng muộn màng không thể đổi lại được nữa.

Sự hoảng sợ đến vô cùng này, giống như đang có một đám sinh vật tham ăn tới gặm từng chút từng chút trong tim anh vậy.

Nhưng, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, hai vòng chơi đầu kia đã là hòa, chỉ còn lại vòng cuối để định thắng thua mà thôi.

“Làm cho cô ta tỉnh dậy ... .. “ Anh ta lạnh lùng ra lệnh cho thuộc hạ.

Cũng không biết bọn họ làm cách gì, mà Noãn Noãn cũng đã tỉnh lại được.

“Ninh Nam, đừng để ý đến em, Hàn Dật Thìn hôm nay sẽ không tha cho anh đâu.”

(chỗ này ta đã đổi cách xưng hô của N.Noãn đối với N.Nam, vì thấy đến đây hai người ai cũng đã hiểu rõ lòng nhau rồi)

Cô khóc lóc , cô kêu lên, giống như một con vật nhỏ đang bị giam cầm, giãy giụa chuyển động trên ghế, song tất cả đều là vô ích.

“Chỉ còn một ván nữa thôi.” Hàn Dật Thìn ghen tức khi thấy phản ứng này của cô, quay lại nhìn Ninh Nam, cười lạnh lùng, sự lạnh lẽo trong ánh mắt làm cho tim người khác hoảng sợ.

Anh ta đoán, vòng cuối cùng này, Ninh Nam nhất định sẽ không dám cá cược.

Ninh Nam từ trong mắt anh ta đã đọc được tín hiệu nguy hiểm cao nhất, sự trừng phạt của hai vòng chơi vừa rồi đã tàn khốc như vậy, thì vòng cuối cùng này, Hàn Dật Thìn nhất định sẽ dùng cách tuyệt tình nhất.

“Noãn Noãn, để anh cá cược xong với anh ta, anh nhất định sẽ cứu được em ra ngoài.” Anh nắm chặt tay thành quyền, giọng điệu vô cùng kiên định.

Noãn Noãn, lại để em phải chịu khổ rồi.

“Chúng ta chơi tiếp cái gì đây?” Anh lại lấy lại sự bình tĩnh, chăm chú nhìn vào Hàn Dật Thìn, hai con ngươi lạnh băng kia như đang phát ra hàn quang sắc bén.

“Choi . . . . .” Hàn Dật Thìn kéo dài âm giọng, nụ cười càng lúc lại càng mang theo ý châm chọc cùng trêu đùa, “Choi Russian Roulette.”

Chỉ mấy chữ đó thôi, cũng đủ để làm Ninh Nam kinh ngạc, con ngươi lạnh băng nhìn vào anh ta, không thể tưởng tượng được.

Khỏe miệng Hàn Dật Thìn cong lên, rất vừa lòng với phản ứng này của anh, “Đừng kinh ngạc thế, đây là trò chơi, là do anh quyết định chơi hay không, tôi cũng không khuyến khích anh lấy mạng mình ra chơi đâu.”

Nói xong, anh ta cầm ra một khẩu súng lục có ổ quay màu vàng, mở ổ ra, đem một viên đạn đặt vào trong ổ, rồi xoay ổ đạn một cái.

Trò chơi roulette của Nga có thể nói chính là trò cá cược tàn nhẫn nhất.

Sự khác biệt của nó với những trò cá cược dùng bài tú lơ khơ, hay xúc xắc cùng những thứ khác ở chỗ dùng khẩu súng quay ổ cùng chính mạng sống của mình.

Luật chơi của Trò chơi roulette của Nga rất dễ : đặt một hoặc nhiều viên đạn vào một trong sáu ổ đạn trong khẩu súng lục có ổ quay, sau khi để mặc cho ổ đạn quay một lúc, đóng ổ lại. Những người tham ra trò chơi lần lượt đặt khẩu súng đó lên đầu mình, bóp cò, người trúng đạn đương nhiên sẽ ” tự động rút lui “, sợ hãi cũng coi như là thua, kẻ kiên trì đến cuối cùng chính là người thắng cuộc.

Có điều ngày hôm nay, luật chơi của Hàn Dật Thìn lại là, chỉ có một người chơi là Ninh Nam, phải bóp cò súng ba lần, chỉ cần trúng đạn một lần, là chết chắc không cần nghi ngờ gì nữa.

“Ninh Nam, đừng chơi với anh ta, đừng !” Khẩu súng kia, làm từng tế bào trong người cô cũng run rẩy hết cả lên.

Viên đạn đó, cô đã tận mắt nhìn thấy Hàn Dật Thìn đặt vào, cô lo sợ, Hàn Dật Thìn sẽ thực sự muốn cá cược mạng sống với anh ấy, còn Ninh Nam, lại sẽ vì cô ngốc nghếch mà gật đầu.

Đủ rồi, tất cả đã đủ rồi, hai vòng chơi vừa rồi, đã đủ để chứng minh tấm lòng của Ninh Nam đối với cô.

Cô thật hối hận đã đáp ứng trò chơi biến thái này cùng Hàn Dật Thìn, trong mắt anh ta rõ ràng có ý niệm không chơi cho Ninh Nam chết thì không cam lòng được.

“Bất cô ta im miệng lại.” Hàn Dật Thìn cau mày, cô gái ngốc này, có thể thôi mà đã bị Ninh Nam làm cảm động rồi sao ?

Anh ta chính là không tin Ninh Nam dám chơi vòng chơi cuối cùng này.

Nhìn Noãn Noãn đã lại bị dính băng keo lên miệng xong, Hàn Dật Thìn mới quay lại nhìn Ninh Nam

“Tôi chỉ để vào một viên đạn thôi, coi như đã nhân từ với anh rồi, ba lần là được, anh vẫn có năm phần sáu cơ hội đấy.”

Hàn Dật Thìn cười lạnh đưa khẩu súng cho anh, dường như đang giễu cợt, đối với người tự phụ đứng trước mặt anh ta đây, thì sinh mệnh vẫn luôn mong manh như vậy.

Noãn Noãn ở bên kia vẫn đang giãy giụa, không phát ra được chút âm thanh nào, chỉ có thể cố sức mà lắc lắc thân mình, để bảo anh đừng cầm lấy.

Ánh mắt Ninh Nam rơi xuống trên khẩu súng kia, mắt có một sắc tuyệt vọng muốn buông tay.

Anh nhấc tay lên, chậm chậm mà hướng về phía khẩu súng kia, có chút run rẩy, song cuối cùng vẫn nắm chặt lấy nó.

Nụ cười trên gương mặt Hàn Dật Thìn theo từng động tác của anh, mà dần đông cứng lại, thành âm đạm, rồi biến mất . . . . .

Ninh Nam, đúng thật là yêu Noãn Noãn nhiều hơn so với anh ta tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 221: Tình Yêu, Một Lần Nữa Lại Bị Giết Chết ! – P1

“Anh đã thắng rồi, hai người đi đi . . . . .” Hàn Dật Thìn bước tới bên Noãn Noãn, trong mắt kia hiện đã không còn sát ý nữa, mà thay vào đó, chỉ còn lại sự lạnh lẽo của đồng tro tàn tuyệt vọng.

Noãn Noãn hiểu được thâm ý trong mắt anh ta, việc lần này, anh ta đã nhìn ra được sự quyết tâm của hai người họ.

Mà bản thân cô, cũng đã hiểu rõ được trái tim của chính mình.

Nhìn thật sâu vào anh ta một cái, trong mắt trào lên nước mắt, con người kia đang lấp láy, bày tỏ sự biết ơn.

Hàn Dật Thìn, cảm ơn anh, mặc dù trước đây anh đã tổn thương tôi quá nhiều.

Vào thời khắc này, cảm ơn anh, đã cho tôi hiểu được tâm ý của chính mình.

Những lời này cô không hề nói ra, nhưng Hàn Dật Thìn đã hiểu được hàm ý trong mắt cô rồi.

Cửa sắt được mở, Noãn Noãn bước ra ngoài.

“Tay em . . . . .” Ninh Nam đón lấy cô, lại hỏi tiếp.

“Chúng ta đi ra ngoài trước đã rồi hãy nói . . . . .” Noãn Noãn đem giấu tay ra phía sau, thấp giọng trả lời anh.

Ninh Nam nghi ngờ nhìn cô, rồi lại quay sang nhìn Hàn Dật Thìn một cái, trên khóe miệng khẽ nhếch lên thành ý cười khó mà nhìn thấy được chỉ trong thoáng qua.

Hai người bước ra khỏi nơi tập trung hàng, Ninh Nam dựa theo trí nhớ mà dắt Noãn Noãn đi ra đến nơi đỗ xe.

“Bây giờ an toàn rồi, tay của em . . . . .”

“Tay em không sao hết . . . . .” Cô gơ tay ra, hoàn toàn không có chút thương tổn nào, chỉ có những vết tích trên cổ tay kia, là vẫn xanh tím lại.

“Sao lại thế này, lúc đó em . . . . .” Trên gương mặt anh là sự hân hoan, song trong giọng nói vẫn mang theo ý nghi ngờ.

Noãn Noãn ngẩng ra, có chút hoảng loạn mà giải thích : “Em cũng không biết nữa, lúc đó ngón tay kia, là do thủ hạ của anh ta tự mình cắt ra, sau đó lại có người làm cho em ngắt đi.”

“Vậy sao . . . . .” Anh bước tới gần cô thêm một bước, hàn quang sắc nhọn lóe qua đôi mắt, song rất nhanh lại khôi phục lại vẻ ôn nhu, tiến lên ôm thật chặt lấy cô, “Không sao là tốt rồi, anh vừa rồi thực sự lo là sẽ không cứu được em ra.”

Hơi thở bạc hà của anh lại vờn quanh chiếc cổ của cô, Noãn Noãn dựa vào ngực anh, lần đầu tiên lại tình nguyện như thế này, lần đầu tiên cô không muốn buông tay.

Cảm nhận được hơi thở cô trước ngực mình, cảm giác chân thật đến vậy, làm anh nhẹ thở ra một hơi, như trút được một gánh nặng, ”Noãn Noãn, chúng ta hãy cùng sống với nhau nhé . . . . .”

Noãn Noãn không nói gì, chỉ ôm thật chặt lấy anh, hưởng thụ thời khắc ấm áp này.

Con gió lạnh thổi qua, cô như con mèo nhỏ co người lại.

“Về thôi, anh đưa em về nhà.” Anh ôm lấy cô, vẫn ôm chặt như thế, “Anh sẽ không miễn cưỡng em nữa, anh hi vọng, em có thể thực sự cam tâm tình nguyện ở lại bên anh.”

Noãn Noãn ngước lên nhìn anh, đôi cánh môi hồng mềm mại cong lên thành độ cong hoàn mỹ, đang định nói, thì điện thoại của Ninh Nam vang lên.

Nhìn số gọi đến, là Tấn Tịch.

“Nhận đi anh . . . . .” Cô giục, Tấn Tịch nhất định đang rất lo lắng.

Đầu lông mày Ninh Nam nhíu lại rất chặt, nhận điện thoại, ở bên kia đang hỏi Noãn Noãn có được an toàn không, nhờ Ninh Nam đưa cô về nhà giúp.

Ninh Nam cúp điện thoại, cố gắng để giọng điệu được ôn hòa nói : “Cậu ta bảo anh đưa em về nhà, họ đều đang ở nhà đợi em”

“Vâng.” Noãn Noãn gật gật đầu, trong tim lại cảm thấy bất an vô cùng, trong giọng điệu của Ninh Nam, rõ ràng là đang che giấu một cảm xúc nào đó.

Lên xe, rõ ràng đang là thời khắc ôn hòa, vậy mà không khí bỗng như bị ép xuống.

“Quan hệ của em và Tấn Tịch tốt lắm sao, cậu ta hay đến nhà em lắm à? Cậu ta quan tâm đến em lắm sao?” Ninh Nam phá vỡ sự im lặng, trong giọng điệu rõ ràng mang theo sự không thoải mái.

“Vâng, anh ấy đối với em rất tốt.” Noãn Noãn thành thực trả lời.

Ninh Nam không nói gì thêm, đưa cô về nhà, Tấn Tịch cùng Hàn Cảnh Thìn đã đang ở đó đợi cô rồi.

“Không sao chứ ... ..” Hai người họ cùng tiến lên, câu trước câu sau hỏi thăm cô.

“Không sao ... ..” “Noãn Noãn hơi lắc đầu, “Ninh Nam đã tới cứu tôi.”

Tấn Tịch cùng Hàn Dật Thìn đều ngẩng lên nhìn Ninh Nam, bọn họ hiểu, Ninh Nam đã qua được cuộc thử nghiệm.

Noãn Noãn cũng nhìn Ninh Nam, vốn dĩ muốn nói gì đó giúp anh, nhưng lại ngoài ý muốn nhìn thấy sát ý trong mắt anh, đó là dành cho Tấn Tịch.

Noãn Noãn cũng nhìn Ninh Nam, vốn dĩ muốn nói gì đó giúp anh, nhưng lại ngoài ý muốn nhìn thấy sát ý trong mắt anh, đó là dành cho Tấn Tịch. ~

Bất giác thấy lạnh mà run một cái, ánh mắt vừa rồi của Ninh Nam, làm tâm trạng bất an ngấm ngấm bên trong cô kia càng lúc lại càng mãnh liệt hơn.

Cái cảm giác đó như dòng máu chảy lan ra khắp cơ thể, đem cô từng chút mà bao bọc lại, giống như sự u ám của bóng đêm đang tràn đến không có cách nào ngăn chặn lại được, cũng không cách nào trốn tránh.

“Anh đi trước đây, Noãn Noãn, nhớ là suy nghĩ về vấn đề anh hỏi em đấy.” Ninh Nam nói vào bên tai cô.

“Vâng.” Cô thấp giọng đáp lại anh, ánh mắt tiễn anh ra đến phía ngoài.

“Vậy tôi cũng đi đây, Noãn Noãn được an toàn là tốt rồi.” Hàn Cảnh Thìn thấy Ninh Nam đi về, cũng chuẩn bị mà rời khỏi.

Tình cảm của Tấn Tịch đối với Noãn Noãn, anh hiểu rất rõ, cho nên lúc này, là lúc anh nhường lại không gian để hai người họ tự giải quyết.

Chớp mắt, trong căn phòng chỉ còn lại hai người là Noãn Noãn cùng Tấn Tịch.

“Anh ta vừa rồi nói với cô gì thế ? Suy nghĩ vấn đề gì của anh ta hỏi cơ?” Tấn Tịch ngồi xuống ghế sofa, hai tay đan vào để trước đầu gối, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía trước.

Noãn Noãn có chút kinh ngạc, cũng ngồi xuống sofa, “Anh đều đã nghe thấy hết rồi?”

Tấn Tịch trầm ngâm, biểu thị xác nhận, chờ đợi câu trả lời của cô.

“Anh ấy hôm nay đi cứu tôi, suýt nữa thì mất mạng.”

“Có quan hệ với vấn đề của anh ta không?”

” ... .. “Trầm mặc mấy giây, Noãn Noãn thu hết can đảm nói : “Anh ấy nói sẽ đợi tôi, cho đến khi nào cam tâm tình nguyện ở cùng anh ấy.”

“Tức là, cô đã bị hành động của anh ta hôm nay làm cảm động rồi ... .. ?” Con mắt đen của Tấn Tịch như đã bị nửa qua chăm chú nhìn vào cô, dường như đang mang theo một loại cảm xúc điên cuồng không thể dò đoán được.

Noãn Noãn cúi đầu, không dám nhìn vào mắt anh ta nữa.

“Không nói gì ,tức là xác nhận rồi sao ?Cô muốn ở cùng với anh ta sao?” Giọng nói của anh ta rất trầm, song ánh mắt giờ lại sắc như dao.

Noãn Noãn vẫn không trả lời, Tấn Tịch vẫn kiên nhẫn chờ đợi, trên gương mặt sớm đã như bị phủ một lớp sương mỏng rồi.

Rất lâu sau đó, vẫn không có tiếng nói nào, sự trầm mặc của cô lại càng như đang âm thầm đâm vào trong trái tim Tấn Tịch.

Anh ta đứng dậy, đầu cũng không quay lại , đóng cửa rồi đi.

Cửa bị đóng rầm một cái, như đánh vào tim Noãn Noãn, làm tim loạn đến tê dại đi.

Tấn Tịch, có lẽ là giận lắm đây, anh ta vẫn luôn âm thầm giúp đỡ cô, quan tâm đến cô, vậy mà kết quả cuối cùng, lại là cô đã bị dao động.

Đứng dậy tắm qua bằng nước nóng, nằm lên trên giường, trong đầu, không xóa đi được, chính là tình cảnh hôm nay Ninh Nam cứu cô.

Thần tình từ kiên định tới bi thương của anh, đã làm chấn động trái tim cô.

Cứ thế mà xoay đi xoay lại, cho đến khi mệt mỏi đến không mở được mắt ra nữa, cô mới dần dần ngủ thiếp đi.

Trên khóe miệng, đang hơi hơi nhếch lên, ngọt ngào vô cùng.

Đến ngày hôm sau, tới công ty để giải quyết công việc, sau đó sẽ điện thoại cho Ninh Nam, hẹn anh ra ngoài, muốn nói với anh rằng cô sẽ nghiêm túc suy nghĩ chuyện đó.

Tình yêu của bọn họ, không cần sự nghi ngờ trong đó, chỉ có điều ... .. Ninh Nam chính là hung thủ giết chết cha cô, cho dù có dao động đi nữa, thì trái tim cô vẫn rất khó để vượt qua được rào cản này.

Bước ra khỏi văn phòng, lúc đến đại sảnh, lại nhận được điện thoại của Tấn Tịch.

“Cô đang ở đâu thế, tôi muốn tìm gặp cô nói chuyện.”

“Oh, anh đang ở đâu, tôi đang đi xuống dưới đây.” Noãn Noãn vừa nói vừa bước ra khỏi thang máy đi ra phía cửa.

“Tôi đã đến rồi, trong chỗ để xe của Tô thị không còn chỗ nữa, tôi đang để xe ở phía đối diện đây.”

“Oh, anh đang ở phía đối diện sao ... .. ?” Noãn Noãn nắm lấy di động, cô đã bước ra đến phía ngoài cửa, nhìn sang phía đối diện, ở bên đường bên kia, Tấn Tịch đang vẫy tay với cô, bước sang phía bên này.

Noãn Noãn ngắt di động, đứng im đó đợi anh ta đến.

Từ khoeo mắt, bỗng nhìn thấy một chiếc xe hơi lớn, vốn dĩ đang đậu bên vệ đường, bỗng nhiên khởi động, tăng tốc, đâm thẳng về phía trước.

“Tấn Tịch ... ..” Cô chạy lên phía trước, song chưa kịp gọi anh ta, thì đã thấy chiếc xe kia tông thẳng vào, làm anh ta bay đi mấy mét.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, xung quanh vang lên tiếng kêu thét, rất nhiều người cùng nhìn thấy sự việc đó, còn chiếc xe kia đã nhanh chóng cao chạy xa bay.

Trong một khắc, cô lại nghĩ tới hôn lễ ngày hôm đó, tin tức về vụ tai nạn của cha, đó là một vụ tai nạn được người ta sắp đặt.

Nhìn lại hiện giờ, đã quá rõ ràng, cũng vẫn là cách thức như thế.

Ninh Nam, anh biết không? Tôi vốn

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 222: Chương Kết

Tình yêu của chúng ta, lại lần nữa bị anh giết chết rồi ... .. ~

Noãn Noãn nhanh chóng chạy đến giữa đường, toàn bộ thế giới, giống như là vì thời khắc này, mà bước chân cũng chậm hẳn đi.

Tấn Tịch, nằm giữa 1 vũng máu, đang bị 1 đám đông vây quanh.

Noãn Noãn cảm thấy 1 nỗi sợ hãi trước giờ chưa từng có, giống như đang ở trong 1 vòng xoáy lạnh lẽo k nhìn đc thấy đáy, từng vòng từng vòng xoáy từng lớp từng lớp nước như đang níu chặt lấy cô, làm máu trong toàn thân cô cũng như muốn đông lạnh hết cả lại.

Gạt đám người kia ra, ôm lấy anh ta, gào khóc gọi tên đến phé tâm liệt phổi ...

Cha, đã rời khỏi cô vs cách thức này, cô k muốn lại phải cứ như thế này mà nhìn Tấn Tịch cũng ra đi như thế.

Xung quanh, đã có người gọi cho 120 (số cấp cứu).

Xe cứu thương rất nhanh đã đến nơi, Tấn Tịch cũng nhanh chóng đc chuyển lên xe.

*** **

Ở cửa phòng phẫu thuật trong bệnh viện, Noãn Noãn vẫn luôn túc trực ở đó từ lúc vào đến giờ.

Vụ tai nạn vừa rồi k ngừng quay đi quay lại trong đầu cô, máu tươi màu đỏ rực, k ngừng chảy từ trên người anh ta xuống, mà cô lại chỉ có thể cuống quýt hét cả lên, hoảng sợ, run rẩy, song lại k biết đc anh ta bị thương ở chỗ nào.

Thời gian chờ đợi này, vừa dài đằng đặc lại vừa khiến cô lo lắng thêm.

Noãn Noãn vẫn luôn chăm chú nhìn vào đèn phòng phẫu thuật, dung thái độ thành khẩn nhất để cầu nguyện cho Tấn Tịch được bình an.

Bỗng có 1 bác sĩ bước từ phòng mổ ra, nhìn hành lang, rồi nói: “Người nhà của Tấn Tịch, có đây k?”

Noãn Noãn vội vàng bước lên, lại nhìn được từ trong mắt bác sĩ dự cảm không lành.

“Là tôi đây, bác sĩ, anh ấy thế nào rồi?”

“Cô là gì của anh ta?”

“Tôi là bạn của anh ta.”

“Người bệnh mất máu quá nhiều, chúng tôi cần phải truyền máu ngay, nhưng nhóm máu của anh rất đặc biệt, thuộc nhóm máu A-RH âm tính. Loại máu này, cứ 100 nghìn người mới có 1 người có, hiện tại trong kho máu của bệnh viện, tạm thời lại không có nhóm máu này, cho nên mong cô nhanh chóng thông báo cho người nhà của bệnh nhân, bảo họ mau mau đến đây cơ bản là chỉ có thể trong chờ vào người nhà bệnh nhân thôi.”

“Nhóm máu A-RH âm tính ư?” Noãn Noãn ngây ra 1 chút, lập tức trả lời: “Chính là tôi đây.”

“Cô là người mang nhóm máu này sao?” Bác sĩ rất kinh ngạc, loại máu này bình thường cơ hội để tìm được vốn dĩ là rất khó.

“Tôi chính là.” Noãn Noãn cũng vô cùng kinh ngạc, sao lại có chuyện trùng hợp thế chứ?

Song vì thời gian gấp gáp, mọi người cũng chẳng có nhiều thời gian mà ngạc nhiên lâu hơn vì chuyện trùng hợp này, Noãn Noãn lập tức đi lấy máu để làm xét nghiệm.

Lúc này đèn phòng phẫu thuật đã tắt, thời gian đã qua được 4 giờ đồng hồ.

Noãn Noãn vừa bị rút máu xong, hiện còn rất yếu, được hộ lý tiến lên đỡ lấy cô, có chút run rẩy mà mấp máy môi, song lại chẳng thể phát ra được bất cứ âm thanh nào.

Cô thật sự rất sợ, kết quả, lại sẽ giống như cha cô. ~

“Phẫu thuật có thể coi là đã thành công, thuốc mê hiện vẫn còn tác dụng, cho nên người bệnh vẫn đang trong trạng thái hôn mê, chân trái bệnh nhân đã bị trọng thương, e là ... . Nếu điều trị kỹ càng, thì cũng phải cần một khoảng thời gian dài mới có thể bình phục được như trước đây.”

Lời bác sĩ nói có chút vòng vo, song ý nghĩa rất rõ ràng, chân trái của Tấn Tịch nếu không được điều trị kỹ càng e là sẽ tàn phế cả một đời.

Noãn Noãn thở dài ra một hơi an tâm, sống được là tốt rồi, sống được chính là đã có hi vọng.

Lúc này hộ lý cũng đã đẩy Tấn Tịch còn đang hôn mê sang phòng hồi sức, Noãn Noãn cũng đi theo.

Cô sẽ ở bên anh ta, để đền tội mà Ninh Nam đã làm ra.

Lúc Hàn Cảnh Thìn cùng Hàn Dật Thìn chạy được đến bệnh viện, Noãn Noãn đã đang ngủ gục bên cạnh giường của Tấn Tịch.

Cơ thể cô rất yếu đuối, Hàn Dật Thìn đau lòng mà ôm cô lên, muốn ôm cô đặt lên chiếc giường bên cạnh để ngủ cho thoải mái, thì lại không cẩn thận mà làm cô tỉnh dậy.

“Tấn Tịch ... .” “Cô nhẹ kêu một tiếng, khắp gương mặt đều là mồ hôi, mở to mắt ra, thấy gương mặt trước mắt mình, lại là Hàn Dật Thìn.

“Là chúng tôi đây, cô gặp ác mộng thôi.”

Noãn Noãn nhìn quanh bốn phía, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Tấn Tịch hiện giờ vẫn còn đang hôn mê.

“Đề tôi xuống đi ... .” “Cô nhẹ giẫy giụa, Hàn Dật Thìn cũng không kiên trì, đặt cô xuống.

Noãn Noãn lại quay lại bên cạnh giường bệnh, ngồi bên cạnh đó, nhìn Tấn Tịch, ánh mắt bị thương đến làm người khác đau lòng.

“Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại như thế này chứ?” Hàn Cảnh Thìn lo lắng nhìn cô hỏi.

“Là Ninh Nam làm đấy ... .” “Cô thì thầm như đang tự nói, giọng nói nhỏ vô cùng, song Hàn Cảnh Thìn và Hàn Dật Thìn đều nghe rõ ràng.

Hàn Dật Thìn nhú chặt lông mày, có chút không hiểu được mà lắc lắc đầu, Ninh Nam sau khi trải qua chuyện ngày hôm qua, anh ta chắc chắn hiểu rõ tình yêu của Noãn Noãn dành cho anh ta có bao phần sâu đậm, mà Tấn Tịch này căn bản là không thể tạo ra bất cứ uy hiếp nào đến anh ta cả.

+++ +++ +++ +++ +++

Lúc Tấn Tịch tỉnh lại, đã là nửa đêm, lúc này chỉ còn hai anh em họ Hàn do đã kiên quyết yêu cầu Noãn Noãn sang nằm nghỉ ở căn phòng kế bên, để họ ở lại trông Tấn Tịch, còn hứa sẽ gọi cô khi cậu ta tỉnh lại.

Tấn Tịch nhìn thấy hai anh em đang ngủ gục trên bàn kia, thấy có chút kỳ lạ.

Noãn Noãn đâu ?

Thử cử động thân thể một cái, đầu anh ta đau như muốn nứt ra, trong đầu thấy nặng nề vô cùng, anh ta khó khăn lắm mới nhắc được người dậy, lúc này mới phát hiện ra chân mình đang bị bó lại treo lên phía cuối giường kia.

Chỉ lãnh đạm nhìn một cái chân đang bị bó lại đó, cũng không có thêm nữa, lại để cơ thể ngã xuống nằm lại như lúc đầu.

Hàn Dật Thìn vừa hay lại bị những động tĩnh vừa rồi làm tỉnh dậy, vì vậy những phản ứng vừa rồi của Tấn Tịch đều được anh ta thu hết vào trong mắt.

Nhìn thấy chân mình bị thương nặng đến như vậy, song không chút kinh ngạc, cũng không truy hỏi người khác, thần sắc lạnh lùng đến vậy làm cho người ta cảm thấy thật sợ hãi.

Hàn Dật Thìn đứng dậy, nhờ vào ánh đèn mờ mờ trong phòng mà bước đến bên giường.

“Sao các anh lại ở đây?” Tấn Tịch nhìn anh ta, cảm thấy người đàn ông lạnh lùng đến yêu mị này, trong mắt kia dường như mang theo sự nghi ngờ sâu sắc.

“Là Noãn Noãn thông báo cho chúng tôi đến ... ..” Anh ta đáp lại, ánh mắt lại nhìn thẳng vào mắt của Tấn Tịch, dường như muốn nhìn thấu được anh ta.

Anh ta bị tai nạn, song lại không động tĩnh cũng không hề hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, lại chỉ lạnh lùng hỏi anh đang làm gì ở đây.

Đúng lúc này, Hàn Cảnh Thìn cũng đã tỉnh dậy, thấy Tấn Tịch đã tỉnh, bèn lập tức sang căn phòng bên cạnh để gọi Noãn Noãn.

Khi thấy Noãn Noãn vội vàng chạy sang, đôi mắt đang âm đạm của Tấn Tịch bèn sáng rực rỡ lên.

Còn hai anh em họ cũng lạng lẽ mà lui ra.

“Anh cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?” Cô giúp đỡ anh ta ngồi dậy, do chân vẫn đang bị treo lên, nên chỉ có thể nửa nằm nửa ngồi trên giường.

“Chân của tôi ... .. ?” Anh ta cắn chặt môi, dường như đang phải dốc hết sự dũng cảm ra để hỏi vậy.

“Chỉ là bị thương thôi, bác sĩ nói chú ý điều trị là sẽ khỏi, đừng lo lắng quá.” Cô hơi hơi nở nụ cười nói, cố làm anh ta an lòng.

” A ... Ha ... “ Anh ta cười khò một tiếng, phá vỡ sự bế tắc đến trầm mặc lúc này, ” Tôi nhẽ ra phải đi xem bói mới phải, sao lại xui xẻo thế này cơ chứ ... ”

“Là xui xẻo thôi sao ?” Cô tiếp lời, trong mắt lại đọng đầy sự xin lỗi mà nhìn anh ta, “Tấn Tịch, anh thông minh như vậy, chắc chắn là đã đoán ra, sao lại có thể trùng hợp đến vậy ? Việc anh bị tai nạn đó ? ”

Tấn Tịch ngậy ra một chút, nhìn Noãn Noãn, trong ánh mắt kia có chút ngạc nhiên, sau đó lại buồn bã mà cúi thấp đầu xuống.

“Anh đã đoán ra được rồi đúng không? Ninh Nam, cũng đã từng dùng chính cách này để hại cha tôi, mà giờ, lại đến lượt anh, tôi thực sự không còn cách nào để trở lại bên anh ta nữa.” Noãn Noãn tỏ rõ sự quyết tâm nói.

“Cô thực sự đã quyết định rồi sao?” Tấn Tịch hỏi dò, giọng điệu nhỏ vô cùng, như là sợ cô sẽ nuốt lời vậy.

“Vâng.” Noãn Noãn kiên định gật gù đầu.

Bàn tay Tấn Tịch hơi hơi cử động, Noãn Noãn chú ý đến, bèn nắm lấy tay anh ta.

Bàn tay cô ấy, đây là lần đầu tiên mà anh ta có thể nắm chặt đến như vậy, cảm giác tiếp xúc thật tuyệt, mềm mại đến không thể tưởng được.

Tất cả, đều thật đáng, có được kết quả này, dù cho có phải trả giá nhiều hơn nữa, cũng rất đáng.

“Ông nội tôi đâu ?” Anh ta chợt nhớ tới Lam Quân Kỳ.

“Ông vẫn đang ở nước ngoài, tôi đã thông báo với ông rồi, có lẽ hai ngày nữa sẽ quay về.”

“Ừm.” Tấn Tịch chỉ đáp một tiếng, vẫn nắm chặt lấy tay cô, rồi không nói thêm gì nữa.

Tất cả, đều đang theo kế hoạch của anh ta mà tiến hành, Noãn Noãn, cuối cùng cũng đã có thể hoàn toàn thuộc về anh ta rồi. ~

Chương 222 : Chương Kết – P3

Bác sĩ tiếp nhận công việc chữa trị chính cho Tần Tịch thời gian sau này, là Trần Tiểu Dương.

Mấy ngày này, đều là Noãn Noãn cùng hai anh em song sinh ở bệnh viện để chăm sóc anh ta.

Mà Ninh Nam rốt cuộc cũng đã biết được tin, vội vàng đến bệnh viện gặp Noãn Noãn.

Chuyện này quá rõ ràng, việc Tần Tịch bị tai nạn chính là muốn nhắm vào anh.

Lúc vào đến phòng bệnh, vừa hay đúng lúc Noãn Noãn đang bón cho Tần Tịch uống nước, còn chân của anh ta cũng đã có thể được đặt xuống trên giường rồi.

Tư thế của hai người họ, dựa rất sát vào nhau, Noãn Noãn một tay cầm cốc nước, một tay kia đỡ lấy sau lưng của anh ta.

Ninh Nam hơi ngại ra, bước vào, không chút động tĩnh gì nhìn họ.

“Anh đến đây làm gì ?” Noãn Noãn đặt cốc nước xuống, rất không thoải mái mà hỏi anh.

“Anh đến tìm gặp em để nói chuyện . . . . .” “ Anh dùng thái độ ôn hòa đáp lại.

“Chẳng có gì để nói cả . . . . . Xin anh đừng làm phiền bệnh nhân cần được nghỉ ngơi.” Noãn Noãn lạnh lùng đáp lời cự tuyệt.

Ninh Nam đứng đó có chút gượng gạo, cho đến khi Tần Tịch mở lời nói : “Noãn Noãn, cô đi nói chuyện với anh ta đi. . . . .”

Noãn Noãn không vui vẻ gì nhìn anh ta một cái, sau đó đưa anh ta sang căn phòng bên cạnh.

“Em bình thường vẫn ở lại đây để chăm sóc cậu ta sao ?”

“Việc mà anh muốn nói với tôi chính là chuyện này sao ?” Noãn Noãn chẳng có thời gian rảnh để vòng vo với anh, Ninh Nam, đã ba bốn lần làm cô thất vọng , cả tuyệt vọng.

“Không phải, Noãn Noãn, anh biết, em nhất định cho rằng vụ tai nạn này là do anh chỉ định, nhưng để anh nói cho em hay, anh không hề . . . . .”

“Nếu anh mà chịu thừa nhận thì tôi mới thấy lạ đấy . . . . .” “ Noãn Noãn lập tức giễu cợt.

“Ôi Noãn Noãn, em cũng chỉ là suy đoán mà thôi, em có chứng cứ gì không? Có những việc mà mắt ta nhìn thấy lại khác xa so với sự thật đấy.”

“Ninh Nam anh làm việc luôn tuyệt tình như vậy, làm sao có thể để lại chứng cứ đây? Nếu không, chỉ với việc anh giết cha tôi, anh đã phải đi ngồi tù rồi. . . . .”

“Em nghe anh nói, Tần Tịch thực sự rất nguy hiểm, em đừng . . . . .”

Lời anh còn chưa nói hết, đã bị Noãn Noãn ngắt ngang : ” Anh vẫn là đang tìm lý do cho mình, ngày đó anh lúc anh đưa tôi về, tôi rõ ràng nhìn thấy sát ý trong mắt anh dành cho Tần Tịch, nếu không phải anh làm, lẽ nào lại là Tần Tịch tự mình làm sao ?”

“Chính là cậu ta tự mình làm ra.” Ninh Nam nói ra.

Sau khi anh suy xét, chuyện này, người có khả năng lớn nhất lại chính là Tần Tịch, sự tàn ác của cậu ta, đã được kiểm chứng chính trên người Ninh Manh, dám lấy cả tính mạng chính mình ra để cá cược, thật đúng là đáng sợ.

Noãn Noãn phẫn nộ nhìn anh, tức giận vô cùng : “Ninh Nam, anh đúng thật là ấu trĩ quá đấy, Tần Tịch tự hại chính mình ư, vì lý do gì chứ ! “

“Người ấu trĩ chính là em, em có biết hay không, Tần Tịch chính là chủ mưu đứng đằng sau vụ hãm hiếp Ninh Manh lần trước !”

“Chát !” Một cái tát, nhanh mà mạnh vô cùng đánh lên mặt Ninh Nam, “Ninh Nam, tôi thật không ngờ anh lại có thể không biết xấu hổ đến mức độ này, để chạy tội cho mình, lại có thể bịa ra lý do hoang đường như vậy.”

Ninh Nam ôm lấy bên mặt bị đánh, cảm thấy thật buồn cười.

Âm mưu này, đã lên kế hoạch quá chuẩn xác, mặc cho anh có giải thích đến thế nào, thì cuối cùng anh vẫn đóng vai kẻ xấu xa.

Tần Tịch, chính là đã nắm được điểm yếu của Noãn Noãn, làm anh không cách nào lật ngược lại được, lại tự thấy, bản thân đúng là vẫn không thể đáng sợ bằng Tần Tịch.

Mở cửa bước ra ngoài, giờ cái anh phải làm là đi tìm chứng cứ, trước mắt đã thấy Noãn Noãn sắp thuộc về mình, giờ lại bị Tần Tịch phá đám. Thật

không ngờ tới được, bản thân lại bị thua trước âm mưu này, thật quá mức châm biếm.

Trong lúc đợi thang máy, anh lại ngoài ý muốn mà gặp Trần Tiểu Dương đang đi lên.

Trên tay anh ta đang cầm một bản báo cáo, cứ chăm chú vào đó nghiên cứu, hoàn toàn không nhìn thấy Ninh Nam.

Ninh Nam vốn dĩ đang tức giận, lại thấy Trần Tiểu Dương không nhìn thấy mình, cũng không hề có ý muốn chào hỏi, song khi bước vào trong thang máy, lại vô tình mà nhìn thấy trên bản báo cáo kia có đề tên Tấn Tịch cùng Tô Noãn Noãn.

Trong tim như nổi lên một cái dăm, lập tức lui ra khỏi thang máy, vỗ vỗ vai Trần Tiểu Dương.

Trần Tiểu Dương đang lúc chăm chú nhìn vào tờ giấy trên tay, bị gọi đến giật cả mình.

“Sao anh lại ở đây ?” Trần Tiểu Dương có chút kinh ngạc hỏi.

“Trên tay anh đang cầm cái gì thế ?” Ninh Nam không muốn giải thích gì nhiều, ánh mắt hoàn toàn rơi vào bản báo cáo anh ta đang cầm trên tay.

“Là ... ..” Anh ta ngập ngừng một chút, rồi lập tức kéo anh vào trong văn phòng mình.

“Đọc cái này xem... ..” Anh ta đưa bản báo cáo cho Ninh Nam.

“Giờ đây ... .. ?” Hoài nghi mà nhận lấy, lại thấy phía trên đầu bản báo cáo đề là xét nghiệm DNA.

Ninh Nam dường như đã nghĩ ra được điều gì đó, có chút hoảng sợ mà lật ra xem, những thuật ngữ chuyên ngành cùng ký hiệu trong đó, anh không hiểu được, chỉ có thể lật thẳng đến trang cuối cùng.

Kết quả kiểm tra : Tồn tại quan hệ huyết thống.

“Sao lại như thế này ?” Ninh Nam không thể tin được khi nhìn những dòng chữ đó.

“Tấn Tịch và Tô Noãn Noãn có thể là anh em cùng cha khác mẹ.” Trần Tiểu Dương đáp lời, đến anh ta giờ cũng vẫn chưa hề thoát khỏi sự kinh ngạc khi đọc được dòng chữ đó.

“Cái hôm mà Tấn Tịch gặp tai nạn được đưa đến bệnh viện, tôi không ở Mộng Thành, sau này mới tiếp nhận điều trị cho anh ta. Nhìn bệnh án của anh ta mới biết được nhóm máu của anh ta lại là nhóm A – RH âm tính, mà trong kho dự trữ máu của bệnh viện lại hoàn toàn không còn nhóm máu này. Vì vậy tôi rất tò mò chuyện sao lúc anh ta làm phẫu thuật lại có thể vừa hay có nhóm máu này ngay lúc đó thế. Sau đó tìm được ghi chép về cuộc phẫu thuật ngày hôm đó, mới biết được người cho anh ta máu lại chính là Tô Noãn Noãn.”

Trần Tiểu Dương dừng một chút, nhìn Ninh Nam, biểu tình trầm trọng nói : “Xác suất xuất hiện nhóm máu A – RH âm tính rất nhỏ, cho nên tôi mới cảm thấy chuyện này trùng hợp đến kỳ lạ, vì vậy bèn tự ý lấy máu của hai người họ đi làm xét nghiệm DNA, thì được kết quả như thế này.”

Ninh Nam nghe anh ta giảng giải một hồi, đầu lông mày trước sau vẫn nhíu chặt, nhíu lại rất chặt rất chặt.

Suy nghĩ trong đầu anh chuyển biến không ngừng, từ kinh ngạc, đến hối hận, đến thương tâm, đến đau khổ tất cả đều cùng trộn lại một chỗ, đâm lên trên tim anh, khuấy động trong đó, không biết được đây là mùi vị gì nữa.

“Ninh Nam... ..” Trần Tiểu Dương đã thấy được biểu tình của anh không được bình thường.

Ninh Nam hồi thần lại, vội nhặt lên bản báo cáo đã bị rơi trên mặt đất rồi nhanh chóng xông về phía phòng bệnh của Tấn Tịch. ~

Noãn Noãn đang ngồi bên giường, vừa giúp Tấn Tịch xoa bóp hai vai, vừa nói chuyện với anh ta.

“Ông nội anh vừa nãy đã gọi điện thoại đến, ông đã xuống máy bay rồi, một lát nữa sẽ tới đây.”

“Ừm, đừng nói nghiêm trọng quá về chân tôi nhé, tôi sợ làm ông lo lắng lắm.”

“Yên tâm đi ... Tôi biết mà ... ..” Noãn Noãn dịu dàng đáp lại.

Cửa bỗng mở đánh rầm một cái, Ninh Nam xông vào, làm hai người họ cùng giật nảy lên.

“Tấn Tịch, anh là được Lam Quân Kỳ đưa về, vậy cha mẹ anh là ai, anh có biết không ?”

Noãn Noãn cùng Tấn Tịch đều ngây ra, bị hỏi đến có chút không phản ứng lại kịp, lại càng không hiểu nổi Ninh Nam đột nhiên phát điên vì cái gì mà xông vào như vậy.

“Tấn Tịch, cậu có biết lúc cậu phải làm phẫu thuật là ai đã cho cậu máu không? Cậu có biết nhóm máu của mình rất đặc biệt không?”

Trong mắt Tấn Tịch hiện lên một vẻ mất mát, không hiểu ý của Ninh Nam.

“Noãn Noãn, máu tôi rất đặc biệt ? Là ai đã cho tôi máu?”

“Là tôi cho, ,nhóm máu của anh rất đặc biệt, song thật là trùng hợp, chúng ta lại có cùng một nhóm máu.”

“Không phải là trùng hợp . . . . .” Ninh Nam bước qua, đem bản báo cáo xét nghiệm đưa cho anh ta, thần sắc phức tạp trong mắt kia, làm người khác không thể an tâm được.

Tấn Tịch nhận lấy, dòng chữ Xét nghiệm DNA to đùng đập vào trước mắt anh ta, ở bên dưới là tên anh ta cùng Tô Noãn Noãn.

Trong tim đột nhiên thót lại một cái, giờ bản xét nghiệm ra, cho đến trang cuối cùng, dòng kết quả kia cũng đã rơi vào trong mắt anh ta.

Bàn tay cầm bản xét nghiệm, không ngừng run rẩy, run rẩy đến mức làm tim cũng đau thắt lại.

Noãn Noãn ngồi bên cạnh, thấy phản ứng của Tấn Tịch như vậy, nghi hoặc mà cầm lấy bản xét nghiệm trong tay anh ta, lật từng trang từng trang, bản thân cũng theo đó mà đi hết từ kinh ngạc đến không tưởng tượng được.

“Chúng ta là anh em sao ? Cùng cha khác mẹ ? Nhưng, vậy thì mẹ anh là ai ?”

Tấn Tịch vẫn đang ngồi chờ ra đó, thân thể không không chế được mà run rẩy.

Hiện thực này làm anh ta không cách nào tiếp nhận được. Tô Noãn Noãn với anh ta lại là anh em, anh em . . . . . A ha . . . . . Lại là anh trai em gái.

Tất cả những việc đã làm trước đây, từ tìm người đến hăm hiếp Ninh Manh, cốt để cô phải từ bỏ hôn ước.

Rồi lại đến vụ tai nạn này, vụ tai nạn đã dùng cả tính mạng để cá cược, chỉ cốt để Noãn Noãn mãi mãi không quay về bên Ninh Nam nữa.

Song bọn họ lại chính là . . . . . Anh trai em gái !

Cuộc đời này, thật đúng là quá mức châm biếm ! Mà hiện giờ, người duy nhất biết được sự thật năm đó, chỉ còn có Lam Quân Kỵ.

Bản thân mình rốt cuộc là con trai của ai đây ?

“Tôi sẽ đợi ông nội đến . . . . .” “Anh ta cố hết sức nén xuống đau khổ để nói ra mấy chữ đó, âm thanh lại có sự co rút đến không thể tả được.

Bốn người họ ngồi ở phòng bệnh, không khí yên tĩnh, lại như có cảm giác ngột thở dễ làm cho người ta mất đi ý thức.

Noãn Noãn vẫn còn đang kinh ngạc, không làm sao hồi thần lại được, anh em, hóa ra chính là cảm giác này.

Cảm giác thân thiết cùng quen thuộc đối với anh ta, cuối cùng cũng đã có được đáp án, hóa ra vì bọn họ là anh em.

Kết quả này thật là tốt quá, đối với cô, thật không còn gì tốt hơn nữa.

Đối với Tấn Tịch, cô vẫn luôn có cảm giác có lỗi, anh ta đã vì cô mà bỏ ra quá nhiều, còn cô lại không thể nào dùng tình cảm để hồi đáp lại được.

Hiện giờ hóa ra hai người họ lại là anh em, vậy thì đã có thể danh chính ngôn thuận mà đáp lại tình cảm này rồi, cô sẽ dùng thân phận một người em gái tốt đến để báo đáp lại những gì trước nay anh ta đã làm.

+++ +++ +++ +++ +++

Lúc Lam Quân Kỵ vừa bước vào phòng bệnh, đã cảm thấy không khí có gì đó không ổn, Ninh Nam cùng hai anh em nhà Hàn thị đều ở đây, dường như là đang đợi ông đến.

Bước đến trước mặt Tấn Tịch, lại thấy thần sắc của anh ta là sự hoảng sợ cùng khủng hoảng trước giờ chưa từng có.

“Cháu sao thế ? “ Lam Quân Kỵ không hiểu, một Tấn Tịch trước giờ luôn đỉnh đạm, mà cũng là điều ông luôn ngưỡng mộ, lúc này lại biến ra thành sợ hãi đến thế này, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó.

“Lam gia gia, ông đọc cái này đi . . . . .” “Noãn Noãn đem kết quả xét nghiệm đưa cho ông ta, trong lòng cô lại không hiểu được, sao Tấn Tịch lại có phản ứng đến như vậy, kể cả có kinh ngạc, cũng đâu phải biểu hiện ra sự sợ hãi đến vậy, ngay đến cô cũng có thể nhìn ra được.

Lam Quân Kỵ nhận lấy báo cáo xét nghiệm, lật ra, biểu tình trên gương mặt cũng trầm trọng hẳn đến mức làm đông lạnh hết cả không khí lại.

“A ha . . . . .” “Lam Quân Kỵ gấp báo cáo lại, cười nhạt hai tiếng, nhún nhún vai, nhìn xung quanh một vòng, biểu tình lại không chút kinh ngạc nào, ” Các người cũng đã biết được rồi, tôi còn dự định, đợi đến khi cậu cùng em gái mình ở cùng một chỗ rồi mới nói cho cậu biết đấy.”

“Ông . . . . .nội, ông biết chúng cháu là hai anh em sao? Cháu rốt cuộc là con trai của ai? “ Khuôn miệng của Tấn Tịch đến cử động cũng khó khăn vô cùng, chỉ hơi hơi phát ra được âm thanh, rõ ràng không cách nào tiếp nhận được sự thật tàn khốc này.

“Đúng vậy ... .. Thế nên ta mới tác thành cho hai người, cậu chính là con trai của Tô Trác Thiên cùng Kỳ Nhu. Anh trai em gái yêu nhau, sau đó kết hôn sinh con, ... Ha ha ha ... .. Việc loạn luân như thế này, nếu như để cho Tô Trác Thiên biết được, linh hồn ông ta trên thiên đường kia, nhất định sẽ cảm thấy vô cùng” hài lòng”.”

Lời của ông ta ,như một trái đạn pháo, làm tất cả mọi người đều bị kinh động đến hoảng sợ.

Lam Quân Ky, rốt cuộc là có bí mật gì không thể nói cho người khác được ?

“Tại sao ! “Noãn Noãn đứng dậy, âm mưu như thế này quả thực quá đáng sợ.

Anh trai em gái yêu nhau, rồi kết hôn sinh con, nếu sự việc đúng như những gì ông ta mong muốn, vậy thì đó chính là tình yêu bị ngăn cấm đi ngược lại ý trời rồi.

“Tại sao ư ?” Lam Quân Ky nhìn Noãn Noãn, nụ cười lạnh lẽo âm lãnh kia từ đôi môi băng hàn mà một đường lan tỏa ra, mang theo sự âm lạnh làm người khác sùng sốt, song trong ánh mắt lại lộ ra thần tình bi thương.

Sự việc đã không còn giấu được như thế này, vậy thì hãy để cho bọn chúng được chết được nhắm mắt.

“Tại sao ư ?” Lam Quân Ky nhìn Noãn Noãn, nụ cười lạnh lẽo âm lãnh kia từ đôi môi băng hàn mà một đường lan tỏa ra, mang theo sự âm lạnh làm người khác sùng sốt, song trong ánh mắt lại lộ ra thần tình bi thương.

Sự việc đã không còn giấu được như thế này, vậy thì hãy để cho bọn chúng được chết được nhắm mắt. ~

“Còn không phải là vì cha của cô, vốn dĩ chỉ dựa vào ân oán giữa nhà cô và Ninh gia, ta muốn để Tần Tịch kết hôn với Ninh Manh, đó đã là sự trùng phạp lớn nhất. Có điều, Tần Tịch lại đi yêu chính em gái ruột của mình, cách thức này, so với việc cưới Ninh Manh thì có ý nghĩa hơn nhiều. Năm đó, Kỳ Nhu và vợ của ông ta cùng mang thai vào tháng một, song Tô Trác Thiên lại không hề hỏi han gì đến Kỳ Nhu cả, chỉ quan tâm đến vợ mình cùng đưa con trong bụng. Kỳ Nhu lúc đó đã biến mất trong suốt một năm, dưỡng thai sinh con, đều là ta ở bên cô ấy. Đáng tiếc, ta cứ cho rằng mình đã làm cảm động được cô ấy, thật không ngờ đến, sinh Tần Tịch ra xong, cô ấy lại nhảy lầu tự vẫn.”

Những lời ông nói, như một con bão đầy máu tanh, làm đông cứng mọi người có mặt ở nơi đó lại.

Tình cảm vương mắc năm đó, Ninh Nam chỉ biết được rằng cha anh vốn rất yêu Kỳ Nhu, song lại không hề biết được chuyện Lam Quân Ky cùng bà ta cũng có một thời gian qua lại.

Thật đúng là tạo hóa treu người, hai người đàn ông yêu bà ta, một người vì bà ta mà tự sát (cha Ninh Nam) , một người vì bà ta mà cố sức để sắp đặt âm mưu (Lam Quân Ky) , còn bà ta lại chỉ đi yêu người không yêu bà ấy (cha Noãn Noãn).

Số mệnh giống như một bánh xe lớn vậy, không ngừng chuyển động, luân hồi, vì vậy, đời sau của họ, cũng đã bị định sẵn sẽ bị trói buộc vì một người con gái.

Ninh Nam nhìn Tần Tịch, ánh mắt đã không còn sắc như trước nữa.

Hóa ra tất cả đều đã được trời định sẵn, anh đã dùng vụ tai nạn để lấy đi mạng sống của cha Tần Tịch, thì Tần Tịch cũng dùng cách thức tàn nhẫn để đối phó với em gái anh.

Một nợ này lại trả một nợ kia, hóa ra tất cả đều là báo ứng.

Mà lần này, thực sự là đã hòa rồi !

”Ha ha ha ha ... .. “ Tần Tịch đột nhiên cười lớn, cười đến điên cuồng, đến nỗi làm cả căn phòng bệnh cũng như bị chấn động theo.

Anh ta giật lấy bản báo cáo xét nghiệm trên tay Lam Quân Ky, xé thành những mảnh nhỏ.

Những mảnh giấy vụn như tuyết trắng rơi xuống đầy căn phòng, rơi xuống sàn nhà, xuống giường, và còn cả trên người anh ta nữa.

Hóa ra chính mình, mới là kẻ có bi kịch lớn nhất.

Cứ mãi mộng tưởng sẽ thoát được khỏi việc làm một con cờ, vì vậy mới cố ý làm hại Ninh Manh, mà tất cả những việc này lại đều trùng vào âm mưu của Lam Quân Ky, làm một con cờ đáng thương nhất.

Sự nhẫn nhịn của anh ta, cái giá phải trả, sự đau khổ ... Tất cả lại chỉ là một ván bài, còn anh ta, còn tự cho rằng mình đang ngày càng gần với Noãn Noãn hơn, kết quả lại xa đến nỗi vĩnh viễn cũng không thể được cùng ở bên cô ấy với tư cách là người yêu.

Anh trai em gái hội ngộ ! Lại bị kịch đến thế này !

Lam Quân Ky biết rõ, sự thật này, đủ để đánh cho Tần Tịch một đòn không gượng dậy được.

Tình yêu vốn thật đẹp đẽ, song thù hận thì lại xấu xa, khi yêu biến thành hận, trái tim vốn lương thiện cũng sẽ biến thành xấu xí.

Lam Quân Kỳ chính vì quá yêu mà sinh hận, song chính bản thân ông ta trong âm mưu này, cũng đã để mất đi đứa cháu trai thương yêu nhất của mình.

Ông rời khỏi phòng bệnh, những người khác cũng tự giác mà rời đi, Noãn Noãn cùng Tần Tịch đều cần có thời gian để có thể tiêu hóa được biến cố đến quá bất ngờ này.

“Anh ... ..” “Noãn Noãn ngập ngừng phát ra âm thanh, song giọng điệu lại rất kiên định, cô muốn để Tần Tịch hiểu rằng, cô là em gái anh ta, giữa bọn họ không thể có bất kỳ sự hoang tưởng nào nữa.

Lời nói của cô giống như một cây roi vô hình đánh lên người anh ta, đau đến không còn lời nào để nói, giãy vò cả tinh thần của anh ta.

Anh ta muốn bịt chặt tai lại, vọng tưởng rằng mọi việc của ngày hôm nay đều chưa từng xảy ra, song câu gọi ” anh “ của Noãn Noãn đó lại cứ vang vọng mãi bên tai.

“Anh ... ..” “Cô bước đến bên người Tần Tịch, “Chúng ta hãy cùng chấp nhận sự thật này đi, anh là anh trai của em, thực sự là em vui lắm, ít nhất trên thế giới này em vẫn còn có người thân của mình.”

Cô dùng giọng nói nhẹ nhàng biểu đạt tình cảm của mình, muốn giúp anh ta điều chỉnh lại tư thế ngồi thích hợp.

Song anh ta lại dùng sức rất mạnh mà đẩy cô ra.

“Anh không xứng để làm anh trai của em, anh vốn dĩ là không xứng đáng, Noãn Noãn, em biết không ? Em có biết anh đáng buồn đến thế nào không ? Để có được em, anh đã tìm người đến hãm hiếp Ninh Manh. Để có được em, anh đã chỉ định cho người tạo ra vụ tai nạn đó để đổ tội cho Ninh Nam. Để có được em, anh đã làm hại đến người yêu anh nhất, cũng tự làm hại đến bản thân mình. Song đến giờ, hóa ra anh lại chỉ là con cờ trong tay người khác, còn anh, vẫn là mãi mãi không có được em.”

Noãn Noãn chỉ cảm thấy thật kinh hoàng, trái tim đau đớn như bị người ta đâm vào vậy, cả người cô giống như đang rơi xuống một lò băng ngàn năm, lạnh lẽo đến phát run lên.

Cô cuối cùng đã hiểu được, những lời Ninh Nam nói đều là sự thật, Tần Tịch, sớm đã vì yêu mà mất đi lý trí rồi.

Sự đáng sợ của anh ta nằm ở chỗ, rõ ràng anh ta chính là kẻ chủ mưu, song lại luôn giống như người bị hại.

“Lần trước ở trong căn phòng đó, là anh ngồi nhìn Ninh Manh bị hãm hiếp qua camera, nhìn em khóc, song anh lại không hề làm gì cả, Tần Tịch, anh thật là đáng sợ quá !”

Cô hoảng loạn mà lắc lắc đầu, lùi về sau mấy bước, không dám đứng gần cái người lòng lang dạ sói này nữa.

Từ trước đến giờ, cô luôn cho rằng Ninh Nam nợ cô, hóa ra tất cả mọi việc lại đều đã được ông trời định đoạt, Tần Tịch làm hại đến Ninh Manh, vậy thì tất cả những đau khổ của cô đều là để chuộc tội cho anh ta rồi.

Lại nghĩ tới lúc ở trong phòng bệnh, cô còn hiểu lầm Ninh Nam là người gây ra tai nạn cho Tần Tịch, còn tát anh một cái, làm cô thật sự hối hận vô cùng.

Lại nghĩ tới lúc ở trong phòng bệnh, cô còn hiểu lầm Ninh Nam là người gây ra tai nạn cho Tần Tịch, còn tát anh một cái, làm cô thật sự hối hận vô cùng.

Mở cửa phòng xông ra ngoài, chạy vội đến bãi đỗ xe, cũng vừa hay là lúc Ninh Nam đang lấy xe để đi về.

Noãn Noãn nhanh chóng chạy lên, ngăn lại bàn tay anh đang chuẩn bị mở cửa xe ra.

“Noãn Noãn ?” Ninh Nam ngạc nhiên vô cùng.

Trong mắt Noãn Noãn có chút ẩm ướt, song lại không hề nói gì cả, cũng mặc nơi đây đang là nơi công cộng, tiến lên ôm chặt lấy anh, chủ động ngậm lấy bờ môi anh, tặng anh một cái hôn nồng nhiệt.

Thân thể Ninh Nam cứng lại, Noãn Noãn trước giờ chưa từng chủ động nồng nhiệt đến như thế này.

Song anh chỉ lặng đi trong chốc lát, rất nhanh sau đó đã bị mê hoặc bởi hương vị ngọt ngào trong miệng cô, làm yết hầu anh hơi rung động, hơi thở của cô lại làm anh mê vô cùng.

Cánh tay kia khéo léo mà thăm dò đến vòng eo thon nhỏ của cô, nhiệt độ ở bàn tay anh lại nóng đến nỗi làm người ta phải phát sợ.

Biết bao nhiêu tình cảm bị dồn nén bấy lâu, vào giờ phút này đều bùng phát cả ra.

Ninh Nam, từ bị động biến thành chủ động, ôm chặt lấy eo cô, xoay người một cái, lưng cô đã bị ép vào trên cánh cửa xe.

Anh như không thể chờ đợi được thêm nữa mà cúi người xuống, lại một lần nữa miết lấy cánh môi cô, mạnh mẽ mà hút lấy.

Noãn Noãn, cũng đáp lại nhiệt tình như thế, dây dưa đùa giỡn với chiếc lưỡi của anh.

Bàn tay anh, mang theo nhiệt độ nóng bỏng, ngón tay từ chiếc cổ mảnh mai của cô một đường kéo xuống dưới, dạo chơi đến nơi mềm mại làm người khác phải nín thở kia.

Cô ưm nhẹ một tiếng, dễ chịu mà đáp lại.

Chỉ còn có thể phát ra mấy chữ từ giữa hai hàm răng : “Đi . . . . .lên . . . . .xe. . . . .”

Ninh Nam vẫn hôn cô, không hề buông tay, một tay giữ chặt lấy eo của cô, tay kia lần đến mở cửa.

Hai người cùng ngã xuống ghế ngồi phía sau, cũng chính là chiếc Maserati chứng kiến Noãn Noãn đánh mất lần đầu của mình.

Không gian của chỗ ngồi phía sau rất lớn, hai người họ như cá thiếu nước, đã tìm thấy được đồng bạn của mình, cùng dây dưa không dứt trên ghế sau.

Bật mở những chiếc cúc áo của cô, ngón tay di chuyển trên làn da mịn màng.

Cô run rẩy một cái, phản ứng mạnh vô cùng, khi ôm chặt lấy anh, cũng đã cảm nhận được dục vọng đang căng phồng lên của anh.

Ninh Nam đã không thể nhịn hơn được nữa, âm thanh khóa bị kéo ra nghe rất rõ ràng, anh lấy ra dục vọng của chính mình, không dừng lại phút nào nữa đi thẳng vào trong nơi mềm mại tinh khiết kia của cô.

Noãn Noãn hưởng thụ cảm giác bị tập kích từ trên xuống dưới, lần đầu tiên cảm thấy thuần khiết đến vậy.

Hơi thở nóng bỏng không ngừng giao hoan giữa bờ môi hai người họ, Ninh Nam nheo mắt lại nhìn cô gái dưới thân mình, chỉ âm thanh nhẹ nhàng để nghe kia của cô cũng đã đủ để làm anh phát điên lên, trên chóp mũi kia đọng mấy giọt mồ hôi, hòa trộn với luồng chảy của âm thanh, vang vọng khắp trong khoang xe.

Mặc dù anh đã từng có rất nhiều người đàn bà, song lại chỉ khi thân thể được kết hợp với cô, mới thực sự cảm nhận được sự vui sướng hạnh phúc.

Đã không thể khống chế hơn nữa dục vọng bản thân bị đè nén trong bao lâu nay, cô cảm thấy thân thể mình như thể bị xối một làn nước nóng vào làm run rẩy mất mấy lần, cuối cùng cùng một lúc mà giải phóng chính mình với anh.

Thở hổn hển mất mức một lúc lâu, ,bọn họ mới hồi phục lại được sự bình tĩnh.

Cô nằm trên người anh, lắng nghe nhịp tim anh đang đập, từ nhanh cho đến lúc bình tĩnh lại.

“Sao bỗng dừng lại xuống tìm anh . . . . . ?” Ninh Nam ôm lấy cô, tham lam mà hít lấy hương thơm cơ thể chỉ thuộc về mình cô.

“Ninh Nam . . . . .” Giọng nói của cô thanh tao vô cùng, giống như âm thanh ni non trong gió vậy.

“Ừm.” Anh đáp lại , nhẩn nại chờ đợi lời nói tiếp theo của cô.

“Ninh Nam, vừa rồi Tần Tịch đã thừa nhận tất cả, em giờ mới hiểu ra, hóa ra tình yêu, vẫn luôn lớn hơn nỗi hận thù một chút. . . . .”

Ninh Nam không nói gì cả, chỉ có nhịp tim là bắt đầu đập nhanh hơn, tình yêu, lớn hơn nỗi hận thù một chút.

Tô Noãn Noãn, có phải chính từ thời khắc này, em sẽ hoàn toàn chỉ thuộc về anh . . .

Tình yêu là một bản nhạc giống như con đường phức tạp quanh co nơi sơn thủy. Chỉ vì bị tổn thương, nên mới dẫn đến hoài nghi tình yêu, đợi đến lúc bạn đã nếm mùi vị đau khổ trong tình yêu, rồi, thì nhất định sẽ nhận ra hạnh phúc của ngài hôm sau là điều quý giá vô cùng.

+++ +++ +++ +++ +++

Tại một quán cà phê ở Mộng Thành, ở chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ sát bên trong quán, đang có một mỹ nhân ngồi nơi đó, Hạ Vi Diễm.

Trước mặt cô ta đang đặt một ly cà phê latte nóng, song lại chưa được động vào, chỉ chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, như đang đợi sự xuất hiện của ai đó.

Một chiếc xe Mercedes – Benz màu đen dừng lại bên đường, kiểu dáng cùng màu sắc đều rất đơn điệu, Ninh Nam từ xe bước xuống, đi vào trong quán cà phê.

Khỏe miệng Hạ Vi Diễm nhếch lên một chút, giơ tay ra hiệu chào với anh, Ninh Nam bèn theo hướng ngồi của cô ta mà đi đến.

“Đợi lâu rồi phải không ?” Ninh Nam ngồi xuống, không chọn bất kỳ thức uống nào.

” Không gọi cốc cà phê sao ?” Nụ cười của Hạ Vi Diễm ngọt ngào linh động, nhìn anh, ánh mắt ngoài sự vui vẻ không còn có bất cứ ý gì nữa.

“Không cần, cô gọi tôi đến đây có chuyện gì, nói xong tôi sẽ đi ngay.”

Hạ Vi Diễm vẫn duy trì nụ cười, âm thanh mềm mại mà rõ ràng từ từ cất lên : “Tôi hẹn anh ra đây, là để xác định rõ với anh, Tô Noãn Noãn, sẽ không còn dây dưa đến Hàn Dật Thìn nữa.”

“Đương nhiên là sẽ không còn chuyện đó nữa, Hàn Dật Thìn có lẽ cũng đã không còn chút hi vọng nữa rồi, Noãn Noãn cũng không bao giờ có sự tưởng nhớ đến bất kỳ người đàn ông nào nữa cả, cô ấy chỉ thuộc về tôi thôi.”

“Tự tin đến vậy sao ?”

“Đây cũng là phải cảm ơn cô nhiều, lần trước Hàn Dật Thìn bắt cóc Noãn Noãn, nếu không phải là cô kịp thời nói với tôi trước, đây chỉ là một màn thăm dò, Hàn Dật Thìn lại cho người làm một khẩu súng đặc biệt, thì tôi cũng chẳng thể nào dễ dàng qua cửa được như thế. ”

“Chúng ta chỉ là giúp đỡ lẫn nhau thôi, chỉ cần Hàn Dật Thìn không còn hi vọng với Noãn Noãn nữa, những việc khác, tôi cũng sẽ không quản tới.”

Ninh Nam gật gù đầu, biểu thị đồng tình,” Có điều , Hạ tiểu thư, tôi nghĩ sau này chúng ta cũng sẽ chẳng còn có cơ hội để hợp tác nữa, bởi vì đối với Noãn Noãn, tôi tuyệt đối sẽ không để trái tim cô ấy có cơ hội dao động nào khác.”

“Hi vọng là như thế.” Hạ Vi Diễm cười ngọt ngào một cái, ngón tay thon dài kia lại đang rụt rè nắm chặt lại với nhau, “Ninh Nam, dùng cách này, nếu sau này Noãn Noãn biết được, liệu có rời xa anh không ?”

“Không thể.” Gương mặt anh biến thành lạnh băng, ánh mắt lạnh lẽo phóng ra ngoài cửa sổ, nhìn vào nơi xa kia, tâm tư dường như cũng theo đó mà bay đi rất xa rồi.

Mãi lâu sau, anh mới mở lời nói : “Bất kể phải dùng cách gì, thì Tô Noãn Noãn, thân thể của cô ấy, trái tim cô ấy, chỉ có thể vĩnh viễn thuộc về tôi !”

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 223: Tiếp Theo Sau Đó (Chương về Ninh Mạnh)

Đầu xuân.

Bầu trời xanh trong với mặt trời như một miếng bọt biển nhẹ nhàng trôi trên đó.

Trên thảm cỏ của bệnh viện, Ninh Mạnh đang yên lặng ngồi ở nơi đó, mặt đất dưới chân cô vẫn còn mang theo mùi vị tươi mới, trên cây lại là một màu xanh nhàn nhạt không ai biết tới của những chồi non mơn mơn đang lan tỏa.

Ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời trong xanh, nghe tiếng gió nhẹ nhàng bên tai, một không gian thật thoải mái.

Từ buổi trưa ngồi suốt cho đến lúc hoàng hôn, cái bóng bị kéo dài của cô mờ mờ dưới bóng râm của tán cây, mong manh và ảm đạm vô cùng.

Bên cạnh luôn có hộ lý theo dõi túc trực bên cô, Ninh Mạnh của thời điểm này mặc dù đã không còn làm ra bất cứ hành động quá khích nào, song vẫn là trong trạng thái trầm mặc không lời, thường xuyên ngồi ngây ra một mình, sự trống rỗng trong mắt kia lại giống như một hố cát, vĩnh viễn cũng chẳng thể lấp đầy được.

Một bóng dáng thon dài đứng trước mặt cô, tư thế đứng vô cùng quen thuộc.

Ninh Mạnh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tấn Tịch, đôi mắt lãnh đạm, nhìn qua rồi lại cúi đầu xuống như cũ.

Tấn Tịch, từ sau khi vết thương ở chân đã khỏi, mỗi ngày đều tới đây để thăm Ninh Mạnh, cũng coi như là một cách để chuộc tội.

Lúc bắt đầu, Ninh Mạnh vẫn còn sợ hãi cùng khủng hoảng, còn đến giờ, cô đã quen với sự bầu bạn trầm mặc của anh ta.

Có lúc, anh ta cũng nói chuyện, song phần lớn thời gian lại là trầm mặc, trầm mặc cùng với sự trầm mặc của cô, để sau đó lại càng trầm mặc hơn nữa.

Trạng thái tinh thần của Ninh Mạnh, không có ai biết được rốt cuộc đã hồi phục được bao nhiêu, đến cả bác sĩ cũng không biết được.

Cô biểu hiện quá mức yên tĩnh, đối với mọi việc diễn ra xung quanh, đều không có bất kỳ cảm xúc nào, cứ như thể chỉ còn là một cái xác không hồn vậy.

Bác sĩ nói, thường thì vì quá tỉnh táo, nên mới làm ra phản ứng thế này, cô chống lại sự giao tiếp với thế giới bên ngoài, giống như một con ốc sên, mang một lớp vỏ thật nặng, rồi đem bản thân cuộn tròn bên trong đó, chỉ sống trong thế giới thuộc về mình, đó là một loại phản ứng tự bảo vệ chính mình.

Có lúc, Tấn Tịch cũng thử tìm cách đi tiếp xúc với tay cô, cũng như lúc này, anh đang đem tay mình phủ lên trên mu bàn tay lạnh lẽo của cô.

Còn cô trước sau vẫn như trong trạng thái bị thôi miên, im lặng không chút động đậy như một hòn đá.

Tấn Tịch than nhẹ một tiếng, âm trầm, mà đáng cay.

Anh ta biết, dù cho có làm gì đi nữa, cũng không cách nào bù đắp lại được những thương tổn đã gây ra cho cô ấy.

“Mặt trời xuống núi rồi, về đi thôi, đừng để bị cảm lạnh.” Giọng nói của anh mềm mại tựa làn gió nói.

Song với Ninh Manh, đã không còn có thể nghe ra được cảm tình trong đó nữa.

Cô đứng dậy, đi hướng về phía phòng bệnh, không nhìn đến anh ta dù chỉ một cái.

“Xin lỗi em . . . .” “Anh ta vẫn luôn như vậy, vào lúc chỉ nhận được sự hồi đáp lạnh lẽo của cô, lại theo thói quen mà nói ra ba chữ này.

Giọng nói của anh ta, hòa vào trong không gian nơi đây, sau đó vang vọng ra, bay đến bên tai cô.

Song cô trước sau vẫn không quay đầu lại.

Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ vì sao mà cô không chịu nói chuyện, đó là bởi vì, cô không có lời nào để nói cả.

Đối mặt với thế giới tàn nhẫn này, cô thực sự là không có lời nào để nói cả.

Mỗi ngày đều nói đến mấy lần câu xin lỗi kia, thì có tác dụng gì chứ, có xin lỗi hơn nữa, cũng chẳng cách nào xóa đi được nỗi đau trong tim kia.

Vì vậy hãy để cho cô, được sống trong thế giới của mình, không bị không hi, cứ thế mà qua cả đời này. ~

Từ sau lần kích tình trên xe lần trước, Noãn Noãn đã chính thức bước vào cuộc sống của Ninh Nam.

Hai người họ không quay về Ninh gia nữa, mà mua một căn nhà ở bên ngoài, căn nhà không lớn lắm, là căn nhà có ba phòng hai gian ẩm cúng, cũng chính là kiểu nhà nhìn ra cảnh biển mà Noãn Noãn vốn rất thích.

Ninh Nam cùng Y Bán Nguyệt đã làm xong mọi thủ tục ly hôn, những ngày cùng với Noãn Noãn, đều ngọt ngào mà đầm ấm.

Hai người họ đều có công việc riêng của mình, chỉ đến tối mới ở cùng một chỗ với nhau, làm gì cũng đều cảm thấy rất ngọt ngào.

Chỉ là, Noãn Noãn vẫn luôn vào lúc mà Ninh Nam không chú ý đến, lại mang một bộ dạng tâm trạng nặng nề.

Đôi lúc hai người họ cùng đi shopping, nhìn gia đình người ba người nhà người ta, đôi mắt của cô luôn để lộ ra sự bi thương quét qua trong đó.

Những điều này, Ninh Nam đều nhìn thấy hết cả, vì vậy trước mặt cô, anh luôn cố gắng biểu hiện thật vui vẻ.

Có một số chuyện, hai người họ cùng mặc định không nhắc đến, cũng không muốn phá hỏng quãng thời gian đầm ấm khó mà có được này.

Song anh, vẫn là thực sự rất muốn giúp cô xóa đi được sự ưu phiền che giấu tận tít sâu trong trái tim kia.

Hôm nay, Noãn Noãn về nhà sớm hơn Ninh Nam, đang cuộn tròn trên sofa xem tivi .

Ninh Nam vừa mở cửa, đã thấy Noãn Noãn đang sụt sịt.

“Sao thế này?” Anh nhanh chóng bước đến trước mặt cô, thấy cô đang hoảng loạn mà lau đi những giọt nước mắt của mình, viền mắt vẫn đang đỏ ửng cả lên, những vệt nước mắt vẫn hiện rõ ràng trên gương mặt.

Anh quay lại nhìn tivi một cái, thấy đang phát một chương trình cảm động về tình cảm cha mẹ và con cái.

Ninh Nam lập tức hiểu ra, nhìn Noãn Noãn, thương tâm ôm cô vào trong lòng, để mặc cho nước mắt của cô rơi xuống.

Áo sơ mi trước ngực đã ướt một mảng lớn, một lúc lâu sau, Noãn Noãn mới ngừng khóc được.

Ninh Nam nhẹ nhàng gạt đi những sợi tóc dính trên gương mặt cô, yêu chiều nói : ” Đừng khóc nữa, chúng ta chơi một trò chơi nhé, để thư giãn một chút.”

Noãn Noãn ngẩng đầu, cái miệng chu chu ra giống như một đứa trẻ vậy, nhẹ nhàng hỏi : “Trò chơi gì cơ?”

“Chúng ta cùng làm một thử nghiệm tâm lý, thế nào?”

“Thử nghiệm tâm lý, làm như thế nào cơ?” Cô đã quên mất sự ưu tư, bộ dạng tò mò giống như một đứa trẻ vậy.

Ninh Nam vuốt vuốt mũi cô, nhỏ giọng nói : “Ngồi đây đợi anh.”

Sau đó, anh đứng dậy đi tìm hai tờ giấy và hai cái bút.

“Là thế này, chúng ta sẽ đem lời muốn nói với đối phương nhất, viết lên trên giấy, sau đó trao đổi với nhau, xem xem chúng ta có được sự đồng cảm về tâm linh không nhé.”

Đôi mắt Noãn Noãn chớp chớp mấy cái, hơi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Được a ... ..”

Hai người mỗi người một tờ giấy, quay lưng vào nhau, tự mình viết xuống một câu.

Noãn Noãn gấp giấy lại xong, đưa cho Ninh Nam, khi ngón tay hai người dây dưa với nhau, lại có chút e ngại.

Ninh Nam buồn cười mà nhận lấy tờ giấy, rồi cũng đưa tờ của mình cho cô.

“Để anh xem xem, vợ anh viết gì cho anh nào.”

Anh chậm chậm mở tờ giấy ra, trong tim có chút căng thẳng, anh rất hi vọng Noãn Noãn sẽ nắm lấy cơ hội này, đem những lời cô không dám nói, đều viết hết ra đây cho anh.

Tờ giấy được mở ra, bên trên là hàng chữ thanh tú : Không có con, anh đẻ bụng không ?

Ninh Nam trong tim ngây ra một chút, ngẩng đầu lên nhìn cô, lại vừa hay đón được ánh mắt ngại ngùng của Noãn Noãn.

Đột nhiên anh lại có chút muốn trách móc cô, sao lại chỉ muốn một mình đối mặt với vấn đề này.

Con, là vấn đề của cả hai người, không phải sao ?

Khóe miệng anh hơi hơi run rẩy, phần mũi cũng có chút cay cay, chỉ chỉ mảnh giấy trên tay cô, ý bảo cô mở ra.

Noãn Noãn không hiểu lắm, chỉ thuận theo anh mà mở tờ giấy ra, nét chữ quen thuộc của Ninh Nam rơi vào trong tầm mắt cô, bên trên viết : Anh không đẻ bụng.

Nước mắt cô, như dòng thác chảy xuống, tiến lên ôm lấy Ninh Nam, mang theo tiếng khóc vỡ ra trong niềm vui sướng. ~

+++ +++ +++ +++ +++

Hoa nở trong mùa Xuân không chỉ có một đóa, mà hi vọng duy nhất cũng không nhất thiết phải là màu xanh tươi kia.

Song nếu vào lúc tất cả mọi hi vọng đều chỉ tập trung ở một đóa hoa, vậy thì chỉ cần tàn héo một lần, cũng chính là đã làm biến mất sắc màu của cả một tiết mùa.

Ninh Nam, chính là đóa hoa hi vọng trong tim Noãn Noãn đó.

Mà anh, cũng sẽ vì cô mà nở mãi mãi ... ..

Hoàn Truyện — The End !!!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Hào Môn: Tội Ác Tân Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.